ŞULE AVLAMAZ

KARANLIĞIN ŞEHRİ 2

indigo

ŞULE AVLAMAZ

KARANLIĞIN ŞEHRİ 2

İNDİGO KİTAP

Bölüm Bir

Yabancı Topraklar

Karanlık.

Zifiri karanlık... Önümü göremiyordum. Nerede olduğumu bilmiyordum. Ayaktaydım, bir kapana sıkıştığımın farkındayım ve çıkmam gerektiğini hissediyordum.

Öne doğru bir adım atmak istedim ancak yapamadım, ayağımı uzattığım gibi geriye çekildim. Oldukça güçlü, görünmez bir kuvvet yürümeme engel oluyordu. Ağzımı açıp bir şeyler söylemeyi denedim fakat kelimeler dökülemedi dudaklarımdan. Ne önümü görebiliyor ne hareket edebiliyor ne de ses çıkarabiliyordum. Tek hissettiğim bedenimin her tarafına bağlı zincirler olduğuydu; ellerim, kollarım, ayaklarım o zincirleri tutan yabancılar tarafından çekiştiriliyordu sanki. Birileri beni yanına almaya çalışıyordu. Karşı koymak zordu, taraf değiştirmeme ramak kalmıştı. Direnemiyordum.

Ruhumda bir ateş harlanıyordu. İçimde dehşet bir güç hissediyordum; yüzeye çıktığında beni kurtaracak, özgürlüğümü ellerime verecek ya da mahvedecekti. Derin nefes aldım, zincirleri tutanların kuvveti arttıkça içimde nükseden güce karşı koyamadım ve yakıcı bir alev topunun bedenimi yakmasına müsaade ederek dışarı çıkmasına izin verdim.

Sonrası aydınlıktı.

Bembeyaz bir sayfa gibiydi. Bir kâbusta olduğumun farkına vardım gözkapaklarım beyaza bulanınca ama gözlerimi açamadım. Gözlerimi açmaya mecalim yoktu, sadece uyumak istiyordum. Saatlerce uyumak ve tüm günlerin bu şekilde geçmesini sağlamak istiyordum.

"Ne zaman uyanır?" İşittiğim sesin kime ait olduğunu çıkaramadım.

"Belli olmaz," diye yanıtladı yaşlı bir adam. "Her ne yaşadıysa, çok fazla güç kullanmış. Bedeni tükenmiş durumda. Eski gücüne kavuştuğunda uyanacaktır. Genel durumu iyi."

"Uyandığında yapmam gereken bir şey var mı?"

"İyice dinlenmesini sağlaman yeterli olacaktır."

Öyle yorgun ve bitkin hissediyordum ki duyduklarıma kafa yoramadım. Yeni kâbuslarla boğuşmamak adına uyumaya direnSem de başarılı olamadım ve kendimi uykunun sıcak kucağına bıraktım.

"Mini mini bir kuş donmuştu,

Pencereme konmuştu..."

Annem saçlarımı tarayıp bu şarkıyı mırıldanırken ben pencereye bakıp hayran olmuş bir vaziyette lapa lapa yağan karı izliyordum. Yerler bembeyaz olmuş, ağaçların kuru dalları rengini beyaza bırakmıştı. Yolların üzerinde irili ufaklı ayak izleri vardı. Hep düşünürdüm, acaba o ayak izlerinden biri bir gün sadece bana ait olabilecek miydi?

"Aldım onu içeriye

Cik cik cik cik ötsün diye..."

Eve hapsolan kuş, hür olduğu gökyüzündeki gibi keyifle öter miydi hiç? Mavi göğü, bembeyaz pamuk gibi bulutları, ılık ılık esen yeli bırakıp, bir eve hapsolmayı ister miydi? Bu kuşa haksızlık olmaz mıydı?

"Pır pır ederken canlandı,

Ellerim bomboş kaldı..."

Kalmazdı işte, katlanmazdı kuş ve onun uçmaya, özgürlüğe âşık minik kanatları. İyileştiği ilk an kendini dışarıya bırakmıştı.

Peki ya benim kırık kanatlarım... Onlar ne zaman iyileşecekti? Ben ne zaman iyileşip, gökyüzüne, özgürlüğüme kavuşacaktım? Yaram ağır mıydı? Çok mu beklemem gerekiyordu?

İçimdeki soruların dışavurulmasına mani olmadan, "Anne," dedim saçımı taramaya devam eden anneme.

Şarkıyı yavaşça sonlandırıp, "Söyle güzel kuzum," dedi. Tarağı tekrar saçımın başlangıç noktasına götürmüştü.

Tarak saç uçlarıma doğru yavaşça inerken gözlerimi pencereden ayırmadan, "Benim kanatlarım ne zaman iyileşecek?" diye sordum. "Ben ne zaman özgürlüğüme kavuşacağım?"

Cam kapandı, kara perdeler pencerenin üzerine çekildi, annem tarağı saçlarımdan çekti, saçlarım bir anda daha da uzadı ve tüm bedenimi sıkıca sardı. Çığlığım içimde yankılandı.

Yanıyordum, yanıyor gibi hissediyordum. Vücudumu biri ateşe vermişti sanki ama bu hoş bir ateş değildi, göğe yükselen kıvılcımları ışık saçmıyordu, is doluydu, is doluydum. Nefes aldıkça, almaya çalıştıkça

ilk defa sigara içen bir insan gibi boğulma raddesine geliyordum. Öksürmek istiyordum ancak başarılı olup olmadığımı bilmiyordum. Yanaklarıma bir soğukluk değiyordu ve bu öyle güzel öyle rahatlatıcıydı ki tüm bedenimde aynı ferahlığı istememi sağlıyordu. Buzullara atılmak istiyordum, sadece öyle rahatlayacaktım sanki.

"Çok sıcak," dedi bir erkek sesi. "Bu normal mi?"

"Elbette normal," diye yanıtladı daha yaşlı çıkan ses. "Vücudu güçlerini dengelemeye çalışıyor."

"Acı çekiyor," diyen erkek sesi hafiften çatallaşmıştı. "Böyle bekleyecek miyiz? Başka bir şeyler yap, düşür ateşini."

"Müdahale etmemek en iyisi. Vücut ve ruh kendini hazır hissettiğinde uyanacaktır."

Kâbuslar âlemine dalmadan önce son duyduğum bu oldu.

Karanlığın içindeydim fakat bu sefer önümü de arkamı da görebiliyordum. Dört tarafım taşlarla örülmüş duvarlarla çevriliydi. Birkaç adım ötemde, tam karşımdaki tavanda küçük bir su sızıntısı olmuştu. Sular damlalar halinde ağır ağır yere akıyor, rahatsız edici bir ses çıkarıyordu.

Su sesi, insanın sinirleriyle oynayacak kadar ritmikti. Bu defa hareket edebiliyordum ve bunun bilincinde olduğumdan sese arkamı dönüp içinde olduğum karanlık mağaradan çıkmak adına ilerledim. Birkaç metre ötemdeki taş duvarın üzerinde uzunca bir siyah kapı olduğunu görünce yürümeye devam ettim. Kapı, elimi uzattığım gibi kendiliğinden açılınca duraksadım.

İçeri giren kişi yüzü kapalı, baştan ayağa siyah giyinmiş biriydi, boyu benden on yirmi santim uzundu. Korkutucu görünüyordu. Ürpererek gerildim ve birbirine kenetlediğim dişlerimi açmadan, "Kimsin sen?" diye sordum. Sesim yankılandı.

"Sen..." dedi o, sorumu yanıtlamak yerine. Sesi, bir yılanın tıslamasını andırıyordu. "Demek geldin."

Hiçbir şey anlamadan kaşlarımı çattım. "Burası neresi?"

Beni yanıtsız bırakarak bana doğru adımladı. Kanıma karışan korkuyla yutkundum. Neden beni tanıyormuş gibi konuşuyordu? Sesini daha önce duymadığıma emindim. "Ne istiyorsun benden?"

Yüzü görünmeyen adam beni bir kez daha yanıtsız bıraktı, yürümeye devam ediyordu ve durmaya niyeti yok gibiydi. O yaklaştıkça

tedirginliğim arttı. "Kimsin sen!" diye bağırdım bir defa daha. Gerilemek istedim ancak yine olmuştu, yine kıpırdayamamıştım. Hareket etme hürriyetim tekrar elimden alınmıştı.

Yüzü kapalı adam aramızda bir adım varken durdu. Yüzünü kaplayan pelerininin ardındaki simsiyah gözlerini görebilmiştim. "Sen benimsin," dedi. Siyah bir eldivene sarılı elini havaya kaldırıp yanağımın üzerine koydu. "Sen, bana güç vereceksin. Beni bul."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan üzerimdekini yırtıp beni üryan bıraktı. Ardından kendine doğru çektiğinde içimde biriken ateşi hissettim. Göğsümde yanan ışık topunun ellerime hücum etmesine izin verdim ve dudaklarımdan dökülen acı feryadın eşliğinde içimdeki tüm gücü dışavurup adamı kendimden uzaklaştırdım.

Gözlerim sert bir darbe yemişim gibi hızla açıldığında gözbebeklerim acıdı. Bakışlarım bembeyaz bir tavandaydı, aldığım hızlı nefesler yüzünden göğsüm saniyede iki kez kalkıp iniyordu. Sanki ilk kez soluyordum ve oksijen, doğduğum andan beri ilk kez bugün verilmişti bana. Tüm bedenim nemliydi; terli saçlarım alnıma, yanaklarıma yapışmıştı.

Ruhum işkence çekiyordu ve bu işkenceler, sert dalgalar halinde bedenime vuruyor, acının tatsız hazzından onun da payına düşeni almasını sağlıyordu. Uyku dünyam renkli, canlı, mutluluk verici olmamıştı hiç. Dilenen tatlı rüyalar iç uğramamıştı bana. Kimse içten söylememiş miydi yoksa hak etmiyor muydu kirli zihnim hayalinde bile mutlu olmayı? Boğuluyordum, nefesim kesiliyordu. Düzgün soluklanamıyordum, ciğerlerim çok hava alan bir balona dönmüştü sanki, bir nefes daha almayı denesem patlayacak ve aldığım son nefes olacaktı.

Zehirli bir soluk.

Nefes almayı başardığımda görüşüm de netleşti. Nerede olduğumu daha iyi görebilmek için birkaç defa gözlerimi kapatıp açtım.

Yavaş yavaş kendime geldiğimde içinde bulunduğum odaya baktım. Geniş ve ferah bir odaydı. Tam karşımda, duvara sabitlenmiş büyük bir gardırop duruyordu, hemen yanında üzerine kitap bırakılmış bir sehpa vardı. Sehpanın karşısında kalan duvarın tamamını kırık beyaz renginde, içi dolu bir kitaplık kaplamıştı. Yerlerin döşemesi beyazdı, üzerindeki halı açık krem rengiydi. Solumda kalan camekânın ardına asılmış tül beyazdı. Üzerinde yattığım yatağın yorganı, çarşafı, başlığı beyazdı.

Uzun zamandır bu denli aydınlık bir odada bulunmamıştım.

Öyle ki uyku mahmurluğu yaşayan gözlerim bu parlaklıktan rahatsız olmuş, acıyla tekrar kapanmıştı. Kulaklarım çınladı. Birkaç saniyelik karanlığın ardından gözlerimi yine açtım ve bu tamamen yabancısı olduğum odayı incelemeye devam ettim, nerede olduğumu çıkaramayınca olduğum yerde rahatsızca kıpırdanıp üzerime baktım.

Üstümde bana ait olmadığını bildiğim siyah, büyük bir kazak vardı. Kazağın aşağı sıyrılan kol kısmından yara bere olan, çiziklerle çevrilmiş ve kuru çamur lekelerine bulanmış bileklerimi gördüm. Bilekliğimin çizgilerine bile soluk renkli kanım dolmuştu, zümrüt yeşili taşlarına kan kahvesi bulaşmış, yeni bir desen oluşturmuştu.

Yaşadığım gece, rahatsız bir flaş ışığı gibi parladı zihnimde. Karan'ın bana yapmaya çalıştıkları, içimden taşan güçle ondan kurtuluşum, Efser'i görüşüm, peşinden gidişim, ormanda yalnız kalışım... Başımda dönen küçük kız çocukları, söyledikleri korkunç ninni, üzerime atlayan, adına ragana denen öldürücü yaratık...

Güzel ela gözlere sahip, adını bile bilmediğim ancak benim için canını feda eden maglo kız.

Sesi, beynimin her köşesinde dönüp duruyordu. Son sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Kül oluşu gözümün önünden gitmiyordu.

Benim için kendini feda etmiş, benim yüzümden ölmüştü.

Tenimde keskin bir acı hissettiğimde irkilerek ellerime baktım. Ellerimi birbirine kenetlemiştim ve farkında olmadan uzun tırnaklarımı derime geçirip kanamasına sebep olmuştum. İyi hissetmiyordum; iyi de değildim zaten. İlk defa, yalnızlığın beni daha kötü bir hale getirdiğini düşündüm ve konuşmak için yanımda birinin olmasını istedim.

İçinde bulunduğum odanın kapısı tıklatılıp sessizce açıldığında başımı heyecanla kapının olduğu yöne kaldırdım ve var olan tüm gücümle, "Alaz!" diye seslendim.

Kapıyı ardına kadar açıp odaya giren kişi Alaz değildi. O an çok istediğim bir şeyin hiçbir zaman gerçekleşemeyeceği haberini almış gibi hevesle kaldırdığım başımı hafifçe eğdim. Diğer yandan Sıraç'ın neden burada olduğunu çözmeye çalışıyordum.

Ya da ben neden buradaydım? Burası neresiydi? Hangimiz olmaması gereken yerdeydik?

Aklımda alevlenen bunca soruyla, alnına düşen sarı saçlarını sağa doğru kaldıran Sıraç'ı izlemeye devam ediyordum. Mavi renkli birer inciyi andıran gözleri merak ve endişeyle beni süzüyordu. Bana doğru yürürken, "Uyanmışsın," demeyi eksik etmedi.

Yatakta hafifçe doğruldum. Kaşlarım gözlerimin üzerine inerken, "Burası neresi?" diye sordum sessizce.

Rahatsız olduğumu anlamış olacak ki yatağın ucuna gelmişken durdu. "Benim evim. Korkma Efsan, güvendesin," dedi yumuşacık sesiyle.

Sorularımdan biri yanıt bulmuştu fakat hâlâ yanıtlanamayan onlarca soru vardı. "Neden buradayım?"

"Hatırlamıyor musun?" yanıtını aldığımda başımı hayır der gibi salladım.

Evet, dün gece bir elin beni ormandan çıkardığını hayal meyal hatırlıyordum ancak bunu yapanın Alaz olduğunu sanmıştım.

"Dün gece teftiş için ormanda gezerken seni buldum. Yarı baygın bir haldeydin."

Cümlesinin altında yatan, *Orada ne işin vardı?* ya da *Neden o haldeydin?* sorularını seziyordum. Ama geceyi hatırlamamın ve bunları dile getirmemin bana rahatsızlık vereceğini hissetmiş gibi sormadı. Söylediğiyle yetinip sustu.

Ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım. Teşekkür etmeye bile varmadı dilim. Birkaç saniye ikimizden de ses çıkmadı. Sonra yine konuşan Sıraç oldu. "Sanırım düştün. Vücudun çamur ve çizik içinde."

Yaşadığım şeyler bir kez daha gözlerimin önünde canlanınca sessizce yutkundum. Başımı bir kez daha evet der gibi salladım. Sıraç'a esas yaşadıklarımı anlatamazdım, onun da kurcalamayacağını biliyordum.

"Gece, rahatsız olma diye seni uyandırmadım ama şimdi dilediğin gibi duşunu alabilirsin," derken kaşlarıyla solumda kalan duvarın ortasındaki kapıyı gösterdi. Benim de gözlerim onu takip etmişti, sanırım işaret ettiği yer banyo kapısıydı. "Odaya giyebileceğin temiz kıyafetler bırakırım. Lütfen rahatsız hissetme."

Öyle karanlık bir geceden Sıraç gibi biriyle çıkmam, uzun zamandır varlığını hissetmediğim şansımın silik bir siluet halinde kendini tekrar belli ettiğine işaretti. Ancak Alaz'ı bulmam gerekiyordu. Onu bulmam ve tüm yaşadıklarımı ona anlatmam lazımdı. Geceden beri onun beni

bulamaması ise çok garipti. Ne haldeydi? En son kitabı bulmak için kütüphaneye girecekti. Karan'la yaşadıklarımdan sonra yakalanmış olma ihtimali var mıydı?

Bu ihtimal beni ölesiye korkuttu.

"Alaz..." dediğimde Sıraç cümlemi tamamlamama izin vermeden araya girdi.

"Merak etme Efsan, benim bölgemdesin. Sen istemediğin sürece kimse seni alamaz."

Gözlerim kısıldı. Benim bölgem derken kastettiğinin ne olduğunu anlamamıştım. "Senin bölgen?" diye sordum bu yüzden.

Gözlerini evet dercesine kapatıp açtı. "Cadı ve Caris toprakları içindesin."

Kuruyan dudaklarım şaşkınca açılıp yuvarlak oluşturdu. İlk birkaç saniye öyle bekledim, kaşlarım çatıldı... O kadar ilerlemiş miydim gece koşarken? Bu mümkün olabilir miydi?

"Ben..." dedim. Boğazımda beliren koca yumrunun dinmesi için yutkundum. "En son... Alkandros'taydım."

Söylediğim onu şüphelendirmiş gibi gözlerini kıstı. Ama yine de beni sorgulamadı. "Şu anda Kadmos topraklarındasın. Alkandros'la sınırdır fakat yönetimi Cadı ve Carislere aittir."

Karan'a uzak ama bir o kadar da yakındım yani. Hissettiğim endişe küçülmek yerine daha da büyüdü. Alaz ne haldeydi? Ona ulaşmam gerekiyordu. Kurtulabilmiş miydi? Yakalanmış mıydı? Durumu nasıldı? Onu bulmalıydım.

Bu isteğimi içimde tutamadan, "Alaz'a ulaşmam gerekiyor," dedim Sıraç'a. "Onu bulmama yardım eder misin? Lütfen."

"Bunu gerçekten istiyor musun?"

Başımla onayladım.

Aldığı yanıttan pek hoşlanmamış gibi asıldı suratı. Yine de bana itiraz etmeden, "Pekâlâ, hallederim," dedi sessizce. Ardından dişlerini göstermeden hafifçe tebessüm etti. "Ben aşağıdayım."

Kafamı salladım sadece ve çıkışını izledim.

Sıraç odadan çıktıktan sonra içimde biriken nefesi ağır bir yükten kurtuluyormuş gibi dışarı bıraktım ve bacaklarımı yataktan sarkıttım. Ayağa kalkmadan önce ellerimi dizkapaklarıma koyup biraz bekledim

öyle. Gözlerim açık renkli halıya odaklanmıştı ama gördüğüm şey o değildi.

Gördüğüm, yaşadığım o kâbus dolu geceydi.

Benim için hayatından vazgeçen kızdı, bana son söyledikleriydi.

Geceyi düşündükçe boğazıma saplanan çivi büyüyordu. Odadaki oksijen bana yetmeyecekmiş gibi geldiğinde sıkışan kalbim ve hızlanan ritimleriyle ayağa kalktım, önce komodinin üzerinde bulunan suyu bardağa doldurup içimdeki kuraklık hissi gidene dek içtim. Ardından Sıraç'ın banyo olarak gösterdiği yere gittim. Bol siyah kazaktan ve üzerinde kuru çamur lekelerinin olduğu kıyafetlerimden sıyrılıp kendimi duşa attım. Beklemeden sıcak suyu açıp tenim büzüşene kadar suyun altında bekledim ve hissettiğim duygu yoğunluğuyla sessizce ağladım.

Banyodan çıktıktan sonra ilk halime göre daha iyi hissediyordum. En azından artık ağlamıyordum, gözümde yaş kalıp kalmadığından da şüpheliydim. Komodinin üzerine yemek tepsisi bırakılmıştı fakat yiyecek gibi olmadığımdan dokunmadım, Sıraç'ın bıraktığı tişörtü ve eşofman altını giydim. Ardından derin düşüncelerle yatağa oturdum.

Banyo boyunca kızın bana söylediği, *Önemlisin,* cümlesinin üzerinde gittim geldim. Bu cümleyi neden kurduğunu bir türlü anlamlandıramadım.

İşaretparmağım, bilekliğimin üzerinde dolanıyor, küçük dokunuşlar yapıyordu. Bu bilekliğin özel bir öneminin olup olmadığı gibi cevaplanamamış bir sürü sorum vardı. Ailemin korumacılığını düşünüyordum sonra... Günün birinde buraya geleceğimi bildikleri için mi öyle sıkı bir yönetim hâkimdi? Bu bileklik beni manevi olarak korusun diye mi takılmıştı yoksa altında hiç aklımın ermeyeceği başka şeyler mi gizliydi? Nasıl güç kullanabilmiştim? Gördüklerim hayal miydi? Olsa olsa kâbus olurdu.

Sorularım boyumu aşmıştı ancak düzgün bir cevabım yoktu hiçbirine.

Oldukça şiddetli bir çarpma sesi duyduğumda irkilerek yerimde sıçradım. Sanki evin bir duvarı yıkılmış, yer titremişti. Refleks olarak elimi kalbimin üzerine koydum, korkuyla atıyordu.

Bir çarpma sesi daha duydum.

Hemen yataktan fırladım. Bir şeylerin yolunda gitmediği belliydi, artık kırılma sesleri de yükseliyordu alt kattan. Zorlu bir kavga var gi-

biydi. Karan'ın geldiğini düşünerek gerildim, avuçiçlerimin tekrar yandığını sezdim. Çıplak ayaklarımla odanın kapısına ilerledim, kapıya yaklaştıkça duyduğum sesler daha da netleşiyordu ama anlayabileceğim kadar yeterli değildi.

Elimi kapı koluna attım ve kapıyı hafifçe araladım. Bir patırtı daha koptu o sırada. Ve nihayet bir konuşma sesi duydum.

"Sözlerine dikkat et!" Duyduğum ses tonuyla put gibi olduğum yerde öylece durdum. Konuşan kişi Alaz'dan başkası değildi.

"Karşında sıradan biri yok Alaz Şahzade. Bana kiminle nasıl konuşacağımı söyleyemezsin. Üstelik benim bölgemdeyken!"

"Bu umurumda mı sanıyorsun!" diye karşılık verdi Alaz. Âdeta kükremişti. Biraz sonra bir patırtı daha duyuldu ve bunu Sıraç'tan çıkan acı dolu bir inilti takip etti.

"Onu kullanmana izin vermeyeceğim!" diye bağırdı Sıraç. "Onu göz göre göre ölüme sürüklemene izin vermeyeceğim!"

Bir patırtı daha.

"Kimseyi kullandığım yok!" dedi bu sefer Alaz. "Kimseyi ölüme götürdüğüm yok!" diye ekledi daha sonra. Ve bir gürültü daha koptu.

Sıraç'ın "hah"larcasına güldüğünü duydum. Ancak bu samimiyetten oldukça uzak, buz gibi bir kahkahaydı. "Buna kendin bile inanmıyorsun!" Bir kez daha inledi yer yerinden. "Sen menfaatin olmadan kimseyi yanında tutmazsın!"

O sırada bir çarpma sesi duydum ve akabinde acı dolu inilti doldu evin koridorlarına. Sıraç'tı inleyen.

"Seni ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokma sarı kafa. Yoksa sadece kendini değil, tüm ırkını tehlikeye atarsın."

"Senden korkan senin gibi olsun Alaz Şahzade. Efsan'ı sana, size yem etmeyeceğim."

Sıraç'ın söyledikleri noktalanır noktalanmaz bu sefer hepsinden daha güçlü bir gürültü yükseldi ve ben daha fazla olduğum yerde duramayıp alt kata koştum. Daha merdivenlerin başındayken onları gördüm. İlk olarak yerde acı içinde kıvranan beden çarptı gözüme, bu Sıraç'tan başkası değildi. Başında dikilen ve ona işaretparmağını uzatarak bir şeyler söylemeye hazır olan kişiyse Alaz'ın ta kendisiydi. İyi olduğunu görmek beni içten içe sevindirse de şu an yaşadığım endişenin önüne geçememişti.

"Bir daha, değil Efsan'ı yanına almak, adını ağzına alırsan seni gebertirim."

Sıraç'ın yerde yatıp kıvranan bedenini ve Alaz'ın ona bir sonraki hamle için kalkan elini gördüğüm an yürüyüşüm iyice hızlandı ve Alaz'ın harekete geçeceğini anladığımda koşarak, "Dur! Ne yapıyorsun!" diye bağırdım.

Sesimi duyan Alaz'ın eli havada kaldı, iyice kararan gözleri beni bulduğunda çenesi kasıldı, kaldırdığı elini yumruk şeklinde sıktı. Dudaklarından tek kelime çıkmadı ama bakışları çok şiddetliydi. Harelerinin koyuluğu beni büyük bir kasvetle sarıyordu, ona daha fazla bakmak zor hale gelince bakışlarımı yere eğip tekrar Sıraç'la ilgilenmeye çalıştım. Yerde kıvranan bedenine doğru eğilecekken, "İyi misin?" diye sordum. Ancak cümlemin daha ortasına bile yaklaşamamışken bir bariyer gibi önüme kalkan kol buna engel oldu.

"Ona. Yaklaşmayı. Deneme." Alaz'ın sesi, çenesini sıkıyormuş gibi çıkmıştı. Üç ayrı kelime de ayrı solukta söylenmişti.

"İyi değil, görmüyor musun?" derken kolunu indirmek için elimi havaya kaldırdım. Fakat Alaz, onu geri itmek için havaya kaldırdığım elimi çevik bir hareketle yakaladı. Ardından, "Gidiyoruz," diyerek beni peşinden sürüklemeye başladı.

Ayaklarımı yere sürtüp durmaya çalışırken, "Bekle," dedim. Durmadı. "Alaz durur musun?" diye bağırdım. Dinlemedi. Beni peşinden sürüklemeye devam etti. Sesim ona ulaşmıyordu sanki ve bu sinirlerimi iyice bozmuştu. Bu sefer sesimi daha fazla yükselttim. "O iyi değil, görmüyor musun!"

O an kafasını bana doğru çevirip, "İyi olmayan tek o değil!" diye kükredi. Göğsü şiddetle inip kalkıyordu. Kalbimde incecik bir sızı hissettim. Yanlış bir şey yaptığımı düşünerek sindim. Ağzımı açıp bir şey söylemek, bir cevap vermek için harekete geçtim, ne diyeceğimi bilmiyordum ancak bunu yapmak istedim. Fakat Alaz beni dinlemek istemedi ve kolumu tekrar tutup yürümeye devam etti.

Kapıya geldiğimizde kapının yerde olduğunu gördüm. Yerinden sökülmüştü ve bunu Alaz'ın içeriye girebilmek için yaptığına şüphem yoktu.

Yerdeki kapının üzerine basarak dışarı çıkacağımız sırada, son kez Sıraç'a bakmak için başımı arkaya çevirdim.

O anda, "Alaz Şahzade..." diyen birini duydum ve gerisingeri önüme döndüm. Duyduğumuz sesle Alaz da duraksadı. Kapının tam önünde, yarım ay şeklinde dizilmiş dört erkek vardı. İçlerinden üçü Sıraç gibi sarışın, ortada durup Alaz'a seslenen kıvırcık saçlı adam ise kumraldı. Dördü de bir şekilde tanıdık geliyordu, onları bir yerden hatırlayacak gibiydim.

Kıvırcık olan kurnazca gülümsedi ve konuşmaya devam etti. "Cadı ve Caris kraliyet ailesinin küçük prensinin, sevgili kardeşimizin evine zorla girip ardından böyle elini kolunu sallayarak çıkabileceğini düşünmemiştin, değil mi?"

Karşımdaki adamın sözleriyle suratıma sert bir darbe yemiş gibi sarsıldım.

Konuşan kişiyi nereden hatırladığımı anımsadım ve birdenbire zihnimde şimşekler çakmaya başladı. Eğitim binasında Mehsa'yla yanlışlıkla Cadı ve Caris binasına girdiğimiz zaman, önümüzü kesen haydut tavırlının ta kendisiydi. Sonrasında Sıraç gelip onu yanımızdan kovmuştu. Şimdi tüm taşlar yerine oturuyordu fakat...

Neye şaşırmam gerektiğini bilmiyordum.

Sıraç'ın, Cadı ve Carislerin prenslerinden biri olmasına mı, karşımdaki bu kötü görünen dörtlünün Sıraç'la kardeş olmasına mı yoksa bu sevimsiz dörtlü tarafından kapana sıkıştırılmamıza mı?

Aklıma üşüşen düşünceler yüzünden gözlerime bir korkunun yerleşmesine engel olamadan Alaz'a baktım. Ağzı sımsıkı kapalıydı ve burnundan nefes alıp veriyordu. Boşta kalan elini sıkı bir yumruk yapmıştı ve çenesi kasılmıştı.

İçimden bir ses, tam da şu an hiç iyi şeylerin olmayacağını söylüyordu.

Bölüm İki

Ölüm ve Yaşam

Gözlerimi diktiğim tavan tamamen taş örmeydi. Taşların arasını yeşil yosunlar bağlamış, üzerlerini onlarla uyumlu küfler süslemişti. Yosunların üzerinde bazen bir kara böcek kendini gösteriyor ama hemen ardından boşluklara girip gözden kayboluyordu. O her kaybolduğunda üzerime geleceği hissiyle geriliyor ve kaşınmaya başlıyordum. Tekrar gördüğümde rahatlıyordum.

Alaz'la ayrıldığımızdan bu yana yaklaşık üç saat geçmiş olmalıydı. Ayrıldığımızdan diyorum ancak bu normal bir ayrılış değildi. Cadı ve Caris Sarayı'nın prensleri, kardeşlerinin evinden çıkacağımız sırada yolumuzu kestikten sonra çok kötü şeyler olacağını düşünmüştüm. Büyülerin havada uçuştuğu bir kavgaya şahit olacağım ve bu krizi yönetemeyeceğim geçmişti aklımdan.

Ama öyle olmadı.

Nasıl oldu bilmiyorum ama Alaz kendini tuttu, onlara karşı koymadı ve biz iki suçlu gibi Kadmos Cadı ve Caris Sarayı'na getirildik. Şimdi ise bir zindandaydık. Kasvetli, oksijensiz ve leş gibi kokan yine de neyse ki karanlık olmayan bir zindandı burası. Ben buradaydım ama Alaz'ın nerede ve ne halde olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Kaldığım yer tek kişilik bir hücreyi andırıyordu.

Böcek ortadan kaybolunca tavanda yine Alaz'ın yüzü göründü. Aklım ondaydı. Onu sinirli gördüğüm çok olmuştu fakat hiç bu kadar kendinden geçtiğini görmemiştim. Patlamaya hazır bir bomba gibiydi, kapkara gözlerinde yoğun duygular belirmişti.

İlk defa bir cümlesinin yüreğime dokunduğunu bu kadar iyi hissetmiştim.

İyi olmayan tek o değil!

Benim için endişelenmişti ve iyi değildi. Ben kayboldum diye o kadar sinirlenmişti. Sıraç'ın kapısını kıracak ve hatta onunla kavga edecek kadar gözü dönmüştü. Sözleri ve bakışları tekrar aklıma gelince

sivri tırnaklara sahip iki el göğsümü deşiyor, kalbimi acımasızca ikiye ayırıyordu sanki.

Bu neydi? Buna ne ad verilirdi?

Beynimde, bedenimde, kalbimde fırtınalar esiyor, kasırgalar çıkıyordu. Şiddetli bir girdaba girmiş gibiydim. İçim dehşet acıyordu.

Bir farenin ciyaklamasını andıran kapı gıcırtısı duyulduğunda oturduğum yerden kalkmadan yorgun gözlerimi sesin geldiği yere çevirdim. Demir kapı yavaşça aralandı, kapının gölgesi zindanın zeminine düştü. Tüm aksiyon kotamı doldurduğumdan zamanın neler getireceği hakkında pek endişelenmiyordum artık. Ne olacaksa olsun ve bitsin kafasındaydım.

Biraz sonra içeriye giren kişinin bedeni göründü. Tıpkı Varilok'taki muhafızlar gibi simsiyah kıyafetliydi, yüzü kapalıydı, oldukça yapılı ve uzun boylu olmasından başka neredeyse hiçbir özelliğini göremiyordum. Göz çevresindeki boşluktan görüldüğü kadarıyla siyahiydi ve gözleri tenine yaraşır bir koyuluktaydı.

Elini ardında olduğum parmaklıkların kilidine attığında onu izlemeye devam ettim. Bir "klik" sesi duyuldu, ardından korkutucu gözlerini bana dikip, "Ayağa kalk," dedi gür sesiyle.

Demir parmaklıklar açıldığında oturduğum yerden karşımdaki zırhlı adama bakmaya devam ediyordum. Ancak kalkmak için bir harekette bulunmamıştım. "Ne için?"

Koyu gözler, yanlış bir şey söylemişim gibi kısıldı. Üzerime doğru eğildiğinde gerilememek için kendimi zor tuttum. "Cesedinin zindandaki fare ve böceklere yem olmasını istemiyorsan soru sorma." Sesi ve konuşma tarzı çok kabaydı. Söyledikleri ise ürkütücü. Zindandaki böceklerin varlığına şahit olmuştum, fareleriyse henüz görmemiştim fakat seslerini duyduğuma emindim, onlara yem olma düşüncesi bile korkunçtu.

Siyahi muhafız sertçe kolumdan tutup beni ayağa kaldırdığında itiraz eden bir hareket yapmadım. Hoş, yapsam da bu eli silahlı iriyarı herif karşısında galip gelemezdim. Hem Alaz buradaydı ve o bana kötü bir şey yapılmasına izin vermezdi. Yani, umarım öyle olurdu.

Tabii o da iyiyse.

Karamsar düşünceler ruhumu ele geçirdikçe kasılıyordum. Kesinlikle sağlıklı düşünemiyordum, bitmek bilmeyen bir kâbusun içine hapsolmuş gibiydim.

Alaz kendine de zarar gelmesine izin vermezdi, sakin olmalıydım.

Kim bir veliaht prense zarar vermeye cüret edebilirdi ki hem? Bu bir savaşın başlangıcına bile sebep olabilirdi. Tarihte örnekleri çoktu.

Arkamdaki muhafız sırtımı kılıcının ucuyla dürterek yürümem gerektiğini bana hatırlattığında zihnimdeki Alaz görüntüsünden ve düşüncelerimden sıyrılmayı deneyip yürüdüm. Lağım kokulu, karanlık yollardan geçerken ayağımdaki botları bir daha ömrüm boyunca giymeyeceğimi düşünüyordum. Buna Sıraç'ın evinde giydiklerim de dahildi, o böceklerle dolu hapishaneyi aratmayan yerde saatlerce bu üzerimdekilerle oturmuştum.

Sırtımda muhafızın kılıcının ucu ve onunla beni dürterek yönlendirmesi, karanlık ve pis yollar, yaşadığım en korkunç yol deneyimleri listeme ilk beşten girerdi. Bu yolun, Cadı ve Caris Sarayı'nın içine çıkacağındansa kesinlikle bihaberdim ve Sıraç'ın evinin aksine siyah motiflerin ağırlıklı olduğu koridorlara hayretle bakıyordum. Yerlerde halı namına bir şey yoktu, döşemeler mat siyah rengindeydi ve öyle temizdi ki yansımamı görebiliyordum. Duvarlar siyahın üzerine gümüş yaldızlarla süslenmişti. Her detay siyah ve tonlarından oluşuyordu, yol boyunca sıra sıra dizilmiş peçeli muhafızların kıyafetleri bile. Bir yarasa eksikti, o da birazdan başımın üzerinden geçip giderse şaşırmazdım. Tüm bu karanlığa zıt duran tek şey meşalelerden yükselen koyu turuncu ateşti.

Bir korku filmindeki hayaletli evde yürüyor gibi hissediyordum, attığım her adımda yanından geçerken bir öncekini geride bıraktığım muhafızlar ise beni yemeye hazır zombilerden farksızdı. Sırtımda varlığını sürdüren kılıç, kesinlikle ölüm silahımdı!

Bana sonsuz gibi gelen bir sürenin ardından, önünde yine yüzleri kapalı iki siyah giysili muhafızın beklediği devasa boyuttaki siyah kapının önüne geldiğimizde durduk. Muhafızlar, ellerindeki kocaman kılıçların ucunu yere değdirip çapraz bir şekilde tutarak bir bariyer oluşturmuştu. Geldiğimizi gördüklerinde kılıçlar sağa ve sola hareketlendi, tok bir çınlama yükseldi tenha sarayda. Devasa kapı muhafızların bu hareketiyle iki yana açıldığında arkamdaki muhafız yürümem için bir

kez daha kılıcıyla sırtıma baskı uyguladı. Sırtımda koca bir delik oluştuğuna şüphem yoktu ve bu deliğin iyice büyümemesi adına yürüdüm.

Askerleri arkamda bırakıp kapıdan girdiğimde karşılaştığım manzara yine siyahın hâkim olduğu kocaman bir odaydı. Tam karşımda uzunca bir gotik pencere bulunuyordu ve kapalı olmasına rağmen odayla uyumlu kara tül açıkmış gibi kendi kendine havalanıp sallanıyordu.

Askerin yönlendirmesiyle sağa döndüğümde metrelerce ötemdeki kapının ardında kalan erkek grubunu gördüm. Cilalı bir masanın etrafında oturuyorlardı ama masanın tamamını göremiyordum. Geldiğimi bildiklerinden olacak hepsinin kafası bana dönüktü ve sorgulayıcı bakışları üzerimdeydi. Sıraç'ın bugün gördüğüm tüm abileri oradaydı. Bakışlarım içlerinde tanıdığım tek kişi olan Sıraç'ın mavi gözlerine iliştiğinde dudakları aralandı, bir şey söyleyecek gibi oldu ama ona fırsat vermeden bakışlarımı çevirdim. Bugüne kadar benden bir prens olduğunu saklamıştı, ailesi hakkında hiçbir şey söylememişti ve artık bana yardım edip beni evine almasının sadece iyi niyetiyle alakalı olduğunu sanmıyordum. *Sarayında zindana atılmıştım.* Alaz haklıydı, burada herkese güvenmemeliydim, aklımın ermeyeceği bir sürü şey dönüyordu ve ben buradaki herkese karşı oldukça savunmasızdım.

Herkese. Nokta.

Alaz bir kez daha aklıma geldiğinde yüreğim tekrar onun nerede olduğunu bilme ümidiyle kanat çırptı. Uzun bir duvar kemerinin altından geçtiğimde odaya girmiş bulundum. Girer girmez yol boyunca göremediğim kısımda Alaz'ı görmeyi kesinlikle beklemiyordum. Ne Alaz'ı görmeyi ne de onu bu halde görmeyi.

Siyah bir tahtı andıran uzun bir sandalyede tek ayağını dizlerinin üzerine atmış bir şekilde, büyük bir rahatlıkla oturuyordu. Anlaşılan o ki o benim gibi zindana atılmamıştı ve buraya sırtına dayalı bir kılıçla getirilmemişti. Çünkü o bir veliaht prensti ve benimle aynı muameleyi görmesi beklenemezdi. Bu beni rahatsız etmedi; bilakis iyi olmasına ve hiçbir zaman kaybetmediği güçlü duruşuyla karşımda oturmasına sevindim. Benim yüzümden başına daha fazla bela çekmesine gönlüm razı gelmiyordu.

Ama o, beni gördüğü halden pek memnun olmuş gibi değildi. Göz göze geldiğimizde yüzünde mimik oynamadı. Suratındaki öfkeli, sert

ifade hükmünü sürmeye devam ediyordu. Bu ifade sırtıma dayanan kılıcı gördüğünde daha sert bir hal aldı. Öyle ki oturduğu koltukta ayağa kalkmak ister gibi kıpırdandığını sandım ancak bu hareketi öyle hızlı dağıldı ki emin olamadım.

"Efendim, kızı getirdim."

Arkamdaki muhafızın korkunç derecede gür sesi kulaklarımın dibinde yankılandığında Alaz'ın yan tarafında kalan masanın arkasında, kesinlikle taht olduğuna emin olduğum koca, gösterişli sandalyede oturan orta yaşlı adam dikkatimi çekti. Adam, taş çatlasın elli yaşlarındaydı, üzerinde siyah bir takım vardı, omuzlarına siyah pelerin asılıydı. Saçları, Sıraç'ınki gibi sarıydı ve arasında bir tane bile beyaz yoktu. Gözleri maviydi ancak Sıraç'ın gözlerindeki masumluğun zerresi bile görünmüyor, aksine ateş saçıyordu. Adamın kral olduğu her halinden belliydi.

"Demek tüm bu kargaşanın sebebi sensin." Kral, tok sesiyle bu cümleyi kurduğunda bütün o bakışlar altında ezildiğimi hissettim. Kaynayan kanların yüzümü pancara çevirmemesini diliyordum. Krala cevap vermek yerine başımı yana çevirdim ve hâlâ sırtıma dayalı olan kılıca baktım. Kral, ne demek istediğimi anlamış olacaktı ki, "Kılıcı indir Ariel," dedi.

Bu komutla sırtımdaki o delici baskı yok oldu ama yine de rahat bir nefes alamadım. Çünkü Alaz'ın keskin bakışları bu ucu sivri kılıçtan çok daha etkiliydi.

"Şimdi, kızın önünde sana bir kez daha soruyorum Alaz Şahzade," diyen kralın gözleri kısılıp iyice ciddi bir hal aldı. "Oğlumun evine saldırıda bulunmanın sebebi neydi?"

"O sıradan bir kız değil. *Sevgilim.* Alkandros'a birlikte gittik, kendisi ormanda gezintiye çıktı ve bir anda yok oldu. Günlerdir onu arıyordum ve veliahdınız beni arayıp Efsan'ın yanında olduğunu söyleyince bunu bir tehdit olarak algıladım," diye açıkladı Alaz kelimelerin üstüne basa basa. Bakışları kralın üzerindeydi, başka kimseyi muhatap almıyordu. "Oğlunuz, sevgilimi alıkoyarak kuralları ihlal etti ve beni buna mecbur bıraktı."

Alaz'ın cümlesi sonlanır sonlanmaz, "Onu yanında zorla tutan ben değilim ama seninle isteyerek sevgili olmadığına eminim," diye karşılık

verdi Sıraç. "Onu alıkoymadım. Efsan'ı ormanda bulduğumda kendinde değildi, evime götürüp ona yardım ettim. İyileşmesini sağladım."

Alaz gözlerini kraldan Sıraç'a çevirmedi; ona, onu umursamadığını belli etti. Fakat alnının ortasında belirginleşen damarı biliyordum, sadece sinirlendiği zamanlarda ortaya çıkıyordu. "Onu bulur bulmaz bana haber vermeliydi. Benimle yaşadığını biliyor. Ama yapmadı çünkü planı beni kışkırtmaktı. Başarılı da oldu."

Kral mavi gözleriyle önce veliahdı Sıraç'a baktı ardından Alaz'ı inceledi ve sonunda bakışları bende takılı kaldı. Bana bir şey söyleyeceğini anlayarak gözlerimi ondan ayırmadım. Çok geçmeden ince dudakları aralandı. "Sen söyle..." deyip durdu. Gözleri bir kez daha Alaz'la Sıraç arasında gidip geldi ve tekrar beni buldu. "Hangisi doğru söylüyor?"

İşittiğim soru karşısında gözlerim kendiliğinden büyüdü. Fikrim soruluyordu, ağzımdan çıkacak şey önemli gibiydi. Şu an söyleyeceklerim burada olan sorguyu sonuçlandıracaktı.

Bu sonuç, söyleyeceğim şeye göre ya Alaz'ın ya da Sıraç'ın lehine olacaktı.

Gözlerim, benden bağımsız bir şekilde hücum etti Alaz'ın gözlerine. O da kralın sorusu üzerine simsiyah harelerini bana dikmişti. Her ne kadar krala ya da buradaki Caris veliahtlarına gayet rahat olduğunu gösterse de bakışlarındaki o kasvetli duyguyu iliklerime kadar hissediyordum. Sakin değildi, mutlu hiç değildi. Öyle ki gözlerimiz buluştuğunda dudaklarındaki, belki de anlamını sadece benim bildiğim, yalancı gülümseme bile silinmişti.

Suratında tek mimik oynamadan baktı bana, söyleyeceği çok şey vardı ve bunu –en azından hissettirdiklerini– kelimeler dudaklarından dökülmese de anlayabiliyordum.

Kimin tarafında olacağımı merak ediyordu.

Ve Sıraç...

Gözlerim ona değdiğinde kaşları hafifçe havalandı. Bu, *Beni seç*, demesinin dudaklarından çıkmayan ancak bedeninden dökülen bir işaretiydi. Gözlerindeki şüpheyi görebiliyordum. Sıraç kendisini seçeceğimden kesinlikle emin değildi. O netti, onu okumak nispeten daha kolaydı.

Belki de ben öyle sanıyordum.

Neyi, kimi seçeceğime sadece aklım karar vermiyordu. Kalbimin üzerinde bir ağırlık vardı ve bu ağırlık aklımın üzerine de çöküyordu, sadece onu duyabiliyordum. Hiçbir zaman olamamıştım zaten ama ormanda geçirdiğim o geceden beri iyi bir ruh halinde değildim. Tamamen melankolik ve olduğumdan daha fazla duygusaldım.

Bakışlarımı ağır ağır krala çevirdiğimde odadan çıt çıkmadı. Herkes dudaklarımdan dökülecek kelimeleri bekliyordu. Herkesin bakışlarının üzerimde olduğunu biliyordum fakat en ağır basan Alaz ve Sıraç'ınkilerdi. Sanki ben beklemeyi uzattıkça, odadaki zehirli gaz daha da yükselecekti, ben bekledikçe sabırlar tükenecek ve cevap ağzımdan zorla alınacaktı.

Aralık kalan dudaklarımı kapatıp derin nefes aldım. Çektiğim nefes yavaş yavaş ciğerlerime ulaşırken büyük bir yavaşlıkla açtım ağzımı.

Bir krallıktaydım, beni buradan kimse zorla çekip çıkaramazdı. Sıraç'ın haklı olduğunu söylersem büyük ihtimalle Alaz Cadı ve Caris bölgesinden sürülecek ve benim durumum belirsiz olacaktı. Muhtemelen kurtulacaktım ve bundan sonra Alaz Şahzade'yle birlikte hareket etme mecburiyetim olmadan yaşayacaktım. Tüm bu zaman boyunca istediğim gibi. Alaz'la anlaşmamı bitirmek için bu iyi bir fırsattı.

Bana burada yardım edecek kişiyi de kimin yanında olmam gerektiğini de biliyordum. Kimin yanında güvende hissettiğimi de biliyordum ve bu konuyu daha fazla uzatmanın âlemi yoktu.

Kral kaşlarını tekrar cevabın nedir der gibi kaldırdığında aklımdaki komutlara uyarak, aldığım nefesi serbest bıraktım ve, "Alaz doğru söylüyor," dedim.

O an, Sıraç'ın kaldırdığı kaşlarını kırgın bir şekilde indirdiğini gördüm. Yüzüne yerleşen hayal kırıklığını okuyabiliyordum.

Sıraç bu krallığın veliahdıydı –bu bilginin şaşkınlığı hâlâ üzerimdeydi– ve bu durumda zarar görmeyeceğini düşünerek vermiştim bu cevabı.

Ve Alaz...

İşler onun için aynı seyretmezdi. Tutuklanabilirdi, sürgün edebilirdi, yüksek cezalar alabilirdi. Onu yalancı çıkarmak istemezdim. Bana yaptıklarına karşılık olarak onu zor durumda bırakamazdım. Ben istesem bile kalbim bunu istemiyordu ve uzun zaman sonra ilk defa

kalbimin haykırışlarına göre hareket etmiştim. Sanki onu yalanlasam, yüreğim bin parçaya bölünecekti.

Bu neydi bilmiyorum ama çok da harika bir his olduğu söylenemezdi.

Bakışlarım tekrar Alaz'ı bulduğunda hâlâ krala baktığını gördüm. Gözleri yine bende değildi, bu nedenle yanıtım karşısında suratında oluşan duyguyu görememiştim. Hoş, görsem bile anlayamazdım; o çok kapalı bir kutuydu ve bende henüz o kutunun içini görecek fener yoktu.

Belki de hiç olmayacaktı.

"Pekâlâ Ariel, kızı çıkar."

Ariel denen muhafız, kılıcının ucunu tekrar sırtıma değdirdiğinde sivri uç az önceki oyuk oluştuğunu düşündüğüm yere dokundu ve küçük bir acı hissedip sızlandım. O sırada hâlâ bana bakmayan Alaz'ın, dizinin üzerinde olan sağ elini sıkı bir şekilde yumruk yaptığını gördüm. Fakat Ariel'in kılıcını *dön* demek ister gibi hafifçe oynatmasıyla onu daha fazla izleyemeden arkamı döndüm.

Çok şey sormak istiyordum; şimdi neler olacağını, beni nereye götürdüklerini, neden odadan çıkardıklarını... Ancak hiçbirini soramazdım, yanıt almayacağımı ve sordukça küçük düşeceğimi biliyordum. Susmayı ve arkamdaki kılıcın işaret ettiği yöne doğru yürümeyi tercih ettim.

Saniyeler içinde odadan çıktım.

☽

Zindandaki yerime döndüğümde yine yalnız kalmıştım. Bu sefer arada bir görünüp kaybolan kara böcek de yoktu ortalarda. Rahatsız, demir oturağa oturmuş, dirseklerimi dizlerime yaslayarak başımı avuçlarımın arasına almıştım. Düşünmem gereken bir olay yoktu, bin olay vardı. Birkaç gün önce yaşadıklarım dahil buraya ilk geldiğim günden beri yaşananlara bugünü de ekleyince ortaya bir sürü olay çıkıyordu ve bu beynimi karıncalandırıyordu.

Alaz'a bir şey yapacaklar mıydı? Buradan –hayır, bu sefer kastettiğim Nephan değil, bu zindandı– rahatça kendi ayaklarımla çıkabilecek miydim bilmiyordum.

Öte yandan Alaz'ı seçtiğimde Sıraç'ın yüzünde oluşan hayret dolu kırgınlığı hatırlıyordum ve yüreğime bir öküz oturmuş gibi hissediyordum.

Tamam, yine başa dönüyorduk.

Neredeydi şu kahrolası böcek?

Düşüncelerimle boğuşurken aradan ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum ama duyduğum kapı açılma sesiyle fikirlerimi bir kenara atıp duraksadım. Gözlerim demirliklerin arkasına değdiğinde ilk önce yüzleri değil, gölgeleri gördüm.

İki kişiydiler. Birinin Ariel olduğuna emindim fakat diğerinin kim olduğuna dair bir fikrim yoktu. Adım sesleri daha net duyuldukça, öyle yaparsam daha iyi görebilecekmişim gibi oturduğum yerde biraz daha dikleşiyordum.

Saniyeler sonra öndekinin yüzü görüldü. Kavruk teni, geniş omuzları, devasa boyuyla tahmin ettiğim gibi Ariel'di. Elinin belinde duran anahtarlığa gittiğini işittiğim şıkırtıyla anladım. Beyazı kızaran gözleri bana değdiğinde onunla bakışmaktan kaçınıp gözlerimi arkasındaki kişiye diktim.

O an yüreğimdeki kıvılcımlar uçuştu. Ariel'in arkasındaki, gözlerimin buluştuğu kişi, siyah bakışlarının bu karanlık yerde bile kendini belli etmekten kaçınmadığı Alaz'dı. İfadesi hâlâ sertti, irisleri ise islere bulanmış kadar koyu. Dudakları düz bir şekilde kapanmıştı ve çenesini kastığı belli oluyordu.

Patlamaya hazır bir bomba gibiydi.

Ariel, anahtarı deliğe sokup bir kez çevirdiğinde aradığım bahaneyi bulmuşum gibi bakışlarımı Alaz'dan çekip kilide diktim. Anahtar ardı ardına iki kez daha çevrildi ve demirleri pas tutmuş kapı gıcırdayarak açıldı.

"Çık," diye emretti Ariel gür sesiyle.

Bu emir üzerine Alaz'a baktığımda ifadesinin hâlâ aynı olduğunu gördüm. Sonrasında şimdi kalkmazsam bir daha hiç buradan çıkamayacakmışım gibi bir düşünceye kapılıp âdeta ayağa fırladım. Zindandan çıkmadan önce Ariel'e ters bir bakış attım ve gözlerimi tekrar Alaz'a çevirdim.

Alaz bana hiç bakmadan sırtını döndü, hızlı ve sert adımlarla yürümeye başladı. Arkasından şaşkınca bakakaldım, birkaç saniye sonra

biraz daha öylece durursam Ariel'le burada yalnız kalacağımı algılayıp gözden kaybolmak üzere olan Alaz'ın peşinden ilerledim. Öyle hızlı yürüyordu ki ona yetişmek için koşmam gerekti.

Karanlık koridoru ışık hızıyla geçerken konuşmaya ihtiyacımız olduğunu düşündüğümden, "Alaz," diye seslenebildim sadece. Bu benim için iyi bir gelişmeydi.

Geçtiğimiz koridorların detaylarını, motiflerini, işlemelerini, hatta renklerini bile inceleyemiyordum, her şey birbirine giriyordu; tıpkı son sürat giden bir arabada etrafı incelemeye çalışmak gibiydi.

Biraz daha ilerlediğimizde, "Beni bekler misin?" diye sordum. "Alaz!" diye bağırdım çok ses çıkarmamaya özen göstererek. Fakat bu da işe yaramamıştı.

Dakikalarca o şekilde koşar adımlarla yürüdük, sarayın çeşitli koridorlarından o şekilde geçtik ve sarayın kapısından da öylece çıktık. Ne bir muhafız durdurdu ne de başka biri engel oldu. Etrafta başka birini görüp görmediğimizi bile bilmiyordum doğrusu.

Sarayın dışındaki ormana karıştığımızda sesimi duyurmak için bilmem kaçıncı kez, "Alaz!" diye seslendim.

"Ne Alaz ne!" Bir anda, âdeta kükreyerek durdu fakat bu sakin bir duruş değildi. İkimizin etrafında ateşten bir çember oluştuğunda gördüğüm alevlerin gerçek olup olmadığı konusunda şüpheye düştüm. Bana döndü, avuçlarından yükselen alevlerin harelerine yansıyıp bakışlarındaki tehlikeyi artıran kızgın yüzünü gördüğüm an nefesim kesildi. Ne söyleyeceğimi unuttum, açık kalan ağzımla ona bakmaya devam ettim. Ateşin parlaklığı yüzümüze vuruyor, tenimizi ısıtıyordu. Alaz'ın o karanlık gözlerine turuncu hareler bulaşmış ve mecazen ateş çıktığını söylediğim gözlerine gerçek yansımalar yerleşmişti.

"Günlerdir neler yaşadığımdan haberin var mı?" diye eklediğinde gözümü kırpmadan onu izliyordum. Alevlerden yükselen duman kokusu nefesime karıştı, neredeyse öksürecektim. "Karan'ın sana olan zaafının farkındaydım. Sinyalini aldığımda kütüphaneye girmek üzereydim ama başının dertte olduğunu anlayınca tüm planı elimin tersiyle geri ittim! Karan'ın sana zarar verdiğini sandım ama seni orada bulamadım. Raganaların sana musallat olduğunu biliyordum, seni aldıklarını sandım! Sana zarar geldiğini sandım! Seni koruyamadığımı sandım!"

Ne diyeceğimi bilemiyor, ne söylemem gerektiğine karar veremiyordum. Biri beynimin içine girmiş de zihnimdeki tüm harfleri temizlemiş gibiydi. Alaz, benim için endişelenmişti. Bana kızmasını bekliyordum, evet fakat bu şekilde değildi. Bana sadece ortalıktan kaybolduğum için, onun sözünü dinlemediğim ya da planımızı berbat ettiğim için kızmasını beklemiştim. Fakat Alaz şu an bana, beni kaybetmekten duyduğu endişeyi belirtmek için bağırıyordu.

Hayır, yemin ederim bunu beklemiyordum.

Boğazıma yerleşen yumrunun kaybolması için yutkunmayı denedim. Fakat bunda da başarısız oldum. Bir cevap vermek için, "Ben..." dedim.

Ağzını kapattı, burnundan derin bir nefes aldıktan sonra beni dinlemeden daha yüksek bir sesle konuşmaya devam etti. "Seni koruyamadım! Seni koruyamadım çünkü asla dokunamadığım kalbine ve beni bir canavar olarak kodlayan zihnine sesim bir celladınki gibi geliyor! Seni koruyamadım çünkü beni, sana zarar vermeye çalışan, öldürücü bir yaratık gibi görürken benden başka herkese hiç düşünmeden güvenebiliyorsun!"

Nutkum tutulmuştu, konuşmayı henüz öğrenmemiş çocuklar gibi şaşkın bakışlarla onu izliyor, tek kelime dahi edemiyordum. Çatık kaşlarıyla, "Söyle bana Efsun," dedi. "Bana güvenmen için daha ne yapabilirim?" diye tekrar ettiğinde, içimde kopan fırtınalara engel olamadım.

Bu soru üzerine ne etrafımızı saran ateşlerden ne de Alaz'ın alev saçan gözlerinden korktum. Sözlü bir cevap vermek içimden gelmediğinden içgüdülerime uyarak hareket ettim ve hiç beklemeden ona sarıldım. Ne özür diledim ne de hata yaptığımı söyledim. Ne bağırdım ne fısıldadım. Sadece sıkıca sardım onu. Korkunç bir kâbustan ağlayarak uyanıp soluğu annesinin yanında alan bir çocuk gibi sarıldım, göğsüne sığındım. İlk birkaç saniye tepkisiz kalan Alaz'ın büyük ellerini sırtımda hissettiğimde gözlerimi kapattım. Odunsu kokusu hâlâ etrafımızı saran ateşten yayılan is kokusunu bastırıyor, aldığım nefesi bir bahar esintisine çeviriyordu.

Yüzümdeki yanıcı sıcaklığın etkisinin azalmaya başladığını fark ettiğinde gözlerimi açtım. Kıvılcımları göğe doğru yükselen ateş, Alaz'a sarılmamla sönmeye başlamıştı. En sonunda âdeta bir su gibi buharlaşıp yok oldu.

Alaz'ın çenesi saçlarımın üzerine değiyordu. Aldığımız nefeslerle, birbirine yapışık olan gövdelerimiz aynı anda yükselip alçalıyordu. Alaz'ın dudaklarından çıkan ılık soluk kulağımı yalayıp geçti. "Beni çıkmaza sokuyorsun," diye mırıldandığında ses tonu içimi tırmaladı. Bu rahatsız edici bir tırmalanma değildi, bilakis hoş bir etkisi vardı. "Ayarlarımla oynuyorsun," diye eklediğinde bir kedi gibi sığındığım göğsünde onu koklamaya devam ediyordum. "Bu hoşuma gitmiyor."

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Konuşma sırası bendeydi. "Yaptıklarımı nasıl ifade edebileceğimi bilmiyorum. Nasıl kendimi suçsuz çıkaracağım konusunda hiçbir fikrim yok. Ben sadece... Karan'ı oyalayarak... işini kolaylaştıracağımı düşündüm. Ama o..."

Tamamlamama izin vermeden, "İşimi kolaylaştırmak mı?" dedi alay eder gibi fakat yüzüne hâlâ ciddiyet hâkimdi. "Burada işimi kolaylaştırmazsın Efsun. Bu şekilde değil. Burada sadece av olursun. Ve inan bana, seni avlamak için tetikte bekleyen fazlasıyla avcı var. Diğerleri gibi. Sanırım, artık bunu kendi gözlerinle görmelisin. Bana başka bir yol bırakmadın."

"Görmem gereken nedir?"

Dudakları aralandı, cevap vereceğini sandım ama ağzını açmasıyla kapatması bir oldu. Çenesini sıkıca kilitledi, yutkunduğunu kalkıp inen âdemelmasından anladım. Ve bu sefer sakince elimi tutup yürümeye başladı. Hiçbir şey söylemedi, ben de sormadım. Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama onunla gitmek istiyordum.

☽

Alaz'la yaklaşık bir buçuk saat süren yolculuğumuz, yine bir ormanın içinde son buldu. Gideceğimiz yerin bir başka orman olduğunu düşünmemiştim. Aklımdaki soru işaretleri artıyordu.

"İn," dedi kendi kapısını açarken bana bakmadan.

Nereye geldiğimizi sormak istesem de yapamadım. Kapımı açtım ve söylediği gibi arabadan indim. Alaz, yine aracın etrafından dolaşıp benim tam karşıma geçti. Boyunun uzunluğu nedeniyle kafamı biraz kaldırıp çehresine baktım. Dudaklarını birbirine bastırıp, "Bu seni yıpratabilir," dedi.

Gözlerimi kısıp, "Ne?" diye sordum.

"Şimdi seni götüreceğim yer, sana iyi gelmeyebilir. Ama bu evrenin gerçekleriyle yüzleşmen gerekiyor."

Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Beni ölüme götürecekmiş gibi konuşuyorsun."

Kendisine küfretmişim gibi ciddileşerek, "Şu fikri aklından çıkar," dedi. "Seni öldürmek isteyen ben değilim."

Gerçekten yanlış bir şey söylediğimi düşünüp mahcup bir şekilde nefeslendim. "Mecazen söyledim," dedim.

Başını *her neyse* dercesine salladı. "Gideceğimiz yer seni yıpratabilir ama bunu senin iyiliğin için yapıyorum. Bir şeyleri daha iyi kavraman için, anladın mı?"

Bana bu kadar açıklama yapması, Alaz Şahzade kurallarına ve kişiliğine aykırı duruyor, gideceğimiz yeri iyice merak etmeme sebep oluyordu. Aynı zamanda korkutuyordu, bundandır ki birkaç saniye öylece durup cevap vermedim. Daha sonra gerçekten yararıma olacağını düşünüp onaylamak amacıyla gözlerimi kapatıp açtım.

Bu yanıtım üzerine Alaz tekrar elimi tuttu. Yavaşça arkasını dönüp yürürken ben de ona eşlik ettim. Ormanın içinde birkaç metre ilerledik. Ayaklarımızın altındaki kuru dallar her adımımızda çatırdıyordu.

Gövdesi geniş, dallarında yaprak namına hiçbir şeyin olmadığı bir ağacın önüne geldiğimizde durdu adımları. Onunla eş adımlayan ayaklarım da ona itaat etti. Sağ elini kaldıran Alaz, elini ağacın gövdesine yasladığında merakla onu izliyordum. Elini ağaçtan çekmeden, bir şeyler fısıldadı fakat söylediklerinin ne olduğunu anlamadım. Birkaç saniye sonra ağacın kovuğu bir kapı gibi iki yana açıldığında gözlerim hayretle büyüdü.

Alaz bana baktı ve kafasıyla ağacın içini işaret etti. Bir an tereddüt etsem de Alaz içeri doğru yürüyünce hızlanan kalp atışlarımı bastırmayı deneyip ona eşlik ettim. Ağacın içinde uzun, dik bir merdiven vardı. Merdiven boyunca sıra sıra dizilmiş olan meşaleler dar, tahta basamakları aydınlatıyordu. Bu ışık olmasa buradan iki ayak üzerinde sağlam bir şekilde inilemezdi.

Merdiven yan yana iki kişinin duramayacağı kadar dardı ve bu yüzden Alaz önden ilerlerken ben arkasından onu takip ediyordum. Ellerimiz hâlâ ayrılmış değildi, bu bana güven veriyordu. İkimizden de

çıt çıkmadan bitirdik basamakları inmeyi. Etraf bu sefer karanlıktı, meşaleler arkamızda kalmıştı. Alaz'a bakmak istedim ama yüzünü göremiyordum.

Tam dudaklarımı aralayıp bir şey söyleyeceğim sırada karşımızdaki karanlıkta küçük bir pencere oluştu ve pencerenin ardındaki ışık gözümü aldı. Yine loş bir ortamdı fakat en azından buradaki karanlığı bastırmıştı. Karanlığa alıştığı için net olmayan bakışlarımı düzeltmek amacıyla gözlerimi hafifçe kısıp karşımdaki yerin neresi olduğunu anlamaya çalıştım.

Loş ışığın hâkim olduğu alanda yan yana dizilmiş odalar vardı. Odaların önü tıpkı bir hapishane gibi demir parmaklıklarla kapalıydı. Parmaklıkların arkasında kimin olduğunu göremiyordum. Odaların tam karşısında siyah duvarlı geniş, boş bir alan bulunuyordu. Boş alanı dolduran tek şey ahşaptan bir salıncağı andıran dekordu. Tam olarak masa diyemezdim fakat onu anlatmak için başka ne söylenebilirdi bilmiyordum.

Daha fazla kendime engel olamadan göz ucuyla Alaz'a bakıp, "Burası neresi?" diye fısıldadım.

"Ses çıkarma, izle," derken bana bakmadı. Gözleri hâlâ oradaydı. Yanıt alamayacağımı anlayıp tekrar önüme döndüm ve nezarethaneyi andıran boş odayı izlemeyi sürdürdüm.

Bir süre öylece durduk, ne bir ses ne bir seda vardı. Derken odanın tam karşımıza denk gelen duvarındaki kapısı ağır ağır açıldı. İçeri bir adam girdi. Bu yeşil gözlere sahip, kaliteli lacivert bir takım giyinmiş ve takımıyla aynı renkte parlak rugan ayakkabılara sahip kumral adam, Alaz'ın ablasının eşi Mirza'dan başkası değildi. Onu görmek kaşlarımı biraz daha çatmama sebep oldu ve olayları daha da merakla seyrettim.

Mirza içeriye tek girmedi, onu arkasından takip eden üç adam daha vardı. Fakat bu adamların yüzü kapalıydı ve sadece koyu kahverengi gözleri görünüyordu. Hepsi odaya girdiğinde kapı arkalarından kapandı. Mirza omzunun üzerinden kapanan kapıya baktıktan sonra yüzünde canlanan, tekin olmayan gülümsemesiyle tekrar önüne döndü.

Bakışlarını demir parlaklıklara çevirdi, avuçiçlerini birbirine sürtüp parmaklıklara bakarak birkaç adım attı.

"Günün şanslısı kim acaba?" diye sordu.

Ne şansından bahsediyordu?

Mirza'nın sorusuyla, parmaklıkların ardından bitkin iniltiler yükseldi. Artık emindim; orası boş değildi, birileri vardı.

Bir anda duraksadı, ortadaki parmaklıkların önünde durmuştu. "Günün şanslısı buradaymış..." Durduğu yerin ardından ağlak sesler yükseldi. Fakat Mirza bunlara kulak asmayıp arkasındaki yüzü kapalı adamlara baktı. Başıyla parmaklıkları işaret etti.

Siyah giysili yüzü kapalı adamlardan biri öne atılınca Mirza adama yol vermek için bir adım sağa kaydı. Açılan boşlukta ilerleyen adam, parmaklıkların önüne gelince durdu, eldivenlerin içine gizlenmiş elini cebine attı ve beline sarılı anahtarlığı çıkarıp anahtarı kilide soktu. Bir el çevirdi ve kapı aralandığı an feryat uğultuları daha da yükseldi.

"Çocuğu çıkarın."

Mirza'nın bu emriyle adam içeri girdi. Saniyeler sonra ensesinden tuttuğu bir erkek bedenini sürükleyerek dışarı çıktı. Yüzünü yan profilden görebiliyordum ancak cüssesine bakılırsa çok büyük olmadığı aşikârdı. Taş çatlasın on beş ya da on altı yaşındaydı. Bir kuşun kanadıyla yarışabilecek incelikteki kollarını çırpıyor –çırpmaya çalışıyor– maskeli adamdan kurtulmayı deniyordu. Fakat bu mümkün olmuyordu. Ne kadar çırpınırsa çırpınsın işe yaramıyor, ensesini tutan adamla salıncak diye adlandırdığım şeye doğru gidiyordu.

"O kim? Ona ne yapacaklar?" diye sordum, gözlerimi üzerlerinden ayırmadan.

"Sadece insan," dedi Alaz tok bir sesle.

Aldığım bu yanıtla sert bir tokat yemiş gibi hissettim. Nefes alışım yavaşlarken tekrar sormayı denedim. "Ona... ne yapacaklar?"

Alaz bu sefer cevap vermedi.

Yüzü maskeli adam, ensesinden tuttuğu insanı demirden bir salıncağa benzer şeyin önüne götürdü ve sert bir hareketle diz çökmesini sağladı. Ardından tuttuğu ensesiyle çocuğun başını salıncağın oturak kısmına yasladı. Çocuğun yüzü bana dönüktü ve o an ilk defa beyazı kızarmış masmavi gözlerini gördüm. Çatlayan dudakları gözyaşıyla ıslanmış genç çocuk doğrudan bana bakıyordu. Gözlerim onunla buluşmuştu ancak onun beni görmediğini biliyordum. Maskeli adamlardan biri çocuğun ensesini, salıncağın oturak kısmına bantladı. Önce bunu

neden yaptıklarını anlamadım. Bakışlarımı maskeli adamlara çevirdim. Bir tanesi salıncağın arkasında duruyordu ve elinde uzun bir halatın ucunu tutuyordu. Halatın nereye bağlı olduğunu ve ne işe yaradığını anlamak için gözlerimi yukarı kaldırdım. Tepedeki kesici metali gördüğümde çocuğu bağladıkları şeyin bir salıncak olmadığını anladım.

Bu bir salıncak değil, bir giyotindi*.

O an başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Gözlerim, yuvalarından fırlayacakmışçasına açıldı. "Onu öldürecekler," dedim birdenbire telaşla. Tepki alamayınca gözümü oradan ayırmadan sesimi yükselttim. "Alaz, yardım etmeliyiz. Onu öldürecekler!"

Genç erkek çocuğu bana bakarak ağlıyordu. Kırmızılıklar mavi gözlerini ele geçirmişti. "Anne..." dedi çocuk, muhafız beklemeden ipi hareket ettirdi ve ben, "Hayır!" diye bağırdım.

Her şey bir anda oldu. Muhafız ipi çekti, giyotinin keskin demir ucu aşağı indi, genç çocuğun gözünden aşağı son bir damla yaş aktı, pencere kapandı.

"Hayır!" dedim bir kez daha. "Hayır, hayır!" diye ekledim ve duvarı yumruklamaya başladım. "Açın şurayı! Öldürmeyin onları! Açın!" Duvara öyle sert vuruyordum ki ellerim sızlıyordu. Öyle yüksek bağırıyordum ki ses tellerim acıyordu.

Omuzlarımdan tutularak geriye çekildim. Sırtım duvara yapıştı ve çırpınan ellerim Alaz'ın göğsünde sabitlendi. Fakat ben durmak istemiyordum. Oraya gitmek, o çocuğu, esir alınan tüm insanları kurtarmak istiyordum. "Bırak beni!" diye kükredim Alaz'ın yüzüne karşı. "Bırak dedim!" Ellerimi ondan kurtarmak istiyordum. Bağırmaktan boğazımın tahriş olduğunu hissetsem de susmadım. "Bırak! Kurtarmam lazım onları! Katiller! Caniler!"

Alaz beni bırakmak yerine birleştirdiğim kollarımı daha da sıkıp, "Sakin ol!" diye bağırdı. Sesi, bağırışlarımı bir bıçak gibi kesti. "Onları kurtaramazsın!" diye ekledi. "Onları ben de kurtaramam, kimse kurtaramaz! Kendi dünyanda değilsin Efsun, bunu anla! Bu dünya senin için çok karanlık ve aydınlığını fark edenlerin seni yutması an meselesi! Senin de oradakiler gibi zindana atılman ve kalan zamanını öleceğin

* İlk olarak 1792 yılında Fransa'da kullanılan, ölüm cezasına çarptırılanların başını kesmek için kullanılan alet.

günü bekleyerek geçirmen an meselesi! Şimdi anladın mı!"

Söyledikleri bende güçlü bir darbe etkisi oluşturdu. İzlediklerim bedenimde bir şok dalgasına sebep oldu. Kulaklarımda yankılanan acı dolu inlemeler, bedenimden bir tır geçmiş de geriye sadece ezikler, çürükler içindeki işlevsiz vücudum kalmış gibi hissettiriyordu. Kuruyan dudaklarımı birbirine bastırdım, yutkunmaya çalıştım fakat ağzımda en ufak ıslaklık olmadığından başaramadım. Sulanan gözlerimle yüzünü meşalelerden çıkan alevlerin aydınlattığı Alaz'a baktım. Bir kedi kadar cılız çıkan sesimle, "Ölmek istemiyorum," diye fısıldadım.

Bu cümlemle tuttuğu ellerimi serbest bıraktı ve kollarımın kendiliğinden düşmesine izin verdi. Ardından boş kalan elleriyle yüzümü avuçladı. Başını biraz daha eğip simsiyah gözlerini gözlerimin hizasına getirdi. "Ölmeni istemiyorum Efsun," dedi benim gibi sessizce. Sesi güven doluydu. "Seni öldürmelerini istemiyorum," diye ekledi. "Benimle olmanı ve seni kurtarmayı istiyorum."

Bölüm Üç

Esrarengiz

Yağmur damlaları sertçe cama çarpıyordu, gece lambasının aydınlatmakta sönük kaldığı karanlık odaya yansıyan yıldırım ışıkları odayı birkaç saniye beyazlatıyor, sonra etraf tekrar karanlığa gömülüyordu. Yattığım yatakta ellerimle sıkıca kavradığım yorganla bir o yana bir bu yana dönüyordum. Düşüncelerim uyumama izin vermiyordu. Kolay, üstesinden çabuk gelinebilecek olaylarla karşılaşmamıştım. Karan'ın yaptıkları, avuçlarımdan yayılan güç, ragana olayı, ardından küle dönüşerek ölmesini seyrettiğim maglo kız, Sıraç, öğrendiğim gerçekler... Gördüğüm insanlar, giyotinle kafası kesilen insan çocuk...

Sağ bileğimi havaya kaldırdım, aklımda dönüp dolaşan bunca düşünceyle, gece lambasının cılız, turuncu harelerinin yaydığı ışıkla görebildiğim kadar bilekliğime baktım. Kenarından sallanan küçük zincir boyutunu ayarlıyordu, bu nedenle hiçbir zaman çıkmamış, ben büyüdükçe zinciri sıkılaştırılmıştı. Bir kelepçe gibi... Ama bu kelepçe şimdi bana güven veriyordu, güvende hissetmemi sağlıyordu. Sıradan bir şey değildi kesinlikle ancak tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bir şeyleri düşündükçe kafayı yiyecek gibi oluyordum ve en sonunda düşünmeyi bırakmayı seçiyordum.

Bu korkaklıktı, değil mi?

Derince soludum, boğazımdaki barikat küçülmek yerine gitgide daha çok büyüyordu. Burnumda biriken nefesi yavaş yavaş dışarı salarken bir kez daha soluma baktım. Komodinin üzerinde Arzen'in yemem için bıraktığı yemekler duruyordu ama değil yemek, dokunmamıştım bile. İstemiyordum. Şimdiye zaten buz gibi olmuş, hiç yenecek bir tarafı kalmamıştı. İlgimi de çekmiyordu zaten.

Koridordan bir tıkırtı işittiğimde havaya kaldırdığım bileğimi indirdim ve kısık gözlerimi biraz açıp sanki dışını görebilecekmişim gibi odamın kapısına baktım. Tıkırtılar adım seslerine dönüştü. Atılan her adımda ses biraz daha iyi duyuluyordu.

Alaz gelmiş olmalıydı.

O an elimde olmadan yatakta hafifçe doğruldum, sadece evine geldiğini düşünüyordum ama bu bile hareketlerimi sersemleştirmeye yetmişti. Alaz'la dün yaşadıklarımız aklımdan silinmiş değildi. Yaptığımız hararetli konuşma, benim için endişelendiğini söylemesi ve benim bir anlığına boş bulunup ona sarılmam... Hiçbiri beynimi terk etmiş değildi. Rahatsızlık duyuyor muydum? Bilmiyordum. O an yapacağım en doğru şey o gibi gelmişti. Şimdiki aklımla aynı hareketi yapar mıydım? Bilmiyordum.

Kalbimin içindeki sürücü iplerini serbest bırakmış gibiydi, dört nala koşuyordu ve sanki ben onu tutamayacaktım. Öyle hızlı atıyordu, öyle fevri hareket ediyordu ki artık ne yapacağını kestiremiyordum. Bu duygular kesinlikle daha önce tatmadığım, bana yabancı olan duygulardı. Fakat olmaması gerekiyordu; o ipleri tutup çekerek kalbimi frenlemem gerekiyordu. Bunu ne zaman başarabilirdim? Cevabı yoktu.

Bir kapı açılma sesi işittiğimde düşüncelerimden bir kez daha sıyrıldım. Muhtemelen dışarıdan yeni gelen Alaz odasına giriyordu. Dünkü olaylardan, beni götürdüğü insan mahzeninde bana ölmemi istemediğini kesin ve etkileyici bir dille söyledikten sonra beni evine bırakmıştı ve o zamandan beri onu görememiştim. Dolayısıyla aramızda başka hiçbir konuşma geçmemişti ve bu beni rahatsız ediyordu. Aslında birine kendimi ifade edememekti beni rahatsız eden. Yaptığım her şeyin kendimce bir açıklaması vardı ve bunları onunla paylaşmak istiyordum.

Fikrim değişmeden sarkıttım çıplak ayaklarımı yataktan. Üzerimde, buraya geldiğim günden beri Arzen'in dolabıma çeşit çeşit renkte koyduğu saten pijama takımlarından koyu grisi vardı. Sıcaklayınca üstten ilk üç düğmesini açmıştım. Bu ayrıntıyı unutmadan düğmelerden birini ilikledim ve ayağa kalktım. Saçlarım omzumdan salınıyordu, toplamakla uğraşmadım ama bir tutamını kulağımın arkasına attım. Arzen'in yatağımın yanına bıraktığı pijamalarımla uyumlu –onlar da tıpkı pijamalarım gibi çeşit çeşitti ve kesinlikle renk uyumsuzluğu olmazdı– ev pabuçlarını ayağıma geçirdikten sonra odamdan çıkmak için yürümeye başladım. Elimi kapı koluna attım, kapımı hafifçe araladım.

Loş ışıkla aydınlatılmış koridora şöyle bir göz gezdirip bakışlarımı Alaz'ın odasına diktim. Kapının alt aralığından, geldiğinin habercisi

olan beyaz ışık yansıyordu. Mantığımın beni vazgeçirmesine izin vermeden kapımı kapattım ve odasına yürüdüm.

Evin diğer tüm ayrıntıları gibi siyah olan kapısının önüne geldiğimde ellerimle saçlarımı düzenledim gayri ihtiyari. Hafifçe boğazımı temizlememin ardından yumruk yaptığım sağ elimle kapıyı üç kere tıklattım. Bir cevap gelmesini beklemeden elimi kapı koluna atıp yavaşça araladım.

Başımı kapı aralığından içeri soktuğumda Alaz'ı gardırobunun önünde siyah tişörtünü başından geçirirken gördüm ve gözlerimi kocaman açıp kafamı hemen başka yöne çevirdim. "Affedersin!"

Bakışlarını üzerimde hissettiğimde giyindiğini düşündüm, yani en azından tişörtü başından geçirmiş olmalıydı. Tok sesiyle, "Neden uyanıksın?" diye sorduğunda üzerini giyindiğine emin oldum.

Kontrol etmek için göz ucuyla ona baktığımda yanılmadığımı gördüm ve bu sefer daha rahat bir şekilde ona dönebildim. Yakıp kavurucu bir etkiye sahip olduğuna artık emin olduğum kara bakışlar altında ne kadar rahat edebilirsem tabii.

Hiçbir kuruluk olmamasına rağmen konuşmadan önce bir defa daha boğazımı temizledim. "Ben..." dedim, sonra kendimi nasıl ifade edeceğimi bilemedim. Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Uyku tutmadı."

Alt ve üst kirpikleri birbirine yaklaştı, suratında sorgulayıcı bir ifade yer aldı. "Neden?" dedi sesindeki resmiyeti asla kaybetmeden. Dudaklarını birbirine bastırdı, kaşları gözlerinin üzerine indi. "Dün görmek zorunda kaldığın şeyler yüzünden mi?"

Başımı olumsuz anlamda sallayıp, "Hayır," dedim. Sonra cümlemi biraz daha açtım. "Yani, elbette o da var ama esas neden o değil. Ben..." Soluklandım. "Seni bekliyordum."

Alaz gözlerini kırpmadan beni izliyordu. Çenesini yavaşça sol omzuna doğru kaldırdı. "Neden beni bekliyordun?"

Konuya pat diye girip girmemeyi düşündüm ilk önce. Sonra bunun saçma bir hareket olacağı kanaatine vardım. Sakince nefeslenip, "Konuşmak için," diye mırıldandım. Bana bakmaya devam ettiğinde, "Yani..." diye ekledim. "Konuşabilir miyiz? Tabii yorgunsan hemen çıkabilirim."

Kısa bir sessizliğin ardından kabul etmeyeceğini düşünüp her ihtimale karşı dışarı çıkmak için elimi kapı koluna attım. Ağzımı açıp, "İyi geceler," diyeceğim sıra Alaz'dan çıkan, "Konuşalım," kelimesiyle duraksadım.

Tok sesi hiçbir duyguyu barındırmıyordu sanki, öylesine düz ve ölesiye soğuktu. "Peki, aşağıda bekliyorum."

Kaşları hafifçe çatıldı ve gözlerini benden ayırmadan, "Neden içeri girmiyorsun?" diye sordu.

Elimi enseme atıp çarçabuk bir cümle kurdum. "Odana herkesin girmesinden hoşlanmıyorsun diye..."

Duruşunu bozmadan beni yanıtladı. "Sana herkes olmadığını daha kaç defa söyleyeceğim?"

Kanıma ılık, rahatlatıcı bir su karışıyormuş gibi hissettiğimden duraksadım. Yüreğimdeki kasvetli havayı kısa süreli bir bahar yeli doldurdu. Kuracağım cümledeki kelimeler yerlerini değiştirdi. Kelimeleriyle, hareketleriyle ve bakışlarıyla esas o benim ayarlarımla oynuyordu...

Bununla nasıl başa çıkacaktım?

Duraksama yaşadığımı anlamış olacak ki benden bir yanıt beklemeden tekrar konuştu. "İçeri gir."

Söylediğini yaptım ve araladığım kapısından içeri girdim. Kapıyı yavaşça örttükten sonra kasılan bedenimle ona doğru yürüdüm. Artık bedenimin neden ona yaklaştıkça saçma tepkiler verdiğini anlayabiliyordum, bunlar kesinlikle keskin bakışlarının etkisiydi. Gözbebeklerine hare demek yetersizdi, onlar ucu sivri iki oktan başka bir şey değildi ve saplanacakları yeri çok iyi biliyorlardı.

Yatağının köşesine geldiğimde biraz daha yaklaşırsam kekelemekten konuşmayacakmış gibi hissettiğimden duraksadım ve kafamı kaldırıp aramızdaki birkaç adımlık mesafeden tekrar ona baktım. O hiç istifini bozmamıştı. Odadaki diğer her şey gibi siyah olan gardırobuna sırtını yaslayıp koyu bakışlarla beni izliyordu.

O an buraya şu saten gecelik takımı yerine normal bir kıyafetle gelmemin daha iyi olacağını düşündüm fakat iş işten geçmişti. Nasıl bir halde olduğumu unutmayı istercesine soludum ve omzumdan sarkan saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. Konuşmak için dudaklarımı araladım.

"Ben..."

Cümleme başladığım anda kaşlarıyla arkayı işaret etti. "Oturabilirsin."

İşaret ettiği yere baktığımda büyük, siyah nevresimle örtülü yatağını gördüm. Henüz yorganı açılmamıştı, büyük ihtimalle Arzen'in topladığı şekilde duruyordu. Gözlerimi yataktan çekip tekrar ona çevirdim. Yatağın hemen yanındaki tekli, siyah deri koltuğa doğru ilerleyip oturdu. Ondan uzaklaşmamak adına dediğini yapıp yatağın ona yakın olan kısmına oturdum.

Dirseklerini koltuğun kolluk kısmına yerleştirdi, sırtını yaslayıp rahat bir oturuşa geçti. Bense aksine diken üstünde gibiydim. Ellerimi birleştirerek dizlerimin üzerine koydum, üzerimdeki gerginliği öksürerek atabilecekmişim gibi tekrar boğazımı temizledim.

"Alkandros'ta neler yaşadığımı bilmeni istiyorum."

Başını sallayarak beni onayladığında konuşmama devam ettim. "Kitabı bulmanın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Aileme kavuşmak için gün sayıyorum. Bunu nasıl anlatırım bilmiyorum ama kendimi buraya ait hissetmiyorum. Ailemi özlüyorum, kız kardeşimi özlüyorum, yaşadığım hayatı özlüyorum ve onlara kavuşmak için yapamayacağım şey yok. Öte yandan sen tehlikedeydin. Karan yanıma gelip bana sarayın doğu kısmında kalan atölyesinden bahsettiğinde onunla gitmenin benim için bir sıkıntı olmayacağını düşündüm. Çünkü o sonuçta bir ırkın kralıydı ve bana zarar vererek namına leke getirmez diye düşünüyordum. Ayrıca bana orada da, sarayda olduğu gibi yardımcılarının olduğunu falan söyledi." Bu konu hakkında konuşmak benim için oldukça zordu. Karan beni kendine eş yapmayı denemişti. Başarsaydı sonrasında neler olabileceğini düşünmek zihnimi daha kötü etkiliyordu. "Neden bilmiyorum ama... Karan'a güveniyordum."

Bunu söylemem üzerine Alaz nefesini serbest bırakarak güler gibi oldu. Sitem dolu bir hareketti bu. "Bana hiç güvenmediğin gibi."

Sustum. Doğruydu.

Hayır, değildi.

Yani, artık değildi. Bu sabah olanlardan sonra, Alaz'ın gözlerinde gördüklerimden sonra doğru değildi. Ona inanıyordum. Artık ona

inanıyordum. Bu nedenle, "Artık değil," diye yanıtladım onu. "Artık sana inanıyorum, güveniyorum."

Bu sefer duraksayan Alaz oldu. Çatık kaşları havalandı, gözlerine sorgulayıcı bir ifade yerleşti.

Bir şey söylemesine izin vermeden devam ettim. "Buradan tek başıma çıkamam, bunlar benim boyumu aşar. Ve sen haklıydın, herkese güvenmemeliydim. Herkese güvenmeyeceğim."

Alaz'ın havalanan kaşları indi, yüzündeki durgun ifade silindi ve dudağının bir kenarı hafifçe sola doğru kalktı. "Senden bunları duymak için illa çileden çıkmam mı gerekiyordu?"

Tebessümünden cesaret alarak ben de aynı şekilde karşılık verdim. "Kolay biri olmadığımı söylemiştim."

"Ona ne şüphe," dedi Alaz, tebessümü silinip ciddileşirken. "Neyse ki ben zoru seven biriyim."

Bakışlarımı Alaz'ın üzerinden hızla çekip kapıya baktım ve boğazımı temizledim bilmem kaçıncı kez. Söylemek istediklerimi söylemiştim, beni anladığını umuyordum. Aramızdaki tuhaf bakışmanın ardından ilk konuşan Alaz oldu.

"Karan'dan... nasıl kurtuldun? Ardında büyük bir hasar bırakmışsın."

Konunun bahsinin açılması beni gerdi. Dizlerimin üzerinde duran ellerim anında buz kesildi, parmaklarım titredi. Gerildiğimi anlamış olacaktı ki Alaz, "Kötü hissettirecekse anlatma," dedi.

Başımı olumsuz anlamda salladım. Anlatmam gerekiyordu. Çözülmesi gereken olaylar vardı. Narkozun etkisine girmiş bir hasta gibiydim, ne söylemem gerektiğini, nereden başlamam gerektiğini bilmiyordum. Karan'ın yaptıkları, yapmaya çalıştıkları geldi aklıma. Beynim, olayları hatırlamaya çalıştıkça bir zelzeleye tutulmuş gibi sarsılıyordu. Güçlükle dudaklarımı araladım ve bir yerden başlamaya karar verdim. "Karan, zayıflayan ırkını güçlendirecek kişi olduğumu düşünüyor."

"Bundan haberim var."

Ne kadarını bildiğini aklımda tartarak hızlıca olanlardan bahsedip sadede geldim. "Değişik bir ritüel yapıyordu. Göğsünü açtı, ateşte kızdırdığı demir çubukla derisine değişik bir sembol çizdi."

"Eşlik mührü," diye karşılık verdi bana. Güç konuşuyordu. "Seni kendine eş yapmayı denemiş."

Başımla onayladım. O kadarını hatırlıyordum. "Kendi göğsüne yaptığı sembolü bana da yapmak için keskin çubuğu göğsüme dokundurdu ve..." Sustum çünkü yaşadığımı hâlâ akla mantığa sığdıramıyordum. İnanılır gibi değildi. "Nasıl oldu bilmiyorum ama ben... içimden çıkan değişik bir güçle Karan'ı kendimden uzaklaştırdım."

Alaz'ın gözleri kısıldı. "Büyü mü yaptın?"

"Bilmiyorum..." dedim sessizce. "Sanmıyorum. Bu, daha önce hiç başıma gelmemişti."

Gözlerini indirip koluma baktı. "Bilekliğin takılı mıydı? Çıkardın mı hiç?"

"Takılıydı. Hiç çıkarmadım." Şüphelenir gibi gözlerimi kıstım. "Bununla ne ilgisi var?"

"Bileklerin yaralarla dolu, bir şeye engel oluyormuş gibi. O bileklik... güçlerini engellemek için takılmış olabilir. Belki bugüne kadar bu yüzden hiç büyü yapamamışsındır."

"İmkânsız," diye karşılık verdim. "Bu bilekliği ailem taktı. Onların büyüyle ya da büyücülükle hiçbir alakaları yok..." deyip duraksadım. Alaz kaşlarını çattığında ben de söylediklerimi sorgulamaya başladım. Bu yaşıma kadar hiç rahat bir yaşam sürmemiştim. Hep kaçıyorduk ve sürekli birileri tarafından yakalanma, kaçırılma korkusuyla hayatımıza devam ediyorduk. Annem ve babam bilekliğimi bir an olsun çıkarmamam konusunda beni sıkı sıkıya tembihliyordu. Dudaklarım kendi kendine aralandı, taşlar tek tek yerine oturuyordu.

Yine de inanmamayı tercih ederek, "İmkânsız," diye tekrarladım. "Ben... sıradan bir insanım."

"Büyü yapabildiğine göre sıradan bir insandan fazlasısın," diye karşılık verdi Alaz. "Karan'da büyü izleri vardı, zaten onu sadece hançerle etkisiz hale getirmen mümkün değildi. Yine de senden duymak istedim."

Karan'ı itmiştim, net hatırlıyordum ve bunu saf insana özgü reflekslerle yapmamıştım. Avuçlarımdaki o şeyi hatırlıyordum. Dizlerimin üzerindeki ellerimi çevirip avuçlarıma baktım. Ama bu... *nasıl olurdu?*

Ben bunu nasıl yapabilmiştim? Yeni bir defterin ilk sayfası kadar boş zihnimi koyu mürekkeple yazılan sorular dolduruyordu. Yutkundum, bakışlarımı Alaz'a çevirdim. "Nasıl?" diye sorarken kekeledim.

Alaz kısa bir süre sessiz kaldı. Söyleyeceklerini tartmaya çalıştığı aşikârdı. Duyacaklarımın beni kötü etkileyeceğini hissediyordum, ellerimi kulaklarıma atıp, gözlerimi kapatarak bu odadan çıkmak istiyordum. Yeni bir şeylere açık olup olmadığımı bilmiyordum, sıradan özelliklerimle mutluydum.

Alaz'ın göğsü kalkıp indi. Dudaklarını birbirine bastırıp kaşlarını kaldırarak devam etti. "Çok eski zamanlarda büyücüler ve insanlar aynı dünyada yaşıyordu..." Bu olayı biliyordum, eğitim günlerinden birinde öğrenmiştim. Üstelik çok feci hikâyelerle... Yine de can kulağıyla Alaz'ı dinlemeye devam ettim. Sonucu nereye bağlayacağını merak ediyordum. "Her ne kadar bu tasvip edilmese de bu iki türden bazıları birbirlerine gönül vermiş, sevgili olmuş ve hatta birlikte olmuşlardı."

"Ne?" derken gözlerim kısıldı. Zihnimdeki anlam karmaşası genişliyor, çoğalıyor fakat kesinlikle neticeye bağlanamıyordu.

"Büyücü ve insan birlikteliğinden bazen sadece bir insan, bazense melez bir büyücü dünyaya geliyordu."

Alaz'ın konuyu getirdiği yer açıktı. Ne kadar itmek istersem iteyim düşünceler bir noktada birleşmişti ve buna daha fazla karşı koyamazdım. Bu sefer nefeslenen ben oldum. "Yani sen..." dedim sakin kalmaya çalışarak. "Annemin veya babamın büyücü olabileceğini, benimse melez bir büyücü olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Alaz, "Tam olarak öyle değil," deyince yine bir anlam karmaşası oluştu. "Annen ya da baban bir büyücü olsaydı, insan dünyasına gidemezdi. Fakat babanın atalarında bir büyücü vardı muhtemelen ve annenle birlikteliği sırasında büyücü genini evladına vermiş oldu. Bunun en net açıklaması bu. Buraya geldiğin günden beri güçlerin daha fazla içinde hapsolamayıp kendini göstermeye başladı. Gücün ortaya çıkması için onu tetikleyen bir olay gerekir. Karan olayı gücünün ortaya çıkmasına neden oldu."

Kaşlarım çatıldı. Alaz yüzümün asıldığını görünce, "Büyücü olmak kötü bir şey sayılmaz," dedi. Bakışlarım yüzüne tırmandığında ise, "Bu sayede benimle evlenip prenses olabilirsin," diye ekledi.

Dik dik ona baktım. "Seninle ciddi düşünüyorum, bu ilişkiye bir ad koymalıyız," diye devam ettiğinde alay ettiğini bildiğimden gerginliğimi bir kenara bırakıp gülümsedim.

Biraz sonra dirseklerimi dizlerime yasladım ve başımı sıkıntıyla ellerimin arasına aldım. "Başım çatlıyor. Her şey çok... üst üste geldi."

"Dinlen biraz," dedi Alaz sessizce. "Kalanını kendini daha iyi hissettiğinde anlatırsın."

Kafamı *tamam* dercesine salladım. "İyi olur." Bir süre sonra ellerimi başımdan çektim. Derin bir nefes alıp verdim. Ardından, "Olay çözüldüğüne göre ben kalkayım, sen de dinlen," dedim. Tekrar ona baktığımda beni başıyla onayladığını gördüm. "İyi geceler," diye mırıldandım ayağa kalkarken ve daha fazla beklemeden arkamı döndüm.

Yürüyordum ancak bir yandan da yürümek istemiyordum. Sanki bana iyi gelecek olan tek şey burası, bu oda, Alaz'ın yanıydı. Zihnim garip bir şekilde beni biraz daha burada tutacak bahaneler üretmeye çalışıyordu. Ona kapılmadan derhal bu odadan çıkmam ve kalp atışlarımı eski ritmime getirmem gerekiyordu.

Kapının önüne geldiğimde kapının koluna uzandım.

"Bekle."

Fakat işittiğim bu komutla durdum ve arkama baktım. Alaz, oturduğu deri koltuktan ayağa kalkmış yanıma geliyordu.

"Ne oldu?"

Tam karşıma geçtiğinde durdu. "Sırtın hâlâ acıyor mu?"

Ariel'in kılıcıyla neredeyse delmesi sebebiyle evet, hâlâ acıyordu. Belli etmemeyi deneyerek, "Sorun yok," dedim.

"Yürürken ve otururken suratının nasıl değiştiğinin farkındaydım Efsun. Canın yanıyor."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Geçer."

İkna olmadı. "Görebilir miyim?"

"Gerek yok. Cidden. Çok acımıyor."

"Efsun, rica etmiyorum. Prensin olarak emrediyorum."

"Sen benim..."

"Artık bir büyücü olduğun kesinleştiğine göre... senin de prensinim."

"Bir büyücü olabilirim ama Varilok Hanedanlığı'na mensup değilim. Yani hâlâ benim prensim değilsin," deyip arkamı döndüm. "Neyse. Bakabilirsin. Kendim bakamadım." Saçlarımı tek elimle önüme aldım. Uzatmadan gömlek geceliğimin arka kısmını biraz yukarı, sırtımın

ortasına kadar kaldırdı. Parmağının ucuyla hafifçe ağrı hissettiğim yere dokunduğunda elimde olmadan tısladım.

"Morarmış," dedi sessizce. Elini çekti, sağ tarafına uzatıp avcunu yukarı kaldırdı. Banyo kapısı açıldı, ardından dolap açılma sesini de işittim. Banyodan kendi kendine çıkan bir kutu havada süzülerek Alaz'ın avcuna kondu. Krem kutusunu açtı, işaretparmağıyla biraz aldı ve bana döndüğünde ben de kafamı tekrar kapıya çevirdim. Soğuk parmağı tekrar tenime değdiğinde ürperdim.

Kremi nazikçe yaraya yedirdikten sonra kulağıma yakın duran dudaklarını sakince konuşmak için hareketlendirdi. "Bir daha kimsenin sana kılıç çekmesine izin verme," dedi sızı yavaş yavaş yok olurken. Beni bir kez daha şaşırtmıştı ve öylece ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Dudakları tekrar aralandı. "Bir daha kimsenin canını acıtmasına izin verme Efsun."

Cümlesi noktalanır noktalanmaz sırtımda hissettiğim o eziğin acısı tamamen yok oldu. Dudaklarından dökülen *Efsun* kelimesi fısıltı şeklinde yayılmıştı etrafa. Gözümü kırpmadan ona bakıyordum. Hâlâ olduğu yerde duran elinin tenimdeki varlığını unutmak zordu fakat kaldırmak için yavaşça hareket ettirdiğinde onu daha çok hissetmiştim. Naif bir ürperti bedenimi esir alırken yutkunmak zorunda kaldım. Elini tamamen çektiğinde gözlerimi kapatıp açtım.

Aklım karman çorman olmuş, duygularım birbirine girmişti. "Teşekkür ederim," diyebildim zoraki, kekelemedim ama sesimin titremesine de engel olamadım. Bakışlarımı bir kez daha ondan kaçırıp, "İyi geceler," dedim son kez ve hemen arkamı dönüp hızla odasından çıktım.

Yüreğim bir dakika içinde hızla kilometrelerce yol koşmuşum gibi atıyordu. Odama nasıl girdiğimi, kapımı nasıl kapattığımı ve sırtımı ne ara odamın kapısına yasladığımı bilmiyordum. Eli hâlâ belimde, dokunuşu hâlâ tenimde gibiydi. Bunlar nasıl hislerdi? Ben bu hislerle nasıl başa çıkacaktım?

Ellerimi delicesine atan kalbimin üzerine koydum ve bastırabilecekmişim gibi biraz öyle durdum. Derin bir nefes alıp rahatlamaya, kendime gelmeye çalıştım. Ama elini hâlâ orada hissederken bu pek mümkün görünmüyordu.

☽

Bugün Nephan'da yağış yoktu fakat hava yine oldukça kasvetliydi. Ne zaman yağmur yağmasa, arkasından şiddetli bir fırtına kopuyordu. Tıpkı buraya düştüğüm o gün gibi.

Kadmos'tan Alaz'ın evine döndüğüm günden beri dört gün geçmişti. Alaz, odasına gittiğim ve aramızı bir nebze olsun düzelttiğimiz andan beri ortalıkta yoktu, bense kâbusu andıran düşüncelerimle baş başa kalmıştım. Alaz'ın söylediklerini, Karan'ın bana yaptıklarını ve bir büyücü olma ihtimalimi düşünüyordum. İhtimal değildi aslında, bu nedense kabullenmek istemediğim bir gerçekti. Ben melez bir büyücüydüm, bunu yok sayamazdım. Her ne kadar o günden sonra bir daha hissedemesem de Karan'ı kendimden nasıl uzaklaştırdığımı biliyordum, onun yaptığı büyüden nasıl kurtulduğumu ve kendimi nasıl koruduğumu da. Bunların hiçbirini insani güçlerle yapmamıştım. Ve bu sayede kendim hakkında bilmediğim bir başka gerçeğe daha kavuşmuştum.

Ailem, genlerimizin büyücü soyuna dayandığını muhakkak biliyordu. Şimdi beni neden sıktıklarını, neden üstümüze düştüklerini anlayabiliyordum. Bir gün bu karanlık evrene geçebileceğimizin farkında olmalıydılar ve o yüzdendi tüm o korumacı tavırları. Taşlar yerine oturmaya başlıyordu.

Bileğimi kaldırıp bilekliğimi inceledim. Parmaklarımı zümrüt yeşili taşların üzerinde gezdirdim. "Beni korumaya mı çalıştınız?" diye sordum duyabilirlermiş gibi, bir yanıt beklercesine. "Ondan mı taktınız bu kelepçeyi koluma?" Yanıt gelmedi. Gelmesi beklenemezdi. Derin bir nefes aldım. "Neden hiçbir şey anlatmadınız?" diye sorduğumda sesim biraz yükselmişti.

Öfkeyle elimi bilekliğime attım, baş ve işaretparmağımla kilidini kavradım, çıkarıp atmak istedim. Ancak elim titredi, vicdanım el vermedi ve yapamadım. Sızlayan gözlerim çok geçmeden doldu, başımı arkaya yaslayıp karanlık tavana baktım. Burnum acıdan sızlıyordu.

Ama ağlamadım, kendimi tuttum.

Uyuyamıyordum, gördüğüm, göreceğim kâbuslar buna izin vermiyordu. Düşüncelerim ve yaşadıklarım buna izin vermiyordu. Odadaki tüm oksijen tükenmişti sanki, aldığım nefes hiçbir işe yaramıyordu. Elimi boğazıma atıp ovuşturarak rahatlamaya çalıştım.

İşe yaramadı. Daha fazla bu dört tarafı duvarla kaplı karanlık odada kalırsam bedenimin sabaha cansız çıkacağını düşündüm. İçi yün olan saten pijama takımının sardığı dizlerimi yataktan sarkıttım ve ayağa kalktım. Yürüyüp yürüyemeyeceğimden bile emin değildim fakat ruhum ne kadar çökmüş olursa olsun bedenim henüz işlevlerini kaybetmiş değildi. Düşmeden kapıya doğru yürüdüm. Ne bir hırka ne de beni sıcak tutacak başka bir şey aldım yanıma.

Sadece soğuğun içime işlemesini istiyordum. Ne kadar dayanabileceksem o kadar dışarıda kalmak istiyordum.

Odadan çıktığımda, spot ışıklarının loş bir aydınlık sunduğu karanlık koridora göz gezdirdim. İçimde tuhaf bir korku vardı ancak ona tutunup kendimi pısırık bir canlıya dönüştüremezdim. Alaz'ın odasına baktım, gelip gelmediğini merak ettim, onu kontrol etmek adına kapısını çalıp çalmamayı, geldiyse eğer bana eşlik edip etmeyeceğini sormayı düşündüm. Daha sonra bunun ekstrem bir hareket olacağı fikrine varıp bu düşünceyi aklımdan hızla defettim.

Yavaş adımlarla merdiveni inip karanlık evin soğuk bahçesine çıktım. Havanın derecesinin eksilere yakın olduğuna şüphe yoktu. Üşütüyordu fakat Nephan'da bundan daha kötü havalara şahit olmuştum. Bahçedeki çimenlerin üzerine oturdum, avuçlarımı yeşilliğe yasladım, kafamı gri bulutların kolladığı simsiyah gökyüzüne kaldırdım. Bana dost olup sahipleneceğim, derdimi dinleyebilecek tek yıldız bile yoktu. Ay bazen görünüyor ancak dönüp duran bulutlar sürekli önüne geçiyor, gizlenmesine neden oluyorlardı.

Bir köpek uğultusu işitti kulaklarım, belki de bir kurt yahut kaslandı. Ayırt edemedim ama umursamadım da. Uzaklardan gelen bir ulumadan daha korku verici olaylar yaşamıştım. Derince nefes aldım, ciğerlerim soğuk hava nedeniyle hafiften yandı. Umursamadım, sanki biraz acı çekmek istiyordum.

Hem acı çekmeyi hem de acılarımın dinmesini istiyordum.

Bu güç nasıl bir şeydi? Eğer gerçekten bende bir güç varsa, yaralarımı da sarabilir miydim?

Yere koyduğum ellerimden birini havaya kaldırdım. Bir kez daha inceledim parmaklarımı, avuçiçlerimi ve gelişigüzel çizgilerini, yeşil bir yolu andıran damarlarımı. Avcumun... alev alev yandığını görmüştüm, oradaki ışığı görmüştüm.

Yaptıklarımın gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi tam karşıya baktım, avcumu baktığım yöne doğru tuttum. Karşıdaki cılız, yapraksız ağacın sallanmasını diledim. Bir şey olmadı. Elimi kapatıp tekrar açtım, yine aynı şeyin olmasını bekledim.

"O kadar kolay değil." Elime odaklanıp bir güç gösterisi yapmaya odaklanmışken arkamdan işittiğim sesle yerimde sıçradım. Açık parmaklarım anında kapandı ve elim yumruk biçimini aldı. Omzumun üzerinden arkama baktığımda Alaz'ı gördüm. Birkaç adım gerimde, ayakta duruyor ve bana bakıyordu. Üzerinde siyah tişört, siyah bir eşofman takımı ve aynı renk bir kapüşonlu vardı. Ne ara buraya geldiğini ve ne zamandır burada olduğunu bilmiyordum. Sormak da içimden gelmedi. Bir cevap veremedim, sessizce önüme döndüm tekrar.

Alaz'ın gitmeyeceğini biliyordum, hoş gitmesini de istemiyordum. Varlığı bana kendimi iyi hissettiriyordu ve şu an bunun nedenlerini araştıracak durumda değildim. Ben hâlâ gökyüzüne bakıyorken o birkaç adımda yanıma geldi, tıpkı benim gibi yere, çimlerin üzerine oturdu, uzun bacaklarını öne doğru uzattı. Yıldızsız gökyüzünü incelemeye devam edip ona bakmasam da siyah gözlerini üzerime diktiğini sezebiliyordum. Birkaç saniye suratımı inceledi, ardından yumuşak ses tonuyla sessizce sordu. "Neden uyanıksın?"

"Uyuyamıyorum," dedim dümdüz, hüzünlü bir sesle. Ciğerlerimi yakan bir nefes daha aldıktan sonra bakışlarımı ona değdirdim. "Nasıl uyuyabilirim?"

"Kolay şeyler yaşamadın," diye teskin etti beni. "Çabuk atlatman beklenemez. Dilersen..." deyip sustu. Birkaç saniyenin ardından devam etti. "Şu arkadaşını çağırabilirsin. Yalnız uyuyamıyorsan eğer."

Mehsa'yı çağırma fikri gerçekten iyi olabilirdi, benim de aklımdan geçmişti ama artık yaşadıklarımın altından başkalarından destek alarak kalkmak istemiyordum. Kendi içimde çözmeliydim. Ruhuma yük olan çok duygu vardı, bunları taşımaya daha ne kadar devam edeceğimi de bilmiyordum.

En azından yaşadıklarımı anlatarak rahatlayabilmek için, "Karan'ın yanından kaçtıktan sonra," diyerek konuya girdim sessizce. Alaz cevap vermedi ancak kaşlarını hafifçe çatıp dinlediğini belli etti. "Efser'i gördüğümü sandım. Gerçek gibiydi. Bana kitabı ve yolumuzu bulduğunu

söyledi. Beni yanına çağırdı ve birlikte ormana girdik. Kurtulduğumu sanmıştım. Ama ormanın derinliklerine ulaştığım zaman..." Boğazım düğümlendi. "Efser yok olmuştu. Ben... raganaların gördürdükleri düşler tarafından esir alındım. O gece beni raganaların elinden kurtaran Sıraç değildi."

Titredim, öyle üşüdüm ki soğuğu iliklerime kadar hissettim. Alaz'ın kaşları biraz daha çatıldı. "O gece beni kurtaran, benim için canını feda eden kişi... iki caris tarafından istismara uğramasına engel olduğumuz o genç maglo kızdı." Gözlerimin yaşardığının farkındaydım, ilk damla kendini sağ gözümden aşağı atarak yanaklarımdan çeneme doğru usul usul süzüldü. Daha fazlasının olmaması için kendimi sıktım.

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattıktan sonra devam ettim. "Onu kurtarmak, yaralarını sarmak istedim ama o ellerimin arasında küle dönüştü..." Cılız bir hıçkırık yayıldı dudaklarımdan boş bahçeye. Konuşabilmek için tekrar yutkundum ve burnumu çektim.

"İçimde taşıdığım bu gücü o anda da gün yüzüne çıkarabilseydim o kız şimdi yaşıyor olabilirdi." Hıçkırdım. Dudaklarım seğirdi. Elimin tersiyle iki ıslak gözümü sildim. "Ama ben, korkak bir böcek gibi toprağa sindim. Yenilgiyi kabullendim. O masum kız benim için o yaratıkla cebelleşirken, ben sadece izledim. Kendimi Karan'dan kurtarabildiğim halde ona hiç yardım edemeden öylece ölümünü izledim."

Kalbimin üzerinde bir baskı hissettim, bir kez daha yutkundum. "Oysa yapabilirdim, tekrar güçlerime ulaşmayı deneyebilirdim. Aptalım ben..." Bu sefer gözyaşlarım aralıksız akmaya başladı. "Aptal, korkak, zavallı, aciz bir insanın tekiyim. Masum birinin ölümüne neden oldum," derken yoğun bir ağlama krizi beni ele geçirdi.

"Şş..." Alaz, kolunu omzuma atarak beni kendine çektiğinde ona engel olmadım. Yaralı bir serçe gibi göğsüne sindim. Gözyaşlarım hızlı bir şekilde tişörtünün üzerine akıyordu. Boşta kalan eli yavaşça saçlarımı okşadı. Çenesinin ucu başımın üzerine değdi. "Sürekli kendini suçlamayı, değersizleştirmeyi ne çok seviyorsun," dedi haksızmışım gibi. "Güçlerini kullanmak o kadar kolay değil Efsun. Karan'la mücadele ederken ilk kez dışarı çıkardın gücünü. Yoğun bir şekilde kullandığın için kısa bir süreliğine tükenmiş olman normal. O an istesen de o kızı koruyamazdın."

Hıçkırdım. "Deneyebilirdim."

"Tam olarak kendinde olsaydın evet. Daha önce hiç gücün olmamasına rağmen o kızı korumak için deli cesaretiyle peşinden gittin. Yine yapardın, kendine haksızlık etme. Ayrıca... ragana saldırısıyla küle dönüştüyse kız henüz ölmemiştir."

Bir kez daha burnumu çektim ve son cümlesine karşı başımı hafifçe kaldırıp yaş dolu gözlerimle ona baktım. "Ne?"

Saçlarımda olan ellerini hafifçe yüzüme doğru indirdi, eli yanağımı kaplarken başparmağıyla göz altlarıma dokunup büyük bir şefkatle biriken damlaları sildi. "Raganalar öldürmez, dönüştürür."

"Bu ne demek?"

"Hâlâ hayatta demek."

"Nasıl olur?" dedim içimdekileri dışavurur gibi. Bir yanım söylediklerine inanmak istiyor, diğer yanımsa gördüklerimi öne sürüyordu. Kız gözlerimin önünde küle dönüşmüştü. Aldığı kanlı yarayı görmüştüm, dokunmuştum. Yok oluşunu kendi gözlerimle izlemiştim. "Aldığı yarayı gördüm, benim kucağımda küle dönüştü."

"Gördüklerin gerçek ama o kız ölmedi. Sadece dönüştü."

Acıyla yutkundum. "Dönüştü?"

Siyah gözlerini saran uzun, kıvrık kirpiklerini kapatıp açtı. "Bir raganaya dönüştü."

"Yani..." derken sesim oldukça kısıktı ama biraz olsun umut doluydu. "Yaşıyor mu?"

"Ragana olarak, evet."

"Bu..." Zorlandım, sesim güç çıkıyordu. "Sevinebileceğim bir şey mi?"

Derin bir nefes aldı, bakışlarını benden ayırmadı. "Sadece ölümün çaresi yoktur Efsun. Ölüm hariç her şey döndürülebilir, her şey eski halini alabilir, bunun için umut vardır."

"Yani..." derken gözlerim heyecanla parladı, akan yaşlarım anlık bir duraksama yaşadı. "Onu geri getirebilir miyiz?"

"Biz yapamayız. Tamamen dönüşmek ya da geri gelmek ona bağlı," diye yanıtladı beni. Çözemediğimi sezmiş olacak ki söylediklerini biraz daha açtı. "Efsaneye göre karanlığa kapılmayıp içindeki benliğini hissederse, eski haline dönebilecektir."

Dudaklarım, mutlu bir gülümsemeye hazırlanır gibi hafifçe oynadı. Soğuk havanın beni titretmesine aldırış etmeden, "Yani..." dedim, "umut var?"

Başıyla onayladı. "Umut var," diye tekrar etti.

İşittiğim bu yanıtla kendime hâkim olamadan burukça gülümsedim ve, "Şükürler olsun," dedim üşümekten birbirine çarpan dişlerimle. İçim her ne kadar viran bir halde olsa da maglo kızın ölmediğine sevinmiş, geri gelebilecek olması ihtimaline şükretmiştim. O kızın gözlerindeki saflığı ve iyi niyeti görmüştüm, karanlıkta kalmayacağını düşünüyordum.

"O kızın geri gelebileceğine dair umut var ama," dedi. Ardından ben içimdeki düşüncelerle boğuşurken kolumdan tutup beni tekrar kendine çekti. "Nephan'da böyle dışarı çıkmaya devam edersen senin için umut olmayacak."

Haklıydı. Buralarda böyle takılmaya devam edersem donmuş bedenimin Nephan sokaklarında kaybolması şaşırtıcı olmazdı. Sıcaklığı buz tutan bedenimi ısıtırken rahatladığımı hissediyordum. Normal şartlarda onu kendimden itip uzaklaşmasını isteyebilirdim fakat şu an onu ve bana sunduğu karşı koyulamaz sıcaklığını yok sayacak cesaretim yoktu. Büyük eli omzumu okşayarak ısıtmaya başladığında üşümüş küçük serçe rolüme geri büründüm ve bir kez daha ona sığındım.

Biraz öyle durduk, ne ben bir şey sordum ne de o bir şey söyledi. Ben onu soludum, o beni ısıttı. Rahattı, oldukça rahattı ve garip bir şekilde güven saçıyordu. Yakınlığımız ve içinde bulunduğumuz durum çok normalmiş gibi rahatça gözlerimi kapattım. Başımı biraz daha göğsüne yasladım, onunsa kolu beni biraz daha sıkı sardı. Bir kez daha nefeslenip kokusunu içime çektim. Ardından durgun bir halde konuştum. "Yaşadıklarım ağır geliyor."

"Biliyorum," diye yanıtladı tok ama gece nedeniyle alçak çıkan sesiyle.

"Soğuk havayla kendime gelmek istediğim için buraya bu halde çıktım."

"Anlayabiliyorum," dedi.

"Aileme kızgınım," dedim bu defa. Nedenini sormadı ancak ben sormasını istiyordum. Bundan dolayı biraz zaman geçince, "Sebebini sormayacak mısın?" diye ekledim.

"Sormamı mı istiyorsun?"

"Hı hı," diye mırıldandım. Sesi insanı mayıştırıyordu, alkol almış gibiydim.

"Pekâlâ," dedi benimle bir oyun oynuyormuşçasına. "Neden ailene kızgınsın?"

"Bir büyücü geni taşıdıklarını, birimizin bir gün buraya gelme ihtimalini biliyor olmalıydılar. Ama bizi bu konuda hiç uyarmadılar, sadece eve hapsetmeyi ve bir açıklama yapmadan oradan oraya kaçmayı denediler."

"Haksızlık etme," dedi Alaz, omzumdaki elinin başparmağını bir aşağı bir yukarı yavaş yavaş hareket ettirirken. "Sıradan bir insan gibi yetiştirilen bir çocuğa böyle şeyleri açıklamak hiçbir ebeveyn için kolay olmaz. Hem güçlerini fark etmedikleri için aklını bulandırmak istememişlerdir."

Kaşlarımı çattım, mantıklı konuşuyordu fakat duymak istediklerim bunlar değildi. Ben içimdeki kini harlayacak cümleler istiyordum onun söyledikleri ise ateşi söndürmeye yarıyordu. Kafamı kaldırıp kıstığım gözlerimle ona bakarken, "İyi çocuk rolüne mi büründün?" diye sordum.

Gözlerini benden ayırmadan dudaklarını araladı. "Sözkonusu bana içini döken bir Efsun olunca hangi rolde olduğum önemini kaybediyor. Bu, uzun müddet hayallerimde bile yaşayamayacağım bir an."

Dudaklarım gülümsemek için hareketlendi, pek genişlemese de çok çok hafif bir tebessüm canlandı yüzümde. Bazen öyle konuşuyordu ki samimi miydi alay mı ediyordu anlayamıyordum. Bu defa içimde tutmadan ben de onun oyununa dahil oldum. "Sen, Alaz Şahzade," dedim bir çocuk haylazlığıyla gözlerine bakarken. Ancak simsiyah hareleri bende çok daha büyük hisler uyandırıyordu. "Benden gerçekten hoşlanıyor musun?"

O da tıpkı benim gibi gözlerini kıstı ve kafasını biraz eğdi, yüzüme yaklaştı, âdeta dudaklarımın üzerine fısıldayarak, "Sen, kollarımın arasında ürkek bir kedi gibi titreyen kız," dedi ancak onun gözlerinde haylaz bir parıltının çok zıddı bir ifade vardı. Fazla yoğun, fazla özel, fazla etkileyiciydi. "Senden hoşlanmamı mı istiyorsun?"

Öyle yakındık ki gözlerini sanki bir daha hiç bu kadar iyi göremeyecektim. Büyük bir özenle baktım bu yüzden gecenin gökyüzünü

andıran gözbebeklerine. Ardında kendi yansımamı görmek bile huzurluydu. Hiçbir ayna vermiyordu o hissi bana, bunun farkındaydım. Bu nedenle, *Evet*, demek istedim. Cevabım hiç şüphesiz *evet*ti ama yapamadım. Yapmadım.

Alaz'ın sorusunu yanıtlamadım. Bakışlarımı tekrar yere eğdim, başımı göğsünden ayırmadım. "Alaz," dedim bir kez daha sessizce.

"Söyle." Yanıtını aldığımda bakışlarının üzerimde olduğunu biliyordum.

"Madem ben tam bir insan değilim..." derken duraksadım, bu cümle hâlâ garibime gidiyordu. "Tam bir büyücü de değilim..." Soluklandım. Bakışlarım yıldızsız gökyüzüne çevirdim. "Bana ne olacak?" Ağzımda kalan tükürük kalıntılarını yutarak boğazımdaki yumrunun gitmesini sağlamaya çalıştım. "Yine de evime dönebileceğim, değil mi?"

Gökyüzünde ufak bir şimşek parıltısı belirdi sorumla birlikte. Biraz şiddetliydi fakat korkunç değildi. "Dönersin," dedi Alaz, omzumda hareket eden eli duraksamıştı. "Vazgeçerek," diye ekledi. "Güçlerinden."

Rahatlamadım. Bir anlığına, *Keşke dönemezsin deseydi*, diye düşündüm. O zaman tamamen burada kalmaktan başka bir seçeneğim olmazdı, kendimi bu kadar çıkmazın içinde hissetmezdim. Keşke sadece bir yolum olsaydı seçmem gereken.

Yine de, "Rahatladım," diye yalan söyledim.

Ardından ikimiz de sustuk, dakikalarca sessiz kaldık. Oturuşumuzu bozmadan gökyüzünü izledik. Bir süre sonra harelerim dizlerimin üzerinde birleştirdiğim ellerime yöneldi ve dudaklarımdan çıkan kararlı cümle sessizliği böldü. "Bana bunu kullanmayı öğretir misin?" dedim ellerimi havaya kaldırarak.

Bakışlarımı tekrar Alaz'a çevirdim, o ise kaşlarını hafifçe gözlerinin üzerine indirdi. Gözlerinde küçük, yaramaz bir parıltı belirdi ve, "Nasıl kullanmayı?" diye sordu.

Yaptığı imayı anlamam çok zor olmadı. Hatta cümlesi sonlanır sonlanmaz anlayıp gözlerimi devirdim. Klasik Alaz Şahzade aramıza dönmüştü. "Güçlerimi yani. Büyü yapmayı."

Gülümsedi ancak bu masum bir gülümseme değildi. Dudakları tekrar hareketlendiğinde, "Öğretirim," dedi. Bu kadar hızlı kabul etmesine şaşıracaktım ki, "Ama karşılığında bir şey isterim," diye ekledi.

Kirpiklerimi birbirine yaklaştırıp başımı omzundan kaldırdım. "Sen hiç karşılıksız bir şey yapmaz mısın?" diye sordum sertçe.

Kaşlarını *hayır* der gibi kaldırdı.

"Peki ne istiyorsun?"

"Yarın ilk dersten sonra öğreneceksin ne istediğimi."

"İlk ders mi?" derken alay eder gibi gülümsedim. Onunla zaten sonucunda ne isteyeceğini bilmediğim bir anlaşmaya girmiştim, şimdi aynısını ikinci kez yapmayacaktım. "Anlaşmayı kabul ettiğimi söylemedim. Unut gitsin."

Kelimelerimi sonlandırdığım an ayağa kalktım. Ondan ayrılmak bedenimin anında tekrar üşümesine neden olsa da buna takılmadım. Arkamı silkeledikten sonra odama gitmek için dönecektim ki ayağa kalkan Alaz'ın konuşmasıyla olduğum yerde durdum. "Anlaşmayı teklif eden sendin, ben de kabul ettim. Cayamazsın yani bu saatten sonra."

Tek kaşım kendiliğinden kalktı. "Nasıl yani?"

"Yani bir anlaşma yaptık ve yarın sabah sekizde buraya gelsen de gelmesen de isteyeceğim şeyi yapmalısın. Burada işler bu şekilde ilerler."

Söyledikleri karşısında ona dik dik bakarken, kendimden ödün vermeden kollarımı göğsümde birleştirip çenemi hafifçe yukarı kaldırdım. "Öğretecek başka birini bulurum, sana ihtiyacım yok. Ayrıca benim dünyamda henüz başlamadan taraflardan biri caydığında anlaşma iptal olur."

Bana bir yanıt vermesini beklemeden ona arkamı dönüp hızlı birkaç adım attığım sırada arkamdan seslendi.

"Ama burası benim dünyam. Yarın saat sekizde Efsun. Tam burada."

☽

Alkandros Sarayı'nda yaşadıklarım ve kâbuslarla cebelleşip uykusuz kaldığım günlerden sonra dün gecenin beni rahatlattığını inkâr edemezdim. Ne kadar yok saymayı denesem, ne kadar kalbimin sesini susturmak istesem de yadsınamaz bir şey vardı: Alaz'la konuşmak beni rahatlatıyordu. Alaz'la susmak da beni rahatlatıyordu. Hele Alaz'ı solumak beni çok rahatlatıyordu.

Ve belki de bu yüzden, bu sabah inatlaşmayı falan bir kenara bırakıp onunla güç çalışması yapmaya gitmedim. Gitmedim çünkü bu

hislerin bir şekilde önünc geçmem gerekiyordu. Sağlıklı değildi aramızdakiler, ben birine alışmak istemiyordum. Alışırsam vazgeçmek ölüm gibi gelirdi, biliyordum. Sadece bunu başarmanın tek yolunun kendimi uzaklaştırmaktan geçtiğini düşünüyordum. Aynı evin içinde ne kadar olacaksa...

Odadan çıktığımda kendimi gergin hissetmemin birçok nedeni vardı. Bunlardan biri, dün geceden sonra Alaz'ı görecek olmanın verdiği karıncalanma, diğeriyse güçlerimin olduğu andan itibaren görmediğim Bars, Kuray, Liva üçlüsüyle konuşacak olmamdı. Başkalarıyla bu konular hakkında konuşmaya hazır olup olmadığını bilmiyordum. Alaz'la konuşmak sorun olmuyordu ama... Alaz farklıydı.

"Ateş bacayı sarmış," diyen içsesime tiksintiyle göz devirdikten sonra odanın kapısını açıp dışarı çıktım. Kahvaltıya en son inen kişi olmayı alışkanlık haline getirmiştim, herkesten önce o masaya otururum aç ve görgüsüz olarak düşüneceklerini düşünüp bunu hiçbir zaman yapmamaya özen gösteriyordum. İşittiğim çatal bıçak tıkırtılarıyla rahatladım.

Her zamankinden daha sessiz bir şekilde indim. Mutfakla birleşik olan küçük yemek salonuna girdiğimde bu sefer içimden, "Günaydın," demek gelmedi. Tek gariplik bende değildi, odada tuhaf bir hava vardı. Bars ortalıkta görünmüyordu, Kuray bile bana laf atmamıştı.

Her zamanki yerime, Alaz'ın çaprazındaki sandalyeye oturduğumda elimde olmadan dün geceyi ve finalindeki *anlaşamayışımızı* düşündüm. Bu sabah bahçeye çıkıp benim gelmemi beklemiş miydi?

"Nasılsın?" Önümdeki servis tabağına bakıp türlü düşüncelerle boğuşurken işittiğim sesle benimle konuşmasına pek alışık olmadığım Liva'ya döndüm. İlgili bakışları diğerleri gibi benim üzerimdeydi ve gerçekten nasıl olduğumu merak ettiğini düşünüyordum. Liva hiçbir zaman kötü niyetli biri gibi gelmemişti bana.

"Kötü değilim," dedim sessizce ama gülümseyemedim. Çünkü iyi olduğum da söylenemezdi. Karmakarışık bir haldeydim.

"Yemek ye," dedi Kuray masadaki çeşit çeşit kahvaltılığı göstererek. "Böyle durumlarda bana çok iyi gelir." Ona baktığımda gözlerini kısıp dişlerini göstererek kocaman gülümsedi. Gülüşü insanda tebessüm etme isteği uyandırıyordu.

"Yemek yemenin seni rahatlatmadığı bir an var mı Sayın Pisboğaz?"

Liva dik bakışlarla arkadaşına bu soruyu sorduğunda Kuray başını geriye atıp düşünürcesine tavanı izledi. Bakışları tekrar Liva'ya odaklandığında, "Şimdi düşündüm de yok," dedi.

Normalde komik gelmesi gereken bu diyalog yüzümde bir mimik bile oynatmadı. Kimse de gülmemişti zaten. Arzen tabağımın yanına bir fincan sıcak kahve bırakırken onu izledim, ardından dünden beri bakışlarımızın buluşmadığı Alaz'a bakma cesaretini buldum. "Bars nerede?"

Kendi fincanından bir yudum aldı, yerine koyacakken sorumu yanıtladı. "Birkaç muhafızla Alkandros'un çevresinde. Karan'ın yapabileceği herhangi bir saldırıya karşın sarayı izliyor."

Karan'ın adını duymak tüylerimi ürpertti. Bir daha ömrüm boyunca Alkandros'u görmek, o pislik herifin varlığını hatırlamak istemiyordum. Ama kitap hakkındaki gelişmelerden haberdar değildim ve ne olduğunu ya da ne olacağını bilmek istiyordum. Bu nedenle güçlükle de olsa, "Kitap ne olacak?" diye sordum.

"Karan, şu anda bize azılı bir düşman," diye yanıtladı Alaz. Gözleri hafifçe kısılıp çenesi kasıldı. "Ve senin peşinde, sana kafayı taktığına şüphem yok, konu ırkı olunca gözü hiçbir şeyi görmeyecektir."

Yüzüm düştü, parmaklarım korkuyla titredi ve bunun görünmesini engellemek için ellerimi masanın altına indirdim. "Ya beni tekrar yakalarsa?" Korku dolu sesim, ellerimi gizlememi boşa çıkarmıştı.

Alaz'ın ifadesi bir anda sertleşti, masanın üzerindeki eli sıkı bir yumruk halini aldı. Bakışları benimkilere âdeta mühürlendi. "Öyle bir şeye izin vermem," dedi tane tane. "Eğer sana bir kez daha dokunmaya kalkarsa ne Karan'ın ne de soyunun bu dünyada alacakları son bir nefes daha kalır."

Sözlerinin yüreğe su serpen bir etkisi vardı, belki de söyleyen o diye böyle hissediyordum. Sebebi her ne olursa olsun beni yine rahatlatmayı başarmıştı ve önemli olan buydu.

"Peki bana dokunmaya kalkarsa?" Söylediğiyle bakışlarımı Alaz'dan çektim ve dirseklerini masaya koyarak çenesini birleştirdiği ellerinin üzerine yerleştirmiş bir vaziyette sevimli gülümsemesiyle Alaz'ı izleyen Kuray'a baktım. Uzun, sarı kirpiklerini kırpıştırarak hayran bir kadın edasıyla Alaz'dan cevap bekliyordu.

Alaz ona birkaç saniye dik dik baktıktan sonra, "Sana dokunmazsa adam değil," diye yanıtladı.

Liva'nın nefeslenir gibi güldüğünü duydum, benim de suratımda bir tebessüm canlandı. Kuray'sa üzülmüş gibi dudaklarını büktü. "Kalbime dokunuyorsun seni kötü adam."

Alaz bezgin bir gülümsemeyle başını sallayarak önüne döndü ve tabağındaki domatesten bir çatal daha alıp ağzına götürdü. O sırada ben tekrar konuştum. "Peki Alkandros Kütüphanesi'ni bir daha nasıl kontrol edeceğiz?"

Alaz, ağzındaki lokmaları yuttuktan sonra diliyle dudaklarını temizledi. "Bu kitabın bulunması sadece senin eve dönüşün için değil, en iyi askerlerimin, arkadaşlarımın sarayımdan uzaklaştırılmaması için de önemli Efsun," diye yanıtladı. "Oraya tekrar girmenin bir yolunu yine elbet bulacağız."

Nasıl ya da ne zaman diye sormadım, şimdilik sadece bu kadarını bilmek yeterliydi. Ben de diğerleri gibi tabağıma yöneldim ve bu sefer peynirden başladım. Pek iştahımın olduğu söylenemezdi ama yine de direncimi kaybetmemek için kendimi zorladım. Başıma bir de bu yüzden bela açmak istemiyordum.

Karnımı yeterince doyurduğumu düşündüğümden çatalımı boş tabağın kenarına bıraktığım sırada Liva, "Kalk artık Kuray," diyerek oturduğu sandalyeden kalktı.

Kuray da kalkmak için hareketlendiğinde, "Nereye gidiyorsunuz?" diye sormuş bulundum.

"Alkanlara karşı önlem aldığımızı söylemiştik," derken çoktan ayaklanmıştı Kuray. "Bu nedenle iz sürücülerle ormanları ve riskli bölgeleri kontrol edeceğiz."

Gerildim ve bunun en önemli sebebi bunca şeye sebep olanın kendim olduğunu bilmekti. Kendime bu kadar güvenip Karan'ın peşinden gitmeseydim tüm bunlar olmayacaktı ve oradan kütüphaneye girmiş, belki de kitabı bulmuş olarak çıkacaktık ve ben bugün evimde ailemle kucaklaşıyor olacaktım.

Bu ihtimal bir anda yüreğime keskin bir bıçakla çizik atılmış hissi verdi. İlk defa eve gitme düşüncesinin canımı acıttığını fark ettim.

"Bu sabah gelmedin." Alaz'ın sesiyle düşüncelerim parçalara ayrıldı, bakışlarım artık siluetlerinin bile görünmediği Kuray ve Liva'nın gitmiş olduğu yönden uzaklaşıp sesin sahibine odaklandı.

Alaz'ın boşluğu andıran ve insanın düşmemek için kendini zorlaması gerektiği koyu hareleri odağımdayken konuşmak ve aklımdakileri söylemek zor olsa da irademi sağlam tutmayı sağladım. "Evet," dedim başımı eğerek. "Çünkü bir anlaşmamız olmadığını söylemiştim."

Dediğim komikmiş gibi gülümsedi. "Dün gece bir anlaşma yaptık Efsun."

"Dün gece bir anlaşma yapmadık Alaz Şahzade," dedim tıpkı onun gibi tane tane. "Sadece istedim. Ayrıca benim adım Efsun değil, Efsan," dedikten sonra ismimin harflerini tek tek söyledim. "E, F, S, A, N," dememin ardından hecelemenin de iyi olacağını düşündüm. "Ef..." derken f sesine bastırmak için dudaklarımı üfler gibi öne doğru büzüştürdüm. O sırada Alaz'ın bakışları bir anlığına aşağı kaymıştı. Önemsemeden, "Saaan," diye tamamladım. "Bak *suuun* değil, *saaan.* Dudaklar geride."

Gülümsemesi genişlemedi ancak silinmedi de. Daha içli, daha dolu bir hal aldı. Bakışları derinleşti ve bu, kalbimin bir anda tekleyip yanaklarımın ısınmasına neden oldu. Ergen bir kız gibi çekinerek ne yapacağımı bilemeden elimi saçlarıma götürdüm ve bir tutamını kulağımın arkasına attım. Alaz hâlâ bana bakıyordu ancak bir şey söylemiyordu. Kaşlarımı çattım. "Ne bakıyorsun?"

Kollarını göğsünde birleştirdi ve oturduğu sandalyeye iyice yayılıp yerleşti. "Bir daha hecelesene."

Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Neden, algılamada zorluk mu çekiyorsun?"

"Aynen," diye onayladı beni. "Az önce yanlış yere odaklandım."

Ters ters suratına baktıktan sonra, "Nereye diye sormayacağım," dedim ve ellerimi masaya koyup ayağa kalktım. Kalkmamın sebebi konuşmayı bitirmek değildi aslında, onunla konuşmaktan çok hoşlanıyordum ve bunu durdurmam gerekliydi. Biz doğru değildik. Hiçbir evrende.

Kınar gibi başımı sallarken Alaz'a arkamı döndüm. Kaldığım odaya doğru adım attığımda bir kez daha seslendi arkamdan. "Bu gece anlaşmamızın benim istediğim kısmına başlayacağız."

Derin bir nefes alıp omzumun üzerinden ona baktım. "Anlaşma falan yok," dedim. "Benim dünyamda başlamadan çekilebilme imkânının olduğunu söylemiştim."

"Ama şimdi benim dünyamdasın," dedi. "Olur da bir gün senin dünyanda bir anlaşma yapacak olursak bunu hatırlatırsın." Oturduğu sandalyeden kalktığında aval aval onu izliyordum. Benim dünyamda Alaz'la yapılacak bir anlaşma mı? Böyle bir şeyin imkânı bile yoktu ve bu yaptığı düpedüz haksızlıktı. "Anlaşma için senden istediğim şeyin ana malzemesi odanda," diyerek cümlesini tamamladığında kaşlarım çatıldı.

Ona bir yanıt vereceğim sıra bana arkasını dönüp çıkışa doğru yürüdü. Çatık kaşlarıma eş olarak dudaklarımı öfkeyle araladım. "Seninle bir anlaşma..."

"Akşam görüşürüz *sevgilim*." Bu söylediği cümlemi tamamlamamı mümkün kılmadı. Hızla gözden uzaklaştığında topuğumu sertçe yere vurdum.

"Zorba adam!" diye seslendim arkasından. Karşımdaymış gibi omuz silkip ona arkamı döndüm. Ancak sonra belli belirsiz gülümsediğimi fark ettim. Hızlı adımlarla basamaklardan çıktım ve ne bıraktığını görmek amacıyla bir hışımla odama girdim.

Bakışlarım siyah gardırobu, koyu gri komodinleri, aynı renk halının serili olduğu odayı tek tek taradı. Ve en sonunda yatağımın üzerine yöneldi. Çatık kaşlarım o an yavaşça havalandı. Öfkeli yüzüm sakin bir hal aldı, dudaklarım şaşkınca aralandı.

Çünkü yatağımın üzerinde duran şey, simsiyah bir kemandı.

O an tüm yapay öfkem bedenimden ve ruhumdan çekildi. Sakince yatağa ilerledim. Yanına vardığımda kemanın telleri arasına sıkıştırılmış bir not buldum. Hafifçe eğildim ve notu çekip aldım. Siyah kâğıdın üzerine beyaz mürekkeple yazılmış yazıları okudum.

"Alaz'dan Efsun'a... Bu gece, saat tam 00.00'da, her telini senden öğrenmek için aynı yerde olacağım."

☽

"Seni bir gün görmüyoruz ve başına bir önceki günden daha çok bela çekiyorsun," dedi Mehsa, irileşen gözlerini benden ayırmadan.

Yine eğitim alanının bahçesindeki o gizli banktaydık, bu sefer aramızda bir de Barın vardı.

"Belayı çeken ben değilim, belalı olan şehriniz," derken esen yel yüzünden üzerimdeki monta daha sıkı sarıldım.

"Dedi gittiği ilk konserde fırtınaya yakalanıp farklı bir evrene ışınlanan kız," diye dalga geçti Barın benimle.

İmasında haklıydı ve söyledikleri, yüzüme anlık bir durgunluk getirmişti. Bazen kendimi ben de sorguluyordum: *Sorun sadece bende miydi sahiden?* Burada binlerce kişi yaşıyordu, acaba kaçı gece vakti karanlık ormana girip bir ragana tarafından sıkıştırılmıştı?

Tabii ki tıpkı benim gibi fevri hareket eden onlarcası...

O korkunç gece ve o masum maglo kızı aklıma gelince titredim. Henüz Alaz'dan başka kimseye o olaydan bahsedememiştim, buna cesaretim yoktu.

İçimdeki koyu kasvet yine kendini belli etti ve her şeyin sorumlusu benmişim gibi kötümser bir tavırla yükseldi.

"Hey, alındın mı?" diyen Mehsa'nın parlak mavi gözlerine baktım. Ardından başımı hayır anlamında salladım. Alınacak bir şey yoktu, haklılardı.

"Burası fazla soğuk oldu, dersliğe girelim mi?"

Bir şey söylemeden birbirlerine baktılar, yüzlerinde bozulduğumu düşündükleri için yaşadıkları mahcubiyet vardı. *Sorun yok,* dercesine omuz silkip ayağa kalktım, yürümeye başladığımda uzatmayıp peşimden geldiler.

Eğitim alanındaki büyücü kökenlilere ayrılmış olan şatonun bahçesine girdiğimizde nispeten kendime gelebilmiştim. Mehsa ve Barın artık arkamda değil, tam yanımdaydı.

Şatonun merdivenlerine yaklaştığımız sıra, oldukça soğuk olan bahçede, sol çaprazımızdaki kızın el sallayışı hepimizin dikkatini çekmişti. Bu, Alaz'ın mekânında çalışan, Barın'ın gönlünü kaptırdığı kız Helen'di.

"Ne de güzel el sallıyor gönlümün sultanı," dedi Barın ağzı açık ayran budalası gibi, sersem bir gülümseyişle ona bakarken. Ardından, "Hadi yanına gidelim," diye ekledi.

Helen'in tam birkaç metre arkasında, bize doğru gelen Sıraç'ı görmeseydim bunu kabul edebilirdim. Sıraç'la bakışlarımız buluştuğunda

adımlarını hızlandırdı ve dudaklarını araladı, bana seslenecekti. Buna izin vermeden hemen bakışlarımı ondan çektim. "Siz gidin, ben dersliğe gireceğim," dedim Barın ve Mehsa'ya alelacele.

Barın beni önemsemeden çoktan takıntılı sevdası Helen'e doğru yürümeye başlamıştı. Mehsa ise kaşlarını hafifçe yukarı kaldırıp, "Seninle gelebilirim," dedi.

Başımı hayır anlamında salladım. "Bence sen abine sahip çık, Helen'den bir kez daha kafa yemesini istemeyiz."

Mehsa utanırcasına kıkırdayıp, "Haklısın," dediğinde, gülümseyişine karşılık verdim. Sıraç'la konuşmam gerekiyordu. Alaz buralarda yokken bunu yapmam iyi olacaktı çünkü Alaz onu görmeye dayanamıyordu ve engel olacağına emindim.

"Efsan."

Bu tanıdık sesle beraber yutkundum. Bedenimi çevirmeden sadece başımı hareket ettirerek sesin sahibinin gözlerine baktım. Her zamanki gibi mavi bir deniz kadar parlak ve canlıydı Sıraç'ın gözleri. Ve hiç olmadığı kadar yumuşaktı. "Nihayet yakaladım seni," dedi rahatlamış gibi. "Ne zamandır konuşmak istiyordum."

Evet, iki dost olarak konuşmamız gerekiyordu, benden gizlediği şeyleri ve bunun sebebini açıklaması gerekiyordu. Bir krallığın prenslerinden biriydi ve ben bunu çok alakasız bir biçimde öğrenmiştim. Evet, başta Alaz'ın da prens olduğunu bilmiyordum fakat o zamanlar Alaz'la aramda herhangi bir yakınlık yoktu. Sıraç'laysa arkadaş sayılırdık. Onunla bir randevuya dahi çıkmıştım ve hayatıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. *Hoş, benim de ondan sakladığım çok şey vardı ama... aynı şey değildi.* Öte yandan benim de ona söylemem gerekenler vardı. Onca yardımına karşılık onu bir yalancı konumunda bırakıp gitmiştim ve sebebini bilmesini isterdim.

"Konuşmamız gerekiyordu," dedim.

Kalın dudakları küçük, mahcup ama sevecen bir tebessüm şeklini aldı. Çenesinin ucuyla yolu işaret etti. "Biraz dolaşalım o halde. Buralarda buna imkânımız olmaz, biliyorsun."

Başımla onayladım. Sıraç hafifçe tebessüm ettiğinde birlikte bahçede yürümeye başladık. Eğitimin ormanlık alanına girdik, geçtiğimiz yerde kocaman yemyeşil ağaçların gölgesinin yansıdığı büyük, yeşil bir

gölet vardı. Göletin üzerinde iki üç bembeyaz kuğu yüzüyordu. Sevimli bir yerdi.

Orman ne kadar sıcak görünürse görünsün, havanın soğukluğunu bastıramamıştı. İnatçı yağmur burada da çiselemeye devam ediyordu. Bir gök gürültüsü yağmura eşlik edip düşüncemi destekledi.

"Büyü koruması sayesinde bu alandaki çimler hiç ıslanmaz," dedi Sıraç eliyle göletin kenarını işaret edip. "Oraya oturalım mı?"

Başımı aşağı eğip, "Olur," dedim.

Yan yana yürüdük ve birlikte çimlerin üzerine oturduk. Biraz konuşmadan kuğuları izledik. Ve en sonunda sesini ilk duyuran yine Sıraç oldu. "Bana kızgın mısın?"

Soluklandım, ağzımda biriken nefes halsizce döküldü dudaklarımdan. Burada kızgın olmadığım bir şey kalmış mıydı? Herkes sürekli benden bir şeyler saklıyordu, geldiğim günden beri değişmeyen tek şey buydu belki de.

"Öyleyim," diye itiraf ettim. Bakışlarımı yeşil sudan ayırmıyordum. "Yani seni sıradan biri sanıyordum. Ama sen koskoca bir ırkın prensi çıktın."

"Bu sana özel değildi," dediğinde başımı ona çevirdim ve bunun ne demek olduğunu anlamak için onu yüzüne bakarak dinledim. "Kimliğimi herkesten saklıyordum, hâlâ saklıyorum." *Neden* diye sormama izin vermeden devam etti. "Birileri sırf kimliğim uğruna etrafımda olsun istemiyorum. Beni ben olduğum için sevenleri arıyorum."

Alaz'la birbirlerini ne kadar sevmeseler de ortak birkaç noktaları vardı.

Düşüncesi ince sayılırdı ama bence doğru değildi. İçinde yalanın bulunduğu hiçbir şey doğru olamazdı. Bunun, fakir bir kızın kendini soylu göstermesinden hiçbir farkı yoktu bana göre. "Eğer biri seni severse, dünyanın en işe yaramaz, çirkin, düşüncesiz, soysuz kişisi olsan bile sever. Aynı şekilde sevmezse de istediğin kadar yakışıklı, soylu, başarılı, anlayışlı ol..." Başımı *hayır* dercesine salladım. "Sevmez."

"Belki," derken omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ama o zamanlar beni bu şekilde yönlendiren biri yoktu. Mantıklı düşünemedim, seni kırdıysam özür dilerim."

Özrü, dudaklarından çok içten ve bir o kadar da samimi çıkmıştı. Sarı masumiyetin rengiydi ve Sıraç'ın bedeninde can bulmuştu. İyi

biriydi, bu her halinden belli oluyordu. Alnına düşen parlak tutamların altındaki mavi gözleri ışıl ışıldı. Gülümsemeden edemedim. "Özür dilemene gerek yok," dedim tatmin olmuş gibi. "Herkes hata yapabilir."

Dudakları iki yana açılırken kar kadar beyaz dişleri gözler önüne serildi. "Buzlar eridi mi?"

"Sen söyle," diye yanıtladım. Benim ona karşı kinim erimişti, uzatmaya lüzum yoktu. Fikirlerine karışamazdım. Ancak henüz onun buzlarını konuşamamıştık.

Bu sefer içli bir şekilde nefeslenen o oldu. Gözleri göletin karşı kıyısına dokundu. "Bir anlık öfkeyle beni seçmekten vazgeçtiğini düşünsem de kalbimin kırıldığını inkâr edemem. Ne olursa olsun beni yalanlamamanı isterdim, beni seçmeni dilerdim." Bana döndü. "Bana sinirli olduğun için mi beni seçmedin?"

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Belki onun da payı vardı ama esas sebep o değildi." Beyaz yüzü soru sorar gibi bir ifade aldığında açıkladım. "Sen o sarayın veliahtlarından biriydin Sıraç, seni yalanlamam sana bir zarar getirmezdi ancak Alaz'ın yalan söylediğini söylersem ona ceza verilebilirdi."

"Anlıyorum..." dedi Sıraç ve aramızda oluşan kısa sessizliğin ardından ekledi. "Peki aynı konumda ben olsaydım... Yani Alaz'ın sarayında olsaydık ve sana aynı şey sorulsaydı... bu sefer de beni seçer miydin?"

Bu soruyu beklemiyordum. Bu yüzden dudaklarımı açtım ancak bir şey söyleyemeden geri kapattım. Alaz bir köşede simsiyah gözleriyle bana bakıyorken, benim ağzımdan dökülecek cümleleri bekliyorken ben onu acıtacağını bile bile Sıraç'ın tarafında olur muydum?

Bana beklentiyle bakan Sıraç'a, "Bilmiyorum," dedim kırılmasını engellemek amacıyla. Oysaki maalesef biliyordum. "O tamamen ana bağlı bir şey."

Sıraç bu sefer gülmedi ancak kızmadı da. Belki alınmıştı ama bunu asla yüzüne yansıtmadı. Sadece başını sallamakla yetindi.

Sıraç'la aramızdaki sorunları konuşup çözdükten sonra ayrıldık. Bahçede Barın'la Mehsa'yı aradım fakat bulamayınca tek başıma içeri girdim. Dersin başlamasına bir iki dakika kaldığından koridor neredeyse boş sayılırdı, derslik kapıları kapalıydı. Adımlarımı daha da hızlandırdım.

Eğitimin olduğu dersliğe gitmek için ıssız koridorun soluna döndüğüm gibi bir anda kolumdan tutulup sertçe çekildim. Ne olduğunu anlamadan çığlık atacaktım ki ağzıma bir bant gibi kapanan el buna mâni oldu. Çığlığım el tarafından bastırılırken tekrar bağırmayı denedim. Beni kapalı kapılardan birinden içeri çeken her kimse, sırtımı kapattığı kapıya sertçe çarptığında hafifçe inledim ve çatık kaşlarımla bunu yapanın kim olduğuna baktım.

Bir kedininkini andıran yeşil gözlere sahip Sara Halya'dan başkası değildi. Onu görmek kaşlarımı çatmama sebep oldu, artık nefeslerim daha öfkeliydi. "Sakın bağırma," dedi yeşil gözlerini uyarırcasına açarak. "Sadece konuşacağız."

Tek kaşını kaldırarak benden bir yanıt beklediğinde birkaç saniye dik dik ona baktım. Ardından asabi bir tavırla tiksindiğim elini ağzımın üzerinden çekmesini sağlamak için onaylarcasına gözlerimi kapatıp açtım. Bu hareketimin hemen sonrasında elini yavaşça indirdi.

O an kendime engel olamadan ellerimi kullanıp onu göğsünden ittirdim ve, "Sen ne yaptığını sanıyorsun!" diye bağırdım.

Zayıf, fit bedeni hafifçe sendelese de pek etkilenmedi, yavaşça elini kaldırıp silkeler gibi salladığında yaydığı güçle bedenim onunkinden daha hızlı bir şekilde geriye savruldu ve bu sefer sırtım arkamdaki kapıya yapıştı. Mecazi anlamda değil, gerçekten yapışmıştım. Hareket edemiyordum.

Göğsüm şimdi daha şiddetli bir şekilde atıyordu. Omuzlarımı, ellerimi, bacaklarımı aynı anda hareket ettirip kurtulmaya çalıştım ama hiçbiri bir işe yaramıyordu. Sara bana büyü yapmıştı. Yarım ağız bir gülümsemeyle beni, daha doğrusu çaresizliğimi zevkle izlerken daha da öfkelendim. "Bu ne şimdi? Aptal mısın?"

Başını olumsuz anlamda salladı. "Düzgün konuşmanı öneririm. Eğer beni dinleyip bağırmasaydın, normal iki insan gibi konuşabilirdik..." derken kollarını göğsünde birleştirdi. "Ama sen normal değilsin, aşağılık kompleksi olan bir zavallısın."

Söyledikleri dişlerimi sıkmama sebep oldu, burnumdan soluyordum. Ellerimi sıkıp yumruk yapmak istedim fakat hiçbir şekilde hareket edemediğim için bunu da yapamıyordum. Sakinleşmek için nefeslendim. "Ne istiyorsun?"

Başını tavana doğru kaldırarak komik bir şey söylemişim gibi yapay, cılız bir kahkaha attı. Kafasını tekrar bana doğru eğdiğinde, "Ne mi istiyorum?" diye sordu. Sonra gülümsemesi ışık hızıyla silindi. "Benim senden isteyecek hiçbir şeyim olamaz."

Sabır diler gibi gözlerimi kapatıp açtım. "O zaman beni ne diye buraya çektin!"

"Alaz'ın aldığı ceza yüzünden, seni geri zekâlı!"

"Ceza mı?" derken çenem sağ omzuma doğru kalkmıştı istemsizce. "Ne cezası?"

"Bir daha Cadı ve Caris topraklarına girememe cezası."

Hayretle, "Ne?" diye bağırdım. Bu nasıl olurdu? Alaz'ın haklı olduğunu söylemiştim ve oradan çıkıp gitmiştik, bir ceza aldığını sanmıyordum. Üstelik Sıraç da bana bundan bahsetmemişti.

"Şaşırmış gibi yapma," dedi Sara ciddiyetini bozmadan. Benim bildiğimi düşünüyordu ama bunların hiçbirinden haberim yoktu. Alaz benimle paylaşmamıştı. "Peşinden onu o topraklara sürükledin. Alaz'la yaptığın gibi Caris prenslerinden biriyle de oynaşmak için oraya giderken, halkının güvenliğini sağlamayı görev edinen Alaz'ı böyle bir tehlikeye sürükledin."

Beni birileriyle oynaşmakla itham etmesi, suratımın bir alev topu gibi yanmasına neden oldu. Nefeslerim sıklaşırken, "Söylediğin kelimelere dikkat et!" dedim dişlerimin arasından.

Bunu bekliyormuş gibi göğsünde birleştirdiği kollarını serbest bıraktı, sivri topuklularından çıkan *tak tak* sesleriyle hızla bana doğru geldi. Tam karşıma geçtiğinde eliyle çenemi kavrayıp gözlerimin tam içine bakarak, "Evleneceğim adamdan uzak dur," dedi tane tane. "Yoksa yemin ederim, sana yaşattığım kaslan saldırısından daha beterlerini yaşatırım."

Söyledikleri bedenimi ve ruhumu bir başka şok dalgasına daha sürüklerken, "O saldırıyı... sen mi yaptırdın?" diye sordum hayretin altında körüklenen nefretle.

Kırmızı rujla boyadığı dudaklarına tehlikeli bir gülümseme yerleştirdi. Ardından, "Sözlerimi dikkate al," dedi ve elini, sıktığı çenemden çekip yapıştığım kapıyı açarak dışarı çıktı.

O çıkar çıkmaz üzerimdeki büyü etkisini yitirdi, bedenim yavaşça kaydı, ayaklarım yerle birleşti. Vücudumda bir şeylerin fokurdadığını,

parmaklarımın ucunda bir şeylerin titrediğini hissediyordum. Yanıyordum âdeta, şimdi önüme biri çıksa, onu bakışlarımla parçalayabileceğimi düşünüyordum. Fakat parçalamak istediğim kişi kesinlikle Sara'ydı.

Avuçlarımda hissettiğim yangınla birlikte içimdeki öfkeyi daha fazla dizginleyemedim, gözlerimin renk değiştirdiğini hissediyordum. Derin bir nefes aldım ve Sara'yı paramparça etme arzusuyla bir hışımla kapıyı açtım.

Kapıyı iterken kullandığım güç, kapının bir şeye çarpmasıyla döndü ve gözlerimin önünde havadaki kocaman bir kasa yere düştü. İçindeki bitkiler eğitim binasının zeminine saçıldı, topraklar tozlaştı.

"Aman. Tanrım."

Büyülü bitkiler konusunda uzman olan Profesör Lefter'in bu hayret dolu sesini duyduğumda içime korkuyla bir nefes çektim ve başımı ağır ağır ona çevirdim. O hâlâ yere düşen bitkilerine bakmayı sürdürüyordu. Kaşlarını çok hafif gözlerinin üzerine indirdi ve nihayet bana baktı.

Avcumdaki yangının sönmeye başladığını hissettiğimde dilimle dudaklarımı ıslatıp hemen konuşmaya geçtim. "Bay Lefter..." dedim kekeleyerek. "Ben... çok özür dilerim." Kapıdan çıktım ve dizlerimin üzerinde eğilerek bitkilere uzandım. "Yanlışlıkla oldu."

Tam bir bitkiye dokunacağım sıra, "Dur dur dur," diye üçledi Bay Lefter. "Sakın dokunma. Bir parmağını kaybedebilirsin. Etobur bir bitki o. Pirana çiçeği."

Elimi ateşe basmışım gibi geri çektim. Bay Lefter, eğilmeden elini uzattı ve bitkiyi usta bir büyü refleksiyle tekrar kasanın içine koydu. Elini sağa sola sallayarak toprakları hava gücüyle süpürdü ve yaydığım kiri temizledi.

İşi bittiğinde bana baktığını anladım. Yutkunarak ayağa kalktım ve başımı önüme eğdim. "Özür dilerim Bay Lefter, tekrar."

Bay Lefter'in burnundan nefes aldığını duydum. Koyu gözleriyle üzerine hasar verdiğim kapıyı inceledi ardından tekrar bana baktı. "Eğitim alanında, eğitim saatindesin, hem derste değilsin hem de büyü yaptın..." dedi disiplinli bir sesle. "Bu, sadece özürle geçiştirilecek bir durum değil."

"Ben... eğitime gidiyordum. Büyü... istemeden oldu. Bir anda... Bir şeye sinirlenmiştim ve..."

"Hâlâ sinirlendiğinde güçlerini kontrol etmeyi öğrenemedin mi? Bunları çoktan aşman gerekiyordu. Son sınıftasın."

Yine fıka basıyordum.

İçimdeki Sara'yı haklama düşüncesi daha da can buldu. Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. "Biliyorum... ama... tutamadım kendimi. Amacım eğitim alanına zarar vermek değildi. Bağışlayın beni Bay Lefter, lütfen."

Disipline göndermeyi falan denerse işim biterdi. Kimliğim araştırılırsa esasında kim olduğum çok kolay ortaya çıkardı ve çok geçmeden ruhum arşa kavuşurdu. Daha çok gerildim. "Lütfen bağışlayın."

"Aslında seni kurula götürmeliyim. Bir disiplin cezası alman şart."

Söyledikleri üzerine kalbimin gerginlikten ortadan ikiye ayrılacağını hissettim. Omuzlarım düştüğünde "Profesör..." dedim sessizce. "Bu seferlik... beni bağışlasanız. Aslında... örnek bir öğrenciyimdir."

"Biliyorum, biliyorum," diye onayladı Profesör. "Beni esas şaşırtan da bu oldu zaten." Derin bir nefes aldı, kafasıyla koridoru işaret etti. "Gel bakalım. Ne olursa olsun, bir ceza alman şart."

"Ama Bay Lefter..."

"Endişelenme. Bu seferlik benim disiplinim altında olacaksın," dediğinde gözlerimi kocaman açtım.

"Efendim?"

"Odam fazlasıyla karışık ve yapmam gereken iş çok. Ücretli bir yardımcı bulacaktım ama artık buna gerek yok. Gel bakalım."

Bay Lefter yürümeye devam ettiğinde, "Yani... disipline gitmeyecek miyim?"

"Üç saniye içinde peşimden gelmezsen, yüksek disiplin kurulunda yargılanacaksın," deyip ilerlediğinde gözlerimi kapatıp açarak afalladığım halimden kurtuldum ve Sara'yı düşünmeyi şimdilik bir kenara bırakarak koşar adımlarla peşinden ilerledim. Bir günlüğüne Bay Lefter'in yanında olmak nispeten daha az tehlikeliydi çünkü onu artık tanıyordum ve bir şekilde bu işin üstesinden gelebileceğimi düşünüyordum.

Binanın bodrum katı tamamen Bay Lefter'e aitti. Antika görünümlü merdivenleri inerken sessiz olmayı deniyordum ama topuklarımın sesini engelleyemiyordum. Bu sesin daha çok duyulmasının bir diğer nedeni de muhtemelen çok sessiz olan merdivenler, koridorlardı.

Eğitmenlerin kullandığı bir kafesi andıran asansörle inmiştik buraya. Asansör kalkarken ve inerken demir zincirlerin çıkardığı gıcırtılar duyuluyordu ve bu bana kendimi korku filmindeymiş gibi hissettirmişti.

Bay Lefter'in odasının büyük, toprak rengi demirden kapısının önüne geldiğimizde Lefter avcunu kapı yüzeyine tutarak kapıyı açtı.

Aralıktan loş bir ışık huzmesi yansıdı. Burası en az üç orta halli evin toplamı kadar büyük bir salondu, pek aydınlık olduğu söylenemezdi, ortalığa kahverengi tonlarında bir ışık hâkimdi. Duvarların önleri bir kütüphane gibi bitişik, küçük kare raflarla çevriliydi ancak rafların içindeki şeyler kitap değildi, sayısız bitkiyle doluydu hepsi. Raflar bir labirent gibi her yerdeydi. Bu kocaman odada çok kolay kaybolabilirdim. En ortada bitki raflarının arasında kalan ahşap, büyük çekmeceli bir masa ve sandalye bulunuyordu. Masanın üzeri de birkaç yeşil yaprakla pislenmişti. Odanın benim karşımdaki en uç noktasında ise girişteki demir kapının aynısından vardı.

Bay Lefter kasayı gürültüyle yere bıraktığında neredeyse yerimde sıçrayacaktım. Derin bir nefes verdikten sonra bana döndü. "Odamı beğendin mi?"

Elimi deli gibi atan yüreğimin üzerine bastırıp hemen arkamı döndüm.

"Çok büyük ve karışık görünüyor."

İlerideki tezgâha ilerledi. Cam demliğin içindeki sıvıyı kupalara doldururken, "Öyle ama alışınca çok huzur verici geliyor," dedi. İki elindeki, kıyafetiyle aynı renk kupa bardakları yukarı kaldırdı. "Daha yeni nerismus yaprağı çayı hazırladım." İnce dudaklarında samimi bir tebessüm açtı. "Nerismus yaprağı hakkında bir bilgin var mı?"

Adını bile ilk defa duymuştum, eğitim süresi boyunca bu isimden bahsetmediğine emindim. Bay Lefter'in anlattıkları ilgimi çekiyordu ve söylediklerinin çoğuna aşinalığım oluşmuştu artık. Bu isimse aralarında yoktu. Ne diyeceğimi bilemedim... Bilgim var dersem ne olduğunu sorabilirdi ve yalancı konumuna düşerdim. Yok dersem de herkesin bildiği bir şey olabilirdi ve benim bilgisizliğim Bay Lefter'in şüphesini çekebilirdi.

Daha ilk dakikadan tuzağa düşmüştüm bile. Sandığım kadar kolay olmayacaktı sanırım.

Emin olmayan ifademi gören Bay Lefter, "Bilmemen doğal," dedi, gülümsemesi genişlemişti. "Bu bitkiyi yeni keşfettim. Daha kimsenin haberi yok. Al," dedi kupalardan birini bana uzatarak. "Merak etme önceden denedim, hiçbir zararı yok. Sadece dehşet enerji veriyor ve gün boyu, olduğundan daha dinç olmanı sağlıyor." Benim bardağı almamı beklerken kendi fincanını dudaklarına götürerek bir yudum içti.

Alıp almamak konusunda birkaç saniye kararsızlık yaşadım. İçip içmemeye sonra karar verirdim ancak elini öyle havada bırakmam hoş olmazdı. Kupayı elinden aldım, burnuma götürdüm ve içmeden önce kokladım. Güzel bir kokuydu, nane kadar ferahtı ama asitli gibiydi, biraz daha koklarsam hapşıracağımı düşündüğümden kupayı aşağı indirdim. "Hoş kokuyor."

Profesör gülümsedi ve kapısını kapattı. Bu nedense içime saçma bir korku salmıştı. Tek eliyle odasının içini işaret ettikten sonra yürümeye başladı. Bir adım arkasında kalarak peşinden ilerledim.

"Bu raflarda istediğin hatta istemediğin hemen her bitki örneğini bulabilirsin." Bir rafın önüne geldi. Elini yeşil bir bitkiye uzattı. "Bazıları çok naiftir," dedi ve bitkiyi saçı varmış gibi okşadı. Bu hareketiyle bitkiden yumuşak bir mırıltı duyuldu ve rengârenk çiçekler açtı. "Bu Gibson, sevilmeyi sever..." Bana baktı ve gülümsemesi artık beyaz dişlerini gösteren bir hal aldı. Ona karşılık verdim, Gibson hoşuma gitmişti. Bay Lefter elini Gibson'dan çektiğinde çiçek tekrar eski yeşil halini aldı.

Yürümeye devam etti, raflardan biri çelik dolap şeklinde ve kapalıydı. Tam, *İçinde ne olabilir ki?* diye düşünürken dolabın kilidini açtı, içinden koca bir biftek parçası çıkardı. Kaşlarımı çattım. Onu ne yapacaktı ki? Dolabı kapatıp tekrar yürüdü ve ben de aynı şekilde peşinden gittim. "Bazıları da çok vahşidir," dedi bir rafın önünde daha durduğunda. Elindeki bifteği önündeki boynu bükük bitkiye uzattı. Etin kokusunu alan bitki bir anda dikleşti, bembeyaz, sivri dişleri ortaya çıktı ve hırıltılar eşliğinde eti saniyeler içinde yedi. Gözlerim kocaman açıldı. "Tıpkı Hangok gibi..." Bay Lefter benim evhamlı gözlerime baktı. "Henüz bitkileri tanımıyorsun, bu nedenle ben burada yokken onlara dokunmamaya çalış, hangisinin ne çıkacağı bilinmez."

Demek yanımdan gidecekti. *Bu iyiydi işte.*

Tedirginliğim elimdeki kupayı iyice sıkı tutmama sebep olmuştu. Değil Bay Lefter yokken, o buradayken bile bu bitkilere dokunmazdım. Bedenimi seviyordum!

Bay Lefter nefesi verdikten sonra kupasından bir yudum daha aldı ve masaya doğru yürüdü. Deri kaplamalı kahverengi sandalyeyi çekti ve kaşlarıyla bana işaret etti. "Otur lütfen." Çekimser adımlarla ilerleyip dediğini yaptım. "Hemen geliyorum," diye ekledi ve odasının içinde gözden kayboldu.

İçimde nedeni bilinmez bir endişe vardı. Pek iyi tanımadığım bir erkekle en son böyle bir odada tek başıma kaldığımda başıma pek de hoş olmayan şeyler gelmişti. Karan... İğrenç düşüncesini pis dudaklarıyla aktardığı kelimeler zihnimde bir kez daha canlandığında iyice gerildim. Omzumun üzerinden odayı kontrol ettim. Bay Lefter ortalıkta görünmüyordu. Burası yerin kat kat altındaydı... Bağırsam duyulur muydu ki?

Kalbim deli gibi atıyordu. Burada durmam başlı başına hataydı.

Ayağa kalkmak için hareketlendim. "Ben gelene kadar çayını bitirmiş ol lütfen," dedi o an Bay Lefter ve ben az daha masanın üzerindeki içinde çiçeksiz yeşil bitki bulunan vazoyu devirecektim. Son anda tuttum.

"Tamam," dedim titrek sesimle kalkmaktan vazgeçerek. Böyle gidemezdim. Bay Lefter kötü biri değildi, adam koskoca profesördü. Karan'ın yaptıkları yüzünden kendime yeni bir fobi oluşturmamalıydım.

Fakat yine de çayı içmedim, onun yerine krem vazonun toprağına boşalttım. Burada her şey büyülüydü ve bu içeceğin beni nasıl etkileyeceğini bilemezdim, o kadar da güvenim yoktu. Toprak, saniyeler içinde suyu emdi ve rahatça soludum.

Biraz sonra Bay Lefter elindeki kahverengi deri kaplamayla süslenmiş koca kitapla yanımda belirdi. Kitabın üzerinde üst üste yığılmış kâğıtlar vardı. Ansiklopediyi andıran kitaplardan birini önüme bıraktı. "Bu, keşfettiğim bilgileri not ettiğim ilk kitap, tüm sayfaları doldu," dedikten sonra üzerinde üç boyutlu bitki videolarının ve açıklamalarının bulunduğu sayfalarca kâğıdı masanın diğer kenarına koydu. "Bunlarsa yeni keşfettiğim bitkiler. Senden ricam yeni bitkileri isimlerine göre alfabetik olarak buraya yerleştirmen," dedi ve başı tüylü siyah bir kalemi önüme bıraktı.

"Bu kalem, sen okudukça yazacaktır. Örneğin," dedikten sonra kitabı açtı, A harfiyle ilgili onlarca bitki ve üç boyutlu videoları bulunuyordu. "Alsamor," diye seslendi. Kalem hemen ayaklanıp sırasına göre kelimeyi yazdı. Aynı zamanda bitkinin görüntüsü de belirmişti. "Kokusu karanlık ruhları uyandırır, bu yüzden ateşle kül olana kadar yakılır. Kötü ruhları uyandırmak için Cadı ve Carislerin yüzyıllar önceki festivallerinde yakıldığı bilinir. Kalkan, şeytan çıkarma tütsüsü olarak da kullanılır." Bitkinin görünüşü maydanozu andırıyordu ama yaprakları o kadar kalın değildi, asla böyle bir açıklamaya sahip olduğunu düşünemezdim, özelliği beni korkutmuştu.

"Bu bitkiyi uzun zamandır arıyorum lakin hâlâ bulamadım," dedi Bay Lefter ben düşüncelerimde boğulurken. Ardından tek elini omzuma koydu, bu hareketiyle refleks olarak başımı kaldırıp ona baktım. "Dersteki tavırlarından anladığım kadarıyla ilgilisin böyle şeylere. Belki de seninle buluruz, ne dersin?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp, kafamı hayır anlamında salladım. "Açıklamalarınıza bakılırsa bulunması pek de iyi şeyler doğurmayacak efendim. Bulmamanız daha iyi değil mi?"

"Ah Efsan," dedi, tebessümü silinmişti. "Bu bitkinin bulunduğu tek alan var ve o alanı bizden önce başkaları bulursa ne olur biliyor musun?" Tek kaşı havalandı. Elbette bilmiyordum. "Bir felaket olur. O yüzden varsa eğer onu ilk ben bulmalıyım ve ne kadar varsa hepsini yok etmeliyim." Tekrar gülümsedi. Karşılık vermek istedim lakin yapabildiğimden emin değildim. Sorun etmedi, güven veren bir tavırla omzumu sıvazladı ve geri çekildi. Ve çok geçmeden derse giderek beni odasında bunca işle yalnız bıraktı.

Bölüm Dört

Sembol

Alaz Şahzade'nin hızlı ve sert adımları sarayın koridorunda yankılanıyordu. Önünden geçtiği tüm askerler ellerindeki silahlarını bir anlığına geri çekip saygı duruşunda bulunarak onu selamlıyordu. Dik duruşuyla yürümeyi sürdürdü, babasının odasının önüne geldiğinde kapı muhafızları içeriye girebilmesi için kapıyı araladı.

Genç adam içeri girer girmez kapı ardından kapandı. Babasını yalnız görmeyi bekliyordu fakat ablasının eşi Mirza da oradaydı. Bu görüntü Alaz'ın pek hoşuna gitmemişti, toplantı esnasında Mirza'nın içeride olmasını istemiyordu.

Mirza'nın açık kahve tonundaki gözleri Alaz'la buluştuğunda yüzünde çok da sıcak sayılmayan bir gülümseme canlandı. "Kayıp prens, nihayet sarayımıza teşrif edebildi."

Alaz Şahzade, onun bu laubali tavrına her zaman olduğu gibi tepkisiz kaldı. Mirza'ya umursamaz ama bir o kadar da uyarıcı bir bakış atmasının ardından gözlerini ondan çekip, babasının karşısındaki koltuğa ilerlerken, "Dışarı çık Mirza," dedi.

Sempatik olmayan gülümsemesi yok olurken Mirza bir krala bir de oğluna baktı. "Benden gizli konuşacaklarınız mı var?"

Kral cevap vermek yerine veliahdının yanıtlamasını bekledi. Böyle konularda onun önüne geçmeyi, sözlerini kesmeyi sevmiyordu. Kararlılığını ve anlık kurallarını izlemeyi tercih ediyordu. Onu nasıl bir hükümdar olarak yetiştirdiğini görmek kendisine gurur veriyordu.

Alaz Şahzade başını ağır ağır Mirza'ya çevirdi. "Evet," dedi tekdüze bir sesle. "Bu krallığın sahibi olan esas iki adam olarak konuşmamız gerekiyor. Üçüncü kişilerin olmasını istemiyorum."

Mirza'nın alaylı gülümsemesi, yerini altüst olmuş bir tebessüme bıraktı. Kumral yüzü sarıya dönmüştü, bozulduğu belliydi ancak Alaz bunu umursamadı, kafasını babasının arkasındaki gümüş rengi örme duvara çevirdi.

Mirza sesli bir şekilde nefes alıp vererek, "Tabii," dedi. "Benim de lanetliler zindanına uğramam gerekiyordu zaten." Ayağa kalktığında Alaz hâlâ ona bakmıyordu.

Mirza odadan çıkana kadar ne Alaz ne de kral bir şey söyledi. Kapı kapanır kapanmaz yalnız kaldıklarında Şahzade direkt babasına baktı ve lafı uzatmadan konuştu. "Beni neden çağırdın?"

Kral, en az onunki kadar siyah gözlerini oğlununkilere iliştirdi, yaşlı sayılabilecek olmasına rağmen tek kırışıklık bile olmayan elini cilalı, altın yaldızlı masasının üzerine koydu. Dirseği masasına yaslıydı, oturduğu sandalyesinde iyice rahat bir hal aldı. Bakışları ciddiydi. "Alkandros'ta işler mahvolmuş," dediğinde bakışları âdeta sesine işlemişti.

Alaz Şahzade, konunun bu olduğunu biliyordu fakat esas noktanın bu olmadığına emindi. Oturuşu ne kadar sorun yok imajı verse de içten içe babasının açacağı konuya karşı tedirgindi. "Karan, Efsan'ı tehlikeye attı."

"Bunu önemsememeliydin," dedi kral, sesindeki heybetli ve öfkeli tınıyı yitirmeden. "Önemli olan şey, kitabı bulmak. Sıradan bir büyücü kızının işleri mahvetmesine nasıl göz yumarsın?"

Genç adam oturduğu koltukta hafifçe diklendi. "Efsan, sıradan bir büyücü kızı değil. Size onu ne sıfatla tanıttığımı unutmadığını sanıyorum baba. Henüz o kadar yaşlandığını düşünmüyorum," dediğinde kralın gözlerinin kısıldığını fark etti. "Sıradan bir kız olsa dahi buna izin veremezdim. Kitap uğruna herhangi bir kızın sevmediği bir adamla zorla evlenmesine ve korkunç bir birliktelik yaşamasına izin veremezdim." Söyleyeceklerinde kararlı görünüyordu ve sesinde öfke vardı. "Alkandros'a tekrar girmenin bir yolunu bulacağım."

"Ne zaman?" diye bağırdı kral. "Geçen her gün zararımıza. O kitap karanlık ruhların eline geçerse ne olur biliyor musun?" derken kaşları çatıldı. "Ne canını kurtarmaya kalkıştığın o kız hayatta olur ne de ırkın!"

Alaz dudaklarını birbirine bastırdı, çenesi kasıldı, alnının ortasındaki koyu yeşil damar belirginleşti. İçinde şiddetle çarpan bağırma güdüsüne karşın gözlerini babasından ayırıp karşısındaki siyah duvara baktı. Dişlerini sıkarak birkaç saniye nefeslendi. Siyah hareleri tekrar babasını bulduğunda, "Buna müsaade etmeyeceğim, o kitap ait olduğu yeri

tekrar bulacak," dedi. Sakin kalmaya çalışıyordu fakat sesindeki titreşime engel olamadı.

Kral birkaç saniye oğluna baktı, oturduğu masada hafifçe ona yaklaştı ve gözlerini daha yakından sabitledi evladına. "Bunun için krallığımız uğruna bir şeylerden vazgeçmeyi bilmelisin," dedi daha sakin bir sesle. "Sözkonusu o kız olsa bile. Sözkonusu ben olsam bile."

Alaz sustu, bir yanıt vermedi. Sadece onaylar gibi başını hafifçe eğdi. Ancak dizlerinin üzerindeki eli sıkı bir yumruk halini almıştı.

Kral, oğluyla bu konuda anlaştığını düşünerek dudaklarını bir başka konu için araladı. "Topraklarımızda yaklaşık bir aydır hiç lanetli insan görülmemiş."

Alaz Şahzade, işittiği sözlerle oturduğu sandalyede hafifçe doğrularak oturuşunu düzeltti. Tek kaşını haberi yokmuş gibi havalandırdı. Kral devam etti. "Bu ilginç bir durum," dedi düşünceli bir halde. "Bir şeylerin habercisi olabilir."

"Burada olabilir mi?" diye sordu Alaz.

"Bilmiyorum," dedi kral, yaslandığı sandalyesinden doğrulup iki elini masanın üzerinde birleştirdi. "Karanlık ruhlara hizmet eden ruhlupuslar artış gösterdi. Onu arıyorlar. Eğer geldiyse, herkesten önce bizim bulmamız gerekiyor."

Alaz'ın koyu bakışları daha da karardı. "Arama ekiplerini artıracağım," dedi büyük bir kararlılıkla. "Onu ilk ben bulacağım."

"Ben de öyle düşündüm," dedi kral. "Bin kişilik bir ekip daha hazırladım. Hepsi senin hizmetinde. Girmedikleri delik kalmayacak."

Alaz Şahzade kendinden emin tavrıyla onayladı. Her şeyi halledecekti, buna hiç şüphesi yoktu. Kendine inanıyordu.

"Sana güveniyorum oğlum, bunu unutma," dedi kral onun düşüncelerini destekler gibi. Ne kadar otoriter, kuralcı, baskıcı olsa da oğluna inanıyordu. Onun tüm zorlukların üstesinden gelebileceğini biliyordu, söylediklerinde ciddiydi. Kendisine ansızın bir şey olsa, krallığını gözü kapalı bırakabileceği bir veliahttı Alaz Şahzade.

"Güvenini boşa çıkarmayacağım," dedi Alaz ve aralarındaki gerilim biraz yumuşadı.

Kralın ciddi yüzüne keyifli bir tebessüm yerleşti, sırtını tekrar sandalyesine yasladı ve biraz keyifli bir sesle konuştu. "Bu akşam yemeğe burada kalmanı istiyorum."

Alaz babasının bu isteği karşısında anlık bir duraksama yaşadı. Buradan olabildiğince hızlı ayrılmak, kendi evine olabildiğince hızlı gitmek istiyordu. Bu nedenle, "Önemli değilse Nephan'a döneceğim, yemek için başka zaman gelirim," diye yanıtladı.

Kralın suratı tekrar önceki katı halini aldı, itiraz istemiyordu. "Önemli," dedi ısrarcı sesiyle. "Baş vekilimiz Lodos Halya ve Sara yemeğimize katılacak. Nişanınız hakkında konuşulacak."

Sara isminin Alaz'ı tiksindirmesi yetmiyormuş gibi aynı cümlede geçen *nişan* sözcüğü onu iyice bunalttı. Nefesini bezgin bir şekilde dışarı bırakarak, "Baba," dedi, "şu an ne Sara'yla ne de *nişan* zırvalığıyla ilgilenecek halim yok." Cümlesi noktalanır noktalanmaz evine gitmek üzere ayağa kalktı.

Alaz arkasını döndüğünde kral yumruk yaptığı elini masasına vurdu. "Yemeğe kalacaksın Alaz Şahzade. Bu babandan değil, kralından gelen bir emirdir!" Genç adam omzunun üzerinden başını babasına çevirdi ve gözlerini kısarak ona baktı. Kral söylediklerine devam etti. "O gün gelene kadar dilediğin gibi gönlünü eğlendir. Karışmam. Ama senin birlikte bir gelecek kurmanı istediğim kişi Sara, başkası değil," dedikten sonra biraz daha doğruldu. "Duyduğuma göre şu sıralar ona zaman ayırmıyormuşsun."

Alaz'ın uzun parmakları avuçiçine katlandı. Çenesi sağ omzuna doğru kalktı. "Sence de söylediklerinde çelişmiyor musun Sayın Kralım?" diye sordu. "Uğraşmam gereken bunca şey varken ona zaman ayırmamı mı bekliyorsun?"

"Zamanını yönetmeyi iyi bilmelisin; iyi bir kral olmanın yolu, iyi bir eş, iyi bir aile babası olmaktan geçer."

Alaz sustu, karşı çıkacağı her sözünde babasının konuyu daha da üsteleyeceğini biliyordu ve onun şu an en son istediği şey Sara hakkında herhangi biriyle konuşmaktı. Tekrar önüne dönüp çıkış kapısına yürüdü.

"Yemeğe kalıyorsun," diye seslendi arkasından kral.

Alaz cevap vermedi.

☽

Bir süredir uğramadığım Kasvet isimli mekân, bugün çoğu zaman olduğu gibi oldukça hareketliydi. Bir tarafta güçlerini kullanarak zekâ ve strateji oyunları oynayanlar vardı, öbür tarafta henüz sadece

muhabbet edenler ve oyun oynayanları izleyenler bulunuyordu. Kapalı kapının ardında yine bir dövüş olduğunu da Barın sayesinde biliyordum. Garip bir şekilde burayı ve atmosferini özlemiştim. Hiç görmediğim tipler görüyor, değişik gözlemler yapabiliyordum. Tüm bu olup biteni izlerken insan kendini bir süreliğine unutuyor, düşüncelerinden arınıyordu. Oynayan kişilerin arasında olmasam bile bu böyleydi.

İçerisinde yeşil, sarı ve mor renk geçişlerinin olduğu meyveli kokteyl hazırladım ve masanın ardında bekleyen sahibine uzattım. "Buyurun."

"Sağ ol fıstık," diyen kişi içeceği aldıktan sonra bana davetkâr bir tavırla göz kırptı. İnce uzun parmaklarıyla kavradığı bardağı kalın dudaklarına götürüp, gözlerini benden ayırmadan bir yudum aldı. Diliyle dudaklarındaki kalıntıyı yavaşça temizledi. "Çok lezzetli."

Benimle konuşma gayretine girmesi ve bu rahat tavırları Alaz'ın yokluğundan kaynaklanıyordu. Alaz buradayken buradaki erkeklerin hiçbiri benimle konuşmaya cesaret edemiyordu fakat çoğu onun yokluğuna dair fırsat kolluyordu. Bunun sebebi benim güzel ya da çekici biri olmam değildi, sadece Alaz Şahzade'nin yanındaki kızı etkilemek gururlarını okşayacak, özgüvenlerine özgüven katacaktı. Aptallar.

Ela gözlü, kısa saçlı kumral çocuğun cümlesini sadece kafamı hafifçe eğerek onayladım ve gözlerimi ondan ayırıp bardakları kurulamaya devam ettim. Fakat onu azarlayana kadar başımdan gitmeyeceğini artık anlamıştım. Hepsi aynı cinsti.

"Çalışmaktan sıkılmışsındır, biraz eğlenelim mi?"

İşte asıl soru gelmişti. Sırf bu saçma ilgiden ve yılışıklıktan sakınmak için bile Alaz'ın sürekli etrafta olmasını isteyebilirdim. Fakat bugün buralara hiç uğramamış, beni buraya bıraktıktan sonra ortalıktan kaybolmuştu.

Gözlerimi bezgin bir tavırla kapatıp açtıktan sonra tekrar karşımdakine baktım ve konuşmak için ağzımı açtım.

"Bir şey mi istiyorsun Martin? Ben yardımcı olayım." Başımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde Helen'in yanıma geldiğini gördüm. Avuçiçlerini masanın üzerine yerleştirip sert bir tavırla adının Martin olduğunu öğrendiğim adama bakıyordu. Benim ona baktığımı anladığında bana döndü. "Sen gidebilirsin Efsan, bugünlük işin bitti." Sözleri sonlanır sonlanmaz beni yatıştırmak ister gibi göz kırptı.

Onu hiç ikiletmeden ve Martin denen kişiye son bir kez bakmadan arkamı dönüp dinlenme odasına doğru yürüdüm. Kapıyı açıp içeri girdiğim an kalabalığın sesi kayboldu ve bu kısa sessizlik beynim için bir lütuf gibiydi.

"İşin bitti mi çaylak büyücü?"

Ceketini giyinen Barın, beni gördüğü an bu soruyu sorduğunda konuşmadan olumlu anlamda başımı salladım. Uygun olduğumuz ilk an onlara Alkandros Sarayı'nda yaşadıklarımı ve keşfettiğim gücümü anlatmıştım, bu nedenle her şeyden haberleri vardı.

"Alaz olmayınca burası daha az yorucu oluyor," dedi Mehsa montunu giyerken. "O ve panter arkadaşı buradayken çok geriliyorum." *Panter arkadaşı* olarak bahsettiği kişi Bars'tı. Bars'ı çok beğenmesine karşın ondan çok da nefret ediyor, hatta çok korkuyordu. Bir anda ellerini önünde birleştirip şapşal şapşal sırıttı. "Ama çakmak gözlü Kuray için aynı şeyi söyleyemeyeceğim, keşke hep burada olsa."

"Şş," diyen Barın, Mehsa'nın alnına yavaşça vurdu. "Ne biçim konuşuyorsun kızım sen abinin yanında."

Şişme montumu giyerken yüzümde küçük bir gülümsemeyle onları izliyordum. "Abi ne yapıyorsun?" dedi Mehsa elini alnına koyarak, kısılan gözleriyle. "Çocuğun iyiliğinden bahsediyordum ben."

Barın, "Başlatma iyiliğine," dedikten sonra uyarıcı bir bakış atıp önüne döndü. Ardından başıyla dışarıyı işaret etti. "Hazırsanız çıkalım, zaten başım kazan gibi bugün."

Normalde neşeli hallerine alışkın olduğum Barın'ın bugün bu hafiften gergin ve sabırsız hali karşısında şaşırarak Mehsa'ya kaçamak bir bakış attım. *Bilmiyorum,* dercesine omuz silktiğinde şimdilik üstelememin iyi olacağını düşündüm.

Montumun fermuarını çekerken, "Alaz gelmedi mi?" diye sordum.

Barın kaşlarını *hayır* dercesine yukarı kaldırdı. O sırada Mehsa araya girdi. "Eve nasıl gideceğin hakkında bilgilendirmedi mi?"

Başımı iki yana doğru ağır ağır salladım.

"Eh, benim seni bırakmayacağımı bilmiştir, güçlü bir erkeğim sonuçta," diyen Barın'ın sempatik suratında nihayet kibirli bir gülümseme canlandı, kendinden emin bir tavırla koridora açılan kapıyı açıp çıktı. İlerlemeden evvel kapıyı tutup bizim de çıkmamızı bekledi.

Dinlenme odasını tamamen boşalttığımızda odanın ışığı söndü ve Barın kapıyı bıraktı.

Mekânın zemininde yavaş bir rap müzik çalıyordu; gülüşme, bağırma yahut küfür sesleri biz adım attıkça arkamızda kalıyor, yürüdükçe kayboluyordu. Yürüdükçe beynim rahatlıyordu. Bu kurtulmanın ardından rahat bir nefes alıp başımı kaldırdığımda bakışlarım bir noktada takılı kaldı.

Mekânın arka kapısından ayağında uzun topuklularıyla en ufak bir sendeleme yaşamadan çıkan bir adam gördüm. Adam, harelerini tedirgin bir şekilde dışarıda gezdirip etrafı kontrol etti, siyah şapkasının gölgesinde kalan yüzünü görmesem belki de hiç ilgimi çekmeyecekti ancak yüzünü gördüm ve beni şaşkına çeviren bu oldu. Üzerinde siyah spor bir kazak vardı, altındaysa koyu lacivert genç işi bir kot pantolon. Başındaki kepiyle yüzünün üst yarısını biraz olsun gizleyen adam, eğitimlerde sürekli siyah peleriniyle gördüğüm, saçlarını her daim geriye tarayan Bay Lefter'den başkası değildi.

Adam gözden kaybolur kaybolmaz büyük bir hayretle Barın ve Mehsa'ya dönüp, "Bay Lefter'i gördünüz mü?" diye sordum.

"Bay Lefter mi?" dedi Barın yüzünü ekşiterek. "O moruğun burada işi ne?"

"Buradaydı," dedim gözlerimi büyüterek. Ardından kaşlarımla çıktığı kapıyı işaret ettim. "Şimdi dışarı çıktı."

Mehsa önce parmak uçlarında yükselerek meraklı bakışlarla gösterdiğim yeri inceledi. Sonrasında elini havaya kaldırıp yüzünün sağına düşen açık kumral saçlarını kulağının arkasına tıkıştırdı. "Birine benzetmiş olabilir misin?" diye sordu. Bakışları bana ulaştığında ekledi. "Eğitmenlerin böyle yerlere gelmesi yasaktır."

Emin olamayarak ben de tekrar gözden kaybolduğu yere baktım. Giren çıkanlar vardı fakat Bay Lefter'den iz yoktu. Belki de gerçekten birine benzetmiştim çünkü o adamın öyle sportif giyinmesi de akla hayale sığmazdı. Hoş, belki de gerçekten oydu. Adam sıkıcı hayatından bir anlığına kurtulup, kılık değiştirerek bir mekâna gelip eğlenmek istemiş olabilirdi. Buna burnumu sokmamam iyi olacaktı, benlik bir durum yoktu.

Ama yine de... ilginç gelmişti.

Hiçbir zaman susmak bilmeyen aklım ve beynimde dönüp dolaşan çeşit çeşit fikirler eşliğinde mekânın tamamen dışına çıktığımda soğuktan etkilenebilecek her yerim kapalı olduğu için bariz bir üşüme hissetmedim.

"Efsan, sanırım eve bizimle gitmeyeceksin."

Bakışlarım yerde olduğundan söylediğini anlamak için yukarı baktım. Yolun sonundaki siyah spor arabanın önünde bekleyen Bars'ı gördüm. Beni bekleyen kişinin Alaz olduğunu umduğumdan hevesim kırılmıştı.

Bars burada ne arıyordu? Onun hâlâ gözlem için Alkandros'ta olduğunu sanıyordum.

Ağır adımlarla yanına ulaştığımızda duraksadık. Korkutucu mavi gözleriyle bize bakınca biz de ona baktık ve birkaç saniye kimseden ses çıkmadı. İlk konuşan Bars oldu. "Gidelim."

Sesi her zamanki gibi katı ve duygusuzdu, bakışları bana değmemişti ve söylediği şeyin ardından hemen sırtını dönüp arabanın sürücü kapısına doğru adımlar attı.

"Sana da merhaba Bay Panter!"

Mehsa'nın dudaklarından dökülen bu ince ama kızgın sese karşı Bars omzunun üzerinden hafifçe ona dönüp umursamaz bir bakış fırlattı. Bu *kapa çeneni* demeye eşdeğerdi. O sırada Barın, başını hafifçe kız kardeşine doğru eğdi. "Kızım sus, infaz ettireceksin bizi."

"Ne infazı abiciğim," dedi Mehsa tatlı fakat yüksek bir ses tonuyla, söyleyeceklerinin Bars'a ulaşmasını istiyor gibiydi. Bundandır ki Bars arabanın kapısını açtığında Mehsa'nın gözleri hâlâ ondaydı. Göz göze geldiler ve Mehsa sesine herkesin fark edemeyeceği bir işve kattı. "Panter kadar güçlü ve korkusuz göründüğü için öyle söylüyorum. Bu bir övünç kaynağıdır."

O sırada araca binmek üzere olan Bars bir anlığına duraksadı. Ardından boğazını temizledi ve kendi kendine başını sallayarak arbaya girdi. Kapısını kapattığında tekrar arkadaşlarıma döndüm ve Mehsa'nın yüzünde kendinden emin bir tebessümün canlandığını gördüm. Bars'a bakmaya devam ediyordu ve bu normal bir bakış değildi.

Anın büyüsü Barın'ın, Mehsa'nın başına vurmasıyla dağıldı ve Mehsa gözlerini arabadan ayırıp eliyle kafasını tutarak bize döndü. "Ya abi, ne diye vuruyorsun sürekli kafama?"

Kendisini ilk defa bu kadar ciddi gördüğüm Barın dişlerini sıkarak dudaklarını zerrece oynatmadan konuştu. "Uçup giden aklın yerine konsun diye."

Araya girip bir şey söylemeyi istedim ama Bars'ın uyarıcı bir tavırla kornaya basmasıyla bu fikirden vazgeçtim. "Gitsem iyi olacak," dedim alelacele. İkisi de gözlerini kırparak beni onayladılar.

"Yarın görüşürüz," dedi Mehsa.

Hafifçe tebessüm ettim. "Görüşürüz," diye karşılık verdim ve onlara sarıldıktan sonra arabanın arka koltuğunu açıp girdim. Bars aracı çalıştırana kadar camdan Barın ve Mehsa'yı, daha doğrusu Barın'ın Mehsa'yı azarlarken Mehsa'nın masum bir kedi gibi önden önden yürüyüşünü izledim. Bu anı izleyişim beş saniye falan sürdü, Bars arabayı çalıştırdığında yol manzaram anında değişti.

Araç son sürat giderken ikimiz de konuşmama yemini etmiş gibiydik. Bars'ın benden hazzetmediğini biliyordum, şu durum ona katlanılamaz geliyordu buna emindim. Büyücü kökenli olmam ve güç kullanabilmem onda pek de bir şey değiştirmemişti. Bu nedenle ona Alaz'ın nerede olduğunu da sormadım, konuşmaya da çalışmadım. Alaz'ın evine gidene kadar sustuk ve öylece yolu izledik.

☽

Gökyüzü bugün durgundu, tek bulut dahi yoktu, tepedeki kutup yıldızı kendini bu vesileyle daha çok belli ediyordu. Üzerimde pek de kalın sayılmayan siyah bir hırka vardı fakat çok üşümüyordum. Alaz'ın hediye ettiği kemanı bir annenin küçük bebeğini sarıp sarmalaması gibi almıştım kollarımın arasına.

Onu bekliyordum, evet bu anlaşmayı kabul ettiğime işaretti ancak uzun zamandır buradaydım ve ondan bir iz yoktu.

Sol kolumu kemandan ayırdım ve saate baktım. Buluşma saatimizin üzerinden yarım saat geçmişti, yani ben yaklaşık bir saattir burada bekliyordum. Bu gerçeğin farkına varmak gelmeyeceği fikrini zehirli bir halde yaymaya başlamıştı zihnime.

Çünkü Alaz, Alaz'dı işte. Her şeyi dalgaya almayı iyi bilirdi, neleri söylerken ciddi neleri söylerken sahte olduğunu çoğu zaman anlayamıyordum. Belki de beni kemanla kandırıp buraya getirerek saatlerce bekletecek ardından onu nasıl beklediğimi sürekli dillendirip beni küçük

düşürecekti. Bu düşünce, utanmama ve yanaklarımın kötü bir halde ısınmasına sebep oldu. Öyle bir şey yapmış olamazdı değil mi?

Olabilirdi tabii, ne de olsa adam yaşadığım yerin prensiydi. Herkesi parmağında oynatırken kendisine sürekli kafa tutan bana böyle bir oyun düzenlemiş olabilirdi. Yüreğim büyük bir hayal kırıklığına uğradı, zaman geçtikçe bu fikir aklıma daha çok yattı ve henüz etrafta kimse yokken ayağa kalkıp odama gitmemin doğru bir hareket olacağını düşündüm.

Öyle de yaptım.

"Kaçıyor musun?"

Tam ayaklandığımda kulağımın dibinde bu sesi duyduğumda ve sesin sahibinin bana yakın duran bedenini hissettiğimde yerimde sıçradım. Öyle ki neredeyse elimdeki kemanı yere düşürecektim.

Göz ucuyla yan tarafıma baktığımda Alaz'ın çenesini sağ omzuma değdirecek yakınlıkta durduğunu gördüm, bu nedenle konuştuğunda nefesi soğuk havaya zıt olarak yanağımdan ılık bir yel gibi esip gitmişti. Az önce korkudan hızlanan nabzım yerini Alaz'ın burada olmasının verdiği heyecana bıraktığında alelacele ondan bir adım uzaklaştım ve bedenimi ona çevirdim. "Her zaman bir hayalet gibi gelmek zorunda mısın?"

Neredeyse damağımı kaldıracaktım.

Alaylı gülümsemelerinden biri canlandı yüzünde. "Evet, seni hazırlıksız yakalamak hoşuma gidiyor."

Sağ elimle tuttuğum kemanı düşürecekmişim edasıyla biraz daha sıkı tuttum ve ona dik bir bakış attım. "Beni bekletmek de hoşuna gidiyor olmalı."

Söylediğime karşın kaşlarını hafifçe çattı. "Geleceğinden bile şüpheliydim," dedi ciddiyetle. "Ne zamandır bekliyorsun?"

Duraksadım. Geleceğimden şüphe etmesi garibime gitmişti ve bu ilginç bir şekilde içime dokundu. Gün geçtikçe Alaz hakkında gerçekten çok yanlış düşündüğümü iyice anlıyordum. Ama o beni dikbaşlılığım, kuralsızlığım, karşı koymalarımla kabul etmişti... Ve bu yüzden bu gece gelmeyeceğimi düşünmüştü. Prens unvanını bir kenara bırakarak, zihninde gelmemek gibi bir hakkım olduğunu kabul etmişti.

Acaba tüm bunları yaparken benim ona karşı çıkmakta ne kadar zorlanmaya başladığımı fark etmemiş miydi? Tüm hücrelerim burada olmak için can atarken nasıl gelmeyebilirdim?

Yanıp tutuşan halim efkârla solumama sebep oldu. "Sonuçta bir anlaşmamız var ve ben dakik biriyim, bir dahakine bu kadar beklemem söyleyeyim," dedim omuzlarımı kaldırıp indirerek.

Yüzündeki tebessüm, keyiflendiğini belli ederek iyice genişledi. "Sarayda işlerim vardı."

"Yani," derken kemanı havaya kaldırdım, "işlerin sana anlaşmamızı unutturdu."

Kafasını *hayır* dercesine salladı. "Bu anlaşmayı bana ölüm bile unutturamaz."

İşte kalbe ölümcül şok etkisi oluşturan cümlelerinden biri daha.

Gözlerimi ondan kaçırıp dudaklarımda açmayı deneyen gülümsemeyi bastırmakla uğraşmadan serbest bıraktım. Ona Sara'dan bahsetmek, Kadmos topraklarına girememe cezası hakkında konuşmak istiyordum ama... Bir yandan da başında bunca şey varken kafasını bir de Sara gibi boş biriyle doldurmasını istemiyordum. Gerekli görürse, kendisi bana aldığı cezayı söylerdi. Birkaç gün bu konuyu açmazsa, ben onunla konuşurdum. Ama bu kadar yorgun görünüyorken değil.

Tekrar toparlanarak ona baktım. "Başlayalım mı?"

Başıyla onayladığında, "Pekâlâ," dedim ve kemanı omzuma yerleştirdim. Çenemi çeneliğe yaslamadan önce, "İyi bir öğrenci ol ve dikkatli dinle. Önce duruştan bahsedeceğim."

Gülümser gibi dudaklarını bükerek başını eğdi. "Peki öğretmenim."

Gülüşüne karşılık verdim. "Buradaki siyah çıkıntı çenemizi koymamız için," dedim ve yasladım. Bakışlarım Alaz'da değil kemanın tellerindeydi. "Duruşumuz ne kadar düzgün olursa, o kadar iyi çalarız," dedikten sonra beni dinleyip dinlemediğini anlamak için gözlerimi yukarı kaldırdım.

Bakışlarımız anında birbiriyle buluştu, gözünü kırpmadan beni inceliyordu ve bunun farkında olmak kalbimi tekletti. Gözlerimi hemen tekrar tellere çevirdim ve sağ elimi kaldırarak işaretparmağımla en alt tele dokunup ses çıkmasını sağladım. "Mi," dedim. Yutkundum ve bir üst tele aynı işlemi yaptım. "Re."

"*La* olmayacak mıydı?"

Alaz'ın düzeltmesiyle yanlış bir şey yaptığımı kabul ederek yüzümü buruşturdum. "Ah, evet *la* olacak," dedim. Ardından bir açığını

yakalamış hissiyle kıstığım gözlerimle tekrar ona baktım. Gözlerimdeki şüpheci tavırla, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

Siyah tişörtün sardığı geniş omuzlarını yavaşça kaldırıp indirdi. "Sadece notaların yerlerini biliyorum."

Birkaç saniye tereddütle baktım. Böyle bir olayda yalan söylemenin bir işine yaramayacağını düşünerek uzatmadım. "Tamam o zaman," dedikten sonra hafifçe yere eğilip çimlerin üzerine bıraktığım yayı kaldırdım. İşaretparmağımı yayın alt kısmına götürdüm ve oradaki yuvarlak çıkıntıya dokunurken Alaz'a baktım. "Yayın altında bir vida olduğunu ve kemanı kullanmadığımız zaman orayı gevşek tutmamız gerektiğini de biliyor musun?"

Kaşlarını kaldırdı. Gerçi bilmese de sorun olmazdı. Adam prensti, yayın tahriş olmasını neden umursayacaktı ki?

"Şimdi kullanacağımız için vidayı geriyorum," İşaretparmağım ve başparmağımla germe işlemini yaptım ve ardından teknik tüm bilgileri hızla söyledim.

İşin teknik yapısı bittiğinde kemanı boynumdan çekip Alaz'a uzattım. "Omzuna yerleştirebilir misin?"

Kemanı aldıktan sonra dediğimi yaparak omzunun üzerine gelişigüzel yerleştirdi. Bunu yaparken kemanı tuttuğu kolunun kasları gerildi ve gözüm bir anlığına oraya ilişti.

"Oldu mu?" diye sorduğunda bakışlarımı hemen yüzüne çevirdim. İçten içe gülümsedim. Küçücük keman geniş omzunda emanet gibi duruyordu. Sempatik bir görüntüydü.

Ona doğru birkaç adım attım, tam karşısına geçtiğimde kemanı alt kısmından tutup biraz daha boynuna yaklaştırdım. Ardından elimi elinin üzerine koyup hafifçe eğdim. Tenine dokunduğum zaman içimde enteresan bir titreşim oluyor, tüm ruhum etkisiyle sarsılıyordu, bunu o da hissediyor muydu? Kanım bir anda fokur fokur kaynıyordu sanki.

Elimi güçlükle elinin üzerinden çektim. "Şimdi daha iyi," dedikten sonra gözlerimi gözlerine çevirdim. Ve onun öylece bana baktığını gördüm. Etkileyici bakışları vücudumda daha fazla ısı artışına sebep olurken, "Bana değil, kemana bakman gerekiyor," diye uyardım.

"Böyle daha iyi anlıyorum," derken sesi hoş bir mırıltı gibi çıktı.

Bakışlarının hâlâ pürdikkat yüzümde olduğunun farkındaydım ve dikkatimi dağıtıyordu. "Ama ben böyle iyi anlatamam."

Gülümsediğini düşündüm, bakışlarım tekrar ona yöneldiğinde haklı olduğumu gördüm. O çapkın gülüşü, bir bahar çiçeği misali yüzünde açmıştı. "Bunu seviyorum."

Gözlerimi kıstım. "Neyi?"

"Üzerinde oluşturduğum bu etkiyi."

Boğazımı temizleyip hemen bakışlarımı kaçırdım ve yayı ona uzattım. "Üzerimde etki oluşturduğun yok. Al şunu."

Yayı üstten tutmak yerine tam ellerimin dibinden, parmaklarını parmaklarıma değdirerek aldı. Bunu bilerek yaptığına emindim. "Sana yalan yakışmıyor."

Söylediğini duymazdan geldim, bu konudan sıyrılmanın en iyi yolu buydu. "Kemanı çalmayı dener misin?"

Beni ikiletmeden yayı keman tellerinin üzerine koydu. Kolu çok düz duruyordu, elimi bu sefer diğer kolunun üzerine koydum. "Yayı tuttuğun kolunu biraz daha kırman gerekiyor."

"Böyle mi?"

Bu sefer de fazla kırdı. "Hayır, fazla oldu."

"Tamam..." derken yine eski halini aldı. "Bu nasıl?"

"Hayır," derken elimde olmadan yine ona doğru gittim ve bu sefer bir elimi omzunun aşağısına diğerini bileğinin üzerine koydum.

Birkaç santim uzağımdaki delici bakışlarına kapılmamayı deneyerek kolunun açısını ayarladım. "Daha iyi," dedim. "Şimdi tellere dokunabilirsin." Ve üzerinde elektrik taşıyormuş gibi ondan hızla uzaklaştım.

En azından uzaktan izlemek daha kolaydı.

Söylediğimi yaparak yayı tellerin üzerinde gezdirdiğinde ortaya kulak tırmalayan, tiz bir ses yayıldı. Bu ses yüzünden ikimiz de yüzümüzü buruşturduk. Eli yayı emanet gibi tutuyordu ve tellere sert dokunmuştu.

"Keman nahif bir enstrümandır, biraz daha yumuşak davranmalısın," dediğimde gözleri kısıldı.

Omzunda duran kemana baktı ve bir kez daha çalmayı denedi. Fakat ilkinden daha beter bir ses yayıldı ortaya.

Birkaç denemeden sonra hâlâ başarısız olunca yayı tellerden ayırdığında daha iyi olacağını düşünerek, "Şöyle yapalım," deyip etrafından dolandım. Bakışları ne yaptığımı anlamak ister gibi beni takip etti. Arkasına geçmiştim.

Elimi arkasından dolayıp koluna uzattım ama bileğine yetişememiştim. "Şey," dedim topuklarım üzerinde yükselip bileğine yetişmeyi denerken. Gövdem sırtına yapışmıştı ama başka yolu yoktu. "Seni yönlendirebilirim."

Böyle bileğine yetişemeyeceğimi anladığımda elimi omzunun üzerinden atmak istedim fakat Alaz'ın bileğimden kavrayan eli buna engel oldu. Omzuna yönelen elimi indirdi ve daha ne olduğunu anlayamadan beni tek hamlede önüne çekti.

Şimdi Alaz benim arkamdaydı.

Elindeki kemanı benim boynum ve çenemin arasına yerleştirince refleks olarak boşta kalan elimle kemanı tuttum. Diğer elime yayı bıraktı ve elimi tutarak havalandırıp beraber tuttuğumuz yayı, yine beraber tuttuğumuz kemanın üzerine yerleştirdi. Bana arkamdan sarılmıştı ve beraber kemanı tutuyorduk. Sırtım gövdesine yaslıydı ve kalbim dört nala koşan bir at misali atıyordu. İşin ilginç yanı, omuzlarıma denk gelen kalbi benimkinden farklı değildi.

Çenesini saçlarımın üzerine yerleştirdi ve, "Şimdi öğret," dedi sessizce.

Biraz duraksadım. Anın, yakınlığının ve kokusunun getirdiği etkiye alışmayı bekledim.

Ona karşı koymadım, ondan uzaklaşmadım. İçimde tüm karşı koymaları eritecek bir dürtü vardı ve onu dinliyordum. Dediğini yaparak yayı tuttuğum elimin üzerindeki eliyle kemanı çalmaya başladım. Etkisiyle aklımdaki tüm besteler uçup gittiğinden doğaçlama ilerliyordum. İlk başta müziğin ritmini tutturamadım, titreyen ellerimden birkaç detone ses yayıldı etrafa fakat müzik kulağı olmayan biri bunu anlayamazdı. Alaz'ın da anlamayacağını umdum ve tenime karışan sıcaklığıyla çalmaya devam ettim.

Üst üste duran ellerimiz kemanın tellerine değdikçe daha açılıyor, alışıyordum. İlk başta beni tedirgin eden varlığı artık yokluğunu istememeye dönüşmüştü. O bana değişik duygular bahşediyordu ve bendeki etkisi tam da şimdi kemanın sesiyle dile geliyordu.

Daha önce üzerinde hiç çalışmadığım bu beste, tam da şimdi yüreğimin, yüreklerimizin atışlarıyla kendiliğinden şekillendi. Hareketli bir müzik değildi, sert bir müzik hiç değildi. Duygusaldı ama

bu yumuşak bir duygusallıktı. Öyle hoştu ki hiç durasım yoktu. Sürekli devam etmek istiyordum.

"Bu..." dedi Alaz, ellerimiz yayı hareketlendirmeyi yavaşça sonlandırırken. Nefesi saçlarımın arasına karıştı. "Huzur veriyor."

"Müzik..." dedim onun gibi sakince. "Değil mi?"

"Müzik," diye yanıtladı. Ama ikimiz de esas demek istediğinin o olmadığını biliyorduk. Bunun en büyük ispatı, sorumu yanıtlarken kollarının beni biraz daha sarması ve kalplerimizin birbirine eş olarak atan ritimleriydi.

☽

Nephan'ın karanlık ama sakin havası beni şaşırtıyordu. Burada bir güne yağmursuz başlamak çok zor görülen bir durumdu ve bugün çiselemiyordu bile. Odadaki siyaha çalan duvar saatine baktım. Akrep yediyi gösterirken, yelkovan ikinin üzerindeydi. Dünkü bekleyişimi aklıma getirerek, bugün vaktinde çıkmamakta kararlıydım. Çok hevesli görünmek hoş bir şey değildi, bu nedenle biraz beklemenin yararıma olacağını düşündüm.

Giydiğim spor ayakkabıların bağcıklarını düğümledikten sonra ayağa kalktım. Yatağımın üzerine bıraktığım ince yarım montu sıfır kol gri bluzumun üzerine geçirdim ve montun altında kalan saçlarımı geriye attım. Odadan çıkacakken gözüm komodinin üzerinde duran kemana takıldı ve dün gecenin beynimde canlanmasıyla yüzümde buruk bir tebessüm oluştu.

Kendimi hazır hissettiğimde kemana arkamı döndüm ve odadan çıktım.

Bahçeye çıktığımda Alaz'ın orada olduğunu gördüm. Bana arkası dönüktü. İçten içe bu sefer bekletenin ben olduğuna sevindim. Yanına yaklaştığımda, "Çok beklettim mi?" diye sordum sanki bunu istemeden yapmışım gibi.

Sorum üzerine bana döndüğünde yanındaydım. "Dünün intikamını mı aldın?" dedi alaycı bir tonda.

"Hayır," diye yalan söyledim. "Geç uyuduğum için uyanamadım."

Gülümsedi. "Yalan söylemek kötüdür Efsun."

"Niye yalan söyleyeyim?" derken alt ve üst kirpiklerim birbirine yaklaştı. "Beni sürekli yalanla itham ediyorsun."

"Seni tanıyorum diyelim." Göz kırptı.

Bakışlarımı ondan kaçırdım ve etrafı incelerken uzatmadan, "Ee," dedim. "Ne zaman başlıyoruz?"

Soruma cevap vermeden karşıya baktı ve otomatik olarak ben de aynı yöne döndüm. Çenesinin ucuyla karşımızda kalan, ahşap bir masanın üzerine dizilmiş cam şişeleri gösterdi. "Senden, onları hareket ettirmeni isteyeceğim."

Önce şişelere ardından Alaz'a baktım. "Nasıl olacak?"

"Gücün odak noktası hissetmektir. Onu içinde taşıdığının farkına varman ve onu yönetenin yalnızca sen olduğunu kendine de içindeki enerjiye de ispatlaman gerekiyor. Rol yapman değil, gerçekten kararlı olman, inanman lazım." Söylediklerini onaylar gibi kafamı salladım. Bakışları şişelere ilişti. "Onu hallettikten sonrası kolay. Elini kaldıracaksın," derken sağ kolu havalandı, şişelere doğru uzandı. "Hedefine odaklanacaksın." Gözleri kısıldı. "Tüm enerjinin parmaklarının ucunda toplanmasını sağlayacaksın," diye ekledi. "Ve," dedikten sonra üç şişe de ardı ardına devrildi. Sonrasında bana baktı. "Anladın mı?"

Kaşlarımı çattım. "Kolay görünüyor."

"Kolay olduğunu düşünmen iyi," dedikten sonra elini tekrar şişelere doğru uzattı ve şişeler yine ayaklandı. "Sıra sende."

Bir anda heyecanlandım. Şişelere baktıkça kalbimin atışı hızlandı. Titreyen ellerimi tıpkı Alaz gibi havaya kaldırdım ve şişeleri hedef aldım. Güç neydi, neredeydi, nasıl toplayacaktım bilmiyordum. Şişelere bakarken başka hiçbir şeyi düşünmedim. Hareket etmesini istedim ancak ellerimde gücün varlığına dair hiçbir şey hissedemedim. Yaklaşık on saniye geçti, Alaz bu işi en fazla üç saniyede yapmıştı ama bende hiçbir şey değişmedi. Biraz daha zorladığımda bir anda bir şişe hareket etti ve aynı zamanda benim de saçlarım havalandı.

Elimi indirip hemen Alaz'a baktım. "Oldu mu?"

"Sadece rüzgâr esti."

Büyük bir hayal kırıklığı ve utançla, "Ah," diyerek elimi indirdim. İlk denemede başarısız oldum diye hemen pes etmemeliydim. Aynı işlem için tekrar şişeye baktım, elimi kaldırdım. İçimde olduğu söylenen gücü hissetmeye çalıştım, parmaklarımı hafifçe kıpırdattım. Fakat yine olmadı.

Üçüncü, hatta dördüncü denememde aynı şekilde sonlanmıştı.

Bezgin bir nefes verip Alaz'a baktım. "Galiba bende güç falan yok. Her şey bir yanlış anlaşılmadan ibaret olabilir mi? Belki de gördüklerim yalnızca rüyaydı."

Soluklanır gibi güldü. "Çok çabuk pes ediyorsun."

Dudak büküp, "Ama olmuyor..." diyerek tekrar şişelere baktım. "Sadece bir kez hareket ettiler, o da rüzgârdan. Beynimde beni engelleyen itici bir güç var sanki." Gerçi sinirlendiğimde ya da beni kamçılayan bir olay olduğunda o güce nispeten daha rahat ulaşabiliyordum.

Alaz söylediğim ilginç bir şeymiş gibi beni inceledi. Hemen sonra toparlanarak, "İyi odaklanamıyorsun," dedi.

Tek kaşımı yukarı kaldırdım. "Nasıl yapacağım?"

Bana doğru hareketlendiğinde ne yapacağını çözmeye çalışarak onu izledim. Yanımda duracağını sandım fakat o tıpkı dün geceki gibi arkama geçti. Tek elini gözlerimin üzerine yerleştirip görüşümü engellediğinde, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Gözlerini kapat," dedi. Ne de olsa öğretmen oydu, ben de uyumlu bir öğrenci olacaktım. Büyük eli zaten görmemi engellese de söylediğini yaparak gözlerimi kapattım.

"Elini yukarı kaldır." Yine onu ikiletmedim ve yavaşça sağ elimi havalandırdım. Görmesem bile tam şişelere hizaladığımı düşünüyordum.

"Güzel," diye destek verdi büyüleyici sesiyle. Eli hâlâ gözlerimin üzerinde, varlığı hâlâ tam arkamda, efsanevi kokusu aldığım her soluktaydı. "Duyularını tüm dış etmenlere kapat."

"Nasıl yapacağım?"

"Sessiz ol," diye uyardı sakince. "Burada sadece sen varsın," derken sesi rahatlatan bir meditasyon edasıyla çıkıyordu. "İçsesini duymayı dene."

Ve sustu.

Dediğini yapmak için kendimi zorladım, dişlerimi hafifçe sıktım, gözlerimi daha sıkı yumdum. Sadece kendimi duymayı denedim, yalnızca kendime konsantre olmaya çalıştım.

Saniyeler geçti.

Önce Alaz'ın sesi kesildi, ardından rüzgârın uğultusu yavaş yavaş yok oldu; ormanın derinliklerinde ötüşen kuşlar dahi sustu. Derin bir

sessizliğe gömüldüm. Bir fokurdama işittim. Her yer karanlıktı ve bu fokurdama su ya da yemek fokurtusu değildi. Benim içimde bir şeydi, kanımdaydı, benliğimdeydi sesin sahibi. Tüm uzuvlarımda dolaşıyordu. Onu duyabiliyor, hissedebiliyordum ve yönetebilirdim. Bacaklarımdaydı, kollarımdaydı, göğüskafesimdeydi, tıpkı bir elektrik dalgası gibi içimde yaşıyordu.

Onu ben yönetiyordum, efendisi bendim.

Bedenime yayılan bu enerjinin tümünü yönetecek tek kişi bendim. Önce kollarımdaki akımı yönlendirdim parmaklarıma doğru, sonra göğsümdeki güç aynı yolu izledi; ayaklarımda gezinen kıvılcımların da doğru yolu bulması gecikmedi.

Şimdi avuçlarımdaydı hissettiğim tüm akım ve benden çıkmaya hazırdı.

Vücudumda bir dalgalanma oluştuğunda bedenim sert bir şekilde geriledi ama güçlü iki kol tarafından dengede tutulduğumdan düşmedim. Soluk soluğa gözlerimi açtım ve şişelerden birinin masadan düşüşünü izledim. İlk duyduğum ses ise beni tutan kolların sahibinin, yani Alaz'ın sesi olmuştu. "İşte bu kadar."

Göğsüm hızla yükselip alçalıyordu. Düşen şişenin kırılışını izlerken yüzüme şaşkın bir tebessüm yerleşti. Bu harika bir olaydı. Muhteşem hissettiriyordu. İçimden çıkan bir güç değil de biriken tüm stresimdi sanki. Rahatlamıştım. "Başardım," dedim kendi kendime şaşkınca gülümseyerek. İnanılmaz bir durumdu!

"Başardın Efsun," dedi hâlâ beni tutan Alaz.

Şişeye bakmayı bırakıp kollarının arasından ona döndüm. Yüreğim az önce yaptığımın etkisiyle hızla atmaya devam ederken bakışlarımı Alaz'a diktim. *Efsun* kelimesi bugün kulaklarımda bir başka çınlıyordu. O isme aitmişim gibi... Yutkundum.

"Efsun, büyü demek..." diye mırıldandım. "Bana 'Efsun' diye hitap etmen..." derken sesim şüpheyle doldu. "Başından beri büyü yapabildiğimi anladığın için miydi?"

Bu soruyu beklemiyormuş gibi duraksadı. Bakışları gözlerime daha keskin iki hançer gibi saplandı. Dudaklarını birbirine bastırıp kafasını sağa sola doğru yavaşça salladı. "Hayır," dedi. "Sana başından beri Efsun demenin sebebi, seni ormanda gördüğüm ilk andan itibaren beni büyülemen."

Hoş bir şaşkınlık dalgası bedenime istila ederken gözlerimi Alaz'dan ayırmadan öylece durdum. Bu sefer afallama sırası bendeydi. Ormanda karşılaşmamız... İlk karşılaşmamız ve benim Alaz'dan ölesiye korktuğum o gün. Ben, beni doğru düzgün umursamadığını düşünürken Alaz ilk günden beri benden etkileniyor muydu? Dilinden düşürmediği *Efsun* bu yüzden miydi?

Hiç böyle düşünmemiştim. Kendimi bu fikre hiç alıştıramamıştım, hiç inandıramamıştım yüreğimi bunca zamandır.

Sol göğsümün altında kalan kalbim ısındı, gözlerime nahif bir bakış asıldı. Kaşlarım hayran hayran yukarıya kalktı. Yalan söylediğini düşünmüyordum, kendimi artık her söylediğini ciddiye almamaya inandırmakta başarısız oluyordum. Ve tam da şu anda kendime acıyordum. Onun için atmaya hevesli kalbim dizginlenemeyecek raddeye gelmişti. Nihayetinde, "Alaz," dedim ağlamak ister gibi, "bunu yapma."

"Neyi?" Ses tonu en az benimki kadar kısıktı ancak birbirimizi duyabiliyorduk.

"Ben..." dedim, sesim çatallaştı. "Sana karşı ördüğüm duvarları eritme," diye ekledim. "Sana alışmama izin verme."

"*Efsun,*" dedi her harfin üstüne basa basa. Gözlerim bir anlığına hareketlenen âdemelmasına takıldıktan sonra tekrar yukarı çıktı. "Bunu gerçekten istiyor musun?"

İstediğimi söylesem sanki hemen çıkıp gidecekti hayatımdan. Tüm bu yakınlaşmalarımız, konuşmalarımız, kokusu, bakışı; hepsi kaybolacaktı. Bu fikir beni soğuk bir gecede şiddetli ayazın altında çırılçıplak kalmışçasına üşüttü.

Cevap veremedim. Soğuk bir yel eserek dağınık saçlarımdan birkaç tutamın yüzümü örtmesine sebep oldu.

Alaz ellerinden birini kolumdan çekerek yüzüme çarpan saç tellerimi yavaşça geriye attı ancak sonra elini indirmedi; yakıcı bir ateş parçası gibi yanağımın üzerinde bıraktı. Başını hafifçe bana doğru eğdi ve beni biraz daha etkisi altına aldı. "Sadece anı yaşa."

Bu cümle, ihtiyacım olan tek şeymiş gibi yayıldı içime. Sürekli gideceğim günü düşünerek, sürekli geleceği düşünerek kendime bir kalkan oluşturmuştum ve yaşadığım andan hiçbir şey anlamamaya başlamıştım. Zaten doğduğumdan beri varlığını hissedemediğim kalbimi,

tam konuşmaya başladığı zaman gelecek kaygısı yüzünden susturmayı denemiştim. Şimdi kalbim haykırıyordu ve ben onu susturmak yerine anı yaşamayı istiyordum.

Avaz avaz bağıran yüreğimle Alaz'a doğru bir adım attım, ayaklarımızın uçları birbirine dokunduğunda yanağımdaki eli enseme kaydı. Ben ona yetişmek için parmak uçlarımda biraz yükseldim, o ise başını eğdi. Burunlarımızın ucu birbirine değdiğinde tüm içgüdülerime uyarak, başka hiçbir şeyi düşünmeden beni öpmesine müsaade ettim.

O an, bize engel olan tüm duvarlar üzerlerine büyük, siyah demirden bir top vurulmuş gibi yıkıldı. Bu, o kadar masalsı bir andı ki gerçekliğinden şüphe ediyordum. Ancak rüya olamayacak kadar muhteşem hislerle dolup taşmıştım. Kalbimdeki tüm kıvılcımlar coşmuştu, içim içime sığmıyordu, her yer kararmış da ortada sadece ikimiz kalmış gibiydik. Hiç ayrılmayacak gibi. Anın büyüsüne kapılarak boşta kalan elimi Alaz'ın ensesine atıp onu biraz daha kendime bastırdım.

Ruhumun üzerine litrelerce benzin dökülmüştü ve Alaz bir kibrit gibi ruhumu ateşe vermişti. İşin kötü yanı Alaz'la tutuşmaktan mutlu olduğuma kanaat getirmiştim ve artık bu yangın hiç sönmesin istiyordum. Beni yakan bu yangının aynı zamanda beni kül etmesine razıydım.

Yangının şiddeti arttı, soluklarımızı tadan ruhlarımız birbirine karıştı. Artık Alaz'ın yangınını hissediyor, hatta onunla yanıyordum.

Zaman kavramını yitirmiştim, yaşadığım bu bana dünyanın en yavaş, en sakin ve en güzel zamanı gibi gelen an sonlandığında hafifçe geri çekildik. Yayılan ılık nefeslerimiz birbirimizin suratında süzülüyordu. Alaz ensemdeki elini yanağıma çıkardı. Gözlerime bakarken, "Efsun," diye fısıldadı ve hafifçe yutkunduktan sonra devam etti. "Artık kaçamazsın."

Söylediğinin ne anlama geldiğini biliyordum: Ondan ve bana hissettirdiklerinden artık kaçış yoktu. Ben, son zamanlarda sürekli yükselen kalbimi dinlemeye devam edersem, belki bu yabancısı olduğum dünyadan bile kaçışım olmayacaktı. Ama tam da şu an, hiçbirini düşünmek istemiyordum. Alaz bir kez daha eğildiğinde ona uyarak aynı şekilde tekrar parmak uçlarımda yükseldim.

"Alaz!"

Bir anda kulaklarımıza ulaşan bu sesle, anın tüm büyüsü yok oldu. Birbirine yaklaşan başlarımız anında geri çekildi ve birlikte sesin geldiği yöne baktık. Kuray bize doğru telaşla koşuyordu. "Dostum," dedi soluk soluğa yanımıza geldiğinde, "bunu görmen gerekiyor."

"Neyi?" diye sordu Alaz, Kuray'ı çatılmış kaşlarıyla incelerken.

"Kapının önünde..." Nefeslendi. "Görmen gereken bir şey var."

"Kuray," dedi Alaz. "Umarım gerçekten görmem gereken bir şeydir."

Tekrar, "Dostum," dedikten sonra yutkundu Kuray. "Emin ol her romantik anınızı bölen kişi olmak benim de hoşuma gitmiyor ama bu gerçekten önemli."

Alaz'la kısa bir an bakışmamızın ardından ikimiz de Kuray'a döndük. Kafasıyla arkayı işaret ettiğinde Alaz kabullenerek ona eşlik etti. Ben de aynı şekilde arkalarından yürümeye başladım. Bacaklarım titriyor, kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu. Hâlâ az önceki yaşadığımız şeyin etkisinden kurtulabilmiş değildim, nasıl kurtulacağımı da bilmiyordum. Sanki attığım her adımda dünya dönüyordu. Sanki kalbimdeki kuşlar serbestçe geziyor, ötüşüyordu. Toparlanmam lazımdı. Çok ses çıkarmadan derin derin nefesler alıp arkalarından ilerlemeye devam ettim.

Alaz'ın evine girdiğimizde, açık olan dış kapıyı gördüğüm an şaşırılması gereken şeyin orada olduğunu anlamıştım. Bars ve Liva kapının önünde durmuş, dışarıya bakıyordu. Adım seslerimizi duyduklarında bize baktılar, sonrasında iki yana ayrılarak yolu açtılar. Kuray, Liva'nın yanına gitti, bense Alaz'la ve içimdeki delicesine merakla oraya vardım. Bakışlarım, hemen olması gereken yerle buluştu ve gözlerim kocaman açılırken dudaklarımdan korku dolu bir nefes çıktı.

Yerde, başı gövdesinden ayrılmış siyah bir güvercin vardı. Küçük gövdesinden akan koyu kırmızı kan yeri boyamıştı. Bu görüntü karşısında elimi kalbime götürdüm ve akan kan yüzünden dönen başıma rağmen direncimi korumaya çalıştım.

"Kapıya bunu çizmiş," diyen Liva'nın sesiyle sadece benim kafam kapıya dönmüştü çünkü Alaz yeri incelemeyi bırakıp çoktan oraya bakmıştı. Siyah kapının üzerine yerdeki güvercinin kanıyla bir halka çizilmişti. Halkanın içinde çarpı işareti vardı, üst tarafı daha genişti,

çarpının üst katmanının içinde kan akan bir göz bulunuyordu. Ürkütücü bir semboldü.

"Bu..." dedim sembole bakarken, aynı zamanda Alaz'a doğru bir adım atmıştım. Gözlerimi kısıp birkaç saniye daha baktıktan sonra yutkunarak kafamı geri çektim. Bakışlarımı hepsinin üzerinde gezdirdim. "Ne sembolü?"

Bars, masmavi irislerini benimkilerle buluşturdu, yüzüne her zamanki ciddiyeti hâkimdi ve ortamdaki soğuk hava onunla daha uyum sağlamıştı. Alt ve üst kirpikleri birbirine yaklaştı, bana bakışları derinleşti ve buz gibi bir sesle yanıtladı:

"Ölüm."

Bölüm Beş

Hafıza

"Ölüm."

Bu kelime üzerine eve soğuk bir rüzgâr esintisi doldu. Bu sembol benim için çizilmiş gibi ürperdi tüylerim. Ürkek bakışlarım kapı eşiğindeki kanayan güvercine takıldı. Kana baktıkça beynim uyuşmaya, parmaklarım karıncalanmaya başladı. Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı güvercinden çektim.

Kapıyla neredeyse burun buruna olan Alaz, sembolü biraz daha inceledikten sonra omzunun üzerinden Bars'a döndü. "Kimin yaptığını biliyor muyuz?" Sesi, kendini tutmaya çalışıyor gibi çıkmıştı.

Bars kafasını olumsuz anlamda salladı. "Hiçbir iz yok."

Liva bir adım öne atıldı. "Karan Alkan olabilir mi?"

Karan'ın ismini duymak ruhuma korku selinin dolmasına sebep oldu. Zaten neredeyse hiçbir zaman sıcak olmayan bedenim, bu soruyla buz kütlesine dönüştü. Evham dolu bakışlarımla Alaz'a dönüp dudaklarından beni yatıştıracak bir şey çıkmasını diledim.

Fakat o bize dönmeden sıktığı dişlerinin arasından, "Herkes olabilir," dedi. Ardından vahşi bir kaplan gibi kükredi. "Arzen, buraya gel!" Ve üç büyük adımla kapıdan çıktı. Bars, Alaz'ın arkasından ilk çıkan oldu, Liva da Bars'ı takip etti.

Ben de adım atmak için hareketlendiğimde Kuray önüme geçti. Ellerini *dur* dercesine yukarı kaldırdı. "Tatlım, sen bugün dışarı çıkmasan iyi olur."

"Ama..."

"Emin ol böylesi daha iyi Efsan." Alnına düşen buklelerinin altında kalan gözleriyle bana, yapmam gerekenin evde kalmak olduğu fikrini kabul ettirmek istercesine baktı.

Kalbim ne kadar onlara eşlik etmek istese de buradakilerle baş edebilme kapasitem düşünülünce yanlarında durmamın hem bana hem onlara zarar vereceği bilincine sahiptim. Bu nedenle üstelemeyip başımla onayladım.

Kuray dudaklarını birbirine bastırıp küçük bir tebessüm bıraktı, hemen sonra arkasını dönerek uzaklaşan arkadaşlarına yetişmek için koştu.

Üçü de saniyeler içinde gözden kayboldu, arkalarından birkaç saniye daha baktım. Birden iyice kötüleşen hava, serin rüzgâr esintisini tekrar içeriye doldurduğunda üzerimdeki hırkayı bedenime bastırdım. Rüzgârın burnuma getirdiği kötü, metalik koku yüzünden midem ağzıma geldi, gözlerimi yerdeki üzeri kendi kanıyla örtülü, başı gövdesinden ayrılmış güvercine indirdim. Hayvanın leşi, çürük yumurta gibi kokuyordu.

"Bayan Efsan?"

Kulağımın hemen dibinde çıkan bu ses yerimde sıçramama sebep oldu. Sağ elimi kalbimin üzerinden indirmeden arkamdaki bedene baktım. Alaz'ın yardımcısı Arzen telaşlı adımlarla bana doğru geliyordu. Tam karşıma geçtiğinde durdu, yeşil gözleriyle beyazladığına emin olduğum suratıma baktı, ardından ince dudakları aralandı. "Burada neler oldu?"

Konuşacak mecali bulamadığımdan bir adım yana kaydım ve Arzen'in güvercini görmesini sağladım. Hafif çekik olan gözleri gördüğü bu manzara karşısında kocaman açıldı. Ayağındaki topuklularla *taktak* sesleri çıkararak hızla güvercinin önüne kadar gitti. Hemen sonra kapıya baktı, sembole elini uzatıp kanın kuruyup kurumadığını kontrol etti. Omzunun üzerinden bana baktığında, "Lütfen odanıza çıkın," dedi. "Ben burayı temizleyeyim."

Arzen'i ikiletemedim çünkü gerçekten bu kan kokulu yerde daha fazla durmak istemiyordum. Bu nedenle gözlerimi kapatıp açarak onu onayladım. "Kolay gelsin," dedim sessizce ve hemen arkamı dönüp kaldığım odaya yürüdüm.

Odaya girdiğimde ilk yaptığım, kıyafetlerimden kurtulup neredeyse kaynar sayılacak sıcaklıkta suyla dolu bir küvetin içine girmek olmuştu. Burnumdaki keskin kan kokusunu bastıracak tek şeyin sabun olduğunu düşündüğümden yapıyordum bunu. Suyun içinde dizlerimi ileriye doğru uzattım, başımı küvete yasladım ve gözlerimi kapattım.

Zaman geçtikçe vücudumu yumuşacık ve daha temiz hissettim, çiçeksi sabun kokuları ise metalik kokuyu çoktan silmişti. Ama midem

için aynı şeyi söyleyemeyecektim. Midemde saçma bir bulantı vardı titreşimi parmak uçlarıma kadar yayılan. Kalbim, heyecanla kasılıp duruyordu ve ben bunun gördüğüm kanlı manzarayla bir alakası olmadığını biliyordum. Bu tamamen Alaz'la bahçede yaşadığımız anla ilgiliydi. Sabahki o sıcak an intikal etti tekrar beynime, kendime hâkim olamadım.

Kalbim hâlâ yerinden çıkacak gibiydi.

Sürekli zihnimde oynamasına engel olamayacağımı anladığımda bir hışımla kalktım küvetten, çıplak ayaklarımı hızla dışarı attım ve aynı serilikte banyodaki koyu gümüş rengi bornozu alıp kollarımdan geçirdim. Saçlarıma küçük bir havlu dolamamın ardından aynadaki yansımama bakmadan dışarı çıktım.

Siyah panjurları açık pencereden dışarıya baktığımda havanın iyice kasvetli bir hal aldığını gördüm. Pencereye biraz daha yaklaşıp, avuçlarımı küpeştenin üzerine koyarak dışarıyı inceledim. Bulutlar sadece kararmamış, kar yağışı da başlamıştı. Gökten şiddetle yayılan kar taneleri birbirlerine çarpmadan yere iniyordu. Rüzgâr öyle sert esiyordu ki dayanıklı olmasına rağmen pencere hafifçe titriyordu. Çok minik bir boşluktan içeriye korkutucu bir ıslığı andıran uğultular yayılıyordu. Öylece ormana bakarken dışarı çıkan Alaz'ı ve arkadaşlarını düşündüm istemsizce. Hava kötüydü ve kapıya o sembolü çizen kişi ya da kişiler her yerde olabilirdi.

Başlarının çaresine bakarlardı, değil mi?

Aklıma gelen kötü düşünceler üzerine yanaklarımı nefesimle şişirdim, ardından bezgince dışarı bıraktım. Dışarıyı izlemeyi sonlandırarak yatağımın yanındaki siyah komodinin üzerinde duran telefonu elime aldım. Üzerimdeki bornozla yatağa oturduktan sonra Mehsa'nın numarasını tuşladım. Telefon üçüncü çalışında açıldı.

"Mehsa Kılıç buyurun der!"

Mehsa'nın neşeli sesi kulaklarıma yerleştiğinde sırtımı yatak başlığına yasladım. "Mehsa, evde misiniz?"

"Maalesef," dedi Mehsa ve sıkılmış gibi soludu. "Bilirsin, çalışmak ve eğitim dışında pek özel bir aktivitemiz yok."

Biliyordum. Kendilerini geçindirecek parayı zor kazanıyorlardı ve bu miktarı gezmeyle bitirmeyecek kadar bilinçlilerdi. Yine de evde olduklarını duymak beni sevindirmişti. Bu nedenle lafı eveleyip gevelemeden, "Buraya gelir misiniz?" diye sordum.

"Bir şey mi oldu?" Sesi ruh halimi anlamış gibiydi ve anında ciddi bir hava kazanmıştı.

Olanları onlara anlatmakta bir sakınca görmüyordum. "Bir şeyler," dedim. Ardından, "Merak etmeyin, kimse yok," diye ekledim.

Bir iki saniyelik sessizliğin ardından, "Pekâlâ..." dedi pek de emin olmayan bir sesle.

"Bekliyorum," deyip başka bir yanıt gelmesine fırsat vermeden görüşmeyi sonlandırdım.

Telefonu komodinin üzerine bıraktıktan sonra el yordamıyla alt çekmeceyi açtım. İçindeki siyah kapaklı defteri çıkardım. Defteri dizlerimin üzerine koydum ve birkaç sayfa çevirdim. Kendi el yazımla tuttuğum liste karşımdaydı. Birkaç gün önce, buraya geldiğim günden beri yaşadığım önemli hadiseleri listeleme kararı almış ve bunu yapmıştım. Olayları unutmamak ve aralarındaki bağlantıları keşfedebilmek için bunun iyi olacağını düşünmüştüm.

Listeyi şöyle bir gözden geçirdim:

Ormanda keşfe çıktım ve Alaz'la karşılaştım. ✓

Alaz'ın mekânında çalışmaya başladım. ✓

Alaz'ı birileriyle kavga ederken gördüm. ✓ (Bunların kim olduğunu hâlâ bilmiyordum.)

Bir cadının infazına şahit oldum. ✓ (Buranın büyülü bir evren olduğunu anladığım gün.)

Pek tanımadığım biriyle bir karnavala gittim. ✓ (Sıraç ve Cadı Karnavalı.)

Bir maglo kızı ölümden kurtardım. ✓

Varilok Sarayı'na gittim, Alaz'ın bir veliaht prens olduğunu öğrendim, birkaç gün orada kaldım. ✓

Alkandros Sarayı'na gittim ve hayatıma yeni kişiler dahil oldu. ✓ (Karan Alkan ve Arya Alkan.)

Kraliyet balosuna katıldım. ✓

Alaz, benim insan olduğumu öğrendi. ✓

Alaz'dan kaçtım. ✓

Alaz'la evime tekrar dönmem konusunda bir anlaşma yaptım. ✓

Varilok Kütüphanesi'ne girdim fakat kitap orada yoktu. ✓

Ormanda kız kardeşimi arayışım ve bir raganayla karşılaşmam, yaşadığım korkulu dakikalar, Maglo kızın beni kurtarışı, Sıraç'ın evine gitmem, Sıraç'ın bir prens olduğunu öğrenmem, Karan'ın sarayına tekrar gidişimiz, Karan'ın bana saldırışı ve güçlerimin ortaya çıkışı... Hepsi yazılıydı ve okurken tüm yaşadıklarım gözlerimin önünden geçmişti. Buraya geleli aylar olmuştu ve ben bu aylarda hiç de kolay, sakin şeyler yaşamamıştım. Her günüm bir öncekinden daha dolu ve karmaşık geçmişti.

Listeyi birkaç kez daha baştan sona okuyup atladığım bir şey olup olmadığını kontrol ettim. Aklıma farklı bir olay gelmeyince iki sayfanın ortasında duran kalemi tekrar elime aldım ve yeni maddeyi yazmak için mürekkebi sayfaya değdirdim.

Alaz'ın kapısının önüne başı koparılmış bir güvercin bırakıldı ve kapının üzerine güvercinin kanıyla bir sembol çizildi. (Ölüm sembolü.) ✓

O anın zihnime nüksetmesi tüylerimi diken diken ederken ürpererek başımı salladım ve defteri kapatmak için elimi hareketlendirdim. Lakin bir şey beni durdurdu. Hayır, beni durduran ne başka bir güç ne de başka bir bedendi. Beni durduran kalbim ve onu düşünmesine engel olamayan beynimdi, ikisi ortak konuşurken onları engellemek zor oluyordu.

Sayfayı tekrar açtım, kalemin ucunu aynı titizlikle kâğıda değdirdim ve ilk defa yazarken titrediğini fark ettiğim elimle bir yeni maddeyi not aldım.

Alaz'ı öptüm. ✓

Hülyalı bakışlarla yazdığım cümleye bakarken kapının tıklatılmasıyla sıçradım ve kocaman açılmış gözlerimle oraya baktım.

İçeriye giren Arzen'di. Meraklı bakışlarıyla önce beni, ardından elimdeki defteri inceledi. *Ne oldu* dercesine tek kaşımı kaldırdığımda konuştu. "Bayan Efsan, arkadaşlarınız geldi."

"Tamam Arzen, geliyorum," derken önüme döndüm ve telaşla defteri kapatıp yastığımın altına sıkıştırdım. Hemen ayağa kalkıp kapıya yürüdüm.

Çıkacağım sıra hâlâ kapının önünde duran Arzen ne anlama geldiğini anlamadığım bakışlarla ve havaya kalkan kaşlarıyla beni inceliyordu. "Bayan Efsan..."

"Ne oldu Arzen?"

"Bu kılıkta mı ineceksiniz arkadaşlarınızın yanına?"

"Ne var ki kılığımda?" dedikten sonra ne demek istediğini anlamak için kafamı hafifçe aşağı eğip kıyafetime baktım. Ve ağzımın hemen açılarak *O* şeklini almasını sağladım. Üzerimde hâlâ koyu gümüş renkli kısa bornoz vardı ve bununla inecektim. Aklım neredeydi benim?

"Ah," derken kendi kendime başımı salladım. "Üzerimi değiştirip geliyorum."

Arzen'in dudaklarında kurnaz bir gülümseme canlandı. "Pekâlâ efendim, arkadaşlarınıza durumu izah edeceğim."

Arkasını döndüğünde hemen kapıyı kapattım, sırtımı kapıya yaslayıp birkaç saniye derin nefes alıp verdim. "Kendine gel Efsan," diye uyardım kendimi ve zihnim eski halini alana en azından biraz düzenlenene kadar öyle bekledim.

Siyah taytımın üzerine geçirdiğim lacivert salaş tişörtümle Barın ve Mehsa'nın yanına indiğimde onları Alaz'ın salonundaki siyah deri koltuklarda oldukça çekingen bir şekilde otururken gördüm. Büyük, siyah mobilyalarla döşenmiş kasvetli salona adımımı attığım an ikisi de başlarını kaldırıp geldiğim yöne baktı. Hızlıca yanlarına yürürken, "Selam," dedim.

"Selam," dedi Barın gözleriyle rahatsızca etrafı incelerken. "Burası beni geriyor."

"Gerilmenize gerek yok." Karşılarındaki tekli koltuğa oturdum. "Sizi çağıran benim ve siz benim arkadaşlarımsınız."

Mehsa'nın tek kaşı havalandı. "Alaz Şahzade bunu önemser mi?"

"Alaz sandığınız gibi biri değil Mehsa."

Barın gözlerini kıstı. "Ne zamandan beri? Neden sesinde ona karşı bir sempati duyuyorum?"

"Ne sempatisi?" Yanaklarıma nükseden ısı, derecesini yükseltiyordu. Boğazımı temizledim. "Sadece onu artık tanıyorum ve düşündüğünüz gibi biri olmadığını biliyorum. Bunca zamandır yanındayım ve beni sadece korudu, bana istemediğim hiçbir şeyi yapmadı."

"Burada yenisin Efsan," dedi Barın. "Burada yaşanılan hiçbir şeyi bilmiyorsun neredeyse. Kraliyet ailesine güven olmaz. Kraliyet ailesi, sıradan bir kişiyi hiçbir çıkarı olmadan yanında tutmaz." Sesini alçaltıp neredeyse fısıldadı. *"Hele de bir insanı. Asla."* Gözlerini gözlerimden ayırmadan devam etti. "Duygularına yenik düşüp Alaz'ın seni kullanmasına müsaade etme, ona güvenme. Evine dönmeden önce pişman olacağın şeyler yapmaktan sakın."

Barın'ın her zamanki alaycı tavrı ve vurdumduymazlığından oldukça uzak bir şekilde, tıpkı bir abi tavrıyla söyledikleri beni duraksattı. O an içimde açan tomurcukların küle çevrildiğini hissettim. Geceden beri benimle olan hevesim hafiften söndürülmüştü. Dikkatli olmamı söylüyordu, evet bu konuda haklıydı fakat artık onlara artık körü körüne katılmıyordum, katılamazdım.

Topuklu ayakkabısı sayesinde kendi gelmeden sesi gelen Arzen yanımda belirdiğinde gözlerim ona ilişti. Elindeki gümüş tepsinin üzerindeki kristal bardaklara dökülmüş vişne çürüğü rengine sahip içecekleri hafifçe eğilip ortada duran sehpanın üzerine tek tek yerleştirdi. "Nar şerbeti yaptım, kendi tarifim. Beğenirsiniz umarım."

"Teşekkürler Arzen," dedim hafifçe tebessüm edip. Bana aynı şekilde karşılık verdi.

Mehsa tatlı bir ifadeyle Arzen'e baktı. "Zahmet etmeseydiniz."

Arzen doğrulurken yüzünde açan gülümseme genişledi. "Yaparken keyif alıyorum. İçtikten sonra görüşlerinizi bildirirseniz beni çok mutlu edersiniz."

Barın bardağı eline aldı, çatık kaşlarıyla önce görünümünü inceledi, ardından içeceği burnuna doğru götürüp kokladı. Kokusu hoşuna gitmiş olacaktı ki çatık kaşları yukarı kalktı ve daha fazla beklemeden birkaç yudum aldı. Hepimiz karşımızdaki çok ilginç bir şeymiş gibi onu izliyor, söyleyeceklerini bekliyorduk. Barın içeceğini dudaklarından çekti, diliyle dudaklarındaki kalıntıları temizledi. *Hımm*ladı. Hemen sonra birkaç yudum daha aldı ve tek dikişte bitirdi. Elindeki boş bardağa bakıp nihayet konuştu. "Aylarca özenle bakıp büyüttüğüm kaslarım aşkına, bu nefis bir şey!"

Arzen aldığı olumlu tepki karşısında yüzüne yerleşen mutluluk ifadesiyle, "Afiyet olsun efendim," dedi ve bizi yalnız bırakmak

adına hafifçe eğilip reverans yaptı, ardından arkasını dönerek mutfağa ilerledi.

O uzaklaştığında, "Bize niye efendim diyor?" diye fısıldadı Barın. "Bu çok rahatsız edici."

"Benim arkadaşlarım olduğunuz için. Geldiği günden beri sadece Efsan demesini istiyorum ama asla yapmıyor." Omuz silktim, Arzen böyleydi ve bundan rahatsız değildi, ben de onu böyle kabullenmiştim.

"Ee," dedi Mehsa, Alaz'ın salonunu incelemeyi bir kenara bırakıp bana döndüğünde. "Bizi buraya neden çağırdın?"

Sırtımı yasladığım deri koltukta hafifçe doğruldum, dirseklerimi koltuğun kolluklarının üzerine koydum ve mutfağa giden yolu gözetledim, Arzen'in tam olarak uzaklaştığı kanaatine vardıktan sonra, "Garip şeyler oluyor," dedim.

Mehsa başını hafifçe sol omzuna doğru eğdi. "Ne gibi?"

"Bugün, bu evin önüne başı koparılmış siyah bir güvercin bırakıldı."

Cümlem noktalanır noktalanmaz ikisi birden, "Ne?" diye bağırdı.

"Sessiz olun," diye uyardım fısıltıyla. "Bunları size anlatmam doğru olmayabilir. Arzen fark etmesin."

Yutkundular ve kafalarını sallayıp beni dinlemeye devam ettiklerini işaret ettiler. "Ve güvercinin kanıyla kapıya bir sembol çizilmişti."

"Ne sembolü?" diye sordu Barın, yüzüne büyük bir endişe hâkimdi.

Üzerimdeki taytın cebine sıkıştırdığım dörde katlanmış beyaz kâğıdı çıkardım, titreyen ellerimle yavaşça açtım ve sembolü onlara gösterdim. Barın öylece incelerken Mehsa kafasını biraz eğip şekle daha yakından baktı. Alt ve üst kirpikleri birbirine yaklaştı, daha dikkatli süzdü. Gözlerini şekilden ayırmadan, "Ben..." dedi. "Ben bu sembolü bugün gördüm..."

☽

Enteresan başlayan ve devamında aynı ilginçlikle ilerleyen günün geç saatlerine kadar Alaz'ın ve arkadaşlarının eve dönmesini bekledim, daha doğrusu bekledik. Barın ve Mehsa beni yalnız bırakmamıştı, ellerinde önemli bir bilgi vardı ve bu bilgiyi aktarabilmek için büyük bir heyecanla bekliyordum.

Gecenin ikisine kadar ne gelen ne giden oldu. Ben uyumamak için kendimi zor tutuyordum, Barın arada bir dalıyor, ardından kendi horlama sesinden korkup uyanıyor, birkaç dakikalık uyanıklığın ardından tekrar uyku âlemine geçiş yapıyordu. Mehsa'yla uyuma konusunda direnip konuşuyorduk fakat artık durum ikimiz için de zor bir hal almıştı. Gözlerim artık baktığı yeri görmüyor, zihnim yavaş yavaş uyku âlemine dalıyordu. Tam daha fazla dayanamayıp ben de Barın gibi kendimi serbest bırakacağım sırada işittiğim kapı sesiyle oturduğum yerde sıçrayıp kendime geldim.

Kapının çarpma sesiyle üçümüz de uyku halinden çıkıp merakla salonun girişine baktık. İçimden gelen esneme dürtüsünü yok sayamadan elimle ağzımı kapattım. Salon kapısından görünen ilk şey gölgeler olmuştu. Onlar içeri girmeden önce ayağa kalktık. Çamura bulanan tanıdık, siyah ayakkabılar görüş alanıma girdiğinde tekrar hızlanan kalbimle bakışlarımı hemen başka yöne çevirdim. Galiba bir müddet Alaz'a bakamayacaktım.

Bakışlarımızın Alaz'la birleşmesine olanak sağlamadan arkasındakilere odaklandım. Bars, Kuray ve Liva da gelmişti. Hepsinin kıyafetleri yer yer çamurla lekelenmişti. Hava nedeniyle ormandaki topraklar yine çamurlaşmış olmalıydı.

"Neden uyanıksın?" Soru Alaz'dan çıkmıştı.

Gözlerimi asla onunla birleştiremediğimden rahat olabileceğim en doğru kişiye, Kuray'a bakıp, "Size anlatacaklarımız var," dedim.

Kuray'ın bakışları önce Alaz'a ardından bana değdi. "Güzel," dedi ne yapacağını bilememiş gibi. "Nedir?"

"Mehsa," dedim başparmağımı kaldırıp arkadaşımı işaret ederek. "Kapıya şekli çizen kişiyi görmüş."

Bir anda benim üzerimde olan tüm gözler Mehsa'ya odaklandı. Mehsa ürkek bir kuş gibi bana baktı, ardından ellerini havaya kaldırdı. "Sadece arkasından."

Mehsa'nın cümlesi üzerine içeriye giren Alaz ve arkadaşlarının yorgun yüzleri bir anda ifade değiştirdi. Ve tüm ilgi Mehsa'nın üzerine yöneldi.

Alaz'ın bodrum katındaki odalarının birindeydik. Burası daha çok bir toplantı salonu gibiydi. Duvarları beni şaşırtmayacak şekilde koyu

gri rengine boyalıydı, ortada geniş, yuvarlak siyah bir masa vardı. Sandalyeleri masayla aynı tondu ve duvarda sadece akrebiyle yelkovanı görünen kapkara bir saat asılıydı. Toplantı odası mı demiştim? Bir sorgu odası da olabilirdi. Daha önce hiç buraya girmemiştim, evin henüz keşfetmediğim birçok köşesi vardı, bir günümü bunlara ayırmanın iyi olacağı fikrini zihnimin bir köşesine yazdım.

"Tüm gördüklerini anlat."

Alaz'ın Mehsa'ya kurduğu bu cümleyle odayı incelemeyi bir kenara bırakıp arkadaşıma baktım. Dudağının seğirdiğini gördüm, korkuyor yahut çekiniyordu. Konuşmadan önce zarifçe boğazını temizledi. "Efendim," dedi. "Saat sabaha karşı dörde geliyordu. Gördüğüm bir kâbus yüzünden uyandım ve temiz hava almak istedim. Her yer karanlıktı fakat boş yolda biri ilerliyordu. Önce ruhlupus sanıp korktum, içeri girecektim. Fakat sonra siyah pelerininin arkasında parlayan kırmızı sembolü gördüm. Ruhlupusların üzerinde sembol taşıdığını hiç duymamıştım, bu yüzden ilgimi çekti. Fakat yol üzerindeki tek ev size ait olduğu için saray görevlisi olduğunu düşündüm, üstelemedim."

"Gördüklerin bu kadar mı?"

"E... evet efendim."

Alaz'ın başını yanına çevirdiğini gördüm. "Liva," dedi emir verici sesiyle.

Liva, sadece adının zikredilmesiyle Alaz'ın ne demek istediğini anlamış gibi başını hafifçe eğdi. Ayağa kalktı, sandalyesini eski yerine itti ve bize doğru yürüdü. Yanımızdan geçip bizim arkamızdaki kapıyı açtı.

"Buraya gelmelisin Mehsa."

"Ne yapacaksınız?" diye araya girdi Barın.

Liva omzunun üzerinden Barın'a baktı. "Hafızasını yoklayacağız."

"Benim kardeşim yalan söylemez!" dedi Barın. "Ne dediyse odur."

"Yalan söylediğini ima etmiyoruz, büyülenmiş olabilir."

Barın yine hareketlendiğinde, "Tamam abi," diye destekledi Mehsa hafif titreyen sesiyle. "Bakabilirler, sorun değil."

Barın yutkundu ve çatılan kaşlarıyla oturduğu sandalyede tedirgince doğruldu. Mehsa ayağa kalktı, titrediği buradan bile belli oluyor-

du. Bize arkasını döndü ve Liva'nın yanına gidip açılan kapıdan girdi. Alaz'ın ardından Liva da girip kapıyı kapattı.

Tekleyen kalbimle onları beklerken nefesimi tuttuğumu fark ettim. Dakikalar sonra kapının ardından Mehsa'nın küçük çığlığı duyuldu ve bu çığlık yükseldikçe yükseldi... Göz ucuyla Bars'a baktığımda ellerinden birini masanın üzerinde sıkıca yumruk yaptığını gördüm. Çığlık daha da yükseldiğinde yine işlerin yolunda gitmediğini düşünerek ayağa kalkmak için hareketlendim.

"Yeter!" diyerek ayağa fırlayan Barın kapıya ilerledi. Tam yumruklayacağı sıra Liva kapıyı açtı. "Büyülenmiş," dedi duygusuz bir sesle. "Hafızasına ulaşılmıyor."

Barın hızla Liva'nın yanından geçip odaya girdiğinde ben de peşinden ilerledim, Mehsa tüm gücü tükenmiş bir şekilde yerde yatıyordu. Onu öyle görünce daha çok korktum. Barın, Mehsa'nın yüzünü avuçladı. "Mehsa, uyan," dedi titreyen sesiyle. Destek olmak için ben de hemen yanına gittim. Barın konuşmaya devam etti. "Mehsa, iyi misin? Beni duyuyor musun?" Bir cevap alamadığında Alaz'a baktı. "Onu uyandırın!"

Alaz gayet normal bir şeymiş gibi yanıtladı. "Sabaha karşı kendi uyanacaktır."

Barın kafasını iğneler gibi sallayıp kardeşine baktı ve omuzlarından tutarak onu kucağına aldı.

"Kuray, yardım et."

Alaz'ın bu emrine karşı Kuray hemen ayaklanarak Barın'ın yanına gitti. "Bana bırak dostum," dedi ve geri çekilen Barın'ın ardından tek hamlede Mehsa'yı kucağına aldı. Başta bir adım atsam da dışarı çıkana kadar öylece onları izledim. Peşlerinden gidip Mehsa'yla ilgilenmek istiyordum fakat burada konuşulanlardan geri kalmamam gerekiyordu. Çünkü kaçırdığım hiçbir detayı sonradan tekrar öğrenemiyordum.

Elleriyle yerden destek alarak ayağa kalkan Liva tekrar bana doğru geldi ve yanımdaki sandalyeyi geriye çekip oturdu. Yorgun görünüyordu, göğsü hızla yükselip iniyordu. Kafasını sandalyenin başlığına yaslayıp gözlerini kapattı. Dudaklarından halsiz bir soluk çıktı.

Ortalık derin bir sessizliğe büründüğünde oturduğum sandalyede kıpırdandım. Alaz'ın ellerine baktım fakat hâlâ gözlerine bakmaya

cesaret edemiyordum, bu nedenle bakışlarım bu sefer Bars'ın mavi irislerini buldu. "Şimdi ne olacak?"

Bars sert bir ifadeyle beni süzdü. Ardından, "Ne mi olacak?" diye sordu. "Ne heyecanlı, değil mi?" derken yüzüne yarım bir gülümseme yerleşti. Bu gülümsemenin samimilikle alakası yoktu, oldukça yapaydı. "Oturduğun yerden olan biteni, senin için yapılanları izlemek gerçekten keyif verici olmalı."

Benimle iyi geçinmemeye yeminli olduğunu düşünmeye başladığım Bars'ın bu sözleri yüzümdeki heyecanın yerini kırılganlığın almasına sebep oldu.

"Bars," dedi Alaz uyarır gibi.

"Yalan mı?" diyen Bars oturduğu sandalyeyle beraber ona doğru döndü. "Bu lanetli için hepimiz bir şeyler yapıyoruz. Bundan büyük bir haz duyuyor olmalı."

Boğazıma acı bir yumru yerleşti, bedenimde küçük bir titreme oluştu. Kaşlarım yukarı kalktı.

"Bars, kes sesini." Uyarı tekrar Alaz'dan geldi.

Bars bu sefer sertçe ayağa kalktı, oturduğu sandalye gerileyerek yere düştü ve gürültülü bir ses çıkardı. "Neden?" diye bağırdı. "Neden hepimiz onun için bir şeyler yapıyoruz?" diye kükredi. "Kapının önüne kadar geldiler Alaz Şahzade! Kapının üzerine sembol çizecek kadar yaklaştılar." İşaretparmağıyla beni gösterdi fakat bakışları hâlâ Alaz'daydı. "Bu lanetliyi yanında tuttuğun müddetçe her şey boka saracak, anlamıyor musun?"

Alaz da tıpkı onun gibi sertçe ayaklandı, iki büyük adımda karşısına geçti. "Bars," dedi sıktığı dişlerinin arasından. İki eli de yumruk halini almıştı. "Sana yeter dedim."

Liva'nın sesi araya girdi. "Gençler..."

Ancak kimse ona bakmadı. Ben ise ne yapacağımı bilmiyordum. Her söyleyeceğim ortalığı daha da kızıştıracakmış gibi hissettiğimden susup oturduğum sandalyeye iyice sindim. Ellerim karıncalanıyordu ve kendimi nasıl sakinleştireceğimi bilmiyordum.

"Ne o?" derken hayretle gülümsedi Bars. "Şimdi de o lanetli yüzünden bana mı vuracaksın?"

Bu soru üzerine Alaz'ın yumruk yaptığı ellerinden biri yukarı kalkıp hızlıca Bars'ın yüzüyle buluştuğunda oturduğum yerden ayağa

kalkmak için kıpırdandım. Liva kolumu tutarak buna engel oldu. Ona baktığımda gözlerini kapatıp açarak yerimde kalmam gerektiğini işaret etti. Aksi bir şey yapmamak adına ona uyarak oturduğum koltuğa tekrar sindim.

"Bir daha Efsan'a lanetli demeyeceksin," dedi Alaz. Her kelimenin üzerine basıyor, sesi kendini tutmayı denediğini belli ediyordu.

Alaz'ın yumruğunun etkisiyle kafası hafifçe yana eğilen Bars birkaç saniye o şekilde durdu, ardından çenesini tutup çıkış kapısına baktı ve başka kimseyle göz teması kurmadan hızlı adımlarla çıktı.

O çıkar çıkmaz Alaz sandalyelerden birine tekme atıp odanın karşısına fırlamasına sebep oldu. Sonrasında o da bize bakmadan dolup taşan öfkesiyle odayı terk etti.

Yüreğim deli gibi atıyordu, sakinleşemiyordum.

Dirseğimi masanın üzerine koyup alnımı avcuma yasladım. Gözlerimi kapattım, kendimi iyi hissetmiyordum. Bars'ın sözleri tenime saplanan keskin iğneler gibi her noktamda küçük bir acı oluşturmuştu. Yakın iki arkadaş gözlerimin önünde benim için birbirlerine girmişti. *Benim yüzümden.*

"Hey." Liva'nın sesini işittiğimde gözlerimi açtım ve başımı yavaşça ona çevirdim. "Kendini suçlu hissetme," dedi, sesi beni yatıştırmak istiyor gibiydi. "Çocukluktan beri dostuz, biliyorsun. Alaz ve Bars'ın ilk kavgaları değil, birbirlerini çok sevseler de zıt düştüklerinde böyle *ufak* tartışmalar yaşayabiliyorlar."

Söylediklerine aldırmadan içimde büyüyen kasveti dağıtmak adına derin bir nefes aldım. Ezilmiş sesimle, "Bars neden benden nefret ediyor?" diye sordum.

"Sana özel değil." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bars biraz... ırkçı diyebiliriz. Genel olarak insan sevmiyor ve insan kanı taşıyan hiçbir canlıdan hazzetmiyor."

"Neden?" dedim sesim itiraz dolu bir fısıltı gibi çıkmıştı. "Benim gibi olan zindandaki insanları gördüm, hepimiz son derece güçsüz, savunmasızız. Neden sevmiyor? Neden sevmiyorlar?"

"Geçmiş..." dedi sakince, bana bakıyor fakat beni görmüyordu sanki. "Geçmişte yaşananlar, insanlığın atalarımıza yaptığı zulümler..."

Temash Uçurumu ve tepesinden atılan masum, çıplak kişiler, parçalanan bedenleri ve akan kanları canlandı zihnimde. Bu yaşanılan şeylerin hepsi onlarda bir iz bırakmış olmalıydı. Üstelik eğitimde bu günler istikrarlı bir şekilde izletiliyor, böylelikle insanlara yönelik kinlerinin soğumasına müsaade edilmiyordu. Bu şekilde yetiştirilen kişilerde nefretin neden solmadığını sorgulayamazdım.

Liva'ya bakmaya devam edip, "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Ben kimsenin masum olmadığını düşünenlerdenim Efsan," dedi aynı sessizlikle.

Bu kabul edilebilir bir tutumdu. Bir cevap vermedim, yalnızca dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı sallamakla yetindim.

Uyuyamıyordum. Odama çıktığımdan beri yaptığım tek şey çift kişilik büyük yatağımda bir sağa bir sola dönüp durmaktı. Bir günde yaşayabileceğimden fazla duygusallık, şok, hüzün, kızgınlık yaşamıştım ve tüm bunlarla aklımda dönüp duran düşünceler uyumama engel oluyordu. Bars'ın kurduğu acımasız cümleler beynimde fink atıyordu. Ölüm mührünün benim yüzümden konulduğunu savunuyordu ve bu başımı bilmeden bir başka belaya daha soktuğumun habercisiydi.

Aynı zamanda burada takıldığım herkesi kendimle tehlikeye sürüklediğim fikri ise beni vicdan azabından öldürebilecek güçteydi.

Boğazım Sahra Çölü'nden daha kurak bir yere dönüştüğünde elimi boynuma atarak sağıma döndüm. Hafifçe doğrulup komodinin üzerindeki sürahiye uzandım. Sürahiyi bardağa eğdiğimde içinden su gelmesini bekledim ancak sadece birkaç damla düştü.

Bunun beni yatıştırmayacağını biliyordum, bu sebeple her ne kadar kalkmak istemesem de bacaklarımı yataktan sarkıtıp ayaklandım. Çıplak ayaklarıma bir şey geçirmeden, üzerimdeki gri renkli saten geceliğin yakasını düzeltip odadan çıktım.

Koridor her zamanki gibi gecenin bu saatlerinde sessiz ve karanlıktı. İlk zamanlarda olmayan ancak ben buraya yerleştikten günler sonra kendisini fark ettiğim ayarı kısık aydınlatıcılar önümü görmemi sağlıyor ve en azından daha az korkunç bir görüntü oluşmasına vesile oluyorlardı. Sabahki olayın vahameti hâlâ üzerimdeki etkisini koruyordu.

Belki de bundandı koridoru geçip merdiveni inerken bile devam eden titreyişim.

Tüm basamakları indiğimde başımı sağıma çevirip birkaç metre ötemdeki mutfağın ışığının yanık olduğunu gördüm. Tam görüş alanımda olmadığı için içeride kimin olduğunu anlayabilmem ancak birkaç adım daha attığımda belli olacaktı. Öyle de yaptım.

Mutfakla aramda taş çatlasın on adım kala onu gördüm. Üzerinde siyah kısa kollu eşofman takımlarından biri vardı, iki eliyle bir kahve fincanı tutuyordu. Başı önüne eğik, bakışları birkaç santim uzağına, yere odaklıydı; oldukça düşünceli bir haldeydi ve bu halinin sebebini tahmin etmek pek zor değildi.

Beni henüz fark etmemişti. Bir an yürümeye devam edip karşısına geçerek onunla konuşmayı, onu yatıştırmayı düşündüm. Ama sabahki yakınlığımızın etkisinden henüz çıkabilmiş değildim, az önce korkudan titrediğini düşündüğüm bacaklarım da şimdi onu görmenin heyecanıyla daha beter bir hal almıştı. Bu halde değil onu yatıştırmak, bir cümle bile kuramazdım. Onunla muhabbet etmeyi bırak, göz göze gelmekten bile utanır hale gelmiştim. Bundandır ki eve geldiği andan beri bakışlarımızın asla buluşmamasına özen göstermiştim.

Şimdi de akıllılık edip henüz beni fark etmeden arkamı dönüp odama çıkmam iyi olacaktı.

Aklımın komutlarına uymayı seçtim. Kalbim burada olup deli gibi onu sakinleştirmeyi isterken odama gitmek üzere ona arkamı döndüm.

"Seni öptüğüm için gözlerini benden mahrum mu edeceksin?"

Daha bir adım atamamışken işittiğim sesiyle olduğum yerde durdum. Etrafa sükût hâkimdi; boş alanda yükselen tek ses, duvarda asılı saatin hareketlenen akrep ve yelkovanının çıkardığı *tik-tak* sesiydi. Bu sessizlikte Alaz'ın kurduğu cümle birkaç defa kulaklarımda yankılandı.

İçimdeki heyecan kıvılcımları midemden yükselip tüm uzuvlarıma yayılırken omzumun üzerinden ona baktım. Neyse ki uzun bir boyu vardı da başımı çevirdiğim an ilk gördüğüm şey gözleri yerine gövdesi olmuştu.

"Ben... Şey..." diye geveledim. "Yalnız kalmak isteyeceğini düşündüm."

"Yanıma gel Efsun," dedi cümlem noktalanır noktalanmaz, en ufak tereddüt barındırmayan pürüzsüz tonlamasıyla. "Buna ihtiyacım var."

Son cümlesi dudaklarından, *Sana ihtiyacım var,* der gibi dökülmüştü. Sakinleşmek adına ağzımda biriken tükürükleri yuttum ve tekrar merdivenlere baktım.

Odaya çıkmak istiyor muydum?

Cevabı belliydi: *Hayır.* Deli gibi atan kalbimle burada kalmak, Alaz'ın yanına ilerlemek ve onunla konuşmak ya da susmak istiyordum. Yanında olduktan sonra ne yaptığım fark etmezdi. Bu fevkalade hisler benliğimi ne zaman sarmaya başlamıştı bilmiyordum ancak bugün tamamen gün yüzüne çıkmıştı ve ben artık onları yok *sayamıyordum.*

Bu nedenle yukarı çıkmayı hemen aklımdan sildim ve sağ elimi kaldırıp sol göğsümün üzerine bastırarak ritmini bu şekilde eski haline getirebilecekmişim gibi bekledim. Birkaç saniye geçti, kendimi daha iyi hissedebildiğimde elimi göğsümün üzerinden çekip ona döndüm.

Yavaş adımlarla yanına ilerlerken onun bakışlarını tüm benliğimle hissetmeme rağmen sadece kendi ayaklarımı ve attığım adımları izliyordum. Mutfağa girdiğimde sırtını yasladığı tezgâhta hafifçe yana kaydı. Oraya geçmemi istediğini belirtiyordu. Alaz'a uydum ve tam yanına geçip belimi tıpkı onun gibi tezgâha yasladım. Kollarımız neredeyse birbirine değecekti.

Bakışlarının yüzümde olduğunu sezdiğimde bedenimdeki tüm kanlar o noktaya çekildi. Odunsu kokusu burnuma çalınırken çaktırmadan biraz daha hisli soludum.

İkimiz de sustuk. O bana, ben yere bakıyordum. Dakikalarca konuşmadan öylece durduk. Gözlerimi birbirine kenetlediğim ellerime çevirirken dudaklarımı birbirine bastırdım. Ve bu enteresan sessizliği ilk bozan ben oldum. "Huzursuz görünüyorsun."

Bir cevap beklerken bakışlarımı ona çevirdim. En azından gerilerek damarlarını ortaya çıkaran boynunu görebilecek raddeye gelmiştim.

"Öyleyim."

Gözleri hâlâ üzerimdeydi. Bir anlık hareketiyle kolu yavaşça kolluma sürtündü. Tüylerim ürperdi. Sessizce boğazımı temizledim. "İlginç olaylardı."

"Öyleydi," dedi bu sefer de.

Gerildim, titreyen ellerimi saklamak için yukarı kaldırdım ve avuçiçlerimi tezgâha bastırdım. Bars konusunu açıp açmamayı düşündüm. En sonunda döküldüm. "Benim yüzümden Bars'la tartışmanı istemezdim."

"Sadece senin için olduğunu düşünüp kendini üzme," dedi Alaz; sesi sakin, gözleri üzerimdeydi. "Bars'ın dostundan önce emir aldığı komutanıyım. Ona verdiğim emrin kuralları seni koruması, sözünün üstüne söz söylememesi ve sana kesinlikle sesini yükseltmemesini içeriyor. Fakat o beni, benim kim olduğumu ve sana karşı koyduğum keskin kuralları unutarak davranıyor."

"Çünkü benden, yani insanlardan nefret ediyor. Belki de ona hak vermelisin."

"İyi bir asker, duygularını gizlemeyi bilmeli."

Kurduğu bu cümleyle başımı kaldırıp nihayet ona baktım. Gözlerimiz buluştuğunda içimde patlayan volkanı bir kenara bıraktım. Tek kaşım yukarı kalkarken sordum. "Sen biliyor musun?"

Derin bakışları gözlerimdeki üstün hükmünü sürdürdü. Ardından, "Sen cevap ver," dedi.

Dudaklarım çekingen bir tebessümle kıvrıldı. Tekrar önüme döndüm fakat o dönmedi. Beni süzmeye devam ediyordu. "Bugün gerçekten çok öfkeli ve tedirgin görünüyordun," derken bakışlarım üstü boş olan mutfak masasındaydı.

"Aslında bu dizginlenmiş halimdi." Bu yanıt üzerine kafamı tekrar ona çevirdim. Bu sırada Alaz'ın da elini tezgâha yaslaması serçeparmaklarımızın birbirine değmesine neden oldu. O aptal, kendini bilmez titreşim anında ortaya çıktı.

"Öyle mi?" diye sorduğumda başını ağır ağır salladı.

"Biri evimin önüne kadar gelip ölüm sembolü çizme cüretinde bulunmuş ve hiçbir iz bırakmadan uzaklaşmış. Benim şu an esip gürlemem, emrimde çalışan herkesten hıncımı çıkarmam, ortalığı yıkıp dökmem gerekliydi. Ama..." dedi ve durdu.

"Ama?" diye sordum ona bakmayı bırakmadan.

"Beni dizginleyen bir şey vardı."

Kalbim gerildi, hızlanan atışları ağır çekime girdi. Cevabının nefesimi keseceğini bildiğim halde sormaktan çekinmedim. "Seni dizginleyen şey neydi?"

Sadece kafasının bana dönük olmasıyla yetinmedi, bedenini de bana çevirdi. Refleks olarak ben de ona döndüm. "Attığım her öfkeli adımda," dedikten sonra sol elini yukarı kaldırdı. Sağ yanağımın üzerine bastırdı. Parmakları o kadar uzundu ki avcu yanağıma değerken parmak uçlarından biri kaşlarımın üzerine kadar uzanıyordu. Başparmağı aralık kalan dudağımın üzerine değdi. "Burası aklıma geldi."

Zaten susamıştım, üzerine bu hareketi ve söyledikleriyle kendimi iyice, üzerimde kalın bir montla ıssız çölün ortasına bırakılmış gibi hissettim. Yutkunmak istiyordum fakat ağzımda sıvı namına bir şey kalmamıştı. Bakışlarımı hafifçe sağa kaydırdığımda o da aynını yaparak göz bağımızı kesmeme fırsat vermedi.

"Kızgınca baktığım her yönde..." Parmağı yavaşça yukarı çıkıp göz altıma değdi. Başını biraz eğip bana daha yakından baktı. Gözleri hafifçe kısıldı. "Bu, cesurlukla süslenmeye çalışılmış, ürkek, kaçamak bakışları gördüm."

Öyle etkileniyordum ki kalbimin göğsümü yarıp dışarı çıkmasından korkmaya başladım. Bakışlarımı bu sefer sola çevirdiğimde Alaz yine benimle aynı anda hareketlenip ondan kopmama imkân vermedi. "Duyduğum, sinirleneceğim her saçma sözde..." Boşta kalan sağ eli yavaşça parmaklarıma dokunduğunda ürperdim. "Kulaklarımda dün geceki o melodi, *bizim melodimiz çalındı.*"

Bizim kelimesiyle içimdeki tüm ateş bir lava dönüşüp yakıcı sıcaklığıyla bedenimin her ayrıntısına yayıldı. "Alaz," dedim güçsüz bir şekilde.

"Efsun," dedi boğuk sesiyle. "Kahretsin," diye inledi. "Galiba ben duygularını saklamakta çok başarılı bir asker değilim."

Gülümsedim. Bu gülümsemenin ısınan yanaklarımı iki küçük top gibi şişirdiğine emindim. "Alaz," dedim bir kez daha bu sefer onun gibi. "Sen, söylediklerinle karşındakini kendine esir etmekte çok başarılı bir askersin."

Suratına yerleşen kendini beğenmiş tebessümün ardından parmaklarıma dokunan elini biraz kaldırıp belimi kavradı. Beni hafifçe kendine çekip dudaklarını saçıma bastırmasına karşı koymadım. Beklemeden ona sokulduğumda kolları beni sahiplenici tavrıyla sardı.

☽

Ertesi sabah eğitime her zamanki gibi Alaz'ın arabasıyla gelmiştim. Birlikte eğitim alanına doğru yürüyorduk. Bir yanımda Alaz vardı ve yürürken bazen kollarımız birbirine değiyordu; öbür yanımda Kuray ve onun yanında da Liva vardı. Bars ortalıkta yoktu. Dün geceden sonra bir müddet buralarda görünmeyecekti anlaşılan ve bu beni rahatsız etmişti. Alaz her ne kadar benimle ilgili olmadığını söylese de sebebinin ben olduğunu anlamak pek zor değildi.

Alaz yanımdayken bu yollardan geçmeyi sevmiyordum çünkü tüm gözler bir dünya starı görmüş gibi ona çevriliyordu. Birkaç kız Alaz'a baktıktan sonra bana haset dolu bir bakış atıp gözlerini üzerimizden çekiyordu. Burada Alaz'ın sevgilisi falan değil, gönül eğlendirdiği bir oyuncak olarak tanınıyordum, bunun neyini kıskanıyorlardı? Kim bunun yerinde olmak isterdi ki? İnsanları... "Onlar insan değil," diye düzeltti beynim. Onları anlamak zordu.

Cadı ve carisler için olan eğitim alanını ayıran demirliklerin önünden geçtiğimizde, "Seninki buraya bakıyor," dedi Kuray. Ne söylediğini anlamadığım için kaşlarımı çatarak başımı sağıma çevirip Kuray'a baktım. Kaşlarıyla cadı ve carislere ayrılan alanı işaret etti. Gösterdiği yere bakmak için başımı çevirdiğimde Alaz da aynısını yaptı.

O an birkaç metre ötemizde, demirliklerin arkasındaki Sıraç'ı gördüm.

Sıraç'a bakarak yürümeye devam etmemi sonlandıran şey, önüme geçen bir erkek bedeni oldu. Üzerine siyah kazaklarından birini giyen Alaz bir filmin arasına giren reklam gibi görüşümü kestikten sonra çenesini kaldırarak solu işaret etti. "Bu taraftan."

"Neden?" dedi benden önce Kuray. "Kapıya yaklaşmıştık."

"Bu giriş fazla kalabalık oluyor," diye yanıtladı hızla Alaz.

"Kalabalık mı?" dedi Kuray tekrar. "Dostum, önünde en fazla beş kişi var."

Alaz ona ters bir bakış attı. "Bu taraftan dedim," diye yanıtladı ve Sıraç'a sırtımızı dönerek diğer kapıya yönelmemize sebep oldu.

Eğitim alanının koridorlarında öne ve arkaya doğru yürüyen kızlı erkekli gruplar vardı. Herkes kendi halindeydi ve Alaz'a odaklanan bakışlar ilkine nazaran –ne kadar olabilirse işte– azalmıştı. Artık hangi eğitimin hangi derslikte olduğunu nihayet bilecek düzeydeydim. Bu nedenle sola dönmek için diğerleriyle aynı anda hareketlendim.

Dersliğin büyük kapısı profesör henüz gelmediğinden açıktı. Alaz'la içeri gireceğimizi düşündüm fakat o duraksadı. Neden durduğunu anlamak için yüzüne baktığımda, "Siz geçin," dedi sadece.

"Sen gelmeyecek misin?" diye sordum, dudaklarımdan ansızın dökülmüştü bu soru ve bunun için pişmandım.

"Geleceğim," dedi Alaz, yüzünde sorumun hoşuna gittiğini belli eden bir ifade asılıydı.

İfadesine karşılık, "Tamam," dedim ve boğazımı temizleyip kara bakışlarının etkisinden kurtulmak için sınıfa döndüm. Birkaç adım attığımda Alaz'ın gittiğini hissetmiştim. Şimdi sınıf bomboş geliyordu ve beni burada kalmaya çeken hiçbir şey yoktu. Niye böyle oluyordu? Bu çılgıncaydı!

Derince soluyarak kafamdaki aşk böceklerini ezmeyi denedim. Böyle giderse amfinin üst katına çıkmak için kullandığım basamaklara takılıp düşebilirdim ve emindim ki bu kimsenin şahit olmak isteyeceği bir şey değildi. Alaz'ı aklımdan uzaklaştırıp Mehsa ve Barın'ın gelip gelmediğini anlamak amacıyla gözlerimle amfiyi taradım. Siyahi, kıvırcık saçlı bir kıza ilişti önce bakışlarım, ardından kızıl saçlı, çilli bir erkek bedeni seçtim; kumral, minyon bir kızı Mehsa sandım lakin gözlerimi kısarak bakınca o olmadığını anladım.

Her çıktığım basamakta gördüğüm yüzler değişiyordu. Nihayet son basamağa yaklaştığımda arkadaşlarımın orada olduğunu gördüm. En arkada yan yana oturuyorlardı. Mehsa'yı burada görmek beni sevindirmişti, iyi olduğuna işaretti. Rahatlayan kalbimle onlara ulaşmak adına adımlarımı hızlandırdım.

Dar sıra aralığından geçerek nihayet yanlarına vardığımda arkamdaki gölge sayesinde Kuray ve Liva'nın da beni takip ettiklerini biliyordum. Mehsa ve Barın önlerine gelene kadar beni fark etmedi. Çünkü Barın uyumakla, Mehsa ise önündeki kâğıda bir şeyler karalamakla meşguldü.

Tam karşısına geçtiğimde, "Mehsa!" diye bağırdım sessizce. Elindeki kalemi hızlıca bırakıp kâğıdı aynı serilikle ters çevirdi ve masmavi gözlerini bana dikti. "İyisin, değil mi?"

Yüzüne küçük bir tebessüm ekleyip beni başını sallayarak onayladı. "Hem de çok iyiyim," dedi. "Uzun zamandır bu kadar rahat uyku çekmemiştim."

"Hafızan tazelendi," diye araya girdi Kuray. "Boş bir zihinle uyumak iyi gelmiştir."

Mehsa utangaç bir tavırla yanağına düşen saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sanırım öyle oldu."

"Eh, buna bir de yatağına benim kollarımda taşınman eklenince..."

Kuray suratında canlanan arsız gülümsemesiyle Mehsa'ya bunu söylediğinde sevgili arkadaşımın gözlerinde büyük bir yıldız parlaması yaşandı. Dudakları kendiliğinden açıldı. "Beni yatağıma sen mi taşıdın?" diye sordu hayran hayran. Sonra yanlış bir şey söylemiş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Yani siz mi taşıdınız?"

Kuray daha geniş gülümsedi. Kıvrımlı dudaklarını araladı.

"Kendi isteğiyle değil, Alaz'ın emriydi." Fakat Liva'dan çıkan bu cümle Kuray'ın söyleyeceklerini bir balta gibi kesti. Bakışlarım Liva'yı bulduğunda buğday tenine yansıyan bir rahatsızlık sezdim. Sanki bu diyaloglar onu germişti ve hemen bitmesini istiyordu. Bundandır ki kurduğu cümleden hemen sonra kimseye başka bir şey söylemeden ya da başka bir cevap beklemeden dümdüz ilerleyip bilmem kaçıncı rüyasını gören Barın'ın iki yan sandalyesine oturdu.

Dikkatimi tekrar Mehsa'ya verdiğimde tek kaşının havalandığını gördüm. "Alaz'ın emri miydi?"

Kuray ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi elini ensesine attı. "Öyleydi ama..." diye kabullenip bir şeyler gevelemeye çalıştı. Bu sırada Mehsa'nın irislerindeki parıltı kendini hafiften yok etmişti.

"Yine de teşekkürler," dedi Mehsa ardından gözleri etrafımızda gezindi. Dudakları bir şey sormak için aralandı fakat sonra vazgeçmiş olacaktı ki sustu.

"Lafı bile olmaz şekerim," diyen Kuray hemen bakışlarını Liva'ya odakladı ve kısılan gözleriyle ona doğru yürüdü. Yanındaki sandalyeye oturduğunda bakışlarını ondan çekmedi. Ancak Liva onu ve bakışlarını hiç umursamıyormuş gibiydi, dik çenesiyle önüne bakmaya devam ediyordu.

Onları izlemeye son verip tekrar Mehsa'ya döndüm ve ceketimi çıkarıp arkasına astıktan sonra hemen yanındaki sandalyeye oturdum. Elimi elinin üzerine koydum. "Gerçekten her şey yolunda, değil mi?"

Bu sırada ağzı açık bir şekilde uyuyan Barın hafiften horlamaya başlamıştı.

Mehsa, "Ah, hayır," derken omuzlarını düşürmüştü.

Hemen endişelendim. "Bir sorun mu var?"

"Var tabii Efsan," diye yanıtladı. Dudaklarını büktü. "Ölesiye yakışıklı bir adam beni evime kadar taşıdı ancak ben uyuyordum. Ah," diye inledi. "Kesinlikle bilincimin açık olması gerekiyordu! Kendi romantik filmimin en etkileyici sahnelerinden birini kaçırdım!"

O an gözlerimi kapatıp açarak, "Mehsa," dedim kızar gibi. "Ben de gerçekten önemli bir şey sandım!"

"Bundan daha önemli ne olabilir?" dedi ve gerçekten üzülmüş gibi başını sallayıp önüne döndü.

Bu kız gerçekten çatlaktı!

Kendi kendime gülümseyip önüme döndüm ve içeri girip eğitim için hazırlanan profesörü izledim. Çok geçmeden dersliğin kapısı açıldı ve bakışlarım yine oraya odaklandı.

Alaz içeri girdi.

Girer girmez siyah bakışları beni buldu. Yanıma ilerleyip tam yanıma oturduğunda kalbimde kelebek sürüleri dolaşıyordu.

Bakışları hâlâ üzerimdeydi. Bense çok önemli bir şey anlatıyormuş gibi gözümü kırpmadan orta yaşlardaki, sarışın, kısa boylu kadın profesörü dinliyordum, daha doğrusu dinliyor gibi görünüyordum.

Alaz'ın nefeslendiğini duydum. Oturduğu sandalyede geriye yaslandı ve birden kolunu oturduğum sandalyenin sırtına attı. Arkamızda sadece duvar olduğundan bu kadar rahat olduğunu anlayabiliyordum. Sandalyeye yaslandığım için kolu sırtıma, başparmağı ise ince bluzumun sardığı koluma değiyordu.

Kalbim yine beni yarı yolda bırakıp hızlandı, bir anlığına soluksuz kaldım. Gülümsedim ve varlığından rahatsız olmadan dersi dinlemeyi sürdürdüm.

Yoğun eğitim gününün son dersi Bay Lefter'e aitti. Bu sırada Mehsa lavaboda biraz fazla durduğu, öncesinde bahçede biraz fazla çene çaldığımız ve dersin başlamasına saniyeler kala girdiğimiz için her yer dolmuştu. Arkada bize yer tutulduğunu bildiğimizden amfinin basamaklarını çıkacağımız an arkamızdan Bay Lefter'in, "Bayanlar, bakın önde iki kişilik yer var. Neden arkaya gidiyorsunuz?" sorusunu duymuş ve arka sıraya gidememiştik.

O gün eğitimde bir dersi ilk defa en önden dinlemiştim.

Bay Lefter bitkiler hakkında bir sürü şey söyledi, yani söylemiştir eminim ama benim aklım beş saniye bile ne söylediğine odaklanamadı. Aklım dünde, bugünde, bu gecede ve yarın sabahtaydı. Düşüncelerim saçma bir şekilde Alaz'la doluydu.

Bu sebeple ilk defa bir ders haddinden fazla kısa sürmüş gibi gelmişti çünkü hiç dinlememiştim.

Herkes toparlanırken ben de sıranın arkasına yerleştirdiğim montumu ellerimin arasına aldım, ayağa kalktım ve giyindim. Mehsa'yla çıkacağım sırada işittiğim tok bir sesin, "Bayan Efsan," demesiyle duraksadım ve arkamı döndüm.

Geriye attığı simsiyah saçlarından bir telin bile düşme imkânının olmadığı, yürüdükçe siyah pelerininin uçları sallanan Bay Lefter bana doğru geliyordu.

"Buyurun Bay Lefter," dedim. O sırada dersliktekiler hızla çıkmaya, salon çabucak boşalmaya başlamıştı.

Bay Lefter karşıma geçtiğinde durdu. "Nasılsın?"

Bu konuşmanın nereye varacağını bilmemenin verdiği merakı sesime yansıtmamayı denedim. Profesörlerle konuşmak beni geriyordu. "İyiyim, teşekkürler." Cevabım soru gibi çıkmıştı.

"Ben de iyiyim Bayan Efsan," dedi ince dudaklarına hafif bir tebessüm yerleştirip ona sormadığımı vurgulamak ister gibi. Gülümsemeye çalıştım fakat ne konuşacağını merak ediyordum.

"Geldiğiniz ilk günlerin aksine bugün dersi pek dinliyor gibi görünmüyordunuz."

Burada kimse dersi dinliyormuş gibi görünmüyor ki, demek istedim ancak elbette diyemedim. Onun yerine yumuşak bir tebessüm kullandım. "Kişisel birtakım sebeplerden ötürü pek dinleyemedim, evet. Ama beni bunu sormak için mi durdurdunuz?"

"Hayır hayır," dedi aceleyle Bay Lefter tek elini havaya kaldırarak. "Sana bir haberim vardı aslında. Onun için."

Gözlerim kendiliğinden kısılınca, "Haber mi?" diye sordum. Bay Lefter'in benimle paylaşacağı ne olabilirdi ki?

"Evet," dedikten sonra nefeslendi. "Uzun zamandır aklımda olan bir şeydi fakat buna uygun birini bulamıyordum. Ta ki sen gelene kadar."

Elimi yukarı kaldırıp ensemi kaşırken, "Anlayamıyorum Bay Lefter," dedim. Konuşmanın gidişatı ister istemez Karan'la yaşadığım o korkunç diyaloğa kaymıştı. Bu adam da benden öyle bir şey isteyecek olamazdı, değil mi?

İyice paranoyak olmuştum.

Bay Lefter'den yayılan alaylı kahkaha düşüncelerimi dağıttı. Elini dostane bir tavırla omzuma koyduğunda, "Sakin ol Efsan, senden birini öldürmeni istemeyeceğim," dedi.

Rahatladım. *Kısmen.* Kendi kendime başımı sallayıp bir kez daha, "Bana vereceğiniz haber nedir?" diye sordum. Arkadan birileri çıkıyordu, Alaz'ın sınıfta olup olmadığını bilmiyordum çünkü profesörden başka bir yere bakamıyordum. Ancak burada olsaydı bakışlarını hissederdim.

Nefeslendi ve yüzündeki o samimi ifadeyi silmedi. Dudakları bu sefer teklifini dile getirmek için aralandı. "Programları ayarlamak, yeni bitki keşifleri yapmak, yeni panzehir bulmak, bunun büyüsünü bulmak, buradakilerle ilgilenmek... Hepsi tek başıma ilgilenemeyeceğim kadar büyüyor gün geçtikçe. Bir yardımcıya ihtiyacım var ve uzun zamandır bunu düşünüyordum."

Cümleler kafamda dönüp duruyordu, bense boş boş Bay Lefter'e bakıyordum. "Neyi?"

Bu sefer tamamen netti: "Derslere olan ilgili tavrını ve ceza aldığındaki gösterdiğin muazzam performansı göz önünde bulundurarak seni asistanım olarak atadım Bayan Efsan."

Bölüm Altı

Bağ

Büyüyen gözlerim ve şaşkın ifademle karşısında durduğum Bay Lefter'e ilk birkaç saniye cevap veremedim. Bu sırada yanımda duran Mehsa'dan şaşkın bir, "Ne?" sorusunun çıktığını duymuştum. Benim vereceğim tepkiyi o vermişti.

"Haber hoşuna gitti mi?"

Sorusu üzerine hayret dolu ifademden kurtulmak amacıyla kendi kendime kafamı salladım. Ne diyeceğimi bilemiyordum, böyle bir şeyin üstesinden nasıl gelebilirdim ki? Bir profesör beni asistanı yapıyordu ve ben daha doğru düzgün büyü bile yapamıyordum. Bu çılgınca olurdu, böyle bir şeye girişmemem gerekirdi. Bay Lefter bir kez daha sesini duyurdu. "Efsan?"

Düşüncelerimden arınıp nihayet konuşmayı akıl edebildim. "Bay Lefter," dedim tereddüt dolu bir sesle. "Ben, böyle bir şeyin üstesinden gelip gelemeyeceğimden emin değilim."

Büyü yapsın yahut yapmasın, bu şehrin yerlisi olsun yahut olmasın, herhangi birinin böyle bir görevin üstesinden kolay kolay gelebileceğini sanmıyordum. Mehsa'nın bile bunu kabul edeceğini sanmıyordum.

Bay Lefter'in yüzündeki gülümseme silinmedi fakat biraz azaldı. Omzumdaki elini hareket ettirip sıvazladı. "Üstesinden geleceğine eminim. Bir günde kaptın işi, çok fazla şey başardın. İyi bir ücret karşılığında çalışacaksın. Bu sana büyü kariyerin açısından da oldukça faydalı olur. Hem, ilk iki hafta deneme sürecin olur. Başaramayacağına emin olursak, istifa etmene müsaade ederim."

Tebessüm etmeye çalışıp başımı aşağı yukarı hareket ettirdim. "Ben... Yapamam. Gerçekten."

"O kadar emin olma." Gözlerini kırpıştırdı. "Denemekten zarar gelmez. Pazartesi günü görüşmek üzere."

Sonrasında Mehsa'ya baktı ve ona da aynı şekilde gülümsedi. Mehsa, profesöre dişlerinin görünmediği bir gülümsemeyle karşılık verdi ve profesör sınıftan çıkmak için yürümeye başladı.

O derslikten çıkar çıkmaz Mehsa anında bir küfrü hecelerine ayırdı. "O da neydi öyle!"

Omuz silktim. "Ben. Bittim. Bu sefer. Kesin."

"Böyle bir konuda nasıl emrivaki yapabilir?" dedi sinir olduğunu belli eden sesiyle. "Efsan! Bunu sürdüremezsin. Bir profesörün yanında... çok zor olur!"

Neyin çok zor olacağını biliyordum: *buradan olmadığımı gizlemek*. Farkındaydım. Başıma bir de onu eklemek istemiyordum. Telaşla Mehsa'ya baktım. "Ne yapacağım?"

"Bilmiyorum... Beynim dondu. Böyle bir şeyi beklemiyordum." Ben de beklemiyordum. Yanımızdan içeri girip çıkanlar oldukça Mehsa iyice gerildi, "Burada konuşmasak iyi olur," dedi. "Çıkalım."

Başımı salladım. İçimdeki endişe bulutu zerre dağılmadan Mehsa'yla dışarı çıktım.

Koridorda tanıdık kimseyi görmemiştik, zaten anında ıssızlaşmıştı ve bu koca duvarlı, büyük kristal avizeli, kasvetli eğitim alanının koridorlarında yürümek daha zor bir hal almıştı. Bundandır ki bahçeye çıktığımız an daha rahat bir nefes aldım.

"Bars neden ortalıkta yok?"

Bars'ın adını duymamla dün geceyi tekrar hatırladım. Konuşurken neredeyse ağzından alevler püskürtecek gibiydi, canımı çok acıtan sözler sarf etmişti, hatırladıkça içim sızlıyordu.

"Dün bir şeyler oldu."

Sevimli mavi gözleri kısıldı. "Seninle ilgili mi? Yine seni mi suçladı?" Sessiz kaldığımda, "Ah, şerefsiz panter!" diye alçak sesle bağırdı. "Kendini ne sanıyor acaba? Ben orada olacaktım ki ağzının payını verecektim!"

"İyi ki yoktun o zaman Mehsa," dedim dalga geçer gibi. Bir sıkımlık canı vardı, o da dün gece Bars tarafından alınabilirdi.

Barın kornaya bastığında arabanın kapısına yaslanan Mehsa yerinde sıçradı ve omzunun üzerinden abisine baktı. "Öküz müsün abi?"

Barın umursamaz bir tavırla elini yukarı kaldırdı ve içeri gel işareti yaptı. "Tamam," dedi Mehsa son hecesini uzatarak ve tekrar bana baktı. "Geç kalacağız, mekânda görüşürüz."

"Görüşürüz," dedim ve birbirimize sarıldık. O arabaya girdiğinde Barın aracı çalıştırıp uzaklaşana kadar onları izledim.

Gözden kaybolduklarında Alaz'a döndüm, bu anı bekliyormuş gibi arabasının ön yolcu kapısını açtı ve içeri girmemi bekledi. Alnımdan salınan birkaç saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıp beklemeden koltuğa oturdum. Kapımı Alaz kapattı. Hızlı adımlarla lüks otomobilinin önünden dolaşıp sürücü tarafına geçti ve saniyeler içinde yanımdaki siyah deri koltuğa yerleşti. Arabanın ne anahtarı ne de başka bir kumandası vardı. Alaz içeri girip ellerini direksiyona koyduğu an çalışmaya başlıyordu.

Araç çalıştığında ısıtıcı da aynı anda sıcak dumanları içeriye üfürdü. Bu, soğuktan kaskatı kesilmiş vücudum için iyiydi, en azından çenemin titreyişleri saniyeler içinde yavaşlamıştı.

Arabayı kullanan Alaz'ın göz ucuyla bana baktığını anladım. Biraz sonra sesi duyuldu. "Bay Lefter neden seni durdurdu?"

Beklemediğim bu soruyla kollarıma sürtünen ellerim duraksadı ve bakışlarım Alaz'ı buldu. Bay Lefter'in beni durdurduğunu görmüş müydü? Ben onun eğitimden çok önce çıktığını sanıyordum.

Tek kaşı sorusuna cevap bekler gibi yukarı kalktığında doğru mu yoksa yalan mı söylemeliyim diye birkaç saniye düşündüm. Ama yalan söylemenin beni bir yere götürmeyeceğini biliyordum. Bu nedenle açık olmakta fayda vardı. "Beni asistanı yapmak istiyormuş."

Alaz'ın simsiyah gözbebekleri büyüdü, kaşları hafifçe yukarı kalkarken araba ani bir fren yaptı ve Alaz, "Ne?" diye bağırdı. Ani fren yüzünden öne savrulan başım neredeyse arabanın ön camına çarpacaktı kendimi kontrol etmeyi son anda başarmıştım. "Sen ne dedin?" Sesi öfke doluydu. "Kabul etmedin, değil mi?"

"Sakin olur musun?" dedim sertçe. "Başımı çarpacaktım."

"Emniyet kemerini tak," dedi laf arasında ve tekrar diklendi. "Ve bana cevap ver."

Gözlerimi kapatıp açtım. Böyle tehlikeli bir şeye gözüm kapalı girişeceğimi mi sanıyordu? Soluyarak sakinleşmeye çalıştım. "Bir aklım

var ve bunu kullanabiliyorum." Konuşurken kullandığım ton sertti. "Elbette kabul etmedim. Ama..."

Rahatlamış gibi sırtını koltuğuna yasladı ve gözlerini kapatıp tuttuğu nefesini serbest bıraktı. Endişelenmiş miydi? Benim için? Yoksa işini berbat edeceğim diye mi korkmuştu? Her zaman en kötüsünü düşünen beynim bunu *işini berbat edeceğim korkusu* olarak algılayıp umutlanmama müsaade etmedi.

"Ama?"

Yutkundum. "Bay Lefter bana seçim yapma şansı bırakmadı. Beni asistanı olarak atamış bile."

Alaz'ın gözleri kısıldı. "Ne dedin?"

"Ben Bay Lefter'in..."

"Efsun, sen... aklını mı kaçırdın?" diye bağırdı. "Böyle bir şeye nasıl izin verirsin?!"

"Yabancı dil mi konuşuyorum?" diye sordum. "Ben izin vermedim. Adam bana sormadı, sadece haber verdi."

"Böyle bir şeyi yapamaz. Buna hakkı yok."

"Yapmış işte."

Alaz gözlerini açar açmaz bana baktı. Tehlikeli diliyle bana tehdit vari, emir dolu bir cümle kurdu: "Unut bunu. Değil asistanlığını yapmak, bir daha o adamın dersinde öne bile oturmayacaksın."

İsteyerek oraya oturmuşum gibi davranıyordu ve bu sinirlerimi iyice germişti. Yer olmadığını ve ben yukarı çıkarken beni durduranın Bay Lefter olduğunu görmemiş miydi? Niye böyle davranıyordu?

"Önde oturmayı ben istemedim. Geç girdiğimiz için yer kalmamıştı ve Bay Lefter..."

"O zaman eğitime geç girme Efsun!" diye bağırarak araya girdiğinde çok hafif de olsa irkildim.

Çatılan kaşlarımla ondan aşağı kalmadan ben de bağırdım. "Emredersiniz Efendimiz Alaz!"

Öfkeli bakışlarımız saniyelerce birbirine bağlı kaldı. İkimizin de kaşları çatıktı, burnumuzdan soluyorduk ve göğüslerimiz sertçe yukarı kalkıp iniyordu. Alaz'ın gözleri yavaşça önce burnuma, sonra dudaklarıma indiğinde şeytan tehlikeli bir çan çaldı. Artık ikimiz de susuyorduk, etrafa derin bir sessizlik hâkimdi ve Alaz'ın bakışları dudaklarımdaydı.

Bana doğru eğileceğini hissettiğimde kollarımı göğsümde birleştirip sertçe önüme döndüm. Alaz da doğrulmuştu fakat bakışları hâlâ üzerimdeydi. Önüne döndüğünü hissettim. "Ben seni gizlemeye çalıştıkça sen buradaki herkesin dikkatini çekmeyi nasıl başarıyorsun anlamıyorum ki ben."

"Bayılıyorum ben dikkat çekmeye," dedim iğneler gibi. "Elimden geleni yapıyorum bunun için. Herkesin tek düşündüğü ben olayım istiyorum. Psikopatım çünkü."

Kızar gibi, "Efsun," dediğinde, "Alaz," diye karşılık verdim. "Saçma sapan bir konu yüzünden üzerime gelme lütfen."

Ellerimle kollarımı sıvazlamaya devam ediyordum. Arabanın durmasıyla ısıtıcı da kapanmıştı ve tekrar üşümeye başlamıştım; çenem titriyor, dişlerim birbirine çarpıyordu. Titrememe etki eden şeylerden biri de yaşadığımız küçük çaplı tartışmaydı. Biri bana bağırınca, beni suçlayınca ya da bana emir verince geriliyordum.

Bundandır ki sol bacağımın üstüne attığım sağ bacağım kendiliğinden sallanıyordu.

Alaz ellerini direksiyona koyduğunda araba tekrar çalıştı ve ısıtıcı bu sefer daha yüksek bir dereceyle açıldı. "Ne zaman buraya göre giyinmeye başlayacaksın?"

Ellerimi kollarıma sürtüp daha çabuk ısınmayı deniyordum. Ters bir tavırla, "Daha ne kadar sıkı giyinebilirim?" derken üzerime baktım. Kaliteli deri ceketin fermuarı açıktı. Titreyen ellerimi indirip fermuarı kapatıp yukarı çektim. Boynumun hemen aşağısında küçük bir açıklık bıraktım.

"Ceket giymekten vazgeç," dedi Alaz, bakışları tekrar karla kaplı yola odaklanmıştı. Araba sağa doğru hafif bir manevra yaptı.

"Herkes böyle giyiniyor. Aralarında Eskimolar gibi durmak istemiyorum." Sesim ilgisizliğini sürdürüyordu.

"Eski... Ne?"

Alaz'ın bilmediği bir kelime daha.

Tepkisine neredeyse gülümseyecektim ancak son anda kendimi zapt etmeyi başardım. "Eskimo," diye yanıtladım onu, yolu izlemeyi sürdürürken. "Benim dünyamda kuzey kutup ve yörelerinde yaşayan insan topluluğuna verilen isim."

Alaz bu yaptığımı onaylamıyormuş gibi kafasını salladı. "Kendi evrenindeki tabirleri unutman gerekiyor. Bunu bir başkasının yanında söylesen ne olur biliyor musun?"

İçimden, *Yine başladık,* diye geçirdim. Vücudum çoktan normal ısısına dönmüştü ve çenem artık titremiyordu. Umursamaz bir ifadeyle ona baktım. "Beni öldürürler?"

"Denerler," dedi. "Ama buna izin vermem."

Kapkara hareleri tekrar beni bulduğunda kalbimde uçuşan kelebeklerin etkisini hissetmemesi adına gözlerimi elektrik şoku yemişim gibi hızla ondan çektim. Sırtımı koltuğa yasladım ve kapı kolunun kenarında bulunan emniyet kemeri düğmesine bastım. Güvenlik kemeri hemen belimi sarıp karnımın üzerinde bir korunak oluşturdu.

Alaz, "Buradakiler bu evrenin soğuğuna alışmış," dediğinde yolu izliyordu ve bu nedenle yine kısa bir an ona bakabilmiştim. "Ama senin zayıf bedenin buraya aykırı. Hastalanabilirsin."

"Seni ilgilendirmez," derken tekrar önüme döndüm, gözlerimin yoldan ayrılmaması için büyük bir çaba sarf ediyordum.

"İlgilendirir," diye çıkıştığında gözlerim beni dinlemeyip ona dokundu. "Sen benim..." Duraksadı. Yanlış bir şey söyleyecekmiş gibi gerildi, nefeslendi ve sustu.

Konunun kapanmasını sağlayabilirdim lakin içimdeki hiçbir şey buna izin vermiyordu. Bir anlık cesaretle dudaklarımı araladım. "Ee... Ben senin ne?"

Tek kaşımı yukarı kaldırıp cevabını bekledim.

Alaz bir kez daha soludu, keskin gözlerini yoldan ayırmadı. Bana bakmak istiyor ancak bunu yapamıyor gibiydi. Yutkunduğunu âdemelmasında olan hareketlenmeyle anladım. Derken nihayet dudaklarını hareketlendirip bana bakmadan sorumu yanıtladı. "Sen benim *himayem altındasın.*"

Anlık bir durgunluk yaşadım. Cümleyi kendi kafamda birçok şekilde tamamlamıştım ama hiçbiri bu değildi. İnce bir camdan oluşan saniyelik düşlerimin bu yanıtla kırılışını duydum. Bu yüzdendi tabii, başka ne olacaktı ki? Ne duymayı bekliyordum? Beni sevdiğini yahut benden hoşlandığını mı? Bana âşık olduğunu mu?

Komiktim. Ne ara bu kadar *Polyanna* olmuştum? Bu kesinlikle bana uygun bir düşünce tarzı değildi.

İç çektim ve kenarlarını kar kaplamış asfalt zemini seyrettim. "Soğuğu seviyorum, rahatsız etmiyor."

Bu eksi derecelere düşen havaların, sıkı giyinmeden dışarı çıktığımda içimde yanan tüm alevleri soğutacağını düşünüyordum. Her rüzgârda yüreğimde yanan aile özlemi ateşi biraz olsun diniyordu sanki. Kendimi sıcak tutsam daha çok yanacak gibiydim ve bunu istemiyordum.

"Soğuk, terapi olarak kullanılabilecek bir yöntem değildir Efsun," dedi Alaz düşüncelerimi okuyormuş gibi. "Zararlıdır."

Şaşkınca ona bakarak, "Senin zihin okuma yeteneğin mi var?" diye sordum.

"Ne?" derken gözleri beni buldu. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Ne bileyim..." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Ne düşünsem aksi yönünü söyleyip düşüncelerimin tezini yerle bir ediyorsun."

"Düşüncelerini okumama gerek yok, *seni hissetmekte* başarılıyım demek ki."

Bu yeni cümlesiyle kalbimde de yeni bir krize sebep olmuştu. Az önceki cümlesinin verdiği kötü etki bir anda silindi, sayıları artan kelebekler daha hızlı kanat çırptı. *Öylesin,* diye geçirdim içimden ancak bunu dışavurmadım ve bozuntuya vermeden önüme döndüm. Dünyanın en zor işlerinden birinin ne olduğunu artık biliyordum: Alaz'ın gözlerine bakmak. Dünyanın bundan daha da zor işiyse Alaz'ın insanı serseme çeviren cümlelerinin ardından yüzüne iki saniyeden fazla bakabilmekti. Ve henüz bunu başaramamıştım.

Üst üste nefesler aldım fakat sıcak arabada kendini belli eden tek şey onun odunsu kokusuydu ve bunun toparlanmama yardımcı olduğu pek de söylenemezdi.

Yol ayrımına ulaştığımızda Alaz'ın sağ tarafa dönmesi gerekirken sola döndüğünü fark ettim. Heyecanla doğrulup, "Yanlış yola girdin," dedim kocaman açtığım gözlerimle ona bakarken. "Kasvet'e sağdan gidilmiyor muydu?"

"Kasvet'e gitmiyoruz," dedi dümdüz bir sesle ve aracın hızı biraz daha arttı.

Kaşlarım aniden gözlerimin üzerine indi, alt ve üst kirpiklerim birbirine yaklaştı. "Nereye gidiyoruz?"

Verilebilecek en kapalı yanıtı verdi: "Gidince görürsün."

Alaz'la ve onun en az kendisi kadar siyah arabasıyla Nephan'ın en ücra yerlerinden geçmiş, ormanlık alanlara girmiştik. Gittiğimiz yollar hiç tanıdık gelmemişti, yol hafızam iyiydi ve daha önce buralardan geçmediğime emindim. Dalları karla örtülü uzun ağaçların arasından geçerken ağzımı açıp tekrar nereye gittiğimizi soracaktım ki araba durdu.

Burada ne işimiz vardı?

Etrafta sadece ağaçlar vardı. Hiçbir şeyi çözemeyen ifademle aval aval Alaz'a baktım. "Neden buraya geldik?"

"Var bir sebebi," diye yanıtladı.

Boş boş onu izlemeye devam ediyordum. Geçiştirilmeyi sevmiyordum. Sebebin ne olduğunu sormak için dudaklarımı tekrar açtığımda Alaz'ın siyah tişörtünü uçlarından tutarak kaldırdığını gördüm. Karın kasları gözüme ilişti̇ğinde gözlerimi kocaman açarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Gülümsedi. "Sana görsel şölen sunuyorum. Tadını çıkar."

Gerçekten tişörtünü kafasından çıkardığında gözlerim iki kat büyüdü. Şimdi kabarık göğüs kaslarını da görüş alanıma girmişti. Kalbim tekledi. Başı hareketlendiğinde bana bakacağını anladım ve başımı hemen dışarıya çevirdim.

Onu en fazla iki saniye izlemiştim ama yine de kalbim deli gibi atıyordu. "Gerçekten anlamıyorum," dedim kekelemeyi son anda engelleyerek. "Ne yapacağız burada?"

"Aklından geçeni değil Efsun," derken eğlendiği sesinden belli oluyordu. "Çok isterim ama şimdi değil."

Ona baktım. "Aklımdan bir şey geçirdiğim yok benim."

Tişörtünü koltuğun kenarına koyduktan sonra yüzündeki o haylaz ifade silinmeden omzunu hafifçe bana doğru eğdi. İstemsizce geriledim, ellerim benden izinsiz titriyordu. Kaslı kolunu kaldırdığında beni tutacağını sandım ancak o arka koltuğa uzandı. Gözlerimi kusursuz bedeninden güçlükle ayırıp ne yapmaya çalıştığını çözmek için ben de arkaya baktım. Arkada, şu ana kadar dikkatimi çekmemiş birden fazla karton paket vardı. Paketlerden birini eline aldı ve doğruldu. Tek hareketle açtığı paketin içinden krem rengi bir tişört çıkardı.

Krem mi?

Alaz hiç o renk giyinmezdi ki...

Tişörtü başından geçirdiğinde kısa bir an beni görmediği için tekrar gövdesini inceledim. Kollarına tişörtü geçireceği sıra bakışlarımı hiç ona bakmıyormuşum gibi tekrar yukarı kaldırdım. "Tarzını mı değiştiriyorsun?"

"Asla," diye yanıtladı hemen. "Sadece, bir görevimiz var."

Tişört gövdesine çok hafif yapışmıştı ve bu kaslarını gözler önüne seriyordu. Üstelik açık renk tenine çok yakışmıştı. İçten içe hoşuma gittiğini inkâr edemezdim.

"Ne görevi?" diye sorarken Alaz paketten tişörtle aynı renk bir şapka çıkardı. Şapkayı başına taktıktan sonra gözlerini kapatıp açtı. Ardından bana baktı. Gözleri maviydi.

Yanlış mı görüyorum diye birkaç saniye boyunca öylece gözlerine baktım. Ama hayır, siyah irislerin yerinde yeller esiyordu. Sorduğum soruyu unutarak şaşkınca, "Gözlerin..." dedim. "Mavi oldular."

Hayret dolu ifadem onu gülümsetti. "Korkma, hep böyle kalmayacak," dedikten sonra göz kırpıp paketi bana uzattı. "Sen de değiştir kıyafetini."

Paketi alırken tek kaşımı havalandırdım. Bakışlarımı mavi irislerinden zar zor ayırıp, "Burada mı?" diye sordum.

Sırıttı. "Bence iyi fikir. Şölen sunma sırası sende."

"Çok beklersin."

"Seni öpmeden birkaç gün önce de çok bekleyeceğimi söylemiştin. Fazla beklemiş sayılmam, ha?"

Karan'ın sarayındaki kütüphaneyi bulmak için dışarı çıktığımız gece Alaz'la aramızda geçen diyalogları hatırladığımda yanaklarıma bir ısı dalgası hücum etti. Gözlerimi büyük bir utançla hemen Alaz'dan çektim ve, "İnsanları utandırmak neden bu kadar hoşuna gidiyor?" diye sordum.

"Herkesi değil," dedi. Güldüğüne emindim. Ve imasını anlamıştım. Herkesi değil, beni utandırmak hoşuna gidiyordu ve bunu fark etmek daha çok kızarmama sebep oldu. Her zamanki kara bakışlarının yerini alan maviliğin üzerimde olduğuna emindim. Çok geçmeden elindeki paketi tekrar uzattı. Göz ucuyla pakete baktım. "Hadi, giy artık."

Ona bakmadan paketi aldım. "Arabadan çıkman gerekiyor."

Nefeslendiğini duydum. "Tamam, çıkıyorum."

Kapı açılma sesini duyana kadar ona bakmadım. Dışarı çıktığında bakışlarımla onu takip ettim. Arabanın ön tarafına geçti, bana dönük olan sırtını kaputa yasladı. Hemen üzerimi çıkarmadan önce cam tuşuna basıp camın biraz açılmasını sağladım. Soğuk hava anında içeri dolsa da buna aldırış etmeden Alaz'a seslendim. "Ben tamam diyene kadar arkanı dönme."

Bana bakmadan, "Buna söz veremem," dedi.

Ciddi olmadığını biliyordum, bu sebeple başka bir yanıt vermek yerine gülümseyip camı kapattım. Üzerimdekileri çıkarmadan önce bana uzattığı karton paketin içine baktım. İlk elime gelen şey Alaz'ın kısa kollu tişörtünün aksine içi yünlü, kalın bir kapüşonluydu. Rengi onun üzerindekiyle aynıydı ve önünde, sol tarafta zeytin dalı simgesi vardı. Görevimizin ne olduğunu ve neden bunları giymemiz gerektiğini bilmiyordum ama, *Ne de olsa az sonra öğreneceğim,* diye düşünerek sorgulamayı biraz olsun bıraktım. Hızlı bir şekilde deri ceketimin fermuarını indirdim. Koyu gri bluzumu da tek hamlede başımdan çıkardığımda iç çamaşırımla kaldım. O sıra göz ucuyla Alaz'ı kontrol ettim. Parmaklarıyla kaputa ritim tutuyor, başını bir santim bile bana doğru çevirmiyordu.

Onu izlemeyi bırakıp seri hareketlerle kapüşonluyu önce başımdan, sonra kollarımdan geçirdim. Uçlarından tutup belime indirdiğimde rahatlığı, ısıyı hissettim. İki kat mont giymişçesine sıcak tutuyordu.

Zorlu görevi bitirmenin ardından çantanın içinde Alaz'ın taktığı şapkanın aynısını gördüm. Bu da benim için olmalıydı. Atkuyruğu yaptığım saçımdaki tokayı çıkardım ve tüm tellerin omzumdan salınmasını sağladım. Parmaklarımla saçıma kısa bir çekidüzen vermemin ardından üzerinde çok daha küçük bir zeytin dalı logosu olan şapkayı başıma geçirdim. Arabanın dikiz aynasından kendime baktığımda karşılaştığım görüntü hoşuma gitmişti.

Tekrar camı açtım ve Alaz'a seslendim. "İşim bitti."

Tamamen dönmek yerine omzunun üzerinden bana baktı. Gözlerimiz birbiriyle buluştuğunda mavi irislerinde anlık bir parıltı gördüm ama hemen silindiğinden emin olamadım. Yorum yapmadan arabanın

etrafında dolaştı, şoför koltuğuna geçeceğini düşündüm ancak yapmadı, bunun yerine arka yolcu kapısını açtı, kalan karton paketleri eline aldı.

Ne vardı onlarda? Nereye gidiyorduk? Neden böyle giyinmiştik? Hiçbir şey bilmiyor, fikir bile üretemiyordum.

"Dışarı çık," dedi bana kapıyı kapatmadan hemen önce. "Kalan yolu yürüyeceğiz."

Ve kapı kapandı. Soru sormak için arabadan inmem gerekliydi, bu yüzden ilk önce söylediğini yaparak arabadan indim. Üzerimdeki yünlü kapüşonlu sayesinde neredeyse ilk kez esen rüzgâr beni üşütmedi. Bu hoşuma gitmişti çünkü titrek bir çeneyle düzgün konuşamıyordum.

Ellerimi pamuklu ceplere soktuktan sonra koşar adımlarla Alaz'ın yanına gittim. Karşısına geçtiğimde gözlerimiz anında birbiriyle buluştu. Alaz bana doğru bir adım attı, bense pürdikkat onu izledim. Elindeki paketleri sol tarafına bıraktı ancak paketler yere düşmek yerine yerçekimine aykırı bir tavırla, altlarında bir raf varmış gibi havada durdu. *Artık bu şeylere şaşırmamalıydım.* İki elini kaldırıp yüzümü avuçlarının arasına aldığında dudaklarım tıpkı bir balık gibi kendiliğinden öne çıkmıştı. İçim dokunuşuyla ürperirken, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Senin de gözlerini halletmeliyiz," dedikten sonra irislerime odaklandı. Birkaç saniye öyle durduktan sonra ellerinden birini yüzümden çekip avcunu göz hizamda soldan sağa götürdü. Elini indirdiğinde gözlerimi istemsizce kırpıştırdım. "Yakıştı," dedi Alaz geri çekilmeden hemen önce, yüzünde çapkın bir ifade vardı. "Ama o asabi kahverengileri hiçbir şeye değişmem."

İçimde sıcacık bir akıntı dolaştı, dudaklarımın hafifçe kıvrılıp ona küçük bir tebessüm bahşetmesine engel olamadım. Kalbim onun yanındayken asla normal atmıyordu ve aslında bunu fark etmesini istemiyordum.

"Çok garip," dedim, zihnimi başka şeyler düşünmeye zorlarken. Yürümeye başladık. Halimi görmesem de bunun, yani göz rengimin değişmesinin şaşılacak bir olay olduğunu biliyordum. İlk fırsatta bir ayna bulup kendime bakmak istiyordum. "Ayrıntılara bu kadar özen gösterdiğine göre gideceğimiz yer çok önemli bir yer olmalı."

"Senin için öyle olduğunu düşünüyorum," diye yanıtladı.

Hızlandığında adımlarımı hemen ona uydurup gerisinde kalmaktan kaçındım. "Benim için mi?" dediğimde sesim şaşkınlığımı gizleyememişti. Kaşlarımı çattım. "Alaz, nereye gidiyoruz? Gerçekten hiçbir şey anlamadım."

"Gidince görürsün dedim ya."

Gözlerimi kapatıp açtım. "Bari bir ipucu ver."

Maviye dönüşen ancak arkasındaki siyahlığı gördüğüm irisleri tekrar beni bulduğunda, "Sizin oralarda *sürpriz* diye bir kelime yok mu?" diye sordu.

Elimi enseme atıp kaşıdım. "Var?" dedim ama ses tonum, *Bunun konumuzla ilgisi ne?* der gibiydi.

"Güzel, o kelimenin anlamı ne?"

Doğru kelimeleri bulmak adına biraz düşündüm. Biraz sonra kelimeler tek tek döküldü dudaklarımdan. "Hiç beklenmediği için insanı şaşırtarak sevindiren ya da üzen olaylara deniyor."

"Buradakiyle aynı," dedi Alaz ve yüzümdeki anlam karmaşası iyice büyüdü.

Ona, "Ne yani beni üzmek için bir yere mi götürüyorsun?" diye takıldım. Öyle olmadığını tabii ki biliyordum.

"Ne?" derken bu sefer kaşları çatılan Alaz olmuştu. "Kelimenin o anlamını mı aldın cidden?" Şaşırmış gibiydi. Sesi sertleşti. "Benim hiç iyi bir şey yapacağımı düşünmez misin sen?"

Gülmemek için kendimi zor tuttum. *Hep o mu bana takılacaktı?* Ensemdeki elimi indirip havaya rağmen terleyen avuçiçlerimi pantolonuma sürdüm. "Neden benim için iyi bir şey yapasın ki?"

Yüzündeki ciddi ifade artarken gözleri kısıldı. "Bunun nedenini hâlâ bulamadın mı?"

Birkaç saniye durdum, güç bir soruydu bu. *Bana değer verdiğin için,* demek istedim. *Benden hoşlandığın için,* yahut, *Beni sevdiğin için,* demek istedim ancak arabada kurduğu cümle içime oturmuş, bu tarz düşüncelerin hepsini yerle bir etmişti. O sözler beynimde alevli bir halde yankılandı. Ormanın soğuk havasında derin bir nefes alıp, "Buldum," dedim kendimden emin bir şekilde. Dudaklarım bu yanıtı vermem için beni âdeta tehdit ediyordu. "Doğru ya, *senin himayende* olduğum için."

"Efsun," dedi tüm harflerin üzerine basa basa. "Seninle başa çıkmak çok zor."

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Neyse ki sen zoru seviyorsun."

Alaz'ın öfkeli ifadesinin yerini daha sakin bir ifade aldı. Biraz durdu, kurduğum cümleyi tarttı. Gözbebekleri tekrar beni bulduğunda, "Güzel," dedi. "En azından bu hallerin tamamen beni daha fazla etkilemek içinmiş."

Bir an güzel bir laf söyleyip, ardından topladığım tüm karizmayı kendimi ele verdiğim bir cümleyle nasıl dağıttığımı bilmiyordum. Dudaklarımı aralayıp inkâr etmek istedim fakat bunun beni iyice rezil bir hale düşüreceğini biliyordum. Susmak en iyisiydi çünkü konuştukça batıyordum. Yanaklarıma hücum eden ısı dalgası yüzünden üzerimdeki yünlü kapüşonlunun yakasını tutup silkelemek istiyordum. Utançla bakışlarımı başka yöne çevirdim. Fakat o çevirmedi. Daha fazla bu konu üstüne konuşup batmak istemiyordum, bu yüzden bakışlarının altında biraz daha sessiz kaldım.

Yan yana yürümeye devam ederken onu şöyle bir süzdüm. Tıpkı bana verdiği kapüşonlu gibi onun giydiği tişörtün de sol göğsünün üzerinde yeşil zeytin dalı sembolü vardı. Düşünmekten kaçınarak dudaklarımı araladım. "Bu kıyafetler bir kuruluşa ait gibi," dedim. Soru sormaktansa konuya bu şekilde girip ağzından laf almak daha kolay oluyordu.

"Öyle."

"Burada kuruluşlar var mı ki?" dediğimde sesim hayret doluydu.

"Elbette," dedi kısa ve net. Demek ki üzerimizdekiler bir kuruluşa aitti. Peki bu ne kuruluşuydu? Neden bu kıyafetleri giymiştik ve nereye gidiyorduk? Hiçbirinin cevabı yoktu. Bedenimde çoğalan merak duygusuyla yürümeye devam ettim. Ancak ağzımı açıp bir şey söylememek için kendimi zor tutuyordum.

Biraz daha yürüdükten sonra ormanın ardında sıra sıra dizilmiş tek katlı evler göründü. Yaklaştıkça evlerin yıkık dökük, dayanıksız olduğunu fark ettim. Burası izbe, terk edilmiş bir şehre benziyordu. Alaz'a dönerek, "Artık nereye geldiğimizi söyler misin? Burada işimiz ne?" diye sordum. Sabrımın son kırıntıları da tükenmişti, öğrenmek istiyordum. Sanırım sürprizlerden pek hoşlanmıyordum.

Alaz'ın dudakları hareketlendiğinde bu sefer beni aydınlatacağını düşündüm, öyle de oldu. "Burası bir 'maglo' köyü."

Şaşırmış bir vaziyette önüme dönüp attığımız her adımda daha da yaklaştığımız köye baktım. Kasvetli bulutlar, yolları çamurla örtülü bakımsız köyün üzerine gri bir örtü örtmüştü âdeta. Etrafta kimse yoktu, duyulan tek ses rüzgârın korkunç uğultusuydu. Alaz'a baktım. "Neden buradayız?"

"Üzerimize giydiklerimiz Nephan'ın yasal olmayan gizli yardım kuruluşlarından GAYA'nın kıyafetleri. GAYA, maglolara yardım etmekten çekinmiyor, hatta onlar için uğraşan tek kuruluş. Elbette bu henüz kraliyet mensupları tarafından bilinmiyor."

"Senin haricinde yani?"

Başını sallayarak onayladı. Cümlelerini parça halinde kafamda birleştirmeyi denedim. Alaz da maglolara karşı değil miydi? Tek kaşım havalandı. "Yani biz buraya kılık değiştirerek maglolara yardım için mi geldik?"

"Hepsine değil," diye cevapladı. Gözbebekleri beni buldu. "*Seni bana bağışlayan* o kızın ailesine yardım etmek için geldik."

Seni bana bağışlayan, kelimeleri zihnimde yankılandı, kalbim tatlı bir şekilde kasıldı, dudaklarım kendiliğinden aralandı ancak, "Alaz..." diyebildim sadece.

"Şimdi değil," dedi, sesi oldukça normal çıkmıştı. "Teşekkürünü burada işimiz bittikten sonra almak istiyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsememi engellemeye çalıştım fakat bunda ne kadar başarılı olabildiğimi bilmiyordum. Bakışlarımı ondan ayırıp yolu izlerken bile dakikalar boyunca silinmedi tebessümüm. Köye yaklaştıkça içimdeki heyecan arttı. Neredeyse attığımız her adımda ayaklarımız çamura bulanıyordu, siyah botlarımın hemen her noktası kahverengiye boyanmıştı lakin bu umurumda değildi. Yerlerde biriken karları eritmeye gücü yetmeyen ferah bir yağmur çiseliyordu ve küçük damlalar yüzüme çarpıp duruyordu. Etrafa yanmış odun kokusu hâkimdi, evlerin bacalarından dumanlar süzülüyordu. Yerlerde taş, talaş parçaları, yol kenarlarında çöp atıkları vardı. Temiz değildi, bakımlı değildi ve güzel kokmuyordu. Bacalardan yükselen dumanları görmesem burada hayat olabildiğine inanamazdım.

İçten içe bu manzaraya üzülmüştüm. Bu ülkenin yabancısı olmama rağmen ben bile buradakilerden kat kat lüks bir evde yaşıyor, en güzel imkânlarla geçiniyordum.

Anlamsız bir suçluluk duygusu yükseldi ruhumda. Adaletsizlikleri hiçbir zaman sevmemiştim, sevemeyecektim. Elimde bir gücüm olsa, herkesin aynı şartlar altında yaşamasını, kimsenin ezilmemesini sağlamak isterdim. Ama biliyordum ki böyle bir şey hiçbir yerde olamazdı, ne benim dünyamda ne burada ne de bilmediğim başka evrenlerin bir köşesinde...

Sorunsuz, acının hiç uğramadığı bir yer var mıydı ki?

"Bu ev." Alaz'ın sesiyle düşüncelerimden arınıp çenesiyle işaret ettiği sağ tarafımızdaki tek katlı eve baktım. Siyah demir bir kapısı vardı ve yeni yapılmış gibi sağlam duruyordu. Beyaz pencerelerinin önünde rüzgâra karşı direnç sağlayan demir parmaklıklar vardı. Buradaki çoğu evin aksine çatısı sağlamdı. İşin aslı ben daha kötü bir manzara bekliyordum ve öyle olmadığına mutlu olmuştum.

Alaz'la kapının önüne doğru yürüdüm. Yumruğuyla kapıya üç kere vurduğunda kalbimin gümbürtüsünün de onun yumruğu kadar ses çıkardığını fark ettim. Kapının açılmasını ve karşılaşacağım manzarayı görmeyi heyecanla bekliyordum. Derken birkaç saniye sonra kapı gıcırdayarak açıldı. Açan kişi, on üç ya da on dört yaşlarında bir erkek çocuğuydu. Bu çocuğun o daha adını bile bilmediğim ancak hayatım için kendini feda eden maglo kızın kardeşi olduğuna şüphem yoktu çünkü onun gibi ufak tefekti. Kumral bir teni, parlak ela gözleri vardı ve bakışlarında aynı masum sıcaklık hüküm sürüyordu. Bizi görünce yüzünde mutlu bir gülümseme oluştu, Alaz'ın elindeki paketlere baktı ve kafasını içeri çevirmeden seslendi. "GAYA'dan gelmişler!" Sevinçle parıldayan gözleri Alaz'ın elindeki paketlere odaklanıyordu ister istemez. Ağzını açıp, *Onları alabilir miyim?* dememek için kendini zor tutuyor gibiydi. Alaz bunu anlamış olacak ki paketleri çocuğa uzattı. Çocuk büyük bir arzuyla tüm paketleri küçük kollarının arasına sığdırdı. En üstteki pakete çenesini yaslayarak düşmemesini sağlamaya çalıştı ve tekrar bize baktı. "İçeri gelin lütfen."

Bunu kabul etmek istediğimden hemen Alaz'a baktım; başını sallayarak onayladı. Çocuk arkasını döndüğünde peşinden içeri girdim,

Alaz arkamdaydı, kapıyı o kapattı. Evin girişinde küçük, dar bir koridor vardı. Sağ duvarda asılı ahşap kırık askılığı ve yere yan yana dizilmiş ayakkabıları saymazsak bomboştu. Ama evin içi sıcacıktı, üstelik güzel bir yemek kokusu dolaşıyordu.

Çocuğu takip edip bulunan tek kapıdan oldukça küçük bir salona girdik. Gözüme ilk ilişen yanan bir soba ve sobanın üzerindeki kapağı hafif açık bırakılmış tencere oldu. Tek penceresi ince, çeşitli yerlerinde yırtıkları olan bir tülle örtülü odayı incelemeyi sürdürdüğümde ikinci dikkatimi çeken şey tam karşımda, birkaç adım ötemde minderlerin üzerinde oturup kucağındaki bebeği uyutan taş çatlasın on beşinde olabilecek minyon kızdı. Bu kızın da gözleri tıpkı kardeşininki gibi elaydı fakat teni ona göre biraz daha açık, saçları biraz daha sarıya dönüktü.

"Hoş geldiniz efendim," dedi kız, elindeki uyuyan bebeği minderin üzerine bırakır bırakmaz ayağa kalktı. Boyu kardeşleri gibi kısaydı. İki elini önünde birleştirdi ve hafifçe eğildi. "Sizi görmek çok güzel." Burukça gülümsedi. "Kuruluşunuz sayesinde günlerdir sıcakta oturuyor, taze, güzel yemekler yiyoruz."

Kızın gülümsemesine karşılık vermek istedim ama boğazımdaki yumru ve sulanan gözlerim buna engel oldu. Ablalarının yokluğuna benim sebep olduğumu bilseler yine de böyle davranırlar mıydı?

Derin bir nefes alıp onun masum bakışlarından kaçınmak adına istemsizce başımı soluma çevirdim ve o an bir başka görüntüyle karşı karşıya geldim. Solda bir yatak vardı ve yatağın üzerinde uzun kır saçlı, gri sakallı orta yaşlarda bir adam uyuyordu. Fakat bu rahat bir uykuya benzemiyordu, can çekişiyor gibiydi, alnından terler süzülüyor, dudaklarından çıkan kısık iniltiler duyuluyordu.

"Babanız mı?" diye sordum sessizce. Bunu sorduğum için Alaz'ın da adama baktığını hissettim.

"Evet," dedi kız ve babasının başucuna gitti. Yastığın kenarında duran bakır tepsinin içindeki suya bezi batırdı, sıktı ve babasının yüzünü yavaşça temizledi. "Uzun zamandır hasta, direnci yok. Nasıl ilgileneceğimi bilmiyorum," derken bize baktı. "Ama GAYA bize yardım ettiğinden beri en azından onun için sıcak çorba pişirebiliyorum."

"Babam çorba içemiyor ki!" dedi bizi kapıda karşılayan erkek çocuğu. "Dorsa ortalıktan kaybolduğundan beri daha beter bir hal aldı."

Dorsa olarak bahsettiği kişinin hayatımı kurtaran kız olduğunu düşündüm ve içim burkuldu. Güçlükle, "Dorsa kim?" diye sordum.

"Ablamız," dedi çocuk. Düşüncem doğrulanmıştı. "Günlerdir ortalıkta yok, arkadaşlarım zengin bir büyücü ya da carise cariye olmak için kaçtığını söylüyor, aynı şeyi annem için de söylüyorlar."

Ben daha çocuğun söylediklerini tam olarak idrak edemeden ablası, "Boran!" diye bağırdı.

Boran'sa, "Ne var?" diye tersledi. "Sana kalsa haklarında hâlâ iyi konuşmalıyız. İyi olan tek şey ne biliyor musun abla? Dorsa bizi terk ettiğinden beri aldığımız bu muhteşem yardımlar!"

Kız onaylamadığını belli ederek başını salladı. "Annemin aksine Dorsa bizi terk etmedi! Ya kaçırıldı ya da esir alındı, onun hakkında bir daha sakın böyle konuşma!" dedikten sonra bize baktı. "Lütfen onun söylediklerine bakmayın, kız kardeşimiz öyle biri değildir."

Dolan gözlerimi nasıl saklayacağımı bilmiyordum. Kıza başta yanıt veremedim, sadece ona inandığımı belli etmek için kafamı aşağı yukarı hareket ettirdim.

"Çok iyi biri olduğuna eminim." Sesim buruktu, kesinlikle güçlü değildi.

"Öyle ve bir gün dönecek, inanıyorum."

Gülümsemeyi denedim ama bunda ne kadar başarılı olduğum meçhuldü. Buna ben de inanmak istedim...

Dorsa'nın ailesinin evinde keyifli bir saat geçirmiştik, karınlarının tok, durumlarının iyi olduğuna emin olmak beni sevindirmişti, bunların hepsinin Alaz sayesinde olmasıysa kalbimde ona karşı büyük bir yer daha açmıştı. Onlarla yemek yemiştik, burada ilk defa küçük bir bebekle karşılaşmış, onu sevmiştim, Alaz kimsenin ona dikkat etmediği bir anda evin babasının yanına gitmiş ve ona Dorsa'ya yaptığı şifa büyüsünden yapmıştı.

Kalbim, onların mutlu olmasının verdiği huzurla dolmuştu. Buraya geldiğim günden beri ilk defa kendimi bu kadar iyi hissediyordum. Aldığım nefesin ilk kez farkına varmıştım sanki, soğuk hava ilk kez bugün ulaşabilmişti ciğerlerime. Ve bunu yanımdaki adama borçluydum.

Maglo köyünün tenha sokaklarında arabanın yanına gitmek için yürürken içimdeki sevinci daha fazla tutamadım ve ona bakıp minnet dolu sesimle, "Alaz," dedim.

Ancak Alaz'ın dudaklarıma kapanan eli buna mâni oldu. Bedenimi sertçe geriye çekti ve önünde bulunduğumuz bir evin duvarına sırtımı yasladı. Bir eli hâlâ dudaklarımdayken, başını hafifçe sola eğip duvarın ardındaki yola baktı.

Neler oluyordu?

Meraklı gözlerle onu inceledim fakat elini indirmek için bir şey yapmadım. Susmam gerekiyordu, birini ya da birilerini görmüştü belli ki. Artık bunları anlıyordum fakat kim buradaydı?

Alaz'ın bakışları oradayken ben de kafamı hareket ettirmek, incelemek istedim ancak bu imkânsızdı.

Bir kapı gıcırtısı işittiğimde korkuyla gözlerimi duvarına sindiğimiz yabancı evin açılan kapısına iliştirdim. Alaz da aynı yere baktı. Kapıdan bir adım dışarı çıkan siyah giyimli, oldukça yaşlı bir kadın elini bize doğru kaldırdı ve *gelin* işareti yaptı. Alaz kadına güvenmiş olacaktı ki elini dudaklarımın üzerinden çekti, bu sefer bileğimi tuttu ve beni de kendisiyle yaşlı kadının evine doğru götürdü.

Eve girmeden hemen önce omzumun üzerinden ne olduğunu anlamak için arkama baktım ancak hiçbir şey göremedim.

Karanlık, tek odalı evin içine girdiğimizde yaşlı kadın kapıyı arkamızdan kapattı. Ben kendimi daha fazla tutamadan, hâlâ bileğimi tutan Alaz'ın mavi harelerine bakıp, "Neler oluyor?" diye sordum. "Kimden kaçtık?"

Tek camın güneşliğini çeken yaşlı kadın bana baktı ve Alaz'ın aralanan dudaklarından çıkacak cevaptan önce konuştu. "Sen yeni misin?"

O an yine buradan olmadığımı belli edecek bir cümle kurduğumun farkına vardım. Bir yüzünün her tarafında kırışıklıklar olan yaşlı kadına bir de Alaz'a baktım. Elbette beni kurtaran Alaz oldu çünkü ben ne diyeceğimi bilmiyordum. "Kuruluşta yeni ve maglolar hakkında pek bir şey bildiği söylenemez."

"Ah," dedi gri saçlı yaşlı kadın ve gülümsedi, tüm dişleri sağlam ve beyazdı. "Bu kadar genç yaşta hayatlarınızı tehlikeye atarak böyle işlerle uğraşmanız çok güzel." Ağır ağır yürüyüp pencerenin solunda kalan zeminde uyuyan kara kedinin mama kabına gümüş testiden biraz su doldurdu. Sonra bana baktı. "Cadı ve Caris konseyindendi gelenler. İki bina ötedeki çiftin yeni bebekleri oldu, onu kontrol edecekler."

Gözlerimi kıstım. "Sağlığı için mi?"

Kadın komik bir şey demişim gibi gülümsedi. "Keşke öyle olsa," dedi. Sonra başını salladı. "Evrenin felaketini getirecek olan lanetlinin o olup olmadığını anlamak için."

Yutkundum. "Eğer o olursa ne olacak?"

"Efsan," dedi Alaz bu sefer uyarır gibi. Sanırım sorduğum sorular yersizdi.

Ancak kadın onun uyarı tonlamasına takılmadı. "Çocuğu alıp *icabına bakacaklar.*"

Kanım donmuştu, bunun ne demek olduğunu iyi biliyordum. Giyotinle infaz edilen insanlar geldi aklıma, sonra o keskin demirlerin altında küçücük bebeği hayal ettim. Tüylerim diken diken oldu, ellerim uyuştu. Bu nasıl bir düşünce yapısıydı? Nasıl bu kadar acımasız olabilirlerdi? Bir bebeğin onlara ne gibi bir zararı olabilirdi ki? Daha ağzını açıp yemek bile isteyemezken ülkeyi nasıl mahvedecekti? Bu akla mantığa sığar mıydı?

"On dakikaya çıkarlar," dedi yaşlı kadın doğrulurken. Eliyle arkamızda kalan duvarın altındaki minderi işaret etti. "Otursanıza."

Yaşlı kadın oturduğumuz süre boyunca bize hayat hikâyesini anlattı, hiç evlenmemiş, bir yuva kurmamıştı, bir çocuğu yahut bir akrabası yoktu. Yıllar boyunca tek başına yaşamıştı, annesinin ve babasının nerede olduğunu bilmiyordu, bildiği tek şey gözünü açtığı günden beri manevi olarak yalnız olduğuydu. Karnını bazen GAYA'nın getirdikleriyle, bazen de karıştırdığı çöplerden bulduklarıyla doyuruyordu. Fakat bunca maddi yetersizliğe rağmen evi oldukça temiz ve düzenliydi.

Yaklaşık on beş dakikanın ardından kadın ayağa kalktı, pencerenin tülünü çok hafif araladı, dışarıyı izledi. Tülü örttükten sonra bize dönerek, "Bebek temiz çıkmış, gidiyorlar," dedi. Bu içimi rahatlattı. "Acele edin, Büyücüler Konseyi birazdan burada olur. Onlar gelmeden önce gidin."

Kadının söyledikleriyle Alaz tek hamlede ayağa kalktı. Elini bana uzatıp kalkmama yardımcı olmak istedi. Bunu daha önce de yapmıştı ve hiçbirinde elini tutmamıştım ancak bugünden itibaren öyle bir şey yapamazdım. Bugün burada yaptıklarıyla kalbimin en derinlerine ulaş-

mıştı. Hafifçe tebessüm ettim ve tarihte ilk kez kendi isteğimle Alaz'ın elini tutup yerden kalktım.

Birleşen ellerimiz Alaz'ın gözlerinde anlık bir parıltıya, dudaklarında yarım, çarpık bir gülümsemeye sebep oldu.

O sıra yaşlı kadından hayret dolu, yabancı bir cümle yükseldi. "Oh, mio Dio!*" Hızlı adımlarla yanımıza geldi. Titreyen parmaklarını birbirine kenetlenen ellerimizin üzerine koydu. "Oh mio Dio!" dedi bir kez daha. "Bu bağ..." Ellerimizi okşadı. "Bu bağ çok güçlü!" Kahverengi gözleri kocaman açıldı. "Hiç böyle bir şey görmemiştim! Oh, mio Dio!" Kadın kocaman açılan gözleriyle ellerimize bakmayı sürdürürken ben hiçbir şey anlamayan ifademle Alaz'a baktım. O ciddi ifadesiyle kadını izlemeyi sürdürüyordu.

"Kızım," dedi kadın ve kahverengi iri gözlerini bana dikti. "Beni dinle ve hayatın boyunca bu adamdan ayrılma!" Sonra aynı şekilde Alaz'a baktı. "Sen de delikanlı, beni dinle ve bu kızı yanından ayırma!" Tekrar ellerimize bakıp, "Oh mio Dio!" dedi. "Bu sizin felaketiniz olur!"

Ben hayret dolu ifademle kadının söylediklerini birleştirmeye çalışırken, Alaz gözlerini bana dikerek, "Ona söyleyin," dedi. "Bana kalsa bir saniye bile yanımdan ayırmam." Sesi biraz ciddiyet biraz da haylazlık barındırıyordu. Kadının söyledikleri onu memnun etmiş gibiydi.

Kadın bir anda sertleşen bakışlarını bana dikip, "Kızım, bu çocuğun tersine gitme!" diye azarladı.

İrkilerek korkuyla elimi elinden çektiğinde Alaz'ın güldüğünü hissettim. Göz ucuyla ona baktığımda gülmediğini ama sırıttığını gördüm. Daha fazla burada kalırsam kadın beni büyüleyecekti sanki, gerilmiştim ve nihayet kekelememeye dikkat ederek konuştum. "Büyücüler Konseyi gelmeden çıksak iyi olur."

Korkmamla eğlenen Alaz, dudaklarını birbirine bastırarak gülümsemesini gizlemeyi denerken, "Haklısın," dedi. "Çıkalım hadi." Kapıyı açmadan önce kadına baktı. "Evinizi bize açtığınız için teşekkürler, bu iyiliğiniz karşılıksız kalmayacak."

"Ben iyiliği karşılık bekleyerek yapmayı çoktan bıraktım evlat!" dedi kadın. "Kız arkadaşın haklı, daha fazla beklemeyin ve gidin."

* (İtalyanca): Aman Tanrım!

Alaz başıyla onayladı ama ben bir şey söylemedim. Hemen arkamı dönüp kapıyı açtım ve soğuk havaya kendimi bıraktım. Alaz da arkamdan çıktığında yaşlı kadın bizi izlemeden kapıyı kapattı.

Ormana karışana kadar ikimizden de çıt çıkmadı. Uzun boylu ağaçlar bedenlerimizi gizlemeye başladığında sessizliği ilk bölen ben oldum. "O yaşlı kadın hakkında ne düşünüyorsun?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi, gözleri hâlâ maviydi. "Kaçığın teki olduğunu düşünüyorum."

Biraz kırıldım, ben daha özel bir cevap vermesini beklerdim çünkü kadının söylediklerini önemsemiştim. Bunu hatırlatmak istediğimden, "Aramızda güçlü bir bağ olduğunu söyledi," dedim.

"Öyle," diye yanıtladı beni.

"Ne öyle?"

Bana baktı. "Bence de aramızda güçlü bir bağ var." Gözleri kısıldı. "Bunu bu zamana kadar hissetmemiş olamazsın, değil mi?"

"Bilmiyorum," derken omuz silken ben oldum. "Yani ben..." Nefeslendim. "Böyle şeylere pek alışık sayılmam."

Gülümsedi. Yürümeye devam ederken birden elini elime atıp bileğimi kavradı ve sadece tenime değmesi bile içimde hoş bir akıntıya sebep oldu.

"Sana dokunduğumda için titriyor mu?" diye sordu. "En ufak temasımızda dahi... O elektriklenmeyi sen de hissediyor musun?"

Biraz durdum. Eli hâlâ elimi kavrarken yalan söyleyemezdim, bu yüzden dilimle kuruyan dudaklarımı ıslatıp birden, "Evet," deyiverdim.

"İşte bağ bu," diye devam ettirdi. "Bunu anlamak için kaçık, yaşlı bir maglo olmaya gerek yok. Bizim aramızda muhteşem bir çekim var, sen ne kadar yok saymak istersen iste."

Söyledikleriyle küçük kalbim heyecanla kasıldı ve bundan dolayı bakışlarımı ondan kaçırıp tekrar önüme döndüm. Elini bileğimden çekti. İçim içime sığmıyordu, Alaz'ın arabasına varana kadar gülümsemek için can atan dudaklarımı bastırmayı denedim, bu ilk defa bu kadar zor gelmişti.

Nihayet siyah arabasının önüne geldiğimizde, Alaz sürücü koltuğuna geçmeden önce benim için yolcu kapısını açtı ve içeri girmemi bekledi. Tam gireceğim sıra yapmadığım bir şey aklıma geldi ve hemen, "Alaz," diyerek arkamı döndüm.

Alaz'ın bir eli arabanın kapısında öbür eliyse tavanındaydı bu nedenle arkamı döndüğümde onun kollarından oluşan bir kapana kısılmış gibi hissettim. Yüzlerimiz oldukça yakındı ve gözlerimiz anında birbiriyle buluştu, şapkasının altında kalan irislerinin tekrar o güzel siyahlığa kavuştuğunu o an fark ettim. Kara irisleri yüzümün her bir noktasını özenle süzerken tek kaşı, *Ne oldu?* dercesine havalandı.

Derin bir nefes aldığımda soluduğum şey onun hiçbir zaman kendini kaybetmeyen odunsu kokusu olmuştu. Sakinleşmek adına yutkunup, "Ben..." dedim. *Gözleri maviyken onunla konuşmak çok daha kolaydı!* "Bugün beni çok mutlu ettin."

Gülümsedi. "Güzel, demek ki amacıma ulaşmışım."

Dişlerimi göstermeden tebessüm ettim. "Bunun için teşekkür etmek istiyorum."

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Teşekkür istemiyorum," dedi. "Gözlerini düzeltelim," diye devam etti. Ellerini arabanın üzerinden çekti ve yanaklarımı avuçlarının arasına aldı. Dokunuşuyla suratım ısı miktarını artırmakta gecikmemişti. Alaz saniyelerce gözlerime baktı, kirpiklerini birbirine bastırıp açtığında işinin bittiğini anlamıştım fakat ellerini yüzümden ayırmadı. Yıllarca bunun hasretini çekmiş gibi bakıyordu ve yüreğim üzerine büyük ayakların yürüdüğü bir serçeninki kadar hızlı çarpmaya başladı. "Sadece... Bana her zaman, tam şu an baktığın gibi bak. Hiç şüphe, öfke, kin barındırmadan. Sanırım bu... benim için yeterli tek ödül olur."

☽

Nephan'da geçirdiğim günleri sevmeye başlamıştım.

Maglo köyünde yaşadığım o günden sonra –*Alaz'la aramdaki çekimi tam olarak hissettiğim o andan sonra,* diye düzeltti bilincim– günler daha güzel, daha heyecan verici, daha keyifli ve ailemi daha az düşünerek geçiyordu. Alaz her ne kadar onun *yaşlı bir kaçık* olduğunu düşünse de ben yaşlı kadının söylediklerini düşünmeden edemiyordum. Birbirimizden ayrılmamızın bizim felaketimiz olacağını söylemişti... Bu doğru olabilir miydi? Ondan mıydı Alaz'ı görmediğim zamanlarda kalbimde hissettiğim o değişik sızı?

Kulağa pek de mantıklı gelmiyordu.

Düşüncelerimi şimdilik bir kenara atarak karşımdaki şişelere baktım. Artık onları düşürme aşamasını geçmiş sayılırdım ve şimdi havalandırmam gerekiyordu. Bu konuda düşürme kadar başarılı değildim. Çünkü Alaz tam arkamdaydı, nefesi ensemdeydi ve ben artık ona karşı olan hislerimi bastırmak için eskisi kadar güçlü paravan oluşturamıyordum.

Belimin iki yanındaki parmaklarını yavaşça hareket ettirip, "Yapamayacak mısın?" diye sordu. Nefesi, saçlarımı yukarıdan dağınık bir topuz yaptığım için açıkta kalan ensemin üzerinden süzülüp giderken elleriyle beni çevirdi. Ardından eğildi, dudakları neredeyse köprücükkemiğime dokunduğunda ruhum hazla kasıldı.

Evet, güçleri ilk denediğim an yanımda olup bana destek olması işe yarıyordu, onun sayesinde daha kolay hissediyordum içimdeki gücü fakat sonrasında bu iş bozuluyordu. İçimde saklanan güç yerine Alaz'a odaklanıyordum ve bu iyi değildi.

Derin bir nefes aldım ve kollarının arasından güçlükle ayrıldım. Geri geri yürüdüğümde ne yapmaya çalıştığımı anlamak için beni izliyordu. "Böyle odaklanamıyorum," dedim nefes nefese. "Uzaklaşmamız lazım."

Alaz'la aramı iyice açtım. Bakışlarımı ondan kaçırıp şişelere baktım. Elimi uzattım ve Alaz'ın yanımda, birkaç adım uzağımda olduğunu unutmayı denedim. Fakat saniyeler içinde benimle alakası olmayan bir güçle geriye çekildim. Gövdem Alaz'ın gövdesine yapıştığında elleri geriye kaçmamı engellemek için belimden tuttu. Alnına düşen siyah saç tutamlarının gölgelediği, uzun, sık siyah kirpiklerin arasında saklı haylaz bakışları benimkilerle buluştuğunda, "Yaşlı kadının söylediklerini hatırlamıyor musun?" diye sordu. Yüzüne yapay bir ciddiyet hâkimdi. "Yanımdan ayrılmaman gerekiyor."

Nerede tutacağımı bilemediğim ellerimi göğsüne yerleştirdiğimde kalbi avcumun altında atıyordu ve bu benim çok hoşuma gidiyordu. Yutkundum ve resmi bir tavırla kaşlarımı gözlerimin üzerine indirdim. "İşine gelince yaşlı kadını bir filozof yapıyorsun."

"Onu kaçık olarak görmem, söylediklerinin kulağa mantıklı geldiği gerçeğini değiştirmez. Kadını dinlemelisin."

"Senin aksine ben kadının söyledikleri üzerinde gerçekten düşünüyorum ama," dedikten sonra bakışlarının gözlerimden uzaklaşıp

aşağılara indiğini gördüm. Nefeslenmek daha zor bir hale geldi. "Yanından ayrılma derken kastettiği tam olarak bu değildi!"

Söylediklerim noktalanır noktalanmaz geri çekilmek istedim, daha doğrusu *istiyormuş gibi yaptım* fakat Alaz'ın güçlü elleri yüzünden bir milim bile oynayamadım. "Bence tam olarak buydu," dediğinde kalbim artık göğsüme sığmayacak raddedeydi.

Nihayetinde benim için zorlayıcı olan bu bakışmayı bölen ben oldum. Gözlerimi ondan kaçırıp etrafı izleyerek, "Eee," dedim. Sonra yutkundum. "Şimdi ne yapacağız?"

Nefes alıp verdiğini duydum. "Şu ağacın dalına asılı olan şeyi görüyor musun?"

Etkisinin üzerimden kaybolduğunu hissettiğimde ne dediğini anlayabilmek için tekrar ona baktım. Çenesinin ucuyla karşıyı gösterdi. Gözlerim belirttiği yere ulaştığında metrelerce ötemizdeki ilk ağaç gözüme çarptı, neyi gösterdiğini anlamaya çalıştım. Kuru dalların birinde salınan bronz renkli zinciri seçince çabucak konuştum. "Zincir?"

Başıyla onayladı. "Onu kendine çekmeni istiyorum."

Gözlerim yine Alaz'ın yüzüne dokundu. "Senin bana yaptığın gibi mi?" Yanlış anlayacağını sanarak boğazımı temizledim, elim kendiliğinden enseme çıktı. "Yani ne zaman senden uzaklaşmaya çalışsam beni büyüyle kendine çekiyorsun ya. Onu demek istedim. Ruhsal olarak değil yani."

Omuzlarının sallanmasına sebep olan minik bir kahkaha attı. Gülüşünü görüp de kalp atışlarını normal tutabilen var mıydı? Varsa bu üstün bir yetenek olurdu.

"Evet Efsun," diye onayladı, ben hülyalara dalmışken. Şimdi o da bana bakıyordu, siyah irislerinde haylaz bir kıvılcım vardı. "Tıpkı benim seni çektiğim gibi, senin de o zinciri kendine çekmeni istiyorum. Hacmi küçük olduğundan başlangıç olarak kolay olacaktır."

Sabah sabah bu *çekim* büyüsü nereden aklına esmişti bilmiyordum fakat öğrenmek istediğime emindim. Havalıydı bir kere, belki bundan sonra ben de gitmesini istemediğim zaman Alaz'ı kendime çekerdim.

Bir an düşündüğüm şey aklıma geldi ve içten içe kafamı salladım.

Âşık kız modundan çıkıp biraz takılmayı denedim. "İtme büyüsünü de yapabilir miyiz?"

"Niye?" derken kaşları manidar bir şekilde havalandı. "Benden daha fazla uzaklaş diye mi?"

Yine zihnimi okuyormuş gibi anında düşüncemi saptamıştı. Gülümseyerek onaylamaktan sakınmadım. "Aynen öyle."

Haylaz bir tavırla, "Olmaz," dedi ve çenesinin ucuyla tekrar ağacı işaret etti. "Hadi, yap şunu."

Dudaklarımı büzüştürerek önüme döndüğümde bir kez daha zincire baktım. Bakışlarım, zihnim tamamen oraya ait olana dek durdum, etraftaki başka hiçbir şeyin dikkatimi çekmemesi gerekiyordu.

"Avcunu yukarı doğru tut ve kolunu düz uzat." Söylediğini yaptım. "Şimdi sadece zincire odaklan. Parmaklarını hareket ettirerek onu çekmeyi düşün. Her şey zihninde bitiyor."

Sesli düşündüm. "Örümcek Adam'ın ağla bir şeyler yakalaması gibi."

"Hangi adamın?"

Elbette benim dünyamdaki hayali kahraman Örümcek Adam'ı bilmiyordu. Tıpkı Eskimolar ya da Arkeoloji bilimini bilmediği gibi... Gülmeden edemedim. "Örümcek Adam," diye tekrarladım suratımda en ufak mimik oynamadan. "Benim dünyamda meşhur biri, ağ atarak binalara tırmanabiliyor, bir şeyleri kendine çekebiliyor, kötülerle savaşıyor... Kendisine hayranım."

"Sadece bir ağla ne kadar yapabilir ki?" Sesi eleştiri tonunu taşıyordu.

"Yapıyor işte." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Onun büyüye bile ihtiyacı yok."

Evet, Örümcek Adam'la nispet yapıyordum...

"İnsanlar ve sınırsız hayal güçleri..." dedi iğneler gibi. "Boş ver örümceği, adamı falan..." Eliyle bileğimi tuttu, hafifçe yukarı kaldırdı, bu dokunuş ister istemez içimi ürpertmişti. "Zincire odaklan ve çek hadi. *Ağla değil,* büyüyle."

Sesi mi sertleşmişti sanki?

Muhakeme etmem gereken bu değildi. Düşünmem gereken, o zinciri bir an evvel kendime çekmekti. Esen soğuk yel bedenimi üşütüp kendine getirdiğinde ağaç dalında salınan zinciri gözlerimin odağına aldım. Alt ve üst kirpiklerimi birbirine yaklaştırdım, rüzgârın

uğultusunun, ötüşen kuşların sesinin kesilmesini, sallanan dalların görüşümden silinmesini bekledim.

Nihayet ortada sadece zincir kaldığında onu elimde hayal ederek parmaklarımı hareketlendirdim. Nasıl oldu bilmiyordum ancak zincir saniyeler içinde elime ulaştı. Rüzgârın uğultusu, kuşların sesi ve etraftaki diğer ayrıntılar tekrar canlandığında avuçlarımda tuttuğum bakır görünümlü zincire baktım. Dikkatimi çeken ucunda duran, turuncu ve sarının harmanlandığı renklere sahip taş olmuştu, taşın içinde yanıp sönen siyah bir ışık vardı. Ağaçta asılıyken bu ayrıntı kesinlikle gözüme çarpmamıştı.

"Bu zincir değil," derken başımı kaldırıp sorgulayıcı bakışlarımı Alaz'a diktim. "Bu bir kolye."

Kafasını eğerek beni doğruladı. "Sahibinin boynuna asılmayı bekleyen bir kolye."

Beynime yüksek bir şok dalgası hücum etti, yüreğim tekledi. Dudaklarım gayri ihtiyari açıldı, afalladım.

Uzun parmaklarıyla avcumdaki kolyeyi aldı. İşaretparmağı ve başparmağıyla kolyeyi zincirinden tutup taşın sallanmasına neden oldu. Kristal taş ipin ucunda sağa sola doğru sallanırken, "Bu taşın ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Gözbebeklerim yukarı tırmandı. Siyah hareleri görüş alanıma girdiğinde, "Hiçbir fikrim yok," dedim.

"Garnet," diye karşılık verdi hemen. "Yüksek koruyuculuğu olan bir taş."

Garnet kelimesi tekrarlandı zihnimde. Daha önce hiç duymamıştım elbette fakat görünüşü beni büyülemişti; küçük bir ateş topunu andırıyordu, içi yanıyordu sanki, dokunsam ısısını hissedecekmişim düşüncesine kapıldım. Sadece görünüşü bile insana güven veriyordu, *koruma* gibi bir özelliği gerçekte olmasa bile inandırırdı.

Alaz'a kolye hakkında bir yorum daha yapamadım çünkü ne söyleyeceğimi bilemedim. Yanardağdan fışkıran bir lav gibi erimişti ona karşı buz tutan yanlarım. Bu yüzden sadece, "Çok güzel," diyebildim.

Ben sessizce onu izliyorken o kolyeyi tuttuğu elini indirdi. "Arkanı döner misin? Henüz dersimiz bitmedi, öğrenmen gereken bir şey daha var."

Başımı omzuma doğru eğip ona bakarken bir kelam etmeme mâni olarak ellerini omuzlarıma koyduğunda gözlerim oraya kaydı, ardından Alaz beni kendine döndürdü. Sendeleyen ayaklarım dengesini sağlarken efsunlanmış gibiydim. Çok değil, birkaç saniye sonra iki elini ensemde birleştirdi, tişörtümün açık bıraktığı yakamdan göğüslerimin arasına inen kolyenin soğuk taşı tenime değdi.

Kolyeyi taktıktan sonra ellerini çekti. Bense öylece durup taşı incelemeye devam ediyordum, beynim sarsılmıştı, bunu kesinlikle beklemiyordum. "Bu..." dedim birdenbire, içimde kabaran hayrete engel olamadan. Yüreğim yeniden aşkıyla kavurulurken, "Nereden çıktı?" diye ekledim çaresizce.

Tekrar omuzlarımın üstünde yerini alan dokunuşuyla dikkatimi kendine çekti. Sarsıldım. Ellerim titriyordu, bakışlarımı kolyeden çekemiyordum. Belki de bunu anladığı için tek elini çeneme koydu ve başımı hafifçe yukarı kaldırdı. Gözlerimiz birbirine iliştiğinde, "Bunu bana veren kişi, koruması yüksek diye verdi," diye mırıldandı. "Benimse senden başka korumayı bu denli istediğim biri yok."

Konuşmam gerektiğinin farkındaydım ancak ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Böyle şapşal bir vaziyette durup boş boş ona bakmanın beni rezil edeceğini düşündüğümden gelişigüzel bir, "Alaz..." dedim. Zorlandım. Yoruldum. "Yapma," dedim sessizce. "Yapma çünkü ben..."

Sana gittikçe daha fazla kapılıyorum.

Fakat o konuşmamı tamamlamama izin vermedi. "Seni korumayı istiyorum çünkü seni *önemsiyorum*. Neden bilmiyorum ama gözümü kapattığımda aklımda ilk senin yüzün beliriyor, etrafımda olmadığında senden başka bir şey düşünemiyorum, evimde olmanı istiyorum çünkü seni görmek beni rahatlatıyor, yatağıma yattığımda yan odamda nefes alıp verdiğini bilmek beni sakinleştiriyor. Aksini düşünmek istemiyorum."

Kelimeler, kelimeler... Her sıkıştığında beni terk edip beynimi ıssız bir araziye dönüştüren bencil kelimeler... Ve yüreğim, en az benim kadar toy, acemi, çaylak yüreğim... Nasıl da hızlandı şimdi, koca ayaklı insanların kovaladığı bir serçeninki gibi. Kendini bilmez ellerim şimdi can atıyordu kalbimin üstüne bastırılıp atışlarını gizleyebilmek için... Nefesimin ciğerlerime ulaşmasını engelleyen bariyerler kurulmuştu

soluk borumun üzerine. Böyle bir şeyi beklemediğim için miydi bu hallerim yoksa adlandıramadığım bir duygu muydu bu bilmiyordum. İsim koyamıyordum ancak küçük bir şey değildi.

Duyduklarıma inanamıyordum, zaten kelimelerim kaybolmuştu ve bulacağımı hiç sanmıyordum. Doğru yanlış süzgecim ortalıkta görünmüyordu. Midemin etrafını bir kelebek sürüsü sarmıştı, kanım kaynama noktasına gelmişti. Gözlerim hayran hayran yüzünü süzerken kuruyan dudaklarım asla kapanamıyordu.

Artık *yapma* diyecek bir durumda değildim.

Çenemin üzerinde duran parmakları tenime sürterek usul usul yukarı tırmandığında gözlerim onu takip etti. Parmaklarıyla alnımın üzerine düşen bir tutam saç telimi yavaşça geriye attı. Bakışlarımız tekrar buluştuğunda aralanan dudakları söyleyeceklerinin devamının geleceğinin habercisiydi. Öyle de oldu. "Bay Lefter'in teklifini, onun asistanı oluşuna öfkelendim, duyduğum an delirecek gibi oldum. Sadece..." Duraksadı. Gözlerini benden kaçırıp soluna baktı, diliyle dudaklarını ıslatmasının ardından bakışları yine beni buldu. "Sana zarar gelmesini bırak, bunun gerçekleşebileceği düşüncesinin bile beni nasıl bir hale dönüştürdüğünü bilemezsin."

Tüm vücudum büyük bir naiflikle ürperdi. Suratında ne alaylı bir ifade ne de yalancı bir gülümseme vardı. Ciddiydi, samimiydi ve doğruyu söylüyordu. Büyük bir mahcubiyetle açtım ağzımı. "Bay Lefter emrivaki yaptı. Böyle bir şeyi ben de kabul etmezdim."

"Biliyorum," dedi tüm ciddiyetiyle. "Yine de devam ettiremezsin Efsun. Senden vazgeçmesi için elinden geleni yapmalısın. Kendin için. Lefter, bir şeylerin peşinde."

"Ne gibi şeyler?"

"Kesinlikle iyi olmayan şeyler."

"Ne olduğunu büyüyle öğrenemez misiniz? Mehsa'ya yaptığınız gibi."

"Lefter bir profesör Efsun," diye yanıtladı. "Köklü bir profesör. Onların korumaları var, sıradan birine büyü yapmak kadar kolay ve çaktırmadan olmaz."

"Anlıyorum," dedim. "İşine yarar mı bilmiyorum ama," diye eklediğimde Alaz tek kaşını kaldırdı, "geçen gün Bay Lefter'i senin mekânında gördüm."

Kaşları gözlerinin üzerine indi. "Hangi gün?"

"Bars'ın beni aldığı gün." *Seninle keman çaldığımız o gün.*

"Bunu bana niye o gün söylemedin?" dediğinde endişelendim ve omuzlarımı kaldırıp indirdim.

"Emin olamamıştım, sadece kafa dağıtmak istiyordur belki diye düşündüm."

"Sadece kafa dağıtmak istemiştir belki de," dedi Alaz ve bu ayrıntının üzerine –en azından şimdilik– pek de düşmedi. "Gider gitmez bu anlaşmayı iptal ediyorsun, anlaştık mı?"

Yavru bir kedi gibi başımı hafifçe önüme eğdim. "Tamam," dedim sessizce. Bunu benim iyiliğim için istiyordu ve haklıydı, uzatmanın ve gereksiz maceralara atılmanın anlamı yoktu. "Anlaştık."

Alaz'ın gözleri kısıldı. "Ne dedin?"

"Tamam dedim."

Suratında keyifli bir gülümseme canlandı, "Efsun," dedi beni büyülemek istermiş gibi. "Bana ilk kez *tamam* dedin. Bu tarihi not etmeliyiz."

Gülümsemesine haylaz bir tebessümle karşılık verdim. "Bence de not et, çok sık rastlayacağın bir şey olmayacak."

"Bense aksini düşünüyorum." Söylediği hakkında düşünmeme fırsat vermeden iki elini belimin üzerine koyarak beni kendisine yaklaştırdı, adımlarım ona itaat etti. İçimde çalan kırmızı alarm bir yakınlaşmanın sinyallerini veriyordu. Alaz başını eğdi, gözleri boynuma ilişti. Tek elinin işaretparmağı tişörtümün açıkta bıraktığı, kolyenin taşının bulunduğu alana geldiğinde durdu. "Burada artık *bana ait bir şey var,*" dedi. Konuşurken oluşan titreşim tüylerimi diken diken etti. Güçlükle yutkundum.

"Efsun," dedi sonra, hâlâ geri çekilmemişti. Bu yeni işkence metodu muydu? "Kalbin göğsünden fırlayacakmış gibi." Diğer eli çeneme yükseldi.

"Seninki de çok farklı değil gibi."

"Değil," diye onayladı ve geri çekilip iki eliyle yanaklarımı kavradı. Olduğundan daha yoğun kara hareleri dudaklarıma kaydı, ardından tekrar gözlerime yükseldi. "O da sana deliriyor ve ben bunu hiçbir zaman saklamadım."

Beni kendine çekti, kollarının arasına aldı ve sıkıca sarılarak gerçekten hızlanmış olan kalbinin atışlarını hissetmemi sağladı. Başta afallasam da çok geçmeden yüzümde büyük bir gülümseme canlandı ve ellerimi Alaz'ın geniş sırtında birleştirdim. Başımın sağ tarafını göğsüne yaslayıp, "Gerçekten de deliriyormuş," dedim.

Kısık sesle güldü ve dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Sadece sana."

İtirafıyla yanaklarım ısındı. Bu kadar açıksözlü olması sağlığım açısından kesinlikle iyi değildi, her an bir kriz geçirip ömrüme son vermeme sebep olabilirdi. Ayrılmamız gerekiyordu yoksa kolları arasında düşüp bayılacaktım ve hayır, elbette bunu istemiyordum.

Ona sarılmanın vermiş olduğu huzura biraz daha bulanırken, o da aynısını bana yaptı. Sırtımı okşadı, başını eğdi ve saçlarımı kokladı, ardından dudaklarını omzuma bastırdı.

Ve biz saniyelerce tüm dış etkenlerden soyutlanmış bir şekilde öylece durmayı sürdürdük. İhtiyacımız olan tek şey buymuş gibi.

Nihayetinde kolları arasından hiç ayrılmak istemesem de geçen saniyelerin ardından yüzleştiğim gerçekle, "Eğitim saati yaklaştı," diye mırıldandım keyifsizce. Kolları gevşediğinde güçbela ayrıldım. *Oysaki şu an ne eğitim ne de Bay Lefter umurumdaydı.*

Aramızda bir adım ancak vardı, karşı karşıya durmuş, birbirimize bakmayı sürdürüyorduk. Alaz elini yukarı kaldırdı, ilgili gözleriyle yüzümü süzerken avcunu sağ yanağıma yasladı.

Parmağı yanağımı yavaşça okşarken başıyla onayladı. "Seni bırakacağım."

"Bırakacağım?" diye sordum hemen söyleyiş tonundaki ayrıntıyı kaçırmadan. "Sen gelmeyecek misin?"

Dudaklarını ıslattı. "Saraya gideceğim, işlerim var."

Bu demek oluyordu ki Alaz'ı bugün bir daha gün boyunca görmeyecektim. Modum kendiliğinden düşmüş, suratım asılmıştı. Bozuntuya vermemeye çalışarak kafamı salladım. "Peki..." Ancak sesim bir mırıltı gibi çıktı. Hâlâ birlikteydik ve ayrılacak gibi de durmuyorduk.

"Hey siz ikiniz?" Kuray'ın sesi ortama hâkim olduğunda aramızdaki elektriğin ömrü saniyeler içinde son buldu. "Gitmemiz gereken bir eğitim olduğunu biliyorsunuz değil mi?"

Alaz benden ayrılmadan hemen önce sinirli bir ifadeyle gözlerini kapatıp açtı, ardından ellerini belimden çekip sert tavrıyla Kuray'a döndü. "Bela mısın sen?"

Üzerine asker yeşili bir tişört ve kot pantolon giyip, kıvırcık saçlarına güzel şekiller vererek her zamanki dinç halini alan Kuray sırıttı. "Evet, yaklaşık beş yaşımdan beri." Yeşil gözlerinin üzerine konan sarımtırak kaşlarından biri havalandı. "Bunu yeni mi fark ediyorsun dostum?"

"Seni saraya alanın ben..." dedi Alaz. Kuray büyük bir hevesle cümlenin devamını beklerken Alaz göz ucuyla bana baktı ve sustu. Kendini zor zapt ediyor gibiydi, derince nefes aldı.

"Sizi düşünüyorum canım," dedi Kuray ama sesi düşünceden çok uzaktaydı. Biz her yakınlaştığımızda ortaya çıkıp bunu bölmek onun için artık keyifli bir aktivite haline gelmişti. "Eğitime böyle terli terli gitmeniz hoş olmaz sonuçta. Gidip bir duş alırsınız, efendime söyleyeyim sonra..."

"Kuray yeter," diye bağırdı Alaz, ben kıpkırmızı bir renge bürünmüşken. İşaretparmağını kaldırıp ona doğru bir adım attı. "Kes sesini yoksa değerlinin başına geleceklerden ben sorumlu olmam."

Alaz'ın bu söylediği üzerine Kuray bacaklarını sıkıca birleştirdi, yüzü korku dolu bir hal aldı ve hemen, "Tamam kardeşim ya," dedi gerileyerek. "Eğleniyoruz şurada."

"Sen eğlenme," diye yanıt verdi Alaz ve tekrar bana baktı. Kuray'a bakarken yüzünde bulunan öfkeli ifade benimle buluştuğunda solmuş, suratı daha sakin bir hal almıştı. Hummalı siyah irisleri yeniden beni alıcı bir tavırla inceledikten sonra çenesinin ucuyla evini işaret etti. "Hazırlan, seni arabada bekliyorum."

Başımı ağır ağır salladım. "Tamam," dedikten sonra nihayet arkamı döndüm. Gümbür gümbür atan kalbimle kaldığım odaya doğru yürüdüm. Hazırlanıp indiğimde bile ritimlerim normale inmemişti.

Alaz beni eğitim alanına tam vaktinde bıraktı. Ben inmeden hemen önce ise, "Döndüğümde seni evde bulayım," demeyi ihmal etmedi.

Gün bitene, tüm dersler sonlanana kadar Bay Lefter'le asistanlık hakkında konuşamadım çünkü ona hiç denk gelemedim. Alaz olmadığı için bugünkü savunma dersini Barın'la yaptım, gücümü az da olsa

kullanabilmenin özgüveni üzerimdeydi. Gün sonunda Bayan Enisa'nın eski ve lanetli büyüleri ve bunların tarihlerini anlattığı dersin ardından herkes ayaklanıp çıkmaya başladığında ben de Bay Lefter'in yanına gitmek için doğruldum.

"Eve nasıl gideceksin?" Mehsa da benimle ayağa kalkıp bu soruyu sorduğunda Barın yanından geçip giden Helen'i baştan aşağı süzdü, ardından bizi umursamadan peşine takıldı. "Biz henüz yeni bir araba almadık, otobüsle gidebiliriz beraber."

Ona cevap vermek için ağzımı açtım.

"Ne otobüsü Maviş?" Fakat bu cümle benden değil, ne zaman yanıma geldiğini bilmediğim Kuray'dan çıkmıştı. Bana kısaca göz kırpıp tekrar Mehsa'ya döndü. "Duymamış olayım, madem arabanız yok siz de bizimle gelirsiniz."

Mehsa memnuniyetle parıldayan mavi gözleri ve utançla örtünen sevimli yüzüyle Kuray'a baktı. O an Kuray'ın yanındaki Liva, "Senin bir araban yok ki," dedi sertçe. "Ne diye herkesi çağırıyorsun?"

Bu söylediği beni de en az Mehsa kadar sarsmıştı. Alaz'ın arkadaş grubunun da bir nezaket dersi alması gerekiyordu, konuşurken karşılarındakinin ne düşüneceğini zerre umursamıyorlardı. Eh, Kuray hariç. O hepsine zıt olarak bir ateşböceği gibi pırıl pırıldı. Bir kere bile somurttuğunu ya da birini terslediğini görmemiştim.

Kuray, Liva'ya soğuk bir bakış fırlattı, yine de yüzündeki iyimser ifade yok olmamıştı. "Benim yok ama," derken yanımızdan geçip gidecek olan Bars'ı aniden kolundan tutup durdurdu, "sevgili kuzenim Bars'ın arabası boşta. O sizi ağırlamaktan hoşnut olacaktır." Bars'ın hiçbir şey anlamadığını belli eden buz gibi mavi gözlerine sırıtarak baktı. "Değil mi kuzen?"

"Yine ne saçmalıyorsun?" diye sordu Bars, bakışlarından daha soğuk bir sesle. Üzerindeki siyah kazak ve pantolonla saçları sarı bir ölüm meleğini andırıyordu. Eh, onun böyle bir şeyi direkt kabul edeceğini ben de düşünmüyordum, Kuray çok yanlış kişiden medet ummuştu.

"Mehsa'yı diyorum, sen mi arabana alırsın yoksa benim motorumla mı gelmeli?"

Mehsa'nın surat ifadesi gerildi, büyük bir mahcubiyetle başını eğdi. "Aslında..."

"Ben alırım." Yanıtı karşısında gözlerim istemsizce büyüdü, Mehsa'nın da masmavi hareleri genişledi ve Liva'nın kapalı olan dudakları hayretle aralandı. Bars, Mehsa'ya kısa bir bakış attıktan sonra tekrar kuzenine döndü. "Şov yapacağım diye kaza yapma riskini önlemek için yapıyorum bunu. Sen Liva'yı al."

Bu Mehsa'ya kısa bir, *Seni düşündüğümden değil,* göndermesiydi güya ancak ben öyle olduğunu pek de sanmıyordum. Bars'ın Mehsa'ya attığı kaçamak bakışlar dikkatimi çekmiyor değildi. Arkadaşımdan hoşlanmaya başlamış olabilir miydi? Öyle olmadığını umdum, Mehsa gibi tatlı bir kız Bars gibi mendeburla harcanmamalıydı. Bars kendine göre başka birini bulmalıydı, Mehsa'yı yerdi.

Söyleyecek başka bir lafı olmayan Bars daha fazla üstelenmemek için yanımızdan geçip gittiğinde Mehsa hafiften öfkelenmiş bakışlarıyla gidişini izledi. Ardından bana döndüğünde, *Her zaman böyle,* demek istercesine omuzlarımı kaldırıp indirdim.

"Pekâlâ, sorunlar çözüldüğüne göre..." dedi ve kolunu Liva'nın boynuna dolayıp karşı koymasına fırsat vermeden Liva'yı kendine çekti Kuray. "Benimle muhteşem bir yolculuk için hazır mısın Vahşirella?"

Liva'nın her zamanki vakur duruşu Kuray'ın bu tavrıyla sarsıldı, ağzı açılıp kapandı ve yutkundu. "Ben..." Başını hızla salladı. "İstemiyorum, kafayı henüz o kadar yemedim, bırak."

Kuray'ın sırıtması daha da genişledi ve bakışlarını koluyla kendine yapıştırdığı kızdan ayırıp bize iliştirdi. "Ne kadar istediğini görüyorsunuz, değil mi?"

Gülümsemeden edemedim. Liva kaşlarını çatıp ona dirsek attığında Kuray oralı olmadı. "Mekânda görüşürüz tatlı kızlar," deyip göz kırptı ve Liva'nın itirazlarına aldırmadan onu da kendisiyle çıkışa sürükledi. Didişerek kapıdan çıktıkları ana kadar onları izledik.

"Bence bu Liva, Kuray'a âşık." İşaretparmağını çenesine koyarak hâlâ çıkış kapısına bakan Mehsa bu sözü söylediğinde alt ve üst kirpiklerimi birbirine yaklaştırdım.

"Nereden anladın?" Aslında bunu ben de düşünüyordum ancak uzun yıllar süren dostlukları aklıma gelince imkân veremiyordum.

"Bariz belli, beni istemedi çünkü Kuray'ın bana ilgisini olduğunu düşünüyor. Beni kıskandığına yemin edebilirim. Bars arabaya kabul

edince nasıl rahatladığını görmedin mi? Kuray'ın motosikletine bineceğim diye ödü koptu!"

Dudaklarımı büktüm. "Arkadaşını kıskanıyor olamaz mı?"

Yüzüme, *Gerçekten mi?* diye sorarcasına baktı. "Efsan, kuzum sen gerçekten bu işlerden anlamıyorsun. Bars'ı niye kıskanmıyor o zaman? Bu kız bal gibi de âşık âşık." Eliyle omzuna düşen saçını geriye savurdu. "Eh, benim gibi küçük ama sevimli bir kızı kıskanmasına hak veriyorum ancak şunu anlamalı ki benim hedefimde panter var!" İşte korktuğum başıma gelmişti. Mehsa hiç olmayacak bir sevdaya tutulmanın eşiğindeydi. Gerçi o buraya geldiğim günden beri sürekli beğendiği kişileri değiştiriyordu, biraz şıpsevdiydi ama yine de Bars'a kapılmamalıydı.

"Panterler tehlikelidir Mehsa," diye uyardım onu. "Yaralayıp öldürebilirler."

Kaşlarını kaldırdı. "Karanlık veliahtlar da öyle canım, hatta daha zararlılar." Sesinde bir ima gizliydi. Başını sağa-sola doğru oynattı. "Ama görüyorum ki kalbin çoktan karanlığa bulaşmış."

Alaz'dan bahsettiğini anlamak için üstün zekâ olmaya gerek yoktu. Fakat bunu nereden anlamıştı ki? Bu kızın ruh tasvir yeteneği falan mı vardı, nereden çıkarmıştı şimdi birdenbire Alaz'ı? Isınan yanaklarıma eş olarak gerilen yüz ifademi toplamak amacıyla genzimi temizledim. "Bunu da nereden çıkardın?"

Ellerini beline yerleştirdi. "Sen beni aptal mı sandın Efsan?' diye sordu kızgın bir şekilde. "Adam ortalıkta yokken bir ruha dönüşüyorsun âdeta, yanında bir kız görünce öfkeli bir boğadan hallice oluyorsun. O da farklı sayılmaz. Aranızda ne geçiyor bilmiyorum ama sıradan şeyler olmadığı kesin." Tek kaşını kaldırdı. "Bana anlatmadığın sıradan olmayan şeyler..."

Beklentiyle bana bakmaya devam ettiğinde bakışlarımı ondan kaçırdım. Yalan söylemek istemiyordum, acemi biri olarak içimi dökeceğim bir kişiye ihtiyacım vardı ve bu doğru yol tecrübeli Mehsa'dan geçiyordu. Defterimden daha güvenli sırdaş olacağı kesindi. Çekingen bir ifadeyle konuştum. "Sadece vaktim olmadı."

Mehsa'nın gözleri kocaman açıldı. "Yani aranızda bir şeyler var!" diye bağırarak eğitim alanının sesiyle inlemesine neden oldu.

Ellerimi kaldırarak yavaşça salladım. "Sakin ol," diye fısıldadım. "Bunu Nephan halkının bilmesine gerek yok."

İki avcunu da dudaklarına bastırdı, "İnanamıyorum," dedi altından, bu nedenle sesi boğuk çıkmıştı. "İnanamıyorum, inanamıyorum." Benden daha heyecanlı görünüyordu. Nihayet avuçlarını ağzından çekip derince soludu. "Efsan, tüm ayrıntıları bilmek istiyorum. Hemen!"

Kızarıp pancara döndüğüne emin olduğum suratımla yanından geçip çıkışa doğru ilerledim. "Sonra konuşalım."

"İnanamıyorum!" diye çığlık attı ve adım sesleri arkamdan geldi. "Ah! Bu kadar hızlı olacağını beklemiyordum."

Yanıma ulaştığında koluma girmek için hareketlendi lakin buna izin vermedim. Yürürken önüne bakmak yerine yüzünde haşin bir gülümsemeyle beni izliyordu. "Anlatsana," derken bana omuz attı. "Ne kadar ileri gittiniz? Aşk itirafı nasıl gerçekleşti?"

İyice utanıp sıkılmıştım. Bir kez daha öksürüp, "Aşk itirafı falan gerçekleşmedi," diye geçiştirdim. Bu konunun anında kapanmasını istiyordum, sadece hakkında konuşmanın bile beni bu kadar gereceğini tahmin etmezdim, niye böyleydi ki? "Ama aramızda bir şeyler var işte."

"Ah," derken eliyle omzuma vurdu. "Çok kötüsün. İyi arkadaşız sanıyordum. Bunları benden nasıl saklarsın?"

Koridorun sonuna geldiğimizde Bay Lefter'in odasına giden merdivenden inmek için durdum. Mehsa'nın da adımları bana uyarak duraksadı. "Sürekli ondan uzak durmamı söyleyip duruyordunuz, nasıl söyleyebilirdim ki?"

"Daha çok abimdi onu söyleyen," diye düzeltti beni. "Hem bence aşkın iyi gelmeyeceği kişi yoktur." Başparmaklarını kaldırıp onay işareti yaptı. "Ben onaylıyorum, tam gaz devam."

"Abartma Mehsa," diye düzelttim onu. "Ortada henüz aşk diye bir şey olduğu söylenemez."

Başıyla itiraz etti. "Bense tam aksini düşünüyorum. Ama sen..." Gözleri küçüldü ve sesi bir fısıltıya dönüştü. "Evine nasıl döneceksin? Vaz mı geçtin?"

İşte cevabını veremediğim, sürekli git-gel yaşadığım soru bu kez kendimden başka biri tarafından sorulmuştu bana. Evet, cevabım neydi? Evime dönmekten vaz mı geçmiştim? Burada yaşamayı mı

seçecektim bulunduğum tüm riskli durumlara rağmen? Kalbimi mi dinleyecektim? Kalbimin hangi tarafını dinleyecektim? İşte esas soru buydu.

"Bunu düşünmek için erken. Henüz yol bile bulamadık," dedim en doğru şekilde. Elimle ensemi kaşırken nefeslendim. "Her neyse. Sen arabaya geç, geleceğim."

"Nereye?"

"Bay Lefter'in odasına uğrayacağım." Evet, Alaz'la konuştuğumuz gibi Bay Lefter'le yaptığım şu asistanlık anlaşmasını bitirmek için konuşacaktım, uzatmanın anlamı yoktu. "Şu işi bitirmem gerekiyor."

Mehsa, "Tamam, acele et. Panter beklemekten köpürmesin," dediğinde gözlerimi kırpıştırdım. Uzun bir konuşma olmayacağını umuyordum.

Mehsa çıkış kapısına doğru yürümeye başladığında ben merdivenlere yöneldim. Bay Lefter'in alt katta olduğu için etrafında başka kimsenin olmadığı odasına giden merdivenlerden inerken yine tedirgindim. Bir zarar görmemiş olsam bile sanki burada başıma her şey gelebilirmiş gibi hissediyordum.

Yine de sapasağlam indim ve odanın büyük, toprak rengi demirden kapısının önüne geldiğimde tokmağı tutup çevirmeden önce kapıyı üç kez tıklattım. Kapı açılmadı ve bunun yerine kapının üzerindeki küçük çizgi gibi görünen bölme açıldı, içeriden kare şeklinde bir kâğıt çıktı. Kâğıt havalanıp göz hizamda durdu.

Bugün erken çıkmak zorundayım. Konuşmak için sonraki günü beklemelisiniz.

—Profesör Lefter Eleftheria

Okumayı bitirdiğimde kâğıt katlanarak eski yerine girdi ve kapının üzerinde bölme kapanıp tekrar bir motif halini aldı. Elimde olmayan sebeplerden ötürü Bay Lefter'le konuşamamıştım ve akşam bunu Alaz'a nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Ağzımda biriken nefesi keyifsizce dışarı bıraktım ve indiğim merdivenleri düşük omuzlarımla geri çıktım.

Çıkmayı bitirip dış kapıya doğru döndüğüm anda birine çarptım ve çarptığım kişinin elindeki büyük sepetin yere düşmesine neden oldum.

"Affedersiniz," dedim hemen yere eğildiğimde. Sepetin içindeki kalın ciltli kitaplar etrafa saçılmıştı.

"Önemli değil," dedi ince bir kız sesi. Başımdaki gölgenin yer değiştirmesinden anladığım kadarıyla o da eğilmişti. Ben kitapları toplarken o sepeti düzeltti. "Benim hatam. Görmedim."

Kafamı hafifçe kaldırıp tanıyıp tanımadığımı anlamak için kıza baktım. Açık turuncu saçları, çilli, sevimli bir yüzü vardı. İnce dudaklarını iki yana açarak bana tebessüm etti. "Bayan Enisa'dan birkaç kitap almıştım ev için. Fakat fazla almışım, taşımakta zorlanıyorum."

Ayağa kalktığında ona eşlik ettim. "Yardım edebilirim."

Açık kahverengi gözleri mutlulukla parıldadı. "Gerçekten çok iyi olur." Çenesinin ucuyla arkamı gösterdi. "Çıkışa kadar eşlik etsen yeter. Arabam orada."

Başımla onayladım ve üç dört kitap aldım. Üzerinde okuyamadığım, bilmediğim bir alfabeyle kelimeler yazılıydı, ne olduğunu bende bir gariplik olduğunu anlamaması adına sormadım ve susmayı seçtim. "Şimdiden hafifledi," dedi kız. Gülümsedim. Boş koridorda beraberce çıkış kapısına yürürken bana baktığını hissettim. "İsmin neydi? Seni hiç görmemiş gibiyim."

Yavaşça öksürdüm. Yeni birileriyle tanışırken ister istemez çekiniyordum, bendeki sırrı çözebilecekti sanki bakan her yeni göz. Ezberlediğim yalan tıpkı bir gerçek gibi döküldü dudaklarımdan. "Adım Efsan. Daha önce Avhan'daydım, buraya taşınalı birkaç ay oluyor."

"Ben de Nadya," dedi, ismini sormamamı önemsemeden. "Alışmak zor olmalı. Nephan biraz karışık."

"Hı-hı," dedim daha fazla konuşup Avhan'ın bilmediğim özelliklerini sormasını engellemek amacıyla. Kapıdan çıkana kadar aramızda başka hiçbir konuşma geçmedi.

Karla karışık yağmur çiseliyordu hafif hafif ve hava fazla soğuktu. Dış kapının önündeki merdivenlerini bitirdiğimizde hasır sepetini nemli yere bırakmaktan çekinmedi. Elimdeki kitapları alıp sepetine koyduktan sonra sepeti kaldırmadan karşıma geçti, elini cebine attı ve gümüş bir halka bileklik çıkardı. Bilekliğin ortasında iç içe geçmiş dairelerden oluşan, bir çiçeği andıran bir sembol bulunuyordu. Sembolün ortasında beyaz bir taş vardı.

"Bunları ben hazırlıyorum," dedi turuncu saçlarının üzerine beyaz kar taneleri konan Nadya. "Pek bir kıymeti olduğu söylenemez ancak yardımına karşılık vermek istedim." Elini ensesine attı. "Beğenmediysen takmana gerek yok tabii..."

Zaten kolumda duran ve hiç çıkarmadığım bir bilekliğim vardı, Nadya'nın uzattığı bileklik ise pek tarzım değildi fakat almazsam kırılacak gibi duruyordu. Nazikliğini karşılıksız bırakıp beklentisini kırmamak için, "Beğendim, teşekkür ederim," dedim ve bileklği kendi bilekliğimin üzerine gelişigüzel geçirip bağladım.

"Yardımların için teşekkürler Efsan," dedi, yüzündeki tebessüm genişledi. "Kendine iyi bak."

"Sen de," dedikten sonra daha fazla bu soğuğun altında kalmamak için arkamı döndüm. Eğitim alanının ilk merdivenine ayak bastım fakat ikincisini yapacak gücü kendimde bulamadım. Tüm merdivenler bulanıklaştı, bacaklarımdaki güç çekildi. Gözlerimi kapatıp açarak tekrar yürümeyi denediğimde ummadığım bir şey oldu ve bedenim boş bir çuval gibi yere yığıldı. Kafam merdiven basamağına çarptıktan sonra yüzüstü nemli asfalta uzandım.

Burnumda hissettiğim sızıyla refleks olarak başımı yana çevirip sağ yanağımın üzerinde durdum. Ne olduğunu anlamıyordum, ellerimi yere bastırıp kalkmak istiyordum fakat her yerim uyuşmuştu. Asla hareket edemiyordum.

Gözlerim kapanmadan önce bakışlarımın odağına bir çift siyah çizme girdi. Çizmelerin sahibi dizlerinin üzerine çöktüğünde gülümsemesi silinmeyen yüzü gördüm. Nadya'ydı. Ne üzülüyor ne de beni kaldırmak için bir faaliyette bulunuyordu. Elini kafama atıp bir hayvanı sever gibi saçlarımı okşadı. "Hediyemi kabul etmen beni gerçekten çok sevindirdi," dedi gayet memnun bir ses tonuyla. Gülümsemesi genişledi, yüzünde gördüğüm masumiyet silindi, kurnaz bir hal aldı. "Kralımız *Karan Alkan* seni gördüğüne çok sevinecek Efsan Erez."

Ve ben daha söylediğini idrak edemeden gözlerim kapandı...

Bölüm Yedi

Kanla Çevrili Zindan

Nephan, Mehsa Kılıç'a hiç bu kadar sıcak gelmemişti.

Bay Panter'in yanında durmak onun için her zamankinden daha zordu bu sefer çünkü Helen'in peşinden dışarı çıkan abisi yanlarında yoktu, arkadaşı Efsan Bay Lefter'in odasındaydı ve boşalan alanın açık garajında sadece Panter'iyle o vardı. İkisi de sırtlarını Panter'in mat kırmızı arabasının kapısına yaslamış öylece çıkış kapısını izliyorlardı. Aralarında tek kelime dahi geçmemişti, görünüşü kadar kişiliğinin de kütük olduğunu düşünüyordu genç kız çünkü ona arabasına geçmesini bile teklif etmemişti. Neden dışarıda beklediklerine de anlam veremiyordu.

Göz ucuyla yanındaki adama ters bir bakış attı. *Kaba surat, bari iki çift laf et de içimiz ısınsın, değil mi?* diye geçirdi içinden.

Daha fazla konuşmamaya dayanamadı ve uzun bir *üf* sesi çıkardı. "Çok sıkıcısın. Hiç mi konuşmak istediğin bir şey yok? Keşke Kuray'la gitseydim."

Panter'in mavi gözleri nihayet Mehsa'yla buluştu ancak keşke buluşmasaydı. Öyle tehlike dolu bir bakış attı ki zavallı kız put gibi kaldı, utanmasa etkisinden kurtulmak için gerileyecekti. Ellerini bir suçlu edasıyla havaya kaldırdı. "Tamam, konuşmayalım." Dudaklarını büktü. "Eğer onaylasaydın kaslarını nasıl bu kadar geliştirdiğini soracaktım." Onu şöyle gelişigüzel süzdü. "Yani *hayvan* gibisin ya hani."

Böyle yaparak beni pısırık birine dönüştüreceğini sanıyorsa evet, biraz haklı olabilir fakat ben yine de lafımı koymaktan geri durmazdım, diye düşündü bu sefer.

"Sen," dedi Bars, kurşun atan bakışlarını Mehsa'dan ayırmadan, "boyuna göre fazla konuşmuyor musun?"

Kısa boylu kız uzayacakmış gibi kafasını yukarı kaldırdı. "Yok canım, dilim boyumdan uzun. Bak," deyip dil çıkardı.

Bars'ın mavi olan ama yüzüne kırmızının daha iyi gideceği hareleri kendisine doğru uzatılan dile kaydı, sonrasında gözlerini kapatıp açtı ve tekrar önüne döndü. Gerilmişti.

Mehsa dilini tekrar içeri aldığında, "Öyle değil mi?" diye sordu.

İri yapılı adam bu soruya cevap vermek yerine konuyu değiştirmeyi seçti. "Nerede kaldı arkadaşın?"

Bu soru üzerine aklından çıkardığı Efsan'ı hatırladı Mehsa, ayrılalı on beş dakikadan fazla olmuştu ve hâlâ gelmemesi garipti. Üstelik yardıma da gitmemişti, bir uğrayıp geleceğim demişti. "Bay Lefter onu oyalamış olmalı," dedi, muhtemelen de öyleydi. "Ben bir bakayım."

Bars yüzüne bakmadan başıyla onayladığında ters bir bakış attı Mehsa. *Aman, gözlerimiz birbirine değse ceza yazılacaktı sanki!* diye geçirdi aklından. Sinirlerini dışavurmak ister gibi başka hiçbir şey söylemeden eğitim alanına doğru kendinden emin ve hızlı adımlarla yürüdü.

Bay Lefter'in odası çok aşağıda olduğu için merdivenlerden inmeyi bacaklarına yük etmedi ve parmaklıklı asansöre binip profesörün bulunduğu isminin yazılı olduğu tuşa bastı. Asansör saniyeler içinde indiğinde kapısı kendiliğinden iki yana açılır açılmaz dışarı çıktı.

Bay Lefter'in kahverengi kapısı kapalıydı ve önünde kimse yoktu. İçeride olduklarını düşünerek derin bir nefes alıp yumruk yaptığı sağ elini üç kere kapıya vurdu. Ancak kapı açılmadı, bunun yerine üzerindeki zarf bölmesi kendiliğinden açıldı ve içindeki not kâğıdı göz hizasında yükseldi.

Bugün erken çıkmak zorundayım. Konuşmak için sonraki günü bekleyiniz.

Profesör Lefter Eleftheria

Yanlış okuyup okumadığından emin olmak için notu birkaç kez daha okudu lakin hepsinden çıkardığı sonuç aynı oldu. Kaşları, edindiği bilgi yüzünden kendiliğinden çatıldı.

Madem Bay Lefter odasında yoktu, o zaman Efsan neredeydi?

Buraya geldiğinde bu notla karşılaşmış olsa hemen yanlarına gelirdi fakat neredeyse yirmi dakikadır ortalıkta yoktu. İçini küçük bir telaş

kapladı. *Belki içerideler ve rahatsız edilmemek için kapıya böyle bir not astılar,* diye düşünerek kapıyı tekrar yumrukladı. "Bay Lefter, içeride misiniz?"

Yanıt alamadı, kulağını kapıya dayadı ama hiç ses seda çıkmıyordu. Ruhunu ele geçiren evham büyürken arkasına döndü, bu sefer asansöre binmeden koşarak merdivenlerden çıktı, her katın sınıflarını, lavabosunu ve açık olan tüm odaları tek tek kontrol etti. Ancak ne Efsan'a ne de onu son kez gören birine ulaşabildi.

Çıkış katını da bitirdiğinde yüreği sarf ettiği eforun etkisiyle deli gibi atıyordu, solukları bu onları son kontrol edişiymiş gibi yayılıyordu dudaklarının arasından. Yine de durmadı ve Efsan'ın yokluğunu Bars'a haber vermek için son sürat dış kapıya koştu.

Tam çıkacağı sıra içeri giren bir başka bedene çarpacaktı ki bedenin sahibini son anda fark ederek durdu; Bars karşısındaydı. Mehsa ellerini dizine koyarak hızla soluklanırken Bars mavi bakışlarıyla minyon kızı süzdü. "İçeri giren bir daha gelmiyor," dedi her zamanki iğneleyici tonunu asla eksik etmeden. "Ne yapıyorsunuz?"

Mehsa'nın koşmaktan ciğerleri acıyordu. "Bars..." dedi nefes nefese ancak ilk seferinde söylemeyi başaramadı.

Bars'ın kaşları çok az gözlerinin üzerine indi, çenesini yavaşça sağ omzuna doğru kaldırdı. "Söyle."

Acıyan boğazını dindirebilmek amacıyla yutkundu Mehsa. "Efsan..." dedi güçlükle. Tekrar yutkunmayı denedi ama ağzımın her noktası kurumuştu ve bunda başarısız oldu. "Efsan yok. Hiçbir yerde yok."

Masmavi hareler söylediğiyle birlikte genişledi, ifadesiz yüzüne yerleşen şaşkınlıkla dolgun dudakları aralandı. "Nasıl yok?"

Genç kız nefeslenmeye devam ediyordu. "Bay Lefter'in odasında kimse yok, not bırakmış erken çıkacağım diye." Elini kalbinin üzerine koydu. "Yani Efsan gittiğinde Bay Lefter odada yoktu. Hemen dönmesi gereki..."

O daha cümlemi bitiremeden Bars yanından bir alev topu gibi eğitim alanına koştuğunda ilk birkaç saniye afallayarak olduğu yerde öylece durdu. Ardından oksijen nihayet doğru yere ulaştığında peşinden gitmeyi akıl etti ve ona uyarak yorgunluğuna aldırmadan koşar adımlarla Bars'ı takip etti. Panter öyle hızlıydı ki saniyeler içinde gözden

kayboldu ancak merdivenlerden indiğini görmüştü ve bu sayede Bay Lefter'in odasına gittiğini çözebilmişti.

Mehsa da merdivenleri bitirdiğinde Bars kapıyı yumrukluyordu. Büyülü not kâğıdı yerinden çıktı, onu okudu, sonra buna inanmamış olacak ki elini açarak avcunu kapıya bastırdı. Büyü yapıyordu, birkaç saniye öyle durdu ve kapıdan bir elektrik sesi duyuldu, büyü bir işe yaramadı. "Kahretsin!" diye bağırdı, ardından kapıya sert bir yumruk geçirdi.

Tekrar Mehsa'ya döndüğünde öfke saçan mavi hareleri kırmızılaşsa genç kız şaşırmazdı.

"Sana sadece Lefter'in yanına uğrayacağını mı söyledi?" Sesi yüksek çıkıyordu, öfke doluydu. "Bundan emin misin?"

Korku ve gerginlikle dolu olan Mehsa dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı. "Eminim."

Derin bir nefes alıp başını arkasındaki kapıya yasladı Panter. Bu sırada dudaklarından pek de ufak sayılmayan bir küfür döküldü. Birkaç saniye öyle durduktan sonra doğruldu ve tekrar merdivene yürüdü. Cebinden telefonunu çıkardı, hızla bir numara tuşladı ve kulağına götürdü.

Yanından geçip gittiği an tekrar ona eşlik edip peşinden ilerleyen Mehsa, "Nereye?" diye sormayı ihmal etmedi.

Genç kıza cevap vermek yerine telefonun açılmasını bekledi Bars. Ancak telefon sadece çaldı, çaldı ve çaldı; açan olmadı. Son sürat dışarı doğru koşmaya başladı, bu sırada arkasından koşan Mehsa, "Nereye?" diye tekrarladı.

Cevap vermedikçe Mehsa'nın susmayacağını anladığı için, "Sara-[illegible]" diye bağırdı Bars.

Mehsa'dan bir yanıt gelmedi, tedirginleşen genç kız başka bir şey söyleyecek cesareti bulamadı ve kendisinden oldukça hızlı giden adamın peşinden dışarı çıktı. Nereye gidiyorsa onunla gidecekti, kaybolan kişi kardeşiydi; hiçbir şeyden geri kalmamalıydı.

Bars arabasına bindiğinde Mehsa da ön yolcu koltuğuna oturdu ve hemen kapısını kapattı.

Bars arabayı tekerleklerine çığlık attırarak etrafında döndürdü ve aracı kuzeye doğru sürmeye başladı. Bu sırada Mehsa herhangi bir

olaya karşılık emniyet kemerini taktı. Yanındaki iri yapılı adam onunla saraya gitmesine bir şey demediği için sevinmişti. Hoş, karşı bile koysa buna taviz göstermezdi. İçindeki telaş onu yiyip bitiriyordu. *Efsan nerede olabilirdi? Kaçırılmış mıydı yoksa kendi mi kaybolmayı seçmişti?*

Neden kendi kaybolmayı istesindi ki? Çok değil, daha bugün Alaz'dan bahsetmişti, neredeyse ona âşık olacağını söyleyecekti. Böyle bir durumda neden ortadan kaybolmak isterdi? Hayır, bu işin içinde başka bir iş vardı. Geldiği günden beri türlü düşmanlar edinmişti. Yine raganalara kapılmış olabilir miydi?

Bu fikir genç kızın yüreğini burktu ve korkuyla elini kalbinin üzerine koydu. Eğer öyleyse bu sefer çok geç olabilirdi...

Karan Alkan vardı bir de peşinde olan ve Efsan'ın soyunu kurtaracağını düşünen... Belki de o kaçırmıştı. Korkuyla titredi, bu felaket olurdu. Zavallı kız eğer onun elindeyse bir sürü kötülüğe maruz bırakılırdı; Karan'ın en büyük amacı Efsan'ın bedenini elde etmek ve onunla bir birliktelik yaşamaktı.

Hayır, Efsan onun eline geçmiş olamazdı, olmamalıydı.

Peki ya bir başkası onun buraya dışarıdan geldiğini öğrendiyse? Öğrendiyse ve onu ülkenin lanetlilerden sorumlu kişilerine teslim ettiyse? Ya Efsan boynu kesilmek üzere zindana atıldıysa?

Ah, bu da en az Karan ve ragana fikri kadar kötü ve korkunçtu. Mehsa'nın zihninde sadece kaygı vardı şimdi, asla iyi bir şey düşünemiyordu. Şehrin kasvetinden daha koyu bir hal almıştı düşünceleri, içi içini yiyordu. *Onunla gitmeliydim,* diye düşündü. *Onu yalnız bırakmamalıydım.*

Suçluluk hissi sadece düşüncelerinde kalmadı, dudakları öne doğru büzülürken gözlerinden sıcak yaşlar süzülmeye başladı. Sessizce ağlamayı denedi fakat boğazından çıkan küçük hıçkırık buna mâni oldu. O sırada yanında büyük bir hızla arabayı süren Bars'ın dehşet saçan irislerinin kendisine değdiğini fark etti. Başını eğdi ve alelacele gözlerini sildi ancak yaşlar durmadı.

"Niye ağlıyorsun?" dedi Panter lakabını taktığı adam.

Umursaması garibine gitti genç kızın. Ama pek üstünde durmadı. "Arkadaşım ortalıkta yok. Nerede olduğunu bilmiyoruz, buraya göre çok deneyimsiz ve bir sürü düşmanı var. Ağlamam normal değil mi?"

Düşüncelerini dile getirmek kalbine daha sivri bir hançer gibi saplandı ve bu sefer sesli bir şekilde ağlamaya başladı çekinmeden. Zavallı Efsan, yolun sonuna gelmişti işte.

"Normal değil," dedi Bars, sesi her zamanki gibi sertti. "Onu bulacağız."

"Buluruz tabii," derken burnunu çekti kız. Ardından ona baktı. "Belki cesedini!"

"Ne kadar da iyimsersin!'

"Böyle anlarda iyimser olamam." Art arda iç çekip ağlamasına devam etti. O sırada Bars direksiyonu sağa çevirdi. "Zavallı kız, aile hasretiyle yanıp tutuşuyordu. Şimdi onları göremeden..." Gözyaşları yanağında değdiği her noktayı acıtıyor, peş peşe gelen nefes krizleri konuşmasına izin vermiyordu. Arabada duyulan tek şey onun aciz sesiydi.

Bars parmaklarıyla direksiyonu daha sıkı kavradı. "Yeter!" diye bağırdı. Mehsa yerinde sıçradığında göz ucuyla ürkek kıza baktı, korkutmak istememişti lakin ağlaması onu rahatsız ediyordu. "Yeter, ağlama." Bu defa daha sakindi. *Her şey yoluna girecek,* demeyi istedi ama başaramadı, kendisinin de bundan pek umutlu olduğu söylenemezdi çünkü. Arkadaşının, efendisinin bıraktığı emanete sahip çıkamamıştı. Alaz'la bunu nasıl konuşacağını bilmiyordu. Şimdiden gerilmişti, kendisini suçlu, işe yaramaz biri olarak görüyordu. Doğru düzgün güçleri olmayan bir kızı bile koruyamamıştı. Dışarıda beklemek yerine her adımında yanında olmalıydı, tıpkı Alaz'ın yaptığı gibi.

Arabanın hızını artırdı, kafasını sertçe koltuğa çarptı. Bu sırada yanındaki kız ağlamaya devam ediyordu ve bu onu rahatsız ediyordu. Her hıçkırığında yüreğine bir hançer saplanıyormuş gibi hissediyordu ve ilk defa böyle bir şeyle karşı karşıyaydı. Sakinleşmek, kızın ağlama seslerini umursamamak için derin bir nefes aldı, gözlerini kapatıp açtı. Lakin hiçbir şey değişmedi, her hıçkırığında bir bıçak atılıyordu hâlâ yüreğine. Dilini kuruyan dudaklarının üzerinde gezdirdikten sonra tek elini direksiyondan çekip torpidonun düğmesine bastı. Açılan bölmenin içinden beyaz, ipek mendil çıkardı ve kıza uzattı. "Al şunu," dedi abaca, kibar olmayı asla başaramıyordu. "Ve ağlamayı kes."

Nefesleri sıklaşan Mehsa kendisine uzatılan ipek mendile bak- *İpek mendil mi? Kaçıncı yüzyılda yaşıyordu bu adam? Hem ipek*

mendil uzatıyordu hem de, "Ağlamayı kes," diyordu... Bir yaptığıyla öbürü katiyen uymuyordu. Elbette ağlamayı bırakmadı ve mendili de almadı. "İstemez," dedi hıçkırıklarının arasında.

"Sana al dedim!" diye bağırdı Bars, kalbindeki acıdan rahatsız oluyordu ve bunun sonlanması gerekiyordu. "Başımı ağrıtıyorsun, düşünemiyorum!" Mendili sertçe eline bıraktı. "Sil gözlerini ve ağlama artık!"

Mehsa avcunun içindeki mendili un ufak etmek istercesine sıktı. "Kalbin yok mu senin?" diye bağırdı gözyaşları içinde. "Nasıl bu kadar gaddar olabiliyorsun? Efsan'dan rahatsız olduğun yetmiyormuş gibi onun için gözyaşı dökülmesini de istemiyorsun. Doğru söyle, sevindin değil mi kaybolmasına? Seni kalpsiz, acımasız, güçsüz Panter!" Güçsüz demişti çünkü o iriyarı cüssesine rağmen Efsan'ı koruyamamıştı. Bunu başaramadığına göre neye yarıyordu ki o gelişmiş kaslar?

Bars araba sürmesine aldırmadan bir kez daha gözlerini kapattı. Evet, Efsan'dan hoşlanmıyordu ancak can dostuna bir sözü vardı, onu tutmak boynunun borcuydu; bu nedenle elbette kaybolmasına sevinmemişti. Aksine içi bir çöl gibiydi, kavruluyordu. Üstelik yanındaki kız ağlıyordu ve bu, saçma bir şekilde kalbini acıtıyordu.

"Lütfen. Ağlamayı. Bırak."

Mehsa burnunu çekip Panter'e baktı. Buğday teninden ter damlaları akıyordu. Sevinmiş gibi bir hali yoktu, aksine gergin duruyordu. Direksiyonu kavrayan parmak boğumları beyazlaşmış, uçları kızarmıştı. Köşeli çenesi sıkı sıkıya kilitliydi, ağzını bıçak açmıyordu. Bu görüntü karşısında istemeden de olsa ağlamaya bir ara verdi, soluklandı, başını dışarı çevirdi ve alnını cama yaslayarak herhangi bir yerde Efsan'ı görme umuduyla karla kaplı ormanı izlemeye koyuldu. Gözleri hâlâ yanaklarını ıslatıyordu fakat en azından sesi ona eşlik etmiyordu.

Dakikalar sonra araç ani bir fren yaptığında genç kız kemerini takmış olmasa dışarı fırlayacağını düşündü. Dudaklarından kopan tiz çığlıkla sağ elinin tersini başını korumak amacıyla alnına koydu ve dışarıya baktı.

Bars'ın arabası durmuştu çünkü tam tersi yönden siyah bir araçla burun buruna gelmişlerdi. Alaz Şahzade'nin arabasıydı bu.

Çok geçmeden düşüncesi doğrulandı. Siyah spor arabanın sürücü kapısı açıldı ve Alaz dışarı çıktı. Her zaman kendinden emin bakışlara

sahip olan siyah gözleri içinde bulundukları arabaya yöneldiğinde gerildi ve hemen Bars'a baktı.

Bars dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra nefeslendi. Ellerini direksiyondan çektiğinde arabanın çıkardığı tüm sesler kesildi. Kapıyı açıp dışarı çıktı. Bunu gören Mehsa, arabanın içinde kalmayı doğru bulmadı ve her konuştuklarından haberdar olabilmek adına o da arabadan indi.

Alaz Şahzade, Bars'a doğru yürürken kara hareleri sorgulayıcı bir tavırla karşısındaki iki bedeni inceliyordu. Burası saraya giden yoldu ve onun Bars'a verdiği görev Efsan'ı güvenli bir şekilde eve bırakmasıydı. Gözleri Efsan'ı aradı, Bars'ın arabasının içinde başka kimse görünmüyordu, üstelik Mehsa denilen kız buradaydı. Gözlerini hafifçe kıstı, başını sağ omzuna doğru eğdi. Karşısında duran baş muhafıza baktı.

Bir sorun olduğu ortadaydı bu yüzden, "Neler oluyor?" diye sordu uzatmadan.

Bars dudaklarını araladı ancak ilk seferde kendisine sorulan soruya cevap veremeden geri kapattı. "Alaz..." dedi, gergindi. Bunu söylemekten utanıyordu. Arkadaşının yüzüne bakamıyordu. Alaz'ın çenesi sol omzuna doğru kalktığında Bars bakışlarını yere eğdi.

"Bars," dedi Şahzade, sakinliğinin son parçasını kullanarak. "Neler oluyor dedim."

"Dostum," derken ciğerine ulaşmadı nefesi. Ellerini yumruk haline getirip kendini sıktı. Kafasını hafifçe oynattı. "Efsan kayıp."

Alaz Şahzade'nin çenesi kasıldı, suratında zerre mimik oynamadı. Söylenilen cümlenin zihnine yerleşmesini bekler gibi durdu. Ne gözleri kısıldı ne kaşları çatıldı. "Ne dedin?" diye sordu dümdüz bir ses tonuyla.

Fakat bu sakinlik hayra alamet değildi. Nefesini açabilecekmiş gibi yutkundu Bars, gözlerini güçlükle yukarı kaldırdı ve büyük bir mahcubiyetle savunmaya geçti. "Bay Lefter'le konuşacaktı, eğitim binasındaydı, güvendeydi. Ben de dışarıda..."

Bars kendini savunacak bir hareket yapmadı, Alaz onun boğazını sıkıp sırtını sertçe arabaya çarptığında Mehsa'dan çıkan küçük çığlık kimsenin umurunda olmadı.

"Onu sana emanet etmiştim!" diye kükredi. İçinde dehşet bir alev vardı şimdi, kara harelerinde ateşin yansıması görülü or, çatırtıları

duyuluyordu. "Onu. Sadece. Birkaç saatliğine. Sana. Emanet. Etmiştim!" Yırtıcı bir kaplan gibiydi, dişlerinin arasından konuşuyordu, ağzını açsa azı dişleri sivrilerek gözler önüne serilecekti sanki.

"Dostum," dedi Bars soluksuzluğun getirdiği dirayetsizlikle. Fakat devamını getiremedi, ne söyleyeceğini bilemiyordu, kendini savunacak tek cümlesi yoktu, tüm suç ona aitti. Alaz Bars'ın boynunu biraz daha sıktı, eğer kendine hâkim olmazsa şuracıkta canını alır, gözü hiçbir şeyi görmezdi.

Fakat öfkesine hükmetmeliydi, hesap sormanın vakti değildi, hemen toparlanmalı ve Efsan'ı bulmak için harekete geçmeliydi, kaybedecek bir dakikası bile yoktu. Sık nefesler alırken Bars'ın boğazını birkaç saniye daha sıktı ve sonrasında, "Ah!" diye bağırarak elini boğazından çekip arabaya sert bir tekme attı.

Ardından ona bakmadan koşar adımlarla kendi aracına gitti, içeri girer girmez kapıyı sertçe kapattı ve beklemeden sinirle kasılan ellerini direksiyona koyup gaza bastı. Çamurlu yolda hızla dönen tekerleklerden keskin bir ses çıktı, siyah arabanın çeşitli yerlerine çamur sıçradı ama oralı olmadı.

Son sürat gidiyordu, içinde çılgın bir öfke yeşermişti. Uzun, kemikli parmakları direksiyonu un ufak etmek ister gibi sıktı, sıkı sıkıya birbirine geçirdiği dişleri diş etlerine sızılar gönderiyordu lakin umurunda değildi. Umurunda olan tek şey Efsan'ın şu an nerede ve ne halde olduğuydu. Göğsünü delmek istercesine atan kalbinde bir yanardağ patlamıştı sanki, kızgın lavlar her yerinde geziniyordu.

Onu kaybetmiş olamazdı, hayır böyle olmazdı. Böyle bitemezdi, buna izin vermezdi.

Sağ bacağı kendiliğinden titrerken yanan içine karşılık dudaklarından bir feryat yükseldi. Attığı feryat arabasını sallandıracak kadar güçlüydü. Sinir beynini kemiriyordu, arabasının gaz pedalına biraz daha yüklendi, çizelge son hıza gelene kadar durmadı. Artık etraftaki her şey bir çizgiden ibaretti.

Hızını tek rakam bile düşürmeden Avalon Tepesi'ndeki şatoya ulaştığında ani bir fren yaptı. Arabasından çıktı, kapıyı kapatmakla uğraşmadan kasvetli gökyüzünün altında şatonun siyah büyük kapısına doğru koşarken, "Bilge Âzin!" diye bağırdı. Yasaklı kişiler dokunduğunda

ellerinin yandığı kapıyı yumrukladı. Henüz on saniye bile dolmamıştı fakat sabırsızdı, yumruklarının arasında yineledi. "Bilge Âzin!"

Çok geçmeden çelik kapı geriye doğru açıldı, yaşlı kadından önce tepesi değerli taşlarla işlenmiş asası göründü. Sonrasında kendi de belirdi kapının yanında, kır saçları her zamanki gibi dağınıktı, omuzları düşüktü, kamburu ise metrelerce öteden seçilirdi. Görmeyen kapalı gözlerini Alaz'ın yüzüne doğru kaldırdığında, "Oğlum," dedi soru sorar gibi çıkan yaşlı sesiyle.

"Yardımın lazım," dedi Alaz nefes nefese.

Yaşlı kadın bu sözler üzerine kenara kaydı, kapıyı biraz daha aralayıp Alaz'ın içeri girmesi için yol açtı. Şahzade karanlık salona girdiğinde kapı arkasından kapandı.

Şatoda loş bir ortam vardı, neredeyse ışıksız sayılırdı. Duvarlarda dışı camdan şamdanlar asılıydı ve tek ışık kaynağı bu şamdanların içindeki mum alevleriydi. Etrafta devasa kitaplar bulunuyordu, iksir şişeleri, asalar her yerdeydi. Bilge Âzin Nephan'daki en yaşlı büyücüydü ve herkesten deneyimli, bilgiliydi; kraliyet ailesinden bile. Fakat seçililer haricinde kimse onunla konuşmaya, bu şatoya girmeye cesaret edemezdi. Daha önce bunu çok deneyen olmuştu, yaşlı kadının sakladığı zararlı büyüleri bulmaya çalışanlar gizlice buraya girmek istemişti. Fakat çoğunun sonunun ölüm olduğu rivayet edilirdi. Bundandır ki bu âmâ kadının heybetli şatosuna doğru düzgün kimse ayak basamazdı.

Alaz, Efsan'ın kayıp haberini verdiğinde Bilge Âzin büyük asasından destek alarak ayağa kalktı. Altın, kapağında aslan motifi olan ürkütücü sandığını açtı, içinden bir deste kart çıkardı. Çıkan kamburuyla ağır ağır Alaz'ın yanına yürürken dışarıdan bir bağırtı duyuldu.

"Bilge Âzin!" Bu ses Bars'a aitti. "Bilge Âzin, kapıyı açın lütfen. Alaz!"

Âzin, Alaz'a döndü. "Arkadaşlarının gelmesini istiyor musun?" diye sordu ağır ağır, titrek sesiyle. Omzundan aşağı salınan beyaz saçlarını umursamadan yerine oturdu.

Alaz düşündü. Aslında Bars'ı uzunca bir müddet görmek istemiyordu fakat şu an ona ihtiyacı olabilirdi. Öfkesini şimdilik içine hapsedip sadece Efsan'a ve onun bulunmasına odaklanmalıydı. Yanında ne kadar adamı olursa iyiydi, bu nedenle karşısındaki yaşlı kadına başını salladı.

Bilge Âzin yerinden kalkmadan kapıyı açtı. İçeriye giren Bars ve yanındaki Mehsa'ya bakmadı Alaz, gözü hâlâ yaşlı kadındaydı.

Yaşlı kadına bakan Mehsa'nın dili tutulmuş gibiydi, beyazı kızaran mavi gözleri kocaman açıldı, dudaklarını zar zor aralayıp, "Bi... Bi... Bilge Âzin," dedi güçlükle. Sonrasında kadının kör olmasına aldırmadan önünde reverans yaptı.

"Sessiz olun," diye uyarıda bulundu Bilge heyecanını umursamadan. Ardından kırışan çenesini hafifçe kaldırıp Alaz'ın solundaki antika görünümlü, kadife kumaşlı altın sarısı koltuğu işaret etti. Mehsa ürkek bakışlarını gösterdiği yere çevirdi ve yine sanki kendisini görebilecekmiş gibi başıyla onayladı. Bars'la geniş koltuğa oturduklarında genç kızın kalbi ilk defa böyle bir ortamda bulunmanın verdiği heyecanla hızlı hızlı atıyordu.

Bilge Âzin, üzerlerinde kılıç, ay, yıldız, ok, hançer gibi öğelerin bulunduğu mistik kartları önüne soldan sağa dizdi. Koltuğunda geri yaslandı, dudaklarından Latince kelimeler dökülürken elini açtı ve avcunu kartların üzerinde gezdirmeye başladı. Ağzından çıkan cümleler büyülü bir ezgi gibiydi, korkutucuydu.

Alaz gözünü kırpmadan yaşlı kadını izledi, sabırsızlığı artık tek bacağına değil, iki bacağına da yansımış içinde bir deprem kopuyormuş gibi sallanmalarına neden olmuştu.

Kartlardan biri yükselip Bilge Âzin'in avcuna yapıştı. Bilge söylediği Latince ezgiye devam ederek elini kapattı ve kartı parmaklarının arasına hapsetti. Zaman geçtikçe kadın titremeye başladı, cümleler artık dudaklarından daha hızlı ve daha yüksek sesle yayılıyordu etrafa. Derken vücuduna bir şey batmış gibi acı dolu bir nefes aldı, sustu, arkasındaki cam şamdanlardan biri patladı, içindeki alev söndü. Mehsa korkuyla yerinde sıçradı, Alaz ve Bars ise bir tepki vermedi.

Yaşlı kadın gözlerini açtığında kart elinden düştü, kimsenin konuşmasına ve kendisine soru sormasına imkân vermeden aynı şeyleri tekrar yaptı ama aldığı sonuç değişmedi.

"Ne oldu?" diye sordu Alaz kendini daha fazla tutamadan. "Neredeymiş, görebildin mi?"

Bilge Âzin başını yavaş yavaş iki yana doğru salladı. "Kızın üzerinde tahmin ettiğimden büyük bir büyü var, ulaşamıyorum."

Alaz'ın kaşları çatıldı, koltuğun kolluğunda duran eli sıkı bir yumruk halini aldı. "Başka bir şey dene."

"Deneyeceğim fakat bu büyü biraz zaman alacaktır."

"Ne kadar zaman?"

"Belli olmaz, bir saat de sürebilir, on bir saat de. Fakat böyle güçlü bir büyü ancak kraliyet mensupları tarafından yapılabilir. Sıradan kişilerin işi değil bu."

Alaz'ın çenesi kasıldı, kalbinde yanan öfke ateşine birkaç odun daha atıldı. Vakit kaybetmeden ayağa kalktı. Âzin'in yeni büyüsünün tamamlanmasını bekleyemezdi, derhal aklındaki isimleri ziyaret etmeliydi, ödeyeceği paha umurunda değildi.

O sırada odada varlığını unutturan Mehsa ürkek bir ses tonuyla araya girdi. "Ben bugün Cadı ve Caris Sarayı prenslerinden Sıraç'ı gördüm. Efsan'la ayrıldığımız sıra büyücüler binasındaydı. Garip bir hali vardı."

Alaz Şahzade edindiği bu bilgiyle ellerinin karıncalandığını hissetti. Çattığı kaşlarının altında kalan simsiyah gözleri dehşet saçarken, "Bunu şimdi mi söylüyorsun?" diye bağırdı.

Mehsa oturduğu koltuğa iyice sindi. "Ö... Özür dilerim efendim," dedi ve yutkundu. Gözleri dolmuştu. "Onun böyle bir şey yapacağına ihtimal vermemiştim."

Sıraç denen carisin herkes tarafından iyilik meleği gibi görünmesi Alaz'ın iyice kanına dokundu, parmaklarının içindeki elektriklenme arttı. Güçlükle nefeslendi ve başka bir şey söylemeden Kadmos'a gitmek için arkasını döndü.

O sırada ayaklanan Bars hemen peşinden ilerlerken, "Dostum," diye bağırdı. Kolundan tutup onu durdurdu. "Kadmos'a girmen yasak, biliyorsun."

"Umurumda değil," dedi Alaz kolunu sertçe Bars'ın elinden kurtardığında. "Efsan'ı bulana kadar olabileceği her yere gireceğim."

"Fevri davranma," dedi Bars. "Kadmos'a senin yerine ben gideyim. Benim yasağım yok."

Bars şaka yapmış gibi gülümsedi; buz gibi bir gülümsemeydi dudaklarında açan ancak gözlerine yansımamıştı. "Onu bir kere sana emanet ettim," derken ifadesi ciddileşti. "İkincisi olmayacak."

Cümlesi tamamlandığında vakit kaybetmeden arkasını döndü ve hızlı adımlarla dış kapıya yürüdü.

"Alaz!" Bars arkasından seslendiğinde itirazlarını dinlemeden emir verdi Şahzade. "Siz burada durun ve Âzin'in büyüyü tamamlamasını bekleyin. Sonuçlandığında benimle iletişime geçersin."

Bir hışımla dışarı çıkıp arabasına bindiğinde gözü ne yasağı ne de başka bir şeyi görüyordu. Efsan'ın yanında olmadığı her an aklında olan profili şimdi her köşedeydi. Nerede ve ne halde olduğunu düşündükçe çoğu zaman boşuna attığını düşündüğü kalbinde tarifsiz bir kasılma beliriyordu. Ellerinin arasından kayıp gitmesine müsaade edemezdi, etmeyecekti. Bu düşünceyle bir an önce Kadmos'a ulaşmak adına gazı kökledi.

Kadmos sınırından geçerken en ufak tereddüt yaşamadı, durmayı bir an bile düşünmedi. Aynı hızla yoluna devam etti. Krallıktan önce bunu yapmasının daha doğru olacağını bilerek Sıraç'ın evine geldi. Arabayı kaydırarak frenledi ve beklemeden dışarı çıktı.

Heybetli adımlarıyla kapıya yürüdü, bastığı her alanı salladı âdeta. Kapının önüne geldiğinde çalmayı denemedi, daha önce kırmış olduğu kapıyı yine büyü gücünü kullanarak yere düşürdü. Büyük bir gürültü çıktı lakin umursamadı ve çamura bulanan botlarıyla kapıya basarak içeri girdi.

"Kim var orada?"

Bunu söyleyerek odaların birinden çıkan Sıraç'ı gördüğünde daha adam kendisini göremeden elini savurdu ve büyüyle sırtının sertçe duvara yapışmasına neden oldu. Ardından üzerine doğru atıldı ve elleriyle boğazını kavradı. Parmakları boynunu sıkarken, "Efsan nerede?" diye sordu sıkı sıkıya kapattığı dişlerinin arasından.

Oluşan nefessizlikten dolayı yüzü kızaran Sıraç duvara dayalı ellerinden birini kaldırdı ve Alaz'ın geriye savrulmasını sağladı. "Onu kayıp mı ettin?" diye sordu nefes nefese.

"Onu kaybetmedim!" diye bağırdı Alaz ve bir kez daha Sıraç'ı öyle şiddetli bir halde duvara çarptırdı ki duvarın yüzeyinde bir çatlak belirdi. Tekrar üzerine yürüdü, parmaklarından çıkan alevlerin boğazını yakmasına engel olmadan, "Onu benden almaya çalıştın!" diye bağırdı. "Nerede, söyle!"

Sıraç boğazında hissettiği yanık acısıyla haykırdı, bu sefer Alaz'ı üzerinden itmek yerine odanın karşısındaki geniş masayı kaldırdı, boğazını sıkan adamın sırtına fırlattı. Aldığı sert darbenin etkisiyle elini Sıraç'ın boynundan çekerken geriledi Şahzade, neredeyse düşecekti. Afallamasını fırsat bilen Sıraç erken davrandı, bu sefer o Alaz'ın boğazını tuttu. "Nerede olduğunu bilmiyorum! Ama gittiyse de esaretinden kurtulmak için kaçmıştır. Sana bugüne kadar sabretmesi şaşılacak şey!" derken sıktı büyücülerin prensinin boynunu. "Belki de onu neden yanında tuttuğunu artık sezmiştir!"

Siniri bedenine sığmayan Alaz onu öyle bir itti ki Sıraç'ın bedeni duvarı yardı, diğer odaya uçtu ve sırtüstü yere kapaklandı. Etraf yıkılan duvarın neden olduğu tozlarla doldu.

Alaz bunu umursamadan karşı odada yere yığılan Sıraç'ın üzerine atladı, dizkapaklarını yere değdirerek üzerinde durdu. Eli yüzü toz içinde duran, gözlerine hafif bir baygınlık yerleşen Sıraç'ın bir kez daha boynunu kavradı. "Kafanda kurduğun teoriler umurumda değil," dedi tükürür gibi. "Bana. Onu. Nereye. Sakladığını. Söyle."

Boğuk bir inilti duyuldu Cadı ve Caris Sarayı'nın en küçük prensinin dudakları arasından. Güçlükle nefeslendi. "Bilmiyorum," dedi bir kez daha. Sıraç onu üzerinden ittiğinde bu sefer gerileyen ve sağlam duvarı yarıp diğer odaya uçan Alaz oldu.

Ancak Alaz yerde Sıraç kadar fazla oyalanmadı, hemen ayaklandı, elini kaldırdı ve kendisine doğru gelen Sıraç'ı havaya savurdu, ardından tavana çarpıp yere düşürdü. Yüzüstü yatan Sıraç acıyla haykırdı, hareket edemiyordu.

Alaz tekrar ona doğru yürüdü, üzerine çıkıp eliyle ensesini kavradı. Kaşlarını çattı, gözlerini gözlerinden ayırmadan parmaklarını biraz daha sıktı. Sıraç'tan acı bir feryat yükseldiğinde, "Büyücü eğitim alanında ne arıyordun? Doğruyu söyle," diye sordu.

"Efsan'ı," dedi takati kalmayan Sıraç zorla. "Son konuşmamızdan sonra." Nefeslendi. "Haline bakmak için gittim." Gözlerini kapatıp açtı. "Ama bulamadım."

Doğru söyleyip söylemediğini anlamak amacıyla Sıraç'ın mavi gözlerine biraz daha dikkatli baktı Alaz. Bir yalan ibaresi yoktu ama yine de, "Doğruyu söyle," diye üsteledi.

"Doğruyu," derken tekrar yutkundu Sıraç, "söylüyorum."

Alaz yalan söylemediğini tam olarak anladı ve bu içinde şiddetli bir yıkıma neden oldu. Yanlış adresteydi. Efsan burada değildi ve o bu kadar zamanı boşa geçirmişti. Efsan'dan bir saat daha uzak kalmıştı ve bu gerçek yüreğindeki yakıcı lavın tüm bedenine akmasına neden oldu.

Sıraç'ın boynunu pis bir şeyden kurtuluyormuş gibi bırakıp ayağa kalktı. Ona arkasını dönüp yarılan duvardan çıkış kapısının bulunduğu odaya geçti.

"Buraya girmen yasaktı Şahzade," dedi Sıraç arkasından halsiz sesiyle. "Cezalandırılacaksın."

Alaz onu umursamadan yürümeye devam etti. Evet, alacağı cezayı biliyordu fakat şimdi değildi, Efsan'ı bulana kadar değildi. Sıraç'a cevap vermeden evinden çıktı, tekrar arabasına bindi. Cadılar tarafından henüz fark edilmemişken başından beri şüphelenmesi gereken tek yere doğru sürdü aracını.

Alkandros Sarayı.

Efsan'ın orada olduğuna dair tek kuşkusu yoktu. Kadmos sınırından çıktı, yakalanma süresinin pek uzun sürmeyeceğini biliyordu lakin bu süreyi elinden geldiğince uzatacaktı, Efsan'ı sağ salim bulmadan onlara teslim olmayacaktı.

Karan Alkan'ın ölümü, Alaz Şahzade'nin elinden olacaktı.

Alkandros'a ulaşmak için yolun soluna saptığında çok gitmemişti ki telefonu çalınca duraksadı. Göz ucuyla baktığında Bars'ın aradığını gördü, elini direksiyondan çekip açmak yerine bunu zihin gücüyle gerçekleştirdi.

"Alaz," dedi Bars büyük bir heyecanla. "Bilge Âzin büyüyü bitirdi. Efsan'ın nerede olduğunu buldu. Kadmos'a girmediysen hemen dur çünkü Efsan Alkandros'ta."

"Biliyorum," dedi Alaz, sesi dümdüzdü. "Oraya gidiyorum."

"Sakın!" diye bağırdı Bars tekrar. "Alaz bunu sakın yapma, Alkandros'un dışı güçlü bir kalkanla çevrilmiş durumda. Eğer gidersen kalkana değdiğin an öleceksin."

"Gitmezsem de öleceğim," dedi Alaz. Öyleydi de. Karan'ın Efsan'a neler yapabileceğini düşünmek bile kalbinin sivri bir bıçakla oyulmasına neden oluyordu. Bir an evvel oraya gitmeli, Efsan'ı Karan'ın

esaretinden kurtarmalı ve Alkan ırkını bir daha hiç canlanmayacak hale gelene kadar kurutmalıydı. Direksiyonu sıktı.

"Alaz, bak Karan'ın Efsan'dan istediği şeyi gerçekleştirebilmesi için dolunay olması gerekiyor. İlk birlikteliklerini dolunay olduğu zaman gerçekleştirmeliler. Ama bugün dolunay yok."

Birliktelik kelimesi Alaz'ın bedenindeki tüm kanın çekilmesine, tüylerinin ürpermesine neden oldu. Dişlerini biraz daha bu şekilde tutarsa kırılması muhtemeldi.

"Ne istiyorsun? Dolunay çıkana kadar bekleyeyim mi? Efsan'ın orada zulüm çekmesine göz mü yumayım?"

"Eğer şimdi gidersen Efsan'ın ömür boyu Karan'ın zulmü altında kalmasını sağlayacaksın o kalkana değerek!"

Alaz nefes alamıyordu. Gözlerini kapatıp açtı, saçma bir girdabın içinde gibiydi.

Karan. Alkan'ı. Öldürecekti.

Alkandros'u. Yerle. Bir. Edecekti.

Bedeni hırsla dolmuştu, elini yüzünden çekip, "O herifi öldüreceğim," dedi tüm siniriyle. Gözü hiçbir şeyi görmüyordu.

"Sakin ol diyorum, fevri davranma!"

"*Sakin ol* mu?" dedi kendisiyle dalga geçiliyormuş gibi, boynundaki nabzı tekledi. Nihayetinde tüm evrene haykırmak istediği gerçek dudaklarından döküldü. "O kız benim eşim!" diye bağırdı kimsenin duyacak olmasına aldırış etmeden. Bu gerçeği artık içinde saklı tutamıyordu, tutmak istemiyordu, canına tak etmişti kimseye söyleyememek; özellikle de Efsan'a.

Sonra sesini alçalttı ama o sert tonu kaybetmedi. "*Göğsümde izini*, dilimde gizini taşıdığım. Yıllarca yolunu gözlediğim; kaderim o benim, kaderim!"

Evet. Efsan, Alaz'ın eşiydi, gerçek anlamda *eşiydi*. Ruhları eşlik bağıyla birbirine bağlanmıştı. Varilok'ta gerçekleşen balo gecesinde, kendi göğsünde varlığını sürdüren *bene* benzer doğum lekesinin Efsan'da da olduğunu gördüğünde işkillenmişti bir şeylerden. Balo günü, Efsan'ın dekoltesinde esas gözüne takılan o lekeydi. Ertesi gün Bilge Âzin'le konuştuğunda öğrenmişti o iki izin sırrını.

Sol göğüslerinde taşıdıkları sıradan bir *ben* değildi, eşlik iziydi. Onlar henüz doğmadan ruhlarını birbirine bağlayan bir izdi. Efsan

Alaz'ın, Alaz Efsan'ın eşiydi. Bu bozulmamalıydı. Bozulamazdı. Buna izin veremezdi.

"Alaz," dedi Bars. "Bunu kimseye söylememelisin, biliyorsun değil mi? Sakın bir delilik yapma!"

Alaz'ın omuzları düştü. Kendini zor tutuyordu, Efsan'ı sahiplenememek, karşısına çıkan diğerlerine bu gerçeği haykıramamak, "O benim eşim!" diyememek onu öfkelendiriyordu; sabrı sınanıyordu. Kafasını dağıtması gerekiyordu. "Öyle ya da böyle, Karan'ı öldüreceğim."

"Bunu yapmayacaksın," diye bağırdı Bars. "Sen şimdi gitmeyi seçerek eşini de kendini de tehlikeye atıyorsun!" dedi sonra. "Kalkana değer değmez ölmek mi istediğin? Bu ancak Karan'ın ekmeğine yağ sürmek olur!"

Birkaç saniye sessiz kalan Alaz, "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi nefes nefese. "Kahretsin ki bilmiyorum!" Elini ince, siyah tişörtünün sardığı gövdesine yapıştırdı sertçe. Parmakları derisini kazımak ister gibi kavradı kendi gövdesini. "İçim yanıyor," dedi bitik bir sesle. "Tam buraya bir meydan ateşi yakıldı. Onu söndürmem gerekiyor Bars. Yardım et bana." Titreyen dudaklarını da gözlerini de kapatıp açtı. "Çaresiz hissediyorum. Her şeyim elimden alınmış gibi."

"Dinle kardeşim," dedi Bars. "Bilge Âzin, en ihtiyacı olduğu anda kolyenin ona yardımcı olacağını söyledi." Soluklandı. "Buraya dön Alaz. Dolunayın çıkacağı güne kadar o kalkanı bozacak büyüyü bulmaya çalışacağız, eğer bulamazsak düzgün bir plan yapıp gideriz."

Şahzade, içindeki yangını söndürmek istercesine iç çekti fakat zerre azalma olmadı.

☽

Efsan Erez

Her zerreme batırılan uyuşturucu iğneler yavaş yavaş geri çekiliyordu şimdi. Karanlık hafifçe aydınlığa dönüyor, başımın içinde nükseden ağrı hissedilir hale geliyordu. Kirpiklerim tamamen aralandığında devasa bir tavanla göz göze geldim. Önce bulanık bakışlarım nedeniyle tavanın sadece rengini seçebildim: Parça parça üçgenler halinde sarı ve koyu kırmızıyla boyalıydı. Görüşüm

tamamen netleştiğinde o sarı olarak gördüğüm şeyin sıradan bir rengin ötesinde olduğunu fark ettim; bir ayna gibi parlıyordu tavanın altın sarısı kısımları ve yansımamı gösteriyordu.

Kocaman, neredeyse üç kişilik koyu kahverengi nevresim serili bir yatağın üstünde sırtüstü yatıyordum. Siyah deri ceketime ve aynı renk kalın topuklu botlarıma varana kadar her şeyim üzerimdeydi... Nerede olduğumu anlayamadan etrafıma bakındım, yuvarlak bir odaydı, duvarın üç ayrı yerinde lamba asılıydı, onlar ve üzerinde bulunduğum koca yatak haricinde hiçbir şey yoktu. Tavan oldukça yüksekti ve bir pencere bulunmuyordu.

Biri tam karşımda, diğeriyse solumda kalan iki kapı vardı. Karşımdaki daha uzun olduğundan onun odanın dışına açılan kapı olduğunu anlamam zor olmadı.

Son yaşadıklarım birer birer zihnime nüksetti. Bilekliği takışımı hatırlıyordum, kızıl saçlı kızı anımsıyordum. *Nadya.* Ve söylediği son cümle de aklımda yer edindi daha yeni duymuşum gibi.

"Kralımız Karan Alkan seni gördüğüne çok sevinecek Efsan Erez."

Kalbim sıkıştı, hatırladığım bu cümleyle yataktan sıçradım. Az önce görmemişim gibi üzerimi inceledim tekrar, hiçbir yerimde en ufak bir dağılma yoktu. Ceketimin kolunu sıyırıp bileklikleri kontrol ettim, ailemin taktığı da Nadya'nın bana verdiği de aynı yerinde duruyordu. Vücudumda hissettiğim sıcaklığın sebebini biliyordum, uyuşukluğumun sebebini biliyordum; her şey o kızın verdiği aptal bilekliği takmamla olmuştu. Bileğimi çevirdim ve gümüş bilekliği çıkarmak için kilidini açmaya çalıştım. Olmuyordu, kilit görünmez bir mühürle işlenmiş gibiydi çözemiyordum. Bunu gerçekleştiremeyeceğimi anladığımda şimdi bana bir kelepçe gibi gelen bilekliği parmaklarımı birbirine yapıştırarak boşta kalan sağ elimle çıkarmayı denedim.

Yerinden milim oynamadı.

Çıkaramayacağımı anladığımda bunun boşa bir çaba olduğunu düşünerek ayaklandım. Karşımdaki, çıkışa açıldığını düşündüğüm büyük kapıya koştum. Altın yaldızlı kahverengi kapının karşısına geçtiğimde açmak için bir kolu olup olmadığını kontrol ettim. Yoktu. Üzerine oyuklarla şekil verilmiş kapıyı iterek açmayı denedim ama başarılı olamadım. Avuçlarımı kapıya yasladım, büyü gücümü hissetmek için

çabaladım lakin olmuyordu, içimdeki o kuvvete ulaşamıyordum. Bunu engelleyen şeyin Nadya'nın verdiği bileklik olduğunu anlamak zor değildi.

Derin bir nefes alıp bu kapıyla fazla uğraşmadan bundan daha küçük olan kapıya çevirdim başımı. Onun kolu vardı, hemen oraya koştum ve âdeta koluna sarılarak indirdim, açılan kapıyı beklemeden sonuna kadar açtım ve içeriye baktım.

Hayal kırıklığı yaşadım.

Burası, gümüş rengi mermerle çevrili küçük bir banyoydu, birkaç santim ötemde perdesiz bir küvet vardı, solumdaki duvara yine mermerden dikdörtgen şeklinde iki raf montelenmişti. Rafların üzerinde içinde orkide çiçeği olan iki beyaz vazo bulunuyordu. Kaçabileceğim bir pencere yahut başka bir kapı yoktu ve şu an burası beni oyalamaktan başka işe yaramıyordu.

Tekrar arkamı dönüp çıkış kapısına koştum, itmeye devam ettim, çıkardığım tıkırtılar artık umurumda değildi. Yerinden asla oynamayan kapıyı yumruklamaya başladım. "Çıkarın beni buradan!" diye bağırdım. "Kimse yok mu?" diye ekledim ve vurmaya devam ettim.

Tekmeledim, yetmedi omuz attım. "Sesimi duyan var mı?" dedim boğazımın tahriş olması umurumda değildi. "Size diyorum!" Nefeslendim, yutkundum ve arkamı döndüm, kapıya geçirip açabileceğim bir şey olup olmadığını anlamak için odayı taradım. Burası boştu ancak banyodaki vazolar işime yarayabilirdi, en azından daha fazla ses çıkarmak amacıyla kullanabilirdim.

Bu fikir üzerine banyoya doğru yürümeye başladım. Henüz anca üç adım atmıştım ki duyduğum kapı sesiyle hızlıca tekrar kapı tarafına baktım ve Karan'ın esmer yüzüyle karşı karşıya geldim. Üzerinde siyah boğazlı bir kazak ve aynı renk pantolonu vardı, koyu kahverengi kısa saçlarını geriye doğru jölelemişti ve gözleri benimkilere odaklıydı.

"Uyanmışsın," dedi gayet sakin bir sesle. "Nasıl hissediyorsun?"

Sorduğu soru ve rahat tavrı kaşlarımı çatmama neden oldu, öfkeli nefesler alırken üstüne doğru yürüdüm ve iki elimle onu sertçe ittim. "Nasıl mı hissediyorum?" diye sordum, dokunuşumdan zerre yumuşak olmayan bir tonla. "Öfkeden deliye dönmüş hissediyorum!" diye

ekledim. Göğsünü yumruklayarak bir adım daha gerilemesine neden oldum. "Çabuk serbest bırak beni!"

"Sakin ol," dedi durduğu yerden. Ellerini havaya kaldırıp ağır ağır salladı. "Sana zarar vermeyeceğim."

Espri yapmış gibi güldüm. "Zarar vermeyeceksin, öyle mi?" diye sordum. "Beni buraya neden getirdin peki? Birkaç gün kafamı dinleyeyim diye mi?"

Gözleri odanın soluna çevrildi, iç çekti, sonra tekrar bana baktı. "Birkaç gün değil, sana bir ömür kafanı dinleyecek fırsat vereceğim. Sonsuz mutluluk bahşedeceğim."

Ellerimi sıkı bir yumruk yaparak sıktım. Söylediği cümle vücudumdaki tüm kanın çekilmesine neden olmuştu âdeta. Sinirle nefeslendim. "Seninle olacağıma kafamı parçalarım daha iyi," dedim dişlerimin arasından.

"Neden bu kadar hırçınsın anlamıyorum," derken elleriyle etrafı gösterdi. "Sana bu koca sarayı vereceğimi söylüyorum." Bana doğru bir adım attığında aynı şekilde geriledim. "Tüm halkım sana itaat edecek. Kraliçem olacaksın..."

"Bu safsataları daha önce dinledim!" diye araya girdim hemen. "Aynılarını tekrar duymak istemiyorum! Bana zorla dokunmaya çalıştın! Pisliğin tekisin, bırak beni!"

"Efsan," dedi acı çeker gibi ve elini uzatıp omzuma dokunmayı denedi. Çevik bir hareketle kurtulup buna mâni oldum. Elini kapatıp ağır ağır yere indirdiğinde âdemelması hareketlendi. "Sana yaşattıklarım için özür dilerim, böyle olmasını istemiyordum inan bana. Ama beni de anla." Bir kez daha nefeslendi. "Halkım ölüyor, ben ölüyorum. Gün geçtikçe eriyorum, eriyoruz. Irkım yok olmaya yüz tuttu, yüz yıl içinde hepimiz yok olacağız ve asırlardır aradığımız ışığı buldum!" Yüzümü süzen kahverengi gözleri parıldadı. "Binlerce Alkan sana muhtaç, hepsi kurtulmak için bu birlikteliği bekliyor. Sen, yapacağın güç aktarımıyla ırkımın eski gücüne kavuşmasını sağlayacak yegâne kişisin."

Ses tonu öyle duyguluydu ki bir an benden ne istediğini unutup halkı için üzülecektim. Ama elbette üzülmedim. Başka bir yolu olmalıydı. Bunun kesinliği yoktu, benim üstüme böyle bir sorumluluğu yükleyemezdi, benden bunu isteyemezdi. "Eksik olmayan ziyafetini

ıştahla yerken de halkını düşünseydin samimi olduğuna inanabilirdim," derken kafamı kınarcasına iki yana salladım. "Sen ırkını kaybedeceğinden değil, elindeki gücünü yitireceğinden korkuyorsun!"

"Öyle değil!" diye araya girdiğinde, "Umurumda değil!" diye yanıt verdim. "Beni, emelin her ne haltsa, hiçbiri için kullanmana izin vermeyeceğim!" Ona doğru kaldırdığım işaretparmağımı indirmeden devam ettim. "Başka bir yol bulmayı dene, benden sana fayda gelmez."

"Denemediğimi mi sanıyorsun!" diye kükredi. Elimde olmadan ürperdim, bunu fark ettiğinde sesi normale döndü. "Sayısız yol denedim ve hiçbirinde seninle yaşayacağım birlikteliğin getireceği kadar kuvvetli bir ihtimal yoktu."

Gözlerim sızladı, kendimi sıktım. "Bir daha birliktelik kelimesini ağzına alma."

"Korkma," dedi yatıştırmak ister gibi, bakışları yumuşaktı. "Dolunaya daha üç gün var. Hem acı çekmeyeceksin. Acı çekmene izin vermeyeceğim, sorunsuz bir ilişki olacak."

Midem ağzıma kadar geldi, neredeyse kusacaktım. Kalbim bir krize tutulacakmış gibi kasıldı, elimi sol göğsümün üzerine koydum ve o sırda bluzumun altındaki kolyeyi hissettim. Alaz'ın bana hediye ettiği, koruyucu özelliğe sahip Garnet taşlı kolyeyi... Bir anda çok küçük de olsa ferahlama hissettim, Alaz'ın boynuna burnumu yaslayıp kokusunu solumuşum gibi bir ferahlıktı. Yüreğime esen ılık yeli hissettim.

Karan'ın gözleri görüş alanıma girdiğinde bu rahatlık tekrar silindi. Aciz görünmeyi istemiyordum, bu yüzden çenemi kaldırıp başımı dik tuttum. "Alaz burayı bulacaktır. Beni burada bırakmaz, ırkını kurtarmaya çalışırken vaktinden önce yok edersin."

Kaşlarını kaldırdı. "Sınırlarımız güçlü bir Alkan büyüsüyle çevrili, kanla yapılmış bir büyü ve kanlı büyüler sadece kanla çözülür. *İçeriye girmeye çalışanın kanıyla.*"

Bu cümleyle suratıma şiddetli bir tokat yemiş gibi oldum. Göğsümün üzerindeki elim titredi, kolyeyi sıktım. Alaz'ın içeri girmeye çalışacağına emindim ama bundan haberi var mıydı? Eğer yoksa bu felaket olurdu. "Sen delirdin mi? Boz o büyüyü. Hemen."

Başını iki yana salladı. "Artık çok geç. Dediğim gibi çözülmesi için tek yol var."

Nefes alışverişlerim sıklaştı, Alaz'ın içeri girme ihtimalini düşünmek beni burada yalnız kalmaktan daha çok tedirgin etmişti. Dudaklarımdan hüzün ve endişe dolu ağlak bir nefes döküldü, ellerim sızladı. Ağlamamak için kendimi zor tuttum ve büyük bir kızgınlıkla ona baktım. "Sen bir canisin!" diye haykırarak yanından koşup gitmek için hareketlendim çıkışımın olmadığını bile bile ancak o kolumdan tuttu ve buna engel oldu. "Bırak beni!"

Bırakmak yerine sertçe çekip karşısında durmamı sağladı, iki omzumdan tutup bu sefer daha yakından yüzümü inceledi. Ona bakmak midemdeki tüm safra dolu sıvının boğazıma kadar yükselmesine neden oluyordu. "Alkan bilgesi senin için en güvenli yerin burası olacağını söylüyor. Buradan başka yerde yaşayamazsın." Sesi fısıltıya döndü. "Seni öldürecekler Efsan, Alaz seni yanında öylesine tutmuyor. Alaz sana âşık değil ama ben sana köleyim." Başını biraz daha eğdi. "Benim kutsal kadınım."

Bakışlarındaki saplantılı ifade beni ürpertmekten başka işe yaramıyordu. Bilgenin ona daha fazla ne söylediğini düşündüm ister istemez... Mesela evrenlerine dışarıdan gelen lanetli bir melez olduğumu söylemiş miydi? Sanmıyordum, eğer öyle olsaydı Karan benimle bir birliktelik gerçekleştirmekten kaçınırdı, esas o beni öldürürdü ki zaten en başından beri bana büyücü diye hitap ediyordu. Peki ya bilge benim neden öldürüleceğimi düşünüyordu?

"Neden öldürüleyim?" diye sordum ona aklımdaki sorulara bir cevap bulmak amacıyla. "Alkan bilgesi neden öyle bir şey söyledi?"

"Irkıma eski gücünü bahşedecek kadın olduğundan seni öldürecekler," diye yanıtladı beni.

Bu fikre öyle inanmıştı ki düzgün düşünemiyordu. Öyle bir düşünceleri olsa Alaz neden beni bugüne kadar sakladı? Beni öldürmek için onlarca fırsatı vardı, daha ilk gördüğü gün o kaslana yem ederdi beni, Alaz'ın bugüne kadar beni öldürmek adına tek hamlesi bile olmamıştı, aksine başım her sıkıştığında bir süper kahraman gibi belirmiş ve beni türlü ölümlerden kurtarmıştı.

"Bu dediklerine sen bile inanmıyorsun," diye çıkıştım. "Dediğin gibi bir şey olsa Alaz ırkını canlandıracak kişi olduğumu öğrendiği gün beni öldürürdü. Senden ve o uyduruk bilgenden başka kimse böyle

bir şeyin olacağına ihtimal vermiyor. Beynimi yönetmeye çalışıyorsun; başta kibarlık yaparak, sonra zorla, sonra tekrar kibarlıkla, ardından ajitasyonla ve şimdi şüpheyle beni vurmaya, etkin altına almaya çalışıyorsun. Ama sana kanmayacağım!"

"İstediğim şeyi yapmak için seni etki altına almama gerek yok ki," dedi. "Bak, benim sarayımda, benim odalarımdan birindesin." Çenesinin ucuyla arkamdaki yatağı işaret etti. "Bu oda bizim için hazırlandı ve zamanı gelince sen de bunun için hazırlanacaksın."

Tüylerim diken diken oldu. Aldığım nefes ciğerlerime ulaşmadı, ağzımda biriken tükürük daha fazla orada duramadı ve bir kez daha Karan'ın yüzüne tükürdüm. Tükürüğümle yüzünü bir darbe yemiş gibi yana çevirdi, salyam yanağından çenesine doğru akarken bir hışımla kollarından kurtuldum. "Öyle bir şey olmayacak!" diye haykırdım ve odanın çıkış kapısına gittim tekrar. Kapıyı yumruklamaya devam ettim. "Çıkarın beni buradan! Açın şu kapıyı!"

Bir anda kapı açıldı ve benim bedenim âdeta arkaya doğru uçtu, sırtım yere yapıştı. Gözlerimi kapatıp acı içinde inledim ve açtığımdaysa kapı eşiğinde duran kişiyi gördüm.

Nadya'ydı.

Eğitim alanında gördüğüm halinden eser yoktu; kızıl saçları tek teli dışarıda olmayacak şekilde tepeden sıkı bir atkuyruğu yapılmıştı. Çilli yüzü koyu bir makyajla pürüzsüzleştirilmişti. Oldukça mini, siyah deri straplez elbise giyinmişti, dizlerinin üzerine kadar çıkan siyah sivri topuklu ayakkabılar ayağındaydı. Tüm bunların haricinde suratında öyle şeytani bir bakış vardı ki onu ilk bu bakışlarla görmüş olsaydım asla hakkında iyi şeyler düşünmezdim, kandırılmıştım.

İçeriye girdiğinde kapı arkasından kapandı. Küçümseyici bakışlarla beni izledi. Hafifçe gülümseyip, "Nasılsın arkadaşım?" diye sordu. "Yardımların sayesinde ben çok iyiyim." Karan'a döndü ve karşılıklı olarak gülümsediler, bu daha çok bir selamlaşma gibiydi.

Yerde sık nefesler alırken, "Sen..." dedim ve içimde büyüyen sinir sayesinde hızla ayağa kalkıp üstüne yürüdüm. Gücümü kullanamayışım umurumda değildi, bana bir zarar veremezdi, onlara göre ben kurtarıcılarıydım. Bundan cesaret alarak Nadya'nın açıkta kalan çıplak boğazına sarıldım ve sırtını sertçe kapıya yaslayıp boğazını sıktım.

Uzayan tırnaklarımı derisine geçirirken, "Beni kandırdın!" diye kükredim. "Sana yardım etmiştim!"

Kızın koyu kırmızı rujla renklendirdiği dudakları aralandı, açık kahverengi gözleri Karan'a yöneldi fakat ben oralı olmadım. Nefes alamayışını umursamadan boynunu biraz daha sıktım. İlk defa kendimi bu kadar vahşi hissediyordum.

Derken onu tutan ellerimdeki güç çekildi, bacaklarım direncini kaybetti ve bilincim bir kez daha beni terk etti.

☽

"Ah, dolunay âdeta bir yıldız gibi parlıyor. Kurtuluşumuzun günü!"

Bir boşlukta süzülüyordum. Ruhumun her tarafına uyuşturucu, acı verici iğneler batırılmıştı sanki. Ne gözlerimi açabiliyor ne de ellerimi oynatabiliyordum. Vücudum üstünde olduğum şey her neyse ona bağlanmış gibiydi ancak bağlayan nesne bir gram gevşemiyordu.

Gözkapağıma değen tüylü nesne beni rahatsız etmeyi başardığında nihayet gözlerimi açtım.

"Prensesimiz uyandı!" Heyecanlı, toy bir kız sesiydi bu.

"Gerçekten dedikleri kadar varmış!"

"Makyajı da harika oldu. Kralımızla çok yakışacaklar!"

Kıkırtılar...

Görüşüm tamamen netleştiğinde tam tepemde hizmetli kıyafetiyle bir kızın dikildiğini görünce irkildim. Elindeki uzun, ince sopayla gözüme bir şey yapıyordu.

Ela gözleri benimkilerle buluştu, kalın dudaklarına naif bir tebessüm yerleştirdi. "Merhaba efendim, sizi eşlik töreniniz için hazırlıyorum. Makyajınız bitmek üzere." Aval aval kızın yüzüne bakmaya devam ediyordum. "İşte bitti," dedi elindeki şeyin far fırçası olduğunu anladığımda. "Şimdi tam bir prenses oldunuz." Bir ressamın eserine bakarken yüzünde olabilecek gurur ifadesi saklıydı gülüşünde.

Sizi eşlik töreniniz için hazırlıyorum, cümlesi kulaklarımda defalarca yankılandı. En son Nadya'nın boğazını sıktığımı hatırlıyordum, sonra bilincimi kaybetmiştim. Karan, dolunayın üç gün sonra olduğunu söylemişti fakat ben hemen uyanmıştım, dolunay ne ara doğmuştu?

"Dolunay..." derken hissettiğim sızıyla gözlerimi kapattım. "Oldu mu?"

Arkadaki hizmetli kızlar kıkırdadı. Biri, "Nasıl da heyecanlı!" diye fısıldadı. Aldırış etmedim.

"Evet efendim," dedi makyajımı yapan, kumral saçlarını iki yandan ören kız. "İki gün gecikti ama sonunda beklediğimiz gün geldi!"

Bekledikleri gün!

Üzerime baktığımda bana bembeyaz askısız bir elbise giydirdiklerini gördüm. Dantel işlemeliydi, kabarıktı ve gelinliği andırıyordu, dizlerimin hemen altında bitiyordu. Kolyemin taşı elbisenin içinde, kaliteli sutyenin altına saklanmış göğüslerimin arasındaydı. Saçlarım yastığın üzerine bırakılmıştı dalga dalga ve temiz kokuyordum, banyo yaptırılmış gibiydim.

Evlilik için hazırlanmıştım.

Bu gerçek zihnimde bir darbe etkisi oluşturdu, yataktan kalkmak için hareketlendim ama bir şey yapamadım. Büyülenmiştim, başımdan başka bir yerimi hareket ettiremiyordum. Kapana sıkışmıştım, etrafı öldürücü kalkanla çevrilmiş bir kapana hapsolmuştum. Kendisini bu evrendeki tek kurtarıcım olarak gördüğüm Alaz gelemezdi, gelirse ölecekti ve bu ihtimal az sonra yaşayacağım şeyden bile daha çok acıtmıştı canımı.

Tüm yollarım kapanmıştı, alacağım son nefesti sanki bunlar.

Sanki değil, öyleydi.

Bağırmak, karşımdaki kızlardan yardım dilenmek istedim. Burada beni anlayacak kimse yok muydu? Hiçbirinin vicdanına dokunamaz mıydım? Bakışlarımla etrafı inceledim. Gözlerim sızım sızım sızlıyordu ama ağlamamalıydım. Bağırmamalı, çırpınmamalıydım. Hizmetliler etrafta koşuşturuyordu, saraya büyük, heyecanlı bir telaş havası hâkimdi. Yatağın ucunda oturan, elinde makyaj malzemeleri olan ve heves dolu bakışlarla bana bakan kıza değdi bakışlarım. Gençti, belki halden anlardı. Eğer onunla yalnız konuşabilirsem, belki bana yardım etmesi konusunda ikna edebilirdim onu.

Bu doğrultuda dudaklarımı araladım.

Odanın kapısı açıldığında kelimelerim ağzıma tıkılıp kaldı, endişeyle gelen kişiye baktım. İçeriye giren, üzerinde onu son gördüğüm

kıyafetleri olan Nadya'ydı. Onu görünce sustum. Hizmetli kızlara baktı, kafasıyla dışarıyı işaret etti, onun tek işaretiyle beş kız peş peşe dışarı çıkıp bizi yalnız bıraktı.

Nadya topuklarını yere vura vura bana doğru yürürken, "Sakinleşmiş görünüyorsun," dedi tok sesiyle. "Bakışlarınla hâlâ küfreder gibisin ama. Yoksa bu fırtına öncesi sessizlik mi?"

Yüzümü astım ve, "Hayır," derken omuz silkmek istedim fakat bunu bile yapamadım. "Aslında ben sadece..." Nefeslendim. "Korkuyorum işte."

Şaşırmıştı. "Neden korkuyorsun?"

Gözlerimi kaçırdım. "Ondan..." derken acıyan boğazımı temizledim. "Anlarsın ya işte. Sonuçta Karan'la evleneceğim ve sonra olacaklar..."

Gözleri şüpheyle beni süzdü. "Seni incitmez."

"Bak," derken nefes alıp verdim. "Karan belki sana daha önce anlatmıştır, aramızda güzel bir ilişki vardı aslında, onu beğeniyordum. Hatta zevklerimiz de uyuyor birbirine, beraber keman bile çalmıştık." Alaz'la olan keman derslerimizi hatırladım ve gözlerim acıyla sızladı. "Bu olanları kabul edebilirim yani... Karan'dan hoşlanıyorum. O... her şeyiyle hayallerimi süsleyen bir adam."

"Madem öyle," derken kollarını göğsünde birleştirdi Nadya, beni şüpheyle inceliyordu. "Ne diye geldiğin günden beri debeleniyorsun?"

"Ne diye mi?" diye sordum iğneler gibi. "Beni buraya getiriş şekliniz hiç hoş değildi, bu birincisi. Gözlerimi açtığımda nerede olduğumu bilmiyordum, kilitli bir odadaydım ve yine korktum haliyle, bu ikincisi. Şimdiyse elim kolum büyülü, öylece yatıyorum. Gözlerimi açtığımda başımda yabancı bir sürü kişi gördüm, beni yıkamış, giydirmiş süslemişler... Bunların hepsini hür irademle ben yapmak isterdim; Karan için kendi ayaklarımla buraya gelmek, bu gece için kendim hazırlanmak isterdim. Keşke ilişkimiz daha romantik gelişseydi. O zaman hiç itiraz etmezdim. Çünkü zaten onu istiyordum. İstiyorum."

Nadya birkaç saniye sessiz kaldı. Elini gelişigüzel sallayıp dudaklarını büktü. "Bu halde olmanın tek sebebi hırçınlığın."

"Farkındayım," diye yanıtladım. "Benim yerime kendini koy, sen normal bir davranış mı sergilerdin?" Konuşurken boğazım yırtılacakmış hissine kapılıyordum.

"Ben..." deyip sustu. "Bilmiyorum."

"Sen benden daha beter olurdun," dedim ve kafamı salladım. "Her neyse. En azından bu gece ellerimi kullanabilmeme, istediğim gibi hareket etmeme izin verin ve şu taktığınız..." Kelepçe diyecektim ki son anda düzelttim. "...bileklikten kurtarın."

Nadya başını dikleştirdi. "Bilekliği çıkaramayız ama üzerindeki büyüyü kaldırabiliriz. Kralımıza soracağım, bekle."

Arkasını döndüğünde, "Ona sormana gerek yok, kabul edecektir," diye seslendim.

"Ondan izinsiz bir şey yapamam," diye karşılık verdi ve çıktı.

Dakikalar sonra içeri girdiğinde Karan'ın istediğim şeyi kabul ettiğini, hatta buna sevindiğini söyledi. Üzerimdeki büyüyü kaldırdı ve ayın en parlak olduğu anda, tam bir saat sonra Karan'ın yanıma geleceği haberini verdi. Ardından beni odada yalnız bıraktı.

O çıktıktan sonra bir daha bağırmadım ve sadece taktıkları bilekliği çıkarmakla uğraştım. Bir saat boyunca yaptığım tek şey bu olmuştu, bileğim kızarıp morardı, kanamaya başladı, delicesine acı çektim lakin oralı olmadım. Dişlerimle açmayı bile denedim, yine başarılı olamadım.

Bir saatin sonunda kapı açıldığında soluk soluğa bir vaziyette kapıya baktım. Siyah bir takım giyinip saçlarını yine geriye atan Karan'ı görünce ellerimi hemen arkama sakladım. Titreyen dudaklarıma sahici bir gülümseme yerleştirdim.

"Seni bekliyordum."

Karan da gülümsedi, kapıyı yavaşça kapattı, beni baştan aşağı süzdü. "Şahane görünüyorsun Kraliçem."

"Sayende," derken arkama gizlediğim bilekliklerle oynayamaya devam ediyordum. Eğer olur da açılmazlarsa, yolum da yönüm de belliydi.

Banyodaki aynayla bileklerimi kesecek, hayatıma son verecektim. Ergenlik döneminde, aile baskısı altındayken de bunu yapmaya kalkışmıştım fakat annemin, babamın ve kız kardeşimin silueti zihnimde belirince benim ölümümle ne kadar sarsılabileceklerini düşünüp ağlayarak vazgeçmiştim. Şimdi o bedenlerin arasına esmer, kemikli yüz hatları, kömürden daha kara olan simsiyah gözleri, kusursuz burnu, keskin kıvrımlı dudakları ve alnına değen siyah saçlarıyla Alaz da eklenmişti.

Fakat bu geceden sonra hayatıma bir ölüden farksız devam edecektim zaten, o yüzden ölüm seçeceğim yolların en iyisiydi. Gözlerim göğsümün arasında kalan kolyeye takıldı. *Elveda Alaz Şahzade,* diye geçirdim içimden.

Sahibini yeni bulduğunu düşünen yüreğim burkuldu.

Dolan gözlerimden bir yaş akmasına fırsat vermeden derin bir nefes aldım. Başımı omzumun üzerinden çevirip ailemin hediye ettiği bilekliğe baktım bu sefer. *Anne, baba, Efser. Sonsuza dek hoşça kalın."*

Hem kolyeye hem bilekliğe baktım. *Sizi seviyorum.*

"Ne dedin?" dedi Karan.

Hızla başımı salladım. "Heyecanımı atmak için geveliyorum kendi kendime işte..."

Tebessümü genişledi. "Hırçınlığını hiç atmayacaksın sanıyordum," dedi bana doğru ilerlerken.

"Zor oldu..."

Tam karşıma geçtiğinde kalbim sıkıştı. "Önemli olan içimize sinmesiydi," diye yanıtladı. "Böyle olması beni mutlu ediyor." Elini çeneme koydu, başımı hafifçe yukarı kaldırdı. Alnımı öptü. Kendimi tutmasam üstüne kusacaktım.

Parmakları elbisenin yanındaki fermuarı tuttuğunda, "Karan," dedim durmasını söylemek için.

"Nikâhı beklemeliyim, değil mi?" diye fısıldadı kulağıma.

Tir tir titriyordum. Başımı sallayabildim. Karan benden bir adım geriye gitti. Gözleriyle tekrar bedenimi inceledi ve derin bir nefes aldı. Hafifçe kaldırdığı koluna girmemi beklediğinde ondan lavaboya gitmek için izin almayı düşündüm. "Ben..."

Söyleyeceklerimi tamamlayamadan bilekliklerden birinin *çıt*ladığını hissettim. Gözlerim heyecanla büyüdü.

"Söyle," dedi Karan, nefesi yüzümde süzülürken, bir şey söyleyemedim. Kalbim göğsümü yarmak ister gibi çarpıyordu. Bileğimden süzülen sıcak kana aldırış etmeden zorlamaya devam ettim. "Heyecanlısın," dedi. "En az benim kadar."

Gülümsemeyi denedim. "Çok..."

Bilekliğin açılmak üzere olduğunun farkındaydım. Bu nedenle uzatmadan Karan'ın koluna girdim. Titreyen bacaklarımla güçbela adımlar

attım. Odadan çıktığımızda koridorun boş olduğunu fark ettim. Bu koridor tanıdık gelmeyince, "Sarayda değil miyiz?" diye sordum.

"Seni ararlarsa uğrayacakları ilk yer sarayım olurdu," dediğinde kalbim korkuyla kasıldı. "Alkandros topraklarındayız fakat saraydan bir o kadar uzaktayız. Korunaklı, gizemli bir yapı burası. Sadece özel amaçlar için kullanırız." Başını çevirdi ve hafifçe gülümseyerek beni izlemeyi sürdürdü. "Sense benim en özel amacımsın."

Bunun bir iltifat olduğunu falan mı sanıyordu? *Kusmak istiyordum.*

"Neden bu kadar sessiz burası? Hizmetlilerin nerede?"

"Sarayda heyecanla bizi bekliyorlar. Sen, benim eşim olduktan sonra seni benden kimse alamayacak. Korkusuzca saraya dönebileceğiz. Esas kutlamamız bu gece sarayda gerçekleşecek."

Gerildim. Bileklikle uğraşmam gerekiyordu. Güçlerime ulaşmam lazımdı. Kendimi kurtarmalıydım.

Sessiz kaldım ve Karan'la duvarlarını meşalelerin süslediği koridorda yürümeyi sürdürdüm. İhtişamlı bir kapının önüne geldiğimizde kapı kendiliğinden açıldı, kol kola içeri girdik. Burası, bir merasim odasını andırıyordu. Zemin, seramik fayansla döşenmişti ve öyle temizdi ki yansımamı görebiliyordum. Tavanda kristal taşlı sarkıt avize asılıydı, gösterişli bir salondu. Adım attıkça duyulan topuklularımın sesi yüreğimin sesini bastıramıyordu. Zaman, ağır çekimde ilerliyordu sanki.

İleride, nikâh akdinin gerçekleşmesi için hazırlanan mihrabın başında siyah pelerinli, ihtiyar bir adam bulunuyordu. Onun hemen yanında Nadya duruyordu ve keskin bakışlarıyla bizi izliyordu. Karan'ın kız kardeşi Arya hiç ortalıkta yoktu. Bu garipti.

Yanlarına ulaştığımızda gelin ve damat gibi karşılarında durduk. Yaşlı adam, "Hoş geldiniz efendilerim," deyip başını eğerek bizi selamladı. Sadece beyazı görünen bakışlarını bana iliştirdiğinde yüreğim korkuyla ürperdi. "Ben, Alkandros Bilgesi Artun Varkova. Sizinle tanıştığım için şeref duymaktayım."

Tüylerim diken diken oldu. Karan kolunu hafifçe hareket ettirdiğinde konuşmam gerektiğini fark ederek, "Ben de," dedim alelacele.

Tanışma faslı sona erdiğinde nikâhın gerçekleşmesi için mihrabın önüne geçtik. Bilge Artun beyaz kürsüde duran bordo ciltli kalın kitabı açtı. "Önce eşlik yemini edeceksiniz. Yeminlerinizden sonra eşlik

mührünüz bir ömür boyu silinmeyecek şekilde teninize kazınacak ve sonunda akan kanınızla eşliğiniz onaylanacak, evliliğiniz kutsanacak. Kabul ediyor musunuz?"

Karan, "Kabul ediyorum," dedikten sonra bana baktı.

Sırtımda gizlediğim ellerimle bilekliğimi açmaya çalışıyordum hâlâ.

Geçiştirmek için, "Kabul ediyorum," dedim.

Bilge Artun bize döndü. "Söyleyeceklerimi tekrar edin," dedi. Karan başıyla onayladı.

"Alkandros'tur benim vatanım."

"Alkandros'tur benim vatanım."

Kalbim ağzımda atıyordu. Sustuğumu görünce bakışlar bana odaklandı ve harekete geçerek kekeleye kekeleye aynı cümleyi kurdum.

"Hürriyetim, kanım, ırkım."

"Hürriyetim, kanım, ırkım."

Bilekliği zorladıkça kesilen bileklerimden akan kanların sıcaklığını hissediyordum.

"Ve şimdi, yaşayanların en değerlisi Alkan ırkıma yemin olsun ki."

"Ve şimdi, yaşayanların en değerlisi Alkan ırkıma yemin olsun ki..."

"Onlar için bağlıyorum gönlümü birine."

"Onlar için bağlıyorum gönlümü birine."

Asla bağlamıyorum, diye geçirdim içimden. Nikâh akdinin tamamlanması için gerekli tek şart mührün tenimize işlenmesiydi. Bundan ötürü Karan gömleğinin düğmelerini açtı. Daha önce yaptığı eşlik mührü muhtemelen bana yapamadığından silinmişti. Sadece bir yara gibi kabaran izi duruyordu. Bilge, ateşe batırdığı demir çubuğu çıkardı ve Karan'ın sol göğsünün kenarına, tam kalbinin üzerine bastırdı. Teninden kan akıtarak şekli çizmeye başladığında gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tuttum.

Karan'ın mührü bittiğinde Bilge, "Yeminini tamamla," dedi.

"Ve huzurunuzda, gönlümün sahibiyle eşliğimi kabul ediyorum," dedi Karan.

Karan'ın işi bittiğinde Bilge nikâh akdini tamamlamak için karşıma geçti. Nadya'ya dönerek, "Yakasını aç," dedi. Nadya başıyla onayladı. Gelinliğin arkasındaki fermuarı sonuna kadar indirdi ve straplez yakasını sutyen görünene dek sıyırdı. Akabinde bileklikerden birinin

kayıp düştüğünü hissettim. Kimseye çaktırmadan heyecanla gözlerimi büyüttüm.

Alkandros Bilgesi onlara göre kutsal suya batırıp çıkardıktan sonra keskin uçlu ince demir çubuğu kızdırmak için hafif hafif sallanan kıvgın, yakıcı ateşe tuttu. İçimde çatırdamalar duyuyordum, bir enerji akışının uğultusunu kulaklarımda hissediyordum. Saatlerce ucuna tıpa takılmış musluk bir anda açılmıştı sanki ve tüm uzuvlarım o musluktan şiddetle akan yakıcı sularla doluyordu. Gözlerim ateşi odakladıkça içimdeki alevi hissettim; bir yerimde değil, tüm bedenimdeydi. Sanki o ateşten güç alıyordum. Kanım, saatlerce ocakta kalmış bir su gibi şiddetle kaynıyordu. Kulaklarımdan ve burnumdan dumanlar çıkıyordu âdeta. Avuçiçlerim, tüm ruhum gibi cayır cayır yanıyordu, gözlerimin ateş saçtığına emindim.

Patlamaya hazır bir bombaydım şimdi ve ateş bu bombayı patlatacak yegâne elementti.

Bilge Artun üzerinden dumanlar çıkan demir çubuğu kaldırdı, göğsüme mührü işlemek için bedenime yaklaştırdı. İs kokusu soluğuma karıştıkça kulaklarım tiz seslerle çınladı, kanımdaki fokurdamanın uğultuları beynimde yankılandı. Kabuğundan çıkmaya hazır, bastırılan gücümün çıtırtılarını işittim.

Demir çubuk göğsüme değeceği an sonuna kadar doldum.

Dişlerimi sıkıp gözlerimi kısarak çevik bir hareketle çubuk tenime değemeden bilgenin bileğini tuttum, sıktım, kemiğinin çıtırtısını elimin altında hissettim. Tek hamlede elini çevirdim ve çubuğu hiç korkmadan boğazına sapladım. Adamın gözleri fal taşı gibi açılıp hırıltılı bir solukla geriye sendelediğinde ne olduğunu anlamadan hayretle bana bakan Karan bileğimi tutmak için hareketlendi, buna izin vermeyen ellerim birden önüme savruldu. Ağzımdan kulakları sağır edecek bir feryat döküldü, saniyeler sürdü, kesilmedi. Yer sarsıldı. Bilge benden gelen güç karşısında odanın tavana yakın pencerelerinden birine savruldu. İçimdeki tüm güç dışarı çıktı, avuçlarımda hissettiğim alevler gerçeğe dönüştü ve Karan'ı benden uzaklaştıran şey gerçek bir ateş fırtınası oldu. Bedeni odanın duvarlarından birine sertçe çarptı, acıyla inleyerek yere düştü, alevlerin ardında kaldı. Oluşturduğum yangının içindeydi. Nadya, "Sen..." diyerek boynumu sıkıyordu; sağ

elimle boynumu tutan sol elini sıktım. Sertçe çektiğim elini bırakmadan onu kaldırıp bir bez parçası gibi yere savurdum. Elbise bedenimden kayıp ayaklarıma düştü fakat umursamadım. Nadya acıyla inlediğinde burnumdan soluyordum. Başı kanıyordu. Sırtüstü yattığı yerden elini kaldırıp, "Seni... kaltak..." diyerek bana gücünü yollamak istediğinde ondan önce davrandım ve elimi uzatıp kanayan başındaki kanı çektim. Bir anda vücudundaki tüm kan dışarı fışkırdı. Yüzüme sıçradı, ateşe saçıldı, yerleri hatta tavanı lekeledi. Ama kan beni durdurmadı.

Bilakis içimden çıkan yakıcı güç tüm binayı sardı. Avuçlarım göğe dönük bir halde ciğerlerim sökülene, ses tellerim yırtılana dek haykırdım, cam kırığı sesi duyuldu art arda birçok noktadan. Sesler birbirine karıştı. Çığlığım daha da yükseldiğinde yer yerinden oynadı, duvarlar titremeye başladı. Zemin çatladı, gözümü diktiğim tavanda yarıklar oluştu. Yangının ortasında kalan Karan'ın bedeninin savrulduğu duvar, tam Karan ayaklanacakken üzerine yıkıldı.

Son gücümle bağırdığımda gözümün takılı kaldığı tavan dökülmeye başladı. Sırtüstü olarak yangın nedeniyle ısınan zemine düştüm, sıcak tenimi yaktı, zehirli gazlar ciğerlerimi boğdu, etrafımı koyu kırmızı alevler sardı. Tavan yıkılmadan hemen önce artık elbisesiz olduğumdan daha rahat görebildiğim siyah taşlı kolyenin içindeki kırmızı parıltının arttığını fark ettim. Üzerime yıktığım binanın beton duvarları düşecekken bedenimi mavi bir ışık huzmesi çevreledi ve yorgun bedenim bilincimi daha fazla taşıyamadı...

Bölüm Sekiz

Zehir

"Ona veda etmek istemiyorum. Ben ona doyamadım ki..." Art arda iç çekti. Dudaklarını birbirine bastırıp yutkundu.

Kulaklarımda birden fazla ses yankılanıyordu lakin hangisinin kime ait olduğunu bilmiyordum, görüntü yoktu ve bilincim seslerin sahibini çıkarmam konusunda yardımcı olamayacak kadar yorgundu. Duyduğum sadece insanlara ait konuşmalar değildi, yansımaları da işitiyordum. Su sesi, kırılma sesleri, yanan odunların çıkardığı çıtırtı... Hepsi beni delirtmek ister gibi beynimin içinde dönüp duruyordu.

Elinde kocaman asası bulunan yaşlı kadın, konuşmadan önce yanına ulaşmayı bekledi. Yatağın kenarına geldiğinde, "Ölüm bir veda değildir," dedi yatıştıran sesiyle. "Her an fark edilebiliriz. Vakit daralıyor."

Beynime karşı direnen gözlerimin tek gördüğü bedenimin etrafını saran turuncu alevlerdi. Üstümdeki mavi kalkanın sağladığı koruma sayesinde alevler vücudumu sarmıyordu ve sıcaklığı bana işlemiyordu. Ama içimde dışarıdakinden daha beter bir yangın vardı ve bu beni öldürebilirdi.

Genç kadın başıyla onayladı. "Hoşça kal nefesim, ona iyi bak, hoşça kal."

Aklımda dönüp duran sesler ve kulaklarımı ele geçiren uğultular.

Nabzımın yavaşladığını hissediyordum.

Dudaklarım susuzluktan kurumuştu, buz gibi bir göle atlamak, ömrüm boyunca oradan çıkmamak istiyordum. Aldığım soluklar ciğerimi yakmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Hafifçe aralık duran gözlerim kapandı. Bir ninni hatırlamak istiyordum, anneciğimin ben her ağladığımda güzel sesiyle kulaklarıma mırıldandığı ezgilerdi işitmek istediğim. Ya da güzel, mutlu anlarımızı anımsamak isterdim. Olmuyordu, çığlıklar, haykırışlar dinmiyordu.

Gözlerim beş on saniye kapalı kalıyor, sonrasında bir iki saniyeliğine açılıyordu. Tamamen kapanmaması için direniyordum, buradan çıkmam gerekiyordu biliyordum. Bakışlarım yıkılan duvarların

oluşturduğu boşluktan görülen lacivert gökyüzüne odaklıydı, hiç yıldız yoktu fakat ay orada asılıydı.

Dolunay...

Kâbusum olacak gün, felaket getirdiğim gece.

Kalkmam gerekiyordu, Alkan soyundan biri gelmeden buradan uzaklaşmalıydım. Ardıma bakmadan kaçmalı, Alaz'ı bulmalıydım. Sığındığım tek güvenilir limana ulaşmalıydım.

Karan'ın bahsettiği büyüyü hatırlıyordum, Alkandros sınırını çevreleyen kalkan tehlikeliydi ve birinin canını almadan bozulmayacaktı.

Derin bir nefes aldım, ciğerlerim acıdı. Titriyordum, etrafım ateşlerle çevrili olduğu halde ben kutupların ortasında çırılçıplak kalmış gibiydim, dişlerim sertçe birbirine çarpıyordu.

Bembeyaz sutyenin üzerinde duran, taşlarının parlamaya devam ettiği kolyeye baktım. Gözlerim sulandı, yutkunmayı denedim. İçimde bir yerlerde hâlâ bir kırıntısının olduğunu bildiğim gücümü bulmak adına halsiz elimi sıcak zeminden göğsüme doğru kaldırdım. Garnet taşlı koruyucu kolyeyi tuttum. "Bana yardım et," diye fısıldadım güçlükle. "Buradan çıkmama yardım et."

Saniyeler sonra elimi kolyeden ayırdım ve iki avcumu da yere bastırdım. Biraz öyle durdum, ardından tüm ağırlığımı ellerime vererek kalkmayı denedim. İlk iki seferinde başarısız oldum ancak üçüncü denememde dizlerimin üzerinde yükselmemi sağladı, tüm gücümü bir anda tüketmemek adına birkaç saniye öyle bekledim. Aldığım her nefes yüreğime derin bir oyuk açıyordu. Tamamen ayağa kalkmadan önce acıyla inleyip acıyan kalbimi tuttum, nefes alış verişlerim bu son anlarıymış gibi kesik kesikti.

Gözlerimi sıkıca kapatıp dişlerimi sıkarak çıplak ayaklarımın üzerine bastım, ayağa kalkmamla dudaklarımdan acı dolu bir feryat yükseldi semaya doğru. Kalbimi yakıyordu görünmez bir el sanki, her hareketimde bu yangın daha da şiddetli bir hal alıyordu.

Alevlerin arasına girip dışarıya çıkmadan önce Karan'ı ittiğim yere baktım. Üzerine yıkılan duvar nedeniyle sadece siyah kumaş pantolonunu geçirmiş olduğu bacaklarının alt kısmı ve ayakları görünüyordu.

Hareketsizdi.

Bu hali bile içimde büyüyen kini azaltmamıştı, eğer biraz daha iyi hissetseydim şimdi tüm binayı üzerine yıkmayı denerdim. Fakat ne buna ayıracak vaktim ne de bunu yapacak takatim vardı. Kimse beni fark etmeden buradan uzaklaşmalıydım.

Vücudumu çevreleyen mavi ışığa güvenerek alevlerin arasına doğru bir adım attım. Topallıyordum, canımın acısıyla sızlanarak duraksadım. İkinci adımım da ilkinden farksız olmadı. Dudaklarımdan, hissettiğim sızıların dışavurulmasını sağlayan acı dolu iniltilerle ateşe daldım. Tam da düşündüğüm gibi oldu: Yanmadım, Alaz'ın verdiği kolyenin oluşturduğu kalkan beni koruyordu.

Düz yolda yürüyormuş gibi geçtim yangının içinden. Düşmeden çıktım artık bir harabeye dönen çeşitli yerleri yıkılmış binadan.

Kan kokuyordum.

Yağmur yağıyor, soğuk damlalar sadece iç çamaşırıyla kalan bedenime içimde harlanan közleri söndürmek ister gibi hoyratça çarpıyordu. Alevleri ve binayı arkamda bırakıp toprak yola bastığımda beni nereye hapsettiğini görmek için arkamı döndüm. İçinden ateşlerin yükseldiği bina söylediği gibi onun sarayı değildi. Yine de iki katlı yavru bir sarayı andırıyordu.

Zihnimde yankılanan *"eşlik töreni"* kelimesi tüylerimi diken diken etti, midemi çalkaladı, beynime şiddetli bir uyarı verdi; buradan gitmem gerekiyordu. *Eşi olmaktan son anda kurtulmuştum. Neredeyse eşi oluyordum!* Gürleyen gök yüzünden yutkundum, boğazımda bir ağrı belirdi. Gözlerimi kısıp başımı hemen önüme çevirdim ve sarsak adımlarımı hızlandırmayı deneyerek toprak yoldan ormana doğru yürümeye çalıştım.

İki adım attım ve kaygan zeminin azizliğine uğrayarak düşüp çamura bulandım. Ayaklandım, sonra tekrar düştüm. Nefes almaya çalıştım, soluklanıp rahatlamak istedim fakat aldığım her oksijen yüreğime bir diken batırdı. Düştükçe kalktım, bir adım attım.

Omzumun üzerinden tekrar arkama baktım, küçük saray en fazla yirmi adım arkamdaydı, dakikalar geçmişti ama ben değil çıkış sınırına yaklaşmak, olduğum alandan doğru düzgün uzaklaşamamıştım bile.

Başım dönüyor, çıplak bacaklarım titriyordu. Derken bir kez daha boyladım çamurlu yeri fakat bu sefer kalkmak istemedim.

Toprak rahat bir yataktı sanki, gözlerimi kapatıp burada öylece uyumak istiyordum.

Hayır, bunu yapamazdım. Uyursam yaptığım bunca şey boşa giderdi. Gözlerimi açtığımda kendimi yine Alkandros'un altın yaldızlı zindanlarında bulurdum ve bu sefer hiçbir şekilde kaçamazdım. Pes edemezdim, kendimi düşünmem gerekiyordu. Benim için buraya girmeye çalışacak olanları düşünmem gerekiyordu. Ailemi düşünmem gerekiyordu.

Alaz'ı düşünmem gerekiyordu.

Yüzüstü uzandığım çamurlu, ıslak zeminden bir kez daha avuçlarımı yere bastırarak kalktım. Zor da olsa yine bir adım attım, tekrar düşmemek için durdum.

O sırada işittiğim ayak sesleriyle karşıma baktım. Birileri ormanın içinden bana doğru koşuyordu. Görüşüm hâlâ net değildi, yüzleri seçemiyordum. Yutkundum, kaçacağımı düşünmüştüm fakat belli ki bunu gerçekleştiremeyecektim. Başımı hafifçe çevirip yine arkama baktım. Alevler sönmemişti. Bina yakındı.

Oraya gidemezdim artık, kendimi yangının içine atmam için de çok geçti.

Olduğum yerde durdum çaresizce. Başımı önüme eğip teslim oldum. Yapacak bir şey yoktu, uyuşturucu almış gibiydim. Ailemin verdiği bilekliği sıkı sıkıya tuttum, koşmaya ya da yürümeye halim yoktu.

"Efsun!" dedi bana doğru koşan kişi. İsmimin duymayı en sevdiğim telaffuzu, o güçlü sesle kulaklarıma yayıldı. Bunun ölmeden önce bana gördürülen bir serap olduğunu düşündüm, tıpkı buraya geldiğim ilk günlerde ailemi gördüğümü sandığım gibi. Ya da birkaç ay sonra gördüğüm Efser'in gerçekçi düşü gibi...

Baygın gözlerimle ona baktım.

Yaklaştıkça yüzü netleşti; alnına düşen yağmur sularıyla ıslanmış siyah saç tellerini, kapkara gözlerinin üzerine inen kavisli kaşlarını, köşeli yüz hatlarını, keskin kıvrımlara sahip dudaklarını, bir estetik cerrahının eli değmiş kadar kusursuz duran burnunu inceledim.

Hayal ya da gerçek, karşımdaki oydu. Buradaydı, Alkandros'taydı. Sınırdan geçmişti fakat sapasağlamdı. Yavaşladığını düşündüğüm kalbim sevinçle çarptı, gülmek istedim ancak yapamadım.

Tam karşıma geçtiğinde elleri varlığını ispat etmek ister gibi omuzlarımdan tuttu, soğuk ama içi ısıtan dokunuşlarının gerçekliğini hissettim. "Efsun," dedi bir kez daha, sesi içime işledi. İlk defa duygusunu seçebildiğim endişeli siyah bakışlarıyla tüm vücudumu inceledi. Ardından beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Onun bana sarılmasıyla bedenimi çevreleyen mavi ışık huzmesi yok oldu. Bana dokunuyordu, gerçekti. İşte şimdi düşebilirdim, işte şimdi kendime yenilebilirdim çünkü biliyordum ki artık güvendeydim.

Dudakları bulandığım çamuru umursamadan boynuma dokundu, "İyisin," dedi telaşla. "İyisin, değil mi?"

Nefes nefeseydi.

Cevap vermeyi istedim ancak buna gücüm yetmedi. Başımı omuzuna yasladım, soluklarım iyice ağırlaştı.

O sırada Alaz arkasındakilere, "Gelmeyin!" diye bağırdı. "Onu buldum." Dudakları saçlarıma dokundu. "Buldum," dedi soluk soluğa. "Seni buldum."

İyi ki geldin, demek istedim ama bunu da yapamadım. Güvenli limanıma ulaştığımı düşünen bilincimle gözkapaklarım bir yorgan misali harelerimi örttü.

Sonrası yoktu.

☽

İşkenceyle kabaran öldürücü çığlık boğazımdan göğe doğru yükseldi, ses tellerim acıyla sızladı, iki göğsümün ortasında içinden oluk oluk kanların aktığı bir çizik açıldı sanki. Aldıkça zarar veren nefes ciğerlerime dolduğunda vücuduma batan soyut iğnelerin eşliğinde araladım kirpiklerimi.

Görüşüm bulanık olsa da alnıma değen soğuk bezi hissediyor, kulağıma üflenen "Şşş," mırıltısını duyuyordum. Peş peşe dışarı çıkan soluklarıma acı dolu iniltiler eşlik ediyordu.

Çatlayan dudaklarımın arasındaki kan dilime süzülüp metalik bir tat bıraktı. O kadar halsiz ve bitkindim ki öğüremedim bile. Yüzümdeki terleri silen elin sahibi aynı işlemi dudaklarıma da yaptı, yumuşak bir bezle sildi kanayan yaralarımı. "Sakinleş canım, güvendesin."

Nihayet görüşüm tamamen netleştiğinde karanlık sayılacak odada başımda bekleyen Mehsa'nın mavi hareleriyle göz göze geldim.

"Uyandın!" dedi büyük bir heyecanla. Belki çok bağırmamıştı lakin sesi bana çok kuvvetli gelmişti ve kulaklarım çınlayınca yüzümü buruşturdum. "Nasılsın?" diye sordu. Komodinin üzerindeki su dolu bakır kaptan ıslak bezi çıkardı, suyunu sıktı ve bezi alnımdan yanaklarıma doğru indirdi. Ardında bir sobanın yakılı olduğunu düşündüğüm sıcacık yüzüm bu yaptığı işlemle az da olsa ferahlıyordu.

Henüz konuşacak mecalim yoktu, ne zihnimi ne de bedenimi yeterince toplayabilmiştim. Fakat hafızam tazeydi, yaşadıklarımın hepsi beynimin içinde bir korku filmi gibi dönüyordu. En son Alaz'ı gördüğümü hatırlıyordum, kendimi onun o güçlü kollarına bıraktığımı... Bir hayal sanıyordum, bana ölmeden önce gördürülen bir düştü sanki. Canımı huzur içinde teslim eder gibi kapatmıştım gözlerimi. Ve şimdi açmıştım ama o huzur ve sıcaklığın kaynağı yanımda değildi...

Gözlerimi bulunduğum odada gezdirdim, siyah mobilyalar, loş ışık yayan lamba, sıkı sıkıya kapalı pencereyi izledim. O yanımda değildi fakat ben buradaydım, onun evindeydim. Bu imkânsızdı sanki, gördüğüm son rüya devam ediyordu. Şüpheyle kuruyan dudaklarımı araladım, yüzümü silmeye devam eden Mehsa'ya baktım. "Kurtuldum mu?" diye sordum oldukça kısık bir fısıltıyla.

Bu kadarcık konuşmak bile beni yormuştu, başım istemsizce yastığın üzerinde yan döndü. Yumuşak, beyaz bezi alnımdan çekti Mehsa. "Kurtuldun tabii, günler oldu," dedi, gülümsemeye çalıştı fakat o içtenliği hissedemedim. Zorla gülmüş gibiydi. "Alaz Şahzade'nin güçlü kanatları altındasın." Eliyle terden alnıma yapışan saçlarımı geriye attı. "Güvendesin."

Güvendeydim ve bana bu güveni sağlayan esas kişi ortalıkta görünmüyordu. Gözümü açtığımda ilk göreceğim yüzün ona ait olmasını beklerdim ya da buralarda bir yerde olmasını. Onu en son Alkandros'ta görmüştüm, bunu bilmek içimi endişeyle doldurdu, gözlerimi kapattığım andan itibaren neler olduğunu bilmiyordum. Korkuyla doğrulmaya çalışırken, "Alaz," dedim soru sorar gibi. Bir kez daha acıyla inlesem de kalkmayı kafaya koymuştum. "Alaz nerede? O iyi mi?"

Ağzımdan çıkan her kelime delici bir ok gibi sol göğsüme saplanıyordu. Mehsa ayaklanma girişimlerime karşılık iki eliyle omzuma

bastırdı, "Şşş sakin ol," dedi yatıştırıcı sesiyle. "Alaz çok iyi merak etme. Şu an sarayda."

Heyecanla kalkan göğsüm yavaşça inerken doğru söyleyip söylemediğini anlama amacıyla mavi irislerine daha dikkatli baktım. "Gerçekten mi?"

"Evet canım, her şey yolunda." Elinin tersini alnıma bastırdı. "Senin uyanmaman dışında bir sorun yoktu, bugün onu da atlattık. İyi misin? Karnın aç mı? Peki ya su ister misin?"

İçimdeki kızgın kömürleri söndürmek için su içmek istiyordum, kuruyan dudaklarımın nemlenmesini, vücut ısımın eski haline gelmesini istiyordum. Bu nedenle gözlerimi kırpıştırıp, "Su," dedim halsizce.

"Tamam," dedi Mehsa ve elini hemen geri çekip komodinin üzerindeki cam sürahiden bardağın sonuna kadar su doldurdu. Başımı kaldırdığımda yastığımı doğrulttu, sırtımı yastığa yaslamama yardımcı oldu. Ardından bardağı dudaklarıma değdirdi. Birkaç yudum içtim ilk başta, kaynayan kanıma değen damlalarla ateşin suyla buluştuğu an duyulan "cıs" sesi yankılandı sanki içimden. Daha fazlasını istedim ve bu sefer bardaktaki tüm suyu kana kana içtim.

Mehsa bardağı geri çekip eski yerine bıraktığında gözüme çarpan ışıltıyla bileğime baktım. Ailemin taktığı bilekliği tekrar bileğime takmışlardı. Bileğimi kaldırıp çevirdim, bilekliği kolumun üst taraflarına doğru ittim. Tam nabzımın attığı bölgeye baktım, kabarık çizikler vardı, faça çekmişim gibi duruyordu, şiş ve kızarıktı. İşaretparmağımı izlerin üzerine değdirdiğimde acıyla tısladım ve hemen geri çektim.

"Seni engelleyebilmek için bileklik takmışlar."

"Onlar takmadı," dedim düz bir sesle. "Ağlarına düşen ben oldum. Bilekliği kendi ellerimle, sorgusuz sualsiz taktım." Sesim titredi, hâlâ bunu nasıl yapabildiğimi bilmiyordum ve bu konuda kendime kızıyordum. Aklımdan işin sonunun böyle bir şeye bağlanacağı geçmemişti.

Geçmeliydi.

"Kendini suçlama," dedi Mehsa. "Burada doğup büyümeme rağmen ben de sıradan bir bilekliğin böyle olaylara sebep olacağını düşünmezdim."

Gözlerim hâlâ yaraların üzerindeydi. "Kurtulabileceğimi düşünmüyordum," dedim. "Kendimi kurtaracağımı hiç düşünmüyordum. Bu

şekilde değil..." Nefeslendim. "O yangını ben çıkardım Mehsa..." Söylediğime ben de inanamıyordum fakat böyleydi. "O küçük sarayı ben yıktım, Karan'ı ben devirdim. Koca Bilge'yi, Nadya'yı da öyle. Nadya... ölmüş olabilir. Diğerleri de."

Mehsa hiçbirine şaşırmış gibi değildi, gözlerini kırpmadan beni dinledikten sonra duydukları çok sıradan bir şeymiş gibi, "Biliyorum," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Şaşırmadın mı?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bu olağan bir şey, güçlerin açığa çıkmış."

"Yangını benim çıkardığıma inanabiliyor musun?"

"Efsan," dedi. Gözleri gözlerimi terk etmedi. "Sen güçlerin olmadığını düşündüğün zamanlarda cadı karnavalında maglo kıza yardım etmek için peşinden gitmiştin, elinden hiçbir şey gelmeyeceğini bildiğin halde o kızı yalnız bırakmadın, çekeceği işkenceleri önlemeye çalıştın, iki carise kafa tuttun. Kraliyet balosuna gittin, Karan'ı bir hançerle alt ettin, kardeşini gördüğünü sandığın için yine savunmasızlığını düşünmeden ormana girmeyi göze aldın. Bir ruhlupusu tekmelerinle yenmeye çalıştın ve kaslan saldırısından hasar almadan kurtuldun." Tüm bunları tane tane, hepsinin beynime özenle işlenmesini ister gibi söylemişti. "Bunların hepsi, güçlerini keşfetmeden önce yaşadığın olaylar. Şimdiyse güçlerinin bilincindesin, bir şekilde öfkeni nasıl dışarı çıkaracağını buldun ve bunu çok iyi bir şekilde yansıttın."

Onu annesinin öğütlerini işiten bir çocuk gibi özenle dinledim. Kelimeleri sonlandığında kaşlarım kendiliğinden havalandı. "Bu mu yani?" dedim tatmin olmamış gibi. "Sadece bu kadar mı?"

Başını sallarken yüzünde en ufak bir mimik oynamadı. "Daha ne olsun."

"Ama..." dedim ve tekrar ellerimden birini göğsünün üzerinden çekip bileğime baktım. "Mehsa, ben bu büyüyü bileklikleri çıkardıktan sonra yapabildim. Nadya'nın taktığı bileklik tüm gücümü engellemişti fakat beni kısıtlayan bir diğer şey de buydu. Ailemin hediyesi olan bileklik."

"Bak," derken ne diyeceğini bilemiyormuş gibi ellerini havaya kaldırıp başını salladı. "Sen bir melezsin Efsan," dedi. "Eşine sık

rastlanmayan bir türsün; gücünün boyutunu tahmin edemeyiz. Bilekliğe gelecek olursak, ailen kendi dünyanda gücünü kullanmanı önlemek amacıyla takmış olabilir. Buraya geldiğinde artık patlama noktasına ulaştığın için yeterli gelmiyor."

Bakışlarım bilekliğime ilişti bir kez daha. Nefes aldım, dudaklarımı birbirine bastırıp bakışlarımı geri çektim. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyordum, içimdeki şeyin bu kadarla sınırlı olup olmadığını bilmiyordum. İç çektim. "Artık bilekliği çıkarmam mı gerekiyor?"

"Bence çıkarma," dedi Mehsa. "Bilekliğin sağladıklarıyla yetin, Bilge Âzin dedi ki..." Boğazını temizledi. "Farklı bir gücün var. Bilekliği çıkardığın an kullandığın gücün enerjisi farklı yayılıyor. Bunu sık yaparsan her an yakalanabilirsin. Şimdilik çıkarmaman senin için en iyi seçenek." Yüzünü buruşturdu. "Bunları akılda tutmak ne zormuş yahu!"

Haline gülmek istedim. Zorlandığını tahmin edebiliyordum çünkü bu sözlerin neredeyse hiçbirinin Mehsa'ya ait olmadığı belliydi.

"Ama çok canımı acıtıyor," dedim. "Özellikle böyle zamanlarda."

"Efsancığım," dedi son heceyi uzatarak. "Evine dönene kadar bu acıya sabret. Sonra ne bilekliğe ne de güçlerine ihtiyacın olacak zaten. O zaman çıkarırsın."

Evine dönene kadar. Bu sözcükler son zamanlarda beni yaralıyordu. Buradan ayrılacak olmak yüreğimi burkuyordu fakat burada bir geleceğimin olmadığı ortadaydı. Bana, türüme düşman olan birinin beni fark ettiği anda ölüm emrimin verilmesi muhtemeldi. Ama...

Burnumun direği sızladı, gözlerimde acı dolu kıvılcımlar kaynadı. Boğazıma oturan büyük yumruyla birlikte, "Alaz," deyiverdim birden. "Ne zamandır yok? Ne zaman gelecek?"

"Hep başındaydı," dedi ve tebessüm etti. "Beş gün boyunca başından ayrılmadı ama bugün saraydan çağrıldı, sen uyanmadan birkaç saat önce gitmek zorunda kaldı." Ellerini *bilmiyorum* der gibi havalandırdı. "Ne zaman geleceği hakkındaysa bir fikrim yok."

İyi olduğunu bilmek kalbimde bir ılık his oluşturmalıydı ancak oluşturmadı. Kara bir bulut çökmüştü yüreğimin üstüne, yerini güneşe bırakmadı. Belki de yüzünü görmekti istediğim, bu yüzdendi. Alışmıştım kâbuslarımın ardından gözlerimi açtığımda onu gördüğüm

zamanlara belki de, ayrı geçen günlerin verdiği özlemdi ruhumu esir alan. Onu sevdiğimi, Alkandros'ta aldığım son nefesi solurken itiraf etmiştim kendime. Yani sevgi böyle bir şey miydi?

Böyleyse çok kötüydü.

"Ama üzülme," dedi Mehsa ve saten pijama kumaşının sardığı omzumu dürttü. "Yarın Bay Panter uyandığını görünce karanlık veliahdımıza haberini gönderir. O da aldığı haberle en kısa sürede buraya gelir!"

"Belki yarın sabah gelir," dedim.

Mehsa yanıt vermedi, onun yerine birkaç saniye bana bir şey düşünüyormuş gibi baktı. Dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra kafasını salladı. "Çenen açıldı senin, iyileştin iyileştin." Beni kalçasıyla kenara itekledi. "Kay bakayım, bakıcılığım sonlandığına göre artık biraz uyuyabilirim değil mi?"

Yana kaymadan önce, "Yanımda mı yatacaksın?" diye sordum.

"Eh, gecenin üç buçuğunda beni evime göndermek istemezsin değil mi sevgili arkadaşım?"

Başımı sallayıp, "Hayır, tabii ki," dedim ve istediğini yaparak yana kaydım. Hâlâ çeşitli yerleri acıyan bedenim bu hareketle bile sızlamıştı lakin çok da önemsemedim. "Ben..." Sesim hüzün doluydu. Mehsa yanıma yattığında gözlerimi tavana diktim. "Bazen Efser'le yatardık. En sevdiğim gecelerdi." Tüylerim ürperdi. "Şimdi... o geldi aklıma."

"Efsan," dedi söylediğimden etkilenmiş gibi. Sonrasında kolunu canımı acıtmamaya özen göstererek bana sardı, başını omzuma yasladı. "Ben sana Efser olamam belki ama yeni bir kız kardeş olurum. Bu gece de kardeşliğimizin doğuşunun ilk günü olsun, olur mu?"

Tebessüm etmeye çalıştım. "Olur."

Sonrasında konuşmadık. Mehsa gözlerini kapattı, bense birkaç dakika daha boş tavanı izledim, hayatım gözlerimin önünden geçti. Yaşadığım, yaşadıklarım birbiri ardına sırasıyla zihnimdeki gösteri merkezinde döndü durdu. Kalbim acıdı, gözlerimden firari birkaç damla yaş süzüldü.

Öylece uyuyakaldım...

☽

Yeni bir güne gözlerimi açtığımda kendimi daha iyi hissetmiyordum. Fakat ilki kadar zorlu olmamıştı uyanışım. Kirpiklerim kolay aralanmış, görüşüm daha çabuk netleşmişti. Tülü örtülü pencereye bakılırsa hava her zamanki gibi kasvetliydi. Mehsa yanımda yoktu. Yatağımın yanında duran komodinin üstündeki saate uzandım, bu hareketime karşılık kol kaslarım sızladı fakat oralı olmadım. Saate baktım, ona geliyordu. Elimi saatten çektim. Aşağıdan gelen tıkırtılara kulak kesildim. Çatal bıçak sesleri duyuluyordu, muhtemelen kahvaltıdaydılar.

O an Alaz'ın da evine dönmüş olacağını düşünerek, hareket edeceğim an çekeceğim acıyı umursamadan hızla doğruldum. Rutin işlerimi normalden daha yavaş bir şekilde halledip çabucak üzerimi giyindim ve odadan çıktım.

Bacaklarım hâlâ eski gücünü geri kazanmış değildi, aksayarak yürüyordum. Bu nedenle siyah merdivenden inerken korkuluktan destek aldım, önce bir ayağımı indiriyor, ardından diğerini onun yanına koyarak ilerliyordum. Aşağıya yaklaştıkça ses tınıları daha belirgin bir hal aldı fakat henüz onun sesini işitmemiştim.

Nihayet evin içinde yemek masasının bulunduğu salonun siyah kapısını araladım. Ben daha içeri girmeden bir sessizlik oluştu ve masada oturanların yüzleri bana döndü. Kuray'ı, Liva'yı, Bars'ı Mehsa'yı ve Barın'ı gördüm. Alaz yoktu ve sandalyesi boştu, onun için servis de açılmamıştı. Muhtemelen gelmemişti.

Kalbim yokluğuyla birlikte burkuldu tekrar. Buraya inmek için içimde oluşan o heves anında söndü, omuzlarım düştü.

"Seviye atlayan ateşli kız!" Kuray'ın sesiyle bakışlarım güçbela Alaz'ın sandalyesinden ona döndü. Sandalyesini geriye çekip ayaklandı ve bana doğru gelirken kollarını iki yanına doğru açtı. "Hayatım, yatağından niye kalktın?" Karşıma geçtiğinde bana dostça sarıldı, havada kalan ellerimi onun sırtına koydum.

Geri çekildiğinde başımı gelişigüzel salladım. Boğazımdaki yumrunun geçmesini ister gibi yutkundum. "Boş bir odada tek kalmak istemiyorum. Aranıza katılabilir miyim?"

Mehsa da Kuray gibi ayaklandı. "Efsan, daha doğru düzgün hareket edemiyorsun. Yatıp dinlenmen gerekiyor, şifacı öyle söyledi."

"Yatmak istemiyorum," derken Kuray'a baktım. Alkandros'ta neredeyse yaptığım tek şey hareketsiz bir şekilde yatmak ve uyumaktı. Günlerdir yürümenin, hareket etmenin ne olduğunu unutmuştum. "Yanınızda durmak istiyorum."

"Bu hissi iyi bilirim," dedi Kuray ve bakışları bir anda arka tarafıma yükseldi. "Arzen, bir servis daha açar mısın canım? Bir misafirimiz daha var."

Ben daha ne zaman geldiğini bilmediğim Arzen'i kontrol etmek için arkama dönemeden Kuray, bir kolunu koltuk altlarımdan öbürünü dizlerime geçirerek beni kucağına aldı. "Hasta servisi işinde çok iyiyim bence, ne dersin?"

Dişlerimi göstermeden gülümsedim. "Gerek yoktu, teşekkürler."

"Gerek vardı ama..." derken gözleri kısıldı. "Bu yardımımı Alaz duymasa iyi olur. Beni ve muhteşem yakışıklılığımı biraz kıskanıyor, biliyorsun."

Gülmeye devam ederken başımla onayladım. "Aramızda kalacağına emin olabilirsin," diye fısıldadım.

Sempatik bir tavırla sırıttı. Masanın başına geldiğimizde Alaz'ın yerinin sağ çaprazındaki sandalyeyi geriye çekti ve beni nazikçe oturttu, ardından tekrar tam karşımda duran sandalyesine geçti. Gözlerim ilk olarak Bars'ın mavi irisleriyle birleşti, bir şey yapmadan bu bakışmamızın sonlanacağını düşündüm fakat Bars ilk kez başını eğerek beni selamladı. Tepkisi beni şaşırtsa da karşılıksız bırakmadım ve aynı şekilde karşılık verdim.

"İyi misin?" Bu soru tok sesli Liva'dan gelmişti. Yeşil gözleri durumumu kontrol etmek istercesine beni inceledi.

Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kırpıştırdım. "Daha iyi olacağım."

"Koskoca kralı yerle bir ettin," dedi iki sandalye ötemdeki Barın, ağzındaki lokmaları tam olarak yutmadığı için sesi boğuktu. "Hemen toparlanman beklenemez."

Bu söylediğiyle Karan'ı son gördüğüm an belirdi gözlerimin önünde. Üzerine duvarlar düşmüştü, alevlerin arasında kalmıştı, sadece bacaklarını görmüştüm en son ve hareketsizdi. "Karan," dedim, bunu söylerken vücudumda korkunç bir titreme nüksetti. "Oradan çıkabildi mi? Durumu hakkında bir bilgi var mı?"

Yanımdaki Mehsa bana yanıt vermek için küçük ama dolgun dudaklarını araladı ancak Bars ondan önce davrandı. "Oraya gitme amacımız seni bulmaktı. Seni aldıktan sonra oyalanamadık çünkü Alkan askerleri gelecekti. Yani Karan'ın durumunu bilmiyoruz, onu yanan evin içinde öylece bıraktık."

"Umarım gebermiştir," dedi Kuray çatalına taktığı salamı ağzına atmadan hemen önce.

Normal bir insanın öyle bir ortamdan sağ çıkması mümkün değildi fakat burada kimse normal değildi, bu nedenle aksi de gayet mümkündü, hatta bence daha mümkündü. Bir şey söylemedim.

Kısa bir sessizlik oluştu. Arzen kahvaltı tabağımı getirdi, Mehsa benden önce davranıp tabağı kahvaltılık çeşitleriyle doldurdu. İyi arkadaş olduklarını düşündüğüm Barın ve Kuray kısa ama bol kahkahalı muhabbetler etti, Liva ve Bars hiçbirine gülmedi, Mehsa arada kıkırdadı. Bense dalgındım, Alaz hakkında bir şeyler sormak, ne zaman geleceğini öğrenmek istiyordum ancak hiçbirini yapamadım.

Evin dış kapısı gürültülü bir şekilde tıklatıldığında masadaki solmaya yüz tutmuş muhabbet anında kesildi. Ben daha kimin gelmiş olabileceğini düşünemeden kapı açıldı ve bir, "Nerede o?!" bağırtısı duyuldu. Herkes gibi ben de ayaklandım. "Efsan denilen kız nerede!" dedi bu ince sesin sahibi ve saniyeler geçmeden salona girdi.

Sara Halya'nın bir kedininkini aratmayan yeşil gözleri beni bulduğunda dişlerinin arasından, "Sen!" dedi ve ellerini bana doğru kaldırdı.

"Hey, ne yapıyorsun?" diyen Kuray önüme geçerek aynı şekilde ellerini kaldırdı ve Sara bana her ne gönderdiyse bunu geri savurdu.

"Onu mu koruyorsun?" diye kükredi Sara dişlerinin arasından. "Bunca şeye sebep olduğu halde hem de!" Başını salladı ve işaretparmağıyla beni gösterdi. "Bu kızın hak ettiği tek şey ne biliyor musun?" diye devam etti. "Ölüm! Bu kız yaşamayı hak etmiyor!"

"Sara," diyerek söze giren Kuray'ın omzuna elimi koyup onu susturdum ve bir adım önüne geçtim. Sara'nın ne demek istediğini, ima ettiği şeyin ne olduğunu anlamamıştım, bu yüzden ciddi bir halde gözlerine bakarak, "Yine ne saçmalıyorsun?" diye sordum. "Neye sebep olmuşum ben?"

"Neye mi?" Dudaklarından bir *hah* sesi yükseldi. "Sen..."

"SARA!" Bu sefer bir bağıran Bars oldu. "Kızın ne halde olduğunu görmüyor musun? Onun bir şeye sebep olduğu yok. Yeter, sus artık."

"Onun ne halde olduğu umurumda falan değil!" diye bağırdı Sara. "Benim tek umurumda olan şey bu kız yüzünden Alaz'ın günlerdir ne halde olduğu!"

"Sara..."

Bars'ın tekrar yatıştırıcı bir cümle kurmasına izin vermeden, "Alaz'a ne oldu?" dedim yüreğimde büyüyen telaşla. Kalbim atışlarını hızlandırdı, dişlerim korkuyla birbirine çarptı. Alaz sarayda değil miydi? Güvende değil miydi? Alkandros Sarayı'ndan benimle çıkmamış mıydı? Vücudumdaki sönmeye başladığını düşündüğüm yakıcı ateş yenilen harlandı.

"Ne mi oldu?" derken gülümsedi. "Şu hiçbir şeyden haberin yokmuş gibi davranmaların, yaptığın masum kız ayakları beni çıldırtıyor!"

Söylediklerinden hiçbir şey çıkaramıyordum. Rol yaptığımı düşünüyordu lakin benim gerçekten hiçbir şeyden haberim yoktu, beynim bomboştu, söylediklerini bir yere oturtamıyordum. "Alaz'a..." derken sesim titredi, yutkunmayı denedim fakat yapamadım. "Alkandros'ta bir şey mi oldu?"

Karan'ın söylediği kanla yapılan büyü geldi aklıma. Yüreğim endişeyle kasıldı.

Kanla yapılan büyü, yalnızca kanla bozulur.

Sara dudaklarını açıp beni tekrar öfkeyle yanıtlayacağı sıra Bars tam karşısına geçti, kolundan tuttu ve, "Yeter," dedi. "Kızın bir suçu yok dedim."

Sara kolunu Bars'ın elinden çekti ve tekrar bana bakarken bağırmaya devam etti. "Alaz senin yüzünden günlerdir Kadmos'ta, zindanda; işkence görüyor!"

Başımdan aşağı litrelerce kaynar su döküldü sanki. Pek güneşin doğduğu söylenemeyen dünyam bir kez daha kararadı, yüreğim güçlü ellerin tuttuğu penseler tarafından sıkıştırıldı. Nefesim daraldı. Dudaklarımdan halsiz bir, "Ne?" sesi çıkabildi sadece.

"Sara!" diye bağırdı Bars bir kez daha ve tekrar kolunu tuttu.

"Ne Sara, ne?" diye haykırdı Sara. Yüzü ağlamaklıydı. "Ona işkence ediyorlar! Onu günlerdir legonyayla zehirliyorlar!"

Penseler biraz daha sıkıldı, yüreğim ortadan ikiye ayrılacaktı. Legonvanın ne olduğunu biliyordum, Bay Lefter'e yardım ederken dikkatimi çektiğinden hakkında bir şeyler okumuştum. Bu bitki, büyücülere ölümcül derecede acı vermek için yapılan iksirlerde kullanılırdı, vücudu dirençli olanlar dayanırdı fakat bu bitkiyle ölüme gidenler çoğunluktaydı.

Tüm gücüm çekildi, ellerimin, ayaklarımın boşaldığını hissettim. Başım şiddetle dönmeye başladı, nasıl ayakta durduğumu bilmiyordum.

"Sara!" Onu bir kez daha uyaran Bars artık bununla yetinmedi ve kızı kolundan tutup sürüklemeye başladı.

Sara yine de susmadı, uzaklaştırılırken bağırtıları duyuluyordu. "O işkenceyi çekmesi gereken Alaz değil, sensin Efsan!" Soyut iğneleri tekrar vücudumda hissettim. "Alaz'ı oradan çıkaracaksın! İşkencesini çekmeye gönüllü olacaksın!"

Bir şeyler daha geveledi fakat bu sefer sesi boğuk geldiğinden anlayamadım. Ardından bir kapı çarpma sesi duyuldu, dışarı çıktılar.

Dudaklarım aralık, gözlerim dalgın bir halde siyah zemine bakıyordum. Nefes alıp verebildiğimden şüpheliydim, göğsüm yavaşça inip kalkıyor, her hareketinde tüm bedenimi ve ruhumu sızlatıyordu. Ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, bana sesleniliyordu fakat anlamıyordum.

Kuray karşıma geçti ve yüzümü ellerinin arasına alıp, "Efsan," dedi sakinleştirici bir tonla.

Bakışlarım yerden ona yükseldi. Kuruyan ağzımı açıp, "Doğru mu?" diye sordum güçlükle.

"Efsan sakin ol, geç ot..."

Mehsa'nın cümlesini tamamlamasına izin vermeden Kuray'a yüksek sesle, "Beni ona götür!" dedim.

"Canım, bu senin için..."

"Umurumda değil!" diye haykırdım, ağlamak istiyordum. "Beni. Hemen. Alaz'ın. Yanına. Götür."

"Bak Efsan." Dudaklarını birbirine bastırıp başını *hayır* der gibi salladı. "Bunu yapamam. Alaz bu konuda bizi şiddetle tembihledi."

"Tamam," dedim bu son kurduğum kelimeymiş gibi güçsüzdü sesim. Solumaya çalıştıkça ciğerime iğneler batıyordu. "O zaman kendim giderim."

Bacaklarımdaki halsizliğe, vücudumun tümünde hükmünü süren bitkinliğe aldırmadan koşar adımlarla salonun çıkış kapısına doğru ilerledim. Kuray peşimden gelirken, "Efsan, gitmemen herkes için en iyisi!" diye seslendi.

"Değil!" diye yanıtladım ona bakmadan. "Alaz için değil! Benim için değil! Onu görmem gerekiyor!"

Onu görmem gerekiyor. Benim için Kadmos'a girip, benim için cezalandırılan, buna boyun eğen adamı görmem gerekiyor. Onu kurtarmam gerekiyor.

Halsiz bedenime ağır gelen bu yürüyüş beni bir kez sendeletti.

"Onu görmen sadece işleri daha kötüye sürükleyecektir!"

Yaklaştı ve kolumdan tutmak için elini kaldırdı fakat çevik bir hareketle kurtulup ona döndüm. Kaşlarım çatık, yüzümdeki ifade öfkeli ve endişeliydi. Büyük bir ıstırabın tam ortasındaydım, yüreğimin ilk defa bu kadar işkence çektiğini hissediyordum, zorla atıyordu sanki. Bakışlarım giydiğim geniş yakalı kazağın içinde kalan kolyeye takıldı, boğazımdaki yumru büyüdü, kalbim kasıldı. Gözlerim sızlarken başımı kaldırdım ve tekrar Kuray'ın kıvırcık buklelerinin altında kalan yemyeşil gözlerine baktım.

"Öyle değil," dedim. Onu görmek işleri felakete falan sürüklemeyecekti. Kalbimde varlığını hissediyordum, onun da beni düşündüğünü biliyordum. Dilimle dudaklarımı ıslattım, beni anlayacağını umuyordum. "Onu görmem gerekiyor Kuray." Avcumu sol göğsümün üzerine bastırdım. "Burası onu görmek istiyor, kalbim acıyla atıyor."

Bu duyguyu başka nasıl tarif edebilirdim bilmiyordum, dilime sadece bu sözcükler ulaşabilmişti lakin içimdekiler çok daha derindeydi.

Kuray birkaç saniye sessiz kaldı, nefes alıp verdi, gözlerini benden kaçırdı. Yutkundu ve tekrar gözbebekleri benimkilerle buluştu. "Burada kalman iyi olacaktır."

"Olmayacak!" Sesim yine haddinden fazla yüksek çıkmıştı, şimdi içinde bulunduğumuz bu ev titrese şaşırmazdım. Kendimi sakin tutmayı denedim. Ellerimi havaya kaldırdım. "Bak, ben Sıraç'la konuşurum, o iyi biri, anlayış gösterecektir. Alaz'ın çıkmasını sağlayabilirim. Ne gerekiyorsa yaparım!"

Bana şaka yapıyormuşum gibi baktı. "Bunu Alaz nasıl karşılar sence?"

"O şu an işkence çekiyor!" Neden anlamıyordu? Neden diretiyordu? Burada durduğumuz her an vakit kaybıydı. "Onun bunu nasıl karşılayacağını düşünmekten çok onu kurtarmayı düşünmeliyiz." Gözlerim yaşla doldu, havaya kaldırdığım ellerimi sıkı bir yumruk yapıp indirdim. Ağlamamak için kendimi zorladım, dişlerimi sertçe birbirine geçirdim. Hayır, daha fazla güçsüz duramazdım, şimdi en heybetli durmam gereken zamanlardan biriydi. Nefeslendim, bilmem kaçıncı kez yutkunmayı denedim. "Kuray beni Kadmos'a götür." Sesim kısıktı fakat içinde büyük bir yalvarış barındırıyordu. "Lütfen."

Kabul etmese bile ben gidecektim, belki bilekliğimi çıkarıp yaptığım büyünün fark edilmesini umursamadan güçlerimi kullanacak, beni engellemeye çalışanları bir bir saf dışı bırakacaktım ama gidecektim. Alaz'ı görecektim. Ödeyeceğim bedel umurumda değildi.

Ama bunların hiçbirine gerek kalmadı, Kuray teklifimi kabul etti ve ben Alaz'ın evinden onunla çıkıp Kadmos'a gitmek üzere aracına bindim.

Nephan'da hava uzun zamandır etkisi süren yağmuru geride bırakmıştı, lapa lapa kar yağıyordu, tüm şehir beyaz bir örtüyle kapanmış gibiydi, araba yolu hariç. Yol boyunca başımı cama yaslayarak dışarıyı izledim ama gördüğüm şeyler ne karlarla kaplı ağaçlar ne gökyüzü ne de ormandı. Zihnimde sadece Alaz vardı, şu an ne halde olduğunu düşünüyordum, durumunun nasıl olduğunu, onu nasıl bir zindana attıklarını. Benim için oradaydı, bu cezayı benim için çekiyordu. Ağlamamak için direniyordum, kendimi sıkıyordum ve bu başımda şiddetli bir ağrıya sebep olmuştu.

O bir veliaht prensti, o bir soyun prensiydi, kraliyet ailesindendi. Hayır, kötü bir şey yapamazlardı, yapmamaları gerekiyordu. Belki de Sara sırf beni suçlamak, küçük düşürmek, içinde biriken öfkeleri dışavurmak için söylemişti bunları. Belki de yalandı...

Keşke yalan olsaydı.

Hayır, değildi. Doğruydu çünkü kalbim ağrıyordu, doğruydu çünkü içim dışarıdan daha karanlık, tenim kardan daha soğuktu ama yanıyordum.

Bu his hiç geçmedi; evden çıkıp Kadmos sınırından girene ve Sıraç'ın evinin önüne gelene kadar benimle kalmaya devam etti.

Kuray arabayı durdurdu, dışarı çıkmak için beklemeden kapının koluna elimi attım. O sırada bana baktı. "Doğru şeyi mi yapıyoruz?" İç çekti. "Yani bu beni son görüşlerin olabilir. Alaz..."

Alaz bunu kesinlikle istemezdi, diyecek, beni vazgeçirmeye çalışacaktı. Elbette bunu yapmayacaktım, bu yüzden hızla lafını keserek, "Doğru şeyi yapıyoruz Kuray," dedim ve yeni bir cümle kurmasına izin vermeden arabadan çıktım.

Siyah kalın botlarımla Sıraç'ın bahçesindeki karlara basa basa koşar adımlarla kapıya gittim. Bu sırada arabadan inen Kuray da peşimdeydi.

Son gördüğümden farklı bir modele sahip kahverengi, üzerinde geometrik şekilleri olan kapıyı yumruk yaptığım elimle tam üç kez çaldım. "Sıraç!" diye bağırdım sonrasında. Tekrar kapıyı yumrukladım.

İçeriden gelen adım seslerini işittiğimde elimi kapıdan çekip açılmasını bekledim. Birkaç saniye sonra kapı ardına kadar aralandı ve Sıraç'ın alnına kadar düşen sarı tellerinin altındaki mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Efsan?" dedi.

Uzatmadan sadede geldim. Nefes nefese, "Beni Alaz'a götür," dedim.

"Ne?"

"Beni Alaz'a götür," diye tekrarladım. "Sarayınız nerede? Zindanınız nerede? Onu nerede zehirliyorlar?"

"Efsan sakin ol," dedi ve gözleri yan tarafıma değince Kuray'la bakıştı. Bakışlarındaki, bana bakarken oluşan yumuşaklık onu görünce sert bir hal aldı. Ardından tekrar bana döndü. "Başından geçenleri duydum. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim." Elimi enseme attım, yaşaran gözlerimi ondan kaçırdım. Yaşların kaybolmasını bekledikten sonra tekrar ona döndüm ve "Alaz'ı görmek istiyorum Sıraç, beni ona götür lütfen," dedim.

"Efsan, yorgun görünüyorsun." Eliyle içeriyi gösterdi. "Önce geç içeri, dinlen biraz. İçeride konuşalım."

"Yorgun değilim," diye karşılık verdim, sesim kendiliğinden sert çıkmıştı. "Alaz'ı görmek istiyorum sadece ve hemen."

Başını olumsuz anlamda hareket ettirdi. "Bunu yapamam, seni zindana almazlar."

"O yüzden kapına geldim ya!" diye haykırdım. "Sen bu eyaletin veliaht prenslerinden değil misin? Sen istersen girebiliriz."

"Bunu neden yapayım?" dedi, üzerine giydiği mavi tişörtün rengini daha belirginleştirdiği gözlerini büyüterek. "Orası sana iyi gelmez. Hem o adam seni hak etmiyor, onu ziyarete gitmen seni küçültür."

Kolumdaki bileklik sıkılaşmaya başladı, vücudumda kaynayan gücü hissediyordum ama hayır, Sıraç'a karşı bir güç kullanmak istemiyordum, kendimi frenlemeliydim. Alaz'dan hazzetmiyordu, birbirlerinden hoşlanmıyorlardı ve onun görülmeye değmeyen biri olduğunu düşünebilirdi. Ama hayır, ben onun gibi düşünmüyordum. Kalbim, ruhum, tüm hücrelerim Alaz'ın yanında olmak için can atıyordu.

Güç kullanmasam da bağırmama engel olamadım. "O benim için buraya girdi, benim yüzümden şu an zindanda." Dudaklarımı birbirine bastırıp sakinleşmeyi denedim. "Sıraç, sen anlayışlı birisin. Bana yardım et, istediğim şey sadece küçük, beş dakikalık bir görüşme. Lütfen bunu sağla. İçim hiç rahat değil."

"Şu haline bak," dedi Sıraç gözlerine inanamıyormuş gibi. "Seni hiç bu kadar bitkin görmemiştim. Bu halin gerçekten o bencil, kibirli, kendinden başka kimseyi düşünmeyen veliaht bozuntusu..."

"Ağır ol ahbap," dedi varlığını unuttuğum Kuray, Sıraç'ın kelimelerini tamamlamasına izin vermeden. "Zindanımızda olması hakkında konuştuğun kişinin evrenin en güçlü soyunun veliahdı olduğunu değiştirmiyor. Kelimelerine dikkat et."

Sıraç'ın suratında buz gibi bir gülümseme canlandı. "Benim topraklarımda beni tehdit etme cüretini nasıl bulabiliyorsun?"

Kuray ellerini havaya kaldırdı. "Sadece uyarı."

Bu yanıta karşılık Sıraç ona doğru bir adım attığında ortamın iyice gerileceğini anladım ve kolundan tutarak Sıraç'ı durdurdum. Önce kolunun tişörtünün açıkta bıraktığı kısmını kavrayan ince parmaklarıma, ardından yüzüme baktı. Onu durdurmayı başarmıştım.

"Sıraç, senden ilk defa bir şey istiyorum. Bana hâlâ başucumda duran nefesveren gülünü verdiğin zamanı hatırlıyorsun değil mi? Daraldığımı hissetmiş gibi hediye etmiştin o gülü." Beni dikkatle dinliyordu. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. "Bugün gerçekten nefes alamıyorum, o zamandan daha beter bir haldeyim ve bu sefer gül işe yaramıyor. Benim tekrar iyi nefes almamı sağlayabilir misin?"

Biraz sessiz kaldı, gözleri yüzümü özenle inceledi. Çenesi sol omzuna doğru hareketlendi, gözleri kısıldı. "Bunu başardı mı?" dedi hayrete uğramış gibi. "Gerçekten seni bu kadar etkileyebildi mi? Neden?"

Neden? diye sordum ben de kendi kendime.

Nedenini bilmiyordum, nasıl olduğunu da. Fakat bildiğim bir şey vardı ki o da bu etkilenmenin yeni olan bir şey olmadığıydı. Siyah gözlerini o korkunç ormanda gördüğüm andan beri Alaz'dan etkileniyordum. Ona servis yaptığım ilk günden, parmaklarımızın birbirine değdiği ilk andan, oluşan ilk elektriklenmeden beri etkileniyordum ondan. Sadece bu hislere yabancıydım. Adını koyamıyor, inanamıyordum. Adını koyabildiğimdeyse bunu dillendirmeye cesaretim yoktu çünkü gidecektim... Ama şimdi ne gidişim umurumdaydı ne de başka bir şey. Bu duygudan kaçışım olmadığını kabullenmiştim. Alaz'ın da dediği gibi artık ondan, onun bana hissettirdiklerinden kaçışım yoktu.

Sıraç'ın sorusunu yanıtsız bıraktım. Onun yerine, "Bana yardım edecek misin?" diye sordum.

İçinde biriken nefesi büyük bir kederle dışarı bıraktı, sonrasında Kuray'a baktı. "Bizimle gelmiyorsun," dedi. Yüreğime su serpildi.

"Elbette geleceğim. Efsan'ı Cadı ve Caris topraklarında yalnız bırakamam."

"Yalnız değil zaten, ben yanındayım ve onu her türlü tehlikeden korurum."

"Korumak mı? Tehlikenin kaynağı sizsiniz zaten dostum."

İşi yokuşa süren Kuray'a bakıp, "Kuray tamam," dedim yatıştırmak istercesine. "Sıraç'a güvenebilirsin. Biz gideceğiz, sen burada bekle."

"Efsan." Kaşlarını kaldırdı. "Anlaşmamız bu şekilde değildi."

"Anlaşmamız Alaz'ı bulmaktı ve bunu yapıyorum. Ayrıca birinin korumasına da muhtaç değilim, endişelenme." Ona, Karan Alkan'ı tek başıma devirdiğimin sinyalini vermek istemiştim. Evet, kolay olduğu söylenilemezdi ama yapmıştım. Başım sıkıştığında yine yapardım.

Kuray elini alnına koyup ovalarken, "Bok yoluna girdiğimizi hissediyorum," dedi. "Buraya hiç gelmemeliydik."

Yanlış düşünüyordu, aksine *buraya iyi ki gelmiştik.*

☽

Sıraç'la görkemli Cadı ve Caris Sarayı'na girdiğimde kardeşlerinden birini görmemeyi, onlarla bir diyalog kurmak zorunda kalmamayı dilemiştim. Dileğim kabul olmuş olacaktı ki muhafızlardan başka kimseyle karşılaşmadan ihtişamlı sarayın katlarca aşağısındaki zindanın girişine gelebildik. Kapının önünde ellerinde –büyülü olduğuna şüphemin olmadığı– iki devasa kılıç olan muhafız bizi karşıladı.

Bu muhafızlardan birini tanıyordum, kavruk tenli, iriyarı adam Ariel'di. Sırtıma dayadığı kılıcın acısı onun kahverengi gözlerine bakışımla tekrar belirdi sanki aynı yerinde.

Muhafızlar Sıraç'ı başlarını öne eğerek selamladı. "Kapıyı açın," dedi Sıraç. "Kız benimle."

Söylediği ikiletilmedi, muhafızlar çarpı şeklinde duran kılıçlarını birbirinden ayırdı, demir parmaklıklı kapı üste çıkarak açıldı ve daha önce geçmiş olduğum zindanın uzun, ince koridoru gözler önüne serildi. Burası benim içine atıldığım kat değildi, hapishane tarzı demir parmaklıklar yoktu, içi görünmeyen, hücre odası gibi peş peşe dizili siyah kapılı odalar vardı. Kapılar sıkı sıkıya kapalıydı, hiç ses duyulmuyordu.

Sol göğsümde tarifi zor bir sızı belirdi, attığım her adımda bu daha da şiddetlendi. Yürüdük, yürüdükçe nefes almakta zorlandım, zaten karanlık ve dar olan mekân ben ilerledikçe daha kasvetli, daha sıkışık bir hal alıyordu sanki.

Sıraç durduğunda ben de onunla durdum, midem endişeyle kasıldı. Sağa döndüğünde yansımasıymış gibi onu taklit ettim. "Burada mı?" diye sordum güçlükle.

"Burada," dedikten sonra elini kilide attı. Bir iki saniye öyle bekledi, kapıdan bir kilit sesi duyuldu. Sıraç kapıyı araladı ve içeri girdi. Hiç vakit kaybetmeden arkasından boğucu, karanlık taş odaya girdim.

Ve Alaz Şahzade'yi gördüm.

Yüreğime keskin bıçaklarla çizikler atıldı. Afalladım, bedenimdeki tüm güç çekildi.

Birkaç adım ilerimdeydi. Ayaktaydı, elleri başının üzerinden duvardaki demir çubuklara zincirlenmişti. Başı önüne eğik, gözleri kapalıydı. Üzerinde pantolonundan başka hiçbir şeyi yoktu. Çıplak gövdesi kan ve terle kaplıydı, vücudunun çeşitli yerlerinde yara izi bulunuyordu.

Ona bakmaktan fark edemediğim, kafasının üzerindeki demir oluktan başına bir sıvı akmaya başladığında acıyla kükredi. Öyle bağırdı ki ruhunun bedeninden ayrılacağını düşündüm. "Alaz!" diye haykırdım ve ona koşmak, onu oradan çekip çıkarmak için hareketlendim.

Kolumdan tutan Sıraç bana engel oldu. "Dur, ne yapıyorsun? Legonya iksiri akıyor."

Gözlerim hâlâ Alaz'ın üzerindeydi, sık nefesler alıp veriyordum lakin hiçbir ciğerlerime ulaşamıyordu. Alaz'ın acı dolu bağırışı kulaklarımda çınladı ve kolumu tutan Sıraç'a, "Umurumda değil!" diye bağırdım. "Onu çıkar! Alaz'ı o iksirin altından çıkar! Onu kontrol etmem gerekiyor!"

"Bunu yapamam."

Sıraç'a dünyanın en korkunç insanıymış gibi baktım, kolumu sertçe elinden kurtardım. Akan iksiri umursamadan Alaz'a koştum. Ben yanına vardığımda oluktan akan iksir durdu, muhtemelen belli aralıklarla dökülüyordu. Umursamadım, şu an Alaz'a ulaşmama ne legonya ne bu zindan ne de ölüm engel olabilirdi.

Karşısına geçtiğimde titreyen ellerimi kaldırdım, ıslak, genelde sakalsız gördüğüm fakat şimdi nokta nokta siyah tüylerin çıktığı yanaklarına koydum, yüzünü nazikçe havalandırdım. "Alaz," dedim, sesim acı doluydu.

Gözlerini açmadı, kuruyan dolgun dudaklarından kısık bir inilti yükseldi, yüreğime bir ok gibi saplandı. Titreyen parmaklarımla alnından kanların süzüldüğü yanaklarını okşadım, gözlerim içinde oluşan denizi daha fazla taşıyamadı ve yaşlar intihar etti. Onu ilk defa böyle görüyordum ve bunu taşıyabileceğimden emin değildim. Olduğum yere düşüp kalmaktan korkuyordum.

"Efsan, iksir akacak."

"Durdur o zaman!" diye bağırdım ve omzumun üzerinden Sıraç'a baktım. "Ne halde görmüyor musun?" Tekrar Alaz'a döndüm. "Alaz," dedim bir kez daha. Nefes alıyordu, göğsü yavaşça yükselip iniyordu. O sırada Sıraç bize doğru geldi, elini oluğa attı, muhtemelen dediğimi yapacaktı. Gözlerim yine Alaz'a indi, saçlarında, alnında, gövdesinin çeşitli yerlerinde hem ıslak hem de kurumuş kan izleri vardı. Normalde kan görmeye dayanamazdım, bünyem bunu kaldıramazdı fakat ilk kez

buna direndim. Suçluluk hissi tüm uzuvlarımı kapladı, gözpınarlarım damlaları akıtmaya devam etti. Dudağım titredi. "Alaz, aç gözlerini."

Çaresizdim.

Ellerimin arasında kalan yüzündeki birbirine sıkı sıkıya örtülü olan alt ve üst kirpikleri hareketlendi ve gözleri çok az açıldı. Siyah, yorgun irisleri benimkilerle buluştu; baktı, baktı, baktı... "Ne bu?" diye sordu kısık, halsiz bir sesle. "Yeni işkence yöntemi mi?" İnleyerek duraksadı. Dişlerinin arasından içine bir nefes çekti. "Şimdi de senin düşünü gösterip..." Duraksadı tekrar, yutkundu. "Yokluğunla mı sınayacaklar beni?"

Alnından süzülen kanı başparmağımla sildim, ıslak kirpiklerimi kapatıp açtım, dilimle dudaklarımı ıslatırken başımı olumsuz anlamda salladım. "Rüya değil," diye fısıldadım. "Rüya değil Alaz, buradayım. Yanındayım."

Tekrar inledi, gözlerini biraz daha açmaya çalıştı. O da, "Efsun," diye fısıldadı.

Tekrar başımı salladım. "Benim, *Efsun.*" Yaşlarım akmaya devam etti.

Simsiyah gözleri bu gerçek olamazmış gibi, inanmak istermiş gibi gezindi yüzümde. Çıkıntılı âdemelması hareketlendi. Dudakları aralandı. "Buradasın."

Yine başımı salladım. "Buradayım."

Uzun bir müddet bakıştık. Ben sessizce ağlamaya devam ettim, Alaz öylece yüzümü izledi. Kapalı dudakları ikinci kez hareketlendi. "Sarıl bana."

Hiç beklemeden kollarımı boynuna doladım, yaralarını kapatmak, akan kanlarını durdurmak ister gibi sarıldım. "Alaz," dedim ağlak bir sesle, gözyaşlarım hızını artırdı. Başımı boynuna gömdüm, metalik kanın gölgeleyemediği kokusunu solumak istedim. Tüm yaralarını öpmek istiyordum, her acısına merhem olmak istiyordum, bütün sızılarını yüklenmek istiyordum. Ne yağmur dindirmeyi başarmıştı yangınımı ne su ne de ıslak bir bez. Benim ferahlığım buradaydı, kollarımın arasındaydı. Ona sarıldığımda değdiği her zerrem yatıştı, ruhum ait olduğu yeri bulmuş gibi rahatladı. Soluğum ciğerime ulaşmayı başardı.

Başını hafifçe çevirdi, burnu saçlarıma değdi, saçlarımı kokladı. Dudakları boynuma çarptı. "Buraya gelmemeliydin."

"Gelmezsem nefes alamazdım," dedim hiç çekinmeden.

"Geldin ve bana nefes verdin."

Gözlerimden akan tuzlu sıvı dudaklarımın arasına doldu, söylediğine karşılık başımı omzundan ayırmadan burukça gülümsedim. "Amacıma ulaştım."

Biraz bekledi. Ardından, "Sana sarılmak istiyorum," dedi. "Kollarımı beline dolamak istiyorum."

Kafasının iki tarafında olan demirlere ayrı ayrı zincirlenmiş ellerine değdirdim gözlerimi. Bunu açabileceğimi düşünmüyordum. Sonra Sıraç'a baktım. Bakışları duvara dönüktü, bizi izlemiyordu. Ona baktığımı anlamış olacaktı ki bana döndü, mavi gözlerinde hafif bir öfke belirmişti. Ben daha dudaklarımı açamadan, "Hadi," dedi. "Vakit doldu, kimse şüphelenmeden çıkmamız gerekiyor."

Ve benden bir yanıt beklemeden yanımdan geçip gitti, o dışarı çıktığında Alaz'ın alnına düşen ıslak siyah saçlarının altında kalan, artık daha aralık olan kara irisleri benimkilerle buluştu. "Bana buraya onunla geldiğini söyleme."

"Seni ancak böyle görebilirdim."

"Bu kuralsızlığını cezalandırmalıyım Efsun." Konuşmakta hâlâ güçlük çekiyordu, bu cümleyi kurarken sesi birkaç kelimede tökezlemişti. Gülümsemeye çalıştım fakat bunda başarılı olup olmadığımı bilmiyordum.

O sırada hücrenin kapısı tıklatıldı. "Hadi Efsan."

Sıraç karşımdaymış gibi kafamla onayladım ve ellerimi istemeyerek Alaz'ın belinden ayırdım. Bu sırada Alaz, "Gitme," dedi.

Sessiz bir yalvarış gibiydi bu. Gözlerim bilmem kaçıncı kez sızladı, midem acıyla kasıldı. Kendime hâkim olamadan titreyen ellerimle tekrar yüzünü kavradım ve hiçbir şeyi düşünmeden yüzlerimizin arasındaki mesafeyi kapatıp onu öptüm. Tüm acılarına ilaç olmak istercesine, nazikçe, usul usul öptüm. Kalbim göğsünü döver gibi çarptı gövdesine, saniyeler bizim için hızını yavaşlattı sanki. Parmaklarım yanaklarını okşamaya devam etti.

Nefeslenebilmek adına aynı yavaşlıkla dudaklarımı geri çektiğimde, alnımı alnına yasladım. "Geleceğim," dedim ve ona yine sıkı sıkıya sarılma isteğimi güçlükle durdurarak hızla geri çekildim.

Hücreden çıkarken son kez arkama bakamadım, onu daha fazla bu halde görmek istemiyordum, buna dayanabileceğimden şüpheliydim.

Dışarı çıktığımda Sıraç kapıyı kapattı, kilit sesi kalbime çarptı. Ellerimi kaldırıp avuçlarıma baktım, parmaklarımda Alaz'dan akan kanların izi vardı. Dayanamayarak ellerimi yumruk haline getirdim, dişlerimi birbirine geçirdim. Sıraç yanıma gelip elini omzuma koydu. "İyi misin?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım, boğazımdaki acı veren kitlenin kaybolması için yutkundum ve Sıraç'a baktım. "Değilim," dedim hiç gocunmadan. Soluklandım. "Sıraç, sen buranın veliaht prenslerinden birisin."

"Evet," dedi, cümlemi nereye bağlayacağımı merak ediyordu.

Nefes aldığımda zindanın rutubet kokusu soluğuma doldu. "Alaz'ı çıkarmanı..."

"Hayır," dedi cümlemi tamamlamama imkân tanımadan. "Efsan, seni buraya getirdim, gözlerimin önünde ona sarılmana izin verdim, onu rahatlatmana müsaade ettim, bunların hepsini senin için yaptım ama hayır. Daha fazlası olamaz."

Kaşlarımı çattım. "Onun ne halde olduğunu görmedin mi?"

"Gördüm. Ama hepsinin bir sebebi var. Yasaklı olduğu halde topraklarımıza girdi, benim evimde bana saldırdı."

Dilimle üzerinde hâlâ Alaz'ın izlerinin olduğu dudaklarımı ıslattım. "Bunların hepsini benim için yaptı," dedim. "Bunların hepsine sebep olan bendim."

"Sen değildin, Alaz'ın gözünü kör eden hırsıydı."

Alaz'ın hırsından bahsediyordu fakat şu an kendini, o tüm masumiyetini çevreleyen öfkeden bihaberdi. Ne desem ikna olmayacağı belliydi. Bu işi kendim halledecektim, başka yol bırakmamıştı. "Peki," dedim daha sakin bir halde. Fakat bu sakinlik yapaydı, bu kadar kötü olduğum anların sayısı nadirdi. "Beni kralın yanına götürebilir misin?"

"Babamın yanına mı?" derken gözlerini kıstı. "Neden?"

"Bunu ondan isteyeceğim."

"Efsan," derken başı omzuna doğru indi. "Babam buna müsaade etmez."

"Sadece bir konuşma," diye direttim. "İzin vermezse sorun yok. Geri gideceğim."

Gözlerime bakmaya devam ederken nefesini sertçe dışarı bıraktı. Ellerini beline yerleştirdi ve başını iki yanına doğru hareket ettirdi. "Sana hayır diyebilmenin bir yolu olmalı."

"Bugün değil Sıraç, o yolu bugün bulma lütfen."

"Pekâlâ," dedi ve çenesinin ucuyla zindanın çıkışını işaret etti. "En azından babamla bir kez daha görüşmüş olursun. Seni tekrar gördüğüne sevinecektir."

Tebessüm ettim ya da daha doğrusu sadece dudaklarımı iki yana doğru ruhsuz bir şekilde açtım. Sıraç'ın peşinden ilerleyip zindandan çıktım ve Alaz'ı arkamda bıraktım. Kralın odasına girmeden önce Sıraç ufak bir büyüyle elime ve kıyafetime bulaşan kanları temizledi.

Nihayet önünde yine yüzü kapalı iki siyah giysili muhafızın beklediği devasa boyutlardaki kara kapıya geldik. Bizim geldiğimizi gören muhafızlar ellerindeki kılıçların oluşturduğu bariyeri kaldırdı. Keskin kılıçların hareketiyle devasa bir şıngırtı hâkim oldu saraya. Kocaman kapı muhafızların bu hareketiyle iki yana açıldı ve Sıraç'la kralın odasına girdim.

Tamamen siyahın hâkim olduğu odada göze ilk çarpan uzun pencere yine sıkı sıkıya kapalıydı ve odayla uyumlu kara tül açıkmış gibi havalanıyordu. Başımı yanına geleceğimizden haberi olan kralın tahtına çevirdim, üzerinde yine siyah bir takım ve aynı renk pelerini vardı. Sıraç'ınkiyle aynı tonda olan sarı saçlarını özenle taramıştı ve mavi gözleri benim üzerimdeydi.

"Sarayın özlediği misafir," dedi bana ithafen.

Reverans yaptım. "Merhaba efendim."

"Merhaba..." diye yanıtladı ve eliyle masasının önünde duran iki büyük koltuğu gösterdi. "Oturun lütfen."

Sıraç'la bakıştım, gözleriyle onay verdi. O ilerlediğinde ben de peşinden gittim, karşılıklı olarak koltuklara oturduk.

"Bir şey içer misiniz?"

Ağzım da boğazım da kurumuştu fakat bir şey içebilecek halde değildim. Hemen konuya girmek istiyordum. Bu nedenle çabucak, "Hayır, teşekkürler," dedim. Konuya nasıl gireceğimi bilmiyordum, biraz durdum. "Aslında..." diye ekledim. "Ben sizden bir şey isteyecektim."

Kral oturduğu tahtında arkasına yaslandı, ellerini önünde birleştirdi. Başını sağ omzuna doğru eğdi. "Söyleyin bakalım. Yapabileceğim bir şeyse neden olmasın?"

"Efendim," derken derin bir nefes aldım. Tüm tereddütlerimi geride bıraktım, çenemi dikleştirdim. "Şu an zindanınızda ceza çeken Varilok Sarayı'nın veliahdı Alaz Şahzade'nin bir suçu yok. Bu topraklara ilk seferinde de ikinci seferinde de kendi ırkından olan savunmasız bir kızın güvenliğini kontrol etmek için girdi. Bu onun hakkı ve görevi."

Kral beni dikkatle dinledi, duruşunu bozmadı. "İlk seferinde belki," dedi tok sesiyle. "Zaten o zaman cezasız ayrılmıştı. Fakat ikincisinde buraya girmesinin yasak olduğunu biliyordu. Bunu unutarak davranmamalıydı, ne olursa olsun. Üzgünüm güzel bayan." Yönünü biraz daha bana çevirdi. "Prensinizi öylece zindandan çıkaramam, oğlumun hayatını tehlikeye attı. Cezasını çekmesi gerekiyor."

"Evet, anlıyorum," dedim hemen. "Ama ben sizden prensimizi karşılıksız bırakmanızı istemiyorum zaten."

O an kralın gözlerindeki ifadede bir şaşkınlık peyda oldu. "Peki ne istiyorsun?"

Kararımı açıklamadan önce son kez soludum, terleyen avuçiçlerimi pantolonuma bastırdım, boğazımı temizledim ve büyük bir kararlılıkla yapmak istediğim şeyi söyledim.

"Veliaht prensimiz Alaz Şahzade'nin cezasını çekmeye gönüllü olmak istiyorum."

Bölüm Dokuz

İz

Veliaht prensimiz Alaz Şahzade'nin cezasını çekmeye gönüllü olmak istiyorum.

Dudaklarımdan dökülen kelimeler beni zerre korkutmamıştı. En ufak tereddüdüm yoktu, başım dik, kararım kesindi. Varsın burada çektiğim zulümlere bir yenisi eklensin, buna da dayanacağıma şüphem yoktu. Eğer yüreğimdeki sızı dinecekse yapardım. Ki dineceğine emindim. Büyük bir kararlılıkla bakıyordum Cadı ve Caris Kralı'nın gözlerine, isteğime karşılık söyleyeceği cevabı merak ediyordum delicesine.

Adamın mavi irislerine bir hayret gölgesi yerleşti, çenesi söylediğime şaşırmış gibi sol omzuna doğru kalktı. Saniyeler sonra belirgin kıvrımları olan dudaklarını araladığında cevap vereceğini anladım ve pantolonumun üzerinde duran ellerimi sıktım istemsizce.

"Efsan delirdin mi sen?!"

Fakat bu kraldan değil, onun sağ çaprazında benimse tam karşımda oturan oğlu, en küçük veliahdı Sıraç'tan çıkmıştı. Başımı Sıraç'a çevirdim, içinde zerre kaygı bulunmadığına emin olduğum gözlerimi babasınınkiyle aynı renk harelerine diktim.

"Nasıl bir şey istediğinin farkında mısın?"

Farkında değil gibi mi görünüyordum? Öyleyse üzülürdüm. Çünkü daha önce hiç yaptığım ya da yapacağım hiçbir şeyin bu kadar bilincinde olmamıştım. Madem benim yüzümden bu korkutucu yerin zindanına düşen Alaz'ı çıkarmıyorlardı, madem serbest kalması için birinin kendini feda etmesi gerekiyordu, bunu seve seve yapardım. Nasıl o benim için buralara girmeye kalkıştıysa, nasıl benim için öleceği ihtimalini bile bile Alkandros sınırından geçtiyse ben de onun için eziyetini çekecektim. Ne yani, fedakârlıklar cinsiyete göre mi değişiyordu? Erkek olsam yadırganmayacak olan şeyler neden şimdi dünyanın en olmaz arzusunu istemişim gibi görülüyordu?

Ben yapardım. Kadın halimle yapardım. Yüreğim için yapardım, sol yanımda yeşeren sevgi için yapardım. Gocunmazdım.

Gocunmuyordum.

"Farkındayım," diye yanıtladım tok bir sesle. Korkunun minik bir tozunun bile eklenmediği yüzümdeki ciddiyet asla dağılmadı. "Hiç olmadığı kadar farkındayım. Ne istediğimi biliyorum." Tekrar krala baktım ve arzumu teker teker yineledim. "Veliahdımızın cezasını devralmak istiyorum. Böyle bir hakkım var, değil mi?"

Çenesini yumruk yaptığı eline dayayan beyaz tenli yüzündeki enteresan hayretin silinmediği kral değişik bir ifadeyle gözlerime bakarken, "Elbette var," dedi düşünceli, soğuk haliyle.

"Yok," dedi Sıraç ondan daha sert bir ifade ve ses tonuyla. Bir kez daha kendisine bakmamı sağladı, oturduğu koltukta isyankâr bir tavırla hafifçe doğrulmuştu. "Sana ne dedi, nasıl bir şeyle tehdit etti ya da nasıl bir büyü yaptırdı bilmiyorum ama aklını kullanamadığını görüyorum! Öyle bir şey yok, olamaz. Müsaade etmiyorum!"

Sıraç'ın beni engelleme çabası beyhudeydi. Zindandaki halimi kendi gözleriyle görmüştü, Alaz için nasıl çırpındığımı biliyordu. Beni buraya çıkarmadan unvanını kullanarak kendi halletseydi işler bu raddeye gelmezdi. Fakat o bana seçecek başka bir yol bırakmamıştı.

"Ne bir büyünün ne de bir sözün etkisi altındayım," derken kararlılığımdan yine ödün vermedim. Alaz'ı buradan çıkaracaktım, bunun için ödeyeceğim hiçbir bedel umurumda değildi. "Ayrıca sizden izin istemiyorum, siz bu olaya karşı olduğunuzu zaten önceden belirtmiştiniz." Sıraç'ın kaşları itiraz dolu bir tavırla havalandı, gözlerinde bana karşı koymak istediğini belli eden kıvılcımlar yükseldi. Ancak ondan gelecek yanıtla ilgilenmedim ve bir kez daha krala baktım. "Efendim, benim muhatabım sizsiniz, yanınıza gelme sebebim de tamamen bu. İsteğimi hür irademle dile getiriyorum, dilerseniz beni türlü kontrollerden geçirebilirsiniz."

Kral oturduğu tahtına sırtını yasladı, rahat tavrından ödün vermeden dirseklerini siyah tahtın kollarına yasladı. İğneleyici ifadesiyle oğluna, baktı ardından bakışları ağır ağır bana ulaştı. "Ben büyünün kokusunu metrelerce öteden alırım küçük hanım," dedi kendisine onu hor gören bir cümle kurmuşum gibi. Rencide olmuş hissettim ancak

bir şey söylemeden dinlemeye devam ettim. "Ve evet, oğlumun söylediklerinin aksine üzerinde bir büyü olmadığını, bu isteğinin tamamen kendine ait düşüncelerinden ortaya çıktığını görebiliyorum."

Evet, dercesine başımı salladım. Kralın bunu anlamasına sevinmiştim. "Tam olarak öyle efendim."

Kral biraz bekledi, başını tahtın başlık kısmına yasladı. Gözleri üstten bir bakışla beni süzdü. "Ama yine de..." derken tek kaşı havalandı. "Soylu ve güçlü bir erkeğin bile zor dayandığı bu işkence, miktarında azalma olmadan uygulanacak sana da. Bunu kaldırabileceğini düşünüyor musun? Ölebilirsin."

Hiçbir şey yapmadan buradan gidersem de öleceğim, diye düşündüm içimden fakat bunu elbette dışavurmadım. Alaz'la aramızda bir gönül bağının olduğunu bilmelerini elbette istemiyordum. O beni halkından biri olduğum için aramıştı ve ben onu prensim olduğu için kurtarmak istiyordum, yani bu şekilde bilmeleri gerekiyordu. Ölüm ne garipti. Son günlerde ne çok burun buruna geliyordum kendisiyle. Belki de bu yüzdendi şu an üzerime takındığım vurdumduymazlık, neden ya da nasıl bilmiyordum fakat bir anda ölüme karşı olan tüm korkularım yıkılmıştı. O dolunay gecesinden sonra burada yaşayacağım hiçbir olay beni öldüremezdi sanki, öyle büyük, öyle kontrolsüz bir cesaret işlenmişti ruhuma... Gölgelemek zordu yeni Efsan'ı.

"Ölürsem topraklarım, o topraklarda yaşamamı sağlayıp bana yiyecek ve barınma ihtiyacı sağlayan yöneticilerimizden biri için öleceğim. Bedeninde gerçek bir büyücü kanı taşıyan herkes benim gibi düşünür ve buna korkusuz yürürdü, eminim."

Nasıl yapıyordum bilmiyordum fakat gerçek hislerim sadece bunlarmış gibi aktarmıştım cümleleri dudaklarımdan. Genlerine ve krallığına bağlı tam bir büyücüydü bu konuşan, ne sesim titremiş ne de yüzümde yalanımı ele verecek bir mimik belirmişti. İyi gittiğimin bilincindeydim.

"Şimdi oğlumun dikkatini neden bu kadar çok çektiğini anlayabiliyorum," dedi kral, mavi gözleri benimkilerden bir an olsun ayrılmıyordu. Hafiften gülümsedi fakat bu tebessüm sıcak gülümseyişten öte, değişik bir gizem barındırıyordu. Samimi gelmemişti. Artık kimseyi samimi bulmuyordum zaten, bundan sonra burada yeni tanıdığım

kimseye koşulsuz şartsız güvenmeyecektim, kimse göründüğü gibi çıkmıyordu. "Senin bu yaptığını kadınları geçtim, birçok erkek yapamaz. Oldukça onurlu bir davranış."

Başımı eğerek kabullendim. "Teşekkür ederim efendim," dedim, içten içe artık sadede gelmesini diliyordum, bu şekilde beklemek can sıkıcıydı. Üstelik Alaz'ın üzerinden hâlâ o legonya özünden yapılan iksirin akıp akmadığını bilmiyordum. Başlamış olabilirdi, bir an önce buradan çıkmam, yerini alarak onu kurtarmam gerekiyordu. Soluklandım ve sordum. "Peki kabul ediyor musunuz?" *Lütfen kabul edin.*

Kralın cevabını beklerken, öyle bir alışkanlığım olmamasına rağmen utanmasam tırnaklarımı kemirecektim. Uzun zaman sonra kendimi ilk kez bu kadar heyecanlı hissediyordum. İçimde tek endişenin olmaması ise garipti. Terleyen avuçiçlerimi altımdaki kot pantolonun bacak kısmına sürdüm.

Kralın dudakları açıldığında kalbim kriz geçirme noktasına geldi.

"Hayır!"

Fakat bu cevap kraldan değil, tam karşımda oturan oğlu Sıraç'tan gelmişti. Gözlerimi bezmiş gibi onun üzerine iliştirdim bir kez daha. Beyaz suratı öfkeden hafif bir kızarıklık almıştı. Koltuğun kenarındaki eli sıkı bir yumruk halini almış, boğumları beyazlaşmıştı. "Efsan, sen kafayı sıyırmışsın!" dedi azarlar gibi. "Nasıl bir şey istediğinin farkında mısın? Dayanabileceğini mi sanıyorsun? Alaz'ın bile ne hale geldiğini görmedin mi?"

"Bir de soruyor musunuz?" dedim hayretle. Onunla sizli bizli konuşmak garipti lakin böyle olması gerekiyordu. "Onu gördüğüm için istiyorum ya zaten! Veliahdımızın böylesine büyük bir acı çekmesine izin veremem."

Sıraç bana inanamıyormuş gibi baktı. Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi ve ellerini yüz hizasında kaldırdı, sonra ikisini de yumruk yaptı. Nefeslendi, başını iki yana salladı. İşaretparmağını bana doğru hareketlendirdi. "Bunu yapamazsın. Onun için bu kadar ileri gitmene izin veremem. Seni buraya ailesinden birinin gönderdiği çok belli, kimbilir nasıl bir tehdit aldın!"

Babası, koskoca kral bile hiçbir şeyin etkisi altında olmadığımı anlamıştı fakat Sıraç ısrarla bunu kabul etmiyordu. Neden böyleydi,

neden inanmak istemiyordu bilmiyordum fakat ben içimdeki gerçeği, esas sebebi biliyordum. Başka kimsenin düşüncesi umurumda değildi.

"Oğlum," dedi kral bana gerek kalmadan ve Sıraç bakışlarını nihayet benim üzerimden çekip kendisine tıpatıp benzeyen babasına baktı. "Efsan gönüllü olmak istediğini söyledi ve bu isteğinde kararlı. Bu durumda yapacağımız bir şey yok, biliyorsun."

Ağır ağır kafamı salladım. İtirazım yoktu. Bir şeylerin bedelini ödemeyi öğrenmeliydim, önce sebep olup sonra geri çekilmek olmuyordu.

Saniyelerce derin bir sessizlik hâkim oldu ihtişamlı odaya. Sıraç düşünür gibi durdu, durağanlaştı. Yutkunup, "Her zaman yapacak başka bir şey vardır," dedi sessizce. Bu cümle gözlerimi tekrar ona çevirmemi sağladı. Nereye bağlayacağını merak ediyordum. Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ne dersem diyeyim kararından vazgeçmeyeceksin ve ben senin zindana atılmana dayanamam," dedi. Cümlesi bitene kadar göz temasımızı asla kesmedi, seçtiği kelimeler etkileyiciydi fakat kalbimde bir hareketlenmeye sebep olmuyordu. Sadece bir minnet duygusu yükseldi ruhumda. Yenilgiyi kabul etmiş gibi başını eğdi ve babasına dönüp hiç ummadığım o isteği dile getirdi. "Alaz'ın serbest bırakılmasını istiyorum, koşulsuz şartsız."

Kuvvetli bir rahatlama ele geçirdi bedenimi de ruhumu da. Ona sadece Alaz'a akacak iksiri durdurması için bile defalarca kez yalvarmam gerekmişti, onu çıkarmasını istediğimde cümlemi tamamlamama bile fırsat vermeden yok saymıştı, keskin bir tavırla bunu yapamayacağını ifade etmişti ve bana son çare olarak bu isteği bırakmıştı. Şimdi neydi değişen? Ne olmuştu da soğumuştu yüreği birden?

Bu duruma en az benim kadar şaşırdığını düşündüğüm krala baktığımda, düşündüğümün aksine istifini bozmadığını gördüm. Sadece gür sarı kaşları çok az çatılmış, gözleri hafiften kısılmıştı. Kafasını sağ omzuna doğru eğdi. "İsteğinden emin misin?" diye sordu sesinde öfke tınısı arıyordum, bu dileği için Sıraç'a kızıp bağırmasını bekliyordum ancak hiçbiri olmamıştı. "Hafif şeyler yaşamadın, cezanın daha çeyreği dolmadı."

"Eminim baba," dedi Sıraç daha fazla düşünmeden tereddütsüz sesiyle. Bakışlarının yine bana değdiğini anladım ve elimde olmadan ben de ona baktım. "Ceza bu şekilde devam edemez. *Çünkü bu benim aleyhime olur.*"

İçim acıyla titredi.

Bir şey söylemek istedim. Sıraç'a teşekkür etmek ya da bu yaptığına karşılık bir yorumda bulunmak istedim fakat hiçbirini yapamadım. Dudaklarım açıldı ama gerisingeri kapandı, kelimelerim içimde hapsoldu. Ne desem yanlış olacaktı sanki, susmak en iyisiydi. Teşekkürüm ona iyi gelmeyecekti biliyordum. Yaptığım bu fedakârlık onu mutlu değil, rahatsız etmişti çünkü. Bu isteğimle Alaz'ı bırakmak mecburiyetinde kalmıştı. Bu da tıpkı Alaz'ın burada ceza aldığı gün kralın, "Hangisi doğru söylüyor?" sorusuna, "Alaz," yanıtını verdiğim gün gibiydi. İkinci kez Sıraç'ın gözlerinin önünde Alaz'ı seçmiş, onun için başka şeyleri feda etmiştim.

Fakat buna engel olamıyordum. Alaz'ın benliğimde öyle bir etkisi vardı ki ötesine geçemiyordum, karşı koyamıyordum, aksini istemiyordum da zaten. Sıraç'ı kırmış olabileceğim için üzgündüm fakat Alaz'ın kurtulacağına sevinmeden edemiyordum işte. İçimdeki sevinç hissi daha büyüktü, engel olamıyordum.

Kralın odasından çıkmadan önce ona yalnızca beni dinlediği için teşekkür edebilmiştim lakin Sıraç'la aramızda en ufak bir konuşma bile geçmemişti. Ben konuşamadım, o da dinlemek istemiyordu zaten. En azından şimdi değildi. Babasının odasından çıktığımda benimle vedalaşmadı, tekrar zindana gittiğimde bana eşlik etmedi. Onun yerine kraldan emir alan iki Cadı ve Caris muhafızı, içinde Alaz'ın bulunduğu hücrenin kapısına kadar yanımda geldi. Kapıyı açtılar, içeri girmemi beklediler. Bense hiç beklemeden girdim.

Alaz olduğu yerde duruyordu. Ellerindeki kelepçeler çıkmamıştı fakat saçları onu bıraktığımdan bu yana daha kuru görünüyordu, muhtemelen biz buradan çıktığımızdan beri zehir oluktan akmamış, Sıraç yaptığı durdurma büyüsünü bozmamıştı. İçeri attığım ilk adımla Alaz'ın yerdeki yorgun bakışları beni buldu, ardından çatılmış kaşlarıyla arkamdaki iki adama baktı.

"Kralımız sana acıdı Alaz Şahzade," dedi sağımdaki yüzü kapalı muhafız ona doğru ilerlerken. "Şanslısın, çıkacaksın." Cebinden bir kilit çıkardı, Alaz'ın sol elindeki kelepçeye taktı, kilidi açtı. Alaz'ın kolu özgürlüğüne kavuşan cansız bir beden gibi düştü. Bileğine baktım, tıpkı benimki gibi halkalar oluşmuştu fakat bu izleri onda görmek canımı

daha fazla acıttı. Aynı işlem sağ eline de yapıldığında serbest kalan Alaz çok az sendeledi.

Endişeyle yanına ilerledim ve onu yara izlerinin, yarıkların bulunduğu çıplak omuzlarından tutup, "İyi misin?" diye sordum.

"İyi mi?" dedi muhafız dalga geçer gibi. Ardından başını yana eğip dudaklarını büzdü. "Bir kızın yardımına muhtaç kalacak kadar bitkin. Aracına kadar ilerleyebilecek misin yoksa seni taşıyalım mı Şahzade?" Yanındaki diğer muhafızla gülüştüler.

Alaz dişlerini sıktı, tek hareketle omzunu ellerimden kurtardı ve haline aldırış etmeden muhafıza doğru bir adım atıp beni arkasında bıraktı. "Seni öldüreceğim piç kurusu."

"Emin misin?" dedi muhafız. Gülüşü henüz silinmemişti, hâlâ aynı kurnazlık çirkin yüzünde süzülüyordu. "Vücudun yara bere içinde, güçlerinse henüz tamamen yüklenmiş değil. Bu halde beni öldürebileceğini düşünüyor musun?" Ellerini iki yanına doğru açtı. "Öyleyse gel, bekliyorum."

Alaz, başını eğerek kendisini umursamadan muhafıza doğru hırsla yürüyeceğinde telaşa kapılarak arkasından ellerimi yaralarına değmemeye özen göstererek beline doladım ve onu durdurdum. "Alaz dur," diye uyardım. "Yeni bir ceza mı almak istiyorsun? Sakin ol ve çıkalım buradan."

"O bir kere olur Efsan," dedi Alaz ve benden kurtulmak için tekrar hareketlendi ancak onu bırakmadım.

"Kuralları unutarak davranma," diye direttim. Muhafız haklıydı, her yanı yara bere içindeydi, baş kaldırmaya çalışsa bile bunda başarısız olurdu. Ve benim onu kurtarma çabalarım boşa çıkacaktı. Gözlerimin üzerine inen kaşlarımla muhafızlara baktım. "Siz de gidin buradan," diye emir verdim. "İşiniz bitti. Daha fazla kalmaya ve saçma sapan konuşmaya devam ederseniz, veliaht Alaz Şahzade'nin yerine iksirle zehirlenen siz olacaksınız."

Söylediklerimin ardından birbirlerine baktılar ancak bir yanıt veremediler çünkü krallarının bana davranışını ve prens adaylarından Sıraç'ın bana olan nazik tutumunu biliyorlardı. Onları zindana attırma ihtimalimin kuvvetli olduğunu düşünmüş olabilirlerdi. Hâlâ burada olduklarını gördüğümde, "Çıkın dışarı," diye ikaz ettim son kez.

Adamlar daha fazla iğneleyici söz söyleyemedi, az önceki tavırlarından eser kalmamıştı. Başlarını önlerine eğip sadece ağız ucuyla, "Peki efendim," diyebildiler, ardından bizi yalnız bıraktılar.

Onlar çıkar çıkmaz ellerimi Alaz'ın belinden çektim ve hemen karşısına geçtim. Kan ve is lekeleri bulunduğu halde güzelliğinden zerre bir şey kaybetmemiş yüzünü inceledim tekrar ve sorumu yineledim. "İyisin, değil mi?" Kolunu tuttum. "Hadi çıkalım."

Benim aksime çıkmak için hareketlenmedi, olduğu yerde durdu öylece. Biraz yüzümü inceledi, gözlerinde acı bir ifade yoktu, yoğunlaşan siyah irislerinde belirgin bir sertlik, bir ciddiyet vardı. "Görüyorum ki Cadı ve Caris Sarayı'yla ilişkilerini güçlendirmişsin."

Şimdi bu ciddiyetin nedenini anlamıştım. Muhafızlara söylediklerim, tek emrimle dışarı çıkmaları garibine gitmiş olmalıydı. Haline bakmadan kafasına taktığı şey bu mu olmuştu yani? Beklemeden açıkladım. "Sıraç'la zaten iyiydim, biliyorsun. Kral da bana karşı anlayışlı."

"Anlayışlı mı?" derken gülümser gibi oldu fakat muhtemelen bunu yaparken yaraları sızladığından gözleri acıyla kısıldı, dudaklarından kısık bir inleme yayıldı. "O adamlar çok değil, birkaç hafta önce seni bu zindanlardan birine atmıştı."

Evet, doğru söylüyordu fakat o zaman kral olayı bilmiyordu, benim suçlu biri olma ihtimalim vardı ve bu anlık gelişen bir olaydı. Hoş, şimdi de Alaz'ın yerine geçme teklifimi kabul edecek, yine bana zindan yollarını açacaktı belki fakat Sıraç buna izin vermemişti. Alaz ne kadar aksini düşünürse düşünsün Sıraç bana bir zarar gelmesini istemiyordu, bunu önlemek için elinden geleni yapıyordu. "Öyleydi ama artık öyle değil işte. Senin kurtulman için yaptım bunları, niye uzatıyorsun? Bak, ikimiz de sağlamız ve dışarı çıkacağız, sorun yok."

"Ben cezamı çekerdim Efsun," dedi hâlâ resmiydi. "Buraya gelmene gerek yoktu."

Ben cezamı çekerdim, demek ne kolaydı. *Buraya gelmene gerek yoktu,* demek ne kolaydı... Kendisi benim için Alkandros'a girmemiş gibi, burada olmasının nedeni yasaklı olduğu halde beni bulabilmek için Kadmos'a gelmesi değilmiş gibi. Empati duygusundan yoksundu işte. Başımı iki yana salladım ve elimi kolundan ayırdım. "Sen cezanı

çekerdin, güzel. Ama ben senin ceza çektiğini bile bile hayatıma devam edemezdim."

"Ederdin," diye bağırdı gücünün yettiği kadarıyla. "Etmeliydin! Kendini düşün, beni ya da bir başkasını değil. Umurunda olmaman gerekiyor."

"Umurumda olmaman mı gerekiyor?" dedim şaka yapıyormuş gibi. Bunu nasıl söyleyebilirdi? Ben umurumda olmaması için defalarca kez çabalamıştım, kendimi ondan uzak tutmak için her yolu denemiştim ve çıktığım her yolda karşımda Alaz'ı bulmuştum. Beni kendine çekti, benim için onca şey yaptı ve şimdi umurumda olmaması gerektiğini söylüyordu. Bu artık imkânsızın da ötesindeydi. "Yaptıklarımla seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Alaz Şahzade fakat artık çok geç. Yine olsa yine aynısını yaparım."

İçinde tereddüt barındırmayan sözlerim gözlerindeki öfkeli ciddiyeti azalttı. Öfkesi yerini bana bıraktı. Hırsla soluyordum. Daha sakin bir tavırla, "Efsun," dediğinde, "Başka bir şey söyleme," diye yanıt verdim ve hiç tartışmamışız gibi kolunu omzuma attım. "Biri gelmeden çıkalım artık buradan, Kuray bekliyor."

Kolunu geri çekti. "Kendini yorma, tek başıma yürüyebilirim."

Desteğimi istemediği belliydi, bu beni biraz kırsa da aksi bir şey söyleyemedim, sadece başımı hafifçe sallayarak onayladım. Yardımımdan rahatsız olmuştu ve daha fazlasını istemediğini anlamıştım. Yavaş yürüdüm, o da arkamdan ilerledi. Zindanın dışarıya çıkış kapısına gidene kadar konuşmadık. Muhafızlar kapıyı açtı, çıkmamızı bekledi; önce ben çıktım, sonra Alaz.

Kuray, Bars'tan ödünç aldığı kırmızı arabanın kaputuna sırtını vermiş bizi bekliyordu. Bakışları bizi bulduğunda hafifçe doğruldu, harelerindeki rahatlama gözle görülürdü. "Her şey yolunda, değil mi?" diye seslendi.

İkimiz de cevap vermedik.

Sarayın dış mermer merdivenlerini inmeyi bitirdik, sırayı bozmadan Kuray'ın yanına ilerledik. Kuray'ın bakışları önce bana, ardından Alaz'ın çıplak gövdesine ilişti, dudaklarından küçük sayılmayacak bir küfür döküldü. "Fırsatını bulduklarında kaçırmazlar!" dedi sinirle. "Bu cezanın seni ölüme zorlayacağına şüphem yoktu. Şerefsizler."

Alaz ve ona sunulan ölüm seçeneği tüylerimi diken diken etti. İster istemez öyle bir şey olsaydı tepkimin ne olacağını düşündüğümde neredeyse gözlerim doluyordu. Arabanın arka kapısını açmak için attığım elim öylece durdu, hareketlenemedi. Omzumun üzerinden arkama baktım ve Alaz'ı süzdüm ve vücudunda karanlıkta gördüğümden fazlasını buldum. Bedenini saran kanların rengi daha belirgindi, kabuk bağlamaya yüz tutmuş yaraları daha canlıydı. Zehrin değdiği her yer derin bir çizik şeklini almıştı, siyah saçlarında bile kırmızı kan lekeleri vardı. Dudaklarım seğirdi, gözlerim sızladı.

Yaralı olan sadece o iken neden ben de acısını çekiyordum?

"Bir halt edemezlerdi," dedi Alaz, sanki onu incelediğimin farkındaydı ve o yüzden bana bakmıyordu. Belki de onu daha fazla bu halde görmemi istemiyordu. Çenesiyle aracı işaret etti. "Arabaya geç, daha fazla bu topraklarda durmak istemiyorum."

"Haklısın dostum," dedi Kuray ve hızla aracın etrafında dönüp şoför koltuğuna geçti. Alaz'ın öne oturacağını düşünerek arka kapıyı açtım ve hemen girip kapatarak koltukta yana kaydım. Çok geçmeden kapattığım kapı açıldı ve Alaz içeri girdi. Beklemediğim bir şekilde yanıma oturup kapıyı kapattı. Kalbim yine heyecanla atmaya başladı.

O sırada aracı çalıştıran Kuray, "Nephan'a sürüyorum," dedi.

Alaz koltukta iyice yanıma kaydı, kolu koluma değiyordu. Ben ne yapacağını düşünürken başını hafifçe sola eğdi ve omzuma yasladı. Beklemediğim bu hareketine karşılık kalbimde oluşan sıcaklıkla, omzumda her an kırılacak bir porselen taşıyormuşum gibi öylece kaldım. Hareket edemedim, ellerim titredi, dudaklarım kurudu. Alaz başını yasladığı omzum dünyanın en rahat yastığıymış gibi huzurla gözlerini kapattığında kalbim göğsümü delmek ister gibi attı.

"Nephan'a gitmeyeceğiz," diye mırıldandı gözlerini açmadan. "Nidos'taki evime sür."

Ne Nidos denilen yeri ne de Alaz'ın oradaki evini biliyordum. Yine de nereden bahsettiğini sormadım ya da başka bir fikirde bulunmadım. Yol boyunca omzumda yatan Alaz rahatsız olmasın diye kıpırdanmadan durdum, nefeslerimi bile yavaş alıp veriyordum. Gözlerimi kapatmadım ya da başka yöne çevirmedim, sadece başımı eğip yüzünü izledim. Uzun, sık kirpikleri birbirini örtmüş, dolgun dudakları sıkı

sıkıya kapanmıştı. Kendime hâkim olamadan sol elimi havaya kaldırdım, titreyen ellerimi ilk kez bugün sakallı gördüğüm yüzüne kaldırdım. Parmaklarımı nazikçe sakallarının üzerinde gezdirdim. Kıpırdanmadı, uyuduğuna emindim. Elimi indirdim, başımı geriye yasladım ve daha ne kadar yol gideceğimizi bilmeyerek ben de yorgunluğuma yenik düşüp gözlerimi kapattım.

Alaz'ın Nidos denilen şehirdeki evi, kocaman bir ormanın içindeydi. Şehrin mevsimi Nephan'ınkiyle aynıydı, yağan kar ormanı beyaza bürümüştü. Evin bahçesinde kocaman, yeşil bir göl vardı lakin havanın soğukluğuna rağmen göldeki su buz tutmamıştı. Odalarda neredeyse hiç betondan duvar yoktu, boydan boya cam kaplıydı ve cam duvarlardan dışarıyı izlemek keyif vericiydi. Yine siyah hâkimdi fakat burası Nephan'daki gibi kasvetli değildi. Alev alan şöminenin çıkardığı çıtırtılar, içinde bulunduğum koca mutfağa biraz daha huzur serpiştiriyordu. Dumanı tüten, kaynamış çorbanın altını biraz kıstım ve hafifçe eğilerek buharının yüzümü ısıtmasına izin verdim.

"Ev mis gibi yemek kokmuş," dedi içeriye giren Kuray. "Arzen'den bir şeyler kaptığını bilmiyordum." Ona baktığımda elindeki paketleri özenle siyah, dikdörtgen masanın üzerine koyduğunu gördüm. Hemen yanıma geldi, avuçlarını tezgâha yasladı ve başını biraz uzatarak tenceredeki çorbaya baktı. "Ne pişiriyorsun?"

"Mercimek çorbası," dedim ve bilip bilmediğini anlamak amacıyla yüzüne baktım. Pilav, makarna gibi benzer yemeklerimiz vardı fakat burada hiç mercimek çorbası tatmamıştım ve özlemiştim. Kuray'ın ifadesi değişmedi, biraz kaşlarını çattığında bilmediğine karar verdim. "Kırmızı mercimekle yapılıyor, benim dünyamda sevilen bir çorbadır."

"Kokusu güzel ama umarım zehirlenmeyiz. Senin ocağın nasıl açıldığını bildiğinden bile şüpheliyim."

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Sandığının aksine evle ilgili şeyleri iyi biliyorum. Güzel yemek ve tatlı yaparım." Sadece buraya geldiğimden beri mutfağa girip yemek yapmaya ihtiyacım ve zamanım olmamıştı. Arzen her şeyi öyle hızlı ve öyle güzel yapıyordu ki onun karşısına sıradan bir yemekle çıkmak da istemezdim ayrıca. Bu çok küçük düşürücü olabilirdi.

"Hım," derken dudakları öne doğru büzüldü. "Desene bugün bir kez daha seviye atlayacaksın."

Gülümsedim ve bakışlarımı arkamızda kalan masaya yönelttim. "Şifacı Agnes panzehri gönderdi mi?"

"Evet," dediğinde birlikte masaya yürüdük. "Şifalı iksirleri tamamıyla hazırlamış, geriye sadece sürmesi kalıyor." Beyaz kâğıda sarılı büyük pakete dokundu. "Bu gövdesi için." Ardından küçük paketi gösterdi. "Bu ise yüzü ve kafası için." Elini çenesine koyup, "Bir de ne vardı..." dedi. "Ah," masanın üzerinde şeffaf bir paketle kaplanmış olan bezleri işaret etti. "Merhemleri sürmeden önce, ılık suya batırılması gereken bu bezlerle yarayı temizlemek gerekiyormuş." Cebindeki kâğıdı çıkardı ve üstünkörü okudu. "En azından gönderdiği kâğıtta böyle yazıyordu."

Burası ailesinin dahi bilmediği, ara sıra kafasını dinlemek için geldiği bir evdi ve Şifacı Agnes'le bu evde gizli bir büyülü tünel yolu bulunuyordu, ilaç takviyeleri ve şifacıyla haberleşme oradan sağlanıyordu.

Hiçbir şeyin üstüne gerekli ölçüde düşmeyen Kuray'ın elindeki kâğıdı çekerek kendi elime aldım ve atladığı bir şey olup olmadığını anlamak amacıyla altında Agnes'in imzasının bulunduğu yazıları dikkatle okudum. Her şey söylediği gibiydi, değişik bir ayrıntı bulunmuyordu.

Kâğıdı tekrar Kuray'a uzattığımda beklentiyle bana baktı. "Sen halledersin, değil mi?" diye sordu. "Ben pek anlamam böyle şeylerden. Elim ağırdır biraz hem."

Beceremeyeceğini anlamak için onu tanımaya gerek yoktu. Alaz fazla yaralıydı ve yaraları yanlış bir yönteme dayanamayacak olabilirdi, bu nedenle hiç itiraz etmeden kabul ettim. Bay Agnes'in yazdıklarını göz önünde bulundurarak içmesi için çorba ve su koyduğum tepsiye merhemleri, bezi ve onu ıslatmak için ılıttığım suyla dolu kabı koydum.

Alaz'a doğru attığım her adımda elimde olmadan heyecanlanıyordum ve taşıdığım tepsi biraz daha hızlı sallanıyordu. İçindekileri düşürmekten korkuyordum. Annem, tepsiye bakarak yürürsem tabağın döküleceğini söylerdi bu yüzden bakışlarım karşıya odaklı yürüyordum ama nafileydi, her an dökebilecekmiş gibi hissediyordum.

Aralık duran siyah kapının önüne geldiğimde derin bir nefes aldım, sakinleşmek adına birkaç saniye bekledim ve dolu olan elim yüzünden kapıyı tıklatamadan tek ayağımı kaldırarak yavaşça araladım.

Alaz koyu gri nevresim takımının örtülü olduğu geniş çift kişilik yatağın üzerinde sırtüstü uzanıyordu. Altında siyah bir eşofman altı

vardı fakat üstü yine çıplaktı. Banyo yapmıştı bu nedenle kan ve ter izlerinden arınmıştı. Sadece iksirin oluşturduğu yaraların derin ve kızarık çizikleriyle ezikler ve morluklar vardı şimdi temiz vücudunda. Neyse ki şifacı bu izlerin geçici olduğunu söylemişti.

Artık sallanmayan tepsiyle ona doğru ilerlerken, "Daha iyi misin?" diye sordum sessizce. Birden aramıza yine görünmez bir duvar yükselmişti sanki, bu duvarı çok zor indiriyor ama çok kolay yeniden inşa ediyorduk.

"Yüzünü gördüğüm andan beri."

Cevabıyla yanaklarım ısındı, benden bağımsız hareket etmeye çalışan ellerim ne yapacağını bilemedi, boğazımı temizledim. Neyse ki o sıra tepsiyi yatağın yanındaki komodinin üzerine bırakıyordum yoksa düşürmem kaçınılmaz olacaktı. İlaçları elime almak istedim fakat bir anlığına hangisi ne için olduğunu ve neyi ilk önce yapmam gerektiğini unuttum. Bakışları hâlâ üzerimdeydi ve bu durumda hatırlamak zordu. Sağlıklı nefese muhtaç astım hastaları gibi birkaç kez daha soluklandım, ardından elimi enseme attım.

Bez, evet. İlk önce bezi ıslatıp yaralarını temizlemem gerekiyordu.

Beyaz bezin sarılı olduğu şeffaf paketi açtım, bakır tepsideki ılık suya batırdım. O sırada Alaz, "Üzerinde benim tişörtüm var," dedi.

Ne giyindiğimi unutmuş gibi kafamı eğip üzerime baktım. Alaz'ın siyah tişörtlerinden biriydi, üzerinde hiçbir baskı yoktu ve bana bol geliyordu. Altımdaki gri eşofman da ona aitti, o da epeyce büyük gelmişti, düşmemesi için bağcıklarını sıkıca düğümlemem gerekmişti. Bezi sıkıp fazla suyunu akıtırken, "Kendi kıyafetlerim yıkanınca çıkarırım," dedim. "Biraz pislerdi."

Bir şey söylemedi. Yatağın kenarına oturmadan önce kolunun pek yara almayan bölgesini nazikçe tutarak doğrulmasına yardımcı oldum. Bunu yaparken eğildiğimden dağınık bıraktığım saçlarım ister istemez yüzüne ve gövdesine değmişti. "Benim gibi kokuyorsun."

Yatağın kenarına oturduğumda tekrar boğazımı temizledim ve gözlerimi gözlerinden kaçırdım. "Ben de biraz pistim. Duş aldım."

"Garip," derken hafiften gülümsedi. "Senin teninde kendi kokumu bile sevmiyorum, sadece seni solumak istiyorum."

Çok değil, birkaç saat önce onu umursamamam gerektiğini söyleyen adam şimdi yine ondan başkasını düşündürtmeyecek sözler söylüyor,

kalbimdeki etkisini çoğaltıyordu. Ne yapmaya çalıştığını çözemiyordum. Kötü bir durumda ondan uzaklaşamıyordum ancak söylediği en ufak iyi sözde ona daha sıkı bağlanıyordum. Alaz yokken yanıyordum fakat Alaz varken de çok ferahladığım söylenemezdi. Ancak o yanımdayken bana bahşettiği bu sıcaklığı seviyordum, uzaklığı acı veriyordu.

Yine de söylediği güzel cümleleri bir kez daha yanıtsız bıraktım, tepki göstermedim. Elimdeki bezi havaya kaldırdım ve işinde ciddi bir hemşire edasıyla bezi yavaşça yüzündeki yaralara dokundurdum. Yüzümü izlemeye devam eden Alaz'ın bakışları bir anda bileğime dokundu. Siyah, biçimli kaşları çok az çatıldı ve dudakları tekrar aralandı. "Bileğindeki izler neden geçmedi hâlâ?"

Bezi yüzünden çektim ve öylesine bileğime baktım. Ardından omuz silktim. "Bilmiyorum, sormadım. Geçer herhalde birkaç güne. Çok kanamıştı."

Bezi tekrar suya batırıp temizledim, ona bakmamaya özen göstererek önüme döndüm ve sadece gövdesine odaklandım. Boynunu sildiğim bezi göğüs bölgesinde dolaştırdım yavaşça, karnındaki yara izlerinin bile kapatamadığı kasları temizledim. Biraz sonra onun tenine bezsiz nasıl dokunacağımı bilmiyordum. İçimde saçma bir heyecan vardı.

"Dargın mısın bana?"

Kollarındaki yaraları bezle silerken derin bir iç çektim ve sitemli bir şekilde nefesimi serbest bıraktım. "Yanına geldiğim için azar işittiğimden mi?" diye sordum iğneleyici bir tavırla. "Neden olayım ki?"

"Efsun," dedi ama cevap vermedim ve yaptığım işe devam ettim. "Bırak şunu," diyerek bileğimi tuttu bu sefer ve kendinden uzaklaştırdı. "Bana bak," dedi. Dediğini yapmadım. Bu sefer iç çeken o oldu ve boşta kalan elini çenemin ucuna koydu, zoraki bir tavırla başımı kaldırıp kara gözlerine bakmamı sağladı. Birkaç saniye sadece bakıştık, ne o bir şey söyledi ne de ben çenemi elleri arasından çekmek için hareketlendim. Tüm ihtiyacımız buymuş gibi durduk öylece.

Bakışmamızı bölmeden konuşmaya başladı. "Yanıma gelmene kızmadım, seni gördüğüme sevindiğimi biliyorsun. Seni her gördüğümde seviniyorum." Alaz nasıl bir adamdı anlayamıyordum, cümlelerinde nasıl bir büyü vardı bilmiyordum. Ağzını açtığı her an, kelimelerden oluşturduğu okları tam kalbime hedef alıyor, kimsenin dokunamadığı

yerlere dokunmayı başarıyor ve kendisine olan direncimi güzel bir şekilde yok ediyordu. Bunu sevmiyordum. İstemsizce nefeslendim. "Beni endişelendiren nokta, senin başına bir bela açma ihtimalin. Cadı ve carisleri hafife almaman gerektiğini söyledim defalarca, bu sözümün hâlâ da arkasındayım. Oradan bu şekilde çıkamayabilirdik."

"Ama çıktık," diye araya girdim. "Bak, yaralısın ama evindesin, yatağında uzanıyorsun. Senin için çorba yaptım ve yaralarını iyileştirmek için yanındayım. Her şey yolunda."

"Bundan şüpheliyim," dedi beklemeden. "Bu kadar kolay bırakmalarını aklım almıyor. Bu işin altından bir şey çıkacaktır."

"Kolay bırakılmadı," diye itiraz ettim. "Ben senin cezanı çekmek için gönüllü oldum ve..."

Kendisine küfretmişim gibi kaşlarını çatarak, "Ne yaptın?" diye sordu.

O an yanlış bir şey söylediğimi, sakin başlayan konuşmamızın bir yeni tartışmaya yelken açacağını anladım ve bir kez daha soluklandım. Yaptığım şeyden gocunmuyordum ve kendimi sonuna kadar savunacaktım. "Krala, benim yüzümden zindanda olan veliahdımızın acısını çekmeye gönüllü olduğumu söyledim."

"Efsun," dedi. Gücü daha tam olarak yerine oturmasa da sesi yüksek çıkmıştı. İrislerinde koca bir hayret, belirgin bir öfke vardı. "Sen aklını mı kaçırdın? Böyle bir şeyi nasıl istersin?! Kabul etselerdi buna izin vereceğimi mi sanıyordun? O zindanı da sarayı da başlarına yıkardım. Derdin ne senin, krallıklar arasında bir savaş çıkarmak mı?!"

"Benim derdim sensin!" diye bağırdım aynı şekilde, seçtiğim kelimelerden çıkaracağı doğru anlamlar umurumda değildi. Artık saklamaktan, üstünü örtmekten, gizlemekten yorulmuştum. Ne olacaksa olsun diye düşünüyordum. "Alkandros'ta Karan etrafın büyülü bir kalkanla çevrili olduğunu söylediğinde aklıma ilk kim geldi biliyor musun? Sen," dedim çekinmeden, gözlerim acıyla sızladı ama bakışmamızı kesmedim. "Çünkü ne olursa olsun benim için geleceğini biliyordum. Yanılmadım da. Öleceğimi düşündüğümde dudaklarımdan ailemin dışında tek isim çıktı, o isim neydi biliyor musun?" Yutkundum, yine de rahatsız olmadım, belki yarın bu söylediklerim için pişman olacak, utanacaktım ama şimdi umursamadım. "Alaz'dı. O yanan evden çıktığımda kendimi kollarında bulmak istediğim tek kişi de Alaz'dı.

Sen beni bulduğunda kapattım güvenle gözlerimi. Ya gözlerimi açtığımda görmek istediğim yüz, dudaklarımdan çıkan ilk isim neydi biliyor musun?" Burnumun direği sızladı, ıslanmaya can atan gözlerim acıdı, dudaklarım seğirdi. Kendimi zor tuttum ve hafifçe başımı salladım. "Yine Alaz'dı."

Sessiz kaldı, koyu bakışlarında bariz bir afallama ifadesi belirdi. Kaşları çok az gözlerinin üzerine indi, dudakları aralanıp kapandı. "Efsun..." dedi sonrasında bir kez daha.

Tamamlamasına izin vermedim. "Sen benim için her şeyi yaparken benim senin için küçük bir ricada bulunmaya bile hakkım yok mu? Neden?"

"Neden olduğunu biliyorsun, üzerine nasıl titrediğimi biliyorsun."

"Biliyorum, biliyorum," dedim ve gözlerimi ondan kaçırıp elimin tersiyle akan firari yaşları ona çaktırmadan sildim. "Çünkü aramızda bir anlaşma var, çünkü ben güçsüz, savunmasızım ve çünkü ben senin himayen altındayım, kendime dikkat etmeliyim." Ağırlaşan yüreğim daha fazla burada kalmama dayanamayacaktı, bu nedenle sözcüklerim biter bitmez oturduğum yataktan kalktım ve elimdeki bezi tekrar komodinin üzerindeki tepsiye bıraktım. Kalan işi Kuray yapsa daha iyi olacaktı çünkü ben nefes alamıyordum.

Daha bir adım atamamıştım ki Alaz bileğimi kavrayıp beni durdurdu. "Nereye?"

Tenime dokunduğunda hissettiğim elektriklenme ruhumu yakıp kavurdu yine. Başımı omzumun üzerinden yana çevirdim ama ona bakmadım. "Kuray'ı çağıracağım. Kalanını o halletse iyi olur."

"Başladığın işi bitir Efsun," dedi kavradığı ince bileğimi çekip kurtarmamam için biraz daha sıkı tutarken.

"Kuray..." dediğimde konuşmamı tamamlamama izin vermedi.

"Kuray anlamaz. Ve ben bir an önce şu saçma sızıdan kurtulmak istiyorum."

Biliyordum, Kuray kendi ağzıyla söylemişti bunu halledemeyeceğini. Sızlayan vicdanım yüzünden göz ucuyla yaralı gövdesine baktım tekrar, ne kadar güçlü durmak isterse istesin konuşurken arada sesi kısılıyor bazense dudaklarından oldukça küçük bir inilti yükseliyordu. Canı yanmaya devam ediyordu, bunu anlamak zor değildi. Duygu

değişimime yenik düşüp onu bu halde bırakmam kendimi cezalandırmamla eşdeğer olurdu.

Onaylamak için sadece kafamı eğmekle yetindim, burnumu çektim ve önüme dönüp gözlerimi tekrar sildikten sonra artık ıslak durmadığını düşündüğüm gözlerimi komodine yönelttim. Alaz da bileğimi bırakmıştı. Eğilirken yüzümü okşayan saçlarım beni rahatsız etmesin diye kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve Şifacı Agnes'in hazırladığı şifalı merhem kutularından baş için olanını elime aldım. Yatağın ucuna oturdum tekrar, kutuyu paketinden çıkardım, kapağını açtım. İşaretparmağımı batırıp biraz aldıktan sonra yüzüne sürebilmek adına başımı ona doğru çevirdim. Gözlerimiz bu anı bekliyormuş gibi hemen birbirlerini buldu yine. İçten bakışı ruhuma dokundu. Boğazımı temizledim ve gözlerimi gözlerinden ilacı süreceğim noktalara çevirdim. Parmağımı alnının sol köşesine değdirirken bir bebeğin tenine dokunuyormuş gibi narin ve titizdim.

Onun gözleri ne yarasına dokunan ellerimde ne de ona şifa olacak kutudaydı. Sadece yüzüme bakıyor, her ayrıntımı zihnine kazımak ister gibi inceliyordu yine beni.

Titreyen parmaklarımla canını acıtmaktan korktum o an, güçlükle soluklandım. Dudağının kenarındaki yaraya indiğimde midemde tatlı bir kasıntı oluştu. O keskin kıvrımlara ilk kez dokunuyordum ve bakışlarım o noktadayken aklımdan sadece onu zindanda öptüğüm an geçiyordu. Onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim. Gözlerim benden izinsiz gözlerine çıktı.

Koyulaşan siyah gözleri beni kendine çekiyordu. Bir kasırga gibiydi ve ben en çok bu kasırgaya korunmasız yakalanıyor, şiddetiyle ona karışıyordum. Parmağım dudağının üzerinde, gözlerim gözlerindeydi, yakıcı nefesleri soluğumla karışıyor, artık her yanımı saran odunsu kokusu başımı döndürüyordu. Ona baktıkça daha çok kapılıyor, daha çok karışıyordum. Garip yanı bundan şikâyetçi olamıyordum, aksine zıddını düşünmek incitiyordu beni.

Alaz'ın başı hareketlenip aradaki mesafeyi kapatmaya yeltendiğinde doğru an ve doğru zaman olmadığını düşünerek az önceki gözyaşlarım aklıma geldiğinden gözlerimi ondan kaçırıp başımı diğer tarafa çevirdim.

Öyle heyecanlanmıştım ki neredeyse dizlerimin üzerine koyduğum küçük ilaç kutusunu düşürecektim, neyse ki son anda tuttum. Elim ayağıma dolaşmıştı, kutuyu hemen yerine koydum. Nefeslendim, sakinleşmeyi denedim ve diğer kutuyu aldım. Onu açmaya çalışırken yüzüme düşen haylaz saç tellerimi başımı sallayarak kenara atmaya çalıştım. Fakat Alaz'ın bana uzanan eli bu hareketimin durmasına sebep oldu. Saçlarımı, değdiği yeri yakan yumuşak bir dokunuşla yüzümden çekti, kulağımın arkasına sıkıştırdı. Büyük bir naiflikle ürperdim, dudaklarımdan içeri bir nefes daha çektim ve yine işaretparmağıma aldığım merhemle ona dönüp boynundaki izlere sürdüm. Kendini sıkıyordu, bu nedenle canının acıyıp acımadığını anlamıyordum fakat acımaması için özen gösteriyordum.

Kasla şişmiş göğsünün üzerindeki izlere ilacı sürerken bir ayrıntı ister istemez dikkatimi çekti. Alaz'ın da sol göğsünün üzerinde, tam benimkinin bulunduğu yerde, yani ucunun birkaç santim üstünde küçük, kahverengi bir ben vardı.

Dikkatimi bene verdiğimden olacak yaraya biraz sert dokunmuş olmalıydım ki Alaz tıslayarak gövdesini hafifçe geriye çekti. Gözlerimi ateşe basmışım gibi büyüttüm ve başımı baktığım yerden kaldırıp gözlerimi yüzüne iliştirirken, "Özür dilerim," dedim telaşla. Gözleri kısılmış, yüzü acıyla buruşmuştu fakat benim, "İyi misin? Acıttım mı?" dememle derin bir nefes alıp eski halini aldı.

Beni başıyla onayladı. "İyiyim Efsun," dedi, konuşurken dişlerini neredeyse birbirinden ayırmamıştı. "Devam edebilirsin. Bir şeyim yok."

Bir şeyi vardı, canı acıyordu. Ne kadar belli etmek istemese de öyleydi, belli ki ben de yapamıyordum bu işi. Nasıl da sıçramıştı yerinden... Temiz olan elimi enseme atıp mahcup bir ifadeyle önce yara izlerine sonra ona baktım.

"Şifacı Agnes'i buraya çağırmalıydık. Ben iyi yapamıyorum." Hem benim canım da acıyordu, onun her zaman güçlü gördüğüm vücudundaki yaralara baktıkça yüreğim burkuluyordu ve ağlayasım geliyordu.

"Emin ol şifacı bana bu kadar iyi gelmezdi." Bu halde bile kalbimde onlarca çiçeğin aynı anda tomurcuklanmasına neden olabiliyordu. Çenesinin ucuyla kutuyu işaret etti. "Devam et hadi. Az kaldı, dayanırım."

Dediğini yaptım, bu sefer daha nazik olmayı denedim ve gövdesindeki, kollarındaki, sırtındaki tüm yaralara özenle merhem sürdüm. İşim bittiğinde kutuyu kapattım, ellerimi beze sildim ve tepsideki çorbaya baktım.

"Karnın açtır, çorba içer misin?"

Küçük bir çocuk gibi kaşlarını havalandırıp, "İçirecek misin?" diye sorduğunda başımı salladım.

"Peki o zaman," dediğinde tepsiyi dizlerimin üzerine koydum. Soğutmayan tabağın üzerindeki kapağı kaldırdım ve tepsinin kenarına bıraktım. Bakışları çorbayı inceledi, sonra biraz gözlerini kısarak, "Ne çorbası bu?" diye sordu.

Kaşığı kâseye daldırıp soğuması için karıştırırken, "Mercimek," diye yanıtladım. "Burada çoğu şey aynıyken bu çorba nasıl yapılmaz şaşırıyorum, benim dünyamda çok sevilir. Senin de seveceğini düşündüm." Alaz'a baktığımda güldüğünü gördüm ve yanaklarıma yine ateşten yeni alınmış iki kömür parçası yerleşti. Bir an bu kadar gereksiz açıklamayı neden yaptığımı düşündüm. Yani şart mıydı onun sevdiğini düşünerek yaptığımı söylemem? Kendimi küçük düşürme konusunda üstüme yoktu. İçten içe kendime göz devirdim ve çorbadan bir kaşık alıp ona uzatmadan önce dudaklarımı büzerek üfleyip soğumasını bekledim.

"Bu tabaklar hiç soğutmuyor, yanarsın diy..." Cümlemi bitirmeden bakışlarımı Alaz'a çevirdiğimde kara gözlerinin çok değerli bir şeye bakıyormuş gibi dudaklarıma iliştiğini gördüm. Kalbim ve midem aynı anda kasıldı, cümlem yarıda kesildi. Boğazımı temizleyerek tekrar kaşığa baktım ve ona uzatırken söyleyeceğimi tamamladım. "Yanma diye."

Dudaklarına kadar uzattığım kaşıktaki çorbayı içmeden önce bana cevap verdi. "Ben çoktan yandım Efsun."

Gerçekten yanmış mıydı bilmiyordum fakat yaktığı kesindi. Yaktığı kişiyse benden başkası değildi. Bazen korkuyordum, geriye küllerim bile kalmayacak kadar tutuşmak beni ürpertiyordu; bazense hiç umurumda olmuyordu, korkusuzca yürümek istiyordum etrafıma sardığı şiddetli alevlere...

Çorbayı nasıl dökmeden içirdiğimi bilmiyordum, ellerim de bedenimin kalanı gibi zangır zangır titriyordu sanki. Bardağa su koyup

içirdikten sonra istemeden de olsa tekrar ayaklandım. Alaz'dan uzaklaşmaktan nefret ediyordum fakat doğru olan buydu sanırım. Madem onu umursamamamı istiyordu, ben de öyle yapacaktım. Bu kolay olmayacaktı ama deneyecektim.

Tüm kirlileri tepsiye yerleştirdikten sonra tepsiyi kaldırmak için hareketlendiğinde Alaz, "Gidecek misin?" diye sordu. Sesi zindandaki gibi çaresiz çıkmıştı, yine aynı şekilde dokunabilmişti kalbime, yine titretmişti içimi.

Ona bakmadan tepsiyi kaldırdım ve, "Hı-hım," diye yanıtladım. Yüzüne baktığımda dudaklarını araladığını gördüm, bir şey söyleyecekti fakat buna izin vermedim çünkü gitmemi istemezse yine itiraz edemeyeceğimi biliyordum. "Sırtüstü yat ve fazla hareket etmemeye çalış. Sabah tekrar geleceğim."

Ardından arkamı döndüm ve onu odasında yalnız bırakarak çıktım. Bu sefer ben sustum, dehşetle atan kalbim konuştu.

☽

Soluksuz, derin bir uyku uyuduğumu söyleyemezdim. Gözümü kapattığımda ilk Alaz'ın zindandaki hali, başından akan zehir ve işittiğim kükreyişi beliriyordu zihnimde, ondan kurtulmayı başardığımda bu sefer de Alkandros'ta yaşadıklarımı düşünüyordum. Karan'ı bıraktığım hal geliyordu aklıma. Üzerine düşen duvarlar, yangın ve hareketsiz ayakları canlanıyordu zihnimin her köşesinde. Birinden kurtulsam öbürü başlıyordu. Katil olduğumu düşünmek istemiyordum fakat Karan'ın yaşadığını da görmek istemiyordum. Eğer öyleyse başıma bela olmaya devam edecekti, gözlerindeki o hırsı görmüştüm. Benim ırkını kurtaracak kişi olduğuma ölesiye inanıyordu ve bu düşüncesinden pek de kolay vazgeçecekmiş gibi durmuyordu.

Uyuyamadığım yetmiyormuş gibi şimdi de bunları düşünüp yeni başladığım günü de rezil ediyordum.

Sıkıntıyla yanaklarımı şişirerek nefes aldım. Ciğerlerime doldurduğum nefesi serbest bırakırken pişen fesleğenli omleti ocaktan aldım ve tezgâhın üzerine bıraktığım tabağa aktardım. Uyuyamadığımdan gün aydınlanır aydınlanmaz kalkmış ve biraz olsun vakit geçirmek adına kahvaltı hazırlamıştım. Mutfakta zaman geçirmeyi özlediğimi fark ettim, bu da bir çeşit terapi yöntemiydi benim için.

Alaz'a hazırladığım tepsiye omleti de eklemek için tabak aradım fakat alt raflarda istediğim boyutta tabak yoktu. Mutfak dolabının üst kapağını açtığımda en tepede, boyumun yetişmeyeceği seviyeye dizilmiş tabakları gördüm. Tezgâha ya da arkamdaki masanın sandalyesine çıkıp alabilirdim fakat insancıl yöntemlerle değil de içimde olduğunu bildiğim büyü gücüyle yapmak istedim bunu. Elimi tabaklara doğru kaldırdım, en üstteki tabağı gözüme kestirdim ve o tabağın bende olmasını hayal ettim. İlk seferinde başarılı olamadım, ikincisinde tabağı sadece oynatabildim ve iyice hırslandım.

Üçüncüsündeyse öyle bir güç kullandım ki bir anda tüm tabaklar havalanıp yüzüme doğru geldi ve dudaklarımdan korku dolu bir çığlık koptu. Fakat tabaklar suratıma çarpmadan bir santim önce havada asılı kaldı.

Bunu elbette ben yapmamıştım.

"Gücünün ayarını iyi tutturmalısın."

Âdeta görünmez bir iple kendi kendilerine eski yerine konan tabaklara baktıktan sonra mutfak kapısından girip bana doğru yürüyen Alaz'a baktım. Gövdesi hâlâ çıplaktı ve bu sayede iyileşmeye yüz tutan yaralarını görebiliyordum. Şifacı Agnes haklı çıkmıştı, kızarık kanlı izler bir gecede silinmiş, yerini ten rengi izlere bırakmıştı. Daha güçlü olanlar ise kabuk bağlamıştı fakat onların da yarın yok olacağına şüphem yoktu. Yine de tam iyileşmemişti ve yatması gerekiyordu. "Neden kalktın?" dedim telaşla. "Yatman gerekiyor, kahvaltını getirecektim."

"Kötü hissetmiyorum," dedi yanıma geldiğinde ve az önce orantısız güçle tabağı almayı denediğim rafa uzandı, rahatlıkla en üstteki tabağı aldı ve tezgâha koydu. "Bir tane yeter mi?"

Yakınlığı odunsu kokusunu hemen solumamı sağlamıştı, az önce normal olan yüreğim yine baterist grubunu sahneye davet etmişti ve şimdi içinde hızlı ritimli bir müzik çalınıyordu. Aramızda olmasını istediği mesafeye dikkat ediyordum lakin çok da soğuk yapmak istemiyordum. Geceden beri yaptığım gibi gözlerimi ondan ayırıp, "Yeterli," dedim. "Senin için indirecektim zaten."

Bakışlarının tepsiye indiğini anladım. "Yormasaydın kendini." Sesi gerçekten içtendi. "Dolapta her zaman hazır bir şeyler olur."

"Yormadım," diye yanıtladım ve omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Pek uyuyamadım gece. Erken uyandım." *Hiç uyuyamadım, öyle olunca da kalktım.* "İyi geldi bir şeyler hazırlamak. Vakit geçirdim işte." Elimi gelişigüzel salladım. "Boş ver şimdi beni," derken ona döndüm ve kaşlarımla masayı işaret ettim. "Madem yatmıyorsun geç otur, iyileşmedin daha."

Ancak o değil masaya geçmek, karşımda bir adım bile gerilemedi. Hareleri bakışlarımı kendine hapsetti, sanki çevirirsem ceza yazılacaktı. Elini kaldırıp tezgâhın kenarına koyduğunda parmak uçlarımız birbirine değdi ve yine bir elektriklenme hissettim. Birden dudakları hareketlendiğinde konuşacağını anladım. Çok geçmeden, "Efsun," dedi.

"Bu evde omlet kokusu mu alıyorum yoksa bedenimin aksine henüz uyanamayan burnum rüya mı kokluyor?"

Kuray'ın sesi hem Alaz'ın bana söyleyeceklerini hem de onunla olan bakışmamızı böldü. Bedenlerimizin arasındaki yakın mesafe açıldı ve ikimiz de aynı anda mutfağın giriş kapısına baktık.

Otuz iki diş sırıtarak içeri giren Kuray yeşil gözlerini büyüttü ve, "Vay, birbirleri için canlarını feda eden çifte kumrular erkenden uyanmış!" dedi her zamanki yapmacık heyecan kattığı bariz olan sesiyle. Sonra onunki kadar mutlu görünmeyen yüzlerimizi inceledi. "Bir şeyi mi böldüm yoksa?" Kaşlarını iki kez kaldırıp indirdi. "Hı?"

Alaz sabır diler gibi iç çekti. "Sana gitmeni söylemedim mi?"

Öyle mi söylemişti?

"Söyledin, söyledin kardeşim ama," derken iki elini birden sol göğsünün üzerine koydu, "sizi bu ıssız yerde tek başınıza bırakmanın doğru olmayacağını düşündüm. Efsan araba kullanmayı bilmiyor, sense yaralısın ve gücün normalden zor ortaya çıkıp çok çabuk tükenebilir. Burada durmam en mantıklısı olacaktı." Dudaklarını birbirine bastırarak yaptığı fedakârlığı daha dramatize etmek amacıyla duygulu duygulu başını salladı. Ardından gözlerini masaya iliştirdi. "Fesleğenli omlet mi? Gerçekten mi?" Kimseyi beklemeden sandalyesini çekip oturdu. "Çok açım." Tabağını kahvaltılıklarla doldurmaya başladı; bir tabağına, iki ağzına atıyordu.

Alaz'ın aksine ben Kuray'dan rahatsız olmuyordum. Modumun düşüklüğüne rağmen bu halleri beni hafif de olsa gülümsetmeyi

başarmıştı. O yemeye devam ederken ben Alaz'a tekrar masayı işaret ettim. Yüzü düşse de bu sefer ikiletmedi, konuşacağı şey her neyse bunu Kuray'ın yanında yapamayacağı belliydi ve el mahkûm masaya oturdu.

Hazırladığım sofrada pek bir şey yiyemedim çünkü iştahımın tam olarak yerine geldiği söylenemezdi. Dün akşam yaptığım çorbadan bile içmemiştim, şimdiyse bir dilim domatesi zor yiyordum. Bunun nedeni sadece Alaz'la yaptığımız dün geceki konuşma değildi, yaşadıklarımın izi henüz silinip gitmemişti.

Ben çatalımdaki zeytinle oynarken, "Bars'la konuştum," dedi Kuray. O an gözlerimi tabağımdan kaldırıp ona baktım. Bars'ı en son, bana Alaz'ın zindana düştüğünü haber veren Sara'yı evden çıkarırken görmüştüm. "Alkandros Sarayı'yla ilgili bilgiler aldım."

Karan'ın profili yine zihnimi işgal edince elimdeki çatal tabağımın üzerine düştü. "Yaşıyor muymuş?" diye sordum merakla.

Bilmediğini belli edercesine omuzlarını kaldırıp indirdi. "Sarayın dışı bu kez daha güçlü bir kalkanla çevrilmiş. İçeride neler döndüğünün bilinmesini istemiyorlar, her şey olabilir."

"Yaşıyorsa da onu bekleyen son belli," dedi Alaz, ölüm kadar soğuk sesiyle. "Alacağı nefes sayılı."

"Öldüyse de yaşıyorsa da," dedi Kuray çatal ve bıçağını tabağının kenarına bırakırken. "İki türlü de bize savaş açacaklar. Onu Efsan'ın değil, aslında bizim etkisiz hale getirdiğimizi düşünüyorlar muhtemelen. Efsan'ı bizim bir düşman olarak gönderdiğimizi."

"Elbette öyle düşünecekler," dedi Alaz, oldukça ciddiydi. "Diğer türlüsü Efsan'ı tehlikeye atmak olur."

O an oturduğum sandalyede dikelerek, "Bu da sizi tehlikeye atmak olmuyor mu?" diye sordum endişeyle. Karan yaşıyorsa sessiz sakin kalmazdı ve dönüşünün, beni kaçırdığı gün kadar normal olmayacağına emindim. Bu sefer daha beter bir hal alacaktı, gözü hiçbir şeyi görmeyecekti. "Karan rahat durmayacaktır. Beni gerçekten laneti kıracak, ırkını kurtaracak kadını olarak görüyor. Bilgesinin sözüne tamamen inanmış. Evlenmek için her yolu deneyecektir."

"Sen onun kadını falan değilsin," dedi Alaz ciddiyetin taştığı siyah gözlerini bana dikerek. İfadesi kanımı dondurmuştu. Hareleriyle aynı renk masanın üzerinde duran elini yumruk yaptı ve kasılan yüz

ifadesiyle ekledi: "Değil Karan, tüm evren bir araya gelip seni almaya çalışsa yine bırakmam."

Bu, bu konu hakkında söylediği son ve en net cümle oldu.

Kahvaltı faslı sonlandığında Kuray havanın soğukluğuna aldırış etmeden göle girmek için çıkıp bizi yalnız bırakmıştı. Alaz bir şey yememesine rağmen sandalyesinde oturmaya devam ediyordu, bense kirlileri tezgâha taşıyordum. Garip ama istemeden de olsa bir an tüm bu büyülü evrenden uzak olduğumuzu düşündüm ister istemez. Benim dünyamdaydık, her şey normaldi, tek sıkıntımız bu ayki maaşın faturalardan arta kalan kısmıyla ne yapacağımızdı. Ne güçlü düşmanlar ne değişik yaratıklar ne de saklamam gereken bir sırrım vardı...

Çok uzak, çok ütopik hayallerdi bunlar. Bazen olmam gereken yer burasıymış gibi hissediyordum, ait olduğum yer burasıydı ve artık kendime dünyama dönüşüm yoktu. Sanki orada da bundan böyle normal hayat süremezdim. Ve tek başıma dönüp burayı arkamda bırakmak artık hiç iyi bir fikir gibi gelmiyordu.

"Efsun."

Dalgın bir halde kirli tabakları sudan geçirirken işittiğim sesle tüm düşüncelerimden arınıp ne zaman arkama geldiğini bilmediğim Alaz'a döndüm. Tedirginlikle üzerini inceledim, henüz ilaçlarını sürmemiştim. "Bir ağrın sızın mı var?" Yanından geçip masaya gitmek için hareketlendim. "Merhemleri getireyim. Geç bile kaldık sürmekte."

Büyük eli kolumdan tutarak beni durdurduğunda kafam hemen yüzüne doğru kalktı. Ne olduğunu sormak için dudaklarımı araladığımda konuşmama izin vermeden, "Yok," dedi hiç gocunmadan. "Özlemden başka bir problemim yok," diye ekledi sonrasında ve nefeslendi.

Sürekli ayarlarımla oynamayı alışkanlık haline getirmiş olmalıydı, buna başka bir açıklama getiremiyordum. Rahatsız etmediği halde ne yapacağımı bilemediğimden tek elimle saçlarımı geriye atarak, "Bir öylesin bir böyle," dedim iç çatışmalarımı dile getirmek istercesine. "Ben senin ne istediğini anlayamıyorum Alaz, gerçekten."

"Biraz durmanı istiyorum," diye yanıtladı hemen. "Kavgasız gürültüsüz konuşabilmek istiyorum. Sanırım kendimi açıklamam gerekiyor."

Aramızda ne geçerse geçsin en büyük kini ona duyarken en büyük zaafım da o oluyordu ve kendimde buna karşı koyacak gücü

bulamıyordum. Beni zayıf birine çeviriyordu ve işin kötüsü bundan rahatsız değildim.

Konuşmayı hak ediyorduk, bunun bilincindeydim. Aramızdaki problemleri sürekli kaçarak çözemezdim, daha olgun davranmam gerekiyordu; halbuki genelde hemen duygularıma ve hüznüme yenilip gidiyor, gözle görülür bir mesafe ekliyordum. Fakat bu mesafeyi isteyen o değil miydi? Kendisi için yaptığım bunca şeyi elinin tersiyle itip onu umursamamamı söyleyen o değil miydi? Düşüncelerim allak bullak olmuştu.

İçimde büyük bir hasreti vardı günlerdir vuslatını bekleyen ancak biraz da kırgınlık dolmuştu şimdi ruhuma. Çekip gitmekle kalıp öylece karşısında durmak arasında gittim geldim.

En sonunda biraz çekinsem de karşı koymadan söylediğini yaptım, belimi tezgâha yasladım, geçip gitmek için attığım adımımı geriye aldım. Kararsız bir ifadeyle Alaz'a bakmaya devam ettim, ne yapmam gerektiğine emin olamıyordum. "Ne konuşacağız?"

Birkaç saniye sessiz kaldık, gözlerimi ondan ayırıp camın ardındaki gölete bakmak yapacağım iyi şeylerden olabilirdi lakin kendimde bu iradeyi bulamadım. Ortam sessizdi, dışarıdan değişik bir kuş sesi duyuluyordu, uğuldama gibiydi. Belki de huzurun sesiydi...

Alaz büyük ellerinden birini bana uzatıp tenimi eritmek ister gibi sağ bileğimi kavradığında refleks olarak bakışlarımı oraya indirdim. Onun da hareleri bu defa yüzümde değildi, ailemin hediyesi olan bilekliği kolumun üst kısımlarına itti, bileğimdeki izleri izledi. İşaretparmağı izlerin üzerinde gezindi yavaşça. Ruhum karlı bir kış gecesi çırılçıplak dışarıda kalmış bir beden gibi sarsıldı.

"Çok kötü olmuş."

Soluğum ciğerlerime çok zor ulaşıyordu. Sakin kalmayı deneyerek omuz silktim. "En azından artık acımıyor."

Parmağı değdiği noktalarda güçlü yıkımlar oluşturmaya devam etti.

"Yaralarına ilaç olamamaktan nefret ediyorum," dedi. Cevap veremedim. Bileğimi yukarı kaldırdığında ne yapacağını tahmin edemedim. Dudaklarına yaklaştırdığında heyecanla kıpırdandım, gözlerini kapattı ve şifa olmak ister gibi sakince öptü bileğimi.

Tek dokunuşu içimde şiddetli bir elektrik akımına sebep oldu, etkisiyle neredeyse ben de gözlerimi kapatacaktım. Nefesim kesildi, almak istediğim soluklar içeri giremedi. Yutkundum.

"Aksine bir sen iyi geliyorsun," dedim birdenbire. Sesim kısık fakat tereddütsüzdü.

İçinde delici okların saplandığına emin olduğum gözleri yine bana odaklandığında kalbim sıkıştı. Dudaklarını aralayıp, *"Efsun,"* dedi. Vurguladığı her harfte bir bıçak saklıyordu ve hepsi yüreğime saplanmıştı. "Beni nasıl yaktığından haberin var mı?"

Bilmiyormuş gibi kafamı salladım ve konuşmanın alacağı şekli tahmin ettiğim halde, "Nasıl?" diye sordum.

Bileğimi indirdi fakat elimi bırakmadı. Yüzlerimizin arasındaki mesafe oldukça azdı ve bu yakınlık yüksek derecede bir sıcaklık bahşediyordu.

"Legonya zehri his kaybına yol açar," dedi. Bu ayrıntıyı bilmiyordum, kaşlarım gözlerimin üzerine indi. "O üzerine döküldüğü müddetçe sadece onun verdiği acıyı çekersin, dışarıdan gelen hiçbir şeyi hissetmezsin; bu herkes için böyledir."

O an aklıma o haldeyken Alaz'a sarılışım ve onu öptüğüm an geldi. Bunları hissetmeme ihtimali yüzümü düşürdü ve hüzün dolu bir sesle, "Öyle mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Öyleydi," dedi, bileğimi okşamaya devam ediyordu ancak etkileyici bakışları gözlerimdeydi. Boşta kalan eliyle yanağıma dokunduğunda ürperdim, başparmağı değerli bir elmasa değiyormuş gibi özenle ilişti altdudağıma. Gözlerim kendiliğinden aşağı kaydı ve ağzımın kenarındaki parmağına baktı. Tüylerim diken diken oldu. Karanlık irislerine güçbela bakabildim.

"Ama ne bana sarıldığında hissizdim ne de beni öptüğünde." Başını iki yanına doğru ağır ağır salladı. "Yakıyorsun Efsun," dedi. Bu cümle dudaklarından bir fısıltı gibi yükselmişti. "Acı veren bir yanış değil bu ama hiçbir şeyin engel olmasına, hiçbir şeyin senin önüne geçmesine izin vermiyorsun."

Ciddiydi, ne alaylı bir hareket sezdim bakışlarında ne de dudaklarının kenarında dalga geçtiğini ele veren bir kıvrılma gördüm.

"Yakıyorsam eğer, yandığımdandır," dedim çekinmeden. Artık susan, bir şeyleri sineye çeken, içinde tutan taraf olmaktan yorulmuştum. Kendi içimdekileri biliyordum, artık emindim lakin durumun Alaz'da da böyle olmasını beklemiyordum. İtirafıydı belki de beni cesaretlendiren. Beni bir kez daha afallatmayı başarmış, doğduğum günden beri ıssız kalan kalbime bir kez daha kurmuştu tahtını. Yüreğime dokunan ilk ve tek kişiydi. Ve bu değişecek gibi görünmüyordu. Tüm tehlikeleri yok sayarak ona karışmak istiyordum fakat o... bundan rahatsız mıydı?

Alaz'ın bileğimi tutan eli gevşedi, kolumu serbest bıraktı. Karşımdan ayrılmadı, onun yerine bir adım daha atıp aramızdaki mesafeyi gözle görülür bir biçimde azalttı. Kolumu bırakan eli yanağıma çıktı ve küçük suratım büyük, sıcak avuçlarının arasında kaldı. İçinde belirgin şimşekler çakan gözleri, gözlerimden ruhuma girmek ister gibi bakıyordu. Ne sağa dönebiliyordum ne sola. Sanki beni tekrar görünmez bir kapanın içine hapsetmişti ve ben bu kapandan çıkmak istemiyordum.

"Sen ne himayem altında olan bir kız ne de sadece anlaşma için yanımda tuttuğum birisin," dedi bana dün geceki söylediklerimi hatırlatmak ister gibi ve yutkundu. Başını biraz daha eğdi, merakla cümlesinin devamını beklerken ondan gelecek her hamleye hazırdım şimdi. "Sen benim sonunu göre göre yürümekten vazgeçmediğim felaketimsin."

Sözleriyle beni ele geçirdiği yetmiyormuş gibi bir de kendine çekti. Gövdemi göğsüne yasladı, ellerini sırtıma doladı ve dudaklarıyla saçlarıma dokundu. Kanıma ılık bir akıntı karıştı, nereye konacağını bilmeyen ellerim ilk birkaç saniye havada asılı kaldı, omuzlarına dokunacak oldum fakat yara izleri aklıma gelince canını acıtmaktan korktum. Alaz hislerimi okuyormuş gibi bir anda yavaşça geri çekildi.

Alnını alnıma yaslayıp, "Korkma bana dokunmaktan, senin tenin-den zarar gelmez tenime," diye mırıldandı tek nefeste.

Kalbimden mideme hücum eden kelebek sürüsü daha doğru düzgün yol alamadan duygusal bir ifadeyle tebessüm ettim. Bu sefer söylediğinden cesaret alarak ellerimi omuzlarına yerleştirdim, ardından ellerim doğru yeri bulmuş gibi ensesinde buluştu ve başımı ondan güç almak istercesine göğsüne yaslayıp gözlerimi kapattım. Aramızdaki bu eşsiz büyünün ne biz ne de bir başkası tarafından kesilmeden dakikalar boyunca devam etmesine müsaade ettim.

Bölüm On

Yabancı

Zaman...

Zaman kavramı varlığını yitirmişti. Kaç dakika geçtiğini ya da henüz bir dakikayı doldurup doldurmadığımızı bilmiyordum.

Etrafta bizden başka somut ya da soyut her şey karanlıktı, parlayan yalnızca bizdik.

Alaz Şahzade ve ben.

Sonsuz zamanın akışında, birbirimizden ayrılmaya hiç niyetimiz yokken ince bir kız sesinin, "Burada mısınız?" deyip daha kelimesi bitmeden mutfak kapısını açmasıyla anın büyüsü bir anda yok oldu.

Sorusunun ardından kapının eşiğinde açık kalan ağzıyla duraksayıp, kocaman gözlerini saran uzun kirpiklerini kırpıştırmadan bizi izleyen kadın, Alaz'ın en küçük kardeşi Ladin'den başkası değildi. Bir Alaz'a baktı bir bana. Bir süre sonra yüzündeki o şaşkın ifade yok oldu ve yerini hoş bir gülümsemeye bıraktı. Ladin'i görünce Alaz'la aramızdaki bu yakınlık görülmemesi gereken bir şeymiş gibi çıktım kollarının arasından.

Ladin memnuniyet dolu bakışlarla bizi izlerken, "Buraya gelirken aklımdan milyon tane senaryo geçti ama hiçbirinde böylesi bir manzarayla karşılaşma ihtimali yoktu..." dedi bıyık altından gülerek.

"Buraya nasıl geldin Ladin?" dedi Alaz kız kardeşine. Tam bir abi gibi sesinde sorgulayıcı bir ton vardı.

"Var benim de birkaç gizemli yönüm," dedi Ladin ve kaşlarını kaldırdı. "Siz... Şey, her ne yapmak üzereyseniz devam edin." Başını olumsuz anlamda salladı. "Ben salondayım. Sadece abimi görmeye gelmiştim ve görüyorum ki çok iyi." Cevap vermemize fırsat bırakmadan art arda diziyordu cümlelerini. Dudaklarını birbirine bastırıp gülümsedi. "Gidiyorum," dedi son hecesini uzatarak ve yüzünü bizim aksi

yönümüze çevirdi. Çıkıp arkasından kapıyı kapattı ve adım seslerine, "İstediğiniz gibi takılabilirsiniz. Salonda görüşürüz," cümleleri eşlik etti.

Ladin bizi yalnız bıraktığında yeniden kalbimin sesini kulaklarımda duydum. Hâlâ az önce yaşadığımız duygu patlamasını atlatabilmiş değildim. Kalbim, *Alaz* diye atmayı sürdürüyor, beni şaşırtıyordu. Alaz'la aramızdaki duygusal tüm kalkanlar yok olmuş gibiydi. Güzel bir geçiş evresi yaşıyorduk.

Ladin mutfaktan çıktıktan sonra Alaz'la daha fazla konuşamadık. Ben kıyafetimi değiştirmek için odaya geçtim, o da kız kardeşinin yanına gitti. Hızlıca üstümdeki Alaz'a ait kıyafetleri çıkardım, temizlenen siyah kazağımla pantolonumu giyindim. Dağınık, gür kahverengi saçlarımı tepemde topladım, ısınan yüzümü soğuk suyla serinlettim ve normal bir görünüm aldığıma kanaat getirdiğimde odadan çıktım.

Yavaş ve temkinli adımlarla konuşma seslerinin geldiği salona yürüdüm. Açık olan kapıdan girdim ve büyük salonda oturanların yüzlerini ve bakışlarını bana çevirmelerine sebep oldum. Evet, üzerine yara izleri nedeniyle hâlâ bir tişört geçirmemiş olan Alaz'ın da.

Alaz'la çok kısa bir an bakıştım ve onun gözlerinde çok fazla oyalanamadan Ladin'e baktım, selamlarcasına hafifçe gülümsedim. "Tekrar merhaba."

"Tekrar mı?" dedi Kuray, Ladin'in bir cevap vermesine imkân tanımadan. "Siz ne ara karşılaştınız?"

"Ben geldiğimde Efsan mutfaktaydı," diye cevap verdi Ladin. "Orada karşılaştık."

Kuray anlamış gibi kaşlarını kaldırmakla yetindi, bense başka bir şey söylemeden yine duvarları tamamen cam kaplı büyük salonda, Ladin'in oturduğu ikili siyah deri koltuğun boş kısmına oturdum.

O sırada Alaz bakışlarını benim üzerimden çekip kız kardeşine odakladı. "Buraya geldiğini bilen yok, değil mi?"

Ladin başını olumsuz anlamda salladı. "Buraya geldiğimi gören olmadı ama daha kötü şeyleri bilen var," dedikten sonra sıkılgan bir şekilde yüzünü astı. "Cadı ve Caris Sarayı'na esir düştüğünü ve cezaya çarptırıldığını tüm saray öğrendi." İşaret ve ortaparmağını kaldırarak

tırnak işareti yapıp, "Tüm saray," diye vurguladı. "Annem ve babam da vardı."

Kimsenin bilmediğinden haberim yoktu. Oğullarını kurtarmak için benden önce birini göndermemelerine şaşırmıştım hatta fakat bunun nedenini Alaz'a soramamıştım. Doğru düzgün konuşamadığımızdan cümleler bu konuya dönüşememişti. Ancak şimdi sebebini öğreniyordum. Kraliyet ailesi tek oğullarının cezaya çarptırıldığını bilmiyordu. Görünen o ki bunu bilmemelerini isteyen Alaz'dı.

İyi de nedendi? Çok ağır eziyetler altında kalmıştı, bunun önüne geçebilmek gibi bir fırsatı vardı, neden gizlemişti?

Tepkisini ölçmek için dışarıdaki kasvetli havanın ışıklarını yüzüne serpmiş olduğu Alaz'a iliştirdim gözlerimi. Kaşlarını çok hafif çattı. "Kimden öğrendiniz?"

"Dün öğrenildi ancak kimin yaydığını bilmiyorum," dedi Ladin. "Ben duyduğumda çoktan babamın kulağına gitmişti. Abi neden söylemedin?" Hüzünlü gözlerle Alaz'ın vücudunu inceledi. "Şu haline bak, güçlü, güzel tenine nasıl izler yerleşmiş..." Yüzü iyice asıldı, seyrek ama biçimli kahverengi kaşları gözlerinin üzerine indi. "Eğer söyleseydin babam senin orada bir dakika bile durmana izin vermezdi."

Ladin'in duygulu, sitem dolu cümlelerine kulak asmadan, "Babam ne yaptı?" diye sordu Alaz.

"Önce bizim sarayı birbirine kattı. Öyle sinirlendi, öyle kükredi ki kimse karşısına çıkamaz oldu. Sonrasında Kadmos'a gitti bir orduyla. Senin çıkarıldığını orada öğrenmiş. Sıraç bağışlamış seni."

Alaz'ın siyah irisleri olayın bu şekilde duyulmasından hoşnut olmadığını belli eden bir ifade alıp suçlayıcı bir tavırla bana odaklandı. Sıraç'ın bağışlanmasına muhtaç birisi gibi görünmenin hoşuna gitmediği belliydi. Bu bakışma beni hiç de olmadığım halde suçlu hissettirdi ve gergin bakışlarımı Alaz'dan ayırıp tekrar Ladin'e yönelttim.

"Sonra Nephan'a gitti, seni bulmak ve durumunu kontrol etmek için. Şey aynı zamanda..." dedikten sonra sustu, sıkıntıyla iç çekti.

"Aynı zamanda?" derken tek kaşını kaldırdı Alaz.

Ladin dudaklarını birbirine bastırdı, söyleyeceği şeyi toparlamaya çalıştığını anlayabiliyordum. Sırtını yasladığı koltukta hafifçe

doğruldu, yeşil hareleri bana dokundu. O an konunun benimle ilgili olduğunu düşündüm ve bu kez kasılan ben oldum.

Tekrar abisine baktı. "Aynı zamanda alkanların cadılarla ittifak olup bize savaş açmalarını önlemek amacıyla..." Nefeslendi ve kalan cümleyi bir çırpıda söyledi. "...Efsan'ı Karan'a teslim etmek için."

"Ne?"

Bu şaşkınlık dolu soru elbette Alaz'dan değil, Kuray'dan çıkmıştı. Çakmak gözleri hepimizin yüzleri arasında mekik dokuyordu.

Sıcak ellerim bir anda buz tuttu, ruhuma anlık bir korku yerleşti. Değil Alkandros'a gitmek, Karan'la yahut onun ırkından herhangi biriyle göz göze gelmek dahi istemiyordum. Burada her yerde yaşardım, gerekirse bir konteynırın içine yahut lanetli insanlar zindanına atılmayı yeğlerdim fakat... Hayır, Alkandros'a gitmezdim, gidemezdim. Ölüm varsa ucunda, kabulümdü. Kendi ölümümü kendim bile gerçekleştirebilirdim lakin ne Karan'ın hükmüne ne sarayına ne de yatağına girmezdim. Hiçbir şey beni buna ikna edemezdi.

İçimde kopan afetlerin gözlerime ulaştırmak için can attığı tedirginliğimi dışavurmadan Alaz'a baktığımda ifadesinde yine en ufak bir değişme olmadığını gördüm, bu sefer benimle göz göze gelmedi. Ne korkmuş ne de endişelenmiş gibiydi.

"Geç olmadan buradan git Ladin," diye uyardı yumuşak bir tavırla kız kardeşini. Kralın benim hakkımdaki isteğiyle ilgili tek yorumda bile bulunmadı.

"Gideceğim ama..." Ladin şaşırmıştı. "Bir şey yapmayacak mısın abi? Babam bu konuda çok kararlı."

"Halledeceğim," dedi Alaz sadece ve bu konuda başka hiçbir şey söylenmedi.

Bu cümlesi beni rahatlatmalı mıydı emin değildim fakat içimde Alaz'a karşı sonsuz bir güven duygusu vardı. O halledeceğim dediyse hallederdi. Çok değil, daha bu sabah kahvaltıda keskin bir dille söylemişti beni Karan'ın ellerine bırakmayacağını.

Biliyordum, bırakmazdı.

Ladin gittikten sonra bana verilen odaya geçtim. Yatağa uzandım ve saatlerce düşündüm. Nasıl bir problem olduğumu düşündüm, nelere yol açabileceğimi düşündüm. Karan'ın onca kadın varken neden beni

seçtiğini düşündüm. Bu durumun Alaz'ın ya da burada yaşayan kişilerin başına açabileceği belayı düşündüm. Çıkacak bir savaşın sorumlusu olma ihtimalimi düşündüm.

En nihayetinde sonum ölüme çıkıyordu.

Burada sorunsuz alacağım bir nefes yoktu. Hep arkamı düşünecektim, hep ardıma bakacaktım ve hep diken üstünde olacaktım. Benim bu topraklarda sonsuzluğum yoktu.

Burada bana sunulan tek şey imkânsızlıktı.

Alaz haklıydı, ben felakettim. Sadece onun değil, ayak bastığım her yerin felaketiydim. Bir an önce kitabı bulup evime dönmem gerekiyordu, burası bana uygun bir yer değildi.

Bunların hepsi aklımın söylediklerivdi.

Kalbimse tam tersini söylüyordu, ona göre benim ait olduğum esas yer buraydı. Nephan, Alkandros, Varilok ya da başka bir yer değil, Alaz'ın ayak bastığı, Alaz'ın olduğu her yerdi. Ne garip bir histi bu, nasıl da alıyordu insanı etkisine.

Kalbin çığlıkları ne güçlüymüş sahiden, aklı bırakıyor geride.

Koyu gri nevresimin üzerinde bir sağa bir sola döndüm. Ne uyudum ne uyanık kalabildim. Baktığım yerle gördüğüm şeyler bir değildi. Tavanı izledim, gözlerimi kapatıp koyun saymayı denedim, perdeyi açıp akşam karanlığının, yeşilliğini ve beyazlığını sildiği ormanı izledim. Yine de rahata eremedim. Odanın duvarları üzerime yıkılacak, üstünde yattığım yatak beni içine çekecekti sanki.

Hiçbir şekilde rahata eremeyeceğimi anladığımda ani bir kararla bir kez daha yataktan kalktım. Kazağımın uçlarını çekiştirip üzerime oturmasını sağladım ve odadan çıktım. Koridor karanlıktı, içinde bulunduğum odanın ışığının yansıması aydınlatıyordu sadece önümü. Kuray'ın kaldığı karşımdaki odanın kapısının altından yayılan turuncu ışığa bakılırsa odasındaydı ve henüz uyumamıştı. Bu, Alaz'ın yalnız olduğu anlamına geliyordu.

Mutfağa gidip bir kaba ılık su doldurdum. Dışarı çıktım, yavaş, sessiz adımlarla soluma döndüm ve birkaç adımda Alaz'ın odasının önüne geldim. İçeriye girdikten sonra doğru düzgün alamayacağımı bildiğimden rahat nefesler alıp verdim. Ardından elimi kaldırdım ve kapısını tam üç kere tıklattım.

Ses gelmedi.

Odama dönüp yatağıma girme fikrini düşündüm ilk başta ancak buraya geliş amacım sadece Alaz'ı görmek değildi. Şifacının gönderdiği büyülü iksirleri sürüp sürmediğini bilmiyordum, onu da kontrol etmem gerekiyordu. Bu nedenle durdum, elimi kapının koluna atıp yavaşça çevirdim, aynı sakinlikle kapıyı araladım ve odasındaki ışığın yüzümü aydınlatmasına izin verdim. Gözlerim hemen siyah nevresim takımının serili olduğu yatağına ilişti; yorganı henüz yapıldığı gibi duruyordu, yastıkları da aynı şekilde duruşunu bozmamıştı.

Alaz yatağında değildi ve görünene göre hiç yatmamıştı.

Bakışlarımı sağa çevirdiğimde, banyo kapısının kapalı ama ışığının açık olduğunu gördüm. Burada olduğunu anladığımda sebepsizce rahatladım. Bu defa gitmeyi düşünmedim, kapıyı arkamdan kapattım. Yatağına ilerledim, elimdeki kabı komodinin üzerine koyup yatağın kenarına oturdum. Merhemlerin olduğu kapları paketlerinden çıkardım, sürülmeye hazır hale getirdim. Birkaç saniye sonra banyonun kapısı açıldı, altında siyah eşofmanı ve üzerinde hiçbir şey olmayan Alaz göründü. Bakışlarımız buluştu ve vücudumdaki tüm alyuvarlar sadece yanaklarıma doluştu.

Yoğunlaşan siyah irislerine daha fazla bakamadım ve bakışlarımı hemen merhemlere odakladım. "Seni kontrol etmek istedim."

"İyi yapmışsın," dedi bana doğru ilerlerken. Neden sesi bile yüreğime takla attırıyordu sanki? Hoş bir şey değildi, o etrafımda olunca hislerimi kontrol altına alamıyordum.

Yatağın sol tarafı ağırlığıyla çöktü, kokusu burnuma doldu ve kalp ritmim biraz daha hızlandı. Bezlerden birini elime alıp, "Merhemleri sürdün mü?" diye sordum.

"Hayır," dedi tok bir sesle. "Seni bekledim."

Nabzım daha delicesine atıyordu ve dudaklarım gülümsemek için çırpınıyordu. Bu sefer kendimi durdurmak yerine gülümsedim. Gözlerimiz birbiriyle buluştuğunda onaylarcasına başımı salladım.

Bu sırada Alaz gülüşümü izledi. Onun dudakları da bir tebessüme yol alacak gibi hareketlendi fakat alamadan siyah irisleri tekrar beni buldu. "Bu sabahın ardından bir daha hiç yüzüme bakmayacaksın diye endişelenmeye başlamıştım."

Gülümsedim. Bezlerden birini alıp suya batırdım, fazla suyunu sıktıktan sonra bedenimi Alaz'a çevirip vücuduna baktım. "Her şey yolunda mı?"

Bakışlarını benden ayırmadan, "Bazı şeyler değil, bazılarıysa hiç olmadığı kadar yolunda," diye yanıtladı.

Sadece izlerden bahsetmediği aşikârdı. Cesur bir şekilde, "Yolunda olanlara sevindim," derken bezi gövdesine sürdüm ve kapanan izlerin üzerinde dolaştırdım. Boğazımdaki rahatsız edici soyut kitleyi yok etmeye çalışarak yutkundum. Ne yaşarsak yaşayalım onun karşımda bu şekilde durmasına alışamayacaktım sanırım. Kendime gelmek adına boğazımı temizleyip ilgimi sadece yaralara vermeyi denedim. "İnsanüstü bir hızla iyileşiyor, benim dünyamda bu tip yaraların geçmesi haftalar, belki aylar sürerdi. Geçse bile izi kalırdı muhtemelen."

"Şanslıyım desene."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Öylesiniz," dedim. Çoğul kullanmıştım çünkü tüm bu evreni kapsayan bir durumdu bu.

Cevap vermedi.

Hızlı bir şekilde merhemi de yaralarına sürdüm, bu sefer acı dolu iniltilerini ya da kendini sıktığını görmemiştim ve bu beni sevindirmişti. Bitirene kadar aramızda başka bir konuşma geçmedi; ben dikkatle işimi yaptım, Alaz gözlerini kırpmadan beni izledi.

En nihayetinde kullanılmış bezleri yine kabın içine koydum. Burada yapacak bir şeyim kalmamıştı ama gitmek istemiyordum, o odada tek başıma uyumak istemiyordum. Bu, bünyeme ağır geliyordu. Alaz'ın yanında olmaksa beni daha rahat hissettiriyordu.

Kalmak istediğimi nasıl söyleyeceğimi de bilemiyordum.

Ona sırtım dönük bir halde çöpleri toplarken Alaz'ın bakışlarının üzerimde olduğuna emindim. Yatakta bir hareketlenme olduğunda doğrulduğunu anladım, başımı çok az soluma çevirdim ama görüş alanıma girmedi.

Birkaç saniye daha beni inceledi, ardından ben kalkmak için hareketlendiğim an, "Yine gidecek misin?" diye sordu.

Tatlı tatlı ürperdim. Beklemediğim bu soru, "Gitme," dercesine dökülmüştü dudaklarından. Belki de ben öyle duymak istemiştim, emin

olamadım. Kabı eski yerine koydum, başımı tam olarak ona çevirdim. Gözlerimiz birbiriyle buluştuğunda, "Kalayım mı?" diye sordum.

"Kal," diye yanıtladı hiç beklemeden ve kalbimin üzerinde kapalı duran onlarca tomurcuk çiçek açtı. Yatakta yavaşça sola kayarak benim için yer açtı. Eliyle boş olan kısma iki kere dokundu. "Gel buraya, dur bu gece yanımda. Seni solumama izin ver biraz daha."

Vücudumda dolaşan kanın ısısı yükseldi, gezdiği her yerde yakıcı bir etki bıraktı. İstediğim teklif Alaz'ın dudaklarından dökülmüştü, hiç itiraz edesim yoktu ancak lüzumsuz bir utanç hissi kapladı yine bedenimi. Yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, dudaklarımı birbirine bastırdım. Ardından bir yatağın boş tarafına bir de Alaz'ın yüzüne baktım. Dudaklarım nefesi oradan almam gerekiyormuş gibi aralandı, bir cevap vermem gerekiyordu.

"Rahatsız olabilirsin. Tam olarak iyileşmiş sayılmazsın."

Gülümsedi. "Olmam. Üzerimde o merhemlerden daha olumlu bir etki oluşturduğuna eminim."

Gözlerimi kısıp, "Ama ben çok deli yatarım," diye ekledim. "Sabah kalktığında beni üstünde bulabilirsin."

Gülüşü derinleşti. "İsteğimi artırıcı cümleler kuruyorsun."

Kararsız bakışlarımla öylece dururken Alaz kolumdan tuttu. "Gel buraya," diyerek beni kendine doğru çekti. Bedenim pamuktan yapılmış gibi itiraz etmeden ona doğru sürüklendi. Kolunu omzuma sardı, başım boynuna yaslandı, kokusu tüm büyüsüyle nefesime karıştı. Artık kendimi tamamlanmış hissediyordum, eksikliğini duyduğum tüm güven etrafımı sarmalamıştı. Alaz yanımdayken bedenim görünmez bir kalkanla çevriliyordu sanki.

Nereye koyacağımı bilemediğim ellerimden birini göğsünün üzerine bastırdığımda sağımda yattığından dolayı bedenine uzak kalan kalbim delicesine atmaya başladı yine. Ama tam kalbinin üzerinde durduğundan hem sıcaklığını hem de hızlı atan ritmini hisseden elimi geri çekmedim. Başımı omzuna dünyanın en rahat yastığıymış gibi yasladım. Alaz'ın çenesi saçlarıma değiyordu.

Odanın boşluğuna bakarken, "Bu çok garip bir his," dedim içimde tutamadan.

Başını hafifçe eğip nefeslendiğinde saçlarımı kokladığını anladım. "Garip olan ne?" diye mırıldandı sessizce.

Siyah duvardan ayırdım gözlerimi, elimin üzerinde olduğu kaslı göğsüne baktım. İşaretparmağım göğüs ucunun yukarısında kalan dikkatimi çeken benin hemen altındaydı. "Yanında..." derken soludum. Yüzüne bakmamamdı belki de beni bu kadar rahat konuşturan. "Bu kadar rahat hissetmem. Vücut ısın, kalp atışın, omzumda olan elin, başımı yasladığım omzun, hatta bakışın... Yani varlığın." Hafifçe başımı salladım. "Bana inanılmaz güven veriyor. Bunu kabul etmek biraz zor oldu ama öyle."

Uzun, kemikli parmaklarıyla saçlarımı okşadı. Dokunuşu omuzlarıma kadar indi ve vücuduma bir titreşim bahşetti. "Bunun için çok çabaladım," dedi alaylı bir sesle ama doğruydu. Alaz'a çok geç güvenmiştim, ona karşı ördüğüm duvarları çok geç yıkmıştım. Dudakları saçlarıma değdi, geri çekmeden titreşimlerini saç diplerime yayarak konuştu. "Ama her zerresine değersin."

Bu sefer gülümseyen ben oldum. O an huzur kelimesinin varlığını hissettim, buydu, burasıydı, tam bu andı. Başımı yukarı kaldırdım ve biraz daha yapmazsam ertesi gün pişman olabileceğim şeyi yaptım. Alaz'a baktım. Kadmos'ta kaldığı günlerden bu yana uzayan sakallarını tıraş etmişti ve yüzü yine en sevdiğim halini almıştı. Keskin kıvrımlara sahip dolgun dudakları sıkıca kapalıydı, kaşlarının hafifçe üzerine indiği, bir bakanın çok kolay karanlığına karışabileceği kara gözleri sadece gözlerime odaklıydı. Ona bakmak, yapabileceğim en iyi işti sanki ve ben bunu çok geç fark etmiştim.

Olaylar karışık bir hal alacaktı, bunu tahmin etmek zor değildi ve Alaz'ı daha ne kadar bu şekilde izleyebileceğimi bilmiyordum.

Ben büyük bir dikkatle onu incelerken onun kaşları çatıldı. Kapalı dudakları aralandı. "Canını sıkan bir şey mi var?" diye sordu.

Beni o kadar iyi tanıyordu ki bazen şüpheye düşüyordum. Ben mi duygularımı gizlemekte becerikli değildim yoksa sadece Alaz mı beni çözmekte ustaydı? Emin olamıyordum.

Ladin'in söyledikleri aklımdaydı. Alaz alacağı cezayı neden ailesine söylememişti? Neden göz yummuştu zindana atılmaya? Akıl kârı değildi.

Düşüncelerimi içimde tutamayarak, "Alaz," dedim.

"Söyle güzelim."

Söyleyeceklerim bir çırpıda çıktı dudaklarımdan. "Ceza aldığını ailene neden söylemedin?" Tek kaşım havaya kalktı. "Ladin söylediklerinde haklı, senin yerine gönüllü olacak birini bulurlardı."

"Bulurlardı," diye doğruladı beni. "Gönüllü kişi beni zindandan çıkarmaya gelirken onlar ne durumda olduğunu umursamadan seni alıp Karan'a teslim ederdi. Sırf sorunlar çözülsün diye."

Keskin ses tonu bana ihtimalleri hatırlatarak ruhuma bir çizik attı. Cezayı ailesine söylememe sebebi bendim, sırf ben Karan'a teslim edilmeyeyim diye duyurmamıştı kimseye. Elimin altında duran gövdesinde, dudaklarının kenarında, baktığım gözlerinin üzerinde olan her iz, benim uğruma alınmıştı.

Gözlerim sızladı, kalbim sanki atmayı bıraktı. Suratım iyice asıldı. "Benim yüzümden."

Söyleyeceklerimi tamamlamama izin vermeden araya girdi. "Senin yüzünden değil, *senin için.* Senin uğruna. Sol tarafımda bir yürek taşıdığımı hissettiren, o yüreğe dokunabilen, tek bakışıyla harlayıp yakabilecek olan kız için. Benim *Efsun*'um için. En başından beri."

Kalbim tekledi, sulak bir alana dönen gözlerim yaşlarını serbest bırakmak için can attı lakin onları durdurmayı başardım. Nefes alarak odunsu kokusunu içime çektim. Bir masal gibiydi; sonu iyi bitmeyecek ve her hücremde kendisinden bir parça bırakacak etkileyici bir masal.

Söylediklerinin beni sevindirmesi, belki gülümsetmesi gerekiyordu ancak yapamadım hiçbirini. Canım acıdı.

Sıkıntıyla iç geçirdim. "Alaz," dedim yine, sesim zayıf çıkıyordu. "Biz yanlışız, farkındasın değil mi?"

Gözleri beni terk etmedi, cevabıysa diğerleri kadar hızlı gelmedi. Biraz bekledi, sonrasında o da benim gibi iç çekti, elimin altında kalan göğsü yükseldi. "Kime göre?"

"Benim dünyama, senin dünyana... Burada yaşayanlara, krallığına, ailene... Hepsine göre yanlışız."

Omzumda duran elini kaldırıp avcunu yavaşça sıcak yanağıma bastırdı. Yüzümün yarısı büyük elinin altında kaybolmuştu âdeta. Başparmağı değdiği her yerde kibrit etkisi oluşturdu. Efsunkâr sesi

çok geçmeden duyuldu. "Peki sana göre Efsun?" diye sordu. "Sana nasıl hissettiriyor?"

Beklemediğim bir soruydu. Hemen yanıtlayamadım, kelimeler ağzımda tıkılıp kaldı. Bakışlarımı gözlerinden ayırdım ve yanağıma ufak ufak dokunmaya devam eden eline indirdim. Öyle sakinleştiriciydi ki tam bu an gözlerimi kapatıp kendimi uykunun kollarına bırakabilirdim. Alaz'ın yanımdaki varlığı gördüğüm kâbusları bile korkutur, engellerdi sanki.

Dilimi kuruyan dudaklarımın üzerinde gezdirdim ve tekrar gözlerine odaklandım. "Herkesin aksine tek doğru buymuş gibi."

Yanıtım onu memnun etmiş olacak ki dudakları küçük bir tebessümle iki yana kıvrıldı. Elini yanağımdan çekmeden başını hafifçe eğdi, dudaklarını alnıma bastırdı. İçimdeki kuruyan çeşmelerden litrelerce soğuk su aktı. Elimde olmadan gözlerimi kapattım. Alaz geri çekildi fakat öpücüğünün etkisi alnımı terk etmedi. "Diğerlerine göre yanlışken birbirimizin doğrusuyuzdur belki."

Söylediği yüzünden yüzündeki ifadeyi merak ederek tekrar inceledim onu. Ciddiyetinde zerre azalma yoktu keza artık buna şüphem de yoktu. Yine de içimdeki kara bulutlar beni terk etmedi. "Bizim doğrumuzla ilgilenirler mi ki?" diye sordum. "Alaz, ben burada bir kaçağım ve her an fark edilebilirim. Hayatım pamuk ipliğine bağlı. Onu da geçtim, Ladin'in bugün söyledikleri..."

Sözlerimi tamamlamama izin vermedi. "Hayatın pamuk ipliğine bağlı falan değil," dedi sertçe, kötü bir şey söylemişim gibi. "Sen benim yanımdasın, benimlesin. Almalarına izin verir miyim sanıyorsun?" Sustum, cevap veremeden onu dinlemeye devam ettim. "Ladin'in bugün söylediklerine de aldırış etme. Babamla bizzat konuşacağım. Değil seni Karan'a vermek, Alkandros'a tek adım atmana bile izin vermem."

Öyle gözü karaydı ki ondan zerre şüphe duyamıyordum. Yine de, "Babana ne diyeceksin?" dedim. "Halkı için beni feda etmeyi göze alacaktır."

"Seni yanımda Karan'a karşı tehdit unsuru olarak tuttuğumu söyleyeceğim. Bu onu biraz oyalar."

Alt ve üst kirpiklerimi birbirine yaklaştırdım. "Tehdit unsuru?"

"Karan seni alabilmek için önce büyücülere bağlanmayı kabul etmeli."

"Ya ederse?"

"Etmeyecek," dedi ve durdu. "Oldu ki etti. İşte o zaman çıkacak savaş umurumda olmaz."

Yüzüm düştü. Gerildim, bakışlarımı yere eğdim ve halsiz nefesimi ağzımdan serbest bıraktım. "Ben galiba gerçekten bir felaketim."

"Evet," diyerek onayladı. Ardından yanağımdaki elini gövdeme indirip bu defa iki koluyla beni sardı, sıcaklığını bana yaydı, göğsümü gövdesine yapıştırdı. Dudakları kulağıma doğru indi ve ılık nefesini ruhumu ürpertmek ister gibi fısıldadı: "Sen başıma gelen en güzel felaketsin."

Kalbimin kapıları aralandı ve çıkan onlarca kelebek mideme doğru kanat çırptı. Fakat gerginliğimde, endişelerimde doğru dürüst bir eksilme olmadı. Sıkıntıyla ona bakarak, "Alaz," diye sızlandım tekrar.

Fakat hemen, "Efsun," diyerek cümlemi tamamlamama izin vermedi. "Düşünme artık bunları. Ben yanındayım. Sen sadece bana sığınmayı dene."

"Burada senden başka sığınağım yok," dedim ve tekrar başımı göğsüne yasladım. Dediğini yapacaktım ve tüm o düşünceleri yok sayacaktım. En azından şimdilik. Yine, "Alaz," dediğimde bu kez karşılık olarak *hımm* sesi çıkardı.

"Göğsün çok rahat," derken uykuya hasret gözlerimi kapattım. "*Tweety*li yastığımdan bile."

"Ne yastığından?"

Kıkırdadım. Arkeolog, Eskimo ve örümcek adam kelimelerinin yanına Alaz'ın bilmediği bir şey daha eklenmişti: *Tweety*. Onu merakta bırakmamak adına açıkladım.

"Tweety. Çizgi film kahramanı, sarı bir kanarya. Küçükken çok severdim, babam da bunu bildiğinden hediye olarak yastığından almıştı. O kadar güzeldi ki. Pembeydi ve üzerinde o sarı kanarya vardı. Yastığı kollarımın arasına alarak uyurdum, başka hiçbir şey onun kadar rahat hissettirmezdi."

Beni büyük bir dikkatle dinledi ve sonunda ekledi. "Ta ki Alaz Şahzade'nin kaslı göğsüne kadar."

Dudaklarımdan kısık bir kahkaha döküldü. "Evet, öyle."

Tekrar bir sessizlik oluştu aramızda ama susmak istemiyordum. Uykulu bir tonla, "Peki ya sen?" diye sordum.

Kaşları gözlerinin üzerine indi. "Ne ben?"

Sorumu açtım. "Aslında hayatın hakkında çok bir şey bildiğim söylenemez. Nasıl bir çocukluk geçirdin? Böyle garip eşyaların var mıydı?"

Biraz bekledi, düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı. Ardından başını hayır anlamında sallayıp, "Yoktu," dedi düz bir sesle. "Ama sanırım her gece güzel bir fiziğe sahip, güzel saçları, kokusu, gözleri, dudakları olan bir kızla uyumaya hayır demezdim. Şu an kollarımın arasındaki gibi."

Tebessümümü bastıramıyordum, yanaklarım yine tatlı bir pembe rengini almıştı, bunun farkında olmak pek zor değildi. Bakışlarımı ondan kaçırdıktan sonra, "Çocukken aklın böyle şeylerde olmaz," dedim. "Ben ciddiyim, nasıl bir çocukluk geçirdiğini merak ettim."

Alaz sessiz kaldı, bu defa bana bakmak yerine boş duvarı izleyen o oldu. Sanki o siyah harelerin ardında bir şeyler canlanmıştı. Aklına girip neler düşündüğünü görmek istedim o an ve ilk defa bir imkânsızlık canımı bu kadar belirgin bir şekilde sıktı. "Bir prens nasıl bir çocukluk geçirirse öyle."

"Anladım," dedim ve aklımda güzel anlar canlandı. "Muhtemelen oyuncaklarla dolu bir odan, etrafında pervane bir sürü insan vardı."

"Kız kardeşlerimin aksine benim oyuncaklarla dolu bir odam olmadı," diyerek verdiği cevapla duraksadım ve yüzümdeki gülümseme silindi. Çünkü Alaz gülmüyordu, gözlerinde anlamını okuyamadığım durağan bir ifade vardı. "En iyi oyuncaklarım kılıç ve oklardı. Beş yaşında büyüyle suçlu bir adamı öldürmem istendi."

Afalladım. Dudaklarımdan bir kelime çıkması için erkendi çünkü anlık duraksamaya uğramıştım. Alacağım yanıtın bu olacağını beklemiyordum. Beş yaşındaki birinden nasıl adam öldürmesi beklenirdi? Nasıl bu doğrultuda yetişebilirdi bir çocuk? Bir yaş sınırı olması gerekmez miydi? Evet, ben de eve hapsolan, kâbuslarla dolu uykular geçiren bir çocuktum ancak ailem her zaman yaşıma göre davranmama fırsat tanımıştı. Sanırım bu konuda şanslıydım. Belki de olaylara hep kötü tarafından bakıyordum.

Öldürüp öldürmediğini sormadım. Bu konunun Alaz'ı pek rahat ettirmediğinin farkındaydım ve üstüne giderek canını acıtamazdım. Başımı tekrar eğdim, legonyanın bıraktığı izlerle kaplı gövdesini öptüm, sonra öptüğüm yere yanağımı bastırıp gözlerimi kapattım. "Bana bu rahat yastığı bahşettiğin için teşekkür ederim Efendimiz Alaz."

Gözlerim kapalı olduğundan gülümsediğini görememiş ama hissetmiştim.

"Efsun," dedi ben uykunun derinliklerine dalacakken. "Seni kaybetmem." Son söylediğiyse zihnimde hayal meyal dalgalandı: "*Çünkü çok geç buldum.*"

İşte o gece hiç kâbus görmedim.

☽

Derin bir uykudan uyandığımda gözlerimin ilk karşılaştığı şey siyah tavan oldu. Dışarıdan yansıyan ışıklara göre hava yine pek aydınlık değil, kasvetliydi. Kendimi hiç olmadığım kadar dinç ve enerjik hissediyordum. Normalde uykudan uyandığımda göz altlarımda bir ağrı, kirpik diplerimde acı olurdu lakin şimdi hiçbiri hissedilmiyordu. Muhtemelen sebebi soluksuz bir şekilde uyumamdı.

Gecenin son hatıraları zihnimdeki gösteri merkezinde oynayınca bana kesintisiz bir uyku bahşeden adamın yüzünü görmek için başımı soluma çevirdim.

Ancak karşılaştığım şey boşluk oldu. Gece göğsünde uyuyakaldığım Alaz yanımda değildi. Bir an onu rahat ettiremediğimi, hareketli uyuduğum için dayanamayıp gece kalkıp gittiğini düşündüm ve bu moralimi bozdu. Gözlerimi banyoya çevirdim. Işığı yanmıyordu, orada da değildi. Salonda olduğu kanaatine vardım ve ağzımı kapatarak esnedikten sonra yatakta doğruldum. Saçma bir mutluluk vardı içimde, üzerimde kendi kıyafetlerim, tenimde onun odunsu kokusu vardı.

Öylece durup kendimi koklasam çok mu anormal olurdu?

Elbette öyle olurdu. Başımı sallayarak ayağa kalktım ve lavaboya girmeden önce dışarı bakmak için hareketlendim. Burası evin arkasına bakıyordu ve hava sabahın ilk saatleri olmasına rağmen biraz sonra akşam olacakmış gibi karanlıktı. Tam camın dibine geldiğimde yapraklarla süslenmiş çimenlerin üzerinde, gölün tam kenarında

bana sırtı dönük halde bağdaş kurarak oturan bedeni gördüm. Tabii ki ilk bakışta onun Alaz olduğunu anladım ve kalbim birkaç kez üst üste takla attı.

Başı önüne eğikti fakat ne yaptığını göremiyordum. Böyle bakmaya devam ederek göremeyeceğimi anladığımda geri çekildim. Tekrar odaya döndüm ve yanına gitmeden evvel lavaboya girdim. Avuçlarımı renginin beni şaşırtmadığı siyah banyo dolabının tezgâhına yaslar yaslamaz yüzüme baktım. Göz altlarımda oluşan hafif morluklarla güne başlamamak benim için bir mucize gibiydi. Elimde olmadan gülümsedim ve rutin işlerimi halletmek için musluğu açtım.

Nidos, Nephan'dan farklı değildi; en azından mevsim konusunda. Üzerimdeki ince kazakla dışarı çıkmanın beni üşüteceğini bildiğim halde sıkı giyinmemiştim ve dışarı adım attığım ilk an esen rüzgârla titredim. Her adım beni biraz daha yaklaştırıyordu hâlâ aynı pozisyonda oturan Alaz'a. Ne yapıyorsa kendini çok odaklamış olmalıydı ki kısalan mesafeye rağmen ne beni gördü ne duruşunu bozdu. Yanına ulaşmama ramak kala, "Ne yapıyorsun?" diye seslendim ve hafifçe eğilip başımı ona doğru uzattım.

Önünde duran büyük, çizgisiz kâğıdı sesimi duyar duymaz ters çevirdi. Kalemi işaret ve ortaparmağının arasında durmaya devam ederken başını çevirip bana baktı. "Ne ara uyandın?"

"Yaklaşık beş dakika oluyor," diye cevap verdim ve yanına oturdum. "Resim mi yapıyordun?" Elimi katlayarak yere koyduğu kâğıda uzattım. "Bakayım."

Kâğıdı çevik bir hareketle geri çektiğinde elim dizine düştü. "Bakma," dedi dizinin üzerindeki elimi tutup doğrulmama yardımcı olurken. "Şimdi değil."

"Neden?" diye sorarken gözlerimi kısıp yüzümde öfkeli bir ifade canlanmasını sağladım. "Yine *uygunsuz* şeyler mi çiziyorsun yoksa?"

Gülümsedi. Fakat bu küçük, gizli ve gözlerine ulaşmayanlardan değildi. Bayağı büyükçe gülümsedi, inci gibi bembeyaz dişleri gözler önüne serildi, yanaklarında iki çizgi oluştu ve çok nadir ortaya çıkan gamzeleri kendini belli etti. Yüreğim bu manzaraya karşın şaşkın bir tavşan gibi kaldı.

Ben havran havran gülüşünü izlerken Alaz başını sallayarak, "Evet," dedi. Sorduğum soruyu unutmuştum bile ve neye evet dediğine dair bir fikrim yoktu. "Senin *uygunsuz* resmini çizyordum."

Nihayet kafam yerine geldi, kelimeler birleşti, cümleler anlamlı bir hal aldı ve dudaklarımdan şaşkın bir, "Ne?" sorusu çıktı. Kaşlarım iyice çatıldı. "Ciddi misin?"

Gülümsemesini kaybetmeden tekrar başını salladı ve avına susayan bir aslan edasıyla vücudumu mercek altına aldı. Öyle bakıyordu ki kanımın derecesini yükseltiyordu.

"Sen..." dedim ve ne söyleyeceğimi bilemedim. "Şunu bana versene bir."

Ben kâğıda uzandıkça kâğıt kendiliğinden Alaz'ın diğer tarafına doğru çekildi. Ayağa kalkıp almak için bir hareket yapacağım sırada Alaz buna izin vermeden beni tek hamlede kendine çekti ve dudaklarımdan çıkan tiz çığlığa aldırış etmeden oturmamı sağladı. Ve hayır, yere değil. Kucağına. Bir de kalkacağımdan korkuyormuş gibi iki eliyle sıkıca belimi sardı. Bacaklarım iki yanından yere uzanmıştı ve kalçam kasıklarının biraz aşağısında, bacaklarının üst kısmındaydı. Hızlanmaya hazır kalbim on kilometrelik yolu tek nefeste koşmuşum gibi bir hale büründü. Nefesim ağır çekime girdi ve aralanan dudaklarımdan sadece ismi döküldü.

"Alaz."

Kara bakışları yakın mesafeden yüzümün her noktasını özenle inceledi.

"Efsun."

Ne diye her *Efsun* deyişinde bana ilan-ı aşk etmiş gibi bir hisse kapılıyordum hiçbir fikrim yoktu. Kuruyan ağzıma inat yutkunup, "Resme bakmak istiyorum," dedim.

Dilini üst dişlerine bastırıp çekerek bir *cık* sesinin yankılanmasına neden oldu. "Olmaz."

Belimdeki elleri rahat durmayıp aşağılara indiğinde gergince nefeslendim. Karnında duran ellerim titremeye başlamıştı bile. Tekrar yutkundum. "Söylediklerinin yalan olduğunu biliyorum. Beni çizmedin."

"Çizmedim," diye itiraf etti. Başını biraz daha yaklaştırıp neredeyse burnunu burnuma değdirecek mesafeye geldiğinde gerginliğim kendini

yine ortaya çıkardı. Elini üzerimdeki tişörtün ucuna attı, biraz yukarı kaldırdı. "Ama çizmek isterim. Göstersene biraz."

"Ne?" derken ağzımı kapatıp açtım, söyleyecek bir şey bulamayınca ilk olarak ellerini indirdim. Daha sonra, "Rüyanda görürsün!" diye bağırarak yumruk yaptığım iki elimde göğsüne vurup onu kendimden uzaklaştırmayı istedim. Elbette ki vuruşum onda sinek ısırığı kadar etki oluşturmadı, aksine keyifle gülmesini sağladı. Değil gerilemek, belimi saran elleri bir milim bile yerinden oynamadı.

Kahkahalarının arasında, "Rüyalarımda zaten gördüğümü daha önce söylemiştim," dediğinde iyice pancara döndüğümün farkındaydım.

"Sen..." derken durdum ve nefeslendim. Kaşlarımı çatmıştım. "Çok edepsiz bir prenssin!"

O da kaşlarını çatmıştı ancak hâlâ gülümsüyordu. "Sen..." dedi ve yaklaşarak yanağıma içten bir öpücük kondurdu. Ardından dudaklarını tenimden ayırmadan, "Sinirlenince çok güzel oluyorsun," dedi.

Öpücüğü, yumruk yaptığım ellerimin onu itmek yerine çivilenmiş gibi göğsünde durmasına neden oldu. Yüreğime yuva yapan kuşlar ötüşerek mideme doğru uçuştu. Dokunduğu yerde barut etkisi oluşturuyordu ve ben tüm tecrübesizliğimi gözler önüne sererek gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Sinirlenmeyince çirkin miyim yani?" diye gereksiz bir soru sorduğumda nefes verir gibi kulağıma doğru güldü.

"Her halinle aklımı başımdan alıyorsun yani."

Ve yine tebessüm ettim, durduramadım kendimi. Alaz güldüğüm dakika çekti dudaklarını yanağımdan, o anı yakalamak istercesine bana baktı. Kara irisleri her noktamda gezindi ve en son doğru yermiş gibi gözlerimde asılı kaldı. Kısa süren bir sessizlik boyunca birbirimize baktık, bu sükûtu bozansa ben oldum. "Ne zaman gideceğiz?"

"Bugün. Birazdan."

Hüzün çöktü ifademe. Nidos bana mutluluğu çağrıştırmıştı ve kendimi yine Nephan'ın kasvetine atmak istediğim son şeylerin arasında bile değildi. Üstelik Nephan'a gittiğimde Alaz bir süre yanımda olmayacaktı. "Nidos'u sevmiştim."

Elini yüzüme çıkarıp avcunu yanağıma bastırdı, parmak uçları saçlarımla oynadı. "Bir daha geliriz."

Kaşlarımı kaldırdım. "İkimiz mi?"

Başını aşağı yukarı hareket ettirdi. "Bu defa yalnızca ikimiz."

İçimde enteresan bir coşku belirdi. İlginçti, kimbilir ne zaman gelecektik, belki de hiç olmayacaktı lakin yine de heyecanlanmış günleri bir ipe bağlayıp çekerek o güne gelmeyi dilemiştim.

"Alaz." Kuray'ın sesi kulaklarımızı doldurduğunda o kısa fakat etkileyici bakışmamız bölündü ve aynı anda evin ön tarafından bize bakan Kuray'a çevirdik başlarımızı. Bu sefer beni utandıracak bir şey söylemeden direkt söylemek istediğini dile getirdi. "Ben hazırım, geç kalmayalım."

Alaz, Kuray'a sadece göz kırpmakla yetindi, hemen sonra tekrar bana baktı.

"Nidos'a veda etme zamanı geldi sanırım," dediğimde, "Öyle," diyerek onayladı.

Bir rüzgâr esti, ağaçlar kıpırdadı ve yapraklar savruldu. Nidos'ta Alaz'la olan son güzel hatıram o çimenlerin üzerindeki kısa an oldu.

☽

Nidos'ta geçirdiğim o iki gün, iki gece benim için çok özeldi. Bu evrene geldiğimden beri davete katılmıştım, festivale gitmiştim, bilmediğim toprakların güzel bölgelerini gezmiştim fakat hiçbirinde o iki gün kadar mutlu hissetmemiştim. Bundaki tek sebep Alaz'dı evet, inkâr edemezdim. Sonunda birbirimize erittiğimiz o paravanın kalbime sunduklarıydı.

Bundandır ya, oradan ayrılmak bana zor gelmişti. Üstelik Alaz burada değildi. Kuray'la beni Nephan'daki evine bırakmış, kendisi de saraya gitmişti. Gitmeden önceki son cümlesi aklımdan çıkmıyordu.

"Bu kadar yakınken senden uzak kalmak zor olacak."

Belki bir, belki iki gece kalıp geleceğini düşünmüştüm fakat üçüncü geceyi de devirmiştik. Alaz üç gündür etrafımda değildi ve oluşturduğu boşluk bariz bir şekilde hissediliyordu. Bu süre zarfında evinden çıkmadım, ne eğitime ne de mekâna gittim çünkü ortalıkta görünmemem şu sıralar benim için en iyisiydi. Bir noktadan sonra evde durmaktan sıkılmıştım çünkü bu bana Zeyhan günlerimi hatırlatmıştı. Günlerdir gördüğüm tek şey içinde bulunduğum odanın

Ayı sonlu duvarımdı. Konsolunun üzerinde duran, Alaz'ın hediyesi olan kemanı defalarca çalmıştım, artık onu da yapasım gelmiyordu fakat yine de yapabilecek en iyi şeyin o olduğunu düşündüm.

Hemen bedenden yaklaşık bir metre uzaklıktaki kemana uzattım ve onu büyüyle kendime çekmeye çalıştım. "Gel buraya güzel kemancık," diye mırıldandım ve kendimi zorladım. Gözlerimi kıstım ve parmaklarımı hareket ettirdim, bu sırada bileklerim hafiften ısınmaya başladı ancak umursamadım. *Ne yani, şu kadarcık gücü bile kullanamayacak mıydım?*

Yaklaşık bir dakikalık uğraşın ardından nihayet kemanı havalandırdığımda dudaklarımdan bir sevinç çığlığı döküldü. Tam onu kendime çekeceğim sırada odamın kapısı tıklatıldı, konsantrasyonum bozuldu, kemanım kapıya döndü ve kapı açılır açılmaz keman içeri giren kişinin yüzüne sertçe çarpıp yere düştü.

Kulaklarım alışık olmadığı türden bir küfür işitti.

Barın elini yüzüne çarpıp acı içinde inlediğinde ben gözlerimi kocaman açarak telaşla ona doğru koştum ve korkuyla, "Kemanım!" diye bağırdım. Hemen yere düşen kemanı aldım, yaylarını tek tek kontrol ettim ve üzerini silkeledim. Görünürde bir şeyi yoktu.

"Kemanın mı?" dedi Barın hayretler içinde alnını tutarak bana bakarken. "Kızım neredeyse kafamı yarıyordun, derdin keman mı gerçekten?"

Ona kulak asmadan arşeyi elime alıp kemanı omzuma yerleştirdim ve büyük bir tedirginlikle bozulup bozulmadığını anlamak için çaldım. Şükür ki sesi iyi çıkıyordu. Rahat bir nefes aldıktan sonra kemanı yere indirip odama giren Barın'a ve arkasında ona gülen Mehsa'ya baktım. Elimle odayı gösterdim. "Ne diye kapıda bekliyorsunuz, geçsenize içeri."

"Sonunda gözlerini değerli kemanından ayırıp bize bakabildin."

Barın'ın eli hâlâ alnındaydı ve yüzü ekşimişti; canı gerçekten acımış olmalıydı. Mahcup bir ifadeyle yüzümü buruşturup, "Üzgünüm," dedim. "Sadece kemanı kendime çekmeye çalışıyordum. Tam havalandırdığımda kapıyı açtın, dikkatim dağıldı ve..."

"Keman cazibeme kapılamayıp yüzüme kapandı. Anlıyorum."

"Abi..." dedi arkasındaki Mehsa bir adım öne çıkarak ve Barın'a baktı. "Görüyor musun çekiciliğin artık nesnelere yayıldı... Kızlarda hâlâ işe yaramıyor ama olsun, bu daha büyük bir şey."

Barın o an elini kızarmış olan alnından ayırıp Mehsa'nın saçlarına atıp hafifçe çekti. "Senin dilin fazla uzadı Bıcırık."

İstemsizce bu hallerine kıkırdadım, değişik bir enerjileri vardı, öyle iyi niyetliydiler ki girdikleri her ortama neşe saçabiliyorlardı. Bu şehirde karşılaştığım ilk kişilerin Barın ve Mehsa olması, şansımın bana getirdiği en güzel rastlaşmalardan biriydi.

Mehsa saçını abisinin ellerinden kurtardıktan sonra, "Of abi!" diye bağırdı. "Ben bu saçlar için ne kadar uğraştım biliyor musun? Sürekli aynı şeyi yapıyorsun."

"Amma uğraşmışsın," dedi Barın alayla. "Bayan Kardanya'nın cadı süpürgesine benzemiş."

Bir kahkaha daha attığımda Mehsa, Barın'ın üzerine yürüyecekmiş gibi oldu. Çevik bir hareketle araya girdim ve bir kolumu Mehsa'ya, öbürünü Barın'a uzatarak aralarında bir bariyer görevi gördüm. "Hey," diye uyardım ikisini de. "Ne için geldiniz siz buraya? Birbirinizle didişmek için mi?"

"Ben seninle konuşmak için geldim, abimse sırf Arzen'in denetmek istediği yiyecek içecekler için burada. Zavallı kadından faydalanıyor!"

Emin olmayan bir ifadeyle Barın'a baktığımda omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ne var? Yaptığı şeyler için yoruma ihtiyaç duyuyor ve ben de bu imkânı ona sağlıyorum. Karşılıklı olarak birbirimizi tatmin etmiş oluyoruz yani."

"Karşılıklı olarak tatmin mi? Son yaptığı pasta güzel olmasına rağmen sırf daha çok tadabilmek için tam beş kere bir şeyi eksik dedin. Kadını kötü emellerine alet ediyorsun resmen."

Açık kalan ağzım ve kısılan gözlerimle tekrar Barın'a döndüğümde ellerini *ben masumum* der gibi havaya kaldırdı. "Gerçekten bir şeyi eksikti," dedi ve Mehsa ona inanmadığını belli ederek başını salladı. "Ne anlarsınız siz ya," diye ekledi, sonrasında sırf konuşmadan kaçmak için elini kapı koluna atıp, "Hadi kaçtım ben, hoşça kalın," diyerek ona cevap vermemizi beklemeden hızla çıktı ve bizi yalnız bıraktı.

"Tam bir düzenbaz," dedi Mehsa abisinin çıktığı yere birkaç saniye daha utançla bakarken. Ardından bana döndü. "Görüyorsun, değil mi?"

"Boş ver Mehsa," diye rahatlatmaya çalıştım onu. Yatağıma yürüdüğümde o da peşimden geldi. "Arzen gerçekten memnun oluyordur.

Kuray da aynı taktiği uyguluyor fakat bu Arzen için sorun değil." Kemanı tekrar komodinin üzerine koyup arşeyi de üstüne bıraktım. Sonrasında yatağıma oturdum. Sırtımı yatak başlığıma yaslarken yanıma oturan Mehsa'yı inceledim ve "Neden buradasın?" diye sordum. "Dans kursun yok muydu bugün senin?"

Hızla kafasını sallayarak onayladı. "Var evet. Aslında bunun için geldim yanına, evde sıkıldığını söylemiştin. Benimle kursa gelmek ister misin? Hem senin için değişik bir aktivite olur."

Evet, teklifi beni heyecanlandırmıştı fakat Alaz ortalıkta yoktu. Alaz en son ortalıkta olmadığında Karan tarafından kaçırılmıştım ve yine aynı şeyleri yaşama ihtimali beni ürkütüyordu. Onsuz ya da onun haberi olmadan dışarı çıkmak falan istemiyordum. Düşüncelerimi gizleme zahmetine girmeden, "Alaz yok," dedim. "Ve bu fikirden pek hoşnut olacağını sanmıyorum."

"Nereden biliyorsun?" diye üsteledi. Kaşlarıyla komodinin üzerindeki telefonumu işaret etti. "Kurs buradan yalnızca dört yüz metre ileride, şehrin bir ucuna gitmiyoruz. Alaz adına düşünmekten yerine şu telefonu kullanmayı dene biraz ve mesaj at."

Gözlerimi varlığını bile unuttuğum telefonuma değdirdim. Bu eve geldikten kısa bir zaman sonra Alaz tarafından verilmişti bana ancak pek ihtiyacım olmadığından çok az kullanmıştım. Tereddüt ederek baktım, içinde numarası vardı ancak bunca yoğunluğun arasında ona mesaj atıp dışarı çıkmak istediğimi söylemek ne kadar doğru olurdu bilemiyordum. Şu an ne yaptığını bilmiyordum, belki kralın odasında belki de daha önemli sayılabilecek bir yerdeydi, onu meşgul etmek istemezdim.

Yürüttüğüm fikirler doğrultusunda, "Meşguldür," dedim ve bakışlarımı telefonumdan ayırdım.

Sıkıntıyla iç çekmesinin ardından Mehsa bana doğru eğildi, ne yapacağını anlamayarak gözlerimle onu takip ettiğimde telefonumu aldığını gördüm. Eski yerine geçtikten sonra telefonu dizlerimin üzerine bıraktı. "Sevdiğin adamla mesajlaşmak çok hoştur, dene hadi."

"Sevdiğin adam" tabiri bakışlarımı anında Mehsa'dan ayırmama neden oldu. "Sevdiğin adam dediğin kişi bir prens. Böyle şeylere ayıracak vakti yoktur."

"Ya sen at," diye ısrar etti. "Vakti yoksa hemen cevap vermez ama gördüğünde verir. On dakika içinde konuşma başlamazsa dans kursuna gitmeyiz olur biter."

Yaşadığım birkaç dakikalık kararsızlıktan sonra Mehsa'nın ısrarlarına daha fazla dayanamayıp telefonu elime aldım, mesaj bölümünü açtım, Alaz'ın numarasını tuşladım.

"İlkini sesli söyleyip gönder diye eklersen kendi gönderecektir."

Ellerine sesli mesajlaşmak istemiyordum bu nedenle, "İlkel yöntemleri deneyeceğim," dedim ve yazacağım şeyi görmemesi adına Mehsa'ya sırtımı döndüm.

Ne yazabilirdim ki? Ne yazılırdı? Direkt konuya mı girmeliydim yoksa önce bir selamlama mı gerekirdi? Biraz düşündüm ve parmaklarım tuşların üzerinde gezindi.

"Selam!"

Gözüme çok boş ve gereksiz göründü, gerisingeri sildim ve yeni bir şey düşündüm.

"Nasıl gidiyor?"

"Ne nasıl gidiyor Ehsan?" diye sordum kendi kendime ve gözlerimi devirdim. Birkaç zorlama cümle daha denedim fakat hiçbiri samimi gelmedi, en sonunda sıkıştığım zamanlarda tek kurtarıcı kelimem olan o şeyi yazdım ve beklemeden gönderdim.

"Alaz."

Bundan sonrası işkence gibiydi. Tam yüz seksen saniye yüz otuz saliise bekledim, kalbim sanki Alaz'la ilk kez konuşacakmışım gibi kasım kasım kasıldı ve tüm bu saniyelerin sonunda bildirim sesi duyuldu.

"Yazdı!" diye bağırdı Mehsa ve hemen kolumu dürttü. "Aç bakalım."

Yatağın üzerinde toparlandım, ekranı açmadan önce bir konuşma yapacakmışım gibi boğazımı temizledim ve titreyen ellerimle ekranı kaydırıp mesajı açtım.

"Efsun?"

Mesajlaşırken bile Efsun diyordu ve bu beni istemsizce gülümsetti. Sanki karşımdaymış ve bana bu şekilde seslenmişçesine bir hisse kapılıp alt dudağımı dişledim. Ne garipti, sesini duymuş kadar olmuştum.

"Ehsan," derken koluma bir dirsek daha attı Mehsa ve beni daldığım yazıdan çekip aldı. "Yazıyla bakışman bittiyse cevap yazar mısın artık?"

Doğru diyordu. Derince nefes aldım ve soluğumu ağzımdan yavaş yavaş bırakırken toparlanıp tekrar cevap yazdım.

"Müsait misin? Sana bir şey danışacaktım."

Yanıt gelme süresi bu sefer sadece beş saniye sürdü.

"Nedense hoşuma gitmeyecek bir şeymiş gibi geldi."

Gülümsedim. Evet, bu fikrin pek de hoşuna gideceğini düşünmüyordum. Bu sefer cevabımı yazmadan önce bir gülümseme işareti gönderdim.

":)"

Ardından nihayet ağzımdaki baklayı çıkardım.

"Üç gündür evden dışarı çıkmadım. Mehsa'yla dans kursuna gidebilir miyim?" İzin istiyormuş gibi görünmek ne olursa olsun hoşuma gitmedi ve cümlemin sonunu düzelttim.

"Üç gündür evden dışarı çıkmadım. Mehsa'yla dans kursuna gitmek istiyorum."

Parmaklarımla telefonun ekranında ritim tuttum. Çok geçmeden yanıt geldi.

"Dansla aranın iyi olduğunu bilmiyordum."

Gözlerimi kıstım. Söylediğim şeyde takıldığı kısım sadece burası mıydı? Gerçekten ilginç bir adamdı.

"Bale yapabiliyorum." Yazdım ve gönderdim. Sonrasında ekledim. *"Yani gidiyorum?"*

"Bunu bildiğim iyi oldu. Seninle yeni bir anlaşma yapmamız gerekecek."

Kaşlarımı çattım.

"Anlaşma?"

Bir titreşim daha duyuldu.

"Belki bir gün benim için dans edersin."

Gözlerim yazının üzerinde gidip geldi. Aynı şeyi defalarca okudum ve tenime yumuşak bir kuş tüyü ağır ağır değdiriliyormuş gibi tatlı tatlı ürperdim. Beni nasıl utandıracağını iyi biliyordu ve muhtemelen karşımda olsa şu an kızaran yüzümü gizlemek amacıyla bakışlarımı ondan kaçırmış, başımı başka yöne çevirmiştim.

Ben yazdığı cümle ve o anın hayaliyle değişik dünyalara dalarken telefonun ikinci kez titremesi beni düşüncelerimden çekip aldı.

"Ve hayır, gitmemen daha iyi."

"Ne diyor?"

Mehsa merakla bana baktığında elim ayağıma dolaşmış bir vaziyette telefonun kilidini kapatıp ona döndüm. "Tam düşündüğüm gibi, gitmemen daha iyi diyor."

Heyecanla yükselen omuzları anında geri indi ve şişirdiği yanaklarını oflayarak söndürdü. "Hemen kabul mü edeceksin?" dedi yaramaz bir tavırla. "Birazcık dişiliğini kullan, iki mesaj sonra onaylar, bak gör."

Telefonu tekrar komodinin üzerine koydum, son yazdığına ve anlaşma teklifine cevap vermeyecektim. En azından şimdi vermeyecektim. Yüzümün sağ tarafındaki saçlarımı elimle kulağımın arkasına sıkıştırırken, "O kadar basitleşecek değilim Mehsa," dedim. "Hem uzatmanın anlamı yok. En azından Alaz dönene kadar evden çıkmamamın daha iyi olacağının bilincindeyim. Neler yaşadığımı biliyorsun."

Gözlerini devirip, "Pekâlâ, pekâlâ, sen nasıl istersen," dedi ve ayaklarını yataktan sarkıtıp ayağa kalktı. "Ben sadece biraz eğlenmiş olursun dedim işte..."

Ayaklandığımda gayet içten bir tavırla ona sarıldım. "Biliyorum biliyorum," derken samimiydim. "Alaz buradayken gelirim. Hatta belki ben de başlarım, ha?" Eh, bu iyi olabilirdi. Kendi dünyamda hiç böyle sosyal aktivitelere katılma şansım olmamıştı. Tüm eğitimleri evde almıştım.

Elleriyle sırtımı sıvazladı, geri çekildiğimizde gülümsediğini gördüm. Alkış tutup, "Bence harika olur!" diye bağırdı neşeli bir edayla.

Bu konuda aramızda başka bir konuşma geçmedi.

Mehsa'yı yolcu etmek için odamdan çıkıp birlikte salona indiğimizde tam da o anda eve giren Bars ve Kuray'ı gördük. Üzerlerinde montları vardı. Kuray üşüdüğünü belli edercesine avuçlarını birbirine sürtüyordu, Bars'ınsa beyaz suratı soğuktan hafifçe kızarmıştı. Uzun müddet dışarıda kalmış olmalıydılar yoksa bu halleri pek alışık olduğum bir görüntü değildi.

Mehsa'nın heyecanla nefeslendiğini duymuş olsam da ben tavrımı bozmadım.

Kuray'ın gözleri Mehsa'yı görür görmez parladı ve sempatik tavrıyla, "Ne haber tatlı kız?" diye sordu.

Mehsa'nın güzel yüzünde en şirin tebessümlerinden biri canlandı. "İyiyim," derken bakışları Bars'a da değdi. "Siz nasılsınız?"

Bars bezgince soludu, yanımızdan geçip giderken. "Kuray'la bir gün nasıl geçerse öyle işte," diye yanıtladı. Ceketini çıkardı ve gelişigüzel askılığa astı.

Mehsa, "Yani muhteşem olmalı," dediğinde Bars'ın bezgin ifadesi duraksadı, gözleri kısıldı ve bakışlarına anlık bir sertlik uğradı. Ancak bu ifade suratında çok fazla asılı kalmadı.

"Tam olarak öyle," diyen Kuray, Mehsa'nın yanağından bir makas aldı. O sırada Bars çoktan salona geçmiş ikili koltuklardan birine oturmuştu. Lakin gözleri hâlâ Kuray ve Mehsa'nın üzerindeydi.

Kuray'ın hareleri beni mercek altına aldığında çenesini sol omzuna doğru kaldırıp göz kırptı. "Bir yere mi gidiyordunuz?"

"Mehsa dans kursuna gidiyor. Ben de onu yolcu edeceğim."

"Dans," diye tekrar ederken kaşlarını kaldıran Kuray dudaklarını büzüştürerek güçlü bir ıslık çaldı. "Demek güzel fiziğini dansa borçlusun."

Mehsa kıkırdadı. "Öyle söylerler."

Kuray kur yapar gibi, "O zaman..." diye bir cümleye başlayacağı sırada Bars'ın gür sesi araya girdi. "Kuray, buraya gel."

Kuray'ın bakışları Mehsa'nın üzerinden ayrılıp kuzenine odaklandığında, *"Ne oldu?"* dercesine başını salladı.

"Atladığın şeyi buldum," dediğinde kaşlarımı çattım. Neyden bahsettiklerini anlayamamıştım ama benim aksime Kuray anlamış olacak ki hemen ciddileşti, kafasını hafifçe eğip bize baktı. "Üzgünüm kızlar, bu önemli. Sonra konuşuruz."

"Hoşça kal," dedi Mehsa nazikçe ve Kuray onun yanağından bir veda makası daha aldı. Muhtemelen Alaz'dan tırstığından olacak bana sadece göz kırpmakla yetindi. Sonrasında yanımızdan geçip Bars'a doğru ilerledi. Dış kapıyı açıp çıkacağımız sıra seslenmeyi ihmal etmedi. "Efsan, evin etrafı büyüyle çevrili, biliyorsun. Bahçeden dışarı çıkmazsan iyi olur."

"Tamam," dedim son heceyi uzatarak ona bakmadan ve Mehsa'yla çıktım. Bariz bir şekilde porselen bebek muamelesi görüyordum. Anlaşılan o ki bu ayak bastığım her yerde böyle olacaktı.

Gece yağan kar şehri tekrar beyaza bürümüştü ancak yağış durduğu için geriye sadece soğuğu kalmıştı. Evin kar tutmayan bahçe yolundan

yürürken esen yelle ürperdim. Dışarıda iki dakika durunca bile üşüyordum, oysaki Mehsa'da en ufak bir rahatsızlık oluşmamıştı.

Suratında şapşal bir gülümseme olan arkadaşım yolu izleyerek yürürken, "Şu Kuray ne tatlı çocuk, değil mi?" diye sordu.

"Mehsa," dedim azarlar gibi. "Bir karar ver. Kuray mı Bars mı?" Beğendiği kişiler sürekli değişiyordu.

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bars böyle odun gibi durmaya devam ederse Kuray. Görmüyor musun, yanımızda bir saniye durmaya bile tahammül edemedi. Ah, pardon, soruma cevap verdi. O da iğneleyerek!"

"Bars'ın mizacı bu," diye açıkladım. "Ama bugün bir şey fark ettim. Senin Kuray'la konuşmandan rahatsız oluyor gibiydi."

"Kuzenini kıskanıyordur."

"Bence tam tersi."

Gözlerini kısıp başını bana çevirdi. "Öyle mi dersin? Nereden çıkardın bunu?"

Sesi anında heyecanlanmıştı. Ona umut verdiğimi anlayarak kötü hissettim, Bars'a kapılmaması en iyisiydi aslında. Bars'ın pek de güvenilir durduğu söylenemezdi, despottu bir kere. "Ne bileyim..." diye geveledim. Böyle şeylere karışmamak en iyisiydi. "Belki de bana öyle gelmiştir."

"Aman neyse ne," dedi Mehsa ve tekrar önüne döndü. "Peşinden koşacak değilim ya. Kendisi bilir. Ben elimi sallasam ellisi ama o Panter'e kaç kız yanaşabilir ki?"

Güldüm. "Ancak senin kadar çatlaklar yanaşır ve ben daha öyle birini tanımadım."

Mehsa söylediğimi destekler gibi kahkaha attı.

Kısa yolu bitirip bahçe kapısının önüne geldiğimizde vedalaşmak adına tekrar sarıldık. Mehsa çıktıktan sonra el salladı ve ben Kuray'ı dinleyerek karla kaplı yola bir adım bile atmadım. Ancak Mehsa gözden kaybolana kadar onu izlemeyi kafaya koymuştum. Kazağımın el kısmını parmak uçlarıma kadar çekip ısınmak için kollarımı göğsümde birleştirdim. Mehsa bahçe kapısını kapattıktan sonra demirliklerin ardından bana, "İçeri gir," dedi ama ben, "Hayır," dercesine kafamı kaldırdım.

"Sonra görüşürüz," dediğinde, "Görüşürüz," diye yanıtladım.

Kursuna gitmek için soluna döndü.

Lakin sadece iki adım atabildi.

Bir anda korkunç bir şey görmüş gibi duraksadı, dudaklarından korku dolu bir ses çıktı. Ben ne olduğunu anlamadan kaşlarımı çattığımda Mehsa duvar dibine bakarak hafifçe eğildi. Telaşlı gözlerle karşısındakine, "Beyefendi," dedi. Dizlerinin üzerinde çöktü. "Beyefendi, iyi misiniz?"

Kiminle konuştuğunu anlamak için bahçe kapısını tekrar açtım ve dışarı çıkmadan başımı uzattım. Alaz'ın bahçesini çevreleyen yüksek duvarın dibinde bir adam vardı. Başı önüne doğru düşmüştü, yüzü görünmüyordu. Açık kahverengi saçları ıslanmış alnına yapışmıştı. Bedeni titriyor, dişleri takırdıyordu.

"Beyefendi," dedi tekrar Mehsa, ardından eğildi. Elini adamın omuzuna koydu. "Beni duyuyor musunuz? Neden bu haldesiniz?"

"Yardım..." dedi adam, genç bir sesi vardı. Nefes alırken dişleri birbirine çarptı. "Bana yardım edin." Soluklandı. "Yolumu kaybettim. Evimi bulamıyorum."

"Tamam," dedi Mehsa onu yatıştırmak istercesine. "Bana nerede oturduğunuzu söylerseniz, size yardımcı olabilirim."

Adam yutkundu, kesik kesik nefesler alıp veriyordu. Bir an konuşamayacağını düşündüm ama başardı. "Zeyhan," dedi soluk soluğa. Ailemin yaşadığı şehrin adını duyar duymaz olduğum yere âdeta mıhlandım. Gözlerim kocaman açıldı, dudaklarım kendiliğinden aralandı. Beynim, demirden bir topla darbe yemiş gibi sarsıldı. "Zeyhan'a nasıl gidebilirim?"

Bölüm On Bir

Suçüstü

Gökyüzü bembeyaz kar tanelerini savurdu bir hışımla üzerinden, taneler saniyeler içinde kaybolup gideceklerinden habersizce saçlarımıza sığındı. Kalın sayılmayacak bir kazağın içinde himaye edilen bedenim üşüdü ama bu ürperti havanın soğukluğundan mı yoksa yerde halsizce yatan adamın dudaklarından çıkan bilgilerden mi kaynaklanıyordu bilemedim.

Mehsa'nın içinde yoğun bir hayret taşıyan mavi gözleri beni buldu, hareleri daha büyük görünüyordu şimdi. Kaygılı, tedirgin ve kararsızdı.

Yerdeki adam bir kez daha öksürdüğünde daha fazla evin sınırları içinde duramadım ve demir kapıdan çıktım. Ona doğru yürüyeceğimde Mehsa kolumdan tutup "Efsan," dedi uyarır gibi ama dinlemedim, kolumu küçük ve narin ellerinden kurtarıp adamın önüne ilerledim. Diz çöktüm, elimi siyah kabanın sarılı olduğu omzuna koydum. "İyi misiniz?" diye sordum.

Kapalı gözleri aralandı, elaya çalan irisleri o birkaç santimlik aralıktan beni buldu. Baygın bir halde beni izlerken, "Evim," dedi ve başka bir şey söyleyemeden başı omzuna düştü.

Endişeyle, "Beyefendi," dedim, hafifçe omzundan sarsıp onu kendine getirmeyi denedim. Bir işe yaramayınca avuçlarımı yüzüne bastırdım, kahverengi-kızıl karışımı sakallarının ardında kalan suratı buz kesilmişti. Korkuyla siyah boğazlı kazağının boyun kısmını indirdim ve nabzını kontrol ettim.

"Yaşıyor mu?"

Birkaç saniye içinde parmaklarımın altında atan nabzı hissettim, eğer kontrol etmeseydim kesinlikle öldüğünü düşünürdüm. "Evet," dedim Mehsa'ya ve başımı ona çevirdim. "Bana yardım et."

Seyrek kaşları gözlerinin üzerine indi. "Ne?" diye sordu şaşkınca. "Onu Alaz'ın evine götürmeyeceksin, değil mi?"

"Elbette öyle bir şey yapmayacağım," derken soğuktan bilincini kaybeden adamı yerden kaldırmaya çalıştım. "Ama onu burada bırakamayız. Size götürelim."

İtiraz etmedi, onların insanlara yardımcı olduğunu zaten biliyordum, öldürülmelerine karşıydılar ve beni de kurtaran onlardı. *Ne garip, şimdi de ben bir başkasını burada bulmuştum ve yardım ediyordum.* Ben başaramamıştım ama eğer yaşarsa onu Savran Kıyısı'ndaki, insanlara sahip çıkan büyücü topluluğuyla buluşturabilir ve bir şekilde gizlenmesini sağlayabilirdim.

Mehsa yanıma gelmeden önce başıyla etrafı kontrol etti, kimsenin olmadığına emin olunca eğildi tıpkı benim gibi ve genç adamın diğer kolunu tuttu. Onu kaldırmak kolay olmamıştı, büyük bir güç sarf ettik ve ancak tam üçüncü denememizde adamı ayaklandırabildik. Heybetli bir bedene sahipti, boyu oldukça uzundu ki dizleri neredeyse yere sürünüyordu. Mehsa çok uzun sayılmazdı fakat bu yabancının karşısında ben bile ufak tefek kalmıştım. Çok ağır nefes alıp veriyordu, başı benim omzuma doğru düştüğünden bedeninin aksine hâlâ sıcak olan nefesini duyabiliyordum. Burada sayılı kaç nefesi vardı?

Benim burada sayılı kaç nefesim vardı?

Ürperdim. Taşıdığımız bu adam bana ister istemez kendi halimi ve kim olduğumu hatırlatmıştı. Şimdi yüzü sadece hatıralarda kalan, elimde bir fotoğrafı bile olmayan kız kardeşim Efser'le gittiğim o konseri anımsadım. Annem ve babama son kez sarılamadan çıkmıştım dışarı, onlara son kez onları sevdiğimi söyleyememiştim. Hava soğuk ve korkutucuydu, durakta indiğim, boşluğa adımımı attığım ilk an ve arkamı döndüğümde Efser'i göremeyişim...

Ne korkunçtu!

Her gece kâbus görürdüm fakat hiçbiri beni o gece kadar korkutamamıştı. Dönüp durmuştum bilmediğim yerde, seslenmiştim gittiğim her yerde kardeşimi bulacağım diye ancak kendimden ve o yapraksız ağaçlardan başka hiçbir şeyle karşılaşmamıştım. Bana yanıt veren tek şey yankılarımdı. Dünya başıma yıkılmış, bedenimse ormanın herhangi bir yerinde düşüp kalmıştı.

Şimdi düşünüyordum da bir kaslan çıkıp beni paramparça edebilirdi, bir ragana çıkıp kanımla beslenebilir ya da bir ruhlupus çıkıp

ruhumu hapsedebilirdi. Bunların hepsi olası şeylerdi ancak ben sandığımdan daha şanslı olmalıydım ki Barın ve Mehsa'nın eline düşmüştüm.

Sandığımdan daha şanslı olmalıydım ki yolum Alaz'la kesişmişti.

Ve bu adam da şanslı olacaktı, öyleydi de. Onu yine Mehsa ya da benim yerime Bars görebilirdi. Öyle olsaydı yaşamak için şansı olmazdı. Bars elinden gelse beni bile bir an beklemeden ihbar ederdi bunun bilincindeydim lakin Alaz faktörü ona engel oluyordu. Bu adamı ihbar etmemesi içinse hiçbir sebebi yoktu.

Adamı gizlemek gerekiyordu, belli bir süre –artık ne kadar olacaksa– saklamak lazımdı. Bu zor bir şey değildi. Hem belki de onun da güçleri vardı? Belki o da saf insan değildi? Her şey olabilirdi.

Eve girdiğimizde nefes nefeseydik. Adını sanını bilmediğimiz adamı, bu evrene düştüğüm gün gözlerimi açtığım tek kişilik yatağa bıraktık. Öyle yapılıydı ki biz onu yatağa bıraktığımızda yatak deprem oluyormuş gibi sallandı. Dudaklarımdan rahat bir soluk çıktı, Mehsa ise inleyerek kendini yere bıraktı.

"Sporla uğraşıyor galiba," dedi art arda aldığı sık nefeslerin arasından. "O kalın kabanın altından bile hissettim kaslarını. İnsanlar böyle yapılı olabiliyor mu?"

Mehsa'ya ters ters baktım. Ne sanıyordu bizim cüceler topluluğu falan olduğumuzu mu? Üstelik ben de minyon bir kız sayılmazdım, gayet ideal bir boyum vardı, ayrıca Mehsa'dan daha uzundum.

Gözlerimi kapatıp açarak saçma düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım, şu an düşünmemiz gereken bu muydu sahiden? Ev soğuktu, yabancının kıyafetleri karlar nedeniyle ıslaktı ve biraz daha müdahale etmezsek eminim ki buz tutacaktı. Toparlandım, adamın ıslanmış ceketini kollarından çıkarırken konuştum. "Mehsa, gereksiz ayrıntılara kafa yormak yerine sobayı yakabilir misin?"

"Ah, haklısın," derken ayağa kalktı. Odanın içindeki sobaya doğru ilerledi, kenardaki teneke kutuyu kontrol etti. "Neyse ki içeride odun varmış."

O sobayı yakmakla uğraşırken ben adamın kabanını sol elinden çıkarmayı deniyordum, buz tutmuş sağ elini kaldırdığımda yüzük parmağındaki detay dikkatimi çekti: Alyansı vardı. Nişanlı mıydı? Şayet

öyleyse zavallı adam nişanlısının hasretini çekmeye hazırlıklı olmalıydı. Buradan şimdilik bir dönüş yoktu. En azından kitabı buluncaya kadar...

Kabanı çıkardıktan sonra adamı baştan aşağı süzdüm. Mehsa'nın dediği kadar vardı, üzerindeki siyah kazak gövdesine yapışmış, kaslarını belirginleştirmişti. Boyu oldukça uzundu, öyle ki siyah postalların geçirildiği ayakları yatağa sığmamıştı. Teni buğday tonlarındaydı, burnu küçük ama sivri, kaşları gür ve çatık duruyordu. Kalın dudakları soğuktan morarmıştı.

Kazağın altını tutup çekerek ağır hareketlerle yukarı çıkardım. Islandığı için bu işlem yorucu bir hal almıştı. Vücuduna bakmamaya özen göstererek kazağı çıkardım.

"Oha!"

Elbette bu ses Mehsa'dan çıkmıştı. Sobanın dumanlarından dolayı öksürdü, yüzünün önündeki dumanları dağıtmak için elini salladı. İrileşen bakışları adamın üzerindeydi. "Vücuda bak Efsan, özenle yapılmış bir heykel gibi." Yutkundu ve bir adım attı. "Gerçek mi diye dokunup kontrol edebilir miyim?"

Kaşlarımı çatarak, "Mehsa!" diye azarladım. "Kendine gel! Adam donacak neredeyse, yak şu sobayı artık."

Yüzü azar işitmiş bir çocuğunki gibi asıldı, altdudağı öne uzadı. "Ama kaslar..."

"Yeterince kas gördüğünü düşünüyorum," dedim ve tekrar önüme döndüm.

Adamın kıyafetlerini çıkardıktan sonra üzerine üç kat battaniye, bir de yorgan örttüm.

Odanın içi dakikalar içinde ısınmıştı, sobada yanan odunların çıtırtısı sessizliğin tek rakibiydi. Yokluğumu fark eden Kuray, Mehsa'yı aramış ve burada olduğumu öğrenmişti. Mehsa dans kursuna gitmekten vazgeçmişti ve evin içinde çay içip muhabbet etme kararı almıştık güya... Elbette yabancıdan onlara bahsedemeyecektik, bunu ne kadar saklayabilirdik bilmiyordum ama gittiği yere kadar yapacaktık işte.

Oturduğum koltukta gözlerimi yabancıya dikmiş bir halde duruyordum. Sadece nefes alıp veriyordu, titremeleri kesilmişti. Rahat bir uykuda gibi görünüyordu. Kimbilir kaç saat kalmıştı bu soğuk

şehirde... Ne zaman düşmüştü buraya? Ne yapıyordu? Benim gibi kardeşiyle birlikteyken mi gelmişti yoksa parmağındaki yüzüğe anlam katan sevdiğiyleyken mi ayrılmıştı? Bir sürü soru vardı ve hepsinin cevaplanmasını istiyordum fakat bunun bugün olmayacağı belliydi.

Evin kapısı tıklatıldığında bakışlarımı yatağın üzerinden ayırdım. Mehsa benden önce ayaklandı ve kapıya doğru yürüdü, dürbünden dışarı baktı. "Eyvah," diye fısıldayıp bana döndü. "Kuray gelmiş."

Evham yapmadan ayağa kalktım. "Beni almak içindir. Sen içeri geç, konuşmak zorunda kalmayın."

Başıyla onayladı ve geri çekildi. Kapıyı içerinin ve daha önemlisi yatağın görünmeyeceği şekilde çok hafif araladım. Kuray'ın mavi gözleri anında beni buldu ve gülümsedi. "Keyifler nasıl?"

İçeriye girmek için bir adım atacağı sıra ondan önce davranıp dışarı çıktım ve kapıyı hemen arkamdan kapattım. Kaşları çatıldı.

"İyi," derken elimi enseme attım. "Çok iyi."

"Çıkmana gerek yoktu, biraz daha durabilirdik."

Gözlerimi açarak çenemi yukarı kaldırdım. "Yok, eve gidelim. Uzanacağım biraz, halsizim de."

Alt ve üst kirpiklerini birbirine yaklaştırdı. "Bir sorun mu var?"

Dişlerimi birbirine çarparak titriyormuş gibi yaptım. "Sadece... Hava soğuk ve daha fazla bu şekilde durmak istemiyorum."

Yüzüme, ifademi çözmek ister gibi baktı. Bir sonuca ulaşamayınca başını eğip, "Peki madem," dedi. "Mehsa evde tek durabilecek mi? Barın eve gelene kadar bizimle olabilir. Akşam yemeğini beraber yeriz hem."

Eğer Mehsa kapının ardında durup bizi dinliyorsa –ki şüphesiz öyle yapıyordu– şu an sevinçten otuz iki diş sırıttığına emindim. Fakat bende sevincin aksine büyük bir telaş oluştu. Kuray her an kapıyı çalıp Mehsa'yı çağıracak gibi duruyordu. "Hayır hayır," diyerek salladım ellerimi. "Mehsa uyuyacak şimdi. Kafa dinlemek istiyor."

"Mehsa?" dedi sorar gibi. Onun sakinliği pek sevmediğini biliyordu elbette.

"Hı-hım," diye onayladım ve kolundan tutup onu Alaz'ın evine doğru çevirdim. "Hadi gidelim artık, üşüyorum."

"Al giy şunu," diyerek ceketini kollarından çıkarıp benim omzuma bıraktı. "Üşütürsün falan, Alaz'dan fırça yemek istemem."

İsminin anılması Alaz'ın o güzel profilinin zihnimde canlanıp yüreğimin tatlı tatlı çarpmasına neden oldu. Oysaki yabancıyla ilgilenirken onu unutmuştum, şimdiyse düşüncelerim ikiye bölünmüştü. Kuray'a bir şey söylemeden gülümsemekle yetindim. Fakat bu gülüşün çok da rahat ve içten olduğu söylenemezdi.

Alaz'ın bahçesine girmeden önce omzumun üzerinden bacasından duman tüten eve baktım. Ve o adam için her şeyin sorunsuz geçmesini diledim...

☽

Sabahı zor ettim, düşünmem gereken az şey varmış gibi şimdi de yabancıdaydı aklım. Onu nasıl saklayacağımızı düşünüyordum, belki diğer herkes için kolaydı ancak Alaz'dan saklamak zordu. Benim kimliğimi bile çok geçmeden çözmüştü, ikinci bir *akraba* yalanını yer miydi?

Yemezdi.

Adamın işi zordu, eh tabii bizim de. Onu kimseye fark ettirmeden Savran Kıyısı'na götürmeli ve kurtulacağı yolu bulana kadar orada yaşamasını sağlamalıydık. Büyük işti fakat yapılamayacak şey değildi. Sonuçta ben de neredeyse kaçıyordum.

Karanlık düşüncelerimin aksine gün aydınlandı. Gece boyu yağan karın şiddetinde zerre azalma olmamıştı ve Nephan buraya geldiğim ilk günkü gibi beyaza bürünmüştü. Eğitime gitmek için hazırlanmıştım ve Kuray'a gitmeden önce Mehsa'yla Barın'ı bir kontrol edeceğimi söylemiştim. En nihayetinde arabaları yoktu ve onlara yardımcı olmamız gerekliydi. En azından bahanem buydu.

Yabancının uyanmış olmasını dileyerek heyecanla kapıyı yumrukladım. Açılmasını beklerken şiddetli bir rüzgâr esti, çatıda biriken karlar yere saçıldı, başımdaki yün bere karla doldu ancak bugün kendimi düşünerek sıkı giyindiğimden üşümedim. Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve Barın'ın yüzü kendini gösterdi.

Beni görür görmez kaşları çatıldı. "İşte suç ortaklarından birisi daha!" Anlaşılan o ki Barın da bu durumdan pek memnun değildi. Hoş, beni buldukları gün de, "Elâlemin arkasını toplamak bize mi kaldı?" gibisinden bir cümle kurmuştu. Benden de pek memnun olmuş sayılmazdı, muhtemelen büyücü olduğumu sandığı için

yardım etmişti. "Ne yapıyorsunuz kızım siz? Derdiniz ne, ölüme sürüklenmek mi?"

Yapay bir tavırla gülümsedim. "Sana da merhaba Barın..." diyerek aralık kalan kısımdan içeri girdim. Gözlerim hemen yabancının yatağına ilişti, henüz uyanmamıştı fakat bembeyaz suratına renk gelmişti. Daha normal ve huzurlu görünüyordu.

"Merhaba," dedi Barın. Çarpma sesiyle kapıyı kapattığını anladım. "Tek sorunumuz 'merhaba' mı sahiden? Evimizde ne idüğü belirsiz bir adam yatıyor."

Ona döndüm. "Donmak üzere olan, ölümden dönen bir adam," diye düzelttim.

Buğday tenli suratında oldukça yapay bir gülümseme canlandı. "Ah, o zaman tamam," dedi sakinleşmiş gibi. Hemen sonra tekrar ciddileşti. "Neyiz biz kızım? Hayır kurumu mu?"

"Bana yardım ederken de böyle düşünüyordun, değil mi?"

Sustu, birkaç saniye sessiz kaldı. Solukladı, başka yöne baktı ve tekrar beni inceledi. "Aynı şey değil."

"Aynı şey," diye üsteledim. "O da benim gibi buraya dışarıdan gelmiş, ölümün pençesinde kol gezdiği bir insan. Hiçbir şeyden haberi yok, eminim ki ne büyücü ne cadıdan ne de bunların gerçekliğinden haberdar. Neden burada olduğunu bile bilmiyor. Ölüme terk etmek çok adaletsiz değil mi?"

"Adalet mi?" derken tebessüm etti Barın. "Adalet hangimize uğramış?" Ellerini iki yana açarak yıkık dökük evi gösterdi. "Bak, şehrimizde sefa içinde yaşayanlar varken biz sürünen kesimdeniz. Güçsüz kesimdeniz. İnan bana Efsan, haklı ya da haksız birisi yoktur, kim güçsüzse o haksız görülür her olayda. Bu kişiye yardım ettiğimiz bilinirse tek o değil, biz de ölmüş oluruz ve ben artık ailemde bir ölüm daha görmek istemiyorum."

"Annem ve babam bu söylediklerini duysa utanırdı!" Mehsa mutfak kapısından salona girdiğinde ikimiz de ona baktık. Başını hayal kırıklığıyla sallıyordu. "Onların bize verdiği değerleri ne çabuk unuttun? Kim unutturdu sana bunları abi?" Öyle duygulu konuşuyordu ki bir an ağlayacağını düşündüm, sesi titriyordu. "Efsan haklı, buraya gelenlerin hiçbir suçu yok. Doğru düzgün bir gerekçe olmadan öldürülüyor zavallılar."

"Annem ve babam utanırdı belki ama benim gibi düşünseler hâlâ yanımızda olurlardı! Ben ömrümün o kadar kısa sürmesini istemiyorum, anladın mı?" Kafasını dehşetle salladı ve işaretparmağıyla yatağı gösterdi. "O adam buradan gidecek." Başka bir şey söylememize izin vermeden arkasını döndü ve kapıyı sertçe çarparak çıktı.

Mehsa'ya baktığımda gözlerinin dolduğunu gördüm, buruk bir nefes aldı ve arkasını dönerek tekrar mutfağa girdi. Bu tartışmanın ben gelmeden çok zaman önce başladığını anladım. Muhtemelen Barın yatağındaki bu adamı fark eder etmez sorun çıkarmıştı. Mehsa'nın halinden belliydi.

Onu yalnız bırakmayı ya da onun yanında olmayı düşündüm. Doğru olan şeye karar vermem zor olmadı, sakinleştirmem iyi olacaktı bu nedenle hemen peşinden gittim.

İlerledi, sırtını mutfak tezgâhına yasladı. Başını önüne eğdi, biraz yeri izledi. Hüzün dolu bir iç çekti.

Gereksiz bir soruydu belki ama, "İyi misin?" dedim. Saçmaydı, öyle olmadığı belliydi. İlişkilerin hiçbir türünde iyi değildim sahiden, böyle durumlarda nasıl davranılır bilmiyordum.

Dişlerini göstermeden gülümsedi ve başını kaldırıp bana baktı, ışıltılı gözleri dolmuştu. "Onlar gerçek düşünceleri değil," dedi Barın'ı korumak ister gibi. "Sadece... Düzgün düşünemiyor işte."

"Anlıyorum." Sesim bir mırıltıdan halliceydi. "Yaşadıklarınız düşünülünce... haksız da sayılmaz."

"Yine de... Bu kadar katı fikirli olmasına gerek yok. Annem ve babamın emanetine ihanet ediyor gibi davranmasın." Sesli olarak nefes alıp verdi. Kahve makinesinin düğmesine bastı, dolaptan iki kupa çıkarıp birini bana doğru tuttu. "Kahve?"

Başımla onayladım. Bir kahveye ihtiyacım olduğu kesindi.

Mehsa'yla kahvelerimizi içip yaklaşık on dakika kadar daha vakit geçirmenin sonunda işittiğim korna sesiyle oturduğum koltukta doğruldum. "Kuray gelmiş olmalı, eğitime gideceğim. Bay Lefter inzivadan dönecek bugün, onunla asistanlığı bırakmak için konuşacağım."

"Tamam," dedi Mehsa. "Umarım her şey yolunda gider."

"Umarım," derken kapıya doğru adım atmaya başladım. "Evde tek kalabilecek misin? Bugün gitmekten vazgeçebilirim. Bay Lefter biraz bekleyebilir."

"Tek sayılmam, abim birazdan pişman olmuş bir halde gelir. Ve hayır, Bay Lefter bekleyemez. Bence sen Alaz dönene kadar şu iptal işini hallet."

Alaz dönene kadar...

Bugün yokluğunun dördüncü günüydü, arkadaşımın kurduğu cümleyse beni sarsmıştı. Alaz'ın etrafımda olmaması garip ve kötü hissettiriyordu, yanımdayken her şey daha rahat, daha güven vericiydi. Belki de bu yüzden Mehsa'nın söyledikleriyle hemen suratım asıldı.

Uykunun derinliklerine dalan yabancıyı son kez inceledim fakat hiç uyanacak gibi durmuyordu. Yine de iyi olduğunun bilincindeydim ve Mehsa'nın her türlü onunla ilgileneceğine şüphem yoktu. Kuşkusuzca evden çıktım. Yıkılmaya yüz tutmuş zayıf, üzeri karla kaplanmış çitlerin ardında Bars'ın kırmızı arabasını gördüm. Yanında olmak eskisi kadar kötü hissettirmese de ortaya çıkan gerginliğimde pek bir azalma olmamıştı.

Karlara bata çıka yolu bitirdim ve kırmızı spor arabanın arka kapısını açtım. İlk olarak Liva'yla karşılaştım, bana hafifçe gülümsediğinde ona aynı şekilde karşılık verdim ve sıcak arabanın içine girip kapıyı kapattım.

"Mehsa gelmiyor mu?" Sürücü koltuğunun yanında oturan Kuray bana dönerek bu soruyu sorduğunda kaşlarımı kaldırarak, "Hayır," dedim. "Evde kalacak."

"Hâlâ yorgun mu?"

Liva'nın soğuk bakışları bir Kuray'a bir bana değiyordu.

"Evet, dinlenmek istiyor."

"Neyi var?"

Sürücü koltuğundaki Bars'tan çıkan bu ilgili söze karşılık kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Sorusu tartmadan dudaklarından dökülmüş gibiydi, bundandır ki bakışlarını hemen kaçırdı ve arabayı çalıştırdı.

"Halsiz biraz. Önemli bir şey değil."

Bars kafasını salladı ama gözlerini kaçırdığı için ifadesini anlayamadım. Tek yakaladığım araba yoldan çıkar çıkmaz dikiz aynasından Mehsa'nın evine baktığıydı.

Günlerdir uğramadığım eğitim alanına girer girmez Bars, Kuray ve Liva'dan ayrılmıştım. İçeri girmek üzere Bay Lefter'in odasının

önündeydim. Elimi kaldırdım ve kapıyı üç kere nazikçe tıklattım. Kilitli kapı beni tanımasından dolayı saniyeler içinde açıldı. Vakit kaybetmeden odaya girdim ve yerdeki içinde çeşitli yeşil bitkilerin olduğu onlarca saksıyı inceleyen Bay Lefter'e baktım.

"Merhaba Bayan Efsan," dedi bana dönmeden. Bir saksıyı iki eliyle tutup kaldırdı ve bitki raflarına doğru yürüdü. "Tam da zamanında geldin."

"Beni mi bekliyordunuz?"

Soluklanır gibi gülümsediğini duydum. "Seradon," diye seslendi ve baktığı rafta bir boşluk açıldı, elindeki saksıyı açılan yere yerleştirdikten sonra yorgun bir soluk çıktı dudaklarından. Ardından bana döndü. "Evet, bugün epey yardımına ihtiyacım var."

Masasının üzeri en az yer kadar dağınıktı, işinin yoğunluğunu anlamak pek de zor değildi. Ancak benim bu meseleyi bugün bitirmem gerekiyordu. Uzadıkça uzayacaktı ve Alaz'ın bu durumdan hoşnut olacağını sanmıyordum, nihayetinde bir anlaşmamız vardı.

Derin bir nefes aldım, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Çekingen bir tavırla, "Bay Lefter ben," diye başladım söze.

Ancak profesör cümlemi tamamlamama izin vermedi. "Gözün korkmasın, zor bir iş değil istediğim." Dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi. "Günlerdir keşifteyim, bir sürü yeni bitki buldum." Eliyle saksıları gösterdi. "Saksıların üzerinde isimleri yazıyor, senden ricam onları raflara yerleştirmen. Sonrasında yine kitaba isimleri yazman gerekiyor."

Evet, istediği zor bir iş değildi hatta yaparken keyif alabileceğimi bile düşünüyordum lakin yapamazdım. Bu sorumluluğu ne kadar erken sonlandırırsam o kadar iyiydi.

Fikirlerime uyarak, "Aslında ben..." dedim.

Yine beni dinlemedi. Siyah pelerinin altında kalan aynı renk gömleğinin kolunu geriye sıvadı, saati kontrol etti. "Eğitime girmem gerekiyor," dedi ve bakışları tekrar beni buldu. "Sana güveniyorum Efsan."

Yanımdan geçmeden önce omzuma iki kez nazikçe dokundu ve beni ağzıma tıktığı kelimelerimle odada yalnız bıraktı. İlk birkaç saniye öylece aval aval durdum, omzumun üzerinden kapanan kapıya baktım.

Kendime geldiğimde ağzımda biriken sıkıntı dolu nefesi oflarcasına dışarı bıraktım ve önüme döndüm. Günler öncesinden halletmem gereken bu işi bugün de bitirememiştim.

Kendime kızarak saksılara doğru yürüdüm, hepsinin önünde beyaz bir bölme vardı ve orada kahverengi el yazısıyla isimleri yazıyordu. Onları yerleştirmeden önce, odada yalnız başına olduğum aklıma geldi. Bay Lefter eğitime girdiğine göre odada bir şeyler araştırmak için bayağı vaktim olacaktı. Fırsat ayağıma gelmişti. Alaz'ın işine yarayacak bir şeyler bulabilirdim.

Altdudağımı dişleyip omzumun üzerinden arkama baktım, kapı kilitliydi ve adım sesi duyulmuyordu. Tekrar önüme dönüp hızla profesörün masasına ilerledim. Masanın üzerinde bir delil olacağını düşünmüyordum çünkü oraya benim için kâğıtlar bırakmıştı. Ancak alt tarafında kilitli, çekmeceli bir bölme vardı, orada bir şeyler saklı olabilirdi. Eğildim ve çelik çekmeceyi kulpundan tutarak açmayı denedim. Bir kilit bölümünün olmamasına rağmen açılmıyordu, muhtemelen büyüyle kilitlenmişti.

Kendi gücümle açmayı denedim fakat oynatamadım bile. Yine de çekmeceyi aklıma kazıdım, önemli olabilirdi, Alaz'a söyleyecektim.

Ardından buraya geldiğim ilk günden beri dikkatimi çeken devasa kapıya baktım. Bay Lefter'in oraya girdiğine de orayı açtığına da hiç şahit olmamıştım. Engel olamadığım merak duygusuyla bir kez daha arkamı kontrol ettikten sonra o siyah altın varaklı kapıya doğru yürüdüm.

Çekmece kilitliyken burası açık olabilir miydi?

Hiç sanmıyordum. Yine de umudumu kaybetmeden kolsuz kapıyı iterek açmayı denedim.

Elbette...

Açılmadı.

Moralimi bozmadım, en azından nerelerin önemli olabileceğini biliyordum artık. Bu konu üzerine daha fazla düşmedim ve Bay Lefter'in söylediği işleri yapmaya koyuldum. Saksıları isim sırasına göre raflara yerleştirme işi zor ve dikkat gerektiren bir şeydi. Profesörün uyarısını aklımdan çıkarmayarak bitkilerin hiçbirine dokunmuyordum. Hangok cinsinden bir çiçek tarafından herhangi bir uzvumun yenilmesini istemezdim.

Elimde taşıdığım saksının üzerinde Ulyan yazıyordu. Çiçeksiz, çimene benzeyen bir bitkiydi, özelliğini bilmiyordum ama işlerim bittiğinde deftere isimleri geçirirken öğrenecektim. Ulyanı koymam

gereken raf biraz yüksekteydi, ayağımdaki topuklu botlar sayesinde oraya ulaşmam pek zor olacağa benzemiyordu. Parmak uçlarımda yükseldim ve, "Ulyan," dedikten sonra saksıyı dikkatle açılan boşluğa uzattım.

"Neden buradasın?"

Bir anda kulaklarımın derininde işittiğim bu sert ses tonu ve başımın iki yanından raflara konulan ellerle birlikte öyle korktum ki içinde Ulyan'ın bulunduğu saksı sallandı, neredeyse başıma düşecekti lakin kendiliğinden durdu, geri çekildi ve olması gereken yere yerleşti.

Başta korkuyla atan kalbim, omuzlarıma değen gövdesi ve burnuma çalınan kokusuyla yerini heyecana bıraktı.

Nereye konacağını bilemeyen ellerimi hızla indirdim ve sadece kokusunu duymayı değil, özlemini çektiğim suratını da görme amacıyla ona doğru döndüm. Rahat hareket etmemi sağlamak için bir adım gerilemişti fakat ben döner dönmez tekrar üzerime abandı ve sırtımın raflara değmesine neden oldu.

Onu görmek içimi sıcak, kavurucu bir yaz günü serin sulara atlamışım gibi ferahlattı. Elleri hâlâ başımın iki yanından rafları tutuyordu, beni gelir gelmez o meşhur kapanının içine hapsetmişti. Simsiyah gözleri gözlerimden başka yere bakmıyordu, dağınık kaşları hafifçe kalkmıştı ve dolgun dudakları sıkı sıkıya kapalıydı.

"Alaz," dedim hayret dolu sesimle, dudaklarım neredeyse gülümsemek için kocaman açılacaktı. "Ne zaman geldin?"

"Çok olmadı," diye yanıtladı önemsiz bir şeymiş gibi. Öyle yakındı ki konuşurken sıcak nefesi suratımda ipek bir kumaş gibi kayıp gidiyordu. "Saraydan direkt buraya geldim."

İyi ki geldin, demek istedim. Ruhum bayram günlerinden kalma bir ana kapılmıştı sanki, tüm hücrelerime neşe saçılmıştı.

"İçeriye nasıl girdin?" Öksürdüm. "Yani... Lefter'in özel bir kilidi var. Herkes giremiyor."

"Lefter mi?" derken kaşları gözlerinin üzerine indi. "Bay hitabını kaldırdın mı?"

"Yanımda yokken Bay demek zorunda değilim, değil mi?"

"Hiçbir şekilde adını ağzına almamanı tercih ederim," dedi ve anlık bir duraksamadan sonra konuşmaya devam etti. "Kapı kilitli değildi."

Dişlerinin arasından bir nefes çekti. "Sorumu cevapla, neden hâlâ buradasın? Asistanlığı bırakacağın konusunda anlaşmıştık."

Dudaklarımı aralayarak gergince soludum. "Evet ama Bay Lefter söyleyeceğim gün izne ayrılmıştı, biliyorsun. Sonra Alkandros olayı oldu... Yani bir türlü fırsatım olmadı."

"Bugün?" derken tek kaşını kaldırdı.

"Bugün de söyleyecektim ama buna imkân tanımadı. Kelimelerimi ağzıma tıktı. Şimdi eğitimde... İşleri bitirince söylerim."

"Onun işlerini yapacak halin mi var?" dedi sertçe. "Zor günler geçirdin. Biraz kendini düşünüp dinlenmeyi deneyemedin mi?"

"Dinlendim Alaz." Sesim kendimden emindi. "Üç gündür evden dışarı çıkmadım. Zaten Nidos'ta da pek bir şey yaptığım söylenemezdi." Başımı salladım. "Beni boş ver, esas sen niye buradasın? Sarayda yorulmuşsundur. Neden eve gitmedin?"

Başını biraz daha eğdi, gözlerini bir mızrak gibi sapladı harelerime. "Çünkü seni görmem gerekiyordu."

İçimde yuvalarına hapsolan kuşlar parmaklıklar arasından dışarı çıktı ve beni ferahlatmak ister gibi kanat çırparak uçuştu. Tebessüm ettim. Kaşlarımı kaldırdım. "Neden beni görmen gerekiyordu?"

Bir sıcak nefes daha tüylerimi ürperterek suratımda gezinirken yanıtı gecikmedi. "Çünkü özledim."

"Özledim" kelimesi o an evrenin en güzel sözcüğüymüş gibi hissettirdi. Özlemin, sonunda vuslat olunca, en güzel hislerden biri olduğuna kanaat getirdim.

Kendime engel olamadan düşen elimi yukarı kaldırdım ve sakalsız yanağının üzerine koydum. Başparmağım yumuşak bir kumaş hissi veren yanağına küçük dokunuşlar bırakırken, "Suratındaki izler silinmiş," diye mırıldandım. "Vücudun ne durumda?"

"Daha iyi," dedi benim gibi kısık bir sesle. "Ama senin dokunuşlarına hasret kaldı." Yüzünü biraz daha yaklaştırdığında burunlarımız birbirine değdi. Yanağındaki elim titredi, kayıp düşmesinden korktum. "Bir kontrol etmen gerekiyor."

Soluğu tenimi yakıyordu. Yanaklarımdaki ısının derecesi yükseldi, aramızdaki mesafe azaldıkça iyice gerildim, içimde çakan kıvılcımların yansıması ellerime bir titreşim olarak sunulmuştu sanki. Hafifçe boğazımı temizledim ama gerileyemedim.

"Bay Lefter gelebilir. O gelmeden gitsen iyi olacak." Hâlâ fısıldıyordum, oysaki odada bizden başka kimse yoktu.

"Eğitimde demedin mi?" derken bir santim bile uzaklaşmadı. Tek eli raftan inip ince koyu yeşil trikonun sardığı belimi kavradı. Yüreğim iyice deliye döndü. "Bitmesine daha yarım saat var."

Yersiz bir telaş içindeydim. "Evet ama," dedim. Konuşurken dudaklarımı çok fazla hareket ettirmemeye özen göstermiştim, bunu yapabiliyor olmam bile büyük bir başarıydı. "Biz ne zaman yakınlaşsak basılıyoruz."

Alaz gülümsedi ve bu manzara benim kalbimi aleve verdi. "Sadece denk geldi Efsun," dediğinde uzaklaşmaya niyeti olmadığını anladım. "Şimdi sırf sana yakınlaşacağım diye Bay Lefter'in dersten çıkıp buraya geleceğini düşünmüyorsun değil mi?"

Kulağa çok mantıksız geliyor olsa da tam olarak onu düşünüyordum. Gözlerimi ondan kaçırdım ve sıkıntıyla ağzımda biriken nefesi dışarı bıraktım. Tekrar ona baktım. "Alaz..."

Uyarıma rağmen gerilemedi ve tek eliyle çenemi hafifçe tutup kaldırdığında dudaklarım aralandı. Alaz aramızdaki tüm mesafeyi kapatmak için başını eğdi.

"Bayan Efsan?"

Bir anda işittiğim Bay Lefter'in sesiyle kendime geldim, ellerimi telaşla Alaz'ın göğsüne koyup onu kendimden bir adım olsun uzaklaştırdım. Alaz dudaklarını aralayıp, "Si..." diyecekken iki elimi birden ağzına kapattım ve gözlerimi açarak susmasını ima ettim.

Bay Lefter'in adım sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Görüş alanında değildik, bizi bulabilmesi için birkaç raf ilerlemesi gerekiyordu ve buna izin tanımadan konuşmam lazımdı. "Buradayım Bay Lefter," dedim heyecandan sesimdeki titreşime engel olamayarak. "Ulyan'ı yerleştirdim. Geliyorum yanınıza."

Kaşlarımı kaldırarak Alaz'a baktığımda gerginliğini atmadan gözlerini kırparak beni onayladı, buna dayanarak ellerimi geri çektim ve rahat bir nefes almayı denedim.

Eh, bu şu anda ne kadar mümkün olursa artık.

"Gelirken Usrap isimli bitkiyi getirir misin? Özelliklerini anlatacağım, dersliğe götürmemişim."

Demek bu yüzden gelmişti. Eğer Alaz bugün saraydan dönmemiş olsaydı Bay Lefter bu bitkiyi yine unutmuş olur muydu acaba?

Yoksa bu unutkanlık sırf Alaz ve ben yan yanayız diye mi gerçekleşmişti? Artık öyle olduğunu düşünüyordum çünkü her seferinde buna benzer olayların olmasının başka bir açıklaması *olamazdı!*

Kafamı sallayıp zihnimdeki saçma düşüncelerden uzaklaştım ve raflara döndüm tekrar, gözlerimi bitki isimlerinde gezdirdim, henüz nerede hangisinin olduğunu tam bilmiyordum. Ben bulamadan Alaz hareketlendi, doğruldu ve saksılardan birini alıp bana uzattı.

Evet, Usrap buydu.

Teşekkür edercesine gülümsedim, o ise sadece göz kırpmakla yetindi. "Buldum, geliyorum," diye seslendim Bay Lefter'e ve Alaz'a arkamı dönüp yürümeye başladım.

Bay Lefter kapının girişinde durmuş beni bekliyordu, göz göze geldiğimizde elimdeki saksıya bakarak, "Ah, Efsan," deyip içtenlikle tebessüm etti. "Gerçekten harikasın. Bu kadar kısa zamanda yerleri bu denli iyi ezberlemen muhteşem bir olay. Seni seçmekle çok iyi bir tercih yaptığımı her fırsatta gösteriyorsun bana."

Hafifçe gülümsedim. Saksıyı elimden aldığında, "Rica ederim efendim, bitkilerle uğraşmayı seviyorum," dedim.

Gözleri yerdeki saksılara ilişti. "Birçoğunu dizmişsin bile."

"Zor olmadı."

Tebessümü büyüdü. "Seni çok yordum farkındayım ancak sözüm olsun, bunu bir akşam yemeğiyle telafi edeceğim."

O an görmesem de Alaz'ın iyice kararan bakışlarını hissettim. Bu vücuduma bir gerginlik yaydı. Boğazımda katı bir cisim varmış gibi öksürdüm. "Gerek yok efendim, yorulmadım."

İşaretparmağını havaya kaldırıp bana doğru tutarak, "Reddin kabul edilmedi," dedi. "Bunu daha sonra detaylı bir şekilde konuşacağız. Şimdi eğitime kaldığım yerden devam etmeliyim."

Üsteleyemedim çünkü öyle yaparsam burada kalma süresi uzayacaktı, bu da Alaz'ı her an fark edebileceği anlamına geliyordu.

Bay Lefter çıkmadan önce tekrar bana döndü. "Az önce kapıyı kilitlemeyi ihmal etmişim. Bunların sebebi hep yoğunluk."

Gülümseyerek gözlerimi kırpıştırdım. *Demek Alaz gerçekten bu sayede içeriye girebilmişti.* Başka bir şey söylemeden dışarı çıktı ve bu sefer kapıyı kilitlediğine emin oldum. Bu kilit, dışarıdan gelen kişiler içindi odadaki kişi istediği gibi çıkabiliyordu.

Bay Lefter'in uzaklaşmasıyla bugün tuttuğum nefesimi bilmem kaçıncı kez rahatlayarak serbest bıraktım, bitkileri yerleştirirken bu kadar yorulmamıştım fakat şu kısa an beni nefes nefese bırakmaya yetmişti.

Alaz'ın adım seslerini işittiğimde bir defa daha beni hazırlıksız yakalamaması adına o gelmeden önce ben bedenimi ona doğru çevirdim. Kaşları çatılmış, yüzünde yine sert bir ifade oluşmuştu. Yürümeye devam ederken, "O herif sana nasıl yemek teklifi sunabiliyor?" dedi öfkeli bir tonla.

"Duydun işte," derken gözlerimi Alaz'dan kaçırdım. "İşimi iyi yaptığım için."

"Efsun," dedi her harfin üstüne basa basa. Sinirlendiğinde hep daha keskin söylüyordu adımı. "Yarından tezi yok, bu asistanlık anlaşmasını feshedeceksin. Bu iş gittikçe saçma bir hal alıyor."

İyice mahcup ve masum bir hal aldım. "Ben deniyorum ama görüyorsun işte," dedim suçsuz küçük çocuklar gibi. "Kendimi ifade etmeme fırsat vermiyor ki."

"Bana bunu bahane olarak sunma Efsun," dedi başını sağ omzuna eğerek. "İstediğinde sesini nasıl duyurabildiğini çok iyi biliyorum. O zaman seni kimse susturamaz."

Ne diyecektim ki? Haklıydı. Aslında bu işi tam olarak bırakmak istediğim de söylenemezdi. Bay Lefter bana koşulsuz şartsız güveniyordu, biraz zaman geçse Alaz'ın istediği şey her neyse ulaşabilirdim. Üstelik bitkilerle uğraşırken aşırı eğleniyordum.

Yine de, "Halledeceğim," dedim. "Ama bak, burada olmam kötü bir şey değil. Bay Lefter bana güveniyor, istediğin şey her neyse erişebilirim."

Kaşları mümkün olabilirmiş gibi daha çok çatıldı. "Şu fikri aklından çıkar artık!" Tüm bina Alaz'ın kükreyişiyle sallanmış olsa şaşırmazdım. Sesini yükselttiğini fark etmiş olmalı ki biraz sonra daha normal bir hal aldı. "Öyle bir şey olmayacak."

"Neden?" dedim itiraz edercesine. "Burada güvendeyim. Ne zaman burada olduğumu bileceksin. Aksi bir şey olursa müdahale edersin."

"Hiç aksi bir şey yaşamamışsın gibi..." dedi ve başını olumsuz anlamda salladı. "Meraklı mısın sen başına bela çekmeye?"

Ona dik dik baktıktan sonra, "Evet," dedim. "Sonunda beni kurtarman hoşuma gidiyor."

Konuyu alaya almam da onu sakinleştirmeye yetmedi. "Efsun..." dedi bir kez daha uyarırcasına. Bu söyleyeceklerinin ön gösterimi gibiydi, tek kelimeydi ama fazlasıyla tehditkârdı.

"Tamam tamam," derken içime bir nefes daha çektim. "İptal edeceğim ama sen hazır buradayken söyleyeyim, bu odada dikkatimi çeken iki şey var."

Alt ve üst kirpikleri birbirine yaklaştı, çenesi sol omzuna doğru kalktı. "Nedir?"

Ağır adımlarla masaya yürüdüğümde sert ifadesinde ufacık bir azalmanın bile olmadığı kara bakışları beni takip etti. Hafifçe eğildim ve masanın altında kalan çelik çekmeceye iki kez tıklattım. "Bu çekmece hep kilitli, içinde gizli bir şeyler olabilir. Hiç açtığını görmedim."

Söylediklerim ilgisini çekmiş olacaktı ki seyretmekle yetinmeyip yanıma geldi. Görüş alanını açmak adına çekmecenin olduğu kısımdan bir iki adım sola kaydım. Alaz eğildi, ilk olarak eliyle çekmeceyi kontrol etti. Ardından diz çöktü, başını çekmecenin tepesiyle aynı konuma getirdi, elini kulpun üzerine koydu. Büyü yaptığını fark etmem pek zor olmadı.

Biraz sonra kısık bir inlemeyle elini geri çekti. "Özel bir büyüyle kilitlenmiş, kendisinden başkası açamaz." Bana bakmadığı halde onaylayarak kafamı salladım. Elini çektikten sonra başını bana çevirdi. "İlgini çeken diğer şey nedir?"

Gözlerimi kapatıp açarak işaretparmağımla sağımızda, odanın bir ucunda kalan kapıyı gösterdim. "O kapının ardında çok masum şeylerin olduğunu düşünmüyorum. Ve sanırım orası da büyülü, en azından ben açamadım."

Ayağa kalktı. Kapıya doğru giderken ben de onu takip ettim. Kapıyı üzerinde bir kilit olup olmadığını anlamak amacıyla şöyle bir inceledi. Ellerini yukarı kaldırıp iki avcunu da kapının yüzeyine bastırdı ve gözlerini kapattı. Çıt çıkarmadan onu izledim. Yarım dakika oldu olmadı, ellerini yere indirdi. "İçeriyi göremiyorum," dedi. "Tüm şüpheli yerleri büyülemiş."

"Sence gerçekten bir şeyler mi çeviriyor?"

"Hislerim o yönde," dedi ve kapıdan bir adım geriye gitti. Vücudunu tamamen bana çevirdi. "Fakat bunlar büyük deliller değil. Sıradan bir kişinin bile odasında kilitli yerleri vardır." İçine çektiği nefesi serbest bıraktı, tekrar odayı süzdü. "Başka bir detay yakaladın mı peki?"

Dilimi üst dişlerime bastırıp çekerek *cık* sesi çıkardım. "Fazla vakit geçiremedik. Ama biraz daha devam edersem asistanlığa..."

Söyleyeceklerimi tamamlamama izin vermeden, "Efsun," dedi ve bana doğru bir adım attı. "Unut. Bunu. Bir daha tekrar ettirme."

Sıkıntıyla iç çektim. "Niye bu kadar inat ediyorsun anlamıyorum. Sen etrafta değilken ne buraya ne de Bay Lefter'in yanına gelirim. Sen etraftayken de hiçbir şey bana zarar veremez zaten." Elimle topladığım saçlarımdan yanağıma düşen asi bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra usulca devam ettim. "Sen benim için onca şey yaptın, bırak biraz da ben sana yardım edeyim."

"Olmaz," dedi hiç beklemeden, itiraz etmemi istemediğini belli eden bir tonlamayla. Ardından odanın çıkışına doğru döndü.

"İyi de neden?" diye sordum tekrar.

Durdu, soluklandı. Dişlerini sıktığından çıkık elmacıkkemikleri daha çok belli oluyordu. Boynundaki kabaran damarlardan sonra dikkat ettiğim şey hareketlenen âdemelması oldu. Yutkunduğunu anladım. Nihayetinde başını bana çevirdi.

"Sen benden seni kukla gibi kullanmamı istiyorsun, seni derecesi belli olmayan bir yangının ortasına atmamı istiyorsun. Bunu yapamam, yapmam. Kendi ellerimle *canımı* o ateşe atamam."

Afalladım. Öyle bir cümle kurmuştu ki etkisi, kalbime yayılan bir elektrik şoku gibiydi. Gözlerim, ilk kez görüyormuşum gibi Alaz'ı hayran hayran süzdü. *"Canım,"* demişti. "Kendi ellerimle *canımı* o ateşe atamam," demişti. Benim, canı olduğumu ima etmişti.

Ben, Efsan Erez. Yirmi bir yaşındayım ve bakışları geceden daha siyah olan heybetli bir adamın canıyım.

Ondan öyle etkileniyordum ki söylediği her söz aklımda apayrı bir kutuya hapsoluyordu. Sadece Alaz Şahzade'ye ait bir bölümü vardı artık hatıralarımın ve en özeli onlardı. İnanmamak elimde değildi ve ona kapılmamak için artık çok geçti.

Yüzümü saksıların olduğu tarafa çevirdim. Nefeslendim ve kalp atışlarımın düzene girmesini bekledim. Dilimi dudaklarımın üzerinde

gezdirdim, soludum, birkaç kez üst üste aynı şeyi yaptım ve sonunda Alaz'a bakabildim. "Bunu bilerek yapıyorsun, değil mi?"

Başını hafifçe yana çevirdi. "Neyi?"

"Bu süslü cümleleri... beni susturmak için kuruyorsun. Sen böyle konuşunca ben ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

Gülümseyip yanaklarında oluşan o iki çukuru tekrar görmemi sağladı. Nihayet geldiğinden beri üzerine mesken olan o ciddiyetinden biraz olsun sıyrıldığını görmek beni rahatlattı. Bir defa daha başını benimle aynı hizaya getirdi, yakınlığıyla nefesimi tutmamı sağladı. "Seni susturmak için süslü cümle kurmak yerine öpmeyi tercih ederim."

Şimdi bir doktor karşıma geçip alnıma dokunsa zatürre olduğumu sanıp hastaneye kaldırırdı beni muhakkak. Yanaklarımın saatlerce yanmış bir şömine taşından daha sıcak olduğuna emindim.

Kendine gel Efsun, diye teskin ettim kendimi. *Kendine gel, şimdi bu kapı bir kez daha açılsa, ardına saklanacağınız bir raf yok.*

Düzgün düşünen taraf olmayı deneyerek, "Alaz," dedim ve köşeye sıkışmış olmadığımdan bir adım gerileyip aramızdaki mesafeyi açtım. "Gitsen iyi olur. Profesör tekrar gelebilir."

Uzaklaşmam onda olumsuz bir etki bıraksa da tekrar yanaşmadı. Onun yerine ellerini cebine koyup omuz silkti. "Buradan seninle çıkacağım."

"Ama benim işim var, bitirmem bayağı vakit alır."

Bakışları önce beni ardından saksıları, en nihayetinde masayı inceledi ve yine beni buldu. "İşin ne?"

Elimle yeri gösterdim. "İlk olarak bu saksıları isim sırasına göre raflara yerleştireceğim." Sonra masayı işaret ettim. "Ardından deftere geçireceğim."

Alnı kırıştı, çenesi kasıldı. "Düzenbaz herif," diye söylendi. "Bütün işi sana yıkmış. Nasıl yapacaksın bunları?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Zor değil, çok keyifli."

"Doğru düzgün büyü bile yapamıyorsun Efsun, neresi keyifli?" dedi azarlar gibi. İşte öfkesi tekrar bedenini ele geçirmişti. "Derdin saksıları taşıyarak kas yapmaksa söyle, sana bunun için daha iyi yöntemler bulabilirim."

Gözlerimi devirdim. Büyütüyordu, bu iş söylediği kadar zorlayıcı ve yorucu değildi. Bunu ispatlamak adına ona arkamı dönüp saksıların

yanına gittim ve eğilip bir tanesini kucakladım. "Keşke bu kadarcık ağırlıktan kas yapılabilse..."

Bakışlarıyla beni baştan aşağı süzdü. Tuttuğum saksıya bakıp yanıma geldi. "Ver şunu bana," dedi. Ben yapacağını anlamayarak gözlerimi kıstığımda zoraki bir tavırla saksıyı elimden aldı. "Sen masaya geç. Oradaki işini hallet."

Büyüyen gözlerimle baktıkça bakmak istediğim suratını inceledim. "Bana yardım mı edeceksin?"

"Buradan bir anca önce çıkman için."

Kaşlarımı kaldırarak, "Alaz," dedim. Üç gün boyunca sarayda ne şartlar altında durduğunu kaçta uyuyup kaçta uyandığını, hatta bunlara vaktinin olup olmadığını bile bilmiyordum. Şimdiyse benim için burada duracak olması, bir nevi Bay Lefter'in ayak işlerini yapacak olması fazlaydı, çok fazlaydı. Ona yeterince yük olmuyormuş gibi bir de bu sorumluluğu yükleyemezdim. Üstelik yara izlerinin ne durumda olduğunu bile bilmiyordum. "Gerek yok, sen eve git. Ben de tüm bunları hallettikten sonra Kuray'la dönerim."

"Eve Kuray'la ya da bir başkasıyla değil, benimle döneceksin." Çenesinin ucuyla masayı işaret etti. "Geç hadi. Lefter gelmeden önce sadece on beş dakikamız var."

"Alaz..."

"Efsun..." dedi beni taklit ederek. "Bugün ne çok itiraz ettin bana. Prensim ben, ağzımdan çıkan her söz bir emirdir."

Kaşlarımı havaya kaldırıp başımı sağ omzuma eğdim. "Üzgünüm *Efendimiz Alaz* ama hâlâ benim prensim değilsiniz."

Gülümsedi. "Teorik olarak değilim belki ama kalbinin prensi olduğumu inkâr edemezsin."

Bunu kabul edercesine bir tebessüme girişen dudaklarımı birbirine bastırsam da yüzümdeki o mesut ifadeyi engelleyebildiğimi sanmıyordum. "Anladım, susmamı istiyorsun."

"İtiraz etmek yerine aşk sözcükleri söyleyeceksen eğer, sabaha kadar seni dinleyebilirim."

Kendime hâkim olamadan nefeslenir gibi gülümsedim ve masaya döndüm. "Çok beklersin," dedim oraya ilerlerken.

Cevabı gecikmedi. "Çok beklersin dediğin hiçbir şey için çok beklemedim Efsun."

"Öyle mi dersin?" dedikten sonra sandalyeyi geri çektim ve masaya oturdum. Yumruk yaptığım elimi çenemin altına yerleştirip ona bakmaya devam ettim. "Bence o kadar peşin konuşma."

Alaz'ın kısık sesle kahkaha attığını duydum. Ben kâğıtlarla ilgileniyormuş gibi yaparken o, "Pekâlâ. Bekliyorum Efsun. Aklından geçeni," dedi. "Ve sabırsızlıkla."

Kalbim saçma bir heyecanla atarken titrek ellerim kâğıtların üzerinde gelişigüzel gezindi. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp rahata erdirmeden önce Alaz'ın o büyüleyici gözlerini üzerimden çekmesini bekledim. Birkaç saniye daha beni izledi, ardından bakışları bedenimi terk etti.

Kendimi bitki isimlerine ve açıklamalara vermem her zamankinin aksine biraz fazla zaman almıştı. Öncelikle Alaz'ın üzerimdeki etkisinin geçmesini beklediğim için ilk bir iki dakika aval aval kâğıtlara bakmakla yetindim. Daha iyi hissettiğimde bitkileri sessizce okumaya başladım ve yardımcı kalem ise söylediğim her kelimeyi teker teker yazdı.

Biraz zaman sonra içimdeki dürtüleri engelleyemeden bakışlarımı kâğıtlardan ayırdım ve çaktırmadan Alaz'ı izledim. Hızlı hareket ediyordu. Benim aksime aynı anda iki saksıyı eline alıyor ve büyük bir çeviklikle rafını bulup hiç zorlanmadan yerleştiriyordu. Yerdeki saksılardan birini her tutuşunda kısa siyah tişörtünün açıkta bıraktığı kaslı kolları geriliyor, kendini daha çok belli ediyordu. Onu böyle yaptığı işe odaklanarak izlemek, romantik bir filmin en güzel sahnesini izlemekle eşdeğerdi. Anlamsızca mutlu oluyordum. Koca bir evrenin prensi benim için çalışıyordu.

Doğrulduğu gibi bakışlarını bana çevirdiğinde kopya çekerken öğretmenine yakalanan bir çocuk edasıyla gözlerimi hemen kâğıtlara indirdim. Bu sırada Alaz'ın gülümsediğini göremedim ama biliyordum.

Tekrar bana arkasını dönüp yürümeye başladığında yine ona baktım. Bu sefer geldiğinden beri sormam gereken şeyi hatırlayarak, "Alaz," diye seslendim. Neyse ki sesim artık titremiyordu.

"Söyle," diye seslendi birkaç raf öteden.

Konuşmak için tekrar karşıma geçmesini bekledim. Boş elleriyle görüş alanıma girdiğinde artık ciddiydim. "Sarayda..." dedim çekingen bir tonla, "her şey yolunda gitti mi?"

Biraz sessiz kaldı. Bu konu açılınca her şey sükûta gömülmüştü sanki. "Başta değildi," dedi düz bir ifadeyle. "Zor oldu ama sonunda seni yanımda tutmaya ikna ettim babamı."

"Yani artık beni Karan'a vermeyi düşünmüyorlar mı?"

"Hayır," diyerek onayladı. "Çünkü öyle bir şey yapmaya kalkarlarsa rahat durmayacağımı biliyorlar."

Tebessüm etmek isterdim lakin konumuz buyken yapamadım. Sadece ağlamak istiyordum, içim hüzün ve korkuyla, mahcubiyetle dolup taşıyordu. "Peki ya diğerleri?" dedim yalın bir halde. "Cadılar ve Alkanlar... ittifak oluşturmuş mu?"

"Henüz öyle bir gelişme yok. Olsa bile umurumda değil." Başını iki yana doğru ağır ağır salladı. "Bununla başa çıkabilecek güce sahibim. Ve senin de umurunda olmasın, asma güzel suratını, ortada sen olmasaydın bile onlar savaş açmak için bir bahane bulurdu. Bu yüzyıllardır böyle devam etmiş, yeni olan bir şey değil. Refah içinde yaşadığımız zamanlar nadirdir."

Düşen moralimle onu izlemeye devam ederken, "Bunları beni rahatlatmak için söylemiyorsun, değil mi?" dedim.

"Hayır Efsun." Sesinde bir milim bile yalan tonlaması yoktu. "Hadi, devam et işine. Yedi dakikamız kaldı."

Konuşmanın bittiğini gösterir gibi gözle görülür bir şekilde azalan saksılara yöneldiğinde bir kez daha, "Alaz," dedim.

"Efsun," diye yanıtladı.

Tebessüm ettim. "Teşekkür ederim."

Doğrulmadan, sadece başını bana çevirmekle yetindi. "Ne için?"

"Dün, bugün, yarın için... Yanımda olduğun her an için."

Elindeki iki saksıyla ayaklandı. "Hâlâ anlamadın mı?" derken irisleri bir ok görevi gördü. Dudaklarının sol tarafı yukarı doğru çekildi ve çapkın gülümsemesi yüzüne yerleşti. "Yaptıklarımın karşılığını böyle almam."

Altdudağımı dişledim, yüzümdeki tebessüm büyüdü. Bu cevabıyla birlikte zihnim ister istemez karşılaştığımız zamanlara gitti. Ona teşekkür ettiğimde, *"Yaptıklarımın karşılığını böyle almam,"* demeyi alışkanlık haline getirmişti.

Bay Lefter'in odasındaki işimizi bitirdiğimizde çıkmadan evvel gitmem gerektiğine dair bir not bıraktım ve eve dönmek için

Alaz'la çıktım. Kısa yol boyunca aramızda kayda değer pek bir konuşma geçmedi.

Eve geldiğimizde araba durduğu gibi kapıyı açtım, kar tutmayan bahçenin toprak yoluna adım attım ve dışarı çıktım. Benimle aynı anda dışarı çıkan Alaz'a bakarken, "Ee," dedim. "Evini de özlemiş misin?"

Bana cevap vermeden önce arabasının kapısını nazikçe kapattı. Hemen sonra siyah gözleri benimkilerle buluştu. "Önceden bu kadar özlediğim söylenemezdi," dedi ve göz kırptı.

Artık söylediklerinin altında yatan imaları anlamakta zorlanmıyordum. İlk zamanlar sorguladığım her şey, şimdi kalbimde yeni bir tırtılın kelebeğe dönüşmesini sağlıyordu. Aval aval ona bakmak yerine kapımı kapatmayı akıl edebildim ve bir *Leyla* edasıyla evin içine yürüdüm. Alaz'ı arkamda bırakmıştım çünkü ben kendimi kontrol altına alana kadar söylediği güzel sözlerin ardından yüzümü görmesini istemiyordum.

Siyah kapının önüne geldiğimde Alaz'ın yanıma gelip açmasını beklemeden kapıyı tıklattım. Ve ben daha elimi kapının üzerinden tam olarak çekemeden kapı açıldı. Bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum doğrusu.

"Efsan!" dedi burada olmasına şaşırdığım Mehsa. Mavi gözleri kocaman büyümüş, güzel suratını büyük bir endişe kaplamıştı. "Nerelerdeydin? Telefonunu neden açmıyorsun?"

"Ne oldu?" dedim korkuya kapılarak. "Kötü bir şey mi var?"

Hızla başını salladı. "Yabancı..." dedi büyük bir telaşla. O an, günün yoğunluğundan dolayı unuttuğum adam bir anda aklımda belirdi, zihnimde büyük bir yıldırım çarptı. Kalbim korkuyla çarparken gözlerimi açarak Mehsa'ya susmasını işaret ettim.

Alaz'ı görmemiş miydi?

İşaretime aldırmadan konuşmaya devam etti. "Yabancı ateşler içinde yanıyor. Ne yapacağımı bilemedim, yani o adam da senin gibi insan. Sen..." dedikten sonra bir anda gözleri yukarıya çıktı, sözlerinin devamı dudaklarında asılı kaldı. Yüzü şok içinde donakaldı.

Kimi gördüğünü, neden sustuğunu biliyordum ve bu benim de büyük bir hayal kırıklığı içinde yüzümü buruşturmama sebep oldu.

Çok geçmeden Alaz'ın heybetli, sorgulayıcı sesi duyuldu.

"Kim bu yabancı adam?"

Bölüm On İki

Aklından Çıkarma

Saniyelerin dakikalara dönüştüğü o anlardan birindeydim. Kalbimin sesi kulaklarımın en derininde yankılanıyordu şimdi. Saadetle hızlanan ritimler değildi bu duyduklarım, temasını kuruntunun oluşturduğu bir cenaze müziğiydi âdeta.

Mehsa'nın, ateşe bassa bu kadar büyütemeyeceği mavi gözleri o güçlü cüssesiyle arkamda durduğunu bildiğim, keskin bakışlarının üzerimde olduğuna emin olduğum Alaz'dan ayrılıp benimkilerle buluştuğunda harelerinde kendi yansımamı gördüm. Afallamış, korkmuş ve heyecanlanmış görünüyordum. Kelime hazinemdeki tüm sözcükler kötü, işinde usta bir hırsız tarafından talan edilmişti sanki. Değil dilimden düzgün bir cümle dökülmesi, söyleyebilecek bir yalan bile bulamamıştım.

İşin kötü yanı, Mehsa'nın da benden farklı bir tarafının olmayışıydı. Onu yalan konusunda biraz olsun iyi sanırdım lakin sözkonusu veliaht prensleri olunca süt dökmüş kediye dönüyordu. İki yanına düşmüş elleri de en az bedeni kadar titriyordu. Ağzını açtı ve kapattı, bu işlem tam olarak üç kez tekrarladı. Sonrasında suçüstü yakalanmış küçük bir çocuk mahcubiyetiyle başını önüne eğdi.

Bir sessizlik daha dolaştı aramızda. Şimdi işitilen tek şey, karlı havada hükmünü süren rüzgârın çığlığı andıran uğultularıydı.

"Size bir soru sordum."

Nefesi bedenimde rüzgârdan daha büyük bir etki oluşturan, bir adım daha yaklaşsa soluğuyla beni fırlatıp atabileceğini düşündüğüm Alaz'dan çıkan bu sözlere karşılık kuruyan ağzımda sıvı bir şeyler kalmış gibi yutkunmayı denedim. Fakat bu beyhude bir çabaydı.

Hâlâ ona dönmeyişim sinirine dokunmuş olacaktı ki, "Efsun," diye kükredi. Sesi ilk defa beni bu kadar ürküttü, ondandır ki hafifçe yerimde sıçradım. Titreyen ellerimi yumruk yaptım, dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirip kuruluğunu gidermeye çalıştım. Yararı olmadı.

Korkunun ecele faydası yoktu.

Derin bir nefes aldım. Mehsa'nın bakışları hâlâ yerde olduğundan ondan da cesaret alamadım. Bu işi kendim halledecektim. Yapmadığım şey değildi, gerilmemem gerekiyordu. Benim kötü bir niyetim yoktu, sadece kapımıza dayanan ve bana kendimi hatırlatan, benim dünyamdan gelen birine yardım etmek istemiştim. Bu yüzden yargılanamazdım.

Kendimi çok da üst sıralarda sayılmayan, düşük bir dereceyle teskin edişimin ardından bir kez daha nefes alıp verdim. Toparlandım ve sonunda yüzümü Alaz'a döndüm. Yine ağır çekimde hareket etmiştim, onunla ne kadar geç göz göze gelirsem o kadar iyiydi. Fakat bu anın gerçekleşmesi çok da uzun sürmedi.

Vücudumu tamamen ona çevirdiğimde ucu sivri iki güçlü hançere dönüşen kara gözbebekleri bana saplandı. Yağmura hazırlandığını belli eden gök gürledi, fırtınayı aratmayan bir yel esti. Fakat etraftaki her şeyin aksine ne o kıpırdadı ne de bende bir hareketlenme oldu.

Bir cevap bekliyordu. Hayır, beklediği cevap değildi keza her şeyi anladığını biliyordum artık. Benden beklediği bir açıklamaydı, detaylardı, ondan neleri sakladığımdı. *Neden sakladığımdı.* Ağzını açıp bir soru daha sormasını sağlamak, onun sinirlerini daha fazla germek demek olacaktı. Artık biliyordum, onu tanımıştım. Ve bunu istemediğimden kelimelerin saklandığı yeri buldum, dudaklarımı araladım ve lafı eveleyip gevelemeden ağzımdan çıkardım. "Dün bahçe kapısının önünde donmaya yüz tutmuş bir halde yerde yatan bir adam gördük."

Ne çatık kaşları havalandı ne de kasılan çenesi normal haline döndü. Suratında bir yumuşama; mümkünmüşçesine koyulaşan, beyazının bile artık açık sayılmadığı kara gözlerindeyse bir parıltı görülmedi.

Hiçbir halta yaramadığını bildiğim halde yutkundum. Sinirli ve acımasız görünüyordu, söylediğim hiçbir şey onu sakinleştirmeye yetmeyecekti sanki.

Yine de denizin dibine batmış, yüzme bilmeyen bir kişinin çırpınışını andırırcasına konuşmaya devam ettim. "Bize evinin yolunu sordu. Ona nerede yaşadığını sorduğumuzdaysa..." Bu gerçeklik beni hâlâ ürpertiyor, heyecanlandırıyordu. Adam için üzülsem de gözünü açtığında ona ailemi sormak için can atıyordum. Evet, pek dışarı çıkmaz,

çıktıklarındaysa doğru düzgün kimseyle muhatap olmadan işlerini halledip dönerlerdi ancak yine de umudumu kaybetmiyordum. Adam belki bir satıcıydı ya da market görevlisiydi, belki de benim evimin etrafında bir yerlerde oturuyordu. Tamam, şehrin büyüklüğünü düşününce bu kulağa çok zor, düşük bir ihtimal gibi geliyordu fakat içimde bir umut yeşermişti işte. Kim bunu durdurabilirdi? "Zeyhan'da olduğunu söyledi."

Alaz'ın ifadesinde yine bir değişim olmadı, aksine hareleri daha da kararardı. Sıkı sıkıya birbirine bastırdığını düşündüğüm dişleri soruma yanıt vermek için ayrıldı. "Ve sen de sırf bu yüzden hiç tanımadığın bir adamı arkadaşının evine aldın, öyle mi?" Ağzımı açıp cevap verecektim ama buna fırsat tanımadı. Kaşları mümkünmüş gibi daha da çatıldı. "Kimseye sormadan, kimseye danışmadan. Kendi başına. Adamın bir tuzak olabileceğini, seni ağına düşürmeye çalışan birilerinin oyunu olabileceğini düşünmeden ona yardım ettin öyle mi?" Bana doğru bir adım attı, uzun zaman sonra ilk kez bana yaklaşması heyecan değil de korku uyandırmıştı. "Aklın nerede senin?!" Sesi neredeyse kulaklarımı çınlattı.

Böyle söyleyince kulağa mantıklı gelmiyordu. Çünkü öyle değildi, bu kadar basit değildi, o adam sıradan biri değildi. O adam bana kendimi hatırlatmıştı, o adam benim topraklarımdandı. Bu yüzden, "Öyle değil," diye çıkıştım. Kendimi açıklamam gerekiyordu, korkulu halimden kurtulup düşüncelerimi dile getirdim. "Ben o adamda kendimi gördüm Alaz, buraya geldiğim ilk günkü halimi gördüm." İki avcumu birbirine bastırıp, "Lütfen," dedim yalvarır gibi. "Ne olur ona bir şey yapma. Lütfen kapatma onu zindana..."

"Delirdin mi sen?" diye sordu, ciddiyetinde zerre azalma yoktu. "O adamı saklamak size zarardan başka bir şey vermez. Ne sanıyorsun? Yakalanmayacağını mı?" Buz gibi bir ifadeyle gülümsedi. "Benim yanımda olmasaydın senin burada geçirebileceğin gün taş çatlasın ne kadardı bir fikrin var mı?"

Bilmem kaçıncı kez yutkundum, kaşlarım çaresizce yukarı kalktı. Kendimi nasıl anlatacağımı, düşüncelerimi nasıl ifade edebileceğimi tam olarak bilemiyordum. Ne desem anlamayacaktı, ne desem burnunun dikine gidecekti. Çünkü Alaz Şahzade'ydi o, giderdi. Bu evrende

yaşayan bir ırkın prensiydi ve dışarıdan gelen insanların ülkesi için tehlike arz ettiğinin bilincindeydi, onların öldürülmesi gerektiği hususunda yetiştirilmişti. *Beni öldürmemişti çünkü aramızda sonucu bilinmeyen bir anlaşma vardı, en azından başta öldürmemesinin sebebi buydu.* Peki bu adamı niye hayatta tutacaktı? Karşılığında alabileceği hiçbir şey yokken bir zararı görmezden gelebilir miydi?

Gelmeliydi.

"Kendi ağzınla söylüyorsun," dedim ona cümlesini hatırlatmak istercesine. "*'Ben yanında olmasaydım'* diyorsun. Ben de buna güveniyorum işte, sen yanımdasın, yanımızdasın."

Başını hafifçe eğerek kurşun atan gözlerini benimkilere sabitledi. "Ben, senin yanındayım Efsun," dedi kılıçtan daha keskin bir sesle. "Sadece senin, başka kimsenin değil. Sana zararı olabilecek bir kişininse hiç değil!" Başını iki yana dercesine salladı. "Değişiklik yok, zindana atılacak."

"Ne?" dediğimde Alaz söyleyeceklerimi dinleme zahmetine girmeden arkasını döndü. Mehsa'nın evine, yabancıyı görmeye gideceğini anladım ve hızla, "Alaz!" diye bağırıp peşinden koştum. Hemen kolunu yakalayıp onu durdurdum. "Alaz dur, ne olur." Sesim titriyordu. Alaz'sa gerilmiş bir şekilde nefes alıp veriyor, bana katiyen bakmıyordu. Kolunu bırakmadan önüne geçtim, yüzüne yalvaran gözlerle baktım. "Alaz, benim o adamı iyileştirmem gerekiyor. Benim o adamla konuşmam gerekiyor. Ailemden haberi olabilir." Gözlerim doldu, bir yaş akmasını önlemek amacıyla dudaklarımı birbirine bastırdım, derin bir nefes alıp yutkundum. "Onları tanıyor bile olabilir, ne halde olduklarını biliyor olabilir." Başımı salladım. "Alaz," dedim tekrar. Sesim kış ayazında kuru, ince dallı bir yaprağa sığınan tek yaprak gibi titredi. "Yalvarırım alma bu şansı elimden. Gönderme onu zindana, ne olur."

Hüznümün nedenini çözmek istercesine yüzümü inceledi. Birkaç saniye bekledi, ardından kafasını iki yana hareket ettirerek, "Ne istediğini bilmiyorsun," dedi. "Onu saklayamam, saklayamazsınız. Yakalanırsa sadece o değil, sen de arkadaşların da suçlu olursunuz."

"Yakalanmaz!" diye itiraz ettim. "Ben nasıl yakalanmadım bugüne kadar?"

"Çünkü buna izin vermem!" derken sesi tekrar yükseldi.

"O zaman ona da izin verme! Ona da yaşama şansı ver!"

"Benimle kelime oyunu oynama Efsun," dedi ve kolunu elimden kurtardı. "Herkese uygulanan prosedür o adama da uygulanacak."

Bir kez daha benden uzaklaşmaya başladı. Öyle büyük adımlar atıp öyle hızlı yürüyordu ki birkaç saniye içinde benden epeyce uzaklaştı. Pes etmedim, korkuyla atan yüreğimin yenilmesine izin vermedim ve arkasından koşarak ona yetiştim. Bu sefer kolundan tutmanın onu durdurmaya yetmeyeceğini biliyordum, bu nedenle çevik bir hareketle kollarımı öne atıp ona arkasından sarıldım, başımı sırtına yasladım, ellerimi karnında birleştirdim. "Alaz," dedim ağlamaklı bir sesle. Bu defa sadece sesim öyle çıkmamıştı, ağlıyordum da. "Yapma bunu, bu şansımı elimden alma. Lütfen." Gözlerimden firar eden yaşlar yanaklarıma akarken dudaklarımdan göğe doğru küçük, biçare hıçkırık yükseldi. "En azından gözlerini açana kadar müsaade et. Ben onunla konuşana kadar zaman tanı."

Aldığı hararetli nefeslerle göğsü inip kalkıyordu. Beni dinlemesini istiyordum, bana uymasını ve beni anlamasını. Bana olumlu bir yanıt vermesini. Fakat Alaz cevap vermedi, elleriyle ellerimi kavradığında teninin soğukluğunu hissettim. Tuttuğu ellerimi gövdesinden ayırdı ve serbest kalıp iki yanıma düşmelerine neden oldu. O an onu ikna edemediğimi anladım. Kanayan yüreğime bir çizik atıldı, umudum köreldi ve sessiz bahçede art arda iç çekişlerim duyuldu.

Gidecek diye umduğum Alaz, aksi bir hareket yaptığında hayrete uğradım. Yönünü Mehsaların evine değil de bana doğru çevirmişti. Simsiyah hareleri yine benim yüzümdeydi, kızardığına şüphemin olmadığı gözlerime baktı dikkatle, kaşları çatıldı, ifadesi durağan bir hal aldı. "Hiç tanımadığın biri için mi ağlıyorsun?"

Olay tanıyıp tanımamak değildi. O adamın zindana atılmasına göz yummak benim atılmamdan farklı olmazdı. Böyle bir şeyi durdurmazsam asla rahat edemezdim.

Neden atılacaktı? Bunu hak edecek ne yapmıştı? Ben ne yapmıştım?

"Evet," dedim, bundan gocunmuyordum. "Sana nasıl göründüğünü bilmiyorum." Dilimle dudaklarımı ıslatıp burnumu çektim. Aldığım nefesi sesli bir şekilde dışarı bıraktım. "Ama o adam benim dünyamdan. Suçsuz, buraya nasıl geldiğinden bihaber, masum biri; *benim*

gibi. Ne öldürülmeyi ne de zindana atılmayı hak ediyor. O zindandakilerin hiçbiri hak etmiyor. Eğer onu zindana götürürsen, üstesinden gelemem. Bunu yenemem. Kaldıramam. Sana, olduğunu sandığım kişi gibi bakamam." Tüylerim diken diken oldu. Tekrar hıçkırdım, gözlerim yanıyordu. "Yapma, lütfen."

Koyu irisleri, sağ gözümden süzülen bir damla yaşı takip etti. Sertleşen surat ifadesi daha ciddi bir ifade aldı. "Ağlama," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

"Ağlatma," diye yanıtladım. "Yardım et," diye ekledim. "O adamı burada tutmamıza yardım et. Ya da etme ama onu zindana da götürme ne olur."

Bana bir ömür gibi gelen birkaç saniye sessiz kaldı. Bu sükût muydu korkunç olan yoksa art arda gürleyen gök müydü karar veremedim. Kalbim göğsümü delmek istercesine atmaya başladı Alaz'ın dolgun dudaklarından çıkacak yanıtı beklerken. Âdemelması hareketlendi, burnunun iki kenarı açıldı, nefeslendi.

"Önce zararsız olup olmadığını," dedi tok sesiyle, "kontrol etmem gerekiyor." Ve başka bir şey söylememe fırsat vermeden bir kez daha bana arkasını döndü.

Gözlerimde donakalan iki damla yaşla arkasından bakmakla yetindim ilk önce. Tuzlu sular kirpiklerimden düşerken açık kalan dudaklarımı kapattım, soluklandım ve ciğerime dolan buz gibi havayla kendime geldim. Bu bir çeşit kabuldü. Alaz ondan istediğim şeyi kabul etmişti. Bu yargıya hızlı kapılamadım, hatta başta inanamadım. Benimle arasında gözle görülür bir mesafe açıldığında kendime gelebilmek adına gözlerimi kırpıştırdım, hemen sonrasında ona yetişmek için ben de koşmaya başladım. Bu sefer endişeli değil, heyecanlıydım.

Mehsaların evine girdiğimizde bizi Barın karşıladı. Alaz'ı görmek onu başta korkutmuştu fakat amacını anlayınca gözlerinde oluşan rahatlamayı görebildim. Alaz'ın her şeyi bilmesi onu rahatlatmış, kuşkularını ve korkularını bir kenara itmesini sağlamıştı.

Alaz, yabancının gerçekten insan olup olmadığını anlamak için avcunu adamın yüzüne tutarak içeriğini bilmediğim bir büyü yaptı. Beni hiçbir zaman o şekilde kontrol etmediğini biliyordum ve sıradan bir insan olduğumu nasıl anladığını şimdi daha çok merak etmiştim. Hoş,

onunla çok kez birlikte kalmıştık, bu günlerden birinde ben uyuyorken ruhum bile duymadan kontrol etmiş olabilirdi. Bunun üstüne fazla düşmeyecektim.

Tamamen insan olduğuna emin olduktan sonra benim adamı tedavi etmeme gerek kalmadan küçük bir şifa büyüsü yaptı, dakikalar içinde adamın ateşi düştü ve solgun yüzü biraz olsun kendine geldi.

Uyanması ertesi sabahı bulurdu, bu yüzden daha fazla Mehsa ve Barın'ın evinde kalmadık. Alaz'ın evine döndük ancak konuşmadık. Alaz benimle konuşmaktan kaçıyor gibiydi; evet, bana yardım etmişti, benim isteğim şeyi gerçekleştirmişti fakat bu kadardı. Üzerine mesken olan öfkede bir dağılma görememiştim ve aramıza yerleşen bu soğukluk beni rahatsız etmişti. Ama beni asıl rahatsız eden, ondan bir şeyler sakladığımı düşünmesine neden olduğumdu. Arkasından iş çeviren bir profil çizmeyi hiçbir zaman istemezdim ama durum tam olarak öyle görünüyordu.

Gece vaktiydi, dışarıdaki soğuk havanın aksine ben boğulacak kadar sıcak hissediyordum. Her zaman giyindiğim pamuklu uzun paçalı pijamaların aksine bugün yine kumaşı satenden ama şortlu takım olanı tercih etmiştim fakat yine de ferahladığımı söyleyemezdim. Tamam, beni yakıp kavuran ne hava ne de odadaki ısının yüksekliğiydi. Beni boğan şey Alaz'ın şu anda hakkımda nasıl düşüncelere sahip olduğuydu. Yeni yeni düzelip bir şeylere ad koymaya başlamışken ondan tekrar uzaklaşmak ve bir samimiyetsizliğe daha yol açmak istemiyordum. Düşüncesi bile beni yaralıyordu.

Ne yapabilirdim ki?

İki elimi de bir yelpaze gibi sallayarak yüzümü ferahlatmayı denedim. Sonrasında oflayarak yatakta soluma döndüm. Gözümü kapatacakken komodinin üzerinde duran kemanı gördüğümde öylece durdum. *Alaz'ın hediyesi olan keman,* diye düzeltti bilincim; bunu hep yapıyordu.

Yatakta hafifçe doğruldum, elimi uzattım ve kemanı arşesiyle birlikte aldım. Tellerine dokundum, bunu bana hediye ettiği günü, kemanı birlikte çalışımızı ve ortaya çıkardığımız o eşsiz ezgiyi, akabinde ona çalmayı öğrettiğim her günü anımsadım. Suratımda tatlı ama buruk bir tebessüm canlandı. Günler olmuştu, artık ne Alaz bana büyü öğretiyordu ne de ben ona keman çalmayı...

Eh, başımıza sürüyle olay gelmişti ve bunları yapmaya devam etmek için maalesef hiç fırsatımız olmamıştı.

Bir anda aklıma gelen fikirle kemanı elimden bırakmadan çıplak ayaklarımı yataktan sarkıtıp halısız zemine bastım ve ayağa kalktım. Üzerinde biraz olsun düşünsem hemen vazgeçeceğimi biliyordum çünkü. Aynadaki yansımam gözümü aldığında üzerimi değiştirip değiştirmemeyi düşündüm fakat gece vakti odasına tamamen hazırlanmış bir şekilde gitmek de pek akla mantığa sığmıyordu. Üzerimi değiştirmedim, açık saçlarımı da toplama zahmetine girmedim. Boş elimle gelişigüzel şekil verdim ve zihnimde her an belirip beni yanına gitmekten vazgeçirebilecek olan düşünceye fırsat vermeden odadan çıktım.

Çıplak ayaklarımla attığım sessiz ve temkinli adımlarla boş, karanlık koridorda Alaz'ın odasına yürüdüm. Kapısının önüne geldiğimde dudaklarımı ıslattım, derin bir nefes aldım, yutkundum. Daha önce de defalarca –sarayda, hatıraları zihnimden hiçbir zaman silinmeyecek olan Nidos'ta, bu evde– onun odasına girmiştim fakat hiçbirinde büyük bir özgüvenle giriş yapamamıştım içeri, hep bir çekingenlik sarıyordu ruhumu. Bunu ne zaman aşabilecektim ya da aşabilecek miydim bilmiyordum.

Elimi kaldırdım, kapıyı üç kere tıklattım. "Gel," demedi. Hiçbir zaman dediğine şahit olmamıştım fakat ışığı açıktı, içeride olduğunu ve uyumadığını biliyordum. Biraz bekledim, rahatlamak için soluklandım ve ince kemikli ellerimle kapının kolunu tutup çevirdim. Bedenimin girebileceği kadar araladım, odanın loş ışığı altında gözlerim hemen onu buldu. Dolabının önündeydi, altında siyah bir eşofman altı vardı, üstündeyse hiçbir şey yoktu. Nidos'ta onu yeterince bu halde gördüğüm halde ilk defa görüyormuşum gibi heyecanlandım ama bu heyecanın beni vazgeçirmesine fırsat vermedim.

Soluklanıp, "Girebilir miyim?" diye mırıldandım.

Cevap olarak başını eğmekle yetindi. Beklemeden içeri girip kapıyı arkamdan kapattım. O sıra Alaz nihayet dolabının kapağını kapattı ve bana döndü. Arkasındaki hafiften aralık siyah perdenin açıkta bıraktığı karanlık gökyüzünü geride bırakan gözleri beni bulduğunda gözlerindeki yoğunluğu gördüm. Bakışları baştan aşağı inceledi bedenimi, keskin kıvrımlara sahip dudakları kendiliğinden aralandı. Gözlerini

birkaç kez kırpıştırdı, hemen sonrasında aklına kötü bir şey gelmiş gibi kafasını sallayıp gözlerini benden kaçırdı.

Yatağına doğru ilerlerken, "Bir sorun mu var?" dedi boğuk sesiyle.

Yatağına oturduğunda, "Evet," dedim ve ona doğru yürümeye başladım. "Büyük bir sorun var."

Bakışları tekrar beni buldu, bu sefer odağı yüzümdü. Kaşları gözlerinin üzerine indi, kirpikleri birbirine yaklaştı. "Ne oldu?"

Elimdeki kemanı yukarı kaldırdım, gözleri kemanı yeni fark ediyormuş gibi elimi takip etti. "Ne zamandır şartlarını yerine getirmediğimiz bir anlaşmamız vardı hatırlıyorsan." Beni ona yaklaştıran her bir adım, yüreğime depar attırıyordu. "Eğer sen de uygunsan..." Bedenimi öyle büyük bir dikkatle inceliyordu ki başta üzerime aldığım cesaret pelerini yanmaya başlıyordu. "Yani bu gece..." Boğazımı temizledim. "Beraber çalışabiliriz diyecektim."

Yanına ulaştığımda hâlâ gözlerimiz birbirine kenetlenmişti fakat dudaklarından henüz bir yanıt çıkmamıştı. "Sen de istersen tabii... Uygun değilsen..."

Boş kalan elimle çıkışı işaret ettiğimde cümlemi tamamlama izin vermeden bileğimden tutup beni aşağı çekti. Artık ayakta değildim, önünde oturuyordum. Kolları hemen zayıf bedenimi sardı, gövdesi sırtıma değerken, "Efsun," dedi. Her harfi özenle dile getirdiğine artık şüphem yoktu. Başka hiçbir dil bana onun kadar güzel seslenemiyordu. "Başladığın işi devam ettirmeyi bil."

Kalbim göğsümü delmek ister gibi çarpmaya başladı yine, eli bileğimden kemanı tuttuğum elime kaydı yavaşça, istemsizce titremeye başladım. Kemanı kaldırdı, nazikçe omzuma yerleştirdi. Çenesi, başımın sağ tarafından saçlarımın üzerine değiyordu, sıcaklığı bedenimi çoktan kendine hapsetmişti fakat yüreğinin henüz ısınmadığını biliyordum.

Büyük elinin yanında bir bebeğinki gibi kalan elimi bırakmadan birlikte arşeyi tutmamızı sağladı ve keman yayı tellere dokundu. Doğaçlama bir ezgi çıkarmaya başladığımız gibi ağzımdaki baklayı tutamadan, "Bana kızgın mısın?" diye sordum.

"Şşş," dedi nefesini kulağıma doğru üfleyerek ve bu içimi ürpertti. Tatlı ancak arasına tutkunun karıştığı değişik bir ürpertiydi bu.

Sustum, konuşmamı istemiyordu ve ben de bu anı bozmamak adına ona uydum. Birbirlerini tamamlamak için var olduğuna inanmaya başlayacağım ellerimizin arasındaki arşe, buzun üstündeki başarılı bir balerin gibi kayıyordu tellerin üzerinde. Müzik bir yükselip bir alçalıyor ama her defasında dışarıdan duyulan gök gürültüsünün kasvetini gölgeliyordu. Heyecanlı bir ezgi olduğunu söyleyemezdim, karanlık fakat duygusal bir müzikti. İlki gibi sadece aşkı çağrıştırmıyordu; öfkeyi, ihtirası, belki yenilgiyi hissettiriyordu. Kalbe mağlup düşen aklın çığlıklarını dile getiriyordu, belki de imkânsızlıkları...

Müzik, nefes alış verişler ve kalp ritimleri, ara sıra gürleyen gök... Öyle uyum içinde ve öyle sakinleştiriciydi ki gözlerimi kapatıp tamamen kendimi hislerime kaptırmamak için zor direndim.

Ezginin sesi sona doğru kısılırken, "Ne garip," diye mırıldandı Alaz. Burnunun ucu boynuma değdiğinde irkildim, ilk sallanışta düşüp kırılabilecek bir porselen gibi öylece durdum, hareket edemedim. Tenimin kokusunu çekti içine ve ardından kokladığı yere dudaklarını bastırdı. Geri çekmeden vücuduma çeşitli titreşimler yayarak konuşmaya devam etti. "Beni en çok sen öfkelendiriyorsun." Bir kez daha kokladı, bu daha çok sigara bağımlısının elindeki daldan aldığı son nefes gibiydi. "Ve en iyi sen sakinleştiriyorsun." Zehirli dudakları kulağıma yaklaştığında başımı hafifçe sol omzuma doğru eğdim ve boynum az önce birlikte çaldığımız kemanın yayı gibi gerildi. "Zehrim de şifam da ellerinde sanki."

Dudaklarım kurudu; gözlerim sesinin tonu, söyledikleriyle birlikte kendinden geçerek kapanmak için can atıyordu. Alaz'ın amacı da buydu sanki. Kalbime bir garezi olmalıydı, bunun başka bir açıklaması olamazdı.

"Efsun," dedi beni son darbeyle öldürmek istercesine. "Sen bana ne yapıyorsun?"

"Bilmem," dedim sebebini onun dudaklarından duymak istercesine. "Ne yapıyorum?"

"Beni. Delirtiyorsun," derken vurguladı iki cümleyi de. "Her şeyinle."

Dudaklarım büyük bir şevkle açıldı. Kalbimin içindeki büyüyen kuş ailesi yine kanat çırptı masmavi derinliklere. Daha fazla çalmayacağımızı

bildiğim kemanı omzumdan indirdiğimde eli bileğimi serbest bıraktı fakat karnımdaki elini geri çekmedi. Beni bırakmaya niyeti yoktu, benim de ondan ayrılmayı düşündüğüm söylenemezdi.

Kemanı dikkatlice komodinin üzerine bıraktım, ardından içimde oluşan atılganlığı köreltmeden, "Sana dönmek istiyorum," dedim. Gözlerine bakarak konuşmak istiyordum, kendimi ancak öyle ifade edebileceğime inanıyordum.

Buna onay verdiğini belli edercesine elleri hafifçe gevşedi. Yavaşça doğruldum ve Alaz'ın sol dizinin üzerine oturduktan hemen sonra, "Bu seni rahatsız eder mi?" diye sordum.

Nihayet yüzünü görebiliyordum. Elimde olsa her bir noktasına dakikalarca bakıp her bir ayrıntısını zihnime kazımak isterdim. Şimdi değil ama, belki bir gün, o uyurken bunu yapabilirdim. Yapmalıydım. Alaz özeldi, hem de her ayrıntısıyla. Her çizgisiyle onu keşfetmemi bekliyordu sanki. Ona karşı öyle büyük bir çekim hissediyordum ki bunu nasıl bu zamana kadar durdurabilmiştim aklım ermiyordu.

Sorduğum soruya nefes verir gibi gülümsediğinde dudağımın hizasına denk gelen sol yanağında çukurlaşan gamzeyi öpmemek için kendimi zor tuttum. Bakışlarımı güçbela tekrar gözlerine çıkardım. "Hayır Efsun," derken dudaklarından çıkan nefes suratımı yaladı. "Uyurken üstüme çıkabilecek olman da dilediğin zaman dizlerime oturman da beni rahatsız etmez. Böyle şeyler etmez."

Gülümsemesi silindi lakin gözlerini benimkilerden ayırmadı. Ciddileştiğinde konuşmaya devam etti. "Fakat benden bir şeyler gizlemen beni rahatsız eder. Hem de çok."

Bu sabaha ve yabancıya atıfta bulunduğunu anlamak zor değildi. Kucağında yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk misali yüzümü astım, başımı hafifçe eğdim ve dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sana söyleyecektim..." dedim, ardından biraz daha açtım. "Ama söylemeden önce seni buna hazırlamak istiyordum. Yani, onu zindana atmayı düşüneceğini biliyordum. Sana bunu, bu seçeneği hiç düşünmeyeceğin bir anda söylemeliydim."

"Benim zindan fikrini düşünüp düşünmeyeceğimi tartmak yerine kendini düşünmeyi denesene biraz," derken yine beni azarladığını hissettim. "Sana herkese güvenmemelisin diyorum, burada her şeyden

bir oyun çıkabilir diyorum. Söylediklerim yetmiyor, bunların hepsini tescilleyebilecek olaylar yaşıyorsun ama yine de ne beni dinliyorsun ne de canını önemsiyorsun."

"Seni dinliyorum!" diye itiraz ettim. "Yemin ederim dinliyorum, ağzından çıkan her söz koşulsuz şartsız inanmamı gerektiren bir cümle gibi geliyor bana. Sana uyarsam başıma bir bela gelmeyeceğini de biliyorum, sende güven duygusunu tadıyorum. Annemle babamın yanında olduğum gibi. Belki..."

Susmam hoşuna gitmedi, tek kaşını kaldırdı. "Belki?"

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. "Bu söylediğime güleceksin, komik gelecek ya da beni çok saf bir şey gibi göreceksin belki ama..." Elimi kaldırıp alnıma düşen birkaç koyu kahverengi saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdım. Harelerine bakmaktan mahrum etmedim kendimi. "Bazen yanında... Zeyhan'da olduğumdan daha güvende hissediyorum."

Yağmurun yağmaya başladığını cama çarpan damlaların şiddetiyle anladım. Alaz'ın harelerindeki yoğunluk büyüdükçe büyüdü. "Efsun," dedi bir kez daha ve beni kendine çekip dudaklarını alnıma bastırdı. Saçlarıma değen burnundan derin bir nefes aldı, iki kolunu da bana sarıp beni kendine bastırdı. Beni bedenine hapsetmek ister gibi sardı, öyle ki başta afalladım, ellerim havada kaldı ve ancak birkaç saniye sonrasında ben de ona sarılıp başımı omzuna yaslayabildim. Bu neydi, nedendi bilmiyordum ancak güzel bir şeyin karşılığı olarak aldığıma emindim.

Sessiz kalmaya devam ettiğinde, "Ne bu?" diye sordum. Bu sefer ben onun sert ama etkileyici kokusunu soludum. "Barışma öpücüğü mü?"

"Hayır," dediğinde kafamı göğsünden ayırıp meraklı bakışlarımı yine yüzüne sabitledim. "Barışma öpücüğünü daha vermedim."

Kaşlarımı gözlerimin üzerine indirdim. "Barışmadık mı yani?"

Kaşlarını hayır der gibi yukarı kaldırdı. "Tam değil."

Yine de sesi yumuşamıştı. "Tam olarak nasıl barışabiliriz Efendimiz Alaz?"

Belli belirsiz gülümsedi. "Uyusana benimle," diye mırıldandı. "O zaman affedebilirim seni."

Gülümsemesi benim de yüzüme bulaştı. Dudaklarımı ıslatarak, "Peki..." dedim. "Ama ondan önce... Yaralarına bakmamı istediğini söylemiştin Bay Lefter'in odasında. Kontrol edebilir miyim?"

Derin bir tebessümle açıldı dolgun dudakları. "Efsun," dedi ve hitabı yine beni büyüledi. Bu kelimeyi kullanmayı sevdiğini biliyordum. "Sen böyle yaparsan ben seni öperim."

"Barışıyorsun yani. Kırıldı değil mi direncin?"

Eğildi ve kalbimin hızını değiştirecek bir öpücük çaldı benden. "Sana çok çabuk kırılıyor direncim. Ve inan bana, bu hoşuma gitmiyor."

Bunu söyleyip beni kucağına aldığında kollarımı boynuna doladım ve elimde olmadan kıkırdadım. Sanırım Alaz bilincim açıkken, başımızda bir bela yokken ve baş başayken beni ilk kez kucağına almıştı. Kolları öyle rahat ve vücudu öyle sıcaktı ki bir an için beni bırakmamasını istedim. Alaz'ın beni taşıdığı tahtta hükmüm yalnızca birkaç saniye sürdü, yorganı geriye çekilmiş yatağının sağ tarafına nazikçe bıraktı bedenimi ve ben içimde gezinen karıncalarla kıpırdanırken doğruldu. Bilerek hemen doğrulmuş gibiydi.

Yatağın çevresinden dolanıp sol tarafa geçtiğinde farkındalık bedenimi sardı: Burada ilk kez Alaz'la uyuyacaktım.

Alaz yerine geçtiğinde hiç beklemeden kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. Başım göğsündeki yerini aldı ve huzur ruhuma doluştu. Bir yandan gözlerimi kapatmak kendimi rahat bir uykuya bırakmak istiyordum, öbür yandansa uyuyup uyanarak bu anların ışık hızında geçmesine olanak sağlamak istemiyordum.

Gözlerimi kapatmak yerine başımı hafifçe kaldırıp Alaz'ın gövdesine baktım. Söylediği gibi tüm izler silinmişti. Elimi rahatça göğsünün üzerine koydum. "Hiç iz kalmamış."

"Öyle..." dedi ve aramızda bir sessizlik daha oluştu. Alaz'layken oluşan bu sessizliği bile sevdiğimi fark ettim o an. Sanki keman ayaklanıyor ve bizim kaldığımız yerden usul usul kendi kendine çalmaya devam ediyordu. Güzel bir sükûta yol açıyordu onunla olmak, korku verici değildi.

Saniyelerin ardından ilk konuşan Alaz oldu. "Efsun," dedi sessizce. Odanın boşluğuna diktiğim gözlerimi yukarı kaldırıp yüzüne

baktığımda gözlerimiz yine buluştu. Dili, keskin kıvrımlara sahip dudaklarının üzerinde gezindi. "Hakkında çok şey bilmiyorum. Bana biraz kendinden bahseder misin?"

"Kendimden?"

Başını salladı. "Dünyandaki hayatından. Ailenden."

Burukça tebessüm ettim. Alaz'ın hayatımı merak etmesi beni mutlu etmişti. Ancak ne anlatacaktım ki? Dolu bir hayatım yoktu.

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Anlatacak pek anıya sahip değilim." Sesim kısık bir tondaydı. "Dışarı hayatım yoktu, hiç okula gitmedim. Pek arkadaşım olmadı. Yaptığımız yolculuklar haricinde dışarı çıkmadım. Günümün tamamı evde, ailemin yanında geçerdi. Belki de bu yüzden onlara bu kadar bağlıyım..." Kafamı iki yanıma doğru hareket ettirdim. "Kitap okumayı film izlemeyi ve şarkı dinlemeyi severdim. Ailem beni hiçbir şeyden geri bırakmadı, ilkokul haricinde tüm eğitimlerimi evde tamamladım. Kemanı ve baleyi de evde öğrendim." Dudaklarımı aşağı doğru büktüm. "Bu kadar."

"Peki..." dediğinde gözlerimi kıstım. Bir anda aralık kalan dudaklarını kapattı.

"Sormak istediğin başka bir şey mi var?"

Aldığı nefeslerle elimin altındaki göğsü yükselip alçalıyordu. "Gururuna..." dedi birdenbire ve ben ne olduğunu anlamadan başını bana eğdi. "Evet, var." Kaşları çatılmış, gözleri kısılmıştı. "Efsun, o adamı sadece ailenden haberdar olmak için mi görmek istiyorsun?"

Kafamı tamamen göğsünden kaldırdım, çenemi sağ omzuma doğru çevirip, "Evet," dedim. Söylediğine anlam verememiştim.

Tatmin olmuş değildi. Çenesini kaşıdı. "Başka biri yok yani?"

Kaşlarım gözlerimin üzerine indi. "Yok," dedim lakin öyle sormuştu ki bir an ben bile tereddütte kalmıştım. "Bu kadar. Ailem işte... Arkadaşım yoktu, ailem hariç yüzünü net hatırladığım kimse yok."

"Ya o adam?"

Alt ve üst kirpiklerim birbirine yaklaştı. Hâlâ neden bahsettiğini, ağzındaki baklanın ne olduğunu anlayabilmiş değildim. "Hangi adam?"

Dişlerini birbirine bastırdı, çenesi seğirdi. Nefes aldı ve aldığı nefesi sertçe dışarı bıraktı. "Sana hiç sevgilin olup olmadığını sorduğumda..."

Dişlerini birbirine bastırdı, sesi güç çıkıyordu sanki. "Bana kendi dünyanda çok sevdiğin ve onun da seni sevdiğine emin olduğun birinin olduğunu söylemiştin."

O an beynimde çanlar çalındı, tüm yapboz parçaları yerine oturdu, kapalı dudaklarım aralandı. Alaz bu cümleleri dile dökene kadar ben aramızda geçen o günkü diyalogları unutmuştum. Furkan'dan bahsediyordu, hayranı olduğum Pembe Bisiklet isimli müzik grubunun solistinden. Furkan Aktan'dan. Bedenimi bir şaşkınlık ele geçirirken gergince soluyan ben oldum ve hatırladıklarımı tescillemek istercesine, "Furkan'dan mı bahsediyorsun?" diye sordum.

"Adını söylememiştin. Neyse ne işte," dedi sinirle. "Sorumu cevapla, adamın uyanmasını istemenin o herifle bir ilgisi var mı?"

Bir yanım Furkan'ın sadece hayranı olduğum bir gitarist olduğunu söylemenin doğru olacağını düşündü, öbür yanımsa bunun bir alay konusu olabileceğini bildiğinden gizlememi istedi ve ben öbür yanıma uydum. "Hayır yok," diye itiraz ettim büyük bir ciddiyetle. Elimle ensemi kaşıdım ve bakışlarımı Alaz'dan kaçırdım. "Bizim Furkan'la bir ilişkimiz olmadı. Olamazdı da dediğim gibi dışarı çıkmıyordum. Sadece ben onu camın ardından... *("Televizyonun ardından," diye düzeltti bilincim.)* görüyordum, o ise benim varlığımdan haberdardı. *(Yolladığım mektuplar eline ulaştıysa haberdardı.)* Karşılıklı birbirini sevmekti işte... Hatta sevmek sanmaktı. Ötesi yok. Unutmuşum bile."

Bana yıllar kadar uzun gelen sessiz birkaç saniyenin ardından, "Sevindim," dedi ve başımı nazikçe göğsüne bastırdı tekrar. Parmakları saçlarımı okşamaya başladığında onu yatıştırmış olabilmenin verdiği rahatlıkla tuttuğum nefesimi serbest bıraktım.

Biraz sonra yanağımı göğsünden ayırmadan başımı yukarı kaldırdım. "Sen beni kıskanıyor musun?" diye sordum.

Saçlarımı sevmeye devam ederken, "Fazlasıyla," diye itiraf etti. Beklemediğim itirafına karşılık yüreğim tekledi. Alaz'sa konuşmaya devam etti. "Saçların mesela..." Güzel dokunuşları annemin tarayışını aratmıyordu. "İpeksi, parlak saçların... Omuzlarından salındığında sana her bakanın bir daha dönüp bakmasına neden oluyor. Harelerinde kızıllıkların saklandığı gözlerinle öyle bütünleşiyor ki bu uzun tutamlar, o an dönüp seni izleyen herkesin gözlerini mühürlemek istiyorum. Benim

sende gördüğümü kimse görmesin istiyorum." İç çekti. "Ve sonra sen saçlarını topluyorsun. Fakat yaydığın ışıkta zerre azalma olmuyor, fark edileceksin diye ödüm kopuyor."

Midemde kelebekler uçuştu. Öyle cümleler kurup öyle anlamlar bahşediyordu ki bana, kelimelerinin büyüsünde boğulup altında eziliyordum. Ona yanıt vermek zordu, hele de böyle süslü cümlelerinin karşısında. Ona bakmaya devam ederken düzgün bir cevap veremeyeceğimin kanaatine varıp bakışlarımı gövdesine odakladım. "Fark edilse ne olur?" diye sordum. "Ben ışığımın yansımasını istediğim tek kişinin yanında, kollarının arasındayım."

Bunu söylememin ardından gözlerimi de kapattım. Bu sefer sessiz kalan Alaz oldu. Konuşma bitmiş, sözler mühürlenmiş gibiydi. Uykunun derin kuyularına atılmaya hazırlanan bilincimin son duyduğu kelime yine Alaz'a ait oldu. "Efsun," diye fısıldadı, kolumu okşuyordu yavaş yavaş. Onu dinlediğimi belli etmek için uykulu bir tonla mırıldandım. Nihayetinde ekledi. "Ne olursa olsun, ne yaşarsak yaşayalım içindeki bana olan güven duygusunun körelmesine izin verme, olur mu?"

Bir anda bu konu aklına nereden gelmişti bilmiyordum ama büyük bir kararlılıkla, "Körelecek gibi değil," diye itiraf ettim.

Ve uyumadan önce kurduğum son cümle bu oldu.

☽

Uykunun tatlı kolları gün ışıyınca kendini tek gecelik bir ilişkiden sonra istenmeyen kişiye dönüştürüyor ve kirpikler zihni ondan kurtarmak için aralanmak adına can çekişiyordu. Öyle alışmıştım ki kâbuslar eşliğinde gözlerimi açmaya, aksi olduğu zamanlarda şüpheye düşüyordum: Sahiden uyanmış mıydım yoksa henüz uyumamış mıydım? Nephan'ın kasvetli havası da sağ olsun, bunu anlamama hiç yardımcı olmuyordu.

Gece boyu süren varlığını azaltmak yerine daha da artıran o ısı hâlâ benimleydi. Yanağım hâlâ o sıcacık göğsün üzerindeydi. Yüzüstü bir şekilde boylu boyunca Alaz'ın üzerine uzanmıştım. Eli, düşüp ondan ayrılmamı engellemek istermiş gibi belimi tutuyordu. Başımı usul usul kaldırıp yüzüne baktım. Uyuyordu. Gözleri sıkı sıkıya kapanmış

olsa da uzun kirpikleri bu halde bile kendini göstermekten geri kalmamıştı. Çoğu rimelli gözde bile görmemiştim bu kadar uzun ve düzenli kirpikleri, bir an elimi kaldırıp gözlerine dokunmak istedim fakat onu uyandırabileceğimi düşünerek kendimi zapt ettim. Keskin kıvrımlara sahip kalın dudakları birbirine yapışmış gibiydi, kaşları düz duruyordu ve çenesi ben başımı hareket ettirene kadar saçlarımın üzerindeydi.

Durdum, öyle huzurlu görünüyordu ki onu uyandırmak istemedim ve başımı oldukça rahat gövdesine yasladım tekrar, odaya güzel bir tütsü gibi yayılan odunsu kokusunun eşliğinde gözlerimi kapattım ve biraz daha anın tadını çıkarmak istedim.

Ne kadar o şekilde durduğumu bilmiyordum ama Alaz'ın odasının kapısının gürültülü bir şekilde açılmasıyla yerimde sıçradım. Henüz yeni daldığım uykunun derinliklerinden çekip alındım ve tanıdık bir ses duydum.

"Dostum, Efsan ortalıkta yok!"

İkinci kez gözlerimi açtığımda kapının önünde dikilen Kuray'ın bize ilişen parlak gözleriyle karşılaşmayı beklemiyordum, bu yüzden gördüğüm şeyin rüya mı gerçek mi olduğunu net olarak anlayamadım ve rüya olmasını diledim. Görüşüm netleştikçe gerçeklik kendini gösterdi, büyük bir utanç silsilesi ruhumda gezindi. O sıra belimden tutan Alaz, sıyrılan yorganı tamamen üzerime çekti ve ondan duymaya alışık olmadığım bir küfür refleksiyle tısladı uyku yüzünden çatlayan sesiyle. "Ne diye giriyorsun odama pat diye öküz herif!"

"Suçum yok, Efsan'ı bulamayınca endişelendim." Suratında arsız bir sırıtış canlandı. "Burada bulmayı düşünmüyordum. Sizi hınzırlar sizi... Yoğun bir gece geçirdiniz demek, ha? Romantik müzikler eşliğinde..." Kaşlarını iki kere kaldırıp indirdi. "Üstünü kapatmak için keman müziği kullanmanız şahane. Ama bakın, yine benden kaçamadınız. Daha yaratıcı şeyler bulmanız gerekiyor." Kahkaha attı.

"Defol git," diye bağırdı Alaz ve cümlesi biter bitmez yataktaki yastıklardan biri kendiliğinden havalanarak sertçe Kuray'ın yüzüne çarptı.

Kuray çarpmanın hızıyla bir adım gerilese de dışarı çıkmadı, yere düşen yastığı eline alıp, "Artık gitsem ne gitmesem ne... Yakaladım sizi yine, önemi var mı?" dedi keyifle.

Alaz yorganın açılmamasına özen göstererek hafifçe doğruldu. "Görelim bakalım, ben senin kelleni aldığımda da yakalayabilecek misin!"

Kuray tam üç kere *cık*ladı. "Aşk olsun Alaz, çocukluk arkadaşına bunu yapmaya için el verecek mi sahiden?" Kınayan bir bakış attı.

"Eğer biraz daha kapımın önünde durmaya devam edersen fazlası da olacak!"

Alaz öyle ciddiydi ki bir an bu tehdidi bana yapıyormuş gibi ürktüm, lakin Kuray'ın suratında en ufak bir korku belirtisi oluşmadı. "Tabii tabii," dedi başını sallarken. "Seviye atlayan kızın kollarından çıkabilecek gücün varsa olur." Yanaklarım bu sefer kırmızının hangi tonundaydı merak etmiştim. Ellerimle yorganı başıma kadar çekip küçük bir çocuk gibi altına saklanmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Ulan seni var ya..." dedi Alaz ve bu sefer gerçekten kalkmak için hareketlendi. Korkuyla kolunu tuttum; Kuray ise ışık hızıyla odadan çıkıp kapıyı kapattı. Hemen ardından gitgide uzaklaşan sesi duyuldu. "Kahvaltı hazır, bekleniyorsunuz! Tabii çıkabilirseniz. Eğer çıkamazsanız keman sesi yayın tekrar, anlarım!"

Alaz dilini ön dişlerinin arasına sıkıştırdı, gözlerini kapatıp açarak sabır dilercesine nefes alıp verdi. "Efsun," dedi ve gözlerini açarak benim utanç içinde renk değiştiren yüzüme baktı. "Bir daha odama geldiğinde kapıyı kilitlemeyi unutma, olur mu?"

Bu benim hatammış gibi, bunun sorumlusu benmişim gibi çıkmıştı kelimeler dudaklarından ve bu hemen kaşlarımı çatmama neden oldu. "Sen neden yapmıyorsun?"

Kafasını salladı. "Seni görünce aklım başımdan gidiyor benim."

Öyle bir cümle kuruyordu ki kendisinden önce yaşadığım her olayı unutturmayı başarıyordu. Dili öyle büyülüydü ki tek kelimeyle insanı etkisi altına alabiliyordu. Aldığım nefesler ciğerime ulaşmayacak kadar ufaldı. Yutkunmak için çabaladım ve kollarının arasından çıkmak için hafifçe kenara çekildim. "Üzerimi değiştireyim ben, kahvaltı için beklemesinler daha fazla."

Gözlerini gözlerimden ayırmadan başıyla onayladı. Güçbela ayrıldım yataktan da yanından da. Ruhum sürekli onun yanında kalmayı istiyordu, ne yemek ne su arzuluyordu. Ne garipti.

Odadan çıkmadan önce arkamı döndüğümde hâlâ yatağından doğrulmadan beni izlediğini görmeyi beklemiyordum. Aramızda ne

geçerse geçsin tek bakışı yetiyordu soluk boruma güçlü bir barikat kurmaya. Aval aval ona bakmayı güçlükle bıraktım. "Alaz," dedim nihayet. "Yabancıdan arkadaşlarına bahsedecek misin?"

Kafasıyla onayladı. "Kahvaltıda bahsedeceğim, bilmeleri daha iyi."

Bars'ın bundan hoşnut olmayacağını biliyordum, Alaz bunu benden daha iyi biliyordu haliyle lakin sorun etmediğine göre benim de karışmaya hakkım yoktu. Onaylamak için gözlerimi kırpıştırdım. "Peki kahvaltıdan sonra yabancıyı kontrol etmeye gidebilir miyiz?" Nefeslendim. "Yani uyandıysa hemen onunla konuşmak isterim."

Yabancı hakkında konuşmanın onu gerdiğinin bilincindeydim, resmiyet yine tüm ifadesine hükmetti ve gözlerini kapatıp açtı. Başka bir şey söylemedim ve bunun heyecanıyla odasından çıktım.

Kuray'ın geceye ima yapan esprileri, Bars'ın nedenini bildiğim ciddiyeti ve Liva'nın her zamanki sessizliğiyle yaptığımız, çok da eğlenceli geçtiği söylenemeyen kahvaltının ardından hep birlikte yabancıyı görmek için Barın ve Mehsa'nın evine gelmiştik. Gece yağan yağmur gündüz devam etmişti ve Mehsaların bahçesindeki karların birçoğu eriyerek toprak yolda küçük, çamurlu gölcüklerin oluşmasına sebep olmuştu.

"Bu sempatik kızın yaşadığı eve ve bahçesine bir el atmak gerekiyor," dedi hepimize olduğu gibi gölcüklere basmaktan pantolonu neredeyse dizlerine kadar su olan Kuray. "Çok bakımsız."

"Herkes senin gibi saraylarda yetişmiyor ahmak," dedi Liva. "İki kardeş çalışıp geçinmeye çalışıyorlar, güçleri bu kadarına yetiyor demek ki. Sana ne?"

"Kızım ben kötü bir şey mi dedim?" Kuray'ın ilk defa kaşlarını çattığına şahit oldum o an. "Yardım edebiliriz demek istedim."

"Neyin karşılığında?" derken tek kaşını kaldırdı Liva.

"Düşündüğün şeyin değil," diye yanıtladı Kuray. "O kadar da uçkur düşkünü değilim."

O sırada Bars, Kuray'a ters bir bakış attı. "Zırvalamayı kes artık."

"Öf, taşlaşmış iki kalp," derken kafasını salladı ve bana baktı Kuray. "Efsan, bebeğim sen beni anlıyorsun, değil mi?"

"Hı-hım." Gözlerimi kırpıştırdım. "İnce düşünüyorsun. Mehsa hakkında bunları söylediğini duysa sevinir. Ama emin ol, yardım istemezler."

Kuray sırıttı, Bars ve Liva'ysa söylediklerimden pek memnun olmuş gibi değildi.

Kapının önüne geldiğimizde Alaz bana müsaade etti ve kapıyı tam üç kere tıklattım. Birkaç saniye sonra Mehsa'nın, "Geldim," diyen sesi duyuldu ve kapı ardı ardına açıldı.

Çukurlarında hafif morlukların olduğunu fark ettiğim mavi gözleri beni gördüğünde gülümser gibi oldu, dudakları heyecanla aralandı ve sonra yanımdaki kalabalığı fark ederek heyecanını içine hapsetti. Ben yüzündeki bu solgun duruşun nedenini merak ederken o açtığı dudaklarını sıkı sıkıya yeniden kapattı. "Hoş geldiniz," dedi ağız ucuyla ve çekingen bir ifadeyle.

"Hoş bulduk tatlı kız." Karşılığını verense elbette dirseğini kapının pervazına yaslayarak çapkın edasıyla arkadaşıma bakan Kuray'dı. "Duyduğumuza göre burada bir kaçak varmış."

"Sessiz ol," dedi Alaz ve tüm ciddiyetiyle Mehsa'ya döndü. "Uyandı mı?"

Mehsa başını iki yana salladı. "Uyanmadı efendim ama her an uyanabilir, hareketleniyor." Eliyle evi gösterdi. "İçeri girin lütfen."

Yalvaran gözlerle Alaz'a baktığımda nefeslendi ve içindeki oksijeni dışarı bırakırken kafasını sağ omzuna doğru eğdi. Bu, *Tamam*, demek oluyordu, kocaman gülümsedim; neredeyse ellerimle sevinçli bir alkış tutacaktım.

İçeri girdiğimizde gözlerim hemen yabancıyı buldu. Sanki kalabalığın sesini duymuştu, başı hafiften hareketlenince uyanacağını sanarak heyecanlandım ancak beklediğim gibi olmadı. Uyumaya devam ediyordu.

"Kalıplıymış," dedi arkamdan gelen Kuray.

"Hem de nasıl dostum," diye yanıtladı Barın onu. "Bu iki cimcime dev gibi adamı nasıl taşımış anlamadım gitti."

Alaz'ın bakışları keskinleşti, ilk alev belirtisi bu cümlede yayılmıştı. Adamı bulup eve getirdiğimizi biliyordu, evet ama detaylardan bihaberdi. Ona bakmadan yabancının yanına gidip yatağın ucuna oturdum. Elimi, hâlâ ateşinin olup olmadığını anlamak amacıyla alnına koydum ve Alaz'ın elime baktığını gördüm.

"Sen yanlarında yok muydun?" dedi Kuray şaşkınca.

"Hayır," dedi Barın ve başka bir şey söylememesini diledim. Fakat o susmadı. "Efsan adamı tek başına soymuş, inanabiliyor musun? Taşıdıkları yetmediği gibi, kıyafetlerini çıkarmayı da başarmış."

Oluşan sessizlikle evin dışarıya bakan ön camında bir çatırdama oluştu. Alaz bana bakarak, *Barın neler söylüyor?* der gibi gözlerini kıstı. Çatlayan cama bakan Barın'ın dudaklarından hayret dolu bir küfür döküldü. "O neydi lan öyle!"

Göz ucuyla Kuray'a baktığımda elini Barın'ın omzuna koyduğunu gördüm. "Fırtına çıkacak dostum, fırtına."

"Uyanıyor, uyanıyor!" dedi o sırada Mehsa yaşananları umursamadan. Beni kendime getirmek istercesine omzumu dürttü. "Bak, yabancı uyanıyor."

Bakışlarımı yabancının yüzüne diktiğimde gerçekten de gözlerini açmaya çalıştığını gördüm. Mehsa'nın coşkusu bana Barın'ın patavatsızlıklarını unutturmuştu. Heyecanlanarak yabancının kumral yüzünü izledim. Başı bir sağa bir sola hareketlendi kısa kısa. Gözlerini tam üç kere kırpıştırdı. Yanında oturan bana baktı kısık gözleriyle. "Sevgilim," dedi fısıltıyla. "Sen misin?"

Sırtını duvara yaslamış olan Alaz, "Ama artık..." diyerek bir adım öne atılacağı sıra yanındaki Liva kolundan tuttu. "Adam kendinde değil," diye mırıldandı sakin bir tonla.

Mehsa istemeden ağzından bir kıkırtı çıkardı. Bense ne söyleyeceğimi bilemeyerek kısık, açık kahverengi gözleriyle bana bakan adamı incelemekle yetiniyordum. Mehsa ise yine bir gerginlik dağıtıcı, kurtarıcı rolüne büründü. Elini adamın gözlerine yaklaştırıp hızla salladı. "Merhaba," dedi son hecesini uzatarak. "Nasıl hissediyorsun?"

O an zihnim istemsizce yine benim buraya geldiğim zamanı hatırladı. Ben de tam bu yataktaydım, Mehsa başımdaydı ve yabancı olduğum yüzler bana bu soruyu soruyordu. Uykudan bir kâbusa uyanmış gibiydim. Ah, Efser... Onun yanımda olmadığını fark ettiğim o an...

Burnumun direği sızladı, gözlerimin dolduğunun bilincindeydim.

Mehsa elini geri çektiğinde adam gözlerini nihayet tam olarak açabildi, göz çukurlarındaki morluklar yok olmuş, solgun benzi esas rengine ulaşmıştı. Tıpkı vücudu gibi gerçekten dikkat çekici, babayiğit bir yüzü vardı.

Gözleri önce bana, ardından Mehsa'ya, sonra odadaki herkese dokundu. Yakın bulduğundan mıdır bilmem tekrar bana bakıp, "Siz kimsiniz?" diye sordu.

Bu, benim de o zaman sorduğum bir soruydu. Ezbere bildiğim o cevap bir başkası için benim dudaklarımdan döküldü. "Ben ve arkadaşım seni yol kenarında donmak üzereyken bulduk."

Alaz bizi hâlâ pürdikkat izliyordu.

Adam rahatlayarak bir nefes verdi ve başını tekrar yastığa gömdü. "Şükürler olsun, kurtulacağımı düşünmüyordum. Umudumu kaybetmiştim."

"Endişelenme," dedim onu yatıştırmak ister gibi. "Kurtuldun, güvendesin."

Birkaç saniye gözlerini yumarak öyle durdu, içten içe şükürlerine devam ediyordu sanki. Hemen sonra elektrik şoku yemiş gibi gözlerini açtı ve tekrar bana baktı. "Çisem," dedi endişeyle. "O aradı mı? Endişelenmiştir, beni bekliyordu." Hafifçe doğrulup elini bir şey arıyormuş gibi gövdesine attı, çıplak olduğunu o an fark etmiş gibi kaşlarını kaldırdı. "Kıyafetlerim, telefonum nerede?"

"Sakin ol," dedim bu sefer. "Ateşin çok yüksekti ve kıyafetlerin ıslaktı. Bu nedenle çıkarmak zorunda kaldık." Bu konuyu tekrar dile dökmem Alaz'ın beni iyice abluka altına almasına neden oluyordu. "Buradalar," dedim ve kaşlarımla Alaz'ın çaprazında olan tekli koltuğu gösterdim.

Yabancı, kıyafetlerini görünce rahat bir nefes verdi. "Pantolonumun cebinden telefonumu getirir misiniz?"

"Telefonun burada bir işe yaramaz kardeşim," dedi sesiyle varlığını tekrar hissettiren Barın.

"Neden?" diye sordu yabancı. "Çekmiyor mu?"

Barın *cıkladı*. "Burada kaldığın müddetçe de çekmez."

"Hattım 4.5G," dedi adam. Muhtemelen odadaki diğer kimse ne demek istediğini anlamamıştı fakat ben biliyordum. "Her yerde çekiyor, bir verirseniz denemek istiyorum." Mehsa ayağa kalktığında telefonunu almaya gittiğini anladım. Yabancı konuşmaya devam etti. "Çisem, yani nişanlım merak etmiştir. Onunla iş çıkışı yemeğe çıkacaktık fakat navigasyon sapıttı, doğru gittiğim halde yolu bulamadım. En son araba bozuldu ve dışarı çıktım."

"Ve bir adım attığında arabanı bulamadın..." dediğimde gözleri beni buldu.

"Evet, aynen böyle oldu," dedi şaşkınca. "Bunu nereden biliyorsun? Beni gördün mü?"

"Hayır," dedim sessizce. "Sadece bir benzerini yaşadım."

Yabancının alt ve üst kirpikleri birbirine yaklaştı, şüpheci bir tavır aldı bakışları ama Mehsa yanına gelip telefonunu ona uzattığında hemen ilgisini oraya verdi. Telefonunu aldı ve ekranına baktı. Kapalı olacağını biliyordum, öyleydi de. Açmaya çalıştı, olmadı. Birkaç kez denedi, sonuç aynı oldu. "Şarjı doluydu," derken kafasını salladı. "Soğuktan mı kapandı acaba?" Bu soruyu daha çok kendi kendine sormuş gibiydi.

Başını bana çevirdi. "Telefonunu kullanabilir miyim?"

Ben de istemiştim... İçindeki hevesi çok iyi anlıyordum ve az sonra yaşayacağı hayal kırıklığını da görebiliyordum...

Onu gözlerimi kapatıp açarak onayladım, dar kotumun cebine sıkıştırdığım Alaz'ın hediyesi olan siyah telefonu çıkardım ve tuş bölümünü açarak ona verdim. Modelini farklı bulmuş olacaktı ki değişik bir surat ifadesiyle telefonu inceledi. Bunun üstüne çok düşmedi, beklemeden numarayı tuşladı, ardından kulağına götürdü.

Gelecek repliği iyi biliyordum. "Ne olur ne olmaz, belki bu defa ulaşırım," diyerek ailemdeki herkesin numarasını günlerce defalarca tuşlamıştım. Fakat hepsinde aldığım yanıt aynı olmuştu.

"Aradığınız numarayı eksik ya da yanlış tuşladınız. Böyle bir numara kullanılmamaktadır."

Yabancı telefonu kulağından ayırdı, ekrana yüzüne doğru tuttu ve numarayı kontrol etti, tekrar aradı. Bu işlemi art arda üç kez yaptı ve sonunda telefonu bana uzattı.

"Telefonun bozuk olmalı."

"Maalesef değil."

Kaşları çatıldı. "Numaranın yanlış olduğunu söylüyor."

Başımı salladım. "Çünkü burada öyle bir numara yok."

"Burada mı?" derken alayla gülümsedi. "Neresi burası? Başka bir gezegen falan mı? Keşfedilmemiş kıtalardan birinde miyim yoksa?"

"Öğrenince, 'Keşke öyle olsaydı,' diyeceksin dostum," dedi Kuray eğlenerek. Fakat kimse gülmedi.

"Bir taksi çağırır mısınız?" dedi adam. "Benim gitmem gerekiyor. Anlıyorum, eğlenmek istiyorsunuz ama vaktim yok."

Bu sefer cevap veren Barın oldu. "Kardeşim, emin ol yolu bulsak senden önce yanında oturan kız gidecek. Ama henüz sizi evinize götürecek bir taksi bulunamadı maalesef."

Yabancının çenesi sol omzuna doğru yükselirken gözleri daha fazla kısıldı. "Ne saçmalıyorsunuz siz?"

Ve bu evren, krallıklar, şehirler, türler bu sefer yabancı için anlatıldı. Gerçeklerin söylenmesi için beklenilmedi çünkü o benim gibi değildi, hayat deneyimi olan, aklı başında biriydi. Kapıdan çıkıp birilerine yol sorabilir, sonrasında kendini ifşa edip ölümüne neden olabilirdi.

Dinledi, dinledi, dinledi. Sonra isteri krizine girmiş gibi art arda kahkahalar attı. O kadar bendi ki aynı anları tekrar tekrar yaşıyormuş gibi hissettim. Bize çıldırmışız gözüyle baktı, kıyafetlerini istedi, giyindi. Nihayetinde itirazlara kulak asmadan ayaklandı. "Böyle saçmalıklarla kaybedecek vaktim yok," dedi ve kapıya doğru yürüdü.

Onu engelleyecek, durduracak bir şeyler söylemek istedim. İkna edecek bir cümle arıyordum fakat öyle sinirliydi ki ağzımı açtığım an başka bir şey söyleyerek beni susturuyordu. Kapıyı açtığında yüreğim telaşla burkuldu. Dudaklarımı araladım lakin bu sefer beklenen cümle benden değil, bu eve girdiğimiz andan beri sessiz ciddiyetini koruyan Alaz'dan çıktı.

Konuşmadan önce yabancının açtığı ve elinin hâlâ kolunda olduğu kapıyı büyüyle sertçe kapattı. Ve tehditkâr sözleri kulaklarda yankılandı. "Eğer o kapıdan çıkarsan, bir daha giremezsin."

Yabancı duraksadı, kapının kolundaki eli titredi. Bedeni kapının olduğu yöne doğru çevriliydi, açmamasını diledim. Bir filmin en gerilim yüklü sahnesini izliyor gibiydim, kalbim hızlı hızlı çarpıyor, vücudum telaştan titriyordu. Nefesimi tutmuştum.

Yabancı ne düşündü ne düşünmedi bilmiyordum ancak başını omzunun üstünden çevirip bize baktı. Elini kapının kolundan çekti ve benim yaşadığım o gergin dakikalar tükendi, tuttuğum nefesimi serbest bıraktım. Gitmekten vazgeçmişti.

İsmi Ferman'dı, yirmi yedi yaşındaydı, bir spor salonunda eğitmendi ve bu vücudunun neden bu kadar gelişmiş olduğunu açıklıyordu.

Şimdilik hakkında bildiklerim sadece bunlardı. Zeyhan'da yaşıyordu fakat ailemi soracak fırsat bulamamıştım, adam bir anda bir sürü şeyle karşılaşmıştı, bir de kafasını sorularımla bulandırmak istememiştim. Şimdi düzgün bir cevap alamayacağımın da bilincindeydim.

Hafta sonu olduğundan bugün eğitime değil, direkt Alaz'ın mekânına gidecektik. Barın ve Ferman evde kalmıştı, Mehsa, Liva ve Kuray'la birlikte Bars'ın o meşhur kırmızı arabasına binmişti, bense ağzını bıçak açmayan Alaz'ın yanındaydım. Bars'ın aracı yerdeki suları kenara sıçratarak park ettiği yerden çıktığında yağmurun yolları dövdüğü o koca sokakta baş başa kaldık.

Konuşmadan Alaz'ın aracına yürüyorduk. Yağmur hafiften üşüttüğünden üzerimdeki siyah şişme montun kollarını uzattım ve ellerimi içine soktum. Soğuktan yükselen omuzlarım, kalkan kaşlarımla başımı sağıma çevirip bir anda duran Alaz'a baktım. Sıkı sıkıya birbirine geçirdiği dişleri yüzünden çenesi kasılmıştı, bu yüzden elmacıkkemikleri de belirginleşmişti. Başı hafiften yukarı kalkık olduğundan bardaktan boşalırcasına yağan yağmur damlaları hızla yüzüne çarpıyor, saçlarından alnına doğru yavaş yavaş süzülüyordu.

"Alaz," dedim sessizce. "Bir problem mi var?"

İç çekti. "Bir yabancı daha bulundu..." dedi sessizce. "Ardı arkası kesilmeyecektir."

Şimdi fark edebiliyordum gerginliğinin sebebini. Suratımı astım. "Omuzlarına yük oluyoruz."

"Yük değil," diye karşılık verdi hemen. "Efsun... Ben sadece..." Yutkundu. Dilinin altında yatan bir şeyler vardı ama söylemekte zorlanıyordu. Derince soluklandı.

"Sen sadece?"

Bana döndüğünde cevap vereceğini sandım ama yapmadı. Bunun yerine kollarımdan tutup beni kendine çekti, ellerini belime yerleştirdi. Anın şokuyla havada kalan ellerimi ne yapacağımı bilemedim. Alaz yüzünü boynuma gömdü ve daha içli sardı beni. Kollarım havada kaldığından, "Sarıl bana," diye fısıldadı.

Ansızın gelen bu sevgi seline karşı hazırlıksız olsam da kalbimin ismini zikrederek attığı adama karşı koyamadan doladım kollarımı sırtına. Başımı göğsüne yasladım ve kokusunu soluyarak gözlerimi kapattım. Dudakları saçlarıma değdiğinde istemsizce gülümsedim.

"Rahatlatıyor," dedi evrenin en ilginç olayıymış gibi. "Rahatlatıyorsun beni. İnanılmaz bir şey bu. Öncesi ve sonrası yokmuş gibi."

"Beni de rahatlatıyor," diye karşılık verdim sessiz kalmak yerine. "İyi geliyorsun bana."

Söylediğimle başını omzumdan ayırdı. Bir adım geri çekildi. Ellerini yukarı kaldırdı, iki avcunu da yanaklarıma yerleştirdi, başını eğdi ve bana yaklaştı.

Yağmur yağıyordu, soğuk damlalar kordan bir zırh giymiş bedenlerimize çare olamadan çarpıyordu. Kalbim büyük bir krizin etkisi altındaydı.

Sıcak soluğum Alaz'ınkiyle çarpışıyor, onun nefesi benim yüzümde usul usul süzülüyordu. Şapşal şapşal onu izlemeye devam ettim. Ne bir kelime ne bir haykırış ne bir hareket... Zihnimin, ruhumun ve kalbimin her yanı Alaz'la dolmuştu.

"Efsun..." dedi bir kez daha. Geri çekilmedi ve ıslak alnını alnıma yasladı; en az benim kadar sıcaktı. Gövdesi şiddetle inip kalkıyor, saniyede bir göğsüme çarpıyordu. "Bunu sakın aklından çıkarma," diye ikaz etti, çıkarırsam sonum olacakmış gibi. Ve ekledi. "Sen, banasın."

☽

Uzun zamandır uğramadığım mekân kalabalıklığından en ufak bir şey kaybetmemişti. Saat dört gibi dolmaya başlıyor ve gecenin belli vaktine kadar gittikçe artan yoğunluğuyla eğlenceye ev sahipliği yapmaya devam ediyordu. Ben içecek kısmında duruyor, servis yapmıyordum. Bu nedenle kimseyle iletişim kurmama gerek kalmıyordu. En azından Alaz buradayken.

Barın'ın biricik platonik sevdası Helen ve Mehsa'ysa benim hazırladığım içecekleri sahiplerine götürmekle görevliydi. Bugün burada akıl oyunlarından çok dövüş yarışları yapılmıştı ve etraf fazlasıyla kan kokuyordu. Dövüş üzerinden bahis oynamaya bayılıyorlardı. Barın'ın eksikliği fazlasıyla belli oluyordu, saat henüz sekize geliyordu ancak üçümüz de yorulmuştuk.

Kaldırılıp tekrar konulan bardakların ıslatıp kirlettiği barmen masasını silerken artık kollarımın tutulduğuna kanaat getirmiştim. Biraz daha aynı işlemi yaparsam kollarım uyuşacaktı, buna şüphem yoktu.

"Merhaba."

Tüm gücümle ıslak yerleri elimdeki bezle kurulamaya odaklıyken işittiğim bu ince ve yabancı kız sesiyle duraksadım. Burada normalde erkekler benimle konuşmaya çalışırdı, daha önce bir kızın bu girişimde bulduğunu hatırlamıyordum, genelde sadece içeceklerinin isimlerini söylemekle yetinirlerdi. Bundandır ki silme işini bir anlığına duraksattım ve kafamı kaldırarak bana seslenen kıza baktım.

Ya benimle aynı yaştaydı ya da birkaç yaş büyüktü; kesinlikle küçük değildi. Omuzlarından salınan dalgalı kahverengi saçları, bronz teni, mekânın karanlığında bile kendini belli eden mavi gözleri vardı. Dolgulu görünen fazlasıyla kabarık dudakları kıpkırmızı mat rujla renklendirilmişti, burnu hafiften uzundu, hokka değil kemerliydi lakin bu kızın albenisini gölgede bırakmaya yetmiyordu. Gümüş rengi payetli bir elbise vardı üzerinde, masaya değdiği için etek boyunu göremiyordum ancak cüretkâr göğüs dekoltesi, "Buradayım!" diye bağırıyordu âdeta.

Bu kızı daha önce hiç görmediğimi biliyordum çünkü görsem pek de kolay unutmayacağım, karakteristik bir yüze sahipti. "Merhaba," diye yanıtladım, sesim soru sormuşum gibi çıkmıştı.

"Bir karden alabilir miyim?"

Başımı onaylarcasına yanıma doğru eğdim ve elimdeki bezi bir kenara bırakıp alt raftan bardak çıkardım. Bardağı masaya koydum, kenardaki iksir şişesinin kapağını açtım. Bu sırada kız bakışlarını üzerimde tutmaya devam ediyordu.

Bardağı doldurduktan sonra kıza uzattım.

"Teşekkürler," diyerek gülümsedi.

Tebessüm ederken tekrar bezi elime aldım. "Başka bir isteğiniz var mı?"

Kız içeceğinden bir yudum aldı, yuttuktan sonra siyah bir rimelle uzattığı kirpiklerini birkaç kez kırpıştırdı. "Aslında çok merak ettiğim bir şey var." Bardağı masanın üzerine koydu. Bana biraz daha yaklaştı. "Alaz Şahzade'yle ilgili."

Kızın dolgun dudaklarından Alaz ve Şahzade kelimeleri normal bir tonlamayla çıkmamıştı ya da bana öyle gelmişti. İsmini başka bir kadının ağzından duymak beni rahatsız etti. Kaşlarım çok hafif çatıldı. Göz ucuyla Alaz'a baktığımda kendisine bir şey anlatan Bars'ı dinlediğini gördüm. Etrafında yabancı bir kadın yoktu. Rahatladım.

Tekrar karşımdaki kıza döndüm. "Oradan bakınca Alaz Şahzade'nin asistanı gibi mi duruyorum?" diye sordum ters ters. Niyetinin bozuk olduğunu anlamak için müneccim olmaya gerek yoktu, ona istediğini vermeyecektim.

Tekrar işime döndüğümde kahkaha attığını duydum. "Asistandan daha iyi bir konumda olduğun ortada," dedi ve müzik yükselince kafasını biraz daha bana yaklaştırıp sesinin seviyesini artırdı. "Bunu nasıl yaptığını merak ediyorum. Ben de çok çabaladım ama henüz dikkatini çekmeyi başaramadım."

"Üzücü," dedim ve yüzümü astım. "Bir erkeğin dikkatini çekmek için çabalamak yerine bu çabanı başka işler için göstersen çok daha iyi yerlerde olabilirdin belki."

"Ha ha ha," diyerek yapay bir kahkaha attı. "O sadece bir erkek mi? Koskoca bir ırkın veliaht prensi."

Tek kaşımı kaldırdım. "Yani?"

"Yanisi şu ki tatlım, elbet bir gün senden sıkılacaktır. Neden sıradaki ben olmayayım? Bana bunun için yardım et. Nasıl gözüne girebilirim? Bunun için ne yaptın?"

Benden resmen Alaz'la ilişkiye başlamak için taktik istiyordu. Tek bakışıyla kalbimi hızlandıran adamla. İlişkiye girmek için. Benden öneri istiyordu. Alaz'la. Alaz Şahzade'yle. Bana "Efsun'um" diyen adamla. *Kalbimin prensiyle.*

İçimde bir yerlerde kaynayan gücü hissettim, dişlerimi sıktım. Bilekliğim ısınmaya başlamıştı, gücüm dışarıya çıkmak için hareketleniyordu.

Bu sırada kız konuşmaya devam etti. "Çok mu süslüyüm acaba?" Bilekliğimin ısı derecesi arttı. Kız beni büyük bir ilgiyle süzdü. "Senin gibi giyinmeye başlasam..." Gözleri parladı. "Evet, ilk olarak bu şekilde başlayabiliri..."

Avuçlarımda hissettiğim güç dışarı çıkacaktı.

Tam o sırada omzuma biri dokundu... "Sen o makyajı silersen değil Alaz Şahzade, kurbağaya dönen prens bile öpmez seni Elisa."

Bu konuşan, bar ve laf yetiştirme konusunda burada hepimizden önde gelen Helen'di. Helen'in cevabıyla, çıkmayı bekleyen gücüm içime hapsoldu ve kıskançlığın getirmiş olacağı o rezil durumdan kurtardı.

"Ne?" derken suratını buruşturdu Elisa denilen kız. "Beni kendinle karıştırma, her halimle giderim var benim."

Helen tıslayarak gülümsedi. "Yüzündekileri çıkar da öyle konuşalım."

Kız gülümsedi. "İki gün sonra bu mekâna Alaz Şahzade'nin kolunda girince görüşürüz."

"Hı hı," dedi Helen. "Sevgilisini bırakıp hemen sana bakacaktı o da zaten. Şişme surat."

Elisa bir cevap vermek için dudaklarını araladı, ardından aynı hızla geri kapattı. Dişlerini sıktı ve kırmızı rugan çantasını eline aldıktan sonra, "Daha fazla senin gibi alt tabakadan biriyle konuşamayacağım," deyip kötü bakışlarla son kez beni süzdükten sonra arkasını dönerek hızla uzaklaştı.

"Tam bir erkek avcısıdır," dedi Helen ve koyu kahverengi gözleriyle bana baktı. "Sana ne dedim ben? Bir daha böyle salaklar seninle muhatap olmaya çalışırsa direkt bana işaret yap. Çok fena geri zekâlı önleyiciyimdir."

Helen sağ olsun, gerçekten de gerilen sinirlerimi yumuşatmayı başarmıştı. Hafiften tebessüm edip, "Sağ ol Helen," dedim. "Bu kaçıncı kurtarışın sayamadım."

Yavaşça omzuma yumruk attı. "Sorun değil, hem sen Alaz Şahzade'nin gözdesisin. Seni korursam belki bana prim yatırır."

Gülerek gözlerimi devirdim, elbette amacının bu olmadığının bilincindeydim. Sadece bu tip konularda beceriksiz olduğumun, böyle ortamların yabancısı olduğumun farkındaydı ve elinden gelen her an bana yardım ediyordu. Bu nedenle Helen'i seviyor, Barın'ın neden ona âşık olduğunu anlayabiliyordum. Helen'de tam Barın'ı yola getirecek bir tip vardı ancak Barın'a pek ilgi duyduğu söylenemezdi.

Elisa denen kızı zihnimden atmam çok zor olmamıştı. Düşünüp gerilecek değildim çünkü buradaki hemen her kızın gözünün Alaz'da ve benim yerimde olduğunu biliyordum. Önemli olan Alaz'ın tavrıydı ve görünen köy kılavuz istemiyordu. Alaz, dışarıdakiler için tam anlamıyla kapalı, açılması zor hatta imkânsız, kilitli bir kutuydu. Beni sarsması gereken bir durum yoktu çünkü ona *güveniyordum.*

"Efsan."

Kendimi işime vermiş bir şekilde istenen yeni iksir kokteyllerini tepsiye dizerken Mehsa'nın sesini duyarak durdum ve ona bakmak için

arkamı döndüm. Her zamankinden halsiz suratıyla karşılaştım. Bugün onda farklı bir şeyler vardı, anlıyordum ancak henüz ne olduğu çözememiş, bunu sormaya da fırsat bulamamıştım. Sabah fark ettiğim göz altındaki morluklar iyice belirgin bir hal almıştı, suratımdaki gülümseme bu manzarayla anında soldu ve kaşlarımı gözlerime indirerek telaşla kolumu omzuna attım.

"Mehsa," dedim endişeyle. "Senin neyin var?"

Yutkundu, elini içeceklerin konulduğu tezgâha yasladı. "Bilmiyorum," dedi bitkin bir sesle. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Dün gece başladı."

Halinden belli oluyordu, her zamanki çocuksu neşesi gitmiş, yerini yaşlı bir bedenin son günlerini aratmayan durgunluğa bırakmıştı.

"Neyin var?" diye sordum tekrar ve büyük bir tedirginlikle elimi yüzüne koydum. "Siz de hastalanabiliyor musunuz?"

Nefeslendi, onaylamak için gözlerini sıkı sıkı kapatıp açtı. Sonrasında vücuduna bir diken batıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Efsan, zihnimde bir şey var." Her kelime dudaklarından halsiz bir inilti misali çıkıyordu. "Aynı anda onlarca flaş patlıyormuş gibi... Bir şeyler oluyor..." Gözlerini açtı ve başını sallayarak sızlandı. "Bu müzik, sesler, dönüp duran bedenler..." Yutkundu. "İyi gelmiyor. Beynim patlayacakmış gibi. Galiba ben hatırlamaya başlıyorum."

Ayakta duramadığını görünce koluna girdim.

"Neyi?" dedim merakla.

"Sembol..." Soluklandı. "Ölüm sembolü..." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Onun yapıldığı gün ve onu yapan kişi. Zihnimde bozuk bir görüntü ama netleşecek gibi."

Gözlerim ölü görmüş bir beden gibi irileşti. "Emin misin?"

Karlar altında çırılçıplak kalan bir beden gibi titremeye başladı. "Efsan, bu sesler beni rahatsız ediyor. Yardım et." Burnundan soluyordu. "Zihnimi susturmama yardım et, beni sessiz bir yere götür."

Ona iki elimle destek oldum ve omzumun üzerinden Alaz'a baktım. Bana bakmıyordu, ilgisi elindeki bardağındaydı, bu sefer konuşan Kuray'dı ve Bars da onu dinliyordu.

Buradan işaret yapmam dikkat çekeceği için önce Mehsa'yı dinlenme odasına götürmenin mantıklı olacağını düşündüm.

"Tamam," dedim ve destek olarak onu kıyafetlerimizi değiştirdiğimiz, dinlendiğimiz ve yemek yediğimiz odaya götürdüm. İki kişilik siyah deri koltuğa yatırdım ve üzerine bir battaniye örttüm. Gözleri kapalıydı ve kuduz olmuş gibi şiddetle titremeye devam ediyordu.

"Canım, hemen geliyorum," dedim ve alnına düşen saçlarını geriye attıktan sonra doğruldum.

Büyük bir aceleyle dinlenme odasından çıktım ve tam da o an Alaz'ın dikkatini çekmeyi başarabildim. Nasıl oluyordu bilmiyordum ama alandan dışarı çıktığımı hemen anlıyor ve gözleri hemen bana dönüyordu. Çünkü etrafta dolaştığım zaman güvende olmadığımı biliyordu, çünkü çıktığım zaman bir sorun olabileceğini tahmin edebiliyordu.

Ben yanına ulaşana kadar kimseden ters bir hareket gelmemesi adına zehir zemberek gözleriyle beni izledi. Nihayet karşısına geçebildiğimde ellerimi dizime koydum ve soluk soluğa, "Alaz," dedim. Fakat hepsinin ilgisini çektim.

Alaz oturduğu yerden doğruldu hemen. "Bir sorun var," dedi, sormaya gerek duymadı.

Onu başımla onayladığımda çoktan ayağa kalkmıştı. "Mehsa," dedim ve bu sefer Bars'ın kararan mavi irislerini fark ettim. Çok hafif kıpırdandı. "Mehsa çok kötü bir durumda, zihni bulanıyor." Sesimin derecesini düşürdüm. "Sembolü çizen kişiyi hatırlamaya başlamış."

"Büyü etkisini yitiriyor," dedi Liva ve bu sefer hepsi ayaklandı.

"Nerede şimdi?" diye sordu Alaz. Tedirgin görünmüyordu ya da bunu gizliyordu çünkü etrafta onu izleyen bakışlar olduğuna emindi, her zaman temkinli davranırdı.

"Dinlenme odasında, yatırdım. Alaz, yardım edin, çok kötü bir durumda."

"Tamam, telaş yapma," dedi sakince. Liva'yla Kuray'a baktı. "Siz burada kalın."

Her zamanki gibi sözünün üstüne söz söylenilmedi. Elini belime koydu ve bana önden yürümemi işaret etti. Dediğini yaptım ve koşar adımlarla, arkamda Alaz'ın olmasının verdiği rahatlıktan güç alarak barmen bölümüne girdim. Dinlenme odasının kapısını hemen açtım.

Alaz'a bakarak, "Burada..." dedim ve Mehsa'yı göstermek için kafamı odaya çevirdim. Onu yatırdığım deri koltuğa baktım.

Kulaklarımda tiz uğultular çınladı, dehşetle sarsıldım.

Odadan dışarı çıkmak için kullanılan depo kapısı açıktı, gelen rüzgâra bakılırsa depodaki içindeki kapı da açık kalmıştı. Koltuğun üzerinde, arkadaşımın üstüne örttüğüm battaniye duruyordu.

Fakat...

Mehsa'nın yerinde yeller esiyordu.

Bölüm On Üç

Bant

Yüreğim sahibini bilmediğim uzun, kemikli ellerin sivri tırnaklarıyla kıstırılıyordu. Gözlerimin izlediği boşluk almak üzere olduğum soluğun boğazımda takılıp kalmasına sebep oluyordu. Bir rüyada mıydım yoksa zihnim bana düzenbaz oyunlarından birini mi sunuyordu emin değildim.

Beynim irkilip biraz olsun kendime gelmemi sağladığında durduğum yerden baktığım noktayı izlemekle yetinmedim, içeriye bir adım daha attım. Gördüğüm şeyin doğru olup olmadığını anlamak için birkaç kez üst üste gözlerimi kapatıp açtım, kirpiklerim korkuyla yapışıp ayrıldı birbirinden ama hiçbirinde sonuç farklı olmadı.

Mehsa yerinde yoktu.

Açık kalan depo kapısından yüzüme sert bir rüzgâr çarptı, ürperdim. Kalkıp gidemezdi, ne kadar halsiz olduğunu kendi gözlerimle görmüştüm. Parmak uçlarım karıncalandı. Belki hava almak istemişti, belki ben gelene kadar kendini toparlayıp dışarı çıkmıştı. Yağmurun, soğuk havanın kendisine iyi geleceğini düşünmüş olabilirdi.

Düşüncelerime uyarak, "Mehsa," diye seslendim korkuyla ve onu kontrol etmek için deponun kapısına doğru bir adım attım.

Fakat ikincisini yapamadım.

Çünkü Alaz güçlü eliyle kolumu tutmuş ve bana mâni olmuştu. "Bekle," dedi itiraz istemeyen tok sesiyle, hemen ardından Bars benim yapacağım şeyi üstlenerek depoya doğru hızlı ve büyük adımlarla koştu.

Etrafta çetrefilli olaylar dönüyor olabilirdi, temkinli davranmasının sebebini anlıyordum. Bu nedenle Bars'ın peşinden gitmek için üstelemedim. Gözüm sürekli Mehsa'yı yatırdığım koltuğa değiyor, kalbim korkuyla atıyordu. Aklımda hiç iyi bir düşünce yoktu fakat yine de Bars'ın içeri girip onun burada bir yerde olduğunu söylemesini bekliyordum.

Rahatsız edici bir sessizlik vardı, mekânda çalan hareketli müzik, eğlenen kişilerden çıkan boğuk çığlıklar bu sükûtu gölgelemeye yetmiyordu. Yüreğim ağzımda atıyordu, beklemenin zor olduğunun bilincindeydim ancak şimdi bu zorluk seviye atlamıştı. Bars gelene dek elimi ağzıma atıp tırnaklarımı kemirmemek için kendimi zor tutuyordum.

Bana bir ömür gibi gelen saniyelerin ardından Bars içeri girdiğinde gözlerim heyecanla sağına soluna odaklandı. Fakat Mehsa'yı göremedim. Bars'ın yanında oldukça kısa boylu kalıyordu, arkasında olabileceğini düşündüm, bunu umut ettim. Biraz sonra neşeyle çıkıp, "Hey, ben buradayım! Sadece hava almak istemiştim," demesini bekledim, bunu istiyordum.

Fakat Bars'ın yüz ifadesi beklediğim haberin aksine buz gibiydi. Kaşları çatık, genelde ifadesiz görmeye alıştığım mavi gözleri endişe doluydu. Üzerine mesken olan o ciddiyette zerre azalma olmamış, hatta daha da artmıştı. "Kimse yok," dedi, konuşurken dişlerini birbirinden ayırmadı.

Kelimeler bir iğneye dönüşüp kalbime battı acımasızca. Gözlerim bu acıya dayanamadı ve hemen sulandı, beynim bir uçurumdan atlamış gibi sarsıldı. Titreyen dudaklarımı zar zor açtım, "Onu daha şimdi yatırdım," dedim telaş içinde, beni anlamasını dileyerek Alaz'ın kara gözlerine baktım. "Beş dakika bile olmadı. Buradaydı."

"Tamam," dedi Alaz, sesi her zamanki sakinliğini koruyordu. "Endişelenme, bulacağız."

Gerçekten bulacaklarını mı düşünüyordu yoksa sırf beni sakinleştirmek için mi böyle söylemişti emin olamıyordum. Benimle göz temasını kesti, kafasını Bars'a çevirdi ve başını hafifçe yana eğerek dışarıyı işaret etti. Bars kendisine denileni anında kaptı ve hiç beklemeden bize arkasını dönüp tekrar dışarı çıktı.

O bizi yalnız bırakır bırakmaz Alaz'ın tek odağı yine ben oldum. Her öfkeli anında olduğu gibi kaşları hafiften gözlerinin üzerine inmişti ve iki kaşının arasındaki yer kırışmıştı. "Arkadaşını aramaya çıkacağım ama önce senin güvenliğinden emin olmam gerekiyor," dedi ve elini koluma attı. "Kuray ve Liva'yla eve geçeceksin."

Kolumu elinden kurtarmak için çekerken, "Ne?" diye bağırdım sessizce. "Beni öylece eve mi göndereceksin sahiden?"

"Tam olarak öyle yapacağım," dedi ve kapıyı açtı, içeriye dolan müzik sesi daha gürültülü bir hal aldı.

Kendisinden önce beni çekiştirerek önden önden götüreceğini anladığımda kolumu kendimden beklemediğim bir çeviklikle ondan ayırıp bir adım geriledim hemen. "Bunu yapmamı bekleyemezsin." Bu sırada Alaz gözlerini kapatıp açarak kapıyı kapattı. Söyleyeceklerini umursamadan konuşmaya devam ettim. "Mehsa ortalıkta yoksa bunun sorumlusu benim! O sembolün çizilme nedeni de bendim!"

"Tüm sorumlulukları kendine yüklemekten vazgeç!" diye bağırdı ve tekrar kolumu tutmak için hareketlendi. Buna izin vermeden hızla kurtardım. Beni tutamayan Alaz derin bir nefes aldı. "Efsun, eve geçeceksin."

Sorumluluğu yüklensem ya da yüklenmesem ne fark edecekti? Son zamanlarda yaşanılan her şey benim yüzümden oluyordu işte, o da bunu reddetmiyordu. Burada bunca şey yaşanırken ben artık eve gidip rahat yataklarda yatarak her şeyin düzelmesini bekleyemezdim. Bu kadarı fazlaydı. Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Seninle geleceğim."

Kaşları mümkünmüş gibi daha fazla çatıldı, bana doğru bir adım daha attı, işaretparmağını tehditkâr bir biçimde kaldırdı. "Efsun!"

"Ne Efsun ne?" diye karşılık verdim yüksek sesle. "Artık tamamen güçsüz bir konumda değilim, başım sıkışınca bir şeyler yapabiliyorum. Kendimi ispat edemedim mi yeterince?"

"Edemedin!" diye bağırdı beni bastırmak ister gibi. "Etmeni de istemiyorum. Şu an tek yaptığın arkadaşının bulunma süresini uzatmak!"

"Bunu sen yapıyorsun!" diye karşılık verdim. "Arkadaşım ortalıkta yokken benden eve gitmemi bekliyorsun. Ben bunu yapmam, artık yapmam! O ben kaçırıldığımda Bilge Âzin'in evine kadar gitmiş!"

Söylediklerimi burnundan soluyarak dinledi, çenesi kasıldı, dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Bakışları deponun çıkış kapısına değdi ve tekrar beni buldu. "Tamam," dedi. Alt ve üst kirpiklerimin arasındaki mesafe açıldı, kaşlarım kendiliğinden havalandı. Tamam mı demişti yoksa kulaklarım beni yanıltıyor muydu?

"Tamam," dedi Alaz bir kez daha ve ben doğru duyduğumu anladım. Devam etti. "Tamam!" Bu sefer öyle çileden çıkmış gibi bağırmıştı ki neredeyse yerimde sıçrayacaktım. Bunun yerine bir adım

geriledim ve arkamda duvar olduğunu fark ettim. "Gitmiyoruz," dedi zehir zemberek gözlerini benimkilerden ayırmadan. "Ne sen gidiyorsun ne ben gidiyorum. Hadi, şimdi ara bakayım arkadaşını. Bakalım bulabilecek misin!"

Büyük bir hayretle, "Ne?" dedim.

"Ne falan yok." Ses tonu zerre alçalmadı. Ciddiydi. "Gitmiyoruz." Ellerini birbirine sürttü. "Bitti."

"Alaz," derken kekeledim. "Alaz bunu yapamazsın! Beni böyle durduramazsın."

"Durduramam öyle mi?" diye sordu. Ardından çenesinin ucuyla kapıyı işaret etti. "Git hadi. Görelim bir adım atabilecek misin dışarıya. Hadi, durma."

Kalkan kaşlarım çatıldı, soluklarım göğsümü hızla yükseltip alçaltmaya başladı. İki ayrı kızgın boğa gibiydik, sözlerimizse aramıza geçip kırmızı bayrağı sallayan matadorun görevini üstleniyordu. "Beni böyle korkutup geri adım attıramazsın!" diye karşılık verdim. Çenemi hafifçe kaldırıp başımı daha dik bir konuma getirdim. "Sen duracaksan dur," dedim kızgın bir halde. "Ama ben Mehsa için elimden ne geliyorsa yapacağım!"

Yanından geçip gitmek için bir adım attığımda benden daha hızlı davranarak kolumu tuttu. "Efsun!" diye kükredi tekrar.

Alev saçan gözlerimle benimkilerden aşağı kalmayan gözlerine bakıyordum. Evet, sesi korkutucu, bakışları insanı geri adım atmaya meyleder nitelikteydi fakat ben pek de gerileme niyetinde değildim. Bundan dolayı ona karşı çıkmak için tekrar dudaklarımı araladım.

Ben konuşamadan güçlü bir çığlık duyuldu, öyle tiz ve yüksekti ki Kasvet'te son ses çalan müziği bile bastırdı. Evhamın esaretine düşen yüreğim göğsümü tekmelemeye başladığında büyük bir korkuyla söyleyeceğim tüm kelimeleri unutup, "Mehsa!" dedim, sesim depreme dayanıksız duvarlar misali titredi. "Bu Mehsa'nın sesi!" Öyle içten bağırmıştım ki ses tellerimin tahriş olduğunu hissettim.

Alaz işittiğimiz çığlıkla başını kapının olduğu yöne çevirdi. "Burada bekle," dedi ve ben itiraz cümlesine hazırlandığımda tekrar bana baktı. "Diyeceğim ama beklemeyeceksin." Güzel, beni tanıyordu. Kelimelerimi ağzıma tıktığı yetmiyormuş gibi elimi tutarak bedenimi de dondurdu. "Elimi bırakırsan yemin ederim seni buna pişman ederim!"

O an korktuğumun farkına vardım ama korkumun esas sebebi Mehsa'nın işittiğim çığlığı mıydı yoksa Alaz'ın bu tehdit dolu cümlesi miydi emin olamadım. Emin olduğum tek şey ne olursa olsun Mehsa'nın izini süreceğim ve gerçekten Alaz'ın elini bırakmayacağımdı.

Hiçbir şey söylemeden sadece onu onaylar gibi kafamı salladığımda, daha fazla üstelemedi ve arkasını dönüp beni de peşinden sürükledi. Elimi sert tutmuyordu, acıtmıyordu, yumuşaktı fakat geri çekebileceğim her an sıkacağına emindim.

Yağmur yağıyordu, hatta buna yağmur demek az kalırdı. Gökyüzü tüm su kanallarını açmıştı sanki, sular damlalar halinde değil de bir bütün olarak boşalıyordu üstümüze, damlalar sertçe yere kapaklanıp yolda oluşturduğu gölcükleri derinleştiriyordu. Gecenin esir aldığı, tüm ışıklarını yok ettiği sokağa attığımız üç, bilemedin dördüncü adımda baştan ayağa sırılsıklam olmuştuk. Bars ortalıkta görünmüyordu, yağmur ve ara sıra gürleyen gök dışında hiçbir şeyden ses gelmiyordu.

Yolda bir tane bile araç yoktu, bomboştu. Yolun karanlık ormana gittiğini fark ettiğimde, "Mehsa orada mıdır?" diye sordum telaşla. Olmamasını isterdim çünkü bu ormanda gereğinden fazla anıya sahiptim ve hiçbirinin de çok iç açıcı hatıralar olduğu söylenemezdi.

"Umarım hâlâ oradadır," dedi Alaz. Olmaması daha kötüymüş gibi. Bir şimşek çaktı, mor ışıkları ormanı kısa süreliğine aydınlattı.

Kalbim dehşet içinde atmaya devam etti. Hayır, kendim için endişelenmiyordum. Alaz yanımdaydı, elimi tutuyordu ve ben onun peşindeydim. Alaz'ın yanındayken bana zarar gelmezdi ama Mehsa...

Boğazımdaki kitle büyüdü.

Mehsa tek başınaydı. Onu bıraktığımda tekti, yanında onu koruyacak kimse yoktu... Bağıra çağıra ağlamaktı yapmayı dilediğim. Burası büyülü bir evrendi ama zamanı geriye almak neden yoktu? Öyle bir şansım olsaydı Mehsa'yı asla yalnız bırakmazdım, dinlenme odasına girmeden önce Alaz'a işaret ederdim ve o yanımıza gelene kadar arkadaşımın başından ayrılmazdım.

Evet, yine kendimi suçlu hissediyordum. Yaptığım her şeyi elime yüzüme bulaştırıyordum sanki, tanıştığım herkesin başına bir bela bırakıyordum.

"Mehsa... Neredesin?" diye sordum içten içe. *"Güvende misin? Güvende ol, ne olur."*

Ormana girdiğimizde yağmur durmadı fakat gür ağaç dalları sayesinde üzerimize biraz olsun daha az aktı. İster istemez burada şu an tek olsaydım ne yapardım diye düşündüm, güçlerimi az da olsa kullanabiliyordum, evet ama henüz bu tür şeylerin üstesinden kolaylıkla geçebileceğimi sanmıyordum.

Buz gibi havada önümüzü bile göremeyeceğimiz derecede kasvetli ormanın içinde ilerlerken Alaz, "Bars!" diye haykırdı, gözleri neredeyse tüm ağaçları tek tek inceliyordu. Saniyeler geçti lakin yankıdan başka bir ses duyulmadı.

"Mehsa!" diye bağırdım ben de, sesim Alaz'a göre daha alçaktı belki ama yine de yeterli seviyedeydi. Benim de aldığım yanıt ondan farklı olmadı.

Koşmuyor, koşar adımlarla ormanın içinde yürüyorduk. Alaz Bars'a, bense Mehsa'ya sesleniyordum. İşittiğimiz en ufak tıkırtıda Alaz bana siper oluyor ve beni herhangi bir tehlikeye karşı koruyacak hale geliyordu. Ona ayak bağı oluyordum muhtemelen ama burada olmalıydım. Sözkonusu arkadaşımdı ve geri planda kalamazdım, kalmayacaktım, sebep olduğum her zorluğun üstesinden gelmeye çalışacaktım. Artık biliyordum, bir şeylerden geri kalarak kendimi koruyamazdım, bu beni daha zayıf yapmaktan başka işe yaramazdı.

Toprak ıslandığından dolayı kaygandı, attığım her adımda küçük bir düşme tehlikesi atlatıyordum. Ayağıma topuklu bot giymediğim için şükretmekten geri kalmadım, buraya geldiğim günden beri ilk kez bir konuda şansımın yaver gittiğini düşündüm. Adımlarımız yavaş ama temkinliydi, artık seslenmiyorduk çünkü ormanın derinliklerindeydik, her an karşımıza bir yaratık çıkabilirdi ve onların dikkatini çekmememiz gerekiyordu.

Mekândan üstüme bir şey almadan çıktığım için ıslak kıyafetlerim ve soğuk hava beni başarılı bir şekilde üşütmeyi başarmıştı, bunu belli etmemeyi deniyordum. İşitme duyusu fazlasıyla gelişmiş olan Alaz birbirine çarpan dişlerimin çıkardığı tıkırtıları duymuyorsa başardığım söylenebilirdi.

Bazen bir baykuş, bazen bir kurt uluması, bazense bir aslana ait olabileceğini düşündüğüm kükremelerin duyulduğu korkutucu ormanın içinde ilerlemeye devam ettik, gözlerimiz her tarafı tüm detaylarını görmek istercesine inceliyordu. Ağaçların ötesini görmeye çalışıyordum,

baktığım her yönü detaylıca inceliyordum, bazen bir çiçeğin gölgesini insan sanıp heyecanlanıyor, bazense gördüğüm tavşanlardan korkup küçük bir çığlık atıyor, sonrasında gerçeği anlayıp yatışıyordum.

Koca ormanı sessiz sedasız bu şekilde gezmenin bir fayda sağlayabileceğini düşünmediğimden Alaz'a baktım ve, "Sadece böyle dolanacak mıyız?" diye fısıldadım.

"Katria'yı bulacağım, o yerlerini söyleyecektir."

"Katria da kim?" diye sordum ve soruma cevap alamadan Alaz, tuttuğu elimle beni çekiştirerek sırtımı oldukça geniş bir gövdeye sahip olan bir ağacın gövdesine yasladı. İşaretparmağını dudaklarına götürüp susmamı işaret etti. Başını ağaçtan çok az dışarı çıkardı, karanlık ormanın bile yanında solda sıfır kaldığı siyah gözleriyle karşıyı inceledi. Saklandığı şeyin ne olduğunu merak ettiğimden ağaçtan doğrulmadan ben de hafifçe başımı uzattım ve baktığı yere baktım.

Yüreğimde korku dolu bir kasılma belirdi. Bizden birkaç metre ileride bir sürü vardı, *kaslan sürüsü.* Bir tanesi bile onlarca kişiyi tek hamlede öldürebilecek siyah tüylü, uzun boylu ve kırmızı gözlü, bir keresinde üzerime çıktığından dolayı sivri dişlerini yakından gördüğüm hayvandan en az yirmi tanesi çok değil, on beş yirmi adım ötemizdeydi, sürü halinde ağır ağır yürüyorlardı. Evet, Alaz'ın biriyle gözü kapalı güreşebildiğine şahit olmuştum ancak bu kadarını etkisiz hale getirebilir miydi emin değildim.

O hâlâ kaslanları izlemeye devam ederken ben gözlerimi kapatmamak adına güçlükle direnip bir an önce sorunsuz bir şekilde uzaklaşmalarını diledim. Öyle tedirgindim ki kalbim göğsümü yarıp dışarı fırlayacak gibiydi. Nefes alıp veriyordum ama ciğerlerime soluklarımın zerresi ulaşmıyordu. Alnımdan akan suların derecesi bile birden ısınmıştı sanki, âdeta ecel terleri döküyordum.

Güçlü bir kükreme kulaklarımın derininde yer ettiğinde kendime engel olamadan Alaz'ın sırılsıklam olan siyah boğazlı kazağının önünü ellerimle kavradım. Bu hareketime karşılık Alaz başını bana çevirdi, beni yatıştırmak için tam üç kere, "Şşş," diye fısıldadı. Bunu yaparken ılık nefesi yüzüme değdi ve yağmur sularından daha rahatlatıcı bir etki beni hâkimiyeti altına aldı. Boşta kalan eliyle kendini hatırlatmak ister gibi bel boşluğuma dokundu. "Sorun yok, uzaklaşıyorlar."

Gözlerimi kapatıp açtım.

Alaz'ın dediği gibi oldu, dakikalar içinde kaslan sürüsü gözden kayboldu ve biz bu uçsuz bucaksız ormanın içinde yürümeye devam ettik. Yollar çamurlaştığı için attığımız her adımın belli olduğu gibi çok daha farklı izler de görünüyordu. Mesela sadece bir ayıya ait olabileceğini düşündüğüm koca bir ayak izinin üstünden geçmiştim. Ormanda yürüdükçe Mehsa adına duyduğum endişe büyüdü. Her ihtimal soluk boruma bir kitle ekledi, nefes alış verişlerim biraz daha seyrekleşti.

Bir çita sessizliğinde yürümeye devam ettik. En nihayetinde büyük gövdeli, koca, eski bir çınarı andıran oldukça uzun boylu ağacın önüne geldiğimizde durduk. Neden durduğumuzu bilmiyordum ama sorma taraftarı da değildim. Alaz elimi bırakmadan boş kalan avcunu önümüzdeki çınarın gövdesine yasladı. Başta bunu yorulduğu ve dinlenmek istediği için yaptığını sandım. Fakat birkaç saniye sonra avcundan ağaca yansıyan beyaz ışığı seçtim ve güç kullandığını anladım.

"Katria," diye fısıldadı Alaz avcunu ağaçtan ayırmadan. "Dışarı çık."

Bir an afalladım. Katria diye bahsettiği şeyin bu ağaç olup olmadığını çözmeye çalıştım. Katria kimdi ve bir ağacın gövdesinde ne işi olabilirdi bilmiyordum. İsmi hiçbir şey çağrıştırmıyordu; cinsiyeti konusunda bile fikrim yoktu.

Saniyeler geçtikte Alaz'ın elinden yansıyan beyaz ışık büyüyerek renk değiştirdi, sarardı ve en sonunda yeşile dönüştü. Bir anda ağacın altındaki çamurlaşmış toprak birikintisinden yükselen gövdeyle birlikte, büyük bir evhama kapılarak geriledim. Alaz bileğimden tutmasa çığlık atarak ardıma bakmadan buradan uzaklaşırdım şüphesiz.

Yerden yükselen beden, sadece belden yukarısı görünen bir kızdı. Hayır, normal bir kız değildi. Ten rengi yeşilin yaprak tonundaydı, üzerinde bir kıyafet yoktu, göğüsleri yoktu. Çimden bir vücuda sahipti sanki. Kahverengi saçları ufak bir topuz şeklinde toplanmıştı; kaşları, dudakları ve büyük gözlerinde saklanan irisleri saçlarıyla aynı renkti. Kız, toprakla çimenin karışmış halini andırıyordu.

Ben büyük bir tedirginlikle yerde sadece gövdesi olan bedene bakarken yemyeşil ten rengine sahip kız, "Ah efendim," dedi korkuyla konuşurken ellerini hareket ettiriyordu. "Efendim, efendim, efendim," dedi

art arda, sesi titriyordu. "Orman bugün tehlikeli efendim, ne işiniz var burada! Çok tehlikeli, çok!"

"Katria, birini arıyorum," dedi Alaz tok sesiyle, Katria'nın kurduğu uyarıcı cümleleri dikkate almadan. "Bana yerini söyle, hemen."

Kızın suratı asıldı. "Ah efendim, bugün buradan çok sayıda beden geçti..." Tenine zıt duran toprak rengi gözleri doldu, neredeyse ağlayacaktı. "Kötü enerjiler aldım, çok başım ağrıdı, çok başım ağr..."

"Katria," dedi Alaz, ses tonu gitgide öfkeli bir hal alıyordu, öyle ki ağaç kız –onu böyle tarif etmek mantıklı geliyordu– irkilerek omuzlarını kaldırıp indirdi, ürkek bir nefes alıp verdi. Alaz devam etti. "Buraya bunları dinlemek için gelmedim. Aradığımı bulman gerekiyor, hadi."

Şaşkın gözlerle Katria'yı izlemekten tek kelime dahi edemiyordum, bir rüyada mıydım emin olamıyordum. İçinde bulunduğum bu evren gün geçtikçe karışık ve fantastik bir hal alıyordu, daha nasıl türlerle karşılaşacaktım, daha bilmediğim kaç yaratık vardı bilmiyordum. Garipti, oldukça garip.

Katria, "Özür dilerim efendim," dedi hemen ve dolu gözleri görev aşkıyla parlarken yine üçledi. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim." Başını önüne eğdi. "Hemen kontrol ediyorum. Hemen, hemen, hemen."

Ardından gözlerini kapattı, konuşurken sürekli hareket halinde olan ellerini çamurlaşan toprağın üzerine koydu ve dudaklarından sarsıcı, büyüleyici bir ezgi dökülmeye başladı. Öyle etkileyiciydi ki sesi, nerede ne için bulunduğumu unutup öylece yere yatıp uyumak istemiştim bir an. Kuş cıvıltıları, su sesleri ve naif rüzgâr uğultuları duyuldu.

Saniyeler sonra ezgi yavaşladı, kuş cıvıltıları, su sesi ve rüzgâr uğultuları yok oldu. Katria'nın sesi tekrar duyuldu. "Kuzeydoğu yönünde beş yüz metre ötede bir kaslan sürüsü var..." Bizim gördüğümüz sürüden bahsediyordu, tüylerim diken diken oldu. Hâlâ bu kadar yakında mıydılar? "Ah... Hayır, hayır, hayır..." Biraz daha bekledi. "Kuzeyde, yedi yüz metre ötede kurtboğanlar..." *Kurtboğanlar mı?* diye geçirdim içimden. Onlar nasıl bir türdü bilmiyordum lakin ismi kulağa pek de hoş gelmiyordu. Telaşım bir seviye daha atladı. Mehsa bu ormanda mıydı? Öyleyse güvende miydi? İki seçenek de birbirinden beterdi, hangisinin olmasını istemem gerektiğini bilmiyordum. Sadece hâlâ

yaşadığını ve işkence ya da eziyet görmediğini dilemeyi seçtim. Bir başkası tarafından alıkoyulmadığını umuyordum.

Katria üç kez, "Hayır," dediğinde dikkatimi yeniden ona verdim. "Doğu!" dedi bir anda gözlerini açmadan büyük bir hevesle. İçimde coşkulu bir kıpırtı oluştu. "Ah evet, doğu yönünde bir kız. İki buçuk kilometre ileride, yatıyor, yerde."

"Mehsa!" dedim hissettiğim kıpırtılara engel olamadan. O sırada Alaz kaşlarını çatarak bana baktı.

Sanırım susmam gerekiyordu.

"Evet evet evet," dedi Katria. "Yanına giden adam da ona öyle sesleniyor."

Yanına giden adam... Bunun Bars olduğuna şüphem yoktu, heyecanlandım, neredeyse gülecek ve bu bilgileri bize verdiği için yere eğilip hâlâ görüntüsüne alışamadığım Katria'nın boynuna sarılacaktım.

Alaz aldığı cevaptan tatmin olan bir ses tonuyla, "Yardımın karşılıksız kalmayacak," dediğinde Katria gülümsedi, art arda üç kez teşekkür etti ve üzerine su dökülen bir ateş gibi eriyerek duman çıkarıp toprağın içine karıştı.

"Buradaymış," dedim içimdekileri kendime saklayamadan. Sevincim hemen sesime yansımıştı. "Yanındaki adam Bars'tır, değil mi? Güvendelerdir."

Alaz sorumu yanıtlamadan önce gök şiddetle gürledi ve yağmur hızını artırdı. Başını bana çevirdiğinde gözlerim istemsizce alnından akan su damlalarını takip etti. "Bars olduğunu düşünüyorum," dedi sadece ama güvende olup olmadıklarına dair bir yorumda bulunmadı. Bana arkasını döndü ve kuzeydoğu yönüne yürümeye başladı.

İçimde Mehsa'yı Bars'ın bulmasının rahatlığı vardı. Evet, henüz tamamen sakinleştiğim söylenemezdi fakat en azından Mehsa'nın burada olduğunu biliyordum. Attığım her adımın beni ona yaklaştırdığının farkındaydım ve birazdan ona ulaşacaktım.

Her şey yolunda giderse...

Bars yanına ulaştıysa onu korumayı başarmıştır, diye yatıştırdım içten içe kendimi. Aksinin zihnimde yer etmesine izin vermemeliydim, bu beni güçsüz düşürmekten başka bir işe yaramazdı.

Saatin kaç olduğundan bihaberdim, Katria'yla konuştuktan sonra yaklaşık yarım saat boyunca yürümüştük ve hâlâ da temkinli adımlarla

yürümeye devam ediyorduk. Yağmur dinmemiş, hava ısınmamıştı. Soluk soluğaydım, uzun süredir yoldaydık fakat değil Mehsa'ya ya da Bars'a; onlardan en ufak bir ize bile rastlamamıştık.

Yorgunluğumun omuzlarıma attığı yükün daha da ağırlaştığı o anlardan birinde, büyük bir sükût içinde etrafı incelemeye devam ediyordum. Başım sağa doğru dönük, yağmurun arada sırada görüşünü bozuntuya uğrattığı gözlerim kısıktı. Dikkatimi çeken hiçbir şey görememek beni düşünmekten alıkoydu ve nihayet serzenişim dile döküldü. "Katria bizi kandırmış olabilir mi?" Gözlerimi baktığım yönden ayırmıyordum. Birkaç adım daha atarsam bacaklarım tüm gücünü kaybedecek, yere düşmeme sebep olacaktı sanki. "Çünkü iki kilometreyi geçtiğimize eminim."

Sorumun cevabını almak için Alaz'a baktığımda durduğunu gördüm. Başı soluna dönüktü ve gözleri bir şey yakalamış gibi kısılmıştı. Baktığı yönü takip ettiğimde birkaç metre ötemizde, bir çalılığın önünde sırtüstü yatan iri bedeni fark etmem gecikmedi, kalbim tekledi. Gözlerim kocaman açılırken dudaklarımdan korku dolu bir nefes döküldü.

Girdiğim şoktan değil konuşmak dudaklarımı hareket bile ettiremiyordum.

Alaz'ın sessizce, "Bars!" diye bağırmasıyla bir kâbusta olmadığımın bilincine vardım. Evet, yerde çamurlaşmış toprağın üstünde yatan kişi Bars'tı. Ancak yanında kimse yoktu.

Mehsa neredeydi?

Ruhum daraldı, bedenime yerleşen güçsüzlüğü artık hissetmiyordum. Kendimi düşünmeden, büyük bir efor sarf ederek Alaz'la koştum. Kalbimin hızlanması sadece yorulduğumdan değildi, ruhumdan atmaya çalıştığım o boğucu korku tüm kasvetiyle tekrar sarmıştı beni.

Bars'a ulaştığımızda Alaz elimi bıraktı, dizlerinin üzerinde yere çöktü ve bir kez daha, "Bars," dedi. Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bars, kendinde misin?" Yanaklarına hafifçe vurdu. "Bars!"

Yine cevap gelmedi.

Bars'ın beyaz suratı renk değiştirmiş, kırmızıya dönüşmeye başlamıştı. Alaz kafasını kaldırıp –muhtemelen bunu yapanın kim olduğunu anlamak amacıyla– etrafa baktığında ben Bars'ı incelemeye devam

ediyordum. Yüzü gitgide kızarıyordu, gövdesine baktığımda yara izinin, yırtığın ya da birisiyle tartıştığını belli eden herhangi bir detayın olmadığını fark ettim.

Peki neden bayılmıştı, neden bu haldeydi? Büyülü bir darbe mi almıştı? Mehsa'yı birilerinden korumak için mi gelmişti bu hale? Mehsa neredeydi?

Cevabını düşünce gücüyle alamayacağımı bildiğim can yakıcı sorular arttıkça artıyordu. Bedenime çarpan hiçbir ayaz üşütmüyordu şimdi beni bu karamsar düşüncelerden fazla.

Yutkundum. Mantıklı hareket etmem gerekiyordu, şimdi telaşa kapılmanın sırası değildi.

Etrafı inceledim, Katria'nın dediği bölgenin burası olması gerekiyordu, Bars burada kendini kaybettiğine göre Mehsa da burada bulunmuştu. Bir iz aramak için başımı eğip Bars'ın arkasında kalan bölgeye baktım, bir ayak izi yahut başka bir delil yoktu. Sol tarafsa sadece çalılıktı...

Sadece çalılık...

Hayır, sadece çalılık değildi.

Bars, o çalılığın önünde yatıyordu ve o çalılık sıradan bir çalılık olamazdı, burası karanlık ormandı.

Alaz ayaklanıp etrafı kontrol etmeye başladığında ben de soluma baktım ve Bars'ın önünde yattığı çalılığı incelemek için biraz yaklaştım. Belime kadar uzanan, gür yapraklı bu yeşil bitkilerin ne olduğunu hatırlamak için zihnimi zorladım, kaşlarımı çattım, gözlerimi sıkı sıkı yumdum.

Birden fazla bitki ismi geldi aklıma.

Ulyan, Usrap, Sartinos, Hangok...

Değil, değil, değil...

Ve en nihayetinde doğrusu beynimde çalkalandı.

"Çam yabanisi!" dedim yüksek sesle. Birkaç adım ötemde, ağaçların arasında keşif yapan Alaz omzunun üzerinden bana baktı ve kaşları ne dediğimi anlamadığını belli edercesine gözlerinin üzerine indi. Hemen açıkladım. "Bars çam yabanisine dokunmuş, ellerine bak." Alaz bana doğru yaklaştı, kaşları gözlerinin üzerine indi ve dediğimi yaparak Bars'ın avuçlarına baktı. Parmaklarının iç yüzeyi kanlıydı, akan kanlar

tüm avcunu sarmıştı. "Onu bu hale getiren bitki bu!" Çenemle çalılığı işaret ettim. Alaz duyduklarını tescillemek adına Bars'ı tekrar inceledi ve ellerine baktı. Bu sırada ben konuşmaya devam ettim. "Çam yabanisi zehirlidir, huyuna gitmeden dokunan kişiyi etkisiz hale getirir."

Bir kez daha eğildi, Bars'ın elini iki eliyle tutup akan kanlara dokundu. Hemen sonra kapkara irisleri beni buldu. "Emin misin?"

Hızla başımı salladım. "Ezberim iyidir, Bay Lefter'in odasında not almıştım bu bitkiyi." Tekrar çalılığa döndüm. "Bars bu bitkiye dokunduğuna göre Mehsa da buralarda bir yerdedir! Katria'nın tam bahsettiği yer."

Hayır, sevinmemiştim.

Mehsa'nın bu çalılıkların içinde olması düşüncesi beni derinden yaraladı. Bars sadece dokunarak etkisiz hale gelmişti, elleri kanamış, vücudu kızarmaya başlamıştı. Mehsa çam yabanisinin içindeyse sadece elleri değil, tüm vücudu etki altında olmalıydı... Boğazıma koca bir yumru oturdu, gözlerim sulandı. Arkadaşımı bulmuş olabileceğimin heyecanına varamadım, karşılaşacağım manzaradan korktum.

Alaz sonunda bana inanmış olacaktı ki ayağa kalkıp yanıma geldi. Benim gibi çalıları inceledi, havanın karanlığı ve otların sıklığı altında neler olduğunu görmemizi engelliyordu. "Bitkiyi nasıl zararsız hale getirebileceğimizi biliyor musun?"

Bir kez daha hızla kafamı salladım. Ağlamanın eşiğinden dönerek hüzün dolu bir ifadeyle ona baktım. "Gözlerini kapatarak toprağa dokunmak gerekiyor." Öyle seri konuşuyordum ki boğazım acımaya başlamıştı. "Zarar vermeyeceğini ona hissettirmelisin, onu zararsız olduğuna inandırırsan kendini bırakıyor."

"Emin misin?" dediğinde kaşlarımı çattım. Bu soruyu ikinci kez soruyordu.

"Bana olan güvenin gözlerimi yaşartacak."

"Olay güvenip güvenmemem değil Efsun," dedi büyük bir resmiyetle. Sonra ses tonu yumuşadı. "Aksi bir şey olursa ormanda tek kalacaksın."

Yanıtıyla şüpheci tavrını daha iyi anladım ve söylediklerimin sorumluluğunun omuzlarıma yüklenen ağırlığını daha çok hissettim. Elbette bu kara ormanda Alaz'ın da bilincini kaybetmesiyle tek kalmayı

istemezdim ancak emindim. Her şey harfi harfine zihnimdeydi, bir karamsarlığın bana geri adım attırmasına müsaade etmeyecektim. "Eminim Alaz," derken sesimde en ufak tereddüt yoktu bu yüzden. "Hepsini tek tek not eden bendim. Hatırlıyorum. Ayrıca bunu ben yapabilirim, daha önce Bay Lefter nasıl yapılacağını öğretti. Antrenmanlıyım yani. Hem söylediğin gibi sana bir şey olursa ben burada tek kalırım ve durumu nasıl toparlayacağımı bilemem. Ama bunu ben denersem işler ters giderse bile sen üstesinden gelirsin. Hepimizin sana ihtiyacı var."

Alaz'ın kaşları hafiften çatıldı. "Bu... riskli bir durum."

"Bana güvenme sırası sende," dedim. Ona güvenmem gerektiğini söyleyen hep oydu fakat şimdi roller değişmişti. "Müsaade et de yapayım. Fazla vaktimiz yok ve ben bir an evvel arkadaşımı o öldürücü çalıların arasından kurtarmak istiyorum."

Alaz sessiz kalıp hiçbir onaylama işareti vermediğinde, "Hadi..." dedim yalvarır gibi. "Kurtaralım onu." Gözlerime dolan yaşların akmak için can attığının bilincindeydim. "Eğer otların arasındaysa acı çekiyor olmalı. Zaten kötü bir haldeydi..."

Daha fazla konuşamadım, titrek dudaklarım beni bozguna uğrattı ve ağlamamak için sustum. Alaz nefesini sesli bir şekilde serbest bırakıp, "Tamam," diye mırıldandı. "Dikkatli ol. Emin olmadan tek adım atma. Acele etme."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Halledeceğim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, derin nefes alıp verdim, ıslak kirpiklerimin çevrelediği gözlerimi kapatıp açtım. Hazır olduğumda Alaz'a arkamı döndüm. Dizlerimin üzerine eğildim, avcumu çalılığın bitişindeki toprak birikintisine koyup gözlerimi kapattım. Toprağın manevi varlığını hissettiğimde gözlerimin perde arkasında bir aydınlanma oldu, kulaklarım basınç altında kalmış gibi uğuldadı. Sihirli sözcükler aklımda büyülü bir ezgi gibi yayıldı.

"Ormanı bürüyen yeşillik,
Alır rengini çam yabanisinden,
Güzelliği büyüler göreni,
Kötü niyetlisi çeker onun elinden."

"Niyetim halis. Buradayım ve sana zarar vermeyeceğim," diye geçirdim içimden bitkinin ruhuna. *"Sana dokunmama izin ver."*

Bir süre bekledim. Kulaklarımda mistik sözcükler yer ettiğinde bitkinin kapılarının bana açıldığının farkına vardım. Başarıyordum.

Saniyeler sonra çalılıkta oluşan değişimle heyecanlanarak aradaki bağı koparmadan gözlerimi açtım. Çam yabanilerinin dik yaprakları devrilen domino taşlarını hatırlatan bir düzende başlarını eğmeye başladı. İşe yarıyordu. Dehşetle atan yüreğim bu manzara karşısında sakinleşti, tüm yapraklar son nefeslerini vermiş misali alçaldığında kendime gelerek elimi topraktan çektim.

Hiç beklemeden, "Mehsa," dedim telaşla ve onu kontrol etmek adına çalılığa yürüdüm. Tam içine dalacağım sırada, "Bekle bekle," dedi iki eliyle belimden tutan Alaz. Ben meraklı gözlerle ona baktığımda devam etti. "Bitki etkisiz hale geldiğine göre bundan sonrası bende. İçeride ne olduğunu bilmiyoruz, olumsuz bir durumla karşı karşıya gelirsek onunla ben baş edebilirim. O yüzden sen dur."

"Ama..."

"Dur dedim Efsun," dedi keskin bir balta gibi çıkan sesiyle tüm kelimelerin üstüne basa basa. Konuşmama izin vermiyordu. Kara gözleri bir daha itiraz edersem bir ejderhaya dönüşüp bana ateş püskürtecekmiş gibi bakıyordu. "Dur. Bu kez, dur."

Durdum.

Mehsa'nın daha fazla orada kalmaması için omuzlarımı indirdim ve başımı hafifçe önüme eğdim, bir adım geriledim. Alaz söylediklerine uyacağımı anladığından olacak ellerini belimden çekti ve bedenimde oluşturduğu etkiyi çekip aldı. Islak çalıların arasına girdi, büyü gerçekten de etkisini yitirmişti ki bir zarar görmedi. İki eliyle kulaç atar gibi çalıları açtı, büyük bir dikkatle her tarafını izledi. Bense onu, yüzünde olabilecek ifade değişimlerini, ağzından çıkabilecek herhangi bir müjdeyi kalbim ağzımda, bedenim ondan birkaç adım ötede beklemekle yetindim.

Şimdi sırtı bana dönük halde karşıya doğru ilerliyordu. Kulaklarımda gerilim filmlerinden çalınmış bir müzik dönüyor ve kalbimin içindeki baterist ritim tutuyordu. Sık nefesler alıp veriyordum.

Alaz'ın duraksadığı bir an telaşla bir adım attım. Önündeki çalılıkları açtı, kafasını biraz önüne eğdi ve ardından, "Burada," diye seslendi.

İlk başta rahatladım, bedenime mesken olan o sıkıntının kalktığını hissettim fakat hemen sonra bir başka endişe sardı ruhumu. Buradaydı, Alaz onu bulmuştu fakat ne haldeydi?

Yaşıyor muydu?

"İyi mi?" dediğimde sesim yine bir zelzeleye tutulmuşçasına titredi. Bir kurt uludu, guguklayan kuş o sesi takip etti, sert bir rüzgâr esti. Alaz dizlerinin üzerine çöktü, şimdi otların arasında sadece başı ve geniş omuzları görünüyordu. O kalkana kadar zaman durmuştu sanki, alacağım tüm soluklar bedenimde bir yerlerde hapsoldu, titrek ellerim bacaklarıma çarptı durdu.

Alaz kucağına aldığı Mehsa'yla doğruldu.

Bana dönerek yürüdüğünde Mehsa'nın halini merak ettiğimden gözlerimi arkadaşımın üstünden ayırmadım. Orman fazlasıyla karanlıktı, iyice yaklaşmadan ne durumda olduğunu bilemeyecektim, aradaki mesafeden tek seçebildiğim Alaz yürüdükçe Mehsa'nın cansız bir bebeğinkini andırarak bir öne bir arkaya sallanan koluydu. Yırtık bluzunun parçalarının göze çarptığı kolu.

Cansız kelimesi nasıl aklıma gelmişti bilmiyordum, hayır onun hakkında bu kelimeyi kullanmak istemiyordum.

Alaz bana yaklaştıkça yüreğimdeki oyuk kapanmak yerine büyüdü, bacaklarım kasıldı. Gökyüzünde süzülen bir kuşun kopmaya yüz tutmuş kanadıydım sanki, habersizce yere çakılacaktım. Yutkunmak istedim, pozitif düşünmeye ve Mehsa'nın iyi olduğuna kendimi inandırmaya çalıştım.

Alaz nihayet çam yabanilerinin arasından çıktığında Mehsa da görüş alanıma girdi ve o an yüreğime bir hançer saplandı, dudaklarımdan korku dolu bir feryat yükseldi. Buz kestim. Elim ayağım boşaldı, başım dönmeye başladı.

Çünkü Mehsa...

Mehsa'nın o güzel yüzü, kandan görünmüyordu. Açık mavi olduğuna emin olduğum bluzu bordoya dönmüştü. Her zaman çiçek gibi kokan Mehsa'dan yayılan koku metalikti.

Mehsa kan kokuyordu.

Artık titreyen sadece ellerim değil, tüm vücudumdu. Ayakta kalmamı sağlayan güç hafif hafif yok oluyordu fakat kaybedemezdim. Hayır, şu an kendimi kaybedemezdim. Bilincimi açık tutmam gerekiyordu. Bağırmak istiyordum, çığlık atmak, Mehsa'nın yanına gitmek ve onu uyandırmak için sarsmak istiyordum ama hiçbirini

yapamıyordum, elim ayağım, dilim tutulmuştu sanki. Ne ona doğru bir adım atabiliyor ne de en ufak bir ses çıkarabiliyordum.

Tüm sesler kesilmişti, tüm hislerim yok olmuştu, nerede olduğumun bilincinde değildim, yağmur yağıyordu ama tenime değen her damla zehirli bir ok görevi görüyordu. Göğsüm saniyede iki kez inip kalkıyordu, sıcak bir çöl yüzeyinden daha kurak olduğuna emin olduğum dudaklarımı kapatamıyordum.

Alaz, Mehsa'yı yere, tam Bars'ın yanına bıraktı. Üzerindeki kan miktarı ben onu izledikçe artmaya devam ediyor ve tüm vücudunu sarıyor gibiydi. Başım döndü, midem çalkalandı. Midemdeki sıvı boğazımı yakmak istercesine yükseldi, biraz daha bu şekilde durursam kusacağımı düşündüm. Daha fazla dayanamayıp elimi ağzıma atarak öğürdüm ve onlara arkamı dönerek eğilip toprağa kustum.

Zamanın kalanında bir ağacın gövdesine sırtımı vererek dizlerimi kendime çekmiş bir vaziyette öylece oturdum, ne Mehsa'nın ne de Bars'ın yanına gitmeye cesaret edebildim. Süresini bilmediğim dakikaların ardından Kuray ve Liva bulunduğumuz bölgeye geldi. Bars ve Mehsa büyük bir dikkatle araçlara taşındı ve karanlık ormandaki o gerilim dolu dakikalar son buldu. O uçsuz bucaksız ormana girdiğim hiçbir gün olaysız çıkmamıştım. Hepsi birbirinden korkunç vakalardı ve tüm bu olayların üstüne bir yenisi daha eklenmişti.

Yaşadığım bunca şeyin üstüne aklımı yitirmemem büyük olaydı.

Geride bıraktığımız tüm o gergin anların ardından şimdi Alaz'ın evinin salonunda bir koltukta tek başıma oturuyordum. Odama çıkıp üzerimi değiştirmemiştim; çamurlu ellerimi, bedenimi temizlememiştim. Sadece oturuyor ve yukarıdan gelecek herhangi bir haberi bekliyordum.

Bars ve Mehsa üst kattaki odalardan birindeydi. Şifacı Agnes onları tedavi ediyordu, Alaz ve Kuray da yanlarındaydı fakat bende bunu yapacak cesaret olmadığı için o odaya hiçbir şekilde girememiştim. Midem hâlâ çalkalanıyordu. Geldiğimiz andan beri burada öylece güzel bir haber bekliyordum. Ameliyathane önündeki hasta yakınları gibi.

"Efsan." Liva'nın yumuşak çıkan ses tonuyla bakışlarımı siyah zeminden ayırıp kafamı hafifçe kaldırdım. Elindeki koyu gri battaniyeyi bana uzattı. "Odana çıkmıyorsun, üzerini değiştirmiyorsun... Bari bunu al. Hastalanacaksın, titriyorsun."

İfadesiz bir tavırla yüzüne bakmaya devam ettim, benden istediği şeyin ne olduğunun farkına varamıyordum, bakışlarım boştu. Üşüdüğümün bilincindeydim, dişlerim birbirine çarpıyor, etrafta benim neden olduğum tıkırtılar duyuluyordu.

Liva benden gelecek tepkiyi beklememeye karar vermiş olmalıydı ki dudaklarından bezgin bir soluk döküldü. Battaniyeyi açarak omuzlarımın üzerinden bedenime sardı. "Çayını da içmiyorsun..." dedi azarlar gibi. "Böyle yaparak arkadaşının daha çabuk iyileşeceğini düşünüyorsan yanılıyorsun. Bu kendine zarar vermekten başka bir işe yaramaz."

"Yardımların için teşekkür ederim," dedim ve düşmemesi için tek elimle battaniyeyi tuttum. Sulak bir alana dönen gözlerim kurumadı. "Ama söylediklerinin hiçbirini yapasım yok. En azından o kapı açılıp güzel bir haber alana dek."

"O kapı öyle beş on dakika içinde açılmaz," dedi Liva yanıma oturduğunda. Her zamanki doğruculuğu üzerindeydi, birilerini yatıştırmak için asla yalan söylemezdi. "Sen de titreyerek bu koltukta oturduğunla kalırsın." Elini omzuma koydu. "Efsan, odana geç. Şifacı Agnes bundan daha kötü vakalarla uğraştı, inan bana." İki eliyle kendini işaret etti. "Beni hatırlamıyor musun? Mehsa'nın sadece kanaması var fakat benim göğsüm ortadan ikiye yarılmıştı."

Hatırlamaz olur muydum? Dün gibi aklımdaydı. Liva'yı ilk kez o gün görmüştüm, Alaz'ın ona verdiği değeri görünce sevgilisi sanıp içten içe kıskanmıştım. Yarası çok derindi, onunla şifacı gelene kadar tek başıma ilgilenmiştim ve işin doğrusu öyle büyük yara alan bir kişinin iyileşebileceğini ummuyordum. Fakat iyileşmişti işte. Çok da uzun sürmemişti, karşımdaydı ve sağlıklıydı.

"Ama sen dayanıklısın," dedim kendimi yatıştırmak yerine daha beter bir ruh haline sürüklemek ister gibi. Öyleydi de. Daha önce Liva kadar kaslı, güçlü ve erkeklere taş çıkaracak bir kadın görmemiştim. Fakat Mehsa... Mehsa onun tam zıddıydı, narin görüyordum onu, en ufak bir hamlede yığılır kalırdı sanki. Gözlerimden akmaya çalışan yaşı zor zapt ettim. "Mehsa senin gibi değil."

Liva kafasını sağ omzuna doğru eğdi. "İşte o hiç belli olmaz."

Cevap vermedim, oturduğum yerden kalkmadan yeri izlemeye devam ettim. Liva'nın dediği gibi olmasını diliyordum ancak realist

tarafım umudumu köreltiyordu. Kötü anlarda zamanın ne kadar yavaş geçtiğini bir kez daha tescilledim, masanın üzerinde duran dijital saat bana saatler kadar gelen bir sürenin ardından baktığımda yalnızca beş dakika ilerlemiş oluyordu.

04.18

Vakit geçmiyor, içimdeki kasvet her geçen saniye biraz daha büyüyordu...

Merdivenlerden gelen ayak sesiyle gözlerimi saatten ayırdım ve kim olduğunu görmek için hızla o tarafa baktım. Önce siyah eşofman altını, siyah tişörtünü seçtim, ardından gözlerim sahibini bulmuş gibi buluştu kara irislerle. Alaz'ın kaşları beni burada görmeyi beklemiyormuş gibi gözlerinin üzerine indi. O sırada yanımda olduğunu unuttuğum Liva, "İşte seni buradan kaldırabilecek tek kişi de geldi," dedi ve önümde duran, içinde soğuduğuna emin olduğum çayın olduğu kupayı eline alarak ayağa kalktı. "Ben çayımı tazeleyeceğim, var mı isteyen?"

İkimiz de yanıt vermedik. Liva da cevap beklemiyordu zaten, bu bir bahaneydi. Başka bir şey söylemeden mutfağa doğru yürüdü ve bizi yalnız bıraktı.

Alaz göz temasımızı kesmeden bana doğru gelmeye devam ettiğinde içimde bir yerlerde kıpırdanan heyecana uyarak, "Bir gelişme var mı?" diye sordum.

"Tedavi devam ediyor," derken nihayet yanıma ulaştı. Koltuğa oturmak yerine başını sol omzuna doğru eğip bana kınayan bakışlarını yolladı. "Yanında olmadığım her an başının belada olabileceği düşüncemi her seferinde doğru çıkarıyorsun Efsun." Söylediğinin ne anlama geldiğini henüz kavrayamamıştım. Boş gözlerle ona bakmaya devam ettim. Dolgun dudakları tekrar hareketlendi. "Neden odana çıkmadın? Üzerinde hâlâ ıslak kıyafetlerin var." Başını onaylamazcasına salladı. "Hasta olup ölerek evine dönebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun söyleyeyim. Seni o kadar kolay bırakmam."

İçten içe gülmek istedim fakat o kadar kötü hissediyordum ki bunu başaramadım. Mehsa'nın kendi kanına bulanan yüzü bir türlü gözümün önünden gitmiyordu. "İyiyim ben."

İç çekişini duydum. Bir anda önümde diz çökmesi ise beklediğim şeyler arasında değildi. Şimdi yüzü yeniden görüş alanımdaydı ve gözlerimi tekrar esareti altına almıştı. Elleriyle dizlerimin üzerinde duran

ellerimi kapattı. Sıcaklığı beni ısıtırken, "Efsun," dedi fısıldar gibi. "Kendine eziyet etmeyi bırak. Olanların sorumlusu sen değilsin."

Sesi yatıştırıcıydı ama bana yeterli gelmiyordu. Bu sefer kafasını sallayan ben oldum. "Bu söylediğine sen de inanmıyorsun."

"İnanıyorum," dedi hemen. "O sembol benim kapıma çizildi, senin odanın camına ya da başka bir yere değil. Direkt benim evimin kapısına. Seninle bir ilgisi yok."

"Alaz," derken kaşlarım havalandı, ellerimi ellerinden çekmeyi denedim fakat buna izin vermedi. "Bunu yapma. Zaten başından beri benim için yeterince sorun yüklendin, bunu da sahiplenmeye kalkma."

"Evet, yüklendim," dedi hiç itiraz etmeden ve benim ruhum onun dudaklarından duyduğum bu gerçekle anlık bir kırılmaya uğradı. "Ama hiçbirinden pişman olmadım." Ellerimi sahiplenici bir tavırla ve yumuşakça sıktı. "Farkında olmanı isterim ki senin için krallıkları karşıma aldım ben, sembolü çizen kişi pek de sorun oluşturmaz."

Kalbimde yetiştirdiği çiçeklerin yaprakları artık rengârenk ve kocamandı, tomurcuklanma aşamasını çoktan geçmişlerdi. Dışarıda kar kıyamet vardı ama Alaz bir sözüyle bana baharı getirebiliyordu. Mutlu olmam gerekiyordu ancak yapamıyordum, içimdeki o suçluluğu atamıyordum. Ağlama hissinden kurtulamıyordum çünkü farkındaydım, bu gördüklerim yalnızca bir fragmandı. Ben henüz filme giriş yapmamıştım ve esas acıyı film başladığında çekecektim...

Dudaklarımı yaladım. Ağlamamak için burnumdan bir nefes çektim ama bu içimi daha çok yaktı. "Alaz..."

"Efsun," diyerek susturdu beni. Ruh halimi, içimde büyüyen buhranı iyi biliyordu. Ellerini ellerimden ayırdı ve orada yakıcı bir boşluk bırakırken iki avcunu yanaklarıma bastırdı, yüzümü kavradı. Bu hareketine karşılık dudaklarım bir balığınki gibi öne doğru büzüştü. "İki gündür seni ağlamaya hazır görüyorum ve bilmeni isterim ki prensin olarak bu hiç hoşuma gitmiyor."

"Her türlü başına belayım işte," dedim sıkılgan bir tavırla.

"Ama nasıl güzel bir bela," diye karşılık verdi. Daha ben yanıtıyla kanatlanıp uçuşa geçemeden doğruldu, hafifçe eğilip bir kolunu koltuk altımdan, diğerini de bacaklarımdan geçirerek beni çevik bir hareketle kucağına aldı.

Omuzlarımda asılı duran battaniye yere düşerken beklemediğim tepkisine karşılık bir anlık refleksle, "Ne yapıyorsun?" dedim.

"Seni hasta olmaktan kurtarıyorum," dedi merdivenlere doğru yürürken. "Küveti doldurdum, sıcak bir duş alıp ıslak ve kirli kıyafetlerden kurtulman gerekiyor. Bu, istek değil emirdir."

İçimde büyüyen hayranlık hissiyle izledim Alaz Şahzade'yi biraz daha, son görüşümmüş gibi süzdüm onu merdivenleri çıkana kadar.

Beni kaldığım odaya değil de kendi odasının kapısının önüne getirdiğinde sonunda gözlerimi güzel yüzünden ayırabildim ve doğru görüp görmediğimi kontrol ettim. Alaz kapı kolunu tutup yavaşça indirdiğinde, "Benim odam burası değil," dedim.

Doğrularcasına gözlerini kapatıp açtı ama yürümeye devam etti. "Benim yatağımda daha rahat uyuduğunu fark ettim," diye mırıldandı kapı arkamızdan kapandığında. "Bu gece de burada yatmanın iyi olacağını düşündüm."

Ruhum, *Yatağında değil, senin yanında rahat uyuyorum,* diye bağırdı ama dilim bunu dışarı vuramadı. Cevap vermedim.

Aralık kalan banyo kapısını iyice açtı ve benimle içeri girdi. Beni yere indirdi, ayaklarım banyonun soğuk mermer zeminiyle buluştu. Bedenlerimizin arasına artık kendisinden hiç hazzetmediğim boşluk girdiğinde gözüm Alaz'ın üzerindeydi.

Eliyle büyük, rengi beni hiç ama hiç şaşırtmayan dolu küveti gösterdi. "Su sıcak ama sen yine de ısısını kontrol edip dilediğin gibi ayarlayabilirsin." Çenesinin ucuyla arkamda kalan bölgeyi işaret ettiğinde omzumun üzerinden gösterdiği yere baktım. Kapaksız, içi görünen siyah raflar bulunuyordu. "Orada temiz havlu ve kıyafet var. Hiç kullanılmamış."

"Tamam," dedim ve önüme döndüm. "Hallederim."

"Tamam," dedi tıpkı benim gibi, ardından dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Kapıya doğru döneceğini anladığım an hemen harekete geçtim. "Alaz, sen kalmayacak mısın?" Kaşları gözlerinin üzerine indi, dudakları hafiften aralandı ve çenesi sağ omzuna doğru kalktı. Söylediğim şeyin yanlış anlaşılmaya müsait olduğunu düşünerek genzimi temizledim ve toparladım. "Yani... Odanda... Bugün tek kalmak istemem de."

Nefes aldı, nefes verdi. Sonrasında, "Kalacağım Efsun," dedi ve hafifçe tebessüm etti. "Üstelik kapıyı da kilitleyeceğim."

Bu sefer karşılıksız kalmadım ve kendimi tutmadan belli belirsiz gülümsedim.

Alaz beni banyoda yalnız bıraktığında aynadaki yansımama bakmaya cesaret edemeden çabucak soyunup sıcak suya girdim. Kirli tenim suyla birleşene dek ne kadar yorulduğumun bilincinde değildim. Su beni hem maddi pisliklerden arındırmış hem de kilometrelerce yol yürüyerek halsiz düşen bedenimi dinlendirmişti. Öyle mayışmıştım ki kolumu kaldıracak, vücudumu sabunlayacak halim yoktu, tüm bunları büyük bir çaba sarf ederek halletmiştim. Yalnız kaldığım dakikalar boyunca karanlık orman ve Mehsa'yı kanlar içinde gördüğüm o anlar zihnimde canlanıyordu, bu nedenle banyoda daha fazla vakit kaybetmedim ve temizlendiğime emin olduktan sonra küvetten destek alarak ayağa kalktım.

Kurulandıktan sonra buraya benim için getirildiğini düşündüğüm gece mavisi, pantolonlu, uzun kollu saten pijama takımını giyindim, saçlarımı kuruttum ve yine aynaya bakmaktan kaçınarak banyodan dışarı çıktım.

Siyah nevresimin örtülü olduğu geniş yatağında, iki elini kafasının altına koyarak sırtüstü uzanan Alaz, içeri girdiğim gibi gözlerini açtı ve bakışları hemen beni buldu. Bu defa üstümde dünkü gibi bir takım yoktu ancak yine de bakışlarının çok normal kaldığı söylenemezdi.

"İyi geldi mi?" diye sordu yatağında hafifçe doğrulurken.

Başımı salladım.

"Gel otur," dedi eliyle yatağın sağ tarafına iki kez vurarak. Aksini yapma niyetim olmadığından onu dinledim. O sırada Alaz, üzerindeki tepsiyi yeni fark ettiğim komodine eğildi, iki eliyle tepsiyi tutup kaldırdı. Ben yatağa oturduğumda o tepsiyi aramıza koydu. "Karnın aç, Kasvet'te hiçbir şey yemedin."

Ağzımı açıp yemek istemediğimi söyleyecektim ki, "İtiraz istemiyorum Efsun," dedi kızar gibi. "Aslında karanlık ormana girmeden önce bana yaşattıkların için sana öfkeliyim ancak olaylar senden bu öfkemi çıkarmama izin vermedi." Çenesinin ucuyla hâlâ üstü kapalı olan tabağı işaret etti yine. "Bence beni daha fazla sinirlendirme de ye şu yemeği."

Günlük Alaz Şahzade'ye olan itiraz hakkımı doldurmuştum, daha fazla bir şeyleri üstelemesem iyi olacaktı. Zaten haklıydı. Gözlerimi tabağa yönelttim ve o kapağını açarken, "Ne yemeği var?" diye sordum.

"Sıcak bir şeylerin iyi geleceğini düşündüm." Çorba kokusu burnuma dolduğunda şimdiden rahatladığımı hissettim. "Nidos'ta bana yaptığın ve çok sevdiğini söylediğin çorbayı ilettim Arzen'e, içinde sadece mercimek olduğunu biliyordum. Seninki kadar lezzetli değil ama benzedi, idare eder."

"Mercimek çorbası mı yaptırdın?" dedim ve büyük bir minnetle ona baktım.

Yumuşak bir sesle beni yanıtladı. "Bu kadar sevineceğini bilseydim ilk çorbayı getirirdim."

"Hayır," derken kafamı salladım ve çorbadan bir kaşık aldım, tadı benim yaptığıma benziyordu ancak salçası ve baharatları biraz bol kaçmış gibiydi ve mercimekleri bütündü. Yine de güzeldi, bunu benim için yaptırmış olması güzeldi, düşüncesi güzeldi. Alaz güzeldi. Çorba boğazımdan sıcak sıcak akarken devam ettim. "Şu sıra seni görmekten daha iyi hissettirmiyor hiçbir şey."

Kelimeler öyle plansız dökülmüştü ki dudaklarımdan ne söylediğimin ancak birkaç saniye sonra farkına varabilmiştim. Alaz'ın yüzünde canlanan ukala gülümseme ve gözlerime çarpan gamzeleri olmasa hiç de bilincinde olmayacaktım belki de. Gaf yapmış gibi tekrar önüme döndüm ve boğazımı temizleyerek dikkatimi çorbaya verdim. Çok değil, dakikalar önce soğuktan donan bedenim şimdi içtiğim çorbadan daha sıcaktı hiç şüphesiz.

Sessiz sedasız önümde duran çorbayı içmeye devam ederken, dışarıdan gelen ufak bir çığlık sesiyle irkildim, elimdeki kaşığı korkuyla kâseye bıraktım, yediğim lokma boğazımda takılı kaldı. Ses, evin içinden geliyordu ve Mehsa'ya aitti. Tam yatıştığını sandığımda bir kez daha yükseldi o iç acıtan ses ve ben olduğum yerde kıpırdandım. "Ne oluyor?" diyerek yataktan kalkmak için hareketlendim.

Alaz kolumdan tutarak beni engelledi. "Kolay bir tedavi geçirmiyor, gece boyu bu çığlıklar devam edebilir."

Midem burkuldu. Hissettiğim kısa süreli mutluluk yerini tekrar hüzne bıraktı. Tepsiyi hafifçe Alaz'a doğru ittim. "Daha fazla yiyemem."

Karşı çıkmadı, benim mutsuzluğumla ışıltısının solduğunu fark ettiğim siyah gözleri birkaç saniye daha yüzümü inceledi, ardından tepsiyi alıp tekrar komodinin üzerine bıraktı. Aramızda şimdi sadece kısa bir mesafe vardı.

"Bars nasıl?" diye sordum.

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Onun durumu daha iyi, hâlâ gözlerini açmadı ama yaralanma sebebi sadece çam yabanisi olduğu için yarın sabaha gözlerini açabileceğini söylüyor Agnes."

Kaşlarımı çattım. "Peki ya Mehsa?" dedim endişeyle. "Onun başka bir sorunu daha mı varmış?"

Soluklandı. Yüzüne baktığım an bir şeylerin ters gittiğini anladım ve daha büyük bir telaşa kapılarak bağdaş kurmuş bir halde oturduğum yatakta tamamen ona döndüm. Konuşmadan önce dudaklarını birbirine bastırdı, cümleleri toparlamaya çalıştığını anlıyordum.

"Mehsa büyülenmiş Efsun. Sıradan bir büyü değil, kara büyü yapılmış; büyü tamamlanamamış ama ciddi bir hasar vermiş."

Kara büyü, yapılması yasak olan, öldürücü bir büyü türüydü.

Dünya başıma yıkılmıştı sanki, boğazımdaki kitle kocaman olmuştu. Beynimdeki tüm kelimeler kendini yok etti, gözlerim hüzünle sulandı. Mehsa'yı gördüğüm hali de işittiğim çığlıkları da normal değildi. Barın'ı düşündüm, hiçbir şeyden haberi yoktu, hâlâ Ferman'laydı ve kimbilir belki şimdiye çoktan uyumuştu. Sabah kalkıp kız kardeşini göremediğinde ona ne diyeceğimi bilemiyordum.

İçimde dolup taşan ağlama hissiyle ellerimi yüzüme kapatarak başımı eğdim. Kendimi zorlamama gerek kalmadan süzüldü sıcak yaşlar gözümden avuçlarıma doğru, burnum aktı, art arda iç çekişlerim boş odada yankılandı.

O sırada Alaz'ın dudaklarından küçük çapta bir küfür duyuldu. Ardından, "Yapma bunu," dedi ve beni iki omzumdan tutarak kendine çekti. Ben sığınağımı bulmuş misali başımı göğsüne yerleştirip ağlamaya devam ederken Alaz, "Efsun..." dedi, sesi oldukça alçaktı. "Senin benim yüreğime kastın mı var?"

Onu üzdüğümü düşünerek, "Özür dilerim," diye mırıldandım gözyaşlarım tişörtünü ıslatırken. "Ama dayanamıyorum." Art arda iç çektim. "Bunlar bana çok ağır geliyor."

"Bu da bana ağır geliyor," diye yanıtladı, tek eli yatıştırmak ister gibi ince saten geceliğin üzerinden kolumu okşuyordu. "O güzel dudaklarından yükselen her hıçkırık yüreğime bir ok gibi saplanıyor."

Kanıma ılık bir akıntı karıştı; durmayı, sesimi susturmayı denedim ama bu sefer onu da yaraladığımı düşünerek daha şiddetli ağladım. Tek elimi kaldırıp gelişigüzel gözlerimi sildim fakat ben sildikçe yaşlar akmaya devam etti. "Ben," derken başımı göğsünden ayırdım, bir kez daha burnumu çektim. Yüzüne baktım. "Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Gözlerim içi su dolu bir kap gibi. Sanki bir yerden delik açılmış ve o boşluğu kapatacak malzemem yok. Sadece suların akıp gitmesi rahatlatacak içimi sanki..." Başımı salladım. "Saçmalıyorum, değil mi?" Tekrar iç çektim.

Kaşlarını kaldırdı. Bu sefer o uzattı ellerini ve başparmaklarıyla nazikçe gözlerimin altını sildi. Gözlerim bir anlığına yüzünden ayrılıp tenime değen ellerini izledi. "Saçmalamıyorsun, seni anlıyorum." Yanağıma değen saç tellerimi kulaklarımın arasına sıkıştırıp yüzümün daha ortada kalmasını sağladı. "Ama sen böyle üzüldükçe..." dedi ve başını bana doğru eğdi. Aramızdaki mesafe kısaldı, ıslak kirpiklerin çevrelediği gözlerimle onu izlemeye devam ettim. O bana yaklaştıkça kalbim hüznü bir kenara bırakıp heyecana yenik düştü. Alaz eğildi, dudaklarını boynuma yaklaştırdı, boğazımdaki o küçük, belirsiz yuvarlak çıkıntının üzerine bastırdı. Geri çekilmeden konuştu. "Tam buraya bir şey mıhlanıyor. Soluğumu kesiyor, beni rahatsız ediyor." Burnu boynuma değdiğinde derin bir nefes çekti içine beni tatlı tatlı ürperten. "Yapma Efsun..." dedi sonra. "Gerekirse beni o boşluğu kapatan bant yap. Ama sen ağlama." O ferah esintileri yüreğime yolladıktan sonra geri çekildiğinde dudağının izi dokunduğu yerde kaldı. Ağlamaya geçtim, şimdi nefes dahi alabildiğimden şüpheliydim. Gözlerimiz birbiriyle buluştuğunda o belirgin şefkati iliklerime kadar hissettim. İlk kez Alaz'ın gözlerini okuyabildiğimi düşündüm.

Büyük bir beklentiyle bana bakarken, "Olur mu?" diye sorduğunda ağlamaktan kızaran dudaklarımı birbirine bastırıp onaylarcasına başımı salladım. Ve içimde coşan dürtülere engel olamadan ona yaklaşıp kollarımı boynuna doladım, ona sıkıca sarıldım. Göğsümü gövdesine bastırdım, başımı omzuna gömdüm. Alaz bu tepkimi beklemiyor

olacaktı ki beni hemen sarmadı, ilk birkaç saniye öylece durdu. Sonra dudaklarında biriken nefesi serbest bıraktı. Eğildi ve geceliğin açık kalan yakasından omzumun kenarına bir öpücük daha bıraktı.

Ruhum varlığıyla yatışırken gözlerimi kapattım. Her soluğumda büyülü bir tütsü misali nefesimi şenlendiren kokusunu içime çekerken tüm içtenliğimle konuştum. "İyi ki benimlesin."

Kalan kısmıysa aklımda yer eden imkânsızlıklara inat, sonunun nasıl biteceğini bilemediği bu masalda tüm risklere rağmen yaşamayı göze alan duygularım tamamladı: *"Hep benimle ol."*

Bölüm On Dört

Zarf

Karanlık bir ormanın içindeyim. Yağmur yağıyor. Ah, hayır buna yağmur demek az kalır. Büyük bir okyanus göğe taşmış ve sularını yeryüzüne akıtıyor... Soğuk, sisli ve karanlık. En sevmediğim gibi... Üzerimde siyah bir elbise var, kolları salaş ve ellerimin üzerine kadar iniyor. Elbise uzun, ayak bileklerimi kapatıyor ve ayaklarım çıplak. Üzerinde gölcüklerin oluştuğu çamurlu yere basıyorum. Ellerim havaya kalkıyor ve gözlerimi kapatıyorum. Dudaklarım anlamını bilmediğim yabancı kelimeleri dile döküyor.

Ne söylüyorum? Hiçbir fikrim yok.

Ne yapıyorum? Emin değilim.

Sesim oldukça tiz ve kısık çıkıyor. Hoş bir şarkının sözleri değil söylediklerim ama bir ezgi var içinde. Ellerim titremeye başlıyor, şiddetle sarsılıyorum ama dudaklarımdaki ezgi durmuyor. Birden tiz bir kız çığlığı duyuyorum ve o sayede gözlerimi açıyorum. İki elim de öne uzanmış; avuçlarım yerde yatan bir kıza dönük. Dilimdeki yabancı cümlelerin elime yaydığı enerji yerde yatan kıza aktarılıyor ve kız acıyla kıvranıyor.

Bir şimşek çakıyor, kızın yüzü aydınlanıyor.

O an onu tanıdığımı fark ediyorum. Yerde yatan kız, arkadaşım Mehsa'dan başkası değil. Mehsa'ya büyü yapıyorum. Dudaklarımdan dökülen kelimeler, avcumdan yayılan güçle birleşiyor ve arkadaşıma acı veriyor.

Durmak istiyorum, ellerimi indirmek, sesimi kısmak ve kanlar içindeki Mehsa'yı kaldırıp yardım dilenmek istiyorum.

Hiçbir çabam işe yaramıyor.

Kara büyüyü yapan benim.

Onu öldüreceğim.

Beni içine çeken karadelikten çıkmak adına çırpınıyordum, ağzım koli bandıyla kapanmıştı sanki. Ne konuşabiliyor ne çığlık atabiliyor ne de nefes alabiliyordum. Sadece olduğum yerde debeleniyor ve bu korkunç kâbustan bir an önce uyanmayı deniyordum.

Tenime dokunan yabancı bir el sayesinde gördüğüm şey bulanıklaşmaya başladı; ağaçlar devrildi, fırtına dindi, kız yok oldu ve orman iyice karardı. Dehşet içinde birbirine yapıştığını düşündüğüm kirpiklerimi aralamayı başardığımda gözlerim, yüzümü avuçlarının arasına alan, esmer yüzüne baktıkça kendimi güvende hissettiğim adamın simsiyah gözleriyle buluştu. Karıncalanan görüşümün düzgünleşebilmesi için ilk birkaç saniye sadece oraya odaklı kaldım. "Şşş..." diyordu başparmaklarıyla nazikçe yanağımı okşarken. "Tamam, yanındayım, geçti. Sakinleş."

Sert bir nefes üzerine güçlü barikatların kurulduğu soluk borumdan içeri girmeyi başardığında sıkı sıkıya kapattığım dudaklarımı açtım. Delicesine soluklanıyordum şimdi, göğsüm büyük bir hararetle yükselip alçalıyordu. Beynimin her noktasına tiz bir çınlama hâkimdi, sanki küçük, demirden bir top hızla başımın içinde dolaşıyor her köşesine sertçe çarpıyordu. Öne, arkaya, yanlara... Değmediği yer yoktu.

Gözlerimi o berbat hissiyatın yok olmasını dilercesine sımsıkı kapattım. Ardından "Ben..." dedim oldukça alçak bir sesle. Sesim titriyordu.

"Kâbus gördün," diye yanıtladı yatağın kenarında oturan Alaz ellerini ter damlalarının ıslattığı yüzümden ayırmadan. "Ama geçti."

Tek avcu yanağımı serbest bıraktı, akabinde suyun bardağa konulduğunda çıkardığı şırıltıyı duydum. Aklım hâlâ gördüklerimdeydi, içeriğini hatırladığım kâbuslar çok nadir olurdu ve etkisinden uzun müddet kurtulamazdım. Ağzımdan nefes alıp vermeye devam ediyordum. "Çok kötüydü," dedim soluklarımın arasında.

Bardağı bana uzattığında hiç itiraz etmeden aldım ve soğuk suyun içimde yanan ateşleri söndürmesini dilercesine birkaç yudum aldım.

Bu sırada Alaz'ın boşta kalan eli saçlarımın üzerine gitti, yatıştırmak istercesine yumuşakça okşadı. "Gece normal şeyler yaşamadık. Etkilenmen doğal."

Karanlık orman, Mehsa'yı arayışımız, kaslan sürüsü ve Mehsa'yı bulduğumuz an tekrar yaşıyormuşum gibi gözlerimin önünde belirdiğinde bardağı geri çektim, komodinin üzerine bıraktım, başımı hızla sallayıp gözlerimi açtım. Bakışlarım tekrar Alaz'ı bulduğunda eşofmanlarını çıkarıp siyah pantolon ve boğazlı siyah kazaktan oluşan takımını

giydiğini gördüm. Muhtemelen o çoktan uyanmış ve yataktan kalkmıştı. *Alaz yanımda olsaydı kâbus görmezdim.*

"Ben..." dedim bir kez daha düşüncelerimi dağıtarak. Beynimin içindeki gösteri merkezi rüyayı oynatmaya devam ediyordu. Gün her zamanki gibi çok da aydınlık değildi ve bu gördüklerimin etkisinden çıkmamı daha zorlaştırıyordu. "Ben... Kara büyü yapıyordum." Yorganın altındaki ellerimi dışarı çıkardım, rüyamın gerçek olup olmadığını anlamak için avuçlarımda bir iz arayan gözlerim elimin tüm çizgilerinde özenle dolaştı. "Mehsa'ya acı çektiriyordum. Bunu ben yapıyordum. Onu öldürüyordum. Gördüğüm kâbus sıradan değildi. Ellerimi gerçekten kullandığıma yemin edebilirim."

Beni büyük bir dikkate dinledi. Ardından, "Bebeğim," dedi usulca. Boşta kalan büyük elini yukarı kaldırıp alnıma düşen saçlarımı geriye doğru attı ve saçlarımı okşamaya başladı. Dokunuşları öyle naifti ki gözlerimi kapatıp bu hareketi eşliğinde tekrar uykuya dalmamak için kendimi zor tuttum. "Benim de ellerimi gerçekten kullandığıma yemin edebileceğim rüyalarım oluyor." Eli yüzümde ipek bir kumaş gibi kaydı, tüylerim dokunuşuyla tek tek ürperdi. Cümlesinin altında nesnesinin ben olduğum derin bir anlam yatıyor gibiydi. Gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Ancak günün sonunda gözlerimi açıyorum ve acı gerçekle karşılaşarak lanet okuyorum; seninki bunun şükür gerektiren versiyonu. Hepsi bu."

Konuyu beni sakinleştirmek için farklı yöne çekmeye çalıştığını anlamam geç olmadı. Hoş, bu işte başarılıydı da. Dikkatimi ondan daha iyi dağıtan kimse olmuyordu. Varlığı bana iyi hissettirse de henüz tam olarak kâbustan kurtulamamıştım. Bu yüzden, "Alaz," dedim tekrar, ona içimi dökmek istiyordum çünkü beni anlayabileceğini biliyordum. Her ne kadar önemsiz bir şeymiş gibi davransa da benim korkularımı dikkate aldığına emindim. "Kötü bir rüyaydı, bir an hiç uyanamayacağımı sandım. Benliğimi kaybetmiştim sanki, ruhum o güce teslim oluyor gibiydi. Nefes dahi alamıyordum. Bu..." Duraksadım, artık nefeslenebildiğimin bilincinde olarak tekrar nefes aldım. "Bu... bir kâbustan ibaret değildi sanki. Bir anlamı olabilir mi? Çok..."

"Şş," dedi tam üç kere, konuşmama müsaade etmiyordu. Ardından saçlarımdaki elini enseme indirdi ve beni göğsüne çekti. Oyuncak

bebek gibi sürüklendim ve başım yaslanmayı çok sevdiği yere, göğsüne sığındı hemen. Alaz dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Kendi ağzınla söylüyorsun, hepsi saçma sapan bir rüyaydı, geçti bitti. Ben yanındayım."

Sanki konuşmuyor, beni uyutmak için o hoş sesiyle büyülü bir ninni söylüyordu. Kokusu soluklarıma güzel bir aroma katarken kollarının beni sarmasıyla gözlerimi kapatıp, "Neden yanımdan gittin?" diye sorma cesaretini buldum. "Neredeydin? Bir sorun yok, değil mi?"

Başını olumsuz anlamda salladı. "Sen üzerimdeyken yataktan çıkmayı ben de sevmiyorum ama..." dediğinde kaşlarımı çattım. *Bugün de üzerine* çıkmamıştım, *değil mi?* Bu işe bir son vermem gerekiyordu. "Sabah Barın geldi, kardeşi için endişelenmiş. Onunla konuşmam gerekiyordu."

Barın'ın adını duyar duymaz içimdeki kasvete sebep olan düşüncelerden biri uyandı, Alaz'ın gövdesinde olan başım tahtından oldu ve gözlerimi açarak hemen geri çekildim. Kolları hafiften gevşedi ama beni bırakmadı. Gözlerimiz tekrar buluştuğunda, "Barın buraya mı geldi?" dedim telaşla.

"Evet," derken kafasını salladı. Hemen sonra biraz daha açtı. "Düşündüğün gibi bir tepki vermedi, seni suçlamıyor. Kardeşi için endişelendi, evet ama şifacı söyledikleriyle onu yatıştırdı. Başkalarının ne düşüneceği konusunda fikirlere kapılıp kendini rahatsız etmeyi kes artık," dedi azarlarcasına ama sakindi. "Kimsenin seni suçladığı yok, Mehsa'yı o hale sen getirmedin."

Kelimeleri içinde soğuk sular taşıyordu, her konuşmasında içindeki yangını söndürmek amacıyla yüreğime damla damla serpiliyordu. Evet, kendimi suçluyordum, burada kaldığım müddetçe yaşadığımız her olumsuzlukta bunu yapmaya devam edeceğimi de biliyordum. Elimde değildi, bunun önüne geçemiyordum.

"Mehsa gerçekten iyi mi?" Sesimdeki endişe gizli kalamıyordu. "Ondan bir haber var mı? Durumu nasıl? Şifacı bir şey söyledi mi? Yoksa sadece Barın'ı yatış..."

"Efsun," diye araya girdi, hâlâ rahattı ve garip bir şekilde ses tonuyla insanı yatıştırabiliyordu. Bir elini belimden çekip yanağıma çıkardı ve yavaşça okşadı. "Sakin ol, her şey yolunda. Mehsa'nın yanından geliyorum."

Doğru söyleyip söylemediğini anlamak için yüzüne biraz daha dikkatli baktım. Ancak aksini işaret eden en ufak bir mimik yakalayamadım. Biraz olsun sakinleşsem de, "Gerçekten mi?" diye sordum, gerçek olması için yalvarır gibi.

Başını ağır ağır salladı. "Gerçekten güzelim," diye yanıtladı ve yanağımı son kez okşadıktan sonra elini çekti. Bunu pek de isteyerek yapmamıştı. "Dilersen arkadaşını görebilirsin. Bilinci hâlâ açık değil fakat görülebilecek durumda."

Hızla gözlerimi kırpıştırdım. "İsterim. Ne duyarsam duyayım görmeden inanmayacağım sanki."

Dudakları küçük bir tebessümle hareketlendi. Eğildi ve ıslaklığını umursamadan alnıma bir öpücük kondurdu. Bu hareketiyle kanıma ılık bir akıntı karıştı, tatlı tatlı ürperdim. Geri çekildiğinde kuruyan dudaklarımı ıslatmamak için kendimi zor tuttum. "Her şey yolunda Efsun, arkadaşına bir zarar gelmesine müsaade etmeyeceğim, endişelenme." Baş ve işaretparmağıyla çenemi tuttu. "Kalk, üzerini değiştir. Birlikte gireriz odaya. Sonra da kahvaltıya ineriz."

"Sen kahvaltı yapmadın mı?" diye sordum. Ne de olsa benden önce kalkmıştı. "Saat kaç?"

"Saat bir. Ben bir şeyler atıştırdım, senin için diyorum."

Ah, evet. Benim için. Başımı onaylarcasına salladım. "Tamam, hazırlanıyorum hemen."

Gözlerini kapatıp açarak onayladı ve elini çenemden çekti. Garipti ama yan yana gelirken de yan yanayken birbirimizden ayrılırken de ne yapacağımızı bilemiyor, acemi bir hale bürünüyorduk. Ben zaten öyleydim fakat Alaz'ın da benden aşağı kalır yanı yoktu.

Son kez nefeslenip Alaz'ın her durumda kendini belli eden o keskin ama ferah kokusunu soluduktan sonra bacaklarımı yataktan sarkıtıp ayağa kalktım. Çıplak ayaklarımla odasının çıkışına doğru ilerliyordum, arkamda kalmıştı artık fakat bakışlarının hâlâ üzerimde olduğuna yemin edebilirdim. Kendini göstermese bile hissettirmeyi nasıl bu kadar iyi başarabiliyordu anlayamıyordum.

Yavaş adımlarımla nihayet çıkışa vardığımda elimi kapı koluna koydum ve açmak için hareketlendim.

"Efsun."

Alaz'ın bana seslenmesiyle henüz açamadan duraksadım ve omzumun üzerinden ona baktım. Tam tahmin ettiğim gibi hâlâ aynı yerde oturuyordu ve gözleri başka hiçbir yerde değil, benim üstümdeydi. "Üzerine rahat hareket edebileceğin bir şeyler giyin. İşimiz var."

Tek kaşımı kaldırdım. "İşimiz?"

Başını salladı. "Güçlerini geliştirmen gerekiyor, yanında olmadığım zamanlarda bir nebze olsun iyi düşünebilmeliyim. Ve sen her an kendini koruyacak durumda olmalısın. Çok ihmal ettik bunu."

Alaz'la güç üzerine en son, bana hâlâ boynumda asılı duran kolyeyi verdiği gün çalışmıştık. Ve söylediklerine katılıyordum, güçlerimi henüz tam olarak kontrol altına alamamıştım, üzerine gitmem faydalı olacaktı.

Gözlerimi kapatıp açarak onayladım ve onu arkamda bırakarak üzerimi değiştirmek üzere odasından çıktım.

Mehsa'nın odasına girmeden önce Alaz yumruk yaptığı eliyle kapıyı iki kez tıklattı. Geçen bir iki saniyenin ardından Şifacı Agnes'in bizi içeri davet eden sesi duyuldu ve Alaz beklemeden kapıyı açtı. İçeri girdiğinde peşinden ilerledim. İlk olarak beyaz saç ve sakalı birbirine karışmış olan şifacıyla göz göze geldim. Beni gördüğünde hafifçe gülümseyerek, "Merhaba Efsan," dedi içten bir tavırla.

Başımı eğerek, "Merhaba efendim," diye yanıtladım aynı şekilde.

Ve hemen kafamı hasta yataklarının olduğu bölüme çevirdim. Burası, Alaz'ın büyük evindeki daha önce hiç girmediğim boş odalarından biriydi. İçeriye koyu gri hâkimdi, sağımda aralarında yarım metre mesafe bulunan iki yatak vardı, birinde Bars yatıyordu, gözleri kapalıydı ve düzenli nefes alış verişleriyle göğsü yükselip iniyordu, kötü görünmüyordu, uyuyor gibiydi. Mehsa ise Bars'ın hemen yanındaki yatakta uzanıyordu. Yüzünün hemen her noktasında çizikler ve soyulmuş yara izleri vardı. Gözleri kapalı, kuruyan dudakları sadece ön iki dişini gösterecek şekilde açıktı. Halini görmek yüreğime jiletle bir çentik atılmış gibi hissettirdi.

Omzumun üzerinden şifacıya baktım. "Yanına gidebilir miyim?" diye sordum.

Başını eğerek onayladı. "Elbette gidebilirsin fakat tenine dokunmaman gerekiyor."

Aldığım yanıtla tekrar önüme döndüm, içimdeki sızı Mehsa'ya doğru attığım her adımda daha da büyüyordu. Yatağın yanına geldiğimde onu sarsmamaya dikkat ederek yavaşça oturdum ve yara bere içindeki yüzünü daha yakından inceledim. Yüzündeki yaralar henüz kabuk bağlamamıştı, ince iki kaşının ortasında derin bir çizik, sağ yanağında üç, sol yanağında beş tane irili ufaklı yaralar vardı; çenesi de nasibini almıştı. Boynu, omuzları, yorganın dışında kalan çıplak kolları da yer yer yaralıydı ve onu böyle izlemek boğazımdaki sert cismi biraz daha büyüttü.

İstemsizce belirdi gördüğüm kâbus gözlerimin önünde, işittiğim acı çığlıkları gerçekmişçesine çınladı kulaklarımın en derininde.

"Görünüşüne bakıldığı zaman atlatabileceğine hiç umudum yoktu," dedi birkaç adım arkamda duran şifacı, sesi gördüklerimi dağıtabilmeyi başarmıştı. "Ama arkadaşın sandığımdan daha dirençli çıktı. Elbette bunda büyünün tamamlanmamasının da etkisi büyük."

Tamamlansaydı Mehsa şu an karşımda değil, toprağın altında olacaktı yani. Öyle bir durumla karşılaşsaydım ne yapardım tahmin bile edemiyordum, düşüncesi bile korkmama, tüylerimin diken diken olmasına yeterli olmuştu. Elimi kaldırıp arkadaşımın yaralıyken bile güzel duran yüzüne dokunmamak için kendimi zor tuttum.

"Bu izler..." dedim ve tekrar Agnes'e baktım. "...geçecek, değil mi?"

"Hepsi olmasa da birçoğu geçecek gibi duruyor. Özellikle yüzünde bir iz kalmaması için çabalayacağım. Etkili merhemlerim var."

Bunu biliyordum, Alaz'ın zindandayken aldığı yaraların Mehsa'da bulunanlardan aşağı kalır yanı yoktu. Fakat tüm izleri silinmişti ve vücudu hemen hemen eski pürüzsüzlüğüne kavuşmuştu. Mehsa'nın da aynı şekilde iyileşmesini diliyordum çünkü o yüzünü seviyordu, güzelliğine önem gösteriyordu ve neredeyse beş dakikada bir aynaya bakıyordu. Hayatı boyunca taşıyacağı bir iz onu rahatsız eder, umutsuzluğa sürüklerdi...

Sıkıntıyla iç geçirdim. "Ne zaman uyanır?"

"Hayati tehlikeyi atlattı sayılır. Kendini ne zaman dinç hissederse o zaman..."

"Aksi ihtimali yok, değil mi?" dedim bir kez daha. Bu cümleye ne kadar olumlu yanıt alırsam o kadar rahatlayacaktım sanki.

"Yok kızım, endişelenme."

Ne olursa olsun şifacının bu konuda yalan söyleyebileceğini düşünmüyordum. Tekleyen kalbim geceden beri, Mehsa'yı gördüğüm o kötü andan beri ilk kez düzene girdi ve dudaklarımdan rahat bir nefes döküldü. Ayağa kalktığımda ellerimi önümde birleştirip başımı hafifçe önüme eğdim. "Teşekkür ederim efendim."

Şifacı bir kez daha tebessüm edip iki kez omzuma dokundu. Alaz kaşlarıyla kapıyı işaret ettiğinde başımla onayladım ve ona doğru yürüdüm. Kapının önüne geldiğimizde Alaz tekrar Agnes'e baktı. "Bir iki saat evde olmayacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa Arzen'e seslenmen yeterli."

"Biliyorum evlat, merak etme," dedi şifacı ve Alaz kafasını hafifçe eğdi. Ardından ona arkasını dönüp kapıyı açtı, ilk olarak benim dışarı çıkmamı bekledi.

Koridorda yan yana merdivenlere ilerlerken yüzünü bana çevirdi. "İçin rahat etti mi?"

Başımı sağıma çevirip benden santimlerce yukarıda duran yüzüne baktım. "Evet, şimdi daha iyiyim." Sıkıntıyla nefeslendim. "Ama büyüyü yapan kişi hâlâ ortalıkta değil, bu huzursuz ediyor."

"Saray sembol olayını bilmiyor," diye yanıtladı beni. "Başkalarının bu olayı öğrenmesi senin dikkat çekmen demek, bundan dolayı kimseye duyurmadım. Benimle iz sürecek bir ekip de kalmıyor haliyle."

"Bu yüzden mi bu kadar uzun sürüyor?" dediğimde merdivenin ilk basamağına ayak basmıştık.

"Kısmen," dedi. "Dün gece birliklerime haber verebilseydim o kişinin ya da kişilerin ormandan kaçmasına imkân olmayacaktı."

"Anladım," derken suratımı asarak önüme döndüm; başımı da eğmiştim.

"Efsun, bunları kendini suçlu hisset diye anlatmıyorum," dedi Alaz. Gözleri üzerimdeki hükmünü sürdürüyordu. Yüzümdeki ifadeyi görmediği halde beni bu kadar iyi anlayabilmesi bir kez daha ilginç gelmişti. "Olayın sorumlusunun sen olup olmadığını bile bilmiyoruz, sadece her şeyi eksiksiz bil diye söylüyorum."

"Her şey çok karamsar duruyor," dedim tekrar ona bakmayı başardığımda.

Son basamağı da indiğimizde yürümeye devam etmek yerine durdu, akabinde ben de adımlarımı sonlandırdım. Tek elini kaldırdı ve sol elimi tutup, "Aklından çıkarıyorsun," dedi gözleri kadar karanlık bir ses tonuyla. "*Benimlesin.* Bense karanlıklar içindeyim. Diğer hiçbir kasvet bunun önüne geçemez."

Hiçbir siyah, Alaz Şahzade'nin karanlığını bastıramaz.

Yeni bilenmiş bir bıçak kadar keskin sesiyle, "Anladın mı?" diye sorduğunda başımı aşağı yukarı hareket ettirdim.

Aksi mümkün değildi. Alaz Şahzade yanımdaydı, ben onun karanlığındaydım ve güvendeydim. Bundan ötesi yoktu. Karanlığın korkutmayıp güven verdiğini onunla anlamıştım.

"Güzel," dedi Alaz ve tuttuğu elimi havaya kaldırıp dış yüzeyine dudaklarını bastırdı. Tenime uyguladığı o sıcacık baskı kalbimde onlarca kuru dalın çiçeklenmesine vesile oldu. "O koyu gözlerde bir daha korku emaresi görmeyeceğim."

Gözlerine bakarak tebessüm ettim. "Pekâlâ Efendimiz Alaz."

Gülümsemem bulaşıcı bir hastalık gibi yayıldı onun da dudaklarına, elimi yavaşça indirdi ama bırakmadı, parmakları yumuşakça parmaklarımı kavradı, arkasını döndü ve beni yemek salonuna doğru sürükledi.

Salonun boş olduğunu düşünüyordum fakat öyle değildi, muhtemelen gecenin yoğunluğu onları da uyandırmamış olacaktı ki Kuray ve Liva da öğle vaktinde yapılacak kahvaltı için masadaydı. İki yanağı da aldığı lokmalarla şişen Kuray –bu manzara beni hiç şaşırtmamıştı– bizi gördüğünde kafasını kaldırdı ve ağzındakileri yutmayı beklemeden konuştu. "Çifte kumrular da teşrif ettiler."

"Kuray, baştan söyleyeyim," diye uyardı Alaz onlara doğru yürümeye devam ettiğimizde. Onların karşısında el ele yürümek beni gerdiği için elimi geri çekmek istemiştim fakat Alaz buna izin vermedi. "Yaptığın ilk patavatsızlıkta seni şu camdan fırlatacağım." Çenesinin ucuyla büyük yemek salonunun sol duvarında kalan pencereyi işaret etti. "Evet, pencere kapalıyken."

Kuray gözlerini devirip başını sandalyesinde geriye attı. "Dün gece bir şey yapmış olabileceğinizi düşünmüyorum. O yüzden endişelenmeyin."

"Lütfettin," dedi Alaz masaya ulaştığımızda. Kuray'sa, "Önemli değil," der gibi gülümseyerek gözlerini kapatıp açtı. Alaz bezgin bir şekilde iç çekti, nihayetinde elimi serbest bıraktı ve sandalyelerden birini çekerek oturmamı bekledi.

Beklemeden oturduğumda karşımda kalan Liva'yla selamlaşmak için birbirimize gülümsedik. Liva'nın yüz ifadesi pek de rahat görünmüyordu, gülümseyişi gözlerine kadar ulaşmadı, bakışları hemen Alaz'a yöneldi. "Alaz, sarayla iletişime geçtin mi?"

Tabağıma birkaç dilim peynir koyarken vereceği cevabı duymak için Alaz'ın yüzüne baktım. "Hayır, yarın babamla görüşeceğim."

"Başka bir sorun mu var?"

Liva başını olumsuz manada salladı. "Aynı meseleler. Kitap hâlâ bulunamadı ve sarayın önceliği onun nerede olduğu."

Kitap, evet. Benim buradan çıkışım için gerekli olan yegâne nesne. Nephan'a öyle alışmıştım ki günlerdir aklıma ne kitap ne de evime dönme amacım geliyordu. Bulunmasa da umurumda olmayacaktı sanki, dert etmiyordum. Esas sıkıntıyı kitabı bulduğumuzda yaşayacaktım, biliyordum. Esas arafa o zaman düşecektim.

Alaz sadece, "Halledeceğim," demekle yetindi.

Salona büyük bir sessizlik hâkimdi, konuşmaların haricinde duyulan tek şey keyfini bozmadan yemeğe devam eden Kuray'ın tabağına çarpan çatalının çıkardığı tıkırtılardı.

"Ne zaman?" diye diretti Liva. "Alaz, o kitabın kaybolmasının sorumlusu olarak bizi görüyorlar. Askeri kadronun değişmesini talep ediyorlar, kitabın bulunması geciktikçe sürgün edilme ihtimalimiz artıyor. Üstelik Bars'ın dün çam yabanisiyle zehirlenmesi hanesine eksi bir puan olarak yazıldı... İşler kötüye gidiyor, farkında mısın? Öylece durmaya devam mı edeceğiz?"

"Çam yabanisi yeni bir tür," diye araya girdim. "Bars onun zararlarını bilmeden dokundu... Bu yüzden suçlanamaz."

Liva bana dik dik baktı. "Bu kraliyetin umurunda değil. Bizim hata yapma seçeneğimiz yok. Hiçbir konuda." Oldukça realist konuşuyordu ve bu gerçekleri bilmek beni bozguna uğratmıştı. Kraliyetin çok katı kuralları vardı. Tekrar Alaz'a döndü. "Vaktimiz kısıtlı, bir an önce harekete geçmemiz gerekiyor."

"Kafamı ütüleme," dedi Alaz sertçe. Tabağına hiçbir şey koymamıştı, sırtı hâlâ sandalyesine yaslıydı. Bu konular onu da yeterince huzursuz ediyordu, biliyordum. "Kitabın kaybolduğu diğer saraylar tarafından hâlâ bilinmiyor. Alkandros güçlü kalkanlarla korunuyor, Bilge Âzin onu aşabilecek bir büyü üzerinde çalışıyor."

"Peki ya Cadı ve Caris Sarayı?" diye atıldı Liva. "Oraya girmek için neyi bekliyoruz?"

"Düzgün bir planı Liva, *düzgün bir planı.*" Bu öyle bir tonlamaydı ki Liva aksi bir şey daha söylerse Alaz patlayacaktı, bunu net olarak hissetmiştim.

"Aslında benim nasıl girebileceğimiz konusunda bir fikrim var." Konuların dışında kalmak beni fazlasıyla yormuştu, bu nedenle artık bir şekilde faydalı olmak istediğimden konuşmaktan ve fikir üretmekten çekinmeden kurmuştum bu cümleyi. Liva'nın kediyi andıran yeşil gözleri, Alaz'ın kapkara irisleri ve söylediğimden önce tüm konuşulanları umursamadan yemeğini yemeye devam eden Kuray'ın mavi bakışları beni bulduğunda biraz gerildim lakin yine de susmadım. "Sıraç, beni birkaç gün sarayda misafir etmek istediğini söylüyordu."

Liva'nın kaşları söylediğim etkileyici bir şeymiş gibi havalandı; Kuray'ın lokması boğazına takıldı, öksürmeye başladı. Alaz'ın gözleri mümkünmüş gibi daha da kardı, bu fikirden hoşlanmayacağını biliyordum ancak gayet iyi bir planın öncülüğünü yapabilirdi.

Alaz gözlerini kapatıp açtıktan sonra, "Güzel," dedi. "İstemekle yetinmeye devam etsin."

Elbette ilk seferinde olumlu bir yanıt almayı beklemiyordum, bu nedenle şaşırmadım. "Fırsatın önüne hemen barikat yerleştirme Alaz." Sesim gayet sakindi ama ikna edici bir seviyedeydi. "Cezanı çektiğin için artık Kadmos'a giriş yasağın yok. Ben saraydayken siz de etrafta olursunuz, birkaç gün orada dururum ve nereyi nasıl koruyorlar, hangi kısımlar güvenli ya da değil gözlemlerim. Uygun bir zamanda da size haber veririm."

"Gayet mantıklı," dedi Liva. Söylediklerim gözlerinde bir parıltının yanmasını sağladı ve heyecanla Alaz'a baktı. "Bundan daha iyi bir plan aklına geliyor mu?"

Gözlerim tekrar Alaz'a ilişti. Siyah örtü serilmiş masanın üzerinde, tabağının kenarında duran çatalı sağ eliyle kavramıştı, önemsiz bir şeyi

dinliyormuş gibi tabağına aldığı kurutulmuş et dilimini kesmeyi sürdürüyordu. "Unutun bunu," dedi. "Efsun'u bu işe karıştırmayacağım."

Aldığım bu yanıt beni şaşırtmamıştı, dışarı çıkmak için can atan itiraz cümlelerini dile dökmek için hareketlendim ancak Liva benden önce davrandı. "Alaz, kıskançlığın sırası değil. Efsan kendini koruyabilecek bir noktada, buna hepimiz şahit olduk. Zaman aleyhimize işliyor farkında değil misin? Bars..."

"Liva, sus artık!" diye bağırdı Alaz ve elindeki çatalı sertçe tabağının kenarına bıraktı. Fakat ne Kuray'dan ne de sıradan bir erkekten daha korkusuz duran Liva'dan en ufak bir tepki geldi. İkisi de hâlâ gözlerini kırpmadan Alaz'a bakmaya devam ediyordu.

"Bir daha sözümü ikiletme. Her şeyin yeterince farkındayım ve bir şeyleri düzeltmek için kafa patlatıyorum. Beni konumumu hatırlatmak zorunda bırakmayın."

"Orada dur Alaz," dedim bu sefer ben araya girerek. Tüm suçu Liva'nın yüklenmesini önlemem gerekiyordu, bu fikir benim başımın altından çıkmıştı ve arkasında duracaktım. Alaz'ın gözleri beni bulduğunda cesaretimi kaybetmeden devam ettim. "Evet, sen bu halkın prensisin fakat krallığın ötesinde, burada, birlikte olduğun arkadaşlarınlayken bunu öne süremezsin. Buradakiler senin birlikte yola çıktığın kişiler, bir plan yapılacaksa ortak bir karar alınmalı. Kendi kafanın dikine gidemezsin."

"Yanlışın var," dedi. "Burada ben bir plan yaparım ve sadece uyulmasını söylerim. İtiraz hakkı olmaz."

Bu defa benim de kaşlarım çatıldı, sakin profilimi bir anda dev dalgalar aldı ve o dalgaların kıyıya sürüklediği yeni his öfke oldu. Dudaklarımı bir sonraki yanıt için açtığımda, "Beni daha fazla sınama ve karnını doyur," dedi üzerinde cam kırığı olmayan bir şey kalmış gibi. "Konu kapandı. Bahçede seni bekliyorum."

Ve bu konu hakkında söyleyeceğim hiçbir şeyi umursamayacağını belli edercesine yanımdan geçip gitti. Saniyeler içinde gözden kayboldu ve beni açık kalan ağzımla tıpkı bir budala gibi masada bıraktı. Kaşlarım ortasında bir iz bırakacak kadar çatıldığında ağzıma tıktığı kelimeleri ona yedirmek adına peşinden gitmek için hareketlendim. O sırada Kuray ne yapacağımı hissederek elini elimin üzerine koydu. "Dur dur dur," dedi ısrarla. "Şimdi gitmesen iyi olur. Hepimiz için."

Başımı kapıdan onlara doğru çevirdiğimde Liva da kafasını iki kere eğip doğrultarak Kuray'a hak verdiğini belirtti ve ben tam olarak kalkamadığım sandalyeye geri oturmak zorunda kaldım. İçimdekileri tutamayacağımı biliyordum fakat bunu daha dinç bir şekilde yapmam gerekebilirdi. Biraz daha yemek yemezsem bayılma ihtimalim yüksekti.

"Hep böyle yapıyor," dedim huysuz bir ifadeyle tekrar az önce çıktığı kapıya bakarken. "Hep kafasının dikine gidiyor."

"Aslında hep böyle yapmaz," diye yanıtladı Kuray. "Senin üstüne fazla düşüyor ve haklı da. Carisler karanlık varlıklar, Sıraç'la iyi anlaşıyor olabilirsin ama emin ol hepsi öyle değil. Birisi senden şüphelenirse sonun bir saniye daha beklemez."

Cevap vermek istedim ancak Arzen'in gelişiyle sustum, doğaüstü pratikliğiyle biten tabakları alıp yeni yiyecekler ekledi. Masada plan konusu bir daha açılmadı, üzerimize büyük bir sükût çökmüştü, öyle kuvvetli bir rüzgâr vardı ki mutfağın camı titriyor, her an kırılıp parçaları üzerimize uçacakmış izlenimi veriyordu. Dış etkenlere karşı sağlam olduğunu bildiğim halde bunun gerçekleşmesine ihtimal vermekten kendimi alıkoyamıyordum.

Karnımı doyurduğum, en azından biraz daha dirençli hale geldiğime kanaat getirdiğim an Kuray'la Liva'ya afiyet olsun dileklerimi sunarak kalktım ve yanlarından ayrıldım. Havanın soğukluğu üzerime bir mont almamı gerektiriyor olabilirdi ancak güç kullanırken vücudum çok fazla ısınıyordu, bu yüzden ihtiyacım olmayacağını düşünerek zaman kaybetmedim ve o siyah, görkemli kapıyı açarak dışarı çıktım.

Alaz'ı bulmam gecikmedi, tam kapının solunda, sırtını evinin duvarına yaslamış bir vaziyette duruyor ve öğle vakti olmasına rağmen kararmaya yüz tutmuş göğü izliyordu. Dışarıya attığım ilk adımla kafasını omzunun üzerinden sağa çevirip bana baktı. Ben kapıyı kapatana kadar ters bakışlarıyla beni izlemeyi sürdürdü.

Kapıyı kapattığımda konuştu. "Bir daha sakın başkalarının yanında kendini oltaya takılmayı bekleyen bir yemmiş gibi sunma."

"Kendimi yem gibi sunduğum falan yok," dedim. "Kitabı bulmak için yanındayım, bu konuda anlaşmıştık. Mantıklı bir fikir ortaya attım, hepsi bu."

"Mantıklı fikir mi?" derken buz gibi bir gülümseme bahşetti bana. "Kendini tek başına cadılarla dolu bir krallığın içine atmanın nesi mantıklı?"

"Sana göre benim içinde bulunduğum planların hiçbiri mantıklı değil ki!" Kendime engel olamadan bağırdım. "Tek yaptığın beni her şeyin dışında tutmak. Ya *benim yüzümden* zindana düşüyorsun, bunu bile başkasından öğreniyorum. Alaz, sandığın kadar dirençsiz değilim. Sandığın kadar yok değilim, yapabiliyorum bir şeyler. Evet, hoş olaylar yaşamadım ama her zaman böyle gidecek değil ki. Hem Sıraç..."

"Alma şu sarı kafanın adını ağzına."

Gözlerimi kapatıp açtım. "Derdin bu mu?" diye sordum. "Takıldığın tek nokta bu mu gerçekten? Sıraç'la aramdaki şeyin seninle aramda olan şeyle alakası yok. Onunla sadece arkadaşız."

"Sana göre öylesiniz."

Nefeslendim. "Sıraç, Karan gibi değil, bana zararı dokunmaz."

Çenesi kasıldı, gözlerini kapatıp açtı ve dudaklarından bezgin bir nefes döküldükten sonra başını eğerek bana biraz daha yaklaştı. "O güzel dudaklarından bir daha Sıraç adını duyarsam..." Duraksadı.

Hiç vakit kaybetmeden, "Ne olur?" diye sordum.

"Efsun," derken biraz daha yaklaştı. "Damarıma basma."

"İşin gücün tehdit etmek."

Kaşları havalandı. "Faaliyete geçmemi mi istiyorsun?" diye mırıldandı.

"İsteklerime önem veriyor musun?"

"Veriyorum ama hayır," diyerek bu oyunu sürdürmeme fırsat vermedi. Muhtemelen sonunu nereye bağlayacağımı anlamıştı, Alaz'dan hiçbir şey kaçmazdı. "Efsun, yapmayacağım. Sen ne kadar çabalarsan çabala, seni tek başına bir tehlikenin içine daha atmayacağım. Başka bir yolunu bulacağım ama seni asla oraya tek başına göndermeyeceğim." Söylediğinin ardından benim ağzımı açmama fırsat vermeden ekledi. "Seni gerçekten kendini savunacak hale getirinceye dek bana itiraz etme. En azından bu konularda etme."

Öyle keskin konuşuyordu ki söyleyeceğim diğer tüm cümleler bir balta darbesi yemişti. İtiraz etmeye dilim varmadı çünkü söyledikleri bana sonsuza dek engel olacağı anlamına gelmiyordu. Güçlerimi tam

olarak kontrol edebileceğim zamana dek işler böyle olacaktı, bu yüzden üstelemedim.

Alaz birkaç saniye daha yüzümü inceledikten sonra kafasıyla bana bahçenin arka tarafını işaret etti. "Şimdi, beni daha fazla germe ve düş önüme."

Bir anda omuzlarım düştü, gözlerimdeki heyecan soldu ve dudaklarımdan solgun bir nefes döküldü. İtiraz etmedim ama bir onay cümlesi de kurmadım, gözlerine son kez dik dik baktıktan sonra dediğini yaparak yürüdüm.

Aramızda hiçbir konuşma geçmeden yaklaşık beş dakikalık yürüme yolculuğumuz, geniş bahçesinin ormana yakın ve gözlerden uzak bir bölümüne geldiğimizde sonlanmıştı. Normalde güç çalışması yapmak için bu kadar uzaklaşmıyorduk, her zamanki yerimize gelmemiştik ve bu beni az da olsa hayrete uğratmıştı. Etrafı ağaçlarla çevrili alanın ortası bir havalimanı pisti kadar boştu, ağaçlar sayesinde rüzgâr buraya işlemiyordu ve ben mont giymediğim için gerçekten sevinmiştim. Zemin, bahçesinin görünen kısımlarının aksine toprağın üzerinde yağan yağmur nedeniyle eriyen karların oluşturduğu çamurla kaplıydı, bazı bölgelerinde ise kar henüz erimemişti. Siyah taytımın üzerine giydiğim bileklerime kadar uzayan bot sayesinde bunu dert etmedim.

Ama yine de neden her zamanki yere değil de buraya geldiğimizi merak ediyordum. Sonunda daha fazla içimde tutamadığım sorumu serbest bıraktım. "Niye yer değiştirdik?"

Birkaç adım ötemdeydi. Soruma cevap vermeden önce gözlerini ucu oldukça sivri bir ok misali gözlerime sapladı ardından elini siyah kotunun cebine attı. "Bugün farklı çalışacağız, gözlerden uzak olmamız gerekiyor."

Alt ve üst kirpiklerim birbirine yaklaştı. "Farklı derken?"

"Çekip almayı, itmeyi, düşürmeyi, kırmayı öğrendiğini varsayıyorum. Bunlar kendi kendine pratik yaparak da geliştirebileceğin olaylar artık. Tüm iş burada bitiyor Efsun." Elini başımın hizasında kaldırdı, işaretparmağını hafifçe başımın sağ tarafına dokundurdu. "Dilden dökülen cümlelere ihtiyacın yok, zihnine komut vermeyi becerebilmelisin."

Evet, bunun farkındaydım. Tüm iş beyne ne yapmak istediğini iletmekten geçiyordu, içteki güçler ona göre hareketleniyor ve parmaklarından çıkıp isteğini gerçekleştirmek adına yol alıyordu.

"Deniyorum ama bilekliğim kolumdayken bunu yapmak zor. O beni sınırlandırıyor."

Gözleri kaldırdığım kolumdaki gümüş bilekliğe kaydı, kirpiklerini birbirine yaklaştırarak detaylı inceledi, ardından tekrar irislerimi buldu. "Bileklikle yetinmen gereken güçler, sıradan bir büyücünün sahip olduğu güçlerle eşdeğer. Bilekliğin sadece daha fazlasını yapman için seni zorluyor. Ama bunu yapamazsın Efsun. Sakın yapma, olur mu?"

"Biliyorum," diyerek gözlerimi kırpıştırdım. "Mehsa söyledi Bilge Âzin'in verdiği bilgileri. Eğer bilekliği çıkarırsam gücüm değişik bir enerji yayarmış ve fark edilebilirmişim."

"Aynen öyle güzelim," dedikten sonra elini cebinden çıkardı ve nihayet cebinden çıkarıp avcuna hapsettiği şeyi görmemi sağladı. Siyah bir bilezikti. "Şimdi, bunu takman gerekiyor."

Suratım düşünceli bir ifade aldı. "Bileğime takılacak bir şey daha mı?" Yüzümü buruşturdum. "Bu ne için?"

"Sıradan bir bilezik değil," diye cevapladı. "Bu bir simülasyon bileziği. Bana ait, sadece kraliyet mensupları tarafından güç eğitimlerinde kullanılır."

"Simülasyon?" derken gözlerimi kıstım. "Nasıl bir eğitim olacak ki bu?"

"Bileziği taktıktan sonra zihnine komut veriyorsun ve seni bir canlandırmaya dahil ediyor. Güçlerini dışarı çıkarabilmen için düzenlenen bir tür oyun. Karşına kaslan, ruhlupus, ragana gibi değişik yaratıklar çıkaracak ve onları yalnızca güçlerinle yok edebileceksin."

Yutkundum, gözlerime endişe dolu bir bakış yerleştiğine emindim.

"Yapamayacağını düşündüğünde bileziğe dokunarak gözlerini kapat. Simülasyon sonlanacaktır."

Gergin bir nefes aldım, aldığım nefes henüz ciğerlerime ulaşamadan geri bıraktım ve başımı sağ omzuma doğru eğdim. "Peki..." dedim ama sesim pek de kendinden emin çıkmamıştı.

Cevabım üzerine ailemin hediyesi olan bilekliğimin de takılı olduğu elimi tutup havaya kaldırdı. Bileziği elime geçireceği sıra aklım Karan'ın yardımcısı Nadya'nın hediye ettiği bilekliğe ve sonrasında olanlara gitti. Kolum elimde olmadan titrediğinde Alaz'ın bakışları beni yakalamış gibi bileğimi terk etti ve yüzüme çıktı.

Hemen ardından boşta kalan elini de kaldırıp işaretparmağıyla hâlâ kesik izi olan bileğime okşarcasına dokundu. "Korkma, bu sana zarar vermeyecek."

Başımla onayladım. "Korkmuyorum, yanımdasın." Dikkatimi topladığımı anlaması amacıyla hafiften tebessüm ettim. "Tak hadi."

Gözlerini kapatıp açtı. Siyah, metal bileziği elimden geçirdi. Bileğime takıldığında küçüldü ve küçük bir kilit sesi duyuldu. Henüz bir şey hissetmemiştim.

Alaz elini geri çektiğinde boş boş yüzüne bakıyordum. "Şimdi ne yapacağım?"

"Gözlerini kapat."

Derince soludum, işin sonunda güçlerimi dilediğim gibi serbestçe kullanabilmek vardı. Sırf bu yüzden tüm korkularımı bir kenara bırakmayı deneyerek gözlerimi kapattım. Bekledim, bekledim, bekledim. Saniyeler geçmişti fakat ben henüz farklı bir hisse kapılamamıştım.

Nihayetinde gözlerimi açtım. Alaz hâlâ karşımda duruyordu.

"Ee?" diye sordum. "Değişmedi hiçbir şey."

"Zihnini yönet Efsun," diye yanıtladı beni. "Ona bunu yapmayı istediğini ilet."

Eh, bu da güçle konuşmak gibi bir şeydi herhalde. İtiraz etmedim ve gözlerimi kapattım, nasıl konsantre olmam gerektiğini daha önceki yaptığımız alıştırmalardan biliyordum. Birkaç saniye sessiz kaldım, dışarıdaki tüm sesleri susturmayı, sadece ruhumla kalmayı bekledim. Saniyeler içinde soyutlandım dış dünyadan; gözlerimi açtığımda simülasyonda olmayı diledim. Beynimin içinde bir kilit vardı sanki, ben gözlerimi kapatıp bunu isteyene dek o kilit güçlü zincirlerle desteklenmişti ama düşüncelerimi ona iletebildiğim an zincirler kırıldı ve kilit parçalara ayrıldı.

Vücudumda hissettiğim rahatlama duygusu başarabildiğimi düşündürttü fakat emin olmak için gözlerimi açıp etrafı kontrol etmem gerekiyordu. Rüzgârın sesini duyuyor, soğukluğunu tenimde hissediyordum. Dalları birbirine sürten ağaçların hışırtıları ve ara sıra öten, türünü bilmediğim kuşun ezgisi de benimleydi.

Gözlerimi açtım.

Alaz karşımda değildi.

Bedeninin olduğu yerde hiçbir şey yoktu, etrafı çevreleyen ağaçları görüyordum sadece. İlk önce yerini değiştirmiş olabileceğini düşünerek kendi etrafımda döndüm, yerler hâlâ çamurluydu, sol tarafım bembeyaz erimeyen karlarla kaplıydı, ağaçların aralığı boştu ve hayır, Alaz burada değildi.

Serin bir yel esti, tüylerim diken diken oldu. Soğuk da gerçekti, iliklerime kadar hissediyordum. Ormanda tek başıma olduğum hissi kötü eller tarafından beynimin merkezine acımasızca sürüklendi. Alaz'ın burada bir yerlerde olduğunu düşünerek, "Alaz," diye seslendim ve gözlerimle etrafı incelemeye devam ettim.

Aldığım tek yanıt, yankım oldu. Bir anda aklım gördüğüm kâbusa gitti istemeden, orada da bir cevap alamamıştım. Kalbim sıkıştı ve hemen öne doğru bir adım attım; yürüyebiliyordum. Rahatladım.

Nereye doğru yürüyeceğimi ne yapacağımı yahut ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Olduğum yerde beklemeli miydim? Emin değildim lakin en güveniliri bu olacakmış gibi geliyordu. Önümde, sağımda, solumda gezdiriyordum bakışlarımı, her tarafı inceliyor ve çıkabilecek herhangi bir tehlikede beklemeden harekete geçmeyi planlıyordum.

Derken arka tarafımdan bir hırıltı duydum. Ürperdim, saç diplerim karıncalandı, ellerimde belirgin bir soğuma hissettim. Kötü ellerin sürüklediği yalnızlık hissi şimdi daha belirgin bir hal aldı. İnsana ait olmadığını bildiğim hırlama sesini çıkaran yaratığın adım sesini duyduğumda gözlerimi korkuyla kapatıp açtım. Alnımda biriken ecel terleri yüzümün her noktasında seyahat ediyordu şimdi. Arkamı dönüp, o yaratık her neyse yüzleşmem ve mücadele etmem gerektiğinin farkındaydım.

Rüzgârın uğultusu kulaklarımı delip geçti, burnumdan ciğerlerimi yakan bir nefes aldım ve titreyen bacaklarımla arkamı döndüm.

Birkaç metre ötemde durup önündeki çamurlu toprağı eşeleyen kaslan, ona döndüğüm gibi yüksek sesle kükredi ve ben ne olduğunu anlayamadan büyük bir hırsla bana doğru koşmaya başladı. Ne yapacağımı bilemedim, kazık yutmuş gibi olduğum yerde şaşkınca dikilmeye devam ettim. Ne ellerimi kullanabildim ne de bir güce sahip olduğumu akıl edebildim.

Devasa kaslan bana doğru koşmaya devam etti ve her şeyin ağır çekim gibi geldiği o anda hiç inisiyatif tanımadan vahşice üstüme atlayıp pençeleriyle beni yere itti. Dudaklarımdan yeri göğü inletecek bir çığlık yükseldi. Omzumun, aldığı darbeyle derinden çizildiğinin farkındaydım, üzerimdeki ince trikonun sol omuz tarafı yırtılmıştı ve akan kan soğuk tenimde süzülüyordu.

Acı gerçekti. En az korkum kadar.

Sırtüstü yere uzandığımda kaslan vakit kaybetmeden üzerime geldi. Ön iki ayağı başımın iki yanındaydı, hırıltıları kulağımdan içime işliyordu. Bembeyaz, sivri dişleri yüzümü kapıp götürecekti sanki. Ağzından akan sıcak salya, yanağıma değdi ama tiksinti benden çok uzaktaydı.

Kalbim göğsümden fırlayacaktı, ölümle burun burunaydım. Kaslanın burnu hareketlendi, vahşet dolu kırmızı gözleri kısıldı ve tüm acımasızlığıyla sağ ön ayağı havalandı. Pençeleri sivrildi, o an omzumda oluşturduğu izi yüzüme de yapacağını anladım ve zarar görmemek adına tek elimle yüzümü kapattım.

Tüm düşüncelerim sıfırlanmıştı; onları geri getirmek için gözlerimi sıktım, zihnimi zorladım ve nihayetinde Alaz'ın bileklikle ilgili söylediklerini hatırlamayı başardım. Yüzüme kapattığım elimi indirmeden, boşta kalan titreyen elimi kaldırıp bilekliğe dokundum ve bu korkunç andan kurtulmayı bekledim.

Kulaklarıma sükût toprakları atıldı. Bilincimde yanan tüm ışıklar bir anda kapandı, her yer siyaha gömüldü. Sonra fırtınalı havada pencerenin boşluğundan duyulan ıslığı hatırlatan bir ses çınladı beynimin her köşesinde. Birden o karanlıkta savrulmaya başladım, bedenim sağa sola öne ve arkaya doğru hız kesmeden sallandı. Kalp atışlarım hızlandı ve tükürük bezlerim görevini tamamen unuttu, ağzım çölden daha kurak bir hale geldi. Soğuk, bedenime acımasızca yayıldı.

"Efsun."

Zihnimde yankılanan bu yumuşak sesle gözlerimi açtım fakat gördüğüm karanlıktan başka bir şey değildi. Sesin sahibi bileklerimden tutup ellerimi indirinceye dek o karanlığı yüzüme kapattığım ellerimle benim oluşturduğumu fark etmemiştim. Dünyamın tekrar aydınlandığını Alaz'ın güzel yüzüne bakınca anladım.

Göğsüm hızla inip kalkıyordu, ne yaşadığımı bilmiyordum, bir savaştan çıkmış yahut gerçekçi bir kâbustan yeni uyanmış gibiydim. Bundandır ki ilk olarak öylece durup nefes alıp vererek aval aval Alaz'a baktım.

"İyi misin?" dedi Alaz, kara gözleri yüzümü büyük bir özenle incelerken.

Fakat ben biraz daha öyle durmaya devam ettim. Ardından başımı hafifçe soluma çevirdim, kaslanın pençe darbesiyle yırttığını ve beni yaraladığını hatırladığım omzuma baktım. Ne trikom yırtılmıştı ne kan ne de bir yara belirtisi vardı. Birkaç kez doğru görüp görmediğimi anlamak amacıyla gözlerimi kırpıştırdım. Hemen sonra yüzüme akan salyayı hatırladım ve ellerimden birini yukarı kaldırıp yanaklarımı, çenemi, alnımı kontrol ettim. Ancak bir ıslaklık da yoktu, sadece soğuktu.

Kendime gelmek adına kafamı hızla salladım ve tekrar Alaz'a baktım. "O da. Neydi. Öyle?"

Sesim titremiş, kesik kesik çıkmıştı. Göğsüm hâlâ hızla inip kalkıyordu.

"Sadece bir hayal," diye yanıtladı, sesi sakinliğini koruyordu. "Sorun yok, bilekliğine dokununca her şeyin sonlanacağını söylemiştim."

"Sadece bir hayal mi?" dedim, ardından silkelendim ve biraz olsun kendime geldim. "Öleceğim sandım." Titriyordum.

"Bu eğitimin özelliği bu," dedi, rahatlığında en ufak bir azalma yoktu. "Gerçekten daha *gerçek* olması. Aksi halde güçlerini ortaya çıkaramazsın. Kaslanla karşılaştığın zaman sevimli bir köpek gibi yüzünü yalamayacağını neredeyse herkesten iyi biliyorsun, değil mi?"

Evet, biliyordum. Maalesef biliyordum. Simülasyonda gördüğüm vakanın gerçeğini yaşamıştım. Sara denen zekâsızın bana düzenlediği kumpas sonucu gerçekten kaslanın altında kalmıştım ve Alaz onu öldürmeseydi hayvanın sevimli bir köpek gibi yüzümü yalamayacağı aşikârdı.

Suratımı büyük avuçlarının arasına hapsetti. "Efsun korkma," diye mırıldandı. "Korku kişinin kendisine doğru tuttuğu içi dolu bir silahtır ve büyüdükçe bu silah kendiliğinden ateşlenir. Onu büyütme."

Dudaklarını alnıma bastırdığında elimde olmadan gözlerimi kapattım. Öpücüğü alnımdan kalbime doğru yol aldı, yüreğimdeki yerine bir oda daha kurdu. Geri çekildiğinde gözleri yine benimkilere saplandı.

Rahatladığımda daha fazla oyalanmadan gözlerimi kapattım, bir yeni simülasyon için hazır duruma geldim.

Sonrası hızlı bir tempoydu; yine bir kaslanla baş başa kalmıştım, ikinci seferinde güç kullanmayı becerebilmiştim ama kaslanı öldürememiş yine bilekliğime dokunarak canlandırmadan çıkmıştım. Üçüncü sefer karşıma çıkan kaslan değil, kaslanlar olmuştu. Bu defa ikisini öldürebilmiştim fakat kalan ikisi üzerime çullanmıştı; bilekliğime dokunmadan başıma gelecekleri beklemiştim ve simülasyon beni dışarı atmıştı.

Tüm bunlar olup biterken Alaz tam da söz verdiği gibi hep karşımda duruyordu, ne zaman gözümü açsam onun kara irisleriyle karşılaşıyordum ve kaygılarım anında *puf* diye yok olup gidiyordu.

Bu hep böyle devam etti...

Yine tek başımaydım. Karanlıktı, ormanın içinde gür bir uluma sesi yankılanıyordu. Hava fırtınalıydı, öyle sert bir rüzgâr hüküm sürüyordu ki elimde olmadan basıncıyla birkaç adım geriledim. Kalbim kulaklarımda atıyordu, gözlerim yine ormanı teftiş ediyordu, hiçbirinde düşmana kendi ayaklarımla gitmemiş, hepsinde onun bana gelmesini beklemiştim. Yine öyle yaptım ve birazdan içinde olacağım tehlikeyi ellerimi yumruk yaparak bekledim.

Bu simülasyonun en acı yanı tüm hislerin gerçek olmasıydı; aldığım darbeleri, akan kanımı, acıyan yerlerimi hissediyordum. Hava soğuktu ve üşüyordum, dişlerim sertçe birbirine çarpıyordu. Üzerimde montumun olmasını istedim ve bunun için birkaç saniyelik pişmanlık yaşadım. Dudaklarımdan dökülen soluklar sisli gecede beyaz bir bulut gibi dağılıyor ve saniyeler içinde ömrünü yitiriyordu.

Bir gerilim filminin ortasındaydım sanki, kapı gıcırtısını andıran tizlikte bir müzik çalıyordu. Daha şimdiden bilekliğime dokunarak bu andan kurtulmayı istedim... Ama yapamazdım, irademi zorlamam gerekiyordu.

Rüzgâr, atkuyruğuyla tepeden bağladığım saçlarımı acımasızca kaldırıyor, arada bir kırbaç misali yüzüme vuruyordu. Soğuk gözlerimi yakmıştı, yanağıma doğru akan sıcak yaşları hissediyordum. Kutup bölgesinde çırılçıplak kalmıştım sanki, bedenim morgda yatan haftalık bir ölününki kadar soğuktu.

Morardığına emin olduğum dudaklarım, tıkırdayan dişlerim yüzünden asla kapanmıyordu. Titreyişlerim arttı, yerin altında bir zelzele

meydana gelse ancak bu kadar sallanırdım. Bir an önce yaratığın meydana çıkmasını istiyordum yoksa burada donarak kendimi kaybedecektim.

Derken omzumun üstünden çeneme doğru yayılan pis kokulu sıcak nefesi hissettim, bu bir çeşit başlama ziliydi. Düşmanım, ensemdeydi fakat bu sefer hırıltı yoktu. Bunun bir kaslan olmadığını biliyordum. Midem evhamla kasıldı, gözlerimi kapattım, soluklandım ve açtım. Küçük bir cesaret kırıntısını yakalayıp yuttum, ardından başımı sağıma nefesin geldiği yöne doğru yavaşça çevirdim. Ve gözlerinin sadece beyazının olduğu, irislerinin olmadığı ruhlupusla bakıştım. Uzun, beyaz saçlarına karışmış sakalları omzuma değiyor, soluk benizli teninden geri kalmayan dudaklarındaki nefes yüzüme akıyordu. Hayır, bu sefer çığlık atmadım çünkü bunun ses kirliliğinden başka bir işe yaramadığını biliyordum.

Dişleri birbirine kenetlendi. "Taze ruh..." dedi o can alıcı ses tonuyla.

Korkumu dağıtmayı başararak başımı salladım ve elimi kaldırarak ısınan bilekliğime aldırış etmeden içimde biriken gücü arkamdaki yaratığa savurdum.

Çevik bir hareketle arkama dönüp yaptığım şeyin etkisinin ne kadar büyük olduğunu kontrol ettim. Yaratığın simsiyah pelerinle kuşanmış bedeni benden metrelerce ileriye savruldu, sırtı kuru dallı bir ağaca çarptı ve ağzından çığlığa benzer, ürkütücü bir ses yükseldi.

Olduğum yerden, çatık kaşlarım ve kısılan gözlerimle onu izlemeyi sürdürüyordum.

Beş saniye geçti geçmedi eğik duran kafasını kaldırdı, gözlerini bana odakladı. Dişlerini sıktı, hırsla bağırdı ve...

Esas rekabet o an başladı.

Ruh elini kaldırıp bana doğru gelişigüzel salladığında bu sefer bir kasırgaya kapılmışçasına geriye doğru sürüklenen ben oldum. Aynı şekilde sırtım ağaca çarptı, ağacın girintili çıkıntılı kabuğu sırtıma bir bıçak gibi saplandı. Dalların çatırdadığını işittim. Dudaklarımdan acı dolu bir inilti çıktı ve dizüstü yere düştüm.

Bu sırada ruhlupusun bana doğru uçtuğunu fark ettim, öyle hızlı hareket ediyordu ki ben toparlanıp daha ayaklarımın üstünde

duramadan üzerime çullandı. Sırtüstü yere düştüm bu kez, uzun tırnaklı şeffaf elleriyle omuzlarıma bastırıyor, hareket etmemi engelliyordu.

Uzun, içi pislik dolu tırnaklarının olduğu ince kemikli ellerinden birini boynuma batırıp sıktığında nefes almamı engelledi. Boynumu biraz daha sıktı. "Neredesin," dedi bir robot gibi çıkan mekanik sesiyle ve ağzından nefes aldı. Dikey elips şeklinde olan solgun dudaklarını açtı, ruhumu kendine çekmek için boynuma, elinin sol tarafına, nabzımın attığı yere değdirdi. Çektiği ilk nefesle ruhumun yerinden oynadığını hissettim, buna olanak sağlamamam gerektiğini biliyordum.

Soluklanmak için deliriyordum. Kendimi kurtarmam gerektiğinin bilincindeydim, bu acıyı çekmek istemediğimin farkındaydım. Yapabilirdim, bu sadece bir canlandırmaydı. Kendimi kurtarabilirdim.

Ruhum çıkmak için sarsılmaya devam ederken direncimi sağlam tutmayı denedim. Her şey benim elimdeydi. Bu, zihnimde düzenlenen bir oyundu, onu üzerimden atabilirdim, bunu yapabilecek güce sahiptim. Ben, bir saray yavrusunu yıkmış, hükümdarını yerle bir etmiştim. Evet, onları yaptığımda bilekliğim çıkmıştı lakin o güç hâlâ benimleydi. Bunu yönetebilirdim.

Yaratık boynuma tırnaklarını geçirip benliğimi içine çekmek için çabalarken ruhum bir kez daha dışarı çıkmak için hareketlendiğinde sızlandım.

Ona müsaade etmeyecektim. Onu yenecektim.

İki yanımdaki ellerimi hareket ettirdim önce, bedenimi hâlâ kontrol edebiliyordum, bu beni yüreklendirdi. Hızlanan kalbim bir ölüm ritmi tutturup ciğerlerim oksijen için can atarken güçbela kaldırdım ellerimi ve ruhlupusun omuzlarına koydum; parmak uçlarımda biriken gücün etkisiyle kükreyerek onu bir kez daha üzerimden savurmayı başardım.

Bunu yaparken boğazım tahriş olmuş, canım ölesiye yanmıştı fakat umursayacak durumda değildim. Üzerine sıkı bir halat gibi örülen ellerin serbest bıraktığı boğazım soluğum için yol açtığında ayaklanmadan önce sık nefesler aldım. Buna hasret kalan ciğerim beni rahatlatmadan önce yandı.

Hissettiğim acıyla ilgilenmedim, hemen toparlanıp ayağa kalktım ve çamurlu yolda birkaç metre ötemde yatan ruhlupusa doğru büyük bir hırsla koştum. Aramızdaki mesafe azaldığı sıra ayaklandığını fark

ettim, buna fırsat vermeden bir kez daha bağırarak ellerimi ona doğru savurdum. Bu defa tamamen sırtüstü olarak karlı zemine uzanmıştı.

Koşmaya devam ettim, kalkmasına izin vermeden üzerine çıktım ve tıpkı az önce onun bana yaptığı gibi ellerimi büyük bir öfkeyle boynuna geçirdim. Tüm sinirimi çıkarmak, intikamımı almak ister gibi sıktım, çığlığı andıran uğultuları duyuldu ama umursamadım. Alaz'ın bu yaratığı kül ettiğini hatırlıyordum, muhtemelen sadece o şekilde yok oluyordu.

Zihnime, yaratığı yakmak istediğimin komutunu verdim. Bedenimin içindeki yangına benzin döküldü, sıcaklığım arttıkça yaratığın boynunu daha çok sıktım. Saniyeler geçti ve ruhlupustan geriye sadece külleriyle ölmeden önceki son çığlığının yankısı kaldı.

Etraf bulanıklaştı, gözlerim karardı, beynim sarsıldı ve içinde bulunduğum simülasyon beni âdeta dışarıya fırlattı.

Etkili güç çalışma dersini en *etkili* şekilde fakat olması gerekenden uzak bir halde bitirmemizin üzerinden yaklaşık on dakika geçmişti. Yani evet, Alaz'ın evine dönmüştük. Kimsenin bizi basmamasına sevinmiştim. Yakınlaşmalarımızın ardından, yüzüm kızarmadan ve türlü imalara maruz kalmadan Alaz'ın yanında yürüyebilmek benim için bir lütuftu artık; bu yüzden bugünün tüm yorgunluğu sırf o an hatırına silebilirdim.

Alaz kapıyı her zamanki gibi zile basmak yerine eliyle açtı, kilit sesinin duyulmasıyla itti ve prens nezaketine uyarak ilk benim girmemi bekledi. *Hep böyle yapıyordu.*

Ondan önce içeri girdiğimde yapmak istediğim merdivenleri kullanarak direkt odama çıkmak ve sıcak bir duş almaktı. Fakat salondaki siyah deri koltukta oturan kişiyi gördüğümde bu isteğimi bir süre ertelemek zorunda kalacağımı anladım.

"Neden durdun?"

Arkamdan içeri giren Alaz bana bu soruyu sorduğunda, "Ben de sizi bekliyordum," dedi ablası Şimay ayağa kalkarak. Siyah gür saçlarını dağınık bırakmıştı, yüzünde onu her gördüğümde olduğu gibi yine ağır bir makyaj vardı ve çektiği *eyeliner* Alaz'dan tamamen zıt olan yeşil gözlerini daha da belirgin hale getirmişti. Alaz ve Şimay'ın bakışları birleştiğinde, ablası kurduğu cümleyi daraltti. "Daha doğrusu seni,

sevgili erkek kardeşim." Hafifçe gülümseyerek bize doğru bir adım attı. Üzerindeki boyu dizlerine kadar uzanan, geometrik şekillerle süslenmiş pastel renklerden oluşan pileli elbisesinin uçları attığı adımla dalgalanmıştı. "Nasılsın?"

"Şimay?" diye sordu Alaz, sesi ifadesizdi fakat onu görmeyi beklemediğini anlamıştım. "Ne işin var senin burada?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi, yüzündeki yapay gülümseme henüz silinmemişti. "Duydum ki baş muhafızımızın başına kötü şeyler gelmiş..." Taşlar yerine oturuyordu, Şimay'ın Bars'a olan ilgisini daha önce de fark etmiştim, balo günü unvanını kullanarak zorla dansa kaldırmaya çalışmıştı adamı. Şimdiyse ziyarete gelmesi şaşırtmamıştı. Şimay suratını astı. "Onu kontrol etmek istedim..."

"Ziyaretçi alımı yasak," dedi Alaz otoriter sesiyle.

"Garip ama öyleymiş," dedi Şimay. Bu bilgi onu hem üzmüş hem de şüphelendirmişti sanki. Başını önemsiz bir şeymiş gibi salladı. "Neyse sadece onun için gelmedim zaten. Sana vermek istediğim bir şey var."

Alaz ne olduğunu sormadı, cevabını öğreneceği şeyleri sormayı sevmezdi. Bekledi. Ablası yanımıza kadar geldi, ayağındaki yüksek topuklu sayesinde boyu Alaz'a yakın görünüyordu. Beline astığı yılan derisi görünümlü çantasının fermuarını büyük bir kibarlıkla açtı, içinden altın varaklı bir zarf çıkarıp Alaz'a uzattı.

Alaz zarfı aldığında benim de gözlerim kendiliğinden onu takip etti. Gözleri zarfın yüzeyine dokunduğunda yazılar kendiliğinden yazıldı.

Bu sırada Şimay konuşmaya devam etti.

"Cadı ve Caris Sarayı'nın Üçüncü Veliaht Prensi Yekta Şeyhanlı'nın düğünü için bir davetiye. *Cadı ve Carisler, Alkanların yanında yer almamış."* Büyük bir sevinçle söylemişti bunu. "Sen onların prensinin evini dağıttın, onlar da seni bunun karşılığında zindana attı," derken yeşil gözleri suçlayıcı bir ifadeyle bana dokundu. Sanırım ailecek bu durumla ilgili beni suçlamaya devam edeceklerdi. Sonrasında tekrar kardeşine baktı. "Fakat bu davetiyeyle aradaki soğukluğu eritmek niyetindeler. Babam da bu duruma olumlu bakıyor, bu nedenle düğüne katılmanı *emretti.*" Gülümsemesi derinleşti ve üstün bakışlarla beni soyutlamak istercesine bir kez daha bana ilişti gözleri. "Tabii, yalnızca *ailemizle.*"

Bölüm On Beş

Aitlik

Pencereme sertçe çarpan yağmur damlaları beni sıradan bir alarmdan daha güçlü, etkili bir şekilde çekip almıştı saatlerce daha sürmesini dilediğim uykumdan. Dünkü güç çalışmaları nedeniyle yorgun düşmüştüm, ne uyanmakta ne de yataktan kalkmakta gözüm vardı. Tüm günümü evde geçirmek, yatağımdan bir saniyeliğine bile ayrılmak istemiyordum. Bu nedenle korktuğum gürültünün yağmur olduğunu anlar anlamaz gözlerimi kapattım, beni rahatsız eden kasvetli gün ışığının etkisini yitirmek adına yorganı saçlarımın üzerine kadar çektim ve tekrar uykuya hazırlandım.

Eğer odamın kapısı iki kez üst üste tıklanıp açılmasaydı bunu gerçekleştirebileceğime emindim.

"Bayan Efsan." Arzen'in sesini işittiğimde gelenin o olduğunu anladım lakin yine de yorganın altından çıkmadım. Gözlerimi sıkıca yumup uyuklamaya devam etmek istiyordum.

Sivri topuklu ayakkabısı zemine çarptıkça sesi beynimde yankılanıyormuş hissini oluşturuyordu. Homurdandım.

"Efendim," dedi Arzen bir kez daha ve üzerimdeki yorgan tek hareketle geriye çekildi.

Yorgansız asla uyuyamazdım. Bu nedenle tek gözümü açarak uykulu ifademle Arzen'e baktım. Her zamanki gibi saçlarını tek teli dahi dışarı çıkmayacak şekilde topuz yapmıştı, tüm düğmeleri sonuna kadar iliklenmiş beyaz gömleğini içine soktuğu siyah dar kalem eteği yine takım olarak üzerindeydi. Onu hiç rahat bir kıyafetle görmemiştim. Hafifçe eğilmişti ve endişeli bakışlarla beni izliyordu.

"Bayan Efsan..."

Beni dünyanın en korkunç tablosuna bakıyormuş gibi inceliyordu. "Ne oldu Arzen?" dedim uyku yüzünden mırıltıdan farksız çıkan sesimle.

"Efendim, uyanmanız gerekiyor. Kahvaltı için bekleniyorsunuz, eğitim saatiniz yaklaşıyor."

Bahsettiği eğitim Alaz'la çalıştığım güç yönetme dersleri değildi. Büyücü eğitim merkezine gitmem gerekiyordu çünkü bugün haftanın ilk günüydü. Üstelik hâlâ Bay Lefter'in asistanıydım ve bu normal öğrencilerden daha erken gitmemi gerektiriyordu.

Neyse ki bugün o asistanlık görevinden tamamen ayrılacaktım.

Hoş, bunu isteyip istemediğimden emin değildim. Alaz ne kadar karşı çıkarsa çıksın bu asistanlık bana bir şekilde fayda sağlıyordu. Örneğin çam yabanisini bilmeseydim belki o gece o ormandan çıkışımız bile olmayacaktı... Alaz'a bunları anlatmak zordu, ne dersem diyeyim bunu sürdürmem için geçerli bir sebep olarak kabul etmeyecekti biliyordum. Eh, uzatmanın da manası yoktu.

Uykum biraz da olsa geçince iki gözümü aynı anda kapatıp açtım, elimle ağzımı örtüp esnedikten sonra, "Tamam," dedim. "Geliyorum."

Tebessüm etti. "Sizi dinçleştirecek bir karışım hazırladım, kahvaltıda çay yerine onu içerseniz bir şeyiniz kalmaz."

Arzen fazla iyi niyetli, kendinden başka herkesi önemseyen ve bunu kesinlikle alacağı para nedeniyle yapmayan biriydi. Buraya geldiğim ilk günden beri sevmiştim onu ve en ufak samimiyetsizliğini görmemiştim. Ona karşılık olarak uyku mahmurluğunun elverdiği kadar büyük bir samimiyetle gülümsedim. "Teşekkürler, içerim."

Başıyla onayladıktan sonra doğruldu, arkasını döndü ve saniyeler içinde beni odada yalnız bıraktı. O çıktıktan sonra gözlerimi bir kez daha kapattım lakin çok uzun tutmadan –öyle yaparsam uyuyacağımı biliyordum– geri açtım, soluklandım ve en nihayetinde yataktan fırladım. Yatmadan önce duşumu aldığım için rahattım, banyoda kısa sürede rutin işlerimi hallettim, yorgun görünen suratımı hafif bir makyajla canlandırdım. Koyu kahverengi saçlarım kurumuş ve dalga dalga bir hal almıştı, toplamak istemedim, güzel duruyordu.

Sürekli yenilenen dolabımda bugün için seçtiğim krem rengi büstiyerin altına giydiğim kot pantolonumun düğmesini ilikledikten sonra boy aynasından kendime şöyle bir baktım. Fena sayılmazdım, en azından *artık* halsiz görünmüyordum.

Topuklu deri botları ayağıma geçirip, siyah şişme montu elime aldıktan sonra odada daha fazla oyalanmadan dışarı çıktım.

Mehsa'nın kaldığı odanın önüne geldiğimde hiç beklemeden elimi kapı koluna attım, kolu sessizce çevirip kapıyı araladım. İçeri girer girmez onun kaldığı yatağa doğru çevirdim kafamı ve gözlerim istemeden

bir ana şahit oldu. Bars uyanmıştı, başı Mehsa'ya dönüktü ve gözleri hâlâ uyuyan arkadaşımın üzerindeydi.

Bu kısa ana sadece bir saniye kadar şahit olabildim çünkü benim içeri girdiğimi anlayan Bars suçüstü yakalanan bir hırsızın elindeki eşyayı bırakması gibi gözlerini Mehsa'dan ayırıp başını bana çevirdi.

Planlarım arasında onu uyanmış bulmak yoktu bu nedenle hem şaşırmış hem de kapıyı tıklatmadığım için biraz rahatsız hissetmiştim.

Bars'ın çoğu zaman ciddi bakan ancak şimdi yalnızca bitkin görünen mavi irislerine bakarken ne yapacağımı bilemeyerek boğazımı temizledim. Ardından, "Uyanmışsın," dedim kısık tuttuğum sesimle.

Aramızda artık garip karşılamadığım gerginlik hükmünü sürmeye devam ediyordu. Karşılık olarak başını hafifçe eğdi. "Birkaç dakika oluyor."

Kaşlarım yukarı kalktı. Uyandığı an Bay Agnes'in onu kontrol etmesi gerekiyordu fakat ben ortalıkta Bars ve Mehsa'dan başka kimseyi göremiyordum. Kapıyı arkamdan kapatırken, "Bay Agnes nerede?" diye sordum. "Seni kontrol etmedi mi?"

Çenesinin ucuyla çaprazımda kalan siyah kapıyı işaret etti. "Sanırım banyoda."

Gösterdiği yöne baktığımda ancak fark edebilmiştim gelen su sesini. Başımla onayladım. Seri adımlarla Mehsa'ya doğru ilerlerken, "İyi hissediyor musun?" diye sordum. Bunu sormakla iyi yapıp yapmadığımı bilmiyordum ama sorma ihtiyacı hissetmiştim. Aramızda ne geçerse geçsin Bars *benim* arkadaşımı kurtarmak adına yaralanmıştı. Bunu benim için yapmadığı aşikârdı lakin yine de ona bir minnet borçluydum.

"Çok kötü sayılmam," dedi. Yanıt alabildiğime sevinmiştim. En azından ikimiz de aramızdaki soğukluğu yok saymaya çalışıyorduk.

Ben yürüdükçe Bars'ın bakışları beni takip etti. Mehsa'nın yatağının kenarına oturduğumda bu anı bekliyormuş gibi gözlerini hemen ona çevirdi. Soluklanmasının ardından kelimeler dudaklarından bir çırpıda döküldü. "O nasıl?"

Bars'ın bunu merak edeceğini düşünmediğimden ufak bir şaşkınlık yaşadım. Beni hayrete düşüren ikinci şeyse sesinden bariz bir şekilde hissedilen endişe oldu. Bu yüzden ona cevap vermeden önce anlık bir duraksama yaşadım. Gözlerim bunu gerçekten merak edip etmediğini anlamak adına buğday tenli yüzünde oluşan ifadeleri inceledi.

Garipti fakat bir samimiyetsizlik ya da umursamazlık görememiştim. "Kara büyü tamamlanamamış, o yüzden iyi."

Aramızda bir sükût daha oluştu. İlk bir iki saniye Mehsa'nın nahif nefes alış verişleri duyuldu fakat şiddetini artıran yağmurun onu bastırması gecikmedi; ardından gök tüm heybetiyle gürledi.

Bars'ın kendini sıktığını görebiliyordum, mavi irislerini Mehsa'nın üzerinden ayırıp tavana çevirdi. Dişlerini birbirine geçirmesinin ardından gözlerini kapatıp açtı. Dudaklarından soluk bir nefes döküldükten sonra güçlü sesi duyuldu. "Mehsa'yı bulduğumda kimse yoktu, büyüyü yapan kişi benim geldiğimi anlayınca ortalıktan kayboldu muhtemelen. En son çalılığa dokunduğumu hatırlıyorum..." Kaşlarını çattı. "Sıradan bir çalılığa benziyordu."

"Maalesef öyle değil, yeni bir tür. Zehirli."

"Biliyorum," diye yanıtladı. Doğrulmaya çalışınca gözlerini kısarak inledi ve vazgeçip aynı şekilde uzanmaya devam etti. "Bunu anlamam gerekiyordu, bitkiye öylece dokunmamalıydım. Ama..." Sustu. Gözleri bir defa daha Mehsa'yı buldu ve dudaklarını birbirine bastırdı. Devamını nasıl getireceğini merak ediyordum, içinde dışarı çıkmayı bekleyen birkaç mistik cümle saklıydı sanki, ağzını açsa birden dökülüvereceklerdi.

"Demek baş muhafızımız da uyanmış."

Şifacının sesi odaya yayıldığında Bars'ın bakışları çabucak ayrıldı Mehsa'dan. O çekingen ifadesi bir balon gibi patlayıp yok oldu ve rengine zıt olan o koyu ifade yerleşti gözlerine. Ettiğimiz sohbetin sona geldiğini fark ettim.

Bay Agnes yaşından dolayı ağırlaşan adımlarıyla Bars'ın başucuna geldiğinde elini babacan tavrıyla omzuna koydu. "Nasılsın?"

"Daha kötü hallerimi görmüştün," dedi Bars. Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Birkaç saate ayaklanırım."

Bu adamların vücuduna başka bir madde enjekte edilmiş olmalıydı. Alaz da aynı böyleydi, bedeni zehirli iksirin altında kalmıştı günlerce lakin serbest bırakıldığı an kendini toparlamaya başlamıştı. Bense dün hayali yaratıklarla karşılaştığım için bugün uyanamıyordum neredeyse...

Oldukça ilginçti.

Şifacının dudakları samimi bir tebessümle açıldığında ilgimi tekrar ona verdim. "Eh, sarayda olsaydın senden bunun isteneceği kuvvetle muhtemeldi. Ama burada öyle bir şartın yok ve tamamen iyileşene kadar yatıp dinlenmen senin için en iyisi."

Sarayın adı geçince Bars'ın solgun yüzü daha da asıldı, kaşları gözlerinin üzerinde indi ve, "Herkesin haberi var mı?" diye sordu.

Bana bakmıyordu, gözleri sadece şifacının üzerindeydi. Bay Agnes iç çekti, dudaklarını birbirine bastırdı. Yalan söylemeyeceğini düşünüyordum ve bu tepkileriyle iyice anlamıştım. "Biliyorsun, böyle şeyler gizli kalamaz."

Bars kafasını sallarken sıkıntıyla iç çekti. "Kral beni görevimden menetmeyi iyice kafaya koydu desene..."

"Kral seni sever Bars," dedi şifacı, ciddi ifadesinin yansıdığı tok sesiyle. "Onun aklını çelenin başkaları olduğunu biliyorsun."

"Ve biz son zamanlarda hep o başkalarını haklı çıkaracak hamleler yapıyoruz." Başını iyice yastığına gömüp gözlerini yumdu. "Ne zaman geçer? Ayaklanmak istiyorum."

"Yarına daha iyi olursun."

"Peki ya Mehsa?" diye sorduğumda, sessizliğim dolayısıyla varlığımı unutmuş olduklarını düşündüğüm iki adam da gözlerini bana dikti. Bir anda konuşmuş olmak garip hissettirdi.

Bay Agnes sesimden ya da benden rahatsız olmadığını belli ederek gülümsedi. "Gün geçtikçe daha iyi oluyor."

Avuçiçlerimi birbirine bastırarak ayaklandım. Minnet dolu bir ifadeyle, "Teşekkürler efendim," dedim. Ardından odadaki fazlalığımı ellerimle kavrayarak dışarı çıktım.

Yemek salonunun kapısını açtığımda Alaz, Kuray ve Liva'nın masada olduğunu gördüm. İçeri girdiğim andan itibaren Alaz'ın siyah irisleri beni göz hapsine almıştı, bu artık şaşırdığım ya da beklemediğim bir durum değildi ama her seferinde geriliyor, buna engel olamıyordum. Tanıştığımız andan bu yana günler geçmişti, aramızda ilişki, davranışlar yönünden birçok şey değişmişti ancak Alaz'la her göz göze gelişimizde vücudumda oluşturduğu o yoğun etki değişmemişti. Bir de tam şu an yaptığı gibi tüm bedenimi baştan aşağı süzdüğünde midemin içindekiler takla atacak raddeye geliyordu işte.

Her zamanki gibi bu bakışmayı ilk sonlandıran ben oldum. Kuray ve Liva'ya bakarak, "Günaydın," dedim.

Artık bu rutin bir hale dönüşmüştü. Bu yüzden Kuray bana cevap vermek yerine, "Ee," dedi Alaz'a, bir muhabbetin ortasına daldığımı fark ettim. "Siz düğüne gideceksiniz, Efsan bizimle mi kalacak?"

Dün Şimay'ın davetiyesini verdiği, Cadı ve Caris Sarayı'nda yapılacak olan düğündü bahsedilen. Şimay gitmeden ben odama çıkmıştım, bu nedenle Alaz'la bunun hakkında henüz konuşamamıştık. Kuray'ın sorduğu soru benim de aklımı kurcalıyordu. Merak vücudumdaki yerini artırırken elimdeki şişme montu Alaz'ın yanındaki sandalyenin başlığına astım. Yanımda oturan Alaz gözleriyle beni mercek altına almayı aksatmadı ve bu, ensemdeki tüylere varana kadar ürpermeme sebep oldu.

Oturduğumda nihayet bakışlarını üzerimden çekti. "Öyle bir şey olmayacak."

Ben kaşlarımı çattığımda Liva'nın gözleri büyümüştü. "Düğüne gitmeyecek misin?"

Alaz ona cevap vermeden önce bir kez daha bana baktı. "Hem ye hem dinle. Sadece kulağını doyurup kalkıyorsun masadan, sonra da tüm gün yorgunum diye dolaşıyorsun etrafta."

Sözleriyle dünkü başarısız performansıma atıfta bulunduğunu anlamak zor değildi. "Yiyorum," dedim ve çatalı elime alıp önümdeki domates dilimlerine uzandım.

Tabağımın sağındaki çay bardağını işaret etti. "Bu çayı da Arzen senin için hazırlamış. Hepsini iç."

"Kıyafetlerini kaç saatte bir değiştirsin peki?"

Kuray her zamanki muzipliğiyle araya girdiğinde Alaz ona ters bir bakış attı. Bu dondurucu bakışa karşın Kuray dudaklarını birbirine bastırarak teslim oluyormuş misali ellerini havaya kaldırdı.

"Her zamanki Kuray işte," dedi Liva gözlerini devirerek. Kuray'ın ona yolladığı öpücüğe karşılık yüzünü buruşturdu ve bakışlarını Alaz'ın üzerinde tutmayı sürdürdü. "Aklında ne var?"

Alaz'ın bakışları tekrar bana ulaştığında demek istediğini anlayarak bir parça peynir alıp ağzıma attım. Süt tadı damağımda izini bıraktıkça karnımın gerçekten ne kadar acıktığını fark ettim ve daha fazlasını yemek için çatalımı ikinci defa hareketlendirdim.

Bu sırada Alaz Liva'ya döndü. "Efsan'ı da Kadmos'a götürmek için yarın babamla konuşacağım."

İşittiğim cümle üzerine dişlerimle ezdiğim salam dilimi boğazıma takıldı ve art arda öksürmeye başladım. Boğazıma takılan yemek parçaları bana rahat nefes aldırmıyor, öksürüklerim daha şiddetli bir hale dönüşüyordu; iki göğsümün arasındaki boşluğa bir çizik atılmıştı sanki.

Doğru mu duymuştum?

"Efsan, iyi misin?"

Alaz endişeyle beni incelediğinde öksürmeye devam ederek kafamı aşağı yukarı hareket ettirdim, önümdeki su dolu bardağa uzanıp beklemeden suyu kafama diktim ve boğazımdaki o rahatsız edici hissin geçmesini bekledim. Su, yutağıma takılan parçaları sürükleyip götürdüğünde bardağı dudaklarımdan çekip yavaşça eski yerine bıraktım.

Alaz elini omzuma koydu. "Neyin var?"

"Neyi olacak, kız yemek yemeyi unutmuş," dedi Kuray gülerek. "Günlerdir boğazından bir lokma geçmiyordu. Yutmadan önce çiğnemeyi unuttu herhalde."

Alaz onunla ilgilenmeyince ben de Kuray'a bir cevap vermeyi es geçtim ve Alaz'ın gözlerine iliştirdim bakışlarımı. "Babanla bu konuyu mu konuşacaksın gerçekten?"

"Evet," dedi, dünyanın en normal mevzusuymuş gibi.

"Alaz," derken sesim hâlâ çatallaşıyor, boğazım acıyordu. "Ailenin beni ne kadar istemediğini benden daha iyi biliyorsun. Çok değil, daha dün ablan gelip beni yanlarında istemediklerini net bir ifadeyle söyledi. Babanın karşına bir kez daha benim için çıkarsan normal bir tepki alacağını mı düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum," diye itiraf etti hızla. "Fakat önemli olan o değil. Seni burada tek bırakamam. Beni düğüne çağırıp seni evde tek bırakmamı sağladıktan sonra Alkandros askerlerinin buraya gelmeyeceğini nereden bileceğim? Bunun bir plan olup olmadığını nereden bileceğim?"

"Evet," dedi Kuray, üzerindeki eğlenceli tavrı bir kenara bırakarak. "Biz de Alaz'la Kadmos'a gideceğiz, Bars henüz tam olarak iyileşmedi ve sen bu şartlar altında burada duramazsın, seviye atlayan kız."

"Başka bir yolunu bulabiliriz," diye direttim. "Kralın gözüne daha fazla batmaya gerek yok."

"Ne gibi bir yol bulacaksın?"

Alaz'ın gözbebekleri yine beni bulmuştu, son zamanlarda kendimi sürekli onun ağzından çıkanlara itiraz ederken buluyordum. Hayır, bu hoşlandığım bir şey değildi lakin sunduğu seçenekler benim tarafımdan pek de iç açıcı görünmüyordu. "Yani..." diye geveledim. Aklımda canlanan en güvenilir yol, Sıraç'tan geçiyordu, bugün eğitimde onunla konuşursam eğer lafı bir şekilde düğüne getirip Sıraç'ın laf arasında beni davet etmesini sağlayabilirdim. Evet, bu Alaz'ın kralla konuşup beni kabul ettirmesinden daha mantıklı bir yoldu. Alaz'a göre öyle olmadığını da biliyordum. Yine de direttim. "Bunu ben bir şekilde halledebilirim."

"O güzel aklından neler geçtiğini okuyabiliyorum Efsan," dedi Alaz. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ancak gerçekten beni okumayı iyi başarıyordu. "Ve bunu onaylamıyorum. Senin yapmana gerek yok, ben halledeceğim."

"Prens olmanın önemli kurallarından biri ne?" diye sorduğumda iki kaşım da kendiliğinden havalandı. "Kendi fikirlerinden başka her öneriye kapalı olmak mı?"

"Hayır ama prens olmanın önemli kurallarından biri," derken gözlerimizin birbiriyle oluşturduğu o görünmez bağı kesmedi. "*Değerli olanı* her koşulda güvende tuttuğuna emin olmaktır."

Seçtiği kelimeler bütünleştiğinde bir ok görünümü aldı, geri çekilmeme fırsat tanımadan kalbime saplandı. Alaz'la olduğum anlarda kafesinde suskun durmaya alışık olmayan yüreğimdeki kuş yine kilidini açarak dışarı çıktı ve yeşeren ormanlık alanda kanatlarını keyifle çırparak dolaşmaya başladı. *Kesinlikle. Kalbime. Bir. Kastı. Vardı.* Kalbim kulaklarımda yankılanıyor ve beni rahatsız ediyordu, gözlerine baktıkça esaretine daha fazla kapılacağımı anlayarak güçbela önüme döndüm. Sözleriyle kasılan midemi yiyeceklerle doldurmaya çalıştım ancak iştahımın hâlâ yerli yerinde olduğu söylenemezdi...

Kahvaltı masasındaki kalan zamanda, bir daha düğün hakkında kimse bir şey söylemedi. Üzerine gidildiğinde Alaz'ın nasıl tepkiler verdiğini ben de en az Kuray ve Liva kadar iyi biliyordum, bu nedenle üstelememiştim. Babasıyla konuşmasını istemediğim kadar Alaz yokken burada tek başıma kalmayı da istemiyordum. İçimdeki Karan korkusu-

nun gölgelendiği söylenemezdi, Alaz yanımdayken sorun yoktu lakin o etrafta değilken tüm karanlık tekrar üstüme çökecekmiş gibiydi. Şartlar ne olursa olsun onunla birlikte olmam beden ve ruh sağlığım açısından en iyisiydi.

"Sana diyorum."

Alaz'ın sesini işittiğimde irkilerek alnımı yasladığım arabasının camından çektim ve şaşkın gözlerimi hemen ona diktim.

"Efendim?"

Gözünü yoldan ayırmadan elini müzikçalara uzattı, parmağıyla bir tuşa bastı; ikimizin arasında oluşan sessizliğin sunduğu tahta oturan klasik müziğin sesi kesildi. Alaz'ın siyah irisleri yağmur sularının gölcükler oluşturduğu asfalttan ayrılıp bana değdi. "Arzen'in verdiği içecek işe yaramadı mı? Arabaya bindiğinden beri sessizsin."

"Yok," derken omuzlarımı kaldırıp indirdim. "İşe yaradı, çok daha iyi hissediyorum."

Araba sola doğru bir manevra yaptığında bakışları bir saniye daha yolu buldu. Sonrasında yine bana ilişerek etkisi geçmeyen yoğunluğunu artırdı. "Niye konuşmuyorsun o zaman?"

O sırada güçlü bir şimşek çaktı ve şekli bilekteki damarları andıran mor bir ışık huzmesi Nephan'ın her vakit karanlık olan göğünü birkaç saniyeliğine aydınlattı. Arabanın camları bardaktan boşalırcasına yağan yağmurun etkisiyle buğulanıp saniyeler içinde normal halini aldı.

"Bilmem," dedim ve bana eşsiz bir melodiyle yapılan güzel dansı hatırlatan yağmur damlalarını izlemeye ara verip tekrar Alaz'ın bana dönük olan esmer yüzüne baktım. "Yolu izlemek istedim."

"Yolu izlemek için bana sırtını dönmene gerek yok," dedi ve çenesinin ucuyla ön camı işaret etti. "Burası da gayet iş görüyor."

Başım sağ omzuma doğru inerken gözlerimi kıstım. "Ne oldu Alaz Şahzade? Yoksa güzel yüzüme hasret mi kaldın?"

Hiç beklemeden, "Evet," dediğinde dalga geçmek için gülümseyen dudaklarım anlık bir duraksamaya uğradı. Araba düz yola girdiğinde Alaz iki keskin hançeri andıran gözlerini bana çevirdi. Tek elini direksiyondan ayırıp bana doğru uzattığında yüreğim yavaşladı. Parmakları yüzümün sağ tarafına düşen saçlarımı nazikçe geriye atarken yanağımı usul usul okşamayı ihmal etmedi. Dokunduğu yeri yakarak saç

tutamlarını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Çok güzel görünüyorsun, bırak da efsunlanayım biraz daha."

Kalbimin içindeki tomurcuklar çiçeklendi. Hareketiyle daha fazla yayılan odunsu kokusu soluğuma karışırken, tenime sürterek ayrılan eli yüzünden yüzümdeki ısı derecelerce yükseldi. Anında ayın yüzeyi kadar çatlak bir görünüm aldığına emin olduğum dudaklarımı birbirine bastırdım ve soluklandım. "Bugün ilk kez efsun kelimesini kullandın."

Gülümsedi, sağ yanağındaki o kusursuz çukur kendini ortaya çıkardı; sanki gök de bunu görmeye dayanamıyormuş gibi gürledi. "Bugün ilk kez şimdi baş başa kalabildik."

Biliyordum, Alaz ancak başkaları yanımızdayken bana "Efsan" diye hitap ediyordu, neden böyle yaptığını çözememiştim. Tek kaşımı kaldırdım. "Neden bana başkalarının yanındayken de Efsun demiyorsun?"

"Çünkü Efsun," dediğinde araba eğitim alanının bahçesine giriş yapmıştı. Yanıtını tamamlamadan önce arabayı her zaman onun için ayrılmış olan ve başka birinin park etmesinin yasak olduğu yere park etti. Ellerini direksiyondan çektiğinde motor sesi kesildi. Şimdi işitilen tek sesi yağmur damlalarının cama vurduğu sert darbeler çıkarıyordu. Alaz'ın bakışları bu sefer daha rahat odaklandı yüzüme.

Bakışlarımı kendisininkilere güçlü düğümlerle bağladıktan sonra cevap verdi. "Sendeki büyüyü başkalarının fark etmesini istemiyorum." Dışarıdan bizi görebilecek olan kimselere aldırış etmeden başını bana doğru eğdiğinde tatlı, sıcak bir gerginlik kapladı tüm uzuvlarımı. Kendi eliyle açıkta bıraktığı yüzümün sol tarafına yaklaştı, dudaklarını âdeta kulağıma değdirerek sıcak nefesiyle beni yakarcasına konuşmaya devam etti. "Sen sadece benim Efsun'umsun."

Ve aradaki mesafeyi kapatarak tenimi dudaklarıyla kapattı. Öptüğü nokta çenem ve omzum arasındaki o boşluktu, midem heyecanla kasılırken boynum bir yay misali gerildi. Dudaklarım tatlı bir gülüşle iki yana açıldı. "Alaz Şahzade'yi büyüleyen sıradan bir melez kız, ha?"

"Alaz Şahzade'yi büyüleyen, sıradışı bir melez kız."

Yumuşak, uyku mahmurluğunu hatırlatan ses tonu kulaklarımdan yayılıp tüylerimi diken diken etti, gözlerimi kapattım, yanağımı da öpücüğüyle şenlendirdikten sonra geri çekildiğinde tebessümümün genişlemesine engel olamadım. Olmak da istemedim.

Boğazımı temizledim. "Bay Lefter neredeyse gelmiştir."

Söylediğimle Alaz derin bir nefes aldı, bakışları arabasının hâlâ açık duran dijital saatine değdiğinde ben de aynısını yaptım. Yediye on vardı, Bay Lefter her zaman tam yedide odasında olurdu.

Bakışları tekrar beni buldu. "Unutma, odaya girer girmez onunla asistanlığı bırakman gerektiği hakkında konuşacaksın. Uzatmasına ya da üstelemesine imkân verme."

"Tamam," dedim kelimenin ikinci hecesini uzatarak. "Bu bininci söyleyişin falan herhalde. Anladım, zekâ problemim yok çok şükür."

Biraz sinirli baktı sanki bana. "Günler önce bırakman gerekiyordu bu işi."

"Keyfi devam etmediğimi sen de biliyorsun."

"Göreceğiz Efsun, bugün göreceğiz," dedi uzatmadan. "Umarım gün sonunda seni yine o adamın asistanı olarak görmem."

Ona sırtımı dönerek kapı kolunu tutup açtım. Yağmur azalmıştı ama dinmemişti, şişme montumu giyindiğim için kendimi içten içe tebrik ettim.

Dışarı çıkmadan hemen önce yeniden Alaz'a baktım. "Eğitimin başlamasına daha vakit var, sen ne yapacaksın?"

"Yemek salonunda seni bekleyeceğim."

Başımla onayladım. Ardından saçlarımın ıslanmaması adına büyük kapüşonumu başıma geçirdim ve yağmur sularının kirlettiği çamurlu zemine ayak basarak dışarı çıktım. Saatin erken olması nedeniyle normalden çok daha boş olan eğitim alanına Alaz'la girdim. Kalabalık olmaması bizi dikkatle izleyen gözlerin de olmadığı anlamına geliyordu ve bu beni rahatlatıyordu. Burada Alaz'ın yanındaki pozisyonum onun "sevgilisi" olarak görülmüyordu. Yanından geçip giderken ya da lavaboda ben içerideyken dışarıda konuşan birkaç kızın muhabbetine şahit olmuştum. Benim, Alaz'ın *birtakım ihtiyaçlarını* karşılayan öylesine bir kadın olduğumu düşünüyorlardı. Onlara göre yakında gönlü benden de geçecekti.

Evet, bu iğrençti.

Bay Lefter'in odasına gitmek için Alaz'dan ayrıldığımda Alaz güvenliğimden emin olmak için gözden kaybolana dek beni izledi. Bununla yetinmeyeceğini de biliyordum, yemek salonu iki katlıydı ve alt katı

Bay Lefter'in odasının hemen üstünde kalıyordu, orayı seçmesinin nedeni en ufak bir sorunda benden kolayca haber alabilecek olmasıydı.

Buradaki o antika duran parmaklıklı asansöre binmek beni nedense korkutuyordu, bu nedenle daha ilkel bir yöntem olan merdiveni kullanmayı tercih ettim ve basamakları koşarak indim.

Odanın büyük, toprak rengi demir kapısına geldiğimde kolunu kavrayıp yavaşça çevirdim, beni tanıyan kapı her seferinde olduğu gibi hiç sorun çıkarmadan açıldı. Boş odaya girdiğim an kahverengi ışık huzmesi gözümü aldı. Buraya girdiğim zaman gözlerimin ortama alışması biraz zaman alıyordu. Alt ve üst kirpiklerim rahatsız edici ışığı kesmek adına birbirine yaklaşırken kapıyı tek elimle kapatıp odayı incelemeye çalıştım. Boş görünüyordu, profesör tam da düşündüğüm gibi gelmek için saatin tam yedi olmasını bekleyecekti. Adım seslerimden başka bir şeyin duyulmadığı, zararsız görünmesine rağmen beni anlamsız bir şekilde geren odanın içinde yürürken gözlerimi bitki raflarında gezdiriyordum. Bu oda beni korkutmasına rağmen bitkiler de bir o kadar sakinleştiriyordu. Kendine has özellikleriyle bir çeşit evcil hayvan gibilerdi.

En sevdiğimse şimdi önünde olduğum Gibson'du. Elimi uzatıp yeşil yaprağına bir kedinin başını okşuyormuşum gibi dokundum, parmaklarımın altındaki yemyeşil bitki benim dokunuşumla canlandı, yaprakları rengârenk çiçekler açtı ve şekeri andıran tatlı bir koku yayıldı.

Gülümsedim. Gibson sevilmeyi, bense onu sevmeyi seviyordum.

Çiçeklenerek diğerlerinden ayrı bir görünüm alan bitkiden elimi çektikten sonra doğruldum. Montumun sol kol kısmını biraz geriye sıyırarak bileğimdeki siyah kordonlu saate baktım, yediyi tam bir dakika geçmişti, kaşlarımı çattım. Bay Lefter henüz ortada yoktu ve bu şaşırılacak bir durumdu. Omzumun üzerinden arkama bakıp tekrar kapıyı kontrol ettim, bir hareketlilik yoktu. Masaya geçmedim, bugün bu işi bitirmek için konuşacaktım, o nedenle çok da sahiplenmiş gibi görünmek iyi olmazdı.

Profesör gelene kadar bitkileri incelememin iyi olacağını düşünerek dümdüz yürümeye devam ettim. Yerdeki seramik, taze topraklı saksılar Bay Lefter'in bu hafta sonu pek boş durmadığını gösteriyordu. Muhtemelen keşfe çıkmış, yeni bitkilerle dönmüştü.

O an aklıma Mehsa'yı ormanda bulduğumuz gece geldi. Bay Lefter'in o saatlerde de ormanda olup olmadığını düşündüm... Öyleyse bizi görmemiş olması, karşılaşmamamız büyük şanstı.

Yeni saksıların yanına geldiğimde bitkileri daha yakından izlemek adına eğildim fakat tam o sırada işittiğim gürültülü bir tıkırtıyla doğru düzgün bakamadan hemen doğruldum. Tıkırtı odanın dışından değil, tam karşımdaki, ilgimi çeken ve hiçbir zaman girme fırsatı bulamadığım o gizemli kapının ardından gelmişti. Ruhum, pek de uzakta görünmeyen merak duygusunu yakalarından sertçe çekerek aldı içine. Gözlerim şüpheyle kısıldı, ne yapmam gerektiğini düşündüm. Muhtemelen Alaz burada olsa, sert bir dille çıkmam gerektiğini söyleyecekti.

Elbette öyle yapmadım.

O kapının ardında her ne varsa önemliydi. Ve oradan ilk kez ses geldiğini duymuştum. Belki de Bay Lefter bugün orayı kilitlemeyi unutmuştu... Ya da... içerideydi.

İçimdeki dürtüleri engellemeden ağır ve sessiz adımlarla kapıya yürüdüm, önce kulağımı yaklaştırıp bir süre içeriden gelebilecek sesleri dinlemeye çalıştım. Bir şey duyamayınca açmak için elimi kapının üzerine koydum.

Ancak benden önce kapı içerideki bir güç tarafından açıldı. Evhamın esir aldığı ruhum bedenime geri çekilmesini söyledi ve aralık kalan dudaklarımdan korku dolu bir nefes girdi ağzıma. Kalbim büyük bir şiddetle atmaya başladığında kapıyı çok hafif aralayan Bay Lefter'le göz göze geldim. Kaşları hafiften gözlerinin üzerine inmişti, ifadesi ciddiydi ancak kızgın görünmüyordu.

"Bayan Efsan," dedi her zamanki ses tonuyla. Öfke yahut tedirginlik barındırmıyordu. "Erkencisiniz." Bunu daha çok sorar gibi söylemişti.

"Evet efendim," dedim. Odayı görmek istiyordum fakat kapıyı öyle kısık aralamıştı ki görebildiğim tek şey Bay Lefter'in uzun, ince bedeniydi. İçeriyi görmemi istemediği için böyle yaptığını düşünmeden edemedim. "Bugün biraz daha erken geldim. Odada kimse yoktu, her zaman vaktinde gelirsiniz... Kapının arkasından tıkırtı gelince endişelendim."

Dudaklarını kapatarak tebessüm etti. "Dün gece burada sabahladım, bitkilerle birkaç iksir yapmayı denedim. Burayı genelde iksir yapmak için kullanırım."

Ne yani, o gizemli yer sadece bir *iksir* odası mıydı? Hiç inandırıcı gelmiyordu. Öyle olsaydı neden sürekli kilitli tutup ardının görülmesini engellemek için bir de büyülü koruma kullanırdı ki? Eh, adam elbette şüphe çekmemek için böyle bir açıklama yapacaktı, benim de şüphe çekmemek için inanmış gibi görünmem gerekiyordu.

Aynı şekilde gülümsedim. "Uykusuz da görünüyorsunuz, sanırım pek uyumadınız."

"Doğru tahmin," diye yanıtladı. Benim gözlerim hâlâ en ufak bir ayrıntı görebilmek için çaktırmadan odanın içine kayıyordu lakin küçük bir boşluk bile yoktu. "Efsan," dedi Bay Lefter, kirpikleri birbirine yaklaşmış, tebessümü silinmişti.

"Buyurun efendim."

"Bana dışarı çıkmam için müsaade edecek misin?"

Bu, hafif bir *uzaklaş* uyarısıydı. Şaşkınca ağzımı açıp kapattım. "Tabii, affedersiniz," diye yanıtladım el mahkûm. Ardından birkaç adım sağa kaydım ve geçmesi için yol açtım. Gözlerim hâlâ onun üzerindeydi fakat Bay Lefter odadan oldukça çevik bir hareketle çıktı, kapıyı hemen kapattı ve benim içeriyi görme hayalim anında yerle bir oldu.

Yorgun bakan ve gece gerçekten uyumadığını işaret eden gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. "Bugün burada yardıma ihtiyacım yok, çıkabilirsin."

Sesini samimi tutmaya çalışıyordu lakin bir an evvel dışarı çıkmamı ister gibi bir havası vardı. İyice şüphelendim ancak bu konuda ne yapabileceğimi bilmiyordum. Alaz, yemek salonunda beni bekliyordu ve benim bugün bu işi bırakmam gerekiyordu. Bizzat halledeceğini söylemişti ve karışmamalıydım; yapacağım en doğru şey bugün şüphelendiklerimi yanına çıktığımda direkt olarak Alaz'a anlatmak olacaktı.

Nefeslendim. "Efendim, buraya geliş amacım yardım etmek değildi zaten."

Evet, konuya ansızın girmiştim fakat bu iyiydi aksi takdirde bir türlü konuşamıyordum; bugün bu meseleyi çözecektim.

Bay Lefter'in gözleri kısıldı, çenesi sağ omzuna doğru kalktı. "Bir problem mi var?"

Başımla onayladım. "Efendim, zaten bir yerde çalışıyorum. Aynı zamanda derslere giriyorum ve tüm bunların arasında sizin

asistanlığınızı yapmak beni epey zorladı. Çok yorulduğumu hissediyorum ve tüm bu sorumlulukları kaldıramadığımı..." Beni pürdikkat dinliyordu, yüzünde mimik oynamadı. Söyleyeceklerimi zihnimde anlamlı bir bütün haline getirdikten sonra boğazımı temizleyip devam ettim. "İzniniz olursa asistanlığı bırakmak istiyorum."

Bu cümle dudaklarımın arasından döküldüğünde tüm bedenimde taşıdığım koca bir ağırlıktan kurtulmuştum sanki. Rahat bir nefes çıktı ağzımdan ve heyecanla Bay Lefter'in onaylamasını bekledim.

Adamın yüz ifadesinde bir değişiklik olmadı, dudakları aşağı doğru büküldü ve kötü bir şey varmış gibi, "Ah," dedi. Kafasını ağır ağır iki yana salladı. "Keşke bu isteğini geçen hafta dile getirseydin."

Bakışlarıma sorgulayıcı bir ifade yerleştiğini biliyordum. "Neden?" diye sordum hemen, mantıklı bir açıklama duymak istercesine.

"Cuma günü sarayın eğitim yöneticiliğine asistanlık dosyasını gönderdim, bu sabah onay mektubu geldi ve yanımdaki görevin resmileşti."

Sert bir tokat yemişçesine duraksadım, dudaklarım kendiliğinden açıldı. Birkaç saniye kazık yutmuş gibi öylece dikildikten sonra nihayet ağzımı tekrar hareketlendirdim. "Bu..." dedim telaşla. "Bunun başka bir yolu yok mu? Yani yine de iptal edilemez mi?"

Başını olumsuz anlamda salladı. "Maalesef dönem sonuna kadar iptal edilemez."

İçten içe küfrettim. İriyarı dehşet dalgaları beni içine aldı ve suyun dibine gömdü. Her yanım dehşetle sarmalandı. Alaz'a bunu nasıl söyleyeceğim konusunda en ufak fikrim yoktu, tek bildiğim sakin bir tepkiyle karşılaşmayacağımdı.

Bay Lefter elini kaldırıp omzuma yerleştirdiğinde aklımdaki Alaz görüntüsü bir balon gibi patlayıp yok oldu ama balonun içindeki zehirli hava gazı tüm benliğimi sarmaladı. Gözlerim önce montumun üzerindeki ele, ardından kahverengi gözlere ilişti. "Zaten son dönemindesin Efsan, biraz daha sık dişini. Birkaç ay sonra kendiliğinden sonlanacak."

Bunu söylemek de anlamak da kolaydı. Zor olan bunu Alaz'a nasıl söyleyeceğim, ona nasıl kabullendireceğimdi. Güçlü bir girdaba kapıldığımın farkındaydım, saadet benden an itibariyle uzaklaşmıştı.

Bay Lefter'in odasından büyük bir hayal kırıklığıyla çıktım. Az sonra Alaz'la yaşayacağımı bildiğim tartışma, şimdiden bedenimde yüksek bir ısıya sebebiyet vermişti. Üzerimdeki şişme mont beni terletmeye başladığından çıkardım, elimde tutuyordum. Bu sefer asansöre korktuğumdan değil, Alaz'la olan karşılaşmamı biraz daha geciktirmek için binmedim. Ayaklarıma beton dökülmüştü sanki, ağır çekimde çıktım tüm basamakları.

Koridor, ilk geldiğim an kadar sakin değildi, öğrenciler az da olsa doluşmaya başlamıştı fakat tanıdık bir simaya rastlamadım. Dik duruşumu kaybetmeden eğitim alanının diğer her detayı gibi bir saray odasını andıran yemek salonunun kapısından ilk adımı attığımda gözlerim Alaz'ı görmek için dolaştı çoğu masanın boş olduğu salonda.

Önsezilerimi dinleyerek başımı hafifçe sağıma çevirdiğimde Alaz'ın orada olduğunu gördüm. Birkaç metre ötemde, uzun pencerenin kenarına denk gelen altın sarısı rengi saten örtünün süslediği masadaydı. Sandalyesi yuvarlak masanın biraz gerisindeydi, bu sayede rahat bir şekilde oturduğunu görebiliyordum. Sırtı sandalyeye yaslıydı, bakışları üzerimdeydi ve bu yürüdüğüm an ayağımın birbirine dolanmasıyla düşmemi mümkün kılıyordu.

Bana. Öyle. Bakmayı. Bırakmalıydı.

Bakışı yetmiyormuş gibi masanın üzerindeki kahve bardağını kulpundan tutup yukarıya kaldırarak bana doğru tutup hafiften gülümseyince tüm gerginliğime rağmen gülümsemeden edemedim. Etkisini biraz olsun azaltmak amacıyla derince soludum, göğsüm heyecanla yükselip alçaldı. Nihayetinde artık bir kaçışımın olmadığını bilerek Alaz'a doğru yürümeye devam ettim.

"Efsan."

Ben ikinci adımımı atamadan işittiğim bu tanıdık ses, akabinde kolumu tutan güçlü el, daha fazla yürümeme engel oldu. Bakışlarım Alaz'dan istemsizce ayrıldı ve beni durduran kişiye ilişti.

Neredeyse unuttuğum koyu mavi gözbebeklerini görünce şaşkınlık beni ele geçirdi. Son gördüğümden bu yana sarı tüylere sahip sakallarının yanaklarını az çok sarmaladığı buğday tenli çehresine bakakalırken dudaklarım kendiliğinden aralandı. "Sıraç," dedim sorar gibi. "Burada ne arıyorsun?"

Bu sırada tam sırtımda bir çift siyah gözün attığı delici okları yeniden sezmeye başlamıştım. Alaz muhtemelen ben Sıraç'a döndüğüm andan beri iyice dikkat kesilmişti. Ondan zerre hazzetmediğini biliyordum.

Sıraç bakışları kadar sıcak elini bileğimden ayırdığında birbirine değen tenlerimizin iletişimi kesildi. Dudakları narin bir tebessümle şenlendi, gülümsemesi yine aynı samimiyeti taşıyordu.

"Seni arıyordum," diye yanıtladı sorumu tebessümü yüzünden silinmeden. "Sabahları erken geldiğini biliyorum, bir profesöre asistanlık yapıyormuşsun." Elini ensesine attı, yüzünde çekimser bir ifade oluştu. "Bu saatlerde buralar boş oluyor. Seni rahat bir şekilde görebileceğimi düşündüm."

Tebessümüne karşılık verdim. "Aslında şu anda profesörün odasında olmam gerekiyordu ama bugün bana ihtiyacı yokmuş. Yani başka bir gün gelseydin muhtemelen göremeyecektin."

Bu sefer kaşları havalanırken inci kadar beyaz dişleri gözler önüne serildi. "Müthiş bir zamanlama yapmışım desene."

Başımı salladım. Sıraç'la konuşuyordum fakat aklım bizi izlemekten bir an olsun geri kalmadığını düşündüğüm Alaz'daydı.

İki elimle montumu sıkıca kavrarken aklımdaki Alaz figürünü yok etmek için çabaladım. "Ee," diye sordum. "Sabahın şafağında buraya gelmenin tek sebebi beni görmek istemen mi?"

"Bir de bahanem var tabii," derken omuzlarını kaldırıp indirdi.

"Bahane?" diye sorduğumda, gözlerim kendiliğinden kısıldı.

Sıraç sol elini kaldırmasa bakışlarım hiç oraya inmeyecek ve elinde tuttuğu zarfa dikkat kesilmeyecektim. Bu, kenarları altın varaklı koyu gümüş rengindeki zarfı çok değil, daha dün görmüştüm. Alaz'ın ablası Şimay'ın getirdiği Cadı ve Caris Sarayı'nda yapılacak olan düğün davetiyesinin aynısıydı. Alaz'ın gelebilmem için babasıyla konuşacağını söylediği düğünün davetiyesiydi, daha bu sabah konuşmuştuk. Ve ben Sıraç'ın ayağına gitmeden, o benim yanıma gelmişti.

Bu beni öyle sevindirmişti ki neredeyse gülecektim, kendimi zor zapt ettim. Yutkundum ve sanki daha önce görmemişim gibi çenemi sol omzuma doğru kaldırarak, "Bu nedir?" dedim.

Sıraç'ın dudakları sorumu yanıtlamak için bir kez daha aralandı.

"Çöplüğünün yolunu mu kaybettin?"

Fakat bu yanıt elbette ondan çıkmamıştı. Ne ara yanıma geldiğini bilmediğim Alaz'dı konuşan. Sağ tarafımdaydı, gözleri bana değil, doğrudan Sıraç'a odaklıydı. Kaşları çok az inmişti gözlerinin üzerine ve bakışları hiç kullanılmamış bir jilet kadar keskindi.

Sıraç'ın koyu mavi gözleri Alaz'ı bulduğunda aynı ifadenin onda da olduğunu fark ettim. Birbirini görünce ifadeleri değişen ve ortalığı birbirine katan kedi köpek gibilerdi. Sıraç, Alaz'ın tavrına karşılık olarak başını hafifçe eğip çehresine oldukça yapay bir gülümseme yerleştirdi. "Benimle uğraşma Şahzade," dedi ciddi ciddi. "Buraya senin için gelmedim. Aramızda çıkacak yeni bir arbede hoş karşılanmaz."

"Ne o," derken birkaç santim daha uzun olduğu için onu üstten üstten süzdü Alaz. Başını hafifçe geriye atmıştı, o da rahat görünüyordu. "Seni bir kez daha yerle bir etmemden mi korkuyorsun?"

Sıraç, Alaz'ın kışkırtıcı cümlesine bir karşılık vermedi, soluklanmakla yetindi. Gözlerini âdeta devirerek tekrar bana çevirdi. "Burası sabahları düşündüğüm kadar sakin olmuyormuş. Dışarıda konuşalım mı biraz?"

Ne yapacağımı bilemeden ağzımı açtığımda Alaz bir adım öne giderek beni arkasında bırakıp Sıraç'la arama etten kemikten bir paravan oluşturdu. "Konuşamazsınız," dedi kutuplardan alınmış bir buz kütlesinden daha soğuk ve mesafeli bir sesle. "Ne içeride ne dışarıda." Sonra sesini biraz yumuşattı. "Çünkü o da benim gibi carislerden pek hazzetmiyor," deyip bana baktı. "Değil mi sevgilim?"

Ortamın gerilmeye başladığını iliklerime kadar hissedebiliyordum. Böyle durup maç spikerinden hallice aval aval onları izlemek yerine nihayet harekete geçmeyi akıl edebildim. Sakin davranmasını sağlamak amacıyla Alaz'ın tişörtünün açıkta bıraktığı kolunu tuttum. "Alaz," dedim uyarır gibi. Öyle gerilmişti ki tuttuğum kolundaki kabaran damarları hissetmiştim.

Yemek salonuna sürekli birileri girip çıkıyordu, bir kez daha çıkacak tartışmanın sebebi olmak zaten üzerimde olan gözlerin bu defa başka hiçbir yere dönmemesine vesile olabilirdi. Bu tehlikeli bir hadiseydi, mantıklı davranmam gerekiyordu. "Sanırım Sıraç'ın bana vermek istediği bir şey var," diyerek ilgisini başka yöne çekmeyi denedim.

Söylediğimle Alaz'ın gözleri de Sıraç'ın eline indi, alt ve üst kirpikleri birbirine yaklaştı; rahatlayacağını düşünüyordum ancak saadetin zerresi seçilmiyordu, öfkesinde bir miktar azalma görülmedi.

Sıraç elindeki davetiyenin kenarını sıkarken bana bakarak başını salladı. Nihayet laciverte çalan gözleri tekrar beni bulduğunda zarfı uzattı. "Bu, abim Yekta'nın düğün davetiyesi." İçeriğini bildiğim halde şaşkınlıkla büyüttüm gözlerimi. "Seni özel olarak davet etmek istedim. Katılırsan babam çok memnun olur, tabii ben de öyle."

Montumu tuttuğum sol elimi Sıraç'a doğru uzattım ve silik bir tebessümle davetiyeyi alacağım sıra Alaz, kara gözlerini ellerimizin üzerinde tuttu. "Nazik davetin için teşekkür ederiz ama... senin vereceğin davetiyeye gerek yok," dedi. "Efsan benimle gelecek. Olması gerektiği gibi."

İşte başlıyorduk. Alaz'ın bu teklifi susarak dünyanın en sevimli haberini izliyormuş gibi seyretmesini beklemiyordum fakat karşı çıkacağını da düşünmüyordum. Çıkmamalıydı, babasıyla konuşmasından hayli hayli iyiydi bu durum. Mahvedemezdi.

Uyarıcı bir işaret vermek için başımı Alaz'a çevirdiğimde Sıraç benden önce davrandı. "Size ulaşan davetiye sadece kraliyet mensuplarını kapsıyor. O davetiyeyle Efsan'ı saraya sokamazsın."

"Güzel," dedi Alaz ve başını bundan memnunmuş gibi eğdi. "O zaman ben de saraya girmem, zaten ölüp bittiğim bir etkinlik değil."

Ağzından çıkanı kulağı duymuyordu. Dün, ablası geldiğinde bu davete katılmanın aradaki husumeti eritme konusunda ne kadar önemli olduğunu söylemişti. Alaz'sa şimdi, yine benim yüzümden düğüne katılmayacağını söylüyordu. Bu adamın gözü karalığı, inadı ve o inadın görme gücüne çektiği perde beni öldürecekti!

"O senin fikrin, saygı duyarım," dedi Sıraç aşağı kalmadan. Ardından tekrar bana baktı, elindeki davetiyeyi sallayarak hatırlattı. "Ben yine de davetiyeni vereyim Efsan, sen de özgür iradenle katılım durumuna göre beni haberdar edersin."

Karşı çıkacağına emin olduğum Alaz'a fırsat vermeden çevik bir hareketle davetiyeyi aldım. "Teşekkür ederim," dedim alelacele, sezdiğim gerginliğin patlamasını önlemek amacıyla sesimdeki mesafeye dikkat ederek. "Gelmeyi isterim."

Alaz kafasını bana çevirdi ama manipüle olmamak için ona bakmadım.

Alaz'ın aksine Sıraç rahatlamış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Haberleşiriz."

Başımı sallayarak, "Hı-hım," dedim. Davetiyeyi aldığım elimi indirdiğimde Sıraç başını eğerek beni selamladı ve bakışları Alaz'la son kez çarpıştı. Başka bir şey söylemeden yemek salonunun altın işlemeli, hep aralık duran kapısından hızla çıkarak gözden kayboldu.

"Ne yapıyorsun sen?"

Alaz'ın öfkeli ses tonu salonda bir anda patlamıştı. Beklemediğim bir tepki değildi o yüzden afallamayı es geçtim. "Mantıklı düşünerek doğru olanı," dedim altta kalmadan. Çenemi yukarı kaldırdım, başımı dik tuttum. "Düğüne senin ailenle gitmek istemiyorum. Ayrı takılırız. Doğru olan bu."

"Ne doğrusundan bahsediyorsun?" Konuşmasına devam etmeden önce salona giren kişilere göz ucuyla baktı, devam etmek için yanımızdan uzaklaşmalarını bekledi. Ve çatık kaşlarının altında, alev saçarak kendini belli eden kömür karası gözler yine bana ilişti. "Ne istiyorsun, üç gün boyunca benden ayrı olup carislerin tarafında durmayı mı?"

"Bağırma," diye uyardım onu. Dolan masalardaki neredeyse tüm bakışlar, içlerinde yeşeren belirgin merakla bizim üzerimizdeydi. Şimdiden arkamızdan konuşulacak türlü dedikoduyu duyabiliyordum. "Herkes bize bakıyor, dikkat çekiyoruz."

Sahiden bu detayı unutmuş gibiydi, kafasını çevirip sırtını döndüğü kişilere baktı. Alaz'ın bakışıyla yüzü bize dönük olanlar ya başlarını eğdi ya da başka bir şeyle ilgileniyormuş gibi yaptı. Alaz dudaklarından dökülen bezgin bir nefesle önüne döndü. "Ağız tadıyla kavga da edemiyoruz," diye geveledi ve başıyla kapıyı işaret ederek, "Yürü," dedi.

İtiraz etmedim, daha fazla birilerinin seyir aracı olmak istemiyordum bu nedenle onun peşinden yürüdüm. Yemek salonundan çıktık. Uzun, ince koridor boyunca ilerledik, yolun sonuna yaklaştığımızda boş dersliklerden birinin kapısını açtı ve kahverengi ahşap masaların yukarıdan aşağıya dizildiği amfiye önce benim içeriye girmemi bekledi. Hemen sonrasında peşimden girip kapıyı kapattı.

Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapatmadan elini uzattı. "Davetiyeyi ver." Davetiyeyi tutan elimi hemen belime sakladım. "Efsun," dedi uyarırcasına.

"Bunu yapamam." Başımı olumsuz anlamda salladım. "Alaz, düzgün düşünmüyorsun. Davete kraliyetle gidemem, babandan bunu isteyemezsin. Zaten benden yeterince rahatsız oluyorlar, daha fazla gözlerine batmak bir şeylerden işkillenmelerine sebep olacaktır."

"Cadılarla dolu bir saraya gidiyoruz Efsun!" diye bağırdığında yerin titrediğini sandım. "Bir lunaparka ya da sıradan bir nikâha değil! Ayrı takılamayız, sürekli yanımda durman gereken yerlerin en önemlilerinden biri o saray. Ve ayrıca... Sıraç'ın davetlisi olarak, onunla gidemezsin. Sen... Benim sevgilim olarak tanınıyorsun ve bu ne saçma bir durum oluşturur, farkında değil misin? Ben niye sevgilimi bir başkasının davetlisi olarak göreyim orada? Herkes aramızın bozuk olduğunu düşünecek ve bu istediğim bir şey değil."

"Ayrı ya da bir ne fark eder? Aynı yerde olacağız sonuçta, kimin yanında durduğum önemli değil. Sürekli gözünün önünde olacağım. Bir süre aramızın bozuk olduğu düşünülebilir. Esas önemli olan kitabı bulmak, aramızdaki ilişkinin nasıl göründüğü değil."

Çenesi kasıldı. Bir süre sessiz kaldı, ifadesinde bir kırgınlık sezer gibi oldum ama çok çabuk dağıldı. "Sürekli gözümün önünde, Sıraç'la yan yana olacaksın," diye düzeltti cümlemi kısık çıkan sesiyle. "Yalnız kaldığın ya da kalmadığın her an o sarı kafa istenmeyen ot gibi yanında bitecek ve ben seni sadece uzaktan izlemek zorunda kalacağım. Buna dayanabilir miyim ben?"

"Kitap için."

"Efsun," dedi alçak bir sesle. "Yapma. Anla beni." Yaklaştı. "Beni seninle sınama güzelim. Başarılı olamam."

Sözleri içime dokununca zarfı tutan parmaklarım gevşer gibi oldu. Gerçekten istemiyordu ve onu üzmek taraftarı değildim ben de. Biraz gevşedim. "Nasıl başka yol bulacağız?"

Elini kaldırıp avcunu çeneme yasladı. Başparmağıyla yanağımı okşarken, "Bana biraz zaman ver," diye mırıldandı. "Ben halledeceğim. Olur mu?"

Yanağımı avcuna bastırdım, verdiği sıcaklığı seviyorum. "Peki," diye onayladım onu. "Ama bu davetiyeyi atmayacağım. Ailenle gitmemizden başka bir yol bulamazsan son tercih olarak bunu kullanacağım. Tamam mı?"

"Tamam."

"Söz mü?"

"Söz, Efsun, söz."

Başımı ağır ağır salladım. Bu sırada Alaz, "Lefter'le konuştuğunu umuyorum," dedi elini yanağımdan çekmeden. "Ve asistanlığa bir son verdiğini."

İşte, esas konuya gelmiştik.

Derin bir nefes aldım, aldığım nefesi serbest bıraktım. Planlarımın arasında Bay Lefter'den bahsetmek yoktu. Alaz sorana kadar bu konuyu hatırlatmamayı düşünüyordum ancak artık bunun için çok geçti. Cevap vermek yerine gözlerimi kaçırdım ve sessiz kaldım.

Kaşları gözlerine yaklaştı. Çenesi sağ omzuna doğru kalktı. "Konuşmadın mı?" diye sordu, sesi buz gibiydi.

Dudaklarım cevap vermek için hareketlendi fakat konuşmadan önce kelimeleri tartmazsam çuvallayacağımı biliyordum. Ağzım kapandı. Akıllı cümlelerimin saklı olduğu sandık kapanmış, kilitlenmiş, anahtarıysa kaybolmuştu. Ne diyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu pirincin taşı ayıklanacak gibi değildi. Yutkundum. "Konuştum..." diyebildim sessizce ama devamını getiremedim.

"Ve görevinden istifa ettiğini söyledin?" Artık eli yanağımda değildi.

Başımla onayladım. "Evet, söyledim."

Gözleri ifademi okumaya çalıştığını belli ederek kısıldı. "Ve bu saçmalığı sonlandırdın?"

Sükût beni davet ettiğinde koşarak ona sığındım. Yapacak başka bir şeyim yoktu, en güvenilir liman oydu. Seçtiğim herhangi bir olumsuz cümle Alaz'ın tutuşmaya hazır fitiline çakmak olacak, onu yakacaktı. Sustum ancak bunun da işe yaramayacağını biliyordum.

"Ve bu saçmalığı sonlandırdın?" diye tekrarladıktan sonra çenesini sola doğru hareket ettirdi. "Değil mi Efsun?"

Gerçeği söylemeliydim. Yersiz bir telaşa kapılmamalıydım. Bu benim hatam değildi, isteyerek yapmamıştım. Beni suçlayamazdı. Rahatsız hissetmemeliydim.

Burnumdan derin bir nefes aldım. "Söyledim. Söyledim ama..."

"Ama?"

Bir defa daha yutkundum, boğazımın tam ortasına kurulan o barikatın hacmi büyümüştü. "Bay Lefter ismimi eğitim yöneticiliğine göndermiş. Dönem sonuna kadar iptal etmek mümkün değilmiş."

Alaz önce ağzını açtı, sonra kapatıp hiçbir şey söyleyemeden sustu. Soluklandı, bakışlarını soluna çevirdi. Dudaklarını sıkıca kapattı. Bir kez daha nefes aldığında burun kanatları genişledi. Sakince konuşmaya devam etti.

"Efsun," dedi. "Efsun," diye yineledi. "Ah Efsun..." Yutkundu. "Ben sürekli senin saçının teline bile zarar gelmemesi için çabalarken sen kendini nasıl atıyorsun bunca belanın içine?"

Kırgınlık ve kızgınlık sesinde öyle bir olmuştu ki hissettirdiği duygular karşısında afalladım. Toparlanmak için birkaç saniye öyle beklemem gerekti. Bu sefer derince soluklanan ben oldum. "Benim suçum ne?" diye karşılık verdim. "Nereden bileyim adamın böyle bir şey yapacağını?"

"Senin suçun tam da bu! Hiçbir şey bilmediğin halde her şeye musallat oluyorsun."

"Musallat olmak mı?" derken kaşlarım iyice çatıldı. "Bay Lefter'in asistanı olmayı ben mi istedim? Ne diye yersiz tartışma çıkarıyorsun?"

"O adamla konuşmak için bin tane fırsatın vardı. Hepsini kendi ellerinle teptin!"

"Kendi ellerimle falan tepmedim. Adam konuşmama fırsat vermedi. Hiçbirinde cümlemi tamamlama imkânı sunmadı."

"Kimi kandırıyorsun sen?" derken sesi yükseldi. Ardından kendini kontrol ederek devam etti. "Karan güvenilir biri değil diyorum, adamla tek başına dolaşıyorsun. Sıraç güvenilir biri değil diyorum, onunla festivale gidiyorsun, bir de üzerine arkadaşlık kuruyorsun. Bay Lefter bir işler çeviriyor olabilir, zarar görmeni istemiyorum, uzak dur diyorum. Deliriyorum ya, sana zarar gelecek diye deliriyorum ama ne hikmetse adamın asistanı oluyorsun. Artık eminim. Sırf olaylara daha çok dahil olmak adına ayrılmadın asistanlıktan; Lefter'in sözlerini tamamlamana engel olmasına izni sen verdin. Neden? Çünkü yaşadıklarından ders almayan *lanetli insan* Efsan Erez şimdi de profesörün dikkatini çekmek istiyor. Başında yeterince bela yokmuş gibi!"

Afalladım. Duraksadım. Beni duraksatan, kurduğu suçlayıcı cümleler değil, tiksinç bir şeymiş gibi üstüne basarak kullandığı "lanetli insan" tamlamasıydı. Alaz'ın dudaklarından bana karşı ilk kez duyduğum bu sözle beynim bir zelzeleye tabi tutulmuşçasına titredi, gözlerim

acıyla yandı ve burnumda belirgin, keskin bir sızı hissettim. Öyle ağır gelmişti ki o söylediği, ne yapacağımı bilemedim, ellerim titredi, aldığım nefes az geldi. Yaralanmış gibi hissettim, kalbimin üzerine bir bıçak darbesi almıştım, kan yoktu, bıçak görünmüyordu ama yüreğim kanıyordu.

Sözcükler bir yerlere saklandı, bende onları bulacak derman kalmadı. Soluklarım sivri uçlu dikenlere dönüşüp ciğerime battı, gözlerim yandı fakat yaşarmaması için nefeslenip dudaklarımı sıkı sıkıya kapattım.

Alaz'ın çatılan kaşları normal halini almış, gözbebeklerinde bir pişmanlık gölgesi belirmişti. "Efsun," dedi çaresiz kalmış gibi.

Ve ben uzun zaman sonra ilk kez, "Efsan," diye düzelttim onu titrek sesimle. "Benim adım Efsan. Efsan Erez."

Lanetli insan Efsan Erez.

Ardından yanından geçip gitmek adına hızla adımladım. İkinci adımımda kolumu tutacak gibi oldu lakin çevik bir hareketle sıyrılıp, "Dokunma," dedim ve hızımı artırarak yürümeye devam ettim.

"Efsun," dedi yine arkamdan ilerlerken fakat durmadım ve amfinin kapısını açıp çıktım. Kalabalıklaşan koridorda kimseye dikkat kesilmeden birkaç metre uzağımda olduğunu bildiğim kızlar tuvaletine doğru koştum. Alaz'ın aradaki mesafeyi kapatmasına fırsat vermeden içeri girdim ve kapıyı kapatıp sırtımla başımın arkasını kapıya yasladım.

Kendimi serbest bırakıp delicesine ağlayacağım sıra lavabonun önünde saçını başını düzelten üç kızın meraklı gözlerle beni izlediğini fark edince bu isteğimi zapt etmek zorunda kaldım.

Bir kez daha soluklandım, kapıdan ayrılıp o kızlara istedikleri manzarayı vermeden boş olan bir musluğun önüne geçtim. Suyu en soğuk derecesine getirip avuçlarıma doldurarak yanan yüzüme çarptım. Ancak içimde harlanan ateş bana mısın demedi.

☽

Eğitim alanında günümün kalanını Alaz'la yan yana gelmemek adına tüm dersleri ön sırada dinleyerek geçirdim. İstese yanımdakilerden birini tek bakışıyla kaldırıp benimle oturabilirdi ancak bunu yapmadı. Bana nefes alabilmem, işittiklerimi sindirebilmem için zaman tanıdı.

Mehsa'nın yokluğunu o kadar çok hissediyordum ki utanmasam yanımda değil diye ağlayacaktım. Kalbimdeki ağrıyı yatıştırmak için bir ilaç istiyordum. Kendimden bana fayda yoktu, yaptığım şey kurulan o sarsıcı cümleyi zihnimde defalarca oynatıp daha çok büyümesini sağlamaktan öteye gidemiyordu. Yaşadığım en değersiz, en kasvetli altı saat buydu sanki. Ne duyduğumu dinledim ne etrafımda olup biteni gözlemledim.

Kalbim ağladı, bense hıçkırıklarını dinledim.

Eğitim sonlandığında Alaz'la karşılaşmamak adına en önde olmanın verdiği avantajı kullanarak herkesten önce ayaklandım, kimsenin önüme geçmesine fırsat vermeden elimde tuttuğum mont ve davetiyeyle kapıya ilerledim. Başımı kaldırıp çıkışı kontrol ettiğimde Alaz'ı kapının önünde görmeyi beklemiyordum. Midem kasıldı. Ona bakmak istemediğimden kafamı çevirdim ve yolumun kalanını yeri izleyerek yürüdüm. Kapının önüne geldiğimde Alaz açtı, tepki vermeden dışarı çıktım.

Koridor boyunca bir gölge gibi peşimden ilerledi.

Eğitim binasından çıktığımda dinen yağmurun ardında bıraktığı soğuk rüzgâr ilk saniyede titrememe vesile oldu, dağınık bıraktığım saçlarım uçuşarak yüzüme çarptı. Elimi kaldırıp yüzümü açıkta bırakmak için görüşümü engelleyen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. İçimdeki yangın öyle büyüktü ki soğuk işlemiyordu. Ne yapacağımı kestiremedim, yanımda beş kuruş para yoktu. Hoş, olsa da tek başıma hareket etmemin güvenli olmadığını biliyordum. Ne olursa olsun Alaz'a muhtaçtım, en azından güçlerimi kontrol altına alana kadar öyleydim. Bu hiç hoşuma gitmiyordu ama başka çarem yoktu.

Islak merdivenleri beş karış olduğuna emin olduğum suratımın desteklediği ruhsuz ifademle indim. Ellerim donma noktasına gelmişti, zayıf bedenim fırtınalı havada bir ağacın dalına tutunmaya çalışan yaprak gibi titriyordu fakat rahatsız değildim. Sessizce yürümeye devam ettim, Alaz'ın arabasının önüne geldiğimde kilidin açılmasını bekledim. Sürücü kapısının önüne geçip elini kapı koluna attığında kilit sesi duyuldu. Beklemeden araca girdim, kapımı kapattım ve emniyet kemerini taktıktan sonra başımı hemen cama yasladım. En iyisi buydu, çocukça tavırlar sergileyip kendimi tehlikeye atmayacaktım.

Alaz da araca binip ellerini direksiyona yerleştiğinde motorla ısıtıcı da çalıştı. İçeriye dolan sıcak hava odunsu kokusunu eşsiz bir tütsü gibi yayıyordu ve o büyülendiğim koku bugün kalbime açılan oyuğa tuz misali basılıyordu. "Lanetli insan" beynimin her köşesine tek tek dokunup takılı kalan bir plak gibi tekrarlıyor, başa sarıyor ancak hiç susmuyordu. Aramızdaki derin sessizlikse bunu tetikliyordu.

Araba çalışıp park edildiği alandan tekerleklerinden yayılan tiz çığlıkla, yüksek süratle ayrıldı ve aynı hızda yolda akıp gitti. Müzikçalar açık değildi, nefes alışverişlerimizi bastırmaya çalışan yelin ıslığı andıran uğultusu duyuluyordu. Alaz'ın bakışları arada bir bana dokunuyordu lakin hiçbirinde ona karşılık vermiyordum. Ona ne çok değer veriyorsam, başkasından duysam alıştığımdan önemsemeyeceğim sözler onun dudaklarından döküldüğünde öldürücü bir darbeye dönüşüyordu.

Araba yol ayrımından evin olduğu tarafa değil de sola döndüğünde şaşırdım fakat nereye gittiğimizi sormadım. Merak etmiştim ama umurumda değildi, sırf bu yüzden onunla olan konuşacak değildim.

Biraz sonra, "Kasabaya iniyoruz," dedi Alaz düz bir ses tonuyla. Gözleri tekrar benim üzerime değdi.

Tepki vermedim.

"Kendi dünyanda hiç dışarı çıkmadığını söylemiştin," diye ekledi. Çamurlu bir yola girmiştik fakat lüks araba bundan zerre etkilenmiyordu. Konuyu nereye bağlayacağı ilgimi çekti ama yine ona dönmedim. "Burada da görevler dışında farklı bir hayat yaşadığın söylenemez... Sana Nephan'ı gezdirebilirim diye düşündüm."

Belki başka bir zaman bunu yapmış olsa sevinebilir, gülümseyip heyecanlanabilirdim. Ancak şimdi ne bekliyordu ki? İçimde bir milimlik kıpırtı bile belirmemişti. Sessiz kalıp yolu izlemeyi sürdürdüm.

"Efsun," dediğinde bir kez daha uyarılıp, "Efsan," diye düzelttim ve hemen ekledim. "Senin işin yoksa kasabaya falan gitmek istemiyorum, eve dönelim."

"Dönemeyiz," dedi, bakışları ona dönmem için büyük bir çaba sarf ediyordu sanki, büyük bir çekimi vardı, mıknatıs gibiydi. "Aramız düzelmeden eve gitmeyi istemiyorum."

Soğuk bir tavırla gülümsedim. "Tabii, Alaz Şahzade ve istekleri, değil mi? Her şey ona göre planlanmalı. Başkasının önemi yok."

"Yok mu?" derken o da gülümser gibiydi lakin bu sitem dolu bir gülüştü. "Önem duygumun tamamen senden oluştuğunu göremeyecek kadar kör müsün? Bunu belli etmek için daha ne yapmam gerekiyor?"

"Körüm, sağırım, aptalım, *lanetliyim,*" dedim son kelimenin üstüne basa basa. "Gayet iyi belli ediyorsun, başka bir şey yapmana gerek yok."

Öfkeyle nefes alıp verdiğini duydum. "Beni çıldırtıyorsun," dedi dişlerinin arasından, arabanın hız seviyesi biraz daha yükseldi. "Beni sürekli seni kaybetmekle sınayıp sabrımı son raddesine kadar tüketiyorsun. Sonra gözüm döndüğünde ağzımdan çıkan saçma sapan kelimelere aldırış ediyorsun. Kendimde mi oluyorum sence ben o zaman?"

"Ben bir şey yapmadım," dedim ters ters ve nihayet ona döndüm. "Sadece suçluyorsun, anlayıp dinlemeden kükrüyorsun ve zehirli kelimelerinle insanı öldürüyorsun! Bu ne tür bir manyaklık bilmiyorum ama başkasından duysam önemsemeyeceğim sözler senden çıkınca kalbime ok gibi saplanıyor. Ve kusura bakma ama ben demirden bir yüreğe sahip değilim, yaralanıyorum."

Bir anda kendimi bu kadar açık etmiş olmak beni rahatsız etti. Nefessiz kaldığımdan soluklarım göğsümü hiddetle şişirdi, açık kalan ağzımı çabucak kapattım ve ona sırtımı döndüm. Kollarımı göğsümde birleştirdim ve sakinleşmeyi denedim.

"Bana arkanı dönme," dedi Alaz, söylediğim onca sözü elinin tersiyle itip sadece buraya takılması asabımı bozdu, gözlerimi devirdim. "Efsun," dedi, bu kelimenin hâlâ etkiliyor olması delilikten başka bir şey olamazdı. "Özür dilemek istiyorum ama o saçma kelimelerin bir işe yaramayacağını biliyorum. Yine de... Özür dilerim." Direksiyonu sola çevirdi, ormanlık alan bitmiş, tek tük evler görünmeye başlamıştı. Bakışlarım her ne kadar onda olmasa da kulağım Alaz'daydı. Kendi kendine iğneler gibi güldü nefesiyle. "Ne saçma. Senin yaralanmanı, üzülmeni, sarsılmanı istemiyorum fakat günün sonunda bunu yapan tek kişi ben oluyorum."

Söyledikleri kelimesi kelimesine doğruydu ama cevap vermedim. Aramızda yine o huzursuzluk verici sessizlik oluştu, yolun kalanında ikimizden de başka bir cümle duyulmadı.

Kasaba diye bahsettiği yer iki katlı müstakil evlerin bulunduğu, evinin olduğu dağ başından daha fazla şehri andıran bir yerdi. İki koca

dağın arasına kurulmuş küçük, şirin bir ilçeyi andırıyordu. Öyle ki havanın kasveti bunu gölgelemiyordu. Yolda insanı andıran kişiyi görmüştüm. Daha da ilginci, burada pek rastlamadığım bir manzarayla karşılaşmıştım: Bir baba küçük kızını omzuna almıştı, arada omuzlarını oynatıyor, kızı düşürecekmiş gibi yapıyor ve gülmesine vesile oluyordu.

Düşündüm... Ben babamla hiç dışarıya çıkmamış, dolaşıp vitrin bakmamıştım ama bahçede onunla oynardım. Aynı şekilde omzuna alırdı beni, kollarımı iki yana açar ve göğü izleyerek bir kuş gibi kanat çırpardım. Kendimi en özgür hissettiğim zamanlardı... Sonra sıra Efser'e gelirdi. Babam, zaman konusunda asla ayrımcılık yapmazdı. İkimizi de aynı sürede alır, eğlendirir ve bundan hiç sıkılmazdı.

Uzun zaman sonra ilk kez ailemi düşünürken gözlerim doldu, araba o baba kızın yanından hızla geçtiğinde yan aynadan uzaklaşan siluetlerini seyre daldım. Burnumu çektim, biriken nefesimi hüzünle serbest bıraktım.

Araba çarşıyı andıran bir sokağa girmişti. Hamallık yapan on yedi, on sekiz yaşlarındaki erkek çocukları ellerindeki paket taşıma arabalarını sürerek etrafta dolaşıyordu. Çoğu kişinin elinde içi dolu kese kâğıtları vardı, herkes alışveriş yapıyormuş gibi görünüyordu ve havada belirgin bir telaş vardı. Sıra sıra dizilmiş dükkânlar görmüştüm: manav, kuaför, kıyafet butiği, market. Bu yaşıma kadar bunları ya sadece siyah filtreli pencereye sahip araba camından ya da televizyon dizilerinde görmüştüm.

Dar sokak bittikten sonra Alaz direksiyonu sola çevirdi, burası az önce önünden geçtiğimiz yere göre çok daha ıssızdı. Sadece birkaç metre ileride ışığı yanan küçük, tek katlı bir dükkân görünüyordu.

Önüne geldiğimizde araba yavaş bir fren yaptı. Alaz'ın bakışları hemen bana ilişti. "İnebiliriz."

İnat edip bir tartışmaya daha başlatmayı istemedim ve kemerimi çıkardım. Onunla tartışma konusunda dahi muhatap olmak istemiyordum. Kapıyı açtım, montumla davetiyeyi arabada bırakarak çıktım. Arabanın etrafından dönüp benim yanıma geldi, elini uzatarak önden geçmem için işaret yaptı. Soğuk havaya meydan okurcasına giydiğim üstümdeki büstiyer nedeniyle hiç oyalanmadan dediğini yaparak içinde ne olduğunu bilmediğim loş ışıklı tabelasız dükkânın içine girdim.

Gözüme ilk ilişen, havada duran toprak rengi gömlek oldu. Gömlek tıpkı bir hayalet gibi kendiliğinden yukarıda duruyordu, bu görüntü beni anlık olarak korkuttu ve ağzımdan küçük bir nefes sesi çıktı. Dikkatli baktığımda gömleğin üzerinde iğne ve ipliğin kendiliğinden dikiş yaptığını gördüm. Evet, gömlek kendi kendine dikiliyordu.

Hareket ettikçe *tık tık* seslerinin yükseldiği dikiş makinesine baktığımda onun da tozpembe, saten bir eteği diktiğini fark ettim. Etraf, adım attığımız zemin de dahil olmak üzere kumaş parçalarıyla doluydu. Dikiş makinesinin olduğu masanın ardındaki sandalyede oldukça yaşlı görünen, beyaz saçlı tonton bir kadın oturuyor ve önüne düşen başından rahatsız olmadan horlayarak uyuyordu; yuvarlak çerçeveli gözlüğü burnunun ucuna kadar inmişti, neredeyse düşecekti.

Alaz masaya doğru yürüdü, elini yumruk yaparak tam üç kere masaya vurdu toz parçaları tavandaki turuncu loş ışığa doğru yükseldi. O sırada yaşlı kadın irkilerek kafasını salladı, gözlüğü burnundan boynuna düştü, korkuyla gözlerini açtı, birkaç kez kırpıştırdı.

"Sizi haylaz çocuklar!" dedi eliyle boynuna düşen gözlüğünü ararken. "Şimdi vereceğim cezanızı!"

Alaz gülümsedi. "Çekmecende saklı göz koleksiyonuna bizimkileri de mi ekleyeceksin yoksa?"

Kadın telaşla gözlüğünü gözüne çıkardığında altı kırışan iri, ela gözleri Alaz'ı buldu. "Alaz!" dedi yaşının sesine kattığı titreşimlerle. "Ne zaman geldin?"

"Yaklaşık bir dakika önce."

"Güzel, bugün de yiyecek param çıktı!" dedi kadın bir çocuğun sevincini andıran tonlamayla. Neredeyse ellerini birbirine çarpıp alkış tutacaktı. "Yine hangi davete katılıyorsun bakalım? Kaç takım dikeceğim?"

Kaşlarımı çattım. Veliaht Prens Alaz Şahzade'nin kıyafetleri bu izbe yerdeki, tozlu dükkânda mı dikiliyordu? Garipsemeden edemedim.

"Bugün kendim için gelmedim," dedikten sonra Alaz her zaman yüzünde görmeye alışık olmadığım o gülümsemesinin gözlerine yansıttığı parıltılarla bana baktı. O anlarda siyah gözlerine iki küçük yıldız yerleşiyordu sanki. Çenesinin ucuyla beni işaret ettiğinde yaşlı kadının meraklı bakışları da beni buldu. "*Sevgilimi* getirdim, ismi Efsan. Onun için bir şeyler dikmeni istiyorum, gitmemiz gereken bir düğün var."

Gözlerimin içine baka baka söylediği *sevgilim* kelimesiyle dudaklarım büyük bir darbe yemişim gibi açılıp kapandı. Bu kadına beni yalandan sevgilisi olarak tanıtma gibi bir zorunluluğu olduğunu düşünmüyordum. Gerçek anlamda söylemişti ki hissettiğim duygular farklıydı.

Beni büyük bir ilgiyle izleyen yaşlı kadın konuşup kendini hatırlatmasa gözlerimi Alaz'dan nasıl ayıracaktım hiçbir fikrim yoktu. "Ah Efsan, ne kadar da güzelsin." Beni baştan ayağa süzdükten sonra bakışları tekrar Alaz'ı buldu. "Buraya ilk defa bir kadınla geliyorsun," derken son hecesini uzattı. "Ve bana ilk defa bir kadın kıyafeti diktiriyorsun." Gülümsemesi sırıtmaya dönüştü ve yanakları iki poğaça gibi kabardı. "Ne dersiniz, elbiseleri dikerken gelinliği de aradan çıkarayım mı?" Keyifle kahkaha attı.

"Şimdi değil," dedi Alaz bana bakarak, sanki bir gün onun için de gelecektik. Hiç tepki vermedim.

Bu sırada yaşlı kadın, "Mesaj alındı," dedi ve şuh kahkahasının eşliğinde gözlerini bana iliştirdi. "Kaldır canım kollarını."

Ben daha, "Ne?" diyemeden kollarım kendiliğinden iki yanıma doğru uçak kanadı gibi açıldı. Bir mezura göğüslerimin etrafını sıkıca sardı, yaşlı kadın gözlerini kısarak göğüs bölgemi incelerken konuştu. ""Hımm... Göğüs seksen altı santim... Küçük ama diri. Küçükler büyüklerden çok daha güzel oluyor, genelde her elbise yakışır."

Yüzümdeki ısı derecesi artarken Alaz'a bakamadan boğazımı temizleyip, "Teşekkürler," diye geveledim.

Kadın aynı şekilde belimi, kalçamı, kollarımı, bacak boyumu da ölçtü ve vücudumun neredeyse her ayrıntısına yanımızda Alaz'ın olmasını umursamadan övgüler yağdırdı, ben renkten renge girerken Alaz büyük bir keyifle renk değişimlerimi izledi. En nihayetinde bu gerici ölçü alma işlemi sonlandığında bize iki saat sonra gelip elbiseleri alabileceğimizi söyledi. Bu kadar kısa sürede bitirmesi imkânsız gelse de sürekli unuttuğum, bu evrenin büyülü olma özelliği kendini hatırlatınca garipsemedim.

Dışarı çıktığımız ilk adımda soğuğun işlediği büzüşen bedenimle onun sırtını izlerken "Nereden çıktı bu kıyafet işi?" diye sordum memnuniyetsiz bir tavırla.

Arabanın kapısına doğru ilerledi, ön yolcu kapısını açtı ve eğildi. Başta içeri girmem gerektiğini söyleyeceğini sandım lakin öyle olmadı, eline aldığı montumla doğrulup kapıyı kapattı. Montu bana uzatırken, "Düğünde giyecek bir şeylerin olmalıydı," dedi.

"Giyecek bir şeylerim zaten var," derken elindeki montu aldım, anında üşüyen bedenimi yatıştırmak için kollarıma geçirdim.

"Yeni bir şeylerin olmalıydı, sürekli o dolaptan giyinmek zorunda değilsin. Delbin'in diktiklerini giymek zorunda da değilsin elbette, burada çok mağaza var. Dilersen bir şeyler bakabiliriz."

Kendi dünyamda tüm kıyafetlerimi internetten seçerdim, babam beğendiklerimi gider alırdı. Hiçbir zaman alışverişe çıkmamıştım, haliyle kızların tutkulu rüyası olarak görünen alışverişin üzerimde henüz bir etkisi olmamıştı. Bu nedenle söylediği öneri içimi az çok kıpırdatmıştı ancak bir şeyler için can atıp yelkenleri bu kadar kolay indirmek istemiyordum.

Ona boş boş baktım. "Teşekkürler, istemiyorum," dedim ruhsuz ifademle. "Dolaptaki kıyafetlerden memnunum, sürekli yenileniyor zaten."

Üzerimi süzdü. "Dolaptan sadece kot pantolon ya da tayt üstüne kazak, tişört seçiyorsun."

Omuz silktim. "Rahatlar çünkü."

"Arzen'e tarzını söylersen daha çok sevdiğin parçalardan eklenecektir."

Etrafı inceledim. "İki saat boyunca tarzımı mı konuşacağız?"

Nefes alıp verdi. "Çarşıyı nasıl incelediğini gördüm. Gezebiliriz."

Bu sefer itiraz etmedim. Her şekilde bu iki saat Alaz'la geçecekti, arabada otursam da beni yalnız bırakmayacağını biliyordum. Bu nedenle en azından boş saatlerce içimin içimi yemesindense başka şeylerle meşgul olup onunla hiç muhatap olmadan biraz kafamı dağıtabilirdim. Gözlerimi kapatıp açarak onayladım. Alaz'ın yok etmeyi denediği fakat benim inatla diri tuttuğum belirgin gerginlikle çarşıya yürüdük.

Birçok kişinin telaşla, sakince ya da umursamaz tavırlarla bir o yana bir bu yana ilerlediğini gördüğüm çarşının içine girdiğimizde, en çok ilgimi çeken şey kapı önlerinde tılsımlı görünen, değişik taşlara sahip takıların bulunduğu dükkânlar oldu. Işıl ışıl rengârenk, çekici kıyafetlerin olduğu mağazaları göz ucuyla süzüp geçerken dışarıdaki takı

reyonlarının arasında dakikalarımı heba ediyordum. İşin garip yanı, almasam bile boş boş gezinerek bir şeylere bakmayı sevmiştim, saçma bir şekilde rahatlatıyordu insanı.

Bir takı reyonunun daha önünde durup doğal taşlarla oluşturulan bileklikleri inceliyorken mağazanın içinden gelen konuşmalara istemeden dikkat kesildim.

"Dünkü saldırı büyükmüş," diyordu bir adam, kapıya yakın olduğumuzdan konuşmalarını iyi duyabiliyordum. Ve saldırı diye bahsettikleri şeyin ne olduğunu merak ederek daha fazla dikkat kesildim. "Çok hasar vermişler Helton'a."

"Karanlık ruhların işi bu," dedi bir diğer adam. "Ruhlupuslar her yerde lanetli arıyor; buraya da gelmeleri an meselesi. Sarayın bir an önce kasabayı emniyete alması gerek, Helton'dan farkımız kalmaz yoksa."

Kaskatı kesildim. Suratıma bir darbe yemiş gibi korku dolu bir ifadeyle Alaz'a baktığımda onun da aynı şekilde konuşan adamları incelediğini gördüm. Bildiğim halde, "Duydun mu?" diye sordum, sesim endişemi açıkça dışavurmuştu.

Gözlerini ağır ağır bana çevirdi ve başını eğdi. "Burada fazla oyalanmasak iyi olur."

Gitmeden önce, "Aradıkları ben olabilir miyim? Ya da Ferman? Birileri onu görmüş olabilir mi?" diye sordum bir adım bile kımıldamadan.

"Ruhlupuslar bu baskınları belli aralıklarla yapar. Sizinle alakası olduğunu düşünmüyorum."

Sakindi, her olayda ifadesiz tutmayı başardığı suratında telaşa ya da tedirginliğe ait bir iz bulamadım. Fakat ilk defa Alaz'ın sakinliği beni yatıştırmadı, zehirli is kokusu yavaştan yayıldı içime, kalbimin etrafını kara bir bulut gibi sardı. İki adamın konuştuğu konu çarşıdan terzinin tozlu dükkânına dönene kadar aklımda tekrar etti durdu...

Delbin'in terzi dükkânına döndüğümüzde yaşlı kadını bu sefer uyuyorken değil, ayakta rengârenk elbiseleri bir kaba yerleştiriyorken yakaladık. Bizi görür görmez, "Ben de sizi bekliyordum," dedi heyecanla. "Elbiselerin hepsini hazırladım."

Bu kadar kısa sürede en fazla iki elbise çıkaracağını düşünüyordum ancak birden fazla paket vardı kadının önünde. Ne kadar normal karşılamayı denesem de hayrete uğramadan edemedim. Yaşlı kadın, önünde

duran bordo rengi bir balerininkini andıracak şekilde kabarık duran elbiseyi eline aldı, pakete yerleştirmeden bize doğru tuttu. "Tatlım, şunu bir deneyebilir misin? Sırtı bağcıklı, bağcıkların boyutuna üzerinde karar vermek istedim."

Kıyafet deneyecek halim yoktu ama kadının gözündeki heyecanı soldurmak istemiyordum. Zaten sorunun bağcık yahut boyutla ilgili olduğunu düşünmüyordum. Kadın, eserlerinden birini üzerimde görüp gururlanmak istiyordu. Kadını kırmayıp başımı salladım ve elbiseyi elinden aldım. Kalın, krep kumaştı. Dokusu sağlam ve kaliteliydi.

"Nerede giyineceğim?"

Kadın sağımda, birkaç metre uzağımdaki kapıyı işaret etti. "Orada deneyebilirsin."

Başımı hafifçe eğdim, Alaz yorum yapmadan sessizce bizi izlemeyi tercih etmişti. Yerdeki çöp kumaşlara basa basa kabine doğru ilerledim. Attığım her adımda bir toz bulutu tavana doğru yükseliyordu, alerjisi olan bir insanın burada kriz geçirmeden durması çok zordu. Gri kapının pas tutmuş demir kolunu yavaşça çekip kapıyı gıcırdatarak açtım. Tavandaki dirençsiz lamba ben içeri girdiğimde yanmıştı ama yanıp sönen ışığının pek de bir fayda sağladığı söylenemezdi. Küçük ve dar odaya girer girmez kapıyı arkamdan kapattım. Elbiseyi bir tarafı kırık, oynayan askılığa astıktan sonra düşündüm. Gerçekten Alaz'ın burada ne işi olabilirdi? Koskoca prensin daha özel ve lüks bir modacısının olması gerekmez miydi? Yalnız kaldığımız anlar boyunca bunu sormak istedim fakat aramız pek iyi olmadığından ve konuşmamayı tercih ettiğimden yapmamıştım. Şimdiyse içimdeki merak büyümüştü. Tüm kraliyet ailesi buradan giyiniyor olamazdı, değil mi?

Düşünce gücüyle bunların cevabına ulaşamayacağımı bildiğimden fikirlerimi şimdilik rafa kaldırdım ve üzerimdekileri çıkarmaya başladım. Oda o kadar dardı ki kıyafetlerimi çıkarırken kolum, bacağım ve kalçam ara ara sertçe duvara çarpmıştı, bunun önüne geçmek imkânsızdı.

Çok fazla oyalanmadan elbiseyi askılıktan alıp hızla başımdan geçirdim. Elbisenin eteği belime tam oturmuştu, dizlerimin bir karış üzerindeydi ve bacaklarımı ön plana çıkarıyordu. Ama ön kısmı üzerimde durmuyor, düşüyordu onu sabit tutmak için fermuar aradım ama bu-

lamadım. Delbin'in bahsettiği uzun bağcıklardan başka bir şey bulunmuyordu.

Tek elimle elbisenin ön kısmını tutarken, diğeriyle bağcıklardan birini yakaladım. Fakat o kadar karışıktı ki hangisi nereyi tutacak, neyi nereden geçireceğim çözemiyordum. İşin kötü yanı, bu lambası bozuk cızırtılar çıkaran odada bir aynanın da olmamasıydı.

Böyle bir yere varamayacağımı anladığımda elbisenin önünü serbest bırakıp tekrar düşmesini sağladım, yapmak istediğim önce bağcıkların yerlerini anlamaktı.

Başım önüme eğik bir halde bağcıkları incelediğim esnada arkamdaki kapının tıklatılmasıyla yerimde sıçradım. Tek elimle elbisenin ön kısmını tekrar gövdeme yapıştırıp, "Henüz giyinmedim," diye seslendim.

"Yardım ister misin? Delbin bağcıkları tek başına yapmanın mümkün olmadığını, *sevgilime* yardımcı olmam gerektiğini söyledi."

Sevgilim kelimesini bilerek söyleyip söylemediğinden emin değildim. Ruhum o an ters takla atıyor, beynim duruyor, kalbim ölüm raddesine geliyordu. "Hallediyorum," derken kekeledim ve önüme döndüm. "Nasıl yapacağımı çözdüm. Geleceğim birazdan."

"Emin misin? Vaktimiz yok Efsun. Adamların konuştuklarını duydun, akşam olmadan buradan gitmemiz gerekiyor."

Atıfta bulunduğu şey ruhlupus tehlikesiydi. Adamların konuştuklarını duymuştum ve aklımdan da çıkaramamıştım, kasveti hâlâ benimleydi ve hayır, ruhlupuslarla karşılaşmak istediğim şeylerde son sırada bile değildi. Bağcıkları geçirmeye çalışırken öfkeyle inledim ve derin bir nefes alıp verdikten sonra elimi kapının kilidine atıp kapıyı açtım. "Tamam, yardım et." Terzi dükkânının içinden gelen ışığın azlığına rağmen beni baştan ayağa inceledi. Kaşlarımı çattım. "Ama uzaktan. Yaklaşma sakın." Bir adım atıp kabine girdiğinde ben de bir adım atıp ondan uzaklaştım ve arkamı döndüm. Oyalanmadan elleriyle elbisenin bağcıklarını kavradı. Duvara temas eden göğsümün ardındaki kalbim deliler gibi atıyordu âdeta.

Önce sırtıma doğru salınan uzun, gür saçlarımı tek eliyle kavrayıp nazikçe sağ omzumdan aşağı bıraktı. Bunu yaparken soğuk parmak uçları ensemden boynuma doğru yakıcı bir etkiyle sürtündü. Yüreğimin sesini duyacak diye korkuyordum, bu normal değildi.

Bağcığı ilk düğümden geçirdiğinde parmaklarının dış yüzeyi sırtımın üst taraflarına değdi bu sefer. Oda dar olduğundan tam arkamdaydı, sıcak nefesi saçlarımın üzerinde tatlı bir yel misali dalgalanıyordu. Attığı her düğümde sırtımı yoklayan soğuk parmaklarıyla yayılan odunsu kokusu ise bu ateşi körükleyen çam dalı gibiydi.

Sessizliğimizin üzerimdeki hükmünü daha çok artırdığını düşünüyordum. Kuruyan dudaklarımda dilimi gezdirdim, yutkundum. Sessizliği ilk bölen ben oldum. "Delbin'e neden beni 'sevgilim' diye tanıtıyorsun?" dedim alçak bir sesle. "Ne gerek vardı? Sevgili miyiz biz?"

Bağcığı üçüncü ilikten geçirdikten sonra sakince yanıtladı. "Değil miyiz?"

Afalladım. Bir daha yutkunmam gerekti. Nefes aldım, kokusu ciğerime işledi. Tek kaşım karşımdaymış gibi havalandı. "Değiliz."

Düğümlemeye kısa bir ara verdi. "Birlikte uyuyoruz, birbirimizi deli gibi kıskanıp saçma sapan kavgalar ediyoruz. Cidden sevgili değil miyiz? Bunları bir arkadaşınla yapabilir misin?"

Bocaladım. Yüreğim kilometrelerce yol koşmuşum gibi hızlandı. Ne diyeceğimi bilemedim, ona olan öfkem içimde bir yerlerde hâlâ diri kalmak için çabalıyordu, bu nedenle içten içe, *Yapamam,* derken dışımdan cevap veremeden bakışlarımı önümde tutmaya devam ettim.

Başını hafifçe eğdi, burnunun ucu yanağıma temas etti, dudakları kulağımın tam yanındaydı. Nefesi yaka yaka tenimde süzülüp giderken, "Yapamazsın," dedi her harfin üstüne basa basa. Şimdi yine o buz gibi rüzgârı bir çöl yeline döndürmüştü, her yer sıcaktı. "Çünkü Efsun," derken elimde olmadan başımı çok az çevirdim, omzumun üzerinden ona bakmak gibi bir hata yaptım. Kömür karası gözler anında beni delip geçti. Ne elini kaldırdı ne de tenime dokundu fakat bakışına eşlik eden soluğu ürpermeme yetti. "Ne yaşarsak yaşayalım günün sonunda sığınacağın kollar benimkiler olacak. Günün sonunda ne yaşarsak yaşayalım gece uyumadan önce zihnimde senin yüzün belirecek. Efsun, *biz birbirimize aitiz.* Bunu inkâr edemezsin, yok sayamazsın. Kız, öfkelen, yönünü değiştir, kaçışı yok; nereye dönersen dön aklında hep benim resmim olacak. Tıpkı ben ne tarafa bakarsam bakayım görmek istediğim tek yüzün seninki olmasını dilediğim gibi."

Bir an sinirlendirip bir an sonra öyle etkileyici cümleler kuruyordu ki daha bu sabah bana karşı kullandığı o kırıcı sözcükler bir anlık da

olsa silinip süpürülmüş, yerini güzel duygulara bırakmıştı. Ona olan zaafım öyle belirgin ve direnç tabakam öyle zayıftı ki bu süslü cümleleri kurmasa bile her şeyi geride bırakıp akıntısına kapılıp gideceğimi bir kez daha anladım.

Ben Alaz'a kapılmaya, onunla sürüklenmeye yer arıyordum.

Delbin kapıya vurup, "Hâlâ halledemediniz mi?" diye sorarak anın büyüsünü yok etmese, kafamı tekrar nasıl önüme döndüreceğimi bilmiyordum. Bu zayıflık moralimi bozdu, her şeyi geride bırakıp ona olan sevgimi haykırmak için deliren ağzımı sıkı sıkıya kapattım.

Kalan zamanda sadece sustum. Fakat bu suskunluğum, söylediği her şeyi sessizce kabullenmekten başka bir şey değildi.

☽

Alaz'la çıktığımız kasaba gezisinin, bana resmi olarak *sevgili* olduğumuzu belirttiği günün üzerinden tam iki gün geçmişti. Aramızdaki buzları eritmiş değildim. Alaz dün sabah saraya gitmişti, bugün yapılacak düğüne ailesiyle katılacaktı. Ve ben, Sıraç'ın davetiyesiyle, onlardan ayrı gidiyordum. Doğru olan buydu.

Saat sabahın dokuzuna geliyordu, davetiyede yazana göre üç gün sürecek olan bu düğün, sabah kahvaltısıyla başlayacaktı. Nikâh bu akşam kıyılacaktı ve kalan iki günde de çeşitli ritüeller düzenlenecekti. Elbette bizim amacımız ne nikâh ne de ritüellerdi; kitabı kontrol etmek için kütüphaneye girmemiz gerekiyordu. Alaz'ın bu konu hakkında bir plan yaptığını öğrenmiştim fakat içeriği hakkında henüz bilgi sahibi olamamıştım. Cadı ve Caris Sarayı'nda buluştuğumuzda bunun hakkında konuşacaktık.

Kuray'ın arabasındaydım. Üzerimde gece mavisi ip askılı saten, düz bir elbise vardı. Köprücükkemiklerinden aşağı uzanan ince askılara zarif, keskin V bir dekolte eşlik ediyordu. Kaburgalarını saran kalın kuşağının hemen sol tarafından, kalem şeklindeki yırtmaçlı salaş etek bölünerek aşağı uzanıyordu. Arzen saçlarımı ensemde dağınık bir topuz yapmış, iki ince tutamını yüzümün iki yanından serbest bırakmıştı. Toprak tonlarında göz makyajı yapmıştı. Dudaklarımı kendi rengine yakın, soluk bir pembeyle renklendirmişti. Sabah için sade ama şık bir kombindi, sönük durmayacağımın farkındaydım.

Fakat herkes gibi ben de esas akşam parlayacaktım.

"Düşman sınırına giriyoruz." Kuray yüzüne yerleştirdiği çarpık gülümsemeyle bu cümleyi kurduğunda başımı kaldırıp ön camdan dışarı baktım. Dışı gri taşlarla döşenmiş, bir hükümdarın kalesini andıran Cadı ve Caris Sarayı'nı gördüğümde içimdeki heyecan arttı. Burada nasıl bir üç gün geçireceğimi, kitabı bulup bulamayacağımı bilmiyordum. Ona yaklaşmış mıydık emin değildim. Avuçlarım terledi, az çok gergindim.

"Sence kitabı bulabilecek miyiz?"

"Fikir yürütmek konusunda berbatım," dedi Kuray kafasını sallayarak. "Ama umarım buluruz. Yani, evine dönmek senin de hakkın sonuçta."

Evine dönmek.

Evime dönmek.

Bu fikir rahatlatmıyordu beni artık, önceden dönemeyeceğimi düşünerek geceleri ağlıyordum... Fakat şimdi, dönebilme ihtimalini bile düşünmek istemiyordum. Kalbim parçalanmış, ikiye bölünmüş gibiydi.

Bunu kendime itiraf etmek benim için çok zordu. *Ve işin kötüsü, daha itiraf edemediğim niceleri vardı.*

Saray muhafızlarının sardığı kapıda yapılan davetiye kontrolü sonrası saraya girdiğimizde gözlerim hemen büyük girişin önünde bizi bekleyen Sıraç'ı buldu. Siyah bir smokin giyinmişti, her zaman alnına düşen sarı saçlarını bugün geriye yatırmıştı ve açık tenli bir erkeğe göre oldukça güzel olan yüzü açıkta kalmıştı.

"İçeriye Sıraç'la girmek konusunda emin misin?" dedi Kuray mavi gözleri bana değerken. "Biliyorsun, bu Alaz'ın pek hoşuna gitmeyecektir."

Omuz silktim. "Etkili bir giriş olur. 'Bunun burada ne işi var?' gibi soruları ortadan kaldırır."

"En büyük etkiyi Alaz'ın üzerinde oluşturacağına eminim," dedi sırıtarak. "O anı görmeyi deli gibi isterdim. Alaz sinirlenince çok tatlı olmuyor mu?" Gözlerini kıstı. "Gizliden videoya mı alsam?"

"Bizim aramızda geçen her şeyi dikizlemekten keyif alıyorsun, değil mi?" dedim, gülümsemesi bana da bulaşmıştı.

"Şu sıralar tek eğlencemsiniz."

Sadece onaylamaz bir tavırla başımı sallamakla yetindim. Birkaç saniye sonra arabayı Sıraç'ın birkaç adım önünde durdurdu. Elini çıkarmak için kapı koluna attığımda, "Sana bol şans," dedi. "Saraya girişinde."

Sıraç arabanın etrafından dolanıp dışarıya çıkmam için kapıyı açtı. Koyu mavi gözleri beni bulduğunda yüzünde o sempatik gülümsemelerinden biri canlandı. Aynı şekilde karşılık verdim lakin tedirginliğim bunu ne kadar içten hale çevirebilmişti bilmiyordum. Ayağa kalktığımda arabanın kapısını kapattı. Topuklular sayesinde boyuna biraz olsun yetişebilsem de yine ondan kısaydım ve yüzüne bakmak için kafamı hafifçe kaldırmam gerekiyordu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi tebessümü silinmeden.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Teşekkür ederim." Çaktırmadan gözlerimle etrafı inceliyordum. "Aslına bakarsan nasıl giyinmem gerektiği konusunda kararsızdım. Umarım kimsenin yanında sırıtmam."

"Sırıtmak mı?" dedi dalga geçercesine. "İçeri girdiğin an diğer tüm kadınların kendini sorgulamasına neden olacaksın."

Tebessümle karşılık verdim. "Kahvaltı başladı mı? Gecikmedim umarım."

"Hayır gecikmedin, birazdan başlayacak." Başıyla önünde iki muhafızın beklediği devasa kapıyı işaret etti. Ardından mavi gözbebekleri yüzümde biraz daha oyalandı. "Girelim mi yoksa biraz daha beklemek ister misin?"

"Hava soğuk, içeri girsek daha iyi olur."

"Nasıl istersen," derken nihayet bakışlarını yüzümden ayırdı, elini saraya doğru kaldırıp ilk önce benim yürümemi bekledi.

Sıraç'la çıktığım her basamakta yüreğim biraz daha hızlanıyordu, göğsümden fırlayıp önüme düşse şaşırmazdım. Huzursuzdum, terleyen avuçiçlerimi elbisemin iki yanına sürerek kurutmak için can atıyordum ama saten kumaşın üzerinde bir ıslaklık izi oluşmasına da gönlüm el vermezdi. Bacaklarım titriyordu, düşmekten korkuyordum. Her an gösteriden kaçan çocuk gibi arkamı dönüp kimseyi umursamadan buradan koşarak uzaklaşabilirdim.

Önüne geldiğimiz kapı, iki yana açıldığında düşündüğümü faaliyete geçirmek için artık çok geçti.

Sıraç'la inmek için merdivenin ilk basamağına adım attığım an, tam aklımda sürekli oynattığım gibi boydan boya dizilmiş ihtişamlı masalarda birbirleriyle muhabbet eden neredeyse herkes yüzünü bize döndü. Bunun sebebi benim güzel görünmem yahut kişisel

başka bir özelliğim değildi; buraya Cadı ve Caris Sarayı'nın veliahtlarından biriyle giriş yapmış olmamdı.

Ve aralarında bir bakış vardı ki içlerinde en koyusu ve en efsunlusuydu. Onca gözün arasından kendini belli eden kömür karası gözleri bulan gözlerim orada takıldı kaldı. Alaz, tıpkı Sıraç gibi simsiyah bir takım giyinmişti lakin Sıraç'ın üzerinde eğreti duran o rengi tüm havasıyla hâkimiyeti altına almıştı. Esmer tenine kara bir gölge gibi yerleşen dehşet verici bakışları, içeri girdiğim ilk an duyduğuma emin olduğum klasik müziği susturdu, diğer herkesi yok etti ve geriye sadece kendisini bıraktı...

Bölüm On Altı

Kadmos Krallığı

Ciğerlerim havayla değil, o alev saçan siyah gözlerden yayılan isle doluyordu. Bacaklarımda adım atacak gücün kaldığına emin değildim, yürümeyi unutmuş gibiydim. Kırmızı halının serili olduğu merdivenin ilk basamağı adım atacağım son şey olacaktı sanki. Hareket etmem gerekiyordu, dik duruşumdan ödün vermeden yürümeliydim, buraya geliş amacımı unutmamalıydım. Başımı önüme eğmeli, o kara gözlerden kaçınmalıydım. Fakat metrelerce uzaklığa rağmen öyle güçlü görünmez bir bağ örülmüştü ki gözlerimizin arasında, bakışlarımı ondan ayırmam mümkün değildi. Bunu ben istiyordum, Alaz istemiyordu ve ben ondan öteye geçemiyordum. Kimse yoktu, etrafındaki herkes silinmiş, o kadar kişinin arasında geriye sadece bütün siyahlığıyla Alaz Şahzade kalmıştı.

Alaz Şahzade ve onun etkileyici bakışları.

Kırgın yüreğim bana ihanet ediyordu. Onu görünce heyecanlanıyor, onu üzme düşüncesiyle yaralanıyor, sızlıyordu. Öfkesini okuyabiliyordum, sıkı sıkıya kapattığı dudakları aralandığı ilk an konuşacağı tek kişi ben olacaktım; bunun farkındaydım. Pişmanlık bedenime dolan tek his olmak için can atıyordu, onu durdurmam gerektiğinin bilincindeydim. Kendime gelmeliydim, gözlerimi Alaz'dan ayırmalı, tepkimi ve buraya geliş amacımı unutmamalıydım. Buraya ne Alaz için ne de eğlenmek için gelmiştim. Nephan'a adım attığım günden bu yana aradığım tek şeyi bulmak için bu saraydaydım: kitap için.

Önüne dön, diye uyardım kendimi içten içe. *O bakışlara hapsolma. Hedefini unutma. Aranızda geçen son tartışmayı, sana söylediklerini u-nut-ma. Kalbinin yangınına aldırış etme, iki gün önce daha beter yanmıştı.*

"Efsan."

Eğer Sıraç, boynuma değen nefesine eş olarak sağ kulağıma yaklaştırdığı dudaklarını açarak ismimi fısıldamasa gözlerimi Alaz'dan ayı-

rıp önüme bakıp bakamayacağımı bilmiyordum. Sıraç'ın kısık sesi bir makas görevi gördü ve Alaz'la oluşturduğumuz o görünmez bağı hiç tereddüt etmeden kesti. Bakışlarım nihayet kalbimin üzerinde büyük dalgalanmalara yol açan adamın çatık kaşlı suratından ayrıldı, başımı çok hafif sağıma çevirdim.

"Merdivenleri inmeliyiz."

Şimdiden boğazım kurumuştu, sesli bir cevap verebileceğimden şüpheliydim, bu nedenle alt ve üst kirpiklerimi birbirine değdirip uzaklaştırarak onayladım. Sıraç elini belime koyduğunda gerginliğim seviye atladı, bunun yürümeye başlamamız için çalınan bir uyarı zili olduğunu düşünerek ilk basamağı inmek için adım attım. Başımı inatla yukarı kaldırmıyor, ayaklarımı izleyerek iniyordum. Fakat Alaz hâlâ o kara gözlerini üzerimden çekmiş değildi. Tüm bedenim etkisi altındaydı, yanlışlıkla kafamı kaldırsam denk geldiğim ilk kişinin yine o olacağı kesindi. Rahat nefeslenemiyordum, havasızlıktan kendimi kaybedip yere yığılsam hiç şaşırmazdım.

"Çok gerginsin," dedi bu sefer Sıraç, ferah soluğu bir kez daha alev alev yanan tenime çarptı.

"Herkes bize bakıyor da ondan," diye geveledim.

"İlk defa böylesi bir etkinliğe yanımda bir kızla giriyorum," dedi eğlenmiş gibi. Mavi gözleri yüzümü inceliyordu. "Alışkın değil kimse."

"Hımm." Basamakları inmeye devam ederken kaşlarımı çok az çatarak tebessüm etmeyi denedim. *Alaz'ı ve bakışlarını unut, rahatla,* diye de uyarmaya devam ettim kendimi. Hoş, bunun çok kolay olmayacağına emindim. "Bakışların esas nedeni tamamen sensin yani."

Benim aksime onun beyaz tenli suratında oldukça içten bir gülümseme peyda oldu. "Ve yanımda *güzeller güzeli* bir kadının oluşu."

Duraksadım.

Sıraç'ı, sadece iyi bir arkadaş olarak görmeyi istiyordum, ona karşı hissettiklerim bu masumane düşünceden öte değildi. Bu çizgiyi korumak amaçlarımın arasındaydı. Kalbimde Sıraç'a yönelik başka türlü hisler barınamazdı. Kalbime ait hissettiğim tek kişi vardı.

Tüm hislerin doruğunu onun sayesinde bazen de onun *yüzünden* yaşayabiliyordu yalnızca körpe kalbim. Bir başkasınaysa şiddetle kapalıydı.

Sıraç'ın söylediğine bir tepki vermeden bakışlarımı kaçırdım bu nedenle ve onun yerine salonu izlemeyi seçtim. Birden fazla erkek hizmetli vardı, ellerindeki servis tepsilerini normalden daha hızlı bir şekilde dolandırıp gümüş rengi saten örtülerin serili olduğu kristal şamdanlarla süslenmiş ihtişamlı masalara büyük bir özenle servis yapıyorlardı. Davetlilerden birçoğu artık önlerine dönüp masalarında oturanlarla muhabbet etmeye devam ediyordu, üzerimdeki ilgi azalmıştı ama o kasvet hâlâ benimleydi. Alaz'ın bakışı zaten hepsine bedeldi ve ben inatla kafamı o tarafa çevirmiyordum.

Merdiveni inmeyi nihayet bitirdiğimizde Sıraç nazik bir tavırla beni hafifçe sola doğru yönlendirdi, ona uyum sağladım. "Özel kraliyet masasında oturmamız gerekiyor," dedi kulağıma doğru sessizce. "Bu seni rahatsız etmez umarım."

"Size özel bir masa mı?" diye sordum.

"Bize ve Varilok Büyücü Sarayı mensuplarına."

Söylediğiyle bedenimin her noktasına sivri uçlu dikenler batırılıyormuş gibi hissettim. Alaz ve bakışlarından kaçmak için yer ararken bir şekilde onun tam dibinde olmak zorunda kalıyordum ve bu iyi bir şey değildi, en azından şimdilik. Fakat kabul etmekten başka şansım yoktu, buraya bu sarayın veliahtlarından biriyle gelmiştim ve onunla olmak zorundaydım. Bu yüzden yüzüm asılsa da reddedemedim. Başımı nazikçe eğerek onayladım. "Sorun yok."

Oysaki sorun çoktu.

Mekânın tam ortasındaki, diğerlerinden daha özenli masaya doğru ilerlerken kim var kim yok anlamak için bakışlarımın Alaz'la çarpışmamasına özen göstererek masanın etrafında oturanları inceledim.

İlk olarak heybetli duruşu ve keskin bakışlarıyla oğlunu aratmayan kırklı yaşlarda olduğunu bildiğim ancak yüzünde en ufak bir kırışıklığa rastlayamadığım Varilok Kralı'nı gördüm, karşısındaki kişiyle koyu bir muhabbet içindeydi. Ailesinde Alaz'a benzeyen tek kişi babasıydı; kararlı bakışları, ten rengi, kalın dudakları tamamen bu adamdan kopyalanmış gibiydi, annesiyle benzer tek yanı yoktu.

Kralın sol tarafında eşi Kraliçe Leyan oturuyordu. Haki renginde tül kumaşın üzerine dikilen kırmızı ve gümüş boncuklarla yapılmış çiçek desenlerinin parıl parıl parlayıp bakanın gözünü aldığı ağır bir elbise

vardı üzerinde; tüm saç tellerini ensesine yapılan küçük topuza sığdırmıştı ve elbisesi sayesinde rengini daha çok belli eden, oğlununkilerle zerre alakası olmayan yeşil gözleri bana odaklıydı. Göz göze geldiğimizde sertleşen bakışlarını yüzümden ayırdı. Aramızdaki huzursuzluk hükmünü sürmeye devam ediyordu, kadının beni sevmediği ortadaydı.

Bu üç günün zor olacağını daha ilk saniyelerden anlamıştım.

Dikkatimi çeken üçüncü isimse Sara Halya oldu. Özellikle onu görmek istememiştim fakat bir kediyi andıran yeşil gözleriyle dik dik beni süzerken bunun denk gelmesi kaçınılmazdı. Sarıya çalan saçlarını tepesinde bir balerin topuzu yaptırmış, beyaz tenli yüzü tamamen açıkta kalmıştı. Soluk benzine pembe bir allıkla belirgin kızarıklık katmıştı ve gözleri siyah farla boyanmıştı. Bu sayede yeşil gözleri kendini daha çok belli ediyordu. Kulaklarına iki büyük, siyah inci küpe takmıştı ve ışıltısı göz alıyordu. Kıyafetinin tamamını göremiyordum ancak gümüş tonlarında simli, straplez bir bluzdu üstü. Göğsü kalkık duruyordu, dekoltesi fazla ve ilgi toplayıcıydı.

Kabul etmek gerekirse Sara hokka burnu, dolgun dudakları, renkli gözleri, ipek kumaşı andıran canlı sarı saçları, iri göğüsleri ve uzun boyuyla oldukça dikkat çeken, fazlasıyla güzel bir kızdı.

Ve bu kız, Alaz'ın yanında oturuyordu. Bu kız, Alaz'ın ablasının, "Sadece ailemizle katılacağız," dediği düğüne onlarla gelmişti. Benim gibi bir yabancı olarak görülmediği aşikârdı.

Kalbime bir mızrak saplandı, acısı tüm bedenime yayıldı.

Bakışmamızın eşliğinde sinsi bakışlarını destekleyen kurnaz bir gülümsemeyle şekillendi dolgun dudakları fakat bu karşılık vermemi gerektirecek bir gülümseme değil, açıkça meydan okumaydı. İstediğini vermedim, bu bakışmayı sonlandıran ben oldum, kalan kişileri incelemeyi masaya oturduktan sonraya sakladım.

Masanın Alaz'ın karşısında kalan boş kısmına geldiğimizde Sıraç'ın sandalyemi geriye çekmesini bekledim. O kara bakışlar hâlâ benimleydi, kimsenin dikkatini çekmekten korkmuyor olacaktı ki gözünü kırpmadan beni izlemeye devam ediyordu. Sayesinde oksijen stokum tükenmişti.

Sıraç sandalyemi geri çekeceği sıra göz ucuyla bizim bulunduğumuz tarafın soluna baktığımda en az onun kadar sarışın iki takım elbiseli

adamı görür görmez tanıdım. Elbette aralarındaki tek kumral olan kıvırcık saçlı, temkinli durmayan bakışlarıyla, güvenilmez gülümsemesiyle diğerlerinin aksine beni izleyen Arkın'ı da. Maglo kız Dorsa'nın kendini feda ederek beni raganalardan kurtardığı, Sıraç'ın baygın bedenimi kendi evine taşıdığı gecenin ertesi günü Alaz'la evden çıktığımızda görmüştüm bu birbirlerine neredeyse tıpatıp benzeyen üç adamı. Hoş bir karşılaşma sayılmazdı. Alaz, Sıraç'ın evini kullanılamaz hale getirmişti ve ben o gün Cadı ve Caris Sarayı'nın zindanına atılmıştım.

Evet bunlar Sıraç'ın abileriydi. Sadece Arkın'ın ismini bilsem de yüzlerini iyi hatırlıyordum.

Sıraç'ın benim için geriye çektiği sandalyeye oturacağım sırada Arkın, "Vay vay vay, kimler teşrif etmiş," diyerek masadaki tüm yüzlerin bana dönmesine neden oldu. Bu olay nedeniyle anlık olarak duraksadım, elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemedim. Kuruyan dudaklarımı araladım fakat ne söyleyeceğime de karar veremedim.

Yanıtlamama fırsat vermeden, "Arkın..." dedi Sıraç onu uyarırcasına. Fakat Sıraç'ın sarışın olmayan tek aile üyesi, kıvırcık saçlı abisi Arkın bu uyarıdan pek nasibini almış gibi değildi. "Dur bir dakika sevgili küçük kardeşim," dedi ve masadaki yüzleri tek tek inceledi. "Bir şeyi çözmeye çalışıyorum..." Yüzüne ukala bir sırıtma hâkimdi, dirseğini masaya koyduktan sonra bakışları Alaz'ı buldu. "Bayan Efsan Büyücü Veliaht Prensi Alaz'la yaşıyor lakin buraya pek sevgili kardeşim Sıraç'la geldi."

Sanki salondaki herkes susmuş bizi dinliyor, sesimiz diğer tüm masalara ulaşıyordu ve herkes Arkın'ın bu cümlesine gelecek yanıtı merak ediyordu. Huzursuzluk tüm salona hâkim olmuştu, zarif müzik kimseye işlemiyordu. Arkın, muhtemelen Alaz'ın sinirine dokunmak, böyle bir günde öfkesini çıkarmasını sağlayarak hem onu hem de büyücü kraliyet ailesini küçük düşürmek istiyordu. Alaz'ın yüzüne hâlâ bakmasam da dizinin üzerinde duran sağ elini gördüm, sıkı bir yumruk halini almıştı ve bu, gerçekten sinirlendiği anlarda olan bir şeydi. Kulaklarımda kötü bir uğultu vardı, hiçbir şey iyi başlamamıştı. Artık sadece ellerimin değil, bedenimin her noktasının terlediğini hissediyordum.

"Oğlum, ırkımızdan olan Bayan Efsan'ı koruma göreviyle yanında tutuyor," dedi Varilok Kralı tok sesiyle. Onlarla aynı ırktan olduğumu

düşünüyorlardı ve koruma görevi ise Karan'a karşı yapılan bir hamleydi... Bunlar, ben kaçırıldıktan, Alaz zindana atıldıktan sonra sarayın beni Alkandros'a teslim etme fikrini durdurmak için Alaz tarafından uydurulan yalanlardı. Beni artık "sevgili" vasfıyla yanında tutamayacağını biliyordu, o durumu tamamen yok etmesi gerekmişti. Görünen o ki işe de yaramıştı. Fakat yine de ailesinin bu durumdan da pek hoşnut olduğu söylenemezdi. Ellerine geçen ilk fırsatta beni Karan'a gözü kapalı teslim etmek isteyeceklerinin bilincindeydim.

Kralın siyah gözleri yüzüme dokunduğunda bakışlarım onunla buluştu ancak o benimle fazla oyalanmadan tekrar Arkın'a dönüp konuşmasına devam etti. "Onun haricinde bize gönderilen davetiye sadece kraliyet ailesi içindi. Bayan Efsan'ı burada görmek bizim için de sürpriz oldu."

Arkın'ın kaşları havalandı ama yüzündeki o eğlence dolu ifade silinmedi. Ağzı tekrar açıldı, bir şeyler daha söyleyecekti ki bu sefer araya giren Sıraç, elini belime koyup ondan önce atıldı. "Efsan, benim özel misafirim."

Bu yanıtla masadaki tek ilgi odağı sahiden biz olmuştuk. Kralın gözleri irileşti, kafası yavaşça sol omzuna doğru yattı. "Aranızdaki ilişkinin bu kadar ileri olduğunu düşünmüyordum. Kraliyet masasına birlikte oturacağınız kadar özel demek."

Evet, artık beni kesinlikle Alaz'ın sevgilisi olarak görmüyorlardı.

Yanaklarıma mesken olan ısıda bir artış daha yaşandı. Alaz'ın, bakışlarıysa gerginliğimi yükseltiyordu. Kimsenin aklına Sıraç'la aramdaki şeyin sevgililik boyutunda olduğunu sokmak istemiyordum, zaten Alaz'la olan profilim oldukça beterdi, bir yanlış düşünceyi daha kaldıramazdım. Bu nedenle başka kimsenin bir şey söylemesine fırsat vermeden, "Yakın arkadaşız," dedim.

"Arkadaş mı?" dedi Sara gülercesine. İnce fakat kendinden emin sesi ona dönmeme sebep oldu. Çenesi sağ omzuna doğru kalktı. "Tatlım, arkanızdan söylenenler hiç de öyle değil. Güzel giden gizli bir ilişkiniz olduğu konuşuluyor. Eh, bugün salona girdiğinizde hep birlikte sizi ve aranızdaki çekimi izledik. Saklamanıza hiç lüzum yok." Parıldayan gözleri masadaki diğer kişilerin üzerinde gezindi. "Sizce de öyle değil mi?"

Büyük bir özgüvenle, "Arkamdan söylenenlerin bu kadarla sınırlı olmadığını sen de biliyorsun," dedim Sara'ya kimse araya girmeden.

"Yanıma eklenen isimler sürekli değişiyor baksana, hepsi doğru mudur sence?"

Alaz'la hakkımda çıkan dedikoduların hepsini bildiğinden atıfta bulunduğum şeyi hemen anlamıştı. Alaylı ifadesi donuk bir hal aldı, gözlerini kırpmadı bile. Dudakları açık, çenesi dik kaldı; cevap veremedi. Yanıtım üzerine susan sadece Sara olmadı; masada istediğim sessizliği sağlamıştım. Arkın'la gözlerimiz buluştuğunda çekik gözlerini biraz daha kısan bir tebessüm canlandı ukala yüzünde, ardından susarak önüne döndü lakin bunun temelli bir sessizlik olmayacağının farkındaydım.

Toparladığım itibarımla Sıraç'ın benim için geriye çektiği sandalyeye daha rahat ve yerine gelen özgüvenimle oturdum. Bu sefer Sara'nın yan tarafında kalan Alaz'ın ablasını ve bakışları bana hiçbir zaman temkinli gelmeyen eşi Mirza'yı gördüm; birbirleriyle konuşuyorlardı. Fakat Şimay'ın ve aralarında belki de tek samimi bulduğum kişi olan Ladin'in gözleri benim üzerimdeydi. Ladin büyük bir hevesle gülümsedi ve bulunduğu mesafeden bana el salladı. Bu yaptığına karşılık ona dişlerimi göstermeden zarif bir tebessüm yolladım.

Ardından yanımda duran Sıraç'a yöneldim, çenemi kaldırıp dudaklarımı kulağına yaklaştırdığımda ne yapacağımı anlayarak kafasını biraz bana doğru eğdi. Üzerimde etkisini sürdüren Alaz Şahzade bakışlarının yoğunluğunun arttığını hissettim ancak geri çekilmedim. Sıraç'ın kulağına, "Kahvaltı ne zaman başlayacak?" diye fısıldadım. Bir an önce başlamasını ve bitmesini, ardından kendimi benim için ayrılan odaya atıp birkaç saat çıkmayarak bu görmek zorunda olduğum yüzlerden biraz olsun uzaklaşmayı istiyordum.

Geri çekildiğimde kulağıma yaklaşan Sıraç oldu. "Birazdan gelirler."

Gelecek kişilerin, ortalarda görünmeyen gelin, damat, kral ve kraliçe olduğunu anlamam zor olmadı. Kahvaltı başlayana, ilgi dağılana dek burada öylece beklemek istemiyordum. Tüm vücuduma sıcak kömürler değiyordu sanki, biraz olsun ferahlamak istiyordum ve bunun burada mümkün olmadığı belliydi. Karşımda Alaz vardı ve ben ona bakamıyordum; yanında Sara vardı ve bu canımı acıtıyordu. Eleştirel, samimiyetsiz bakışlar bana odaklanmıştı ve bu beni geriyordu.

Garsonlar masanın etrafında dört dönerken ben daha fazla bu şekilde duramayacağımı düşünerek en azından tören başlayana dek

kendimi ferahlatmak adına Sıraç'a lavaboya girmem gerektiğini söyledim ve yerini öğrenip ayağa kalktım. Bana eşlik etmek istedi fakat bunu reddettim. İhtiyacım olan tek şey biraz yalnız kalmaktı. Kafamdaki ağır yükten kurtulmalıydım.

Ayağımdaki rahatsız edici topuklulara aldırış etmeden görkemli ve büyük salonda yürüdüm. Böyle anlarda görünmez olmak istiyordum. Kalabalık ortamlarda yürümek, amacım her adımda bir başkasının dikkatini çekmek, vücudumun çeşitli noktalarının yabancı bakışlar tarafından izlendiğini bilmek beni rahatsız ediyordu. Alışmıştım, evet ancak alışkanlık bu rahatsız ediciliği gölgeleyemiyordu.

Lavaboya girdiğimde işlemelerinin altın yaldızlarla süslendiği lavabonun önünde durmuş, aynada yüzlerini inceleyen iki genç kız gördüm. Hemen başlarını bana doğru çevirmişlerdi. Saç taramak, rujuğuna doğru kaldırdığı koyu kırmızı ruju sürmeye birkaç saniye ara verdi ve koyu kahverengi farla gölgelendirdiği ela gözleriyle beni inceledi. Diğeri onun kadar dikkatli bakmadan, beni umursamıyormuş gibi elini sol omzuna düşen saçlarını havalı bir tavırla geriye savurup önüne döndü ve aynada kendini incelemeye devam etti.

İstifimi bozmadan bakışlarımı kaçırdım, ardından zengin bir evin salonu kadar geniş ve ferah alanda yürüdüm. Cam olmamasına rağmen gün ışığı alıyormuş gibi aydınlıktı. Boş lavabolardan birinin önüne geldiğimde işlemeler gibi altın kaplamalı görünen musluğa elimi uzatıp suyu açtım. Elimi suyun altına koyduğum gibi tüm uzuvlarımın ferahladığını hissettim, yüzüm de bu duyguyu tatmak için can atıyordu. Bunun bilincinde olarak avuçlarıma biriktirdiğim suyu. Arzu'ya rağmen büyülü makyajla süslenmiş yüzüme çarpmak için hareketlendim.

Bu sırada tam yanımdaki ela gözlü kızın bakışlarının bana değdiğini hissederek bir anlığına duraksadım. Kız beni adlandıramadığım ama kesinlikle iyi görünmeyen bir tavırla inceliyordu. Dönüp ona bakmamda kafasını çevirdi, bakışının sebebini sorup hiç tanımadığım kişilerle bir muhabbet daha kurmak istemediğimden önüme döndüm ve avcuma doldurduğum suları beklemeden yüzüme çarptım. Aynı işlemi üç kez tekrarladım. Yanımdaki iki kızın topuk seslerini duymamla lavabodan çıkacakları kanaatine vardım. Göz ucuyla onlara baktığımda düşüncemin doğru olduğunu anladım.

Kahverengi gözlü olan kapıyı açtığında, "Büyücü kadınlar, topraklarımıza girip erkeklerimizi etkilemenin onlara nasıl büyük zararlar vereceğini unutarak davranıyor, çok yazık," dedi ela gözlü olan. Bana laf ettiklerini göstermek için başını omzunun üzerinden bana doğru çevirdi ve üstten bakışlarıyla tekrar yüzümü inceledikten sonra nefeslenir gibi gülerek önüne döndü. Ardından arkadaşıyla çıkarak beni yalnız bıraktı.

Harika, bir cadı kadınlarını düşman edinmediğim kalmıştı, o da az önce gerçekleşmişti.

Nefesimi sıkıntıyla dışarı saldım ve karşımdalarmış gibi onaylamaz bir ifadeyle başımı salladım. Bu evrendeki kızların tek derdi erkekti sanırım, hoş muhtemelen benim evrenimdekilerin de öyleydi; dışarı çıkmadığım için tanıyamamıştım kimseyi sadece.

Güya ferahlamak için gelmiştim ama burada bile gerici tavırlarla karşılaşıp kasılmıştım, herkesin gözüne batıyordum.

Aynada kendimi izledim, alnımdan süzülen damlalar allıkla kızarmış yanaklarımda bir gezintiye çıkmıştı. Yüzümü, daha çok gözlerimi ve ifademi detaylıca süzdüm. Çok mu iticiydim acaba?

Kendine gel Efsan, diye uyardım kendimi. Rahatsız edici bakışlara sahip o kızları düşünmeyi bir kenara attım ama hemen arkasından masadaki o huzursuz ortamı anımsadım ve acı çekiyormuş gibi yüzümü buruşturdum. Yüreğimdeki sızıya suyun ferahlığı henüz dokunabilmiş değildi. Aklımda dönüp duran tek şey karanlık prens ve simsiyah gözleriydi; yanında oturan Sara Halya'ydı ve bizim aramızda gözle görülür mesafelerin olmasıydı. Hem bedenen hem de ruhen uzaktaydık sanki, ne kötüydü; esas bu yakıyordu beni. Ona kırgın olmama rağmen onu deli gibi umursuyordum ve karşımda o kızla durmasına dayanamıyordum.

Bu masaldaki ikinci kız kimdi?

Sara'yla arasında bir şey var mıydı yoksa bunu sadece aileler mi istiyordu?

Hiçbir şey bilmiyordum ve düşünmem gereken tek mesele buymuş gibi aklımda dönen sorular sadece bu konuya yönelikti.

Yalnız kalmanın da iyi gelmediğini ve beni derin fikirlerle boğduğunu fark ettiğimde ıslak ellerimle ensemi de serinletip kenardaki sepetten temiz, beyaz bir havlu aldım. Yüzümü güzelce kuruladım, aynı işlemi enseme de uyguladıktan sonra havluyu kirli sepeti bölümüne

attım. Aynada son kez kendimi inceledim, saçımda da makyajımda da en ufak bir bozulma yoktu, tek sıkıntı yüzümün asılmış olmasıydı. Koyu kahverengi gözlerim tüm moral bozukluğumu ele veriyor ve beni bitkin gösteriyordu. Kendimi toparlamak adına çenemi dikleştirdim, kaşlarımı hafifçe çattım; dışarıdan soğuk ve yenilmez göründüğünü bildiğim o kaliteli maskeyi suratıma yerleştirdim.

Acımı yaşayacaktım ama yalnız kaldığımda.

Son kez nefeslendikten sonra mavi elbisemin yamulan dekolte kısmını düzeltip gereğinden fazla vakit geçirdiğim lavabodan çıkmak için yürümeye başladım. Beş altı adımda önüne ulaştığım kapıyı açtım ancak açar açmaz biri tarafından tekrar içeriye çekildim. Yaşadığım anın korkusuyla içime panik dolu bir soluk çektim. Beni içeriye çeken kuvvet kapattığı kapıyı kilitledikten sonra sırtımı kapıya yasladı; ellerini başımın sağına ve soluna yerleştirerek güçlü bir kapan oluşturdu.

Bunların hepsi öyle hızlı gerçekleşmişti ki değil konuşmak içime çektiğim nefesi bile dışarı bırakamamıştım.

Yüreğim korkunun etkisiyle çarpıyordu. Gözlerim, bir gün boyunca görmediğim ve bugün sadece uzaktan bakışmakla yetindiğim o kara gözlere nihayet bu kadar yaklaşabildiğinde midemde belirgin bir kasılma baş gösterdi. Yatışan kalbim evhamlı atışlarının yerini heyecana bıraktı. Dudaklarım anında kurudu ve nefeslerim sıklaştı. Ona kapılıp gitmek için can atan yanıma karşın ona tepkili olan tarafım beni kontrol altına almak istedi. Hemen isteğine karşılık verip anında kaşlarımı çattım. "Alaz," dedim. "Burada ne arıyorsun?"

Güm, güm, güm.

Ben konuşuyordum fakat Alaz kalbimi de duyabiliyor muydu? Öyleyse çok kötüydü.

Siyah gözleri dehşet saçıyordu, kavisli kaşları hafifçe gözlerinin üzerine inmişti ve dudakları sıkıca kapalıydı. Burnundan yayılan sıcak nefes yüzümde süzülüp gidiyor, yakınlığı özlemini çektiğim odunsu kokusunu nefesime katıyordu.

Nefes alma Efsan, diye uyardım kendimi. Onu solumak uyuşturucu gibiydi ve ben uyuşup ona kapılmak istemiyordum.

Kalın dudakları aralandığında, "Kaybolduğuna emin olduğum hâkimiyetimi," diye yanıtladı tok sesiyle. "Taşmaya yüz tutan sabrımı. Ortaya saçılmak için can atan öfkemi dizginleyebilecek o yegâne şeyi."

Tek kaşımı kaldırıp, "Kadınlar tuvaletinde?" diye sordum alaycı bir tonda. "Bence aradığın şeyi bulmak için çok doğru bir yer sayılmaz."

Güzel cevap. Şimdi yapacağım tek şey, onu üzerimden itip yanından çekip gitmek olmalıydı. Beklemeden harekete geçtim, itmekte başarılı olamayacağımı bildiğim için eğilerek kolunun altından sıyrılmak adına hareketlendim. Ancak elbette buna izin vermedi, eli çevik bir hareketle kolumu tutup beni yumuşak bir biçimde tekrar kapıya yasladı, kapanından bir santim bile uzaklaşamadım.

Çatık kaşlarımla onu izlerken dudaklarımı açıp bir şey söylememe fırsat vermeden, "Aradığım her şey senin yanında," diye düzeltti beni, ardından sanki yeterince yakın değilmişiz gibi biraz daha eğdi başını. O an istemsizce nefeslendim, büyüleyici kokusunu soluğuma karıştırma gafletinde bulundum. Kalbimdeki havai fişekler patlamak için neredeyse hazırdı. "Efsun, tüm uç noktalarımı içinde sakladığının farkındasın."

Terleyen ellerimi yumruk yapıp kendimi tutmayı denedim ama bakışları öyle yoğun ve öyle cüretkârdı ki biraz daha bu şekilde durursak bunu nasıl yapabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Yutkundum.

"Farkında olduğum tek şey, senin yanında daha fazla kalmak istememem. Rahat bırak beni."

Ne büyük yalan. Onunla böyle karşılıklı durmayı çok özlemiştim. Alaz'a olan bu zaafımın kaynağı neydi bilmiyordum fakat haddini aştığının farkındaydım. Hiç sağlıklı değildi bu.

Gözleri yüzümün her noktasını taradı; çakıltaşları gibi sürtündü bakışları tenime, kıvılcımlar çıkardı. "O kadar güzelsin ki... nasıl rahat bırakayım seni?"

Solumaya çalıştım, aldığım oksijen boğazımda bir yerlerde takılı kaldı. "Alaz," diyebildim sadece. Cümlemi nasıl tamamlayacağım konusunda fikrim yoktu.

"Efsun," diye karşılık verdi. "Canımı ne kadar yaktığının farkında mısın?"

İfadesinde ne bir alay gizliydi ne de bir samimiyetsizlik barınıyordu, suratındaki ciddiyet ortadaydı. Canını acıtma ihtimalini düşünmek bu kadar ağır gelmemişti ama dudaklarından dökülen bu cümle beni sarsmıştı. İki gün önce kanayan bendim, şimdi umursamamam gerekmez miydi? Öyle olmuyordu işte...

Toparlan Efsan, diye ikaz ettim kendimi bilmem kaçıncı kez.

Ardından, "Efsan," diye düzelttim onu, dudaklarının *Efsun* derken aldığı şekle delicesine hayran olduğumu bile bile. "Canını acıtmak için bir şey yaptığımı düşünmüyorum."

"Baloya Sıraç'ın kolunda girdin. Onun yanında oturdun, onun kulağına bir şeyler söyledin ve ona..." derken dudaklarını birbirine bastırdı, çenesi kasıldı. Gözlerini kapatıp açtı. "Gülümsedin."

"Özel bir anlamı yok," dedim hızla. "Bunları yapmak zorundaydım, biliyorsun."

"İçeriye onunla girmek zorunda değildin."

"Böylesi daha etkili olacaktı."

Bana buz gibi bir gülümseme bahşetti. "Bahsettiğin beni deli etmekse, haklısın. Haddinden fazla etkili olduğunu söyleyebilirim."

"Ortada deli olacağın bir şey yok, Sıraç benim arkadaşım."

Gülümsemesi solmadı. "Ne arkadaş ama." Başını iki yanına doğru salladı, biraz sonra gülümsemesi sihirli bir hızla yok oldu. "Adam iki saniyeden fazla bakışsanız seni..." Sustu, gözlerini kapattı, dişlerini biraz daha sıktı, köşeli çenesi kendini daha çok belli etti. Gözkapakları aralandığında gözleri bir mızrak gibi tekrar beni buldu. "Sıraç'la arana mesafe koy."

"Sıraç'la aramda mesafe koymamı gerektirecek bir durum yok. Ben onu sadece arkadaş olarak görüyorum. Hakkımızda evlilik dedikoduları falan da yok ayrıca."

"Olamaz da," diye cevapladığında kaşlarını çatan taraf ben oldum.

"Elbette," dedim iğnelercesine. "Fakat aynı kurallar senin için geçerli değil sanıyorum ki."

Kaşları gözlerinin üzerine indi. "Sara'yı mı kastediyorsun? Bak, eğer öyleyse bilmeni..."

"Bilmemi gerektirecek bir şey yok Alaz. Neden kendimizi yoruyoruz ki? Biz bir yolda yürüdüğümüzü sanıyoruz fakat yol yanlış, yol aldatıcı; ilerlemiyor, olduğumuz yerde duruyoruz, farkında değil misin? Ben neyim? Burada temeli olmayan, *lanetli* bir insan ya da melez insan... Her neyse. Gideceğim ve bir daha birbirimizi görmeyeceğiz. Ne sana karışmaya ne de seninle bir yolda ilerlemeye hakkım var. Yaşadığın ya da yaşayacakların beni ilgilendirmez. İlgilendirmemeli."

Gözlerinin içine baka baka nasıl kurmuştum bu yaralayan cümleleri? Bu kelimeler nasıl sesim titremeden çıkmıştı dudaklarımdan bilmiyordum ancak bittiği an içerdikleri anlam zehirli sarmaşıklar gibi ruhuma dolandı.

"Sadece seni ilgilendirir," dedi, söylediklerimin yaydığı sarmaşığın onun da ruhunu esir aldığını düşündüğüm Alaz tekdüze bir sesle. "Sadece seni ilgilendirmeli..."

Kapının yanında duran tek eli yavaşça indi. Elinin tersiyle yanağımı okşarken buna mâni olamadım; içim tatlı tatlı ürperdi, tüylerim diken diken oldu ama engelleyemedim. Kalbim heyecanla kasıldı. Gözlerim güçbela gözlerinden ayrılıp elini izledi. Dokunuşunu özlemek, bunun bana az önceki sudan daha yatıştırıcı bir etki sağlaması da bir başka delilikti, farkındaydım. "Efsun..." dediğinde gözlerim bana ihanet etti ve bakışlarım tekrar o kara gözleri buldu.

Ve dudakları yapacağı açıklama için bir kez daha aralandı.

Ancak daha konuşamadan zorlanan kapıyla yabancı dudaklardan dökülen, "Kapıyı açar mısınız?" cümlesi bunun önüne geçti. Dışarıdaki kişinin bir şekilde kapıyı açabilme ihtimaliyle endişelendim. Kadın büyük bir istikrarla kapıyı yumrukladı, kolu aşağı çekerek açmayı denedi ve sinirli bir şekilde yeniden kapıyı açmamızı söyledi. Bu süre zarfında Alaz'la bakışmamak adına başımı yan çevirip kulağımı kapıya dayamıştım ama o devasa bir dirençle sadece beni izlemeye devam etmişti.

Kadının ayak sesleri duyulduğunda ağzımda biriken havayı sakince dışarı bıraktım ve Alaz'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden, "Birazdan başkaları da gelebilir, dikkat çekeceğiz," dedim. "Çıkmamız gerekiyor."

"Evet," derken yanağımda duran elinin titrediğini hissettim, bakışları tekrar gözlerimi hedef aldı. "Şimdi ayrılacağız ama sonra yine konuşacağız. Böyle bittiğini düşünme." Ardından yüzümdeki koca eli ipek bir kumaş misali kaydı yanağımdan ve ağır ağır terk etti yüzümü. Diğer eliyle sırtımın yaslı olduğu kilidi açtı.

Dokunuşunun içimde çıkardığı yangını belli etmeden, "Konuşuruz," dedim gözlerinin içine baka baka. "Ama kitabı bulmak için nasıl bir plan yapacağımızı."

Açık açık onunla başka hiçbir şey konuşmayacağımı ima ettikten sonra hiç beklemeden kapıyı açıp çıktım. Koridor boştu, içeri girmek

için bekleyen yahut bu tarafa doğru gelen bir başkası yoktu, bu nedenle kısmen rahatladım. Fakat kalbim metrelerce yol koşmuşum gibi gürültüyle atmaya devam ediyordu. Beklemeden arkamdan çıktığını bildiğim Alaz, saniyeler içinde bakışlarının ağırlığını sırtımda hissettirdi ancak koridoru bitirip tekrar masaların bulunduğu alana girdiğimde bu etki yok oldu. Kraliyet masasına doğru yürüyordum, aynı zamanda ayaklarımın birbirine dolanmaması için üstün çaba sarf ediyordum. Kokusu hâlâ burnumda, sesi kulaklarımdaydı.

Nefes aldım, nefes verdim fakat faydasını göremedim.

Ben masaya oturduktan yaklaşık beş dakika sonra gelmişti Alaz, yine karşımdaydı lakin bu sefer öyle dikkatli bakmıyordu. Bunun sebebi geldiğinden beri Sıraç'la konuşmamam yahut daha fazla göze batmak istememesi olabilirdi. Yine de odağı bendeydi, birkaç dakikada bir gözleri beni yokluyor arada sırada bakışlarımız çarpışıyor ve tam o anda benim de ona baktığımı yakalamasının verdiği gururla dudaklarını birbirine bastırıp canlanacak olan ukala gülümsemesini tutuyordu. Bense yaramazlık yaparken yakalanmış küçük bir çocuk gibi gözlerimi kaçırıp başımı önümdeki kahvaltı tabağına eğiyordum.

Sara Halya, Alaz'la konuşmak için sürekli an kolluyordu. Dikkatini çekemediği anlarda koluna dokunuyor, Alaz'ı söyledikleriyle etkilemeyi deniyordu. Fakat Alaz ona hiç pas vermiyor, kız direttiği zamanlarda bazen başını eğerek, bazen iç çekerek, bazense tek kelimelik yanıtlarla işini görüyordu. Sara için bunlar sorun olmasa gerekti çünkü Alaz'la konuşmaktan vazgeçmiyordu.

Kahvaltı başladıktan yaklaşık on beş dakika sonra çalınan borazanla birlikte masaların üzerinde yanan ışıklar loş bir hal almış, tüm aydınlık kırmızı halının serili olduğu giriş merdiveninin önüne yansıtılmıştı. Cadı ve Caris Kralı'nı bugün ilk görüşümdü, oğulları kadar sarışın olan karizmatik adam simsiyah giyinmişti, boynunda aynı renk pelerini bulunuyordu, başında ise gümüş görünümlü tacı vardı. Siyah rengi, soluk beyaz tenini daha canlı göstermişti. Yanındaki yine şaşırtmayan derecede sarışın olan zayıf, uzun boylu mavi gözlü kadınsa hiç şüphesiz karısıydı. Siyah, kolları dantel, göğüs dekoltesi derin tül eteği kabarık bir elbise giymişti şekilli bedenine; enseden topuz yaptığı saçlarının üst kısmında yine gümüş taç bulunuyordu. Kralınkinin aksine kraliçenin

tacı parlak elmaslarla süslüydü. Kırk yaşını aşmasına rağmen bir model gibi duruyordu.

Hoş, bu topraklarda henüz çirkin göründüğünü söyleyebileceğim birine rastlayamamıştım. Hemen herkeste bir çekicilik, alım, zarafet bulunuyordu. Karakterlerini tanıyana kadar herkes kusursuzdu.

Kral ve kraliçenin arkasında, Sıraç'ın en büyük ve gördüğüme göre en kalıplı abisi Yekta Şeyhanlı ile müstakbel karısı bulunuyordu. Yüzünü ilk defa gördüğüm genç ve nihayet kızıl saçlı, soluk benizli kadının üzerinde yine siyah, saten kumaştan uzun, düşük omuzlu zarif bir elbise vardı. Elbisenin bel kısmında kuşak detayı bulunuyordu ve yine V şeklinde göğüs dekolteliydi. Kızıl saçlarının ön iki tarafından alınan tutamlar başının arkasında birleştirilmişti. Dağınık kalan kısımları önüne atılmıştı, uçları bukle bukleydi. Başının sol tarafında siyah tüllü bir şapka takılmıştı, attığı her adımda zarafeti biraz daha gözler önüne seriliyordu.

Güçlü alkışlarla basamakları inmeyi bitirdiklerinde herkes gibi ben de ellerimi birbirine çarpmak durumunda kaldım. Sırasıyla tüm masaları reverans yaparak selamladılar, ardından içinde benim de bulunduğum fakat kendimi asla buraya ait hissetmediğim özel kraliyet masasına doğru geldiler.

İlk önce iki kral birbirleriyle el sıkışarak selamlaştı, ardından kraliçeler de aynısını yaptı; samimi tutulmaya çalışılan ancak gayet yapay ve zorlama hisler hâkimdi masaya. Alaz da Cadı ve Caris Sarayı kraliyet mensuplarıyla selamlaştıktan sonra Sıraç'ın ailesi bu özel masadaki herkese başlarıyla selam verdi. Gelin ve damat onlar için özel yapılmış, tüm masalardan ayrı ve herkesin onları görebileceği alana geçti, başlarında tam dört hizmetli bulunuyordu ve onlar oturur oturmaz servise koyulmuşlardı.

Sıraç'ın anne ve babası bizim bulunduğumuz masaya oturduğunda kahvaltı resmi olarak başladı. Sonrası düşündüğüm kadar olaylı geçmedi: Krallar yöneticilik hakkında kendi aralarında resmi şeyler konuştu, oğulları bazen bu konuşmalara katıldı, kadınlarsa pek muhabbete girme taraftarı olmadı. Sessiz kaldığımdan dolayı Sıraç'ın bana sorduğu birkaç sorunun dışında kimse bana bir şey söylemedi ve gizlemeye çalışılan huzursuzluğun hüküm sürdüğü masada sorunsuz bir kahvaltı geçirdim.

Alaz'la bu defa ne bakışlarım çarpıştı ne de aramızda ufak bir konuşma geçti.

Gergin başlayıp durağan devam eden kahvaltı sonlandığında nihayet benim için ayrılan, içinde altı kişilik bir ailenin rahatlıkla yaşayabileceği lüks saray odasına çıkmış, üstümdeki elbiseden bir çırpıda kurtulmuştum. Arzen'in söylediği şekilde yüzümdeki makyajı temizleyip sıcak bir duş almamın ardından birkaç dakika üzerimdeki bornoz ve ıslak saçlarımla koyu kırmızı saten nevresim takımının serili olduğu yatağa uzandım. Bana kalsa akşama kadar bu odadan çıkmazdım ama Sıraç kahvaltı sonrası saray bahçesinde gezintiye çıkılacağını söyleyip beni de davet etmişti. Bunu yok sayamazdım; Alaz'ın da katılacağını biliyordum ve sarayı gezebilmek önemliydi.

Alaz...

Zihnim, onun sayesinde bir an olsun boş kalmıyordu. Lavaboda beni yakalayıp kapanına kıstırdığı anla söyledikleri beynimde dönüp duruyordu. *"Canımı ne kadar yaktığının farkında mısın?"* diye sormuştu ve bu cümle kalbime bir bıçak gibi saplanmıştı. Onun canını yakmak beni sevindirmemiş bilakis yüreğimi aleve verip bu kızgın alevin ruhumu da sarmasına sebep olmuştu. Ondan nefret etmek istiyordum ama ona delicesine bir sevgi besliyordum ve bu, aramıza örmeye çalıştığım barikatlara maalesef engel oluyordu.

Bu aşk mıydı?

Eğer öyleyse aşk, onu nasıl yöneteceğini bilemeyen körpe bir kalbin başına gelebilecek en büyük belaydı.

Komodinin üzerine bıraktığım telefonum titrediğinde zihnimdeki Alaz görüntüsü *puf* diye yok oldu. Gelen mesajın Alaz'dan olabileceğini düşününce midem heyecanla kasıldı. Yatakta merakla doğrulup hemen kulplarının altın varaklarla süslendiği komodinin üzerindeki telefonuma uzandım. İşaretparmağımı kullanarak büyük bir hevesle ekranı kaydırdım ve gelen mesajı açtım.

Sıraç: *Her şey yolunda mı? Birazdan çıkacağım.*

Canlanan hevesim mesajı atan kişinin beklediğim isim olmamasıyla söndü, dikleşen omuzlarım anında düştü. Suratım asıldı, parmaklarım tuşların üzerinde ruhsuzca gezindi.

Yolunda, oda için tekrar teşekkürler. Hazırlanıyorum.

Telefonu kilitledim, gerçekten hazırlanmam gerektiğinin bilinciyle ayağa kalktım ve başrolü Alaz olan düşüncelerimden biraz olsun uzaklaşmayı deneyerek hizmetliler tarafından kıyafetlerimin yerleştirildiği dolabın önüne gittim. Etek boyu dizlerimle orantılı olan ince askılı, krem rengi belden oturtmalı rahat bir elbise seçtim. Dışarı çıkacağımızdan bir "üşüme krizi" geçirmemek adına içi kürklü zarif ceketlerden birini de elbisenin üzerine aldım. Ardından bir çırpıda giyinip hazırlandım. Çıkmadan önce boy aynasından son kez kendimi kontrol ettim, sabahki ağır makyajımın yerinde yeller esiyordu. Sadece dudaklarıma hafif pembe bir ruj sürüp kirpiklerime azıcık rimel dokundurmakla yetinmiştim. Ağrıyan dipleri nedeniyle dağınık bıraktığım koyu kahverengi saçlarımı ceketin içinden çıkardım, elimle geriye doğru atıp yüzümün tamamen açıkta kalmasını sağladım. Görünüşümden tatmin olmuş bir halde odadan çıktım.

Koridorda biriyle karşılaşmak en son istediğim şeylerden biriydi, bu yüzden boş gördüğüme sevinmiştim. Alaz'ın odasının nerede olduğunu bilmiyordum fakat bir yerlerden onun çıkma ihtimali, beni tekrar çekip bir kez daha benimle konuşmaya çalışacak olması düşüncesi manasızca nabzımı hızlandırıyordu. Düz bir şekilde yürürken gözlerim gümüş meşalelerle aydınlanan kasvetli, ıssız, uzun koridorun her yerinde dolanıyordu. Duyulan tek ses ayağımdaki topuklu botlardan çıkan gürültüydü.

"Efsan!"

Henüz yolu yarılayamamıştım ki birkaç metre arkamdan gelen bu sesle adımlarım yavaşladı, kaşlarım gözlerimin üzerine indi. Durup omzumun üzerinden arkama baktığımda gülümseyerek hızla bana doğru gelen Alaz'ın kız kardeşi Ladin'i gördüm. Afallamam henüz tam olarak dağılamadan gülümsemesine karşılık vermeyi denedim. "Ladin?" dedim çekimser bir tavırla, şaşırmıştım.

Yanıma geldiğinde yorulmuş gibi bir nefes bıraktıktan sonra, "Merhaba, nihayet," dedi. "Dışarı mı çıkacaktın sen de?"

Başımla onayladım. "Gezinti yapılacakmış."

"Böyle söyleyince ne kadar masum duruyor, değil mi?" dedi ve gözlerini devirdi. Ardından sesini biraz daha kısarak tamamladı cümlesini. "Saraylardan ve saraylarda yapılan her türlü etkinlikten nefret ediyorum. Kasıntılıktan başka bir şey olduğu yok."

"Tüm hayatını sarayda geçiren biri olarak böyle düşünmeni doğal karşılayabilirim."

"Sen öyle düşünmüyor musun sanki?" dediğinde birlikte siyaha boyanmış duvarlarının gümüş meşalelerle yolu aydınlattığı saray koridorunda çıkışa varmak için ilerledik.

Omuz silktim. "Benim de pek hazzettiğim söylenemez."

"Farkındayım," dedi ve üzerindeki su yeşili gündelik elbisesinin rengini daha çok meydana çıkardığı, tonunu annesinden aldığını düşündüğüm gözleriyle yüzümü inceledi. "Masaya oturduğundan beri suratın beş karıştı."

"Öyle olan sadece benimki değildi sanıyorum."

Nefeslenir gibi güldü. "Senin ve sevgili abimin ifadesi bana kalırsa diğer herkesi gölgede bırakıyordu." Tek kaşını kaldırdı. "Tartıştınız mı siz?"

Gözlerimi kaçırdım. "Bunu nereden çıkardın?"

"Efsan," derken başını sağ omzuna doğru eğdi. Muhafızların yanından geçerken sustu, yine kasvetli fakat boş koridora çıktığımızda devam etti. "Abimin seni yalnızca Karan'dan korumak için yanında tuttuğuna herkesi inandırabilirsiniz ama beni asla. Sizi son gördüğümde birbirinizi son görüşünüzmüş gibi tutkuyla sarılıyordunuz!" Bahsettiği günü hatırlayınca hemen bakışlarımı kaçırdım. Ladin bu ayrıntıya pek takılmadan konuşmasına devam etti. "Şimdiyse birbirinize bakmıyorsunuz bile. En azından sen bakmıyorsun, abime ne zaman dönsem gözü sende... Tamam, aranızdaki mükemmel ilişkiyi açığa çıkarmamak için bir oyun oynayacağınızı düşünüyordum lakin burada oyundan öte bir şey var gibi ve bu düşünce beni üzüyor... Ne oldu?"

O an dilimden dökülmeye can atan kelimeler dudaklarımı zorladı. Artık bir şeyleri içime atmak istemiyordum, çok geliyordu. Dertleşebileceğim, halimi anlatacağım birileri olsun istiyordum. Hatta bencilce Mehsa'nın bilincinin açık olmasını da çok istiyordum bu yüzden. Fakat şimdi, nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Ladin olayları doğru düzgün bilmiyordu, benim esas kimliğimden bihaberdi. Tam olarak bahsedemezdim... Yine de içimdekiler bir yerden patlak verdi. "Sadece... Tartıştık."

Tartıştık ve Alaz, beni söylediği tek kelimeyle can evimden vurdu.

İstemeden vurdu, diye düzeltti onu sırılsıklam seven tarafım.

"Büyük bir tartışma mıydı? Sebebi ne? Bayan dekolte Sara mı yoksa şu veliahtlardan Sıraç mı?"

Sara benim aklımda, Sıraç'sa Alaz'ın aklında bir sorun olabilirdi muhakkak ama kavgamızın sebebi onlar değildi. "Hayır, bizimle alakalı." İşin içinden nasıl çıkacağımı bilmediğim için olumsuz anlamda başımı salladım. "Boş ver, pek anlatmak istediğim bir şey değil."

Aşağıya bükülen dudaklarından ve havaya kalkan kaşlarından üzüldüğü belli oluyordu. "Anladım," dedi enerjisiz çıkan sesiyle. "Pek konuşasın yok. Sen de acısını içinde yaşayan sessiz tiplerdensin."

Dişlerimi göstermeden gülümsedim. "Öyleyim galiba."

"Bilmiyorum bu seni yatıştırır mı ama Efsan..." dediğinde yürümeye devam ediyorduk. "Abimi daha önce hiçbir kızın yanında seninle olduğu gibi görmedim. Daha önce bir ilişkisinin olduğuna da tanıklık etmemiştim zaten, hakkında sürekli dedikodular çıkıyordu, bunu daha çok kızlar kendileri için çıkarıyordu fakat yalan olduğu günler sonra anlaşılıyordu. Prens olmanın ona verdiği zorunluluklar, ona diretilen hükümler var..." Konuyu nereye bağlayacağını, gizlemeyi başaramadığım bir merakla dinledim. "Ancak abimin yanında şu zamana kadar birini görmedim. Sara Halya diyeceksin şimdi ama onu abimin istemediği sence de apaçık ortada değil mi? Kız elinden geleni ardına koymuyor, kafayı kraliçe olmakla bozduğuna yemin edebilirim. Kaç kere cüretkâr geceliklerle abimin odasına girmeye çalışırken yakaladım bir bilsen... Eh, hepsinden eli boş döndü tabii. Abimi biraz olsun tanıyorsam, onunla evlenmeyecektir."

"Ama sonuçta nişanlanacaklarına dair haberler var."

"Sara Halya'nın diretmesiyle çıkan haberler!" diye bağırdı Ladin. Sonra biri duymuş olabilir mi diye korkuyla etrafı kolaçan edip sesini eski haline getirdi. "Kız kendi hayal dünyasında yaşıyor. Evet, aileler istiyor ama abimin ağzından bu evlilik meselesini kabul eden herhangi bir kelime duymadık daha. Ortada nişan falan yok yani, abim onaylayana kadar da olamaz."

Alaz'ın lavaboda bana söylemeye çalıştıklarını hatırladıkça taşlar daha da yerine otuyordu. Açıklayacağı şeyler bunlardı muhtemelen. Yine de Ladin'e, "Sara'yla Alaz'ın bir ilişkisi olmadı yani?" diye sordum.

"Değil ilişki, abimin Sara'ya alıcı gözle baktığını dahi görmedim."

Kendimi sıklıkla araya giren üçüncü şahıs gibi hissettiğimden ve bu konuda sürekli kendi üstüme gittiğimden Ladin'in açıklamalarıyla

üzerimden koca bir yük çekilip alınmış gibi hissettim. İçten içe mutlu oldum. Duyduğum şeylere inanmayı delicesine istiyordum. Fakat mutluluğum henüz tüm bedenimi ele geçirememişti ki çıkış kapısına yaklaştığımız sırada birkaç metre ötemizdeki sağ koridordan önümüze çıkan bir kadınla erkeğe dikkat kesildim. Her zamanki gibi siyahlar içinde olan bedeni, bana sırtı dönük olduğu halde tanımam gecikmemişti, elbette bu anında ilgimi çeken bedenin sahibi Alaz'dı ve yüksek santimli topuklularına rağmen omzuna güçbela yetişen kadın ise Sara'dan başkası değildi.

Onlar bizi görmemişti, önümüzden ilerliyorlardı. Bakışlarım ikisini takip ederken Ladin'in az önce söylediği her şey bir hayalmiş gibi içime dolan sinirle başımı sertçe aksi yöne çevirdim. Kulağına yaklaşarak sadece onun duyacağı şekilde mırıldandım: "Sevgili abinin Sara hakkındaki fikirleri değişiyor galiba."

Ne söylemek istediğimi anlamak istercesine başını kaldırdığında hemen kaşlarını çattı. Masum ifadesi öfkeli bir hal aldı. "Sara'nın, abimin odadan çıkma saatini hesaplayıp onunla aynı anda çıkarak peşine takıldığına kalıbımı basarım."

Hiç de yatışmamıştım. İçimde yeşeren kıskançlıkta –evet bu kesinlikle başka bir şey değildi– zerre azalma olmamıştı. Bir şey söylemeden omuz silkip başımı önüme çevirdim.

Onlar dışarı çıktıktan saniyeler sonra biz de kendimizi, yine yüzü kapalı iki cadı muhafızının beklediği devasa dış kapıdan Kadmos'un soğuk havasına bıraktık. Merdivenlerin hemen bitişinde çoğu tanıdık bir grup genç bizi bekliyordu. Alaz, Sara ve Şimay da aralarındaydı ama ben bile isteye onlara bakmadan hemen Sıraç'ı buldum. Abilerinin yanındaydı, üzerindeki smokini çıkarmış, rahat bej rengi bir kazak ve daha açık renkte kumaş pantolon giyinmişti. Saçlarının ucunu bu sefer kaldırmadığından sarı bukleleri alnını örtmüştü.

Göz göze geldiğimizde gülümsedi, ona aynı şekilde karşılık verdim. Merdiveni indikten sonra aile üyelerinin yanında olması gerektiği için Ladin'le ayrıldık; uzak bir ayrılık değildi, aynı alanda farklı grupların içindeydik.

Sıraç'ın yanına ulaştığımda Ladin'i ve aile üyelerini bir kenara bırakmayı deneyerek, "Çok beklettim mi?" diye sordum.

Sıkı sıkı kapattığı dudakları sorumu cevaplamak adına aralandı.

"Emin ol seni beklemekten hiç gocunmuyor."

Hiç beklemediğim bir anda arkamdan gelerek neredeyse saçlarıma değecek olan dudaklarıyla bu cümleyi kuran Arkın'a ters bir bakış atıp bir adım uzaklaştım. Tepkime karşılık olarak sırıttı, doğruldu ve ilgisini benden çekip alarak omzunun üzerinden arkasına baktı. "Eh, sevgili kraliyet dostlarımız, bir daha benzerini göremeyeceğiniz sarayımızın ender alanlarını görmeye hazır mısınız?"

"Görüp göreceğimiz en vasat krallığı gezmek için mi?" dedi ondan aşağı kalır yanı olmayan Şimay, ardından başını ağır ağır salladı. "Fazlasıyla."

Arkın nefeslenircesine güldü. "Söylediklerine sen de inanmıyorsun prenses."

"Kardeşim," diyen kişi Sıraç'ın abilerinden, Aytaç'tı. Elini omzuna koyduktan sonra tok sesiyle uyarır gibi konuştu. "Burada dostluğu pekiştirmek için bulunuyoruz, düşmanlığı değil."

Aytaç, Arkın'dan büyük duruyordu, daha ılımlı konuşuyordu fakat bu ılımlılıkta yapay bir his vardı. Garip bir şey vardı bu adamlarda henüz adını koyamadığım; bir şeyler rahat hissettirmiyordu. Diğer abisi Merih ise sessizdi, soğuk duruşuna eşlik eden buz mavisi gözleri arada beni buluyordu ve ürpertici bir bakışma geçiyordu aramızda. Bilmiyorum, belki de bu düşünceler Alaz'ın sürekli cadıları kötülemesi, onların içinde yatan karanlık ruhlardan bahsetmesinden kaynaklıydı; belki de bilinçaltıma bu kişilerin iyi olamayacağı düşüncesi yerleşmişti.

Adama bak, beni öyle bir etkiliyordu ki söyledikleri zihnime kaydoluyor, belli aralıklarla kendini hatırlatıyordu.

Alaz'a bakma, diye uyardım kendimi. Her aklıma düşüşünde ona bakmak için can atıyor, Sara'nın şimdi hangi hamlelerle ona dokunmaya çalıştığını merak ediyordum. Bundan kurtulmanın en iyi yolunun sırtımı onlara dönerek bir an önce yürümeye başlamak olacağının farkındaydım; öyle de yaptım. Sıraç'la yürümeye başladım. Hava soğuktu fakat üşütmüyordu, yeni yağmur yağmıştı ama yerler kuruydu, ferahlatıcı bir rüzgâr esip sıcaklayan yüzümü yalayıp duruyordu.

Alan boş değildi, yüksek rütbeden kişilerin çocukları olduğunu düşündüğüm gençler de kendilerine eşlik eden kişilerle geziyordu.

Önümüzden geçen kız grupları illaki gözlerini bu tarafa değdiriyor, Sıraç'ın bekar abileriyle uzun uzun bakışıyorlardı. Bazılarıysa bana kötü bakışlar atmaktan kaçınmıyordu. Arkın'ın birkaçına göz kırptığını yakalamıştım.

Sarayın gezilecek yerleri, genellikle atalarının önceden savaştığı, işkenceye uğradığı bilinen köşeleriydi. Evet, karanlık ruhlarla bağları vardı ve onları karanlığa iten şeyleri söyleyip kulağa tehlikeli ve korkunç gelen yaratıkları masumlarmış gibi savunuyorlardı. Öyle ki bilinen en büyük cadı olduğunu öğrendiğim, sonradan karanlık ruha dönüşen Alesia'nın yakıldığı yer, ucu alev alev yanan şamdanlarla çevrilmişti. Alesia'nın mezarı yağmur sularıyla kutsanmıştı, yağmur o bölgeye sürekli yağıyor lakin şamdanların ucundaki alevi söndürmüyordu.

Cadı ve Caris topraklarında kız evladın çok önemli olduğunu da burada öğrenmiştim. Kızları olan aileler kutsal aile sayılıyormuş ve Alesia'nın anısına, kızı olan her aileye kraliyet tarafından her sene kızın boyuyla kilosu kadar mücevher bağışlanıyormuş.

Duyduklarım üzerine iyice şaşkın bir halde Sıraç'a döndüm. "Senin kız kardeşin var mı?" diye sordum merakla. Ne de olsa krallık hem cadı hem de caris tarafından yönetiliyordu. Kraliçe olmak için aynı soydan gelen bir cadıya gerek olup olmadığını merak ediyordum.

"Hayır," diye yanıtladı Sıraç. "Biz sadece beş erkek kardeşiz, annem ve babam hep bir kızlarının olması ümidiyle dolup taşmış fakat bu hiç gerçekleşmemiş."

"Peki bu durumda Cadı Kraliçesi nasıl seçilecek? Kraliyetten olması gerekmez mi?"

Kafasını olumsuz anlamda salladı. "Bizimle evlenecek olan kadının bileğine bir çizik atılır, akan kanıyla adama büyüsü yapılır. Kadın, kendini ve evlatlarını kraliyet ve soyumuz için adayacağına yemin eder ve bağlanır."

"Ya bunu istemezse?"

Omuz silkti. "İstemek zorunda."

Bir zorunluluk daha... Bu evrende nezaket kurallarının hükmünü sürdüğü bir yer olacağı düşüncem gün geçtikçe yok oluyordu. Sürekli bir diretme, uyulması gereken katı kurallar vardı ve bu sahiden bunaltıcıydı.

"Sevgili dostlarım, işte burası da Karessa Zindanı'nın bulunduğu yer." Arkın'ın sesiyle aklım tekrar dağıldı ve merak içinde gösterdiği yere baktım. Yıkık dökük bir bina bulunuyordu, parçalanan duvarları toprak alanın çeşitli yerlerine saçılmıştı. "Burada, Alesia'nın biricik aşkı, Caris atalarımızdan Odesa, insanlar tarafından zindana atılmıştı. Büyü kıranlarla direnci azalan, işkence görerek ölüme sürüklenen Odesa'yı Alesia her şeyinden vazgeçerek burada gizlice ziyaret etmiş ve ölmek üzere olan, zincirlere bağlı sevgilisini son kez burada öpmüştü."

O an ister istemez aklımda Alaz'ın zindana atıldığı gün belirdi. Bana, "Gitme," deyişi ve benim ona destek olmak için onu öptüğüm canlandı gözlerimin önünde. Aynı hatıra Alaz'ın da aklına gelmiş olacaktı ki bakışlarımız birbirini buldu ve kısa fakat derin bir bakışma geçti aramızda. Öyle yoğundu ki ruhumun titreyerek bedenimi sarstığını hissettim. O andan sonraysa anlatılan hiçbir şeye tamamen dikkatimi veremedim...

☽

Nikâh töreni, görkemli bir şekilde başladı. Yekta ve Melina'nın nikâhı siyah pelerinli yaşlı bir cadı kadını ve onun yaşlarında, aynı kıyafeti giymiş adam tarafından, Sıraç'ın sabah anlattığı gibi kıyıldı. Önce Melina'nın bileğine küçük bir kesik atıldı, süt beyaz tenine kırmızı kan lekeleri bulaştı. Midemin hassasiyetinden o anları pek de dirençli izleyemedim fakat kan, görüş alanımdan çıktığında Melina'nın gözlerinin kapandığını, vücudunun titrediğini görebildim. Bu saniyeler sürdü, Yekta o an için hâlâ müstakbel olan eşini içinde en ufak endişe barınmayan sert bakışlarıyla izledi. Melina gözlerini açtığında artık daha dik duruyor ve daha karanlık bakıyordu ya da sadece bana öyle gelmişti. En nihayetinde sabah Arkın'ın anlattıkları dolayısıyla beni fazlasıyla etkileyen o sadakat yemini edildi. Tam olarak şunlar söylenmişti:

Yağmur yağacak, Kadmos toprakları ıslanacak.

Soğuk sular Alesia'nın ateşini söndüremeyecek.

Yüreğim, Alesia'nın ateşiyle yanıyor. (Bu kısımda Melina Alesia, Yekta ise Odesa'nın ismini söylemişti.)

Ve bu ateş, her yeri esir alana kadar sönmeyecek.

Naçiz bedenim bir zindanda çürümeye yüz tutsa bile.

Alesia'nın ve Odesa'nın anısına yemin ederim.

Sonrası ise tam bir şölendi. Kızlı erkekli dans perileri sürekli değişen kostümleriyle boş alanda büyüleyici bir dans gösterisi yapıyordu. Masalar ömrüm boyunca bir arada görmediğim kadar çok yemekle donatılıyordu, uçsuz bucaksız bir ziyafet sofrası kurulmuştu. Etrafta dört dönen hizmetliler bir miktar azalmış tabakları yeniliyor, tıkabasa bir görünüm almasını sağlıyordu. Pek bir şey yediğim söylenemezdi fakat yine de birileriyle göz göze gelip rahatsız edici bakışlara maruz kalmaktansa tabağımla oynamayı tercih ediyordum. Oturuş düzenimiz sabahki gibiydi, Alaz Şahzade yine karşımdaydı ve fırsat bulduğu her boşlukta bakışları bana değiyordu.

Benim için diktirdiği kıyafetlerden altın sarısı elbiseyle salona girdiğimde Alaz'ın bakışlarındaki yoğunluğun bir seviye daha arttığını görmüştüm. Aralarından en sade ve göze batmayanını seçmeye çalışsam da bir şekilde yine dikkat çekici göründüğümün farkındaydım; terzi kadın yaşına, yıkık dökük, tozlu dükkânına rağmen bu işi gerçekten iyi yapıyordu. Boyu dizlerimin bir karış üstündeki altın sarısı rengindeki elbisenin kumaşı üzerindeki koyu sarı desenler sayesinde bir prensesin dolabından çıkmış gibi asil ve ağır duruyordu. Bunun dışında her detayı modern bir görünüşe sahipti. Kalp şeklindeki göğüs dekoltesinin çevresi ve beli, taşlarla bezeli ince kemerlerle çevriliydi. İnce askılarından kollarına sarı topaz taşlarından oluşan dörtlü şeritler sarkıyordu ve şeritler elbisenin sırt dekoltesiyle bütünleşiyordu. Yürüdükçe eteği dalgalanıyor, ışıltısı göz alıyordu. Saçlarımı tepeden sıkı bir topuz yapıp, yüzümü tamamen açıkta bırakmıştım. Arzen'den öğrendiğim taktiklerle doğal bir makyaj yapmıştım. Kulaklarıma birbirine bağlı birkaç kristalden oluşmuş ince uzun bir küpe takmıştım. Baştan aşağı tamamlanmış görünüyordum, hiçbir eksiğim, kusurum yoktu.

Ve işte bu elbiseyle içeri girdiğimden beri Alaz Şahzade hem beni izliyor hem de sanki bakışlarım başkasına değmesin diye etrafıma bir kalkan oluşturuyordu. Bense evet, başkasına bakmıyordum lakin bir keçiden alınmış kadar kuvvetli inadımla ona da gözlerimi değdirmekten uzak duruyordum.

Tabağımdaki bifteği çatal bıçağımla kestiğim sıra tabağımın kenarında bulunan ipek peçetenin rüzgâr esmiş gibi hareketlenmesiyle

dikkatimi oraya verdim. Gözlerimi kıstığımda katlanmış peçetenin arasına siyah mürekkeple bir yazı yazıldığını gördüm. Gümüş peçeteliğe elimi uzattım, kimseye çaktırmadan hafifçe aralayıp yazan cümleyi okudum.

Nefesimi kesiyorsun.

Yazı, sıradan değildi. Okuduğum an Alaz'ın sesi de beraberinde zihnimde yankılanmıştı. İçimde direnmek için eylem yapan hücrelerime karşın heyecanla kıpırdanan bir şeyler vardı ve o şeylerin dudaklarıma ulaşıp orada bir gülümsemeye sebep olmasına imkân vermemek zordu ancak başardım. Nefes aldım, kendimi tuttum, peçeteliği sağ elimde buruşturdum ve yazılan şeye tepki olarak buruşturduğum peçeteliği o an boşları almak için gelen erkek hizmetlinin tepsisine koydum.

Kollarımı göğsümde birleştirdim, yemek yemekten vazgeçerek sırtımı yumuşak sandalyenin başlığına yasladım ve klasik müzikle dans eden perileri izlemeye başladım. Arsız kara gözler, elindeki kadehi kaldırıp dudaklarına götürürken de üzerimde gezinmeye devam ediyordu.

Ona yenilmeyecektim.

Biraz sonra tabağımın kenarındaki peçete yenilendi, yenilenen peçete az önceki gibi hareket etti ve gözlerim merak içinde tekrar peçeteye dokundu. Bu sefer yazıyı okumak için peçeteyi açmama gerek yoktu, rahatlıkla görebiliyordum.

Konuşmamız gerekiyor, bir kez daha lavabo için kalkmaya ne dersin?

Kitabı bulma görevinin bugün yapılmayacağını biliyordum çünkü öyle olsaydı beni sabahtan bilgilendirirdi. Üstelik sabah lavabodan masaya döndüğümde Arkın'ın bakışlarında kurnaz bir kıvılcım sezmiştim, bu konuda dikkat çektiğimizi düşünüyordum ve aynı şey ikinci defa gerçekleşirse dikkatini çekeceğimiz kişinin sadece Arkın olacağından şüpheliydim.

Yanıma bir kez daha hizmetli geldi ve ben bir kez daha ipek peçeteyi buruşturarak hizmetlinin tepsisine koydum. Masadaki çoğu kişi gibi dansçıları izlerken Alaz'ın bir kez daha ilgimi çekmemesi için Sıraç'a yaklaştım. "Çok güzel dans ediyorlar."

Gülümsedi. "Öyle mi?" derken mavi gözleri sıcacıktı. "Beğenmene sevindim. Yüzün asık olduğu için ilgini çok çekmediğini düşünüyordum."

Başımı iki yana salladım. "Dansa ilgim var."

"Demek dansa ilgin var." Sıraç'ın iki solundaki Arkın, konuşmamıza herkesi dahil etmek istercesine yüksek sesiyle bir defa daha araya girdiğinde istemediğim o şey yine gerçekleşti, bir anda masadaki tüm gözler beni buldu. Bu sefer Sıraç'ın babası ve sadece merhabalaşabildiğim, bakışları en az oğlu Merih kadar soğuk ve ifadesiz olan annesi, yani bu görkemli sarayın kral ve kraliçesi de vardı aralarında.

Herkes benden bir yanıt bekliyordu. Madem bir laf atılmıştı ortaya, geri çekilmek olmazdı. Başımla onayladım. "Evet, beş yaşımdan beri özel ders alıyorum."

Sıraç'ın tebessümü genişlerken masadaki yüzlere bakarak, "Aynı zamanda keman da çalıyor," dedi.

O sırada Sara Halya'nın belli belirsiz, "Aman ne güzel," dediğini duydum ancak hiç umursamadım.

Kadmos Kralı dirseklerini masaya koyup, çenesini ellerinin üzerine yerleştirdikten sonra alıcı bakışlarla beni inceledi. "Büyü harici yetenek geliştirmek gençlerimizin pek de tercih ettiği bir olay değil, tebrik ettim doğrusu."

Acaba tam da şu an benim insan ırkından geldiğim, bunları o sayede öğrenebildiğim ortaya çıksa ne olurdu? diye düşünmeden edemedim.

Uşağı içeceğini yenilerken konuşmaya devam etmeden önce kral yanında oturan Varilok Büyücülük Sarayı Kralı'na baktı. "Hem yetenekli hem cesur. Değerli oğlunuzun cezasını üstlenmeyi gözünü kırpmadan teklif etti."

Bunu Alaz'ı aşağılamak, Büyücü Kraliyet Ailesi'ni de rencide etmek istercesine söylemişti sanki. Ortama bir anda yayılan gerginliği anında kaptım ve hızla atıldım. "Prensimizin benim bunu yapmama elbette ihtiyacı yoktu efendim fakat ben sadık bir halkı temsilen soyumuzu devam ettirecek değerli prensimizin canını düşünmek zorundaydım. Lütfen bunu dillendirmeyin, bu sadece yapmam gerekendi."

"Elbette öyle yapman gerekirdi," dedi Alaz'ın pek sevgili annesi Leyan gözünü kırpmadan bana bakarak. Ne övülmemden ne de söylediklerimden memnundu.

"Hem yetenekli hem cesur hem de mütevazı," derken kurnaz bakışlarıyla tekrar beni bulup, ardından babasına döndü Arkın. "Baksana baba, en küçük oğlun turnayı gözünden vurmuş."

"Arkın," diye uyardı Sıraç onu. Alaz, ölümcül sessizliğini koruyordu.

Arkın sırıttı. "Ya da vuracak. Rakibi bol. Tüm krallıkların Bayan Efsan'ın peşinde olduğunu kim inkâr edebilir ki?"

"Zavallı kız," dedi Sara, nihayetinde kendini hatırlatmaktan geri kalmamıştı. "Kukla gibi oradan oraya sürükleniyor. İçinde samimiyetin olmadığı, sadece çıkarlara dayalı bir ilginin içinde olmayı kim isterdi ki?"

"Bunu çok isteyecek bir başkasını tanıyorum," dedi Alaz, duyup duyabildiğim en keskin ses tonuyla ve böylece Sara'nın devamını getireceği cümlelerini başından kesti. Sara duraksadı, dudaklarını birbirine bastırdı ve yüzünde asılı kalan gülümsemeyi bozuntuya vermemeye çalıştı. Bir cevap vermedi çünkü vereceği zaman alacağı yanıtın çok daha beter olacağını anlamıştı.

"Ee Bayan Efsan, tekrar konumuza dönelim," diyen Arkın'ın, haylazlıkla parıldayan gözlerindeki ifade belirginlik kazanmıştı. "Danstan bahsediyorduk. Madem o kadar seviyorsunuz, dans perilerine katılıp bize kısa bir gösteri sunmak ister misiniz? Hem düğünü biraz daha şenlendirir hem de güzelliğinizle bütünleşen yeteneğinizle bizi daha fazla büyülemiş olursunuz."

Böyle bir talepte bulunmasını beklemiyordum, bundandır ki kaşlarım kendiliğinden havalandı. Dudaklarım büyük bir kararsızlıkla ona cevap vermek için aralandığında sert sesiyle, "İstemez," diyen Alaz benden önce davrandı. Herkesin ona bakmasına aldırış etmeden çatık kaşları, öfkeli ifadesiyle hız kesmeden devam etti. "Onu sürekli konuşturmaya çalışıp ona sürekli bir şeyler diretmekten vazgeçin."

Masanın altında kalan elini sıkı bir yumruk haline getirdiğinden emindim. Kendini bir yere kadar tutmayı başarmıştı ve bir yerden patlak vermişti. Karşı koymasının dikkat çekeceğini umursamadan beni savunuyordu. Bu sırada enişte si Mirza'nın gözlerini büyüterek dudaklarında şekil almak için can atan gülümsemesini zor tuttuğunu yakaladım.

"Diretmek mi?" Arkın güldü. "Perileri nasıl izlediğini kendi gözlerimle gördüm, sahnede olmak için can attığına eminim." Bana bakarak kaşlarını kaldırdı. "Siz söyleyin Bayan Efsan, öyle değil mi?"

Oklar bana doğrultulduğunda ne yapmak isteyeceğimi düşündüm. Burada oturup sessizce yemeğime devam edebilir, gösteri bittiğinde yatağıma girer, uyur ve sabah olmasını beklerdim. Tam da Alaz'ın

olmasını istediği gibi. Fakat nedendir bilmem, reddetmek istemiyordum, bunca zaman tek başıma öğrendiğim dansı bir kez olsun sahnede sergilemek için can atıyordum. Belki de işin içine bir miktar inat karışmıştı ve beni yönlendiren azıcık da oydu.

Arkın'ı gözlerimi kapatıp açarak onayladıktan sonra Alaz'a döndüm. "Düşündüğünüz için teşekkür ederim ama benim için sorun değil efendim."

Kendime güveniyordum ve kendime güvendiğim konularda geri çekilmek pek benlik bir mesele değildi.

Alaz dişlerini öyle sıktı ki köşeli çenesi kendini daha çok belli etti. Nefeslendi lakin içine çektiği soluğu hemen dışarı bırakmadı, ciğerlerine hapsetmesinin ardından ağır ağır serbest bıraktı. Gözleri alev saçarken keskin kıvrımlara sahip dudakları sıkı sıkıya birbirini örterek düz bir çizgi halini aldı.

"Ne şahane bir düğün oluyor ama." Şimay'ın suratındaki ifade gerçekten tüm bu yaşanılanlardan zevk aldığını gösteriyordu. Kimse onu ve bu söylediğini umursamadı.

Arkın havalı bir edayla elini yukarı kaldırıp salladığında en öndeki erkek peri hareketlerine kısa bir ara vererek ona baktı. Hafiften gülümsedi, ne istendiğini anlamış gibi dansına küçük bir ara vererek aheste adımlarla masaya gelmeye başladı. Bir an bu yaptığımın doğru olup olmadığını sorguladım fakat iş işten geçmişti. Karşıma gelen genç adam nazik bir tavırla reverans yapıp elini bana uzattığında, hızlı ritimlerle atan kalbimin eşliğinde uzatılan zarif eli büyük bir kibarlıkla tutup ayağa kalktım. Yükselen klasik müziği, yüreklendirmek için birbirine çarpan ellerden duyulan alkışlar gölgeliyordu.

Adını bilmediğim erkek dans perisi elimi tutarak yürürken boşta kalan elleriyle masalarda oturanlara beni takdim ediyordu. Biz yürüdükçe asma tavandaki ışıklar üzerimize iniyor, belirgin bir gölge gibi bedenlerimizi takip edip aydınlatıyordu. Sahneye ulaştığımızda beyaz balerin elbiseli, topuz yapılan saçlarında ucunda incilerin bulunduğu gösterişli taçlar bulunan kadın periler ve onlara zıt olarak siyah giyinen, İspanyol paçalı saten pantolonlarının en ufak hareketlerinde uçlarının dalgalandığı uzun saçlı erkek periler uyumlu bir edayla yarım ay şekli alarak meydanı bize bıraktı.

Tam ortaya ulaştığımızda peri elimi bıraktı ve karşıma geçti. Başını eğerek selamlarcasına bir hareket yaptı, ona aynı şekilde karşılık verdim. Tüm gözler üzerimdeydi, yüreğim sertçe çarpıyordu göğsüme, nefes almaya çalıştım, terleyen avuçiçlerimi elbiseme sürmeyi düşündüm fakat dikkat çekebileceğimi düşünerek yapmadım. Dans edeceğimiz müzik çalmaya başladığında dans perisi uzun, ince elini bel oyuntuma yerleştirdi. "Adım Delton," dedi ince dudaklarına bir tebessüm konduarak. Aynı anda ritme uyarak sağa adımladık.

"Efsan," diye karşılık verdim.

Sola doğru adım attık.

"Rahatla Efsan, ışığın sahneye uyumlu," dedikten sonra beni de kendisiyle döndürdü. "Sadece bana ayak uydur."

Onu gözlerimle onayladım. Beden dilini kavrayarak uyum sağlayacaktım.

Sağ kolunu hareket ettirip açtığında kendi etrafımda dönüp, belimi koluna yaslayarak sırtüstü eğildim. Doğrulduğumda yine ona döndüm, sol eli tekrar bel oyuntumda yerini aldı, sağ eliyleyse elimi tutup kaldırdı ve ellerimizi bir kuşun kanat çırpması gibi ağır ağır aşağı yukarı hareket ettirdi. Ardından elimi bırakmadan beni kendi etrafımda döndürdü. Bedenimi hafif bir kumaş parçası gibi kendine çektiğinde üzerime mesken olan kasıntılık henüz dağılmış değildi. Gövdelerimiz birbirine yapıştığında elimi nereye koyacağımı bilemedim. Delton bunu anlamış gibi elimi tekrar kavrayarak, "Omzuma dokunmalısın," diye uyardı.

Alelacele başımı sallayıp sol elimi omzuna koydum. İki adım geri, iki adım ileri, bir sağa bir sola gidip, en sonunda dönüyor ve tekrar başa alıyorduk. Müzikteki keman sesi daha da belirginlik kazandığında sadece onu dinleyerek sakinleşmeye çalıştım. Delton, elimi başımın üzerinden tutarak beni bir kez daha döndürdü, onu bırakmadan uzaklaştım ve masalarda oturan kişilere bakarak hafifçe gülümseyip elimi aheste bir tavırla gelişigüzel salladım. Delton beni tekrar kendine çekti, bu sefer sol elimi tutarak uzaklaşmamı bekledi, yine masadaki kişilere bakarak gülümsemeyi denedim ancak bu sefer karşılaştığım gözler Alaz'ın simsiyah gözleri oldu; yüzünde mimik oynamadan izliyordu oturduğu yerden beni. Her an oturduğu sandalyeden kalkıp yanıma

gelecek ve beni Delton'un ellerinden çekip dansa kendisiyle devam etmemi sağlayacak gibiydi.

Onunla bakışmanın beni negatif etkilediğini fark ederek toparlandım, başka tarafa bakarak gülümsedim, elimi salladım ve Delton'un beni tekrar kendine çekmesine izin verdim. Bu sefer sırtım gövdesine yapışıktı, sol elimi Delton'un bel boşluğumdaki elinin üzerine koydum. Sağ kolumu havaya kaldırıp düz bir tahta gibi uzattım. Delton uzattığım elimi tuttu ve o şekilde dönmeye başladık. Bedenimi nazikçe kendisine çevirdi. tekrar normal dans eden çift görünümünü alıp eşsiz bir uyumla adımlar atmaya başladık. Öyle güzel bir duyguydu ki gökyüzünde özgürce süzülen küçük, yüksüz kuşlar gibi hissediyordum kendimi.

Delton ellerimi bıraktığında aramızdaki mesafe açıldı. Kendi etrafımızda dönüp, birbirimize gülümseyip el ele tutuşuyor ve tekrar ayrılıyorduk. Elimi bir kez daha yakaladığında beni kendine çekti. iki eliyle belimden kavrayıp, zayıf bedenimi havaya kaldırdı. Ben kafamı geriye yaslayarak kollarımı başımın üzerinde açarken çenesinin ucunu karnıma yaslayan Delton beni döndürdü, elbisemin eteği hafif bir rüzgâra yakalanmış gibi dalgalandı.

Yere indirdiğinde sersemlemiş gibiydim fakat kendimi bırakmadım. Delton'un beni kendine çekip sırtımı koluna yaslamasına izin verdim. Ben dizlerimi kırmadan arkaya doğru eğilirken, Delton da benim üzerime eğildi. "Müthiş," dedi sarı saçlarının daha canlı gösterdiği kehribar rengi gözlerini daha parlak gösteren gülümsemesiyle. Ona içtenlikle karşılık verdim.

Doğruldu, birbirine dolanan kollarımız açıldı ve dansa başladığımızdaki gibi karşı karşıya kaldık. Soluk soluğa kalmıştım ancak hâlâ tüm enerjisiyle sapasağlam duran Delton sağ elini kalbine götürüp beni başıyla selamladı, ben de dizlerimin üzerinde eğilerek kafamı hafifçe aşağı eğdim.

Müzik sonlandı, salonu güçlü alkışlar ele geçirdi.

Fakat o kara gözlerdeki keskinlikte zerre azalma görülmedi.

☽

Kadmos topraklarında sis hükmünü sürdürüyordu, hava soğuktu ancak yağış yoktu, gece boyu penceremi döven yağmur damlaları yeteri

kadar yaş akıttığını düşünmüş olacaktı ki bugün gayet kuru bir sabahtı. *Kuru ama dondurucuydu.* Bordo triko kazağın altına ekose desenli, pileli bir mini etek giyinmiştim ve şükürler olsun ki eteğin altına tercih ettiğim ince termal külotlu çorap sayesinde bugün de üşüdüğümü pek hissetmiyordum. Bu sabah odamdan Sıraç'la çıkmıştım, beni görür görmez –gece boyu yaptığı iltifatlar yetmemiş gibi– dünkü dans gösterisinden ne kadar etkilendiğinden bahsetmişti ve bunu yapan sadece Sıraç değildi. Yürürken karşımıza çıkan tanımadığım erkekler, hatta bazı kadınlar bile, "İyi gösteriydi," tarzı cümlelerle beni tebrik ediyordu. İlgi çekmeyi sevmiyordum ama bir konuda kendimi ispat edebilmek hoşuma gitmişti.

Şu an birkaç adım sağımda duran Alaz'ı ise dans gösterisinden sonra hiç görmemiştim. Tek hatırladığım tüm gece bana attığı keskin bakışlarından köşe bucak kaçtığımdı. Kütüphane ve kitap olayıyla ilgili bir şey söylememişti, yarın Kadmos'tan dönecektik ve hâlâ bir plan yapamamış olma ihtimalini düşünüyordum. Öyleyse bir daha bu fırsatı nasıl elde edecektik?

Bu fırsatı elde edip etmemek umurumda mıydı?

Hiç bilmiyordum. Kitabı bulduğumuz an kendi dünyam ve bu karanlığın dünyası arasında bir tercih yapmam gereken gün gelecekti... Buna hazır değildim.

Öte yandan bugün ne yapılacağını henüz Sıraç'tan öğrenememiştim. Bir gezintiye daha çıkılacağını düşünüyordum ve dünkü Alesia hikâyesinden sonra bu fikir beni heyecanlandırıyordu, daha neler duyacağımı merak ediyordum. Sarayın topraklı yollarında yürüdükçe bu merakımda büyük bir artış da görülmüştü.

Biraz sonra etrafı çitlerle çevrili alanda birkaç atın serbestçe koştuğu çiftlik gibi yeri gördüğümde kendi kendime kaşlarımı çattım.

"Çiftlik mi?" Sara Halya'nın sesi, benim kendi kendime sorduğum soruyu tüm kulakların işitmesine neden olmuştu. "Bizi buraya at binmek için getirdiğinizi söylemeyin lütfen," dedi gülerek. Sonra tiksinti yüklü bakışları çiftliğin etrafında dolaştı. "Bu kıyafetlerle?"

"Aslında tam olarak öyle yapacağız," dedi Sıraç. Bu sefer daha kalabalıktık, lavaboda gördüğüm ve bana alttan alttan laf sokan dünkü

kızlar ve tanımadığım birkaç yüz daha bizimleydi. "Bizim düğün kültürümüzde geleneksel birkaç etkinliğimiz vardır. Bunlardan birisi ise atla yapılır."

"Ne?" derken gülümsedi Sara lakin bu aşağılayıcı bir gülüştü. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Gayet ciddiyim. Kadmos Zambağı Arayışı Etkinliği. Kadmos Zambağı, ormanın derinliklerinde yetişen, yaprakları altın özüyle işlenmiş nadir bulunan bir çiçektir ve anlamı sonsuz, gerçek aşk demektir. Eşli olarak atlara biner ve bunu ararız; çiçeği bulup gelin ve damada vermek büyük bir onurdur."

Kadmos Zambağı'nı yine Bay Lefter'in büyük ansiklopedisinde görmüştüm. Beyaz ve oldukça zarif bir çiçekti, dallarının üstünde sim gibi duran altın tozlarıyla güzel desenlerin işlenmiş olduğunu hatırlıyordum hayal meyal. Bu bilgi sadece aklımda kalmakla yetinmeyip dudaklarımdan döküldü.

"Profesör Lefter'in ansiklopedisinde bu çiçeği görmüştüm. Gerçekten çok güzel, gelin ve damada hediye edilmek için çok zarif bir seçim."

Bu söylediğim üzerine Sıraç gülümsedi, gamzesi yoktu lakin yanakları sevimli bir halde şişiyor, dudağının kenarındaki çizgiler kendini belli ediyordu. Tebessümüne karşılık verdim.

"Yani bu kıyafetlerle atlara binip gelin ve damadı onurlandırmak için çiçek mi arayacağız? Tatlım, bunu büyüyle halledebiliriz."

Sara'nın bu yanıtıyla Sıraç bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Kadmos Zambağı hassas bir çiçektir, büyü kadar kolay bir yöntemle bulunmak istemez, kendini büyüye göstermez."

Çitlerin önüne geldiğimizde kapılar seyisler tarafından açıldı. Sara Halya olduğu yerde durmaya devam ederken Alaz'a baktı. "Bunu yapmamıza gerek yok, dönelim mi canım?"

Canın çıksın, diye yanıtladım içimden ancak bunu elbette dışavurmadım. Tabii, biri o an bakışlarımda harlanan ateşi yakalamadıysa.

Alaz göz ucuyla Sara'ya baktı. "Sen dönebilirsin Sara, ben etkinliğe katılacağım." Ardından açılan çitlerden içeri girdi, omzunun üzerinden bana dönüp, "Efsan, benimle gel," dedi. Tam, "Ne?" diyecektim ki ekledi: "Eş olarak seni seçiyorum, birlikte arayacağız."

Put gibi olduğum yerde kaldım, ona itiraz etmek onunla takım olmayacağımı söylemek istedim lakin orman, arayış ve ortadan kayboluş

fikirleriyle Alaz'ın açık açık beni istemesinin kitapla alakalı olacağını düşünüp hemen toparlandım. İtirazımı bir kenara atıp, "Peki," dedim düz bir sesle. Sonra daha normal şekilde söylemeyi denedim. "Peki efendim, siz nasıl uygun görürseniz."

Alaz gülümsemedi yahut bana bakmaya devam etmedi, gayet umursamaz bir tavırla arkasını dönüp hazır bekleyen atların yanına doğru yürümeye başladı. Kediyi andıran yeşil gözleriyle afallayarak Alaz'a bakan Sara'nın ateş saçan bakışları çok geçmeden beni buldu. Kırmızı rujla renklendirdiği dudaklarından bezgin bir nefes döküldü. Bense, neden bilmiyorum ama sırf inat olsun diye ona ukala bir gülümseme fırlatıp Sıraç'a döndüm.

"Etkinlikten sonra görüşürüz."

"Zorlama bir eş seçimi oldu. Beraber oluruz diye düşünüyordum."

"Bir yere gitmiyorum," derken omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Hâlâ Kadmos sınırları içindeyim."

Gülümsedi lakin buruk bir gülümsemeydi. "Akşam görüşürüz."

Ben Alaz'ın peşinden ilerlerken diğerleri eş seçme görevini halletmeye başlamıştı. Çok hızlı bir şekilde herkes etkinliği gerçekleştireceği kişileri seçmişti. Sara pes etmiş, Ladin'le saraya dönmüştü, Şimay bugün hiç ortalıkta görünmemişti zaten. Sıraç'ın eşi simsiyah küt saçlı, kısa boylu, minyon, sevimli bir kızdı; kız Sıraç'la olduğu için heyecanlı görünse de bu birliktelik Sıraç'ın pek hoşuna gitmiş gibi durmuyordu. Abisi Arkın da dikkatimi çekmişti çünkü onun önündeki kız, dün lavaboda gördüğüm kızın ta kendisiydi, birbirlerine attıkları bakışlar ise aralarında bir etkinlikten çok daha fazlası olacakmış gibi gösteriyordu.

"Efsun." Alaz'ın yumuşak sesiyle Arkın'ı incelemeyi anında bıraktım ve tek hareketiyle tüm ilgimi toplamayı başarabilen adama baktım. "Ata nasıl binileceğini biliyor musun?"

Sağımda duran, siyah kuyruğunu belli aralıklarla sallayan ata çevirdim başımı, değil binmek daha önce bu kadar yakından görmemiştim bile. Önce, "Efsan," diye düzelttim onu, ardından başımı olumsuz anlamda salladım. "Hiç binmedim."

Atın boyun kısmından çevrili siyah ipleri eliyle tutup geriye çekti, sonrasında sırtından aşağı doğru salınan çelik, u şeklindeki şeyi

gösterdi. "Ellerinle atın sırtından destek alıp ayağını *üzengiye* takman gerekiyor. Sonra kendini yukarı çekeceksin."

"Böyle bir şey yapacağımızı bilseydim pantolon giyerdim," dedim kendi kendime fakat Alaz bu söylediğimi duyduysa da pek umursamadı. Ellerimi söylediği gibi hayvanın sırtına koyacağım sırada hayvan bir adım gerileyince ben de irkilerek çekildim.

Alaz hayvanın yüzünü okşayıp sakinleştirirken aynı zamanda bana baktı. "Sakin ol, uysal. Bir şey yapmaz."

Yatıştırıcı bir etkisi olduğundan ilk denememden daha iyi bir cesaretle tekrar atın sırtına uzandım. Ellerimi söylediği yere koyduktan sonra ayağımı üzengiye taktım. Yükselmeyi denedim, ilk seferde başarılı olamadım. İkincisini deneyeceğim sırada tekrar düşecektim ki Alaz son anda kalçamı tutarak destek olduğunda yükselebildim ama aynı anda öfkeyle ona baktım. "Ne yapıyorsun?"

Ciddiydi. "Düşmeni engelliyorum. Tüm vaktimizi burada senin ata binmeni bekleyerek geçiremeyiz değil mi?" dedi. "Hadi artık."

Sinirle soluduktan sonra başımı hızla önüme çevirip olması gerekenden fazla yakın teması kesmek adına alelacele ata bindim.

Benim ardımdan Alaz da biner binmez kollarını iki yanımdan öne doğru uzatıp hayvanın yüzüne geçirilmiş olan ipleri –ki bunların dizgin olduğunu biliyordum– sıkıca kavradı. Odunsu kokusunu o kadar özlemiştim ki nefesime karıştığı an burnum da gözlerim gibi sızladı. *Neydi bu? Delilikti.* Gövdem sırtına yapışıktı, günler sonra ilk kez bu kadar yakın olmanın verdiği heyecanla kalbim, ona kırgın ve kızgın olmama rağmen hızla atmaya başladı; neyse ki arkamda olan oydu da bunu duyamıyordu.

Dikkat kesilmediğim birkaç uyarıyla herkes kendine bir yön seçti. Alaz'ın seçtiği yönü önceden ayarlayıp ayarlamadığını bilmiyordum. Atın üzerinde ormanın derinliklerine ilerlerken atın nallarının ormandaki kuru dalları ezerek çıkardığı çıtırtılardan başka bir ses duyulmadı...

Derken bu sessizlik sözleşmesini ilk bozan Alaz oldu. "Benimle eşleşmeye itiraz etmeni bekliyordum."

Boğuk sesi çok yakınımdan geliyordu, başını aşağı eğdiğini ancak konuştuğunda fark edebilmiştim. Sıcak nefesi saçlarımın arasından süzülüp gitti.

Ses tonu bile beni kendimden geçirmeyi başarabildiğinden, konuşmadan önce yutkunmayı seçtim. At usul usul ilerliyor, bedenimiz aynı anda yükselip alçalıyordu. "Herkesin içinde beni eş olarak seçtin. Prensime itiraz etmem garip karşılanabilirdi, ayrıca kitap ve kütüphaneyle ilgili hiçbir şey konuşmadık."

Başını biraz daha eğdiğinde yüzü saçıma sürtündü. Bu, yaşayacağım kalp spazmlarının bir ön gösterimi gibiydi. Koskoca ormanın içinde nefesim şimdiden yetersiz gelmeye başlamıştı. "Sadece bu yüzden kabul ettin yani?"

Yüzünü görmediğimden kısmen daha rahattım. Bu nedenle konuşmadan önce tekrar soluklandım. "Evet, sadece bu yüzden."

Yaklaşmaya devam etti, burnunun ucu yanağıma değdiğinde tüylerim ürperdi. "Benimle yalnız kalmayı istemedin yani?"

Ciğerlerim, oksijensizlikten zarar görebilirdi. Hava burnumdan giriyordu ancak bir yerlerde takılı kalıyordu. Kendime gelmem lazımdı, hızla inip kalkan göğsümü yavaşlatmam gerekiyordu. "İstemedim," derken sesim kısık çıktı, hatta titredi.

"Alaz," dedim; kesik bir nefes gibiydi sesim. Başımı ondan uzak tutmak adına geriye yatırırken toparlandım. "Kendine hâkim ol. Buraya kütüphane hakkında konuşacak bir şeyin olabilir diye geldim." Sanki bunu ona değil de kendime hatırlatıyordum.

"Olmaya çalışıyorum," dedi ve bu sefer onun yutkunduğunu duydu kulaklarım. "Zor ama deniyorum." Nabzım kırbaç yemiş bir at misaliydi. "Ama olamıyorum. Senden uzak duramıyorum ve sen böyle yakınımdayken..." Duraksadı. "Yakınımdayken ama uzakken. Benden başka herkese yakınken," diye düzeltti cümlesini. "Aklımı kaybediyorum."

Ne diyeceğimi düşünmek, birkaç anlamlı kelimeyi bir bütün halinde dudaklarımdan dökmek istiyordum ama yeni doğmuş bir bebek kadar bilgisizdim. Aklımda dönen tek kelime vardı: *Alaz. Alaz. Alaz.*

Ve o tek kelime dudaklarımdan firar etti. "Alaz..."

"Efsun," dedi hemen, sessizliğimi fırsat bilerek. Sıcak nefesi ensemde süzüldü. "Seni özledim."

Ben de seni özledim, diye yanıtladı içsesim ama dile getiremedim. Bir şeyler engel oluyordu, kırgınlığım üstün geliyordu ve ben bunu dile dökemiyordum. Fakat direncimin kırılmasına çok az kaldığını biliyordum.

Nefes aldım, nefes verdim. En sonunda konuyu değiştirmenin en iyisi olacağını düşünerek, "Yarın gidiyoruz," dedim. "Hâlâ kütüphaneye girmedik."

Alaz sessiz kaldı, ilk birkaç saniye cevap vermedi. Ardından iç çekişini duydum. "Kuray ve Liva bizi bekliyor."

Kaşlarımı çattım. "Burada mı?"

Yüzünü görmesem de başını salladığını hissettim. "Bu etkinliğin düzenleneceğini biliyordum, kütüphanenin yerini öğrendim ve arayış yönümüzü de oraya göre seçtim. Ortadan kaybolmak için bundan daha iyi bir an olamaz."

"Hepsi planlıydı yani?"

"Hepsi planlıydı."

"Sen de benimle baş başa kalmak için seçmedin beni yani."

"Doğru," diye yanıtladı ve nedendir bilmem ama kırıldığımı hissettim. Görev olmasa, beni seçme cesaretinde bulunabilecek miydi her şeye rağmen? Düşüncelerimi duymuşçasına konuşmasına devam etti. "Ama görev olmasaydı da seni seçerdim. Sırf benim inadıma, tıpkı dün geceki gibi bu etkinliğe dahil olmayı kabul ederdin sen. Ve ben, bir başkasının seni önüne almasına..." Yaklaştı, belimle gövdesinin arasında hiç uzaklık kalmadı. "Gövdesini sırtına yapıştırmasına..." Muzip bir tavırla çenesini omzuma değdirdiğinde huylandım. "Çenesini omzuna yaslama ihtimaline..." Omzumdan salınan saçlarıma değen burnuyla derin bir nefes aldı. Bu sayede yükselen göğsü biraz daha yapıştı sırtıma. Gözlerimi kapatmamak için kendimi zorladım. "Saçlarının kokusunu almasına ve..." dedikten sonra bilmem kaçıncı kez yutkundu. "Yol boyu tüm güzelliğine bu kadar yakından bakabilecek olmasına müsaade edemezdim."

Gözlerini üzerimde hissettiğimde bir anda etkisinden koptum, elektrik yemiş gibi dikleştim ama az daha dengemi kaybedip düşecektim. Tabii Alaz'ın muhteşem refleksleri düşmeme engel oldu.

"Efsun, dikkat et," dediğinde, "Efsan," diye düzelttim. "Ve gözlerine de mukayyet ol."

"Emin ol günlerdir buna çalışıyorum," dedi, sesinde laubalilik seçilmiyordu. Toktu, hırs doluydu. "Özellikle dün gece nasıl bir sınavdan geçtiğimi bilemezsin."

"Sınav mı?" derken bir *hah* sesi çıkardım. "Bakışlarını benden bir an olsun çekmedin. Dikkat çekmemize neden oluyorsun."

"Umurumda mı sanıyorsun?"

"Değil mi?"

"Değil," dedi. "O kadar umurumda değil ki başkalarının ne düşüneceği, eğer o saçma dans bir saniye daha devam etseydi, o gereksiz herif sana fazladan bir saniye daha dokunsaydı..." Sustu, nefeslendi. "Efsun, benim gözüm karadır. Kendimi nasıl tuttuğumu bilmiyorum ama daha fazla tutamayacağımı biliyorum."

Bu, "Damarıma basma," der gibi bir uyarı, küçük bir tehdit gibiydi. Omuz silktim. "Sadece bir danstı."

"Sadece bir dans mıydı?" diye sordu. Ardından başını olumsuz anlamda salladı. Nefes aldı. Başını saçlarıma değdirdi, dudakları kulağıma yaklaştı. "Her salınışında, bedenini o adamın kollarına her bırakışında karşındakinin kendim olmasını dileten, kışkırtıcı bir danstı. Ve ben bunun intikamını alacağım Efsun. *Senden.*"

Ses tonu yüzünden tüylerim ürperdi. Ellerim kutuplarda kalmış kadar soğuk hale büründü, sıcak nefesi yüzümdeki kanın kaynama noktasına ulaşmasına neden oldu. Yutkundum, temasımızı kesmek adına başımı öne çektim. Dans konusundan bahsetmek, onunla bu konular hakkında konuşarak bana hesap sormasına izin vermek istemiyordum. "Nerede bu Kuray'la Liva?"

Birkaç saniye sessiz kaldı, onu göremesem de yüzümün sağ tarafını incelediğini fark ettim. "Az kaldı."

Güzel, konuyu değiştirmeme uyum sağlamıştı. Fakat ikimiz de biliyorduk ki bu böyle kalmayacaktı. "Birlikte mi gireceğiz? Dönmediğimizde bizi merak eder, aramaya başlarlar. Riskli değil mi?"

"Kuray ve Liva, Efsan ve Alaz olarak dönecek, biz kütüphaneyi aramaya gideceğiz."

Beynim iyice allak bullak olmuştu. Gözlerimi kıstım. "Nasıl yani?"

"Bilge Âzin, görünüm değiştirme iksiri hazırladı. Onlar iksiri içip bize dönüşecek, sonra kıyafetleri değiştireceğiz."

"Biz de muhafızların kılığına mı gireceğiz?"

"Özel ve zahmetli bir iksir; o kadar fazla yapılamıyor. Sadece Kuray ve Liva içecek. Biz de görünmezlik iksirini içeceğiz."

"Görünmezlik?" dedim sorar gibi.

"Hı-hım," diye yanıtladı beni. "Bilge Âzin bunun da üstünde uzun zamandır çalışıyordu."

"Peki o zaman kılık değiştirme iksirine ne gerek vardı ki? Bir gece sadece görünmezlik iksiriyle her şeyi halledebilirdik."

"Görünmezlik iksirinin süresi o kadar uzun değil. Ayrıca işler yolunda gitmeyebilirdi, kütüphaneye girenin kim olduğunu görmek için herkesi ayağa kaldırdıklarında bizim yokluğumuz anlaşılırdı. Riske atamazdım, böylesi çok daha iyi."

Şaşırmamalıyım, dedim içimden. Her gün başka bir garip olayla karşı karşıya geliyordum, biri birinden daha ilginç oluyordu mutlaka ve ben bunları artık normal karşılamaya alışmalıydım. Bundan dolayı daha fazla bir şey söylemedim, Alaz'ın her şeyi hazırladığına şüphem yoktu, geriye sadece ona uymak kalmıştı.

Yolun kalanında tekrar sessizliğe gömülmüştük, belki konuşacak çok şeyimiz vardı ama sorunlarımızı çözebilmek için uygun bir zaman değildi. Rüzgâr, Alaz'ın kokusunu taşıyıp dikkatimi dağıtmadığı zamanlarda düşündüğüm tek şey kitabı bulup bulamayacağımız oluyordu. *Eğer bulursak, tercihim hangi dünyadan yana olacaktı?* Hiçbir fikrim yoktu.

Dediği gibi oldu, at üstünde yaklaşık on beş dakikanın sonunda ormanın derinliklerinde Kuray ve Liva'yla buluştuk. Kuray'ın ısrarla ben olmak istemesi, Liva'nın hiçbir şekilde kız gibi davranamayacağını söyleyerek onunla alay etmesi haricinde sorunsuz bir değişim işlemi gerçekleştirdik. Karşımda bir tane daha Efsan görmek garip gelse de kendimi dışarıdan görmeyi sevmiştim. Güzel duruyordum fakat biraz suratsız, biraz da zayıftım. Kahvaltıda sadece sebze yemeyi bırakmalı, Kuray gibi et ürünlerine sarmalıydım. Bunu aklıma not ettim.

Tekrar atlara bindiğimizde –atı da değiştirmiştik– artık bir ikizim gibi gördüğüm Liva ve Kuray'dan ayrılmıştık. Kısıtlı süresi olan görünmezlik iksirini içmek için kütüphaneye yaklaşmayı bekledik. Ormanın biraz daha açık alanına geldiğimizde Alaz dizginleri çekti, at garip bir ses çıkararak durdu. Dizginleri bıraktığında hiç zorlanmadan tek hamlede indi, sonra elini bana uzattı. Görevde olduğumuzdan tutmamak gibi saçma bir tavırda bulunmadım ve Alaz'ın yardımıyla indim. Oya-

lanmadan atı bir ağaca bağladı, elini hayvanın başına koyup anlamını bilmediğim bir şeyler söyledi, hayvanın gözleri kızardı, ağzından kişnercesine bir ses duyuldu, tek ayağı toprağı kazıdı, ardından uysal bir görünüm aldı.

Elini atın yüzünden çektikten sonra tekrar bana döndü. Cebinden küçük, cam bir şişe çıkardı. Şişenin tıpasını çıkarıp içindeki su kadar şeffaf olan sıvıdan birkaç yudum aldı, ardından bana uzattı. "Hazır mısın?" diye sorma gereği bile duymadı çünkü bunun dönüşü olmadığını biliyordu.

Ben de biliyordum.

Hiç tereddüt etmeden şişeyi elinden alıp içtim. Birkaç saniye sonra vücudumda bir dalgalanma hissettim. Sanırım bu büyünün etkisini gösterdiğini belli ediyordu.

Ve Alaz tekrar elimden tuttu.

Koşmaya başladık. Zamanla yarıştığımız için acele ediyorduk. Başta, bir ağaç kavuğunun içine girdik, görünmez olduğumuz halde ses çıkarmamak, dikkat çekmemek adına her adımımızı yavaş ve temkinli atıyorduk. Karanlık ağaç kavuğunun içindeki merdivenden tünele yürüdük; yerler suyla kaplıydı, pis, lağımı andıran bir koku vardı. Kokuyu çok fazla solumamak için elimle burnumu kapatmak zorunda kaldım. Uzunca bir müddet yürüdükten sonra duvarlarını sıra sıra meşalelerin sardığı bir koridora çıktık. Lağım kokusundan az da olsa uzaklaşmıştık ve yerler kısmen daha kuruydu. Her meşalenin altında put misali duran muhafızlar dikiliyordu. Görünmez olduğumuz halde adamların önünden geçerken telaşa kapılmadan edemedim.

Önünde bir muhafızın beklediği çelik, yuvarlak kapının önüne geldiğimizde nasıl gireceğimizi merak ettim. Alaz harekete geçmeden önce devriye gezen muhafızın bize sırtını dönmesini bekledi ve istediği olduğunda elini karşısında durduğumuz kapının önünde bekleyen adamın boğazına koydu. Başta öldüreceğini düşündüm ama öyle olmadı. Alaz adamın gözlerine bakarak sadece, "Kapıyı aç," diye fısıldadı.

Adamın gözleri tıpkı atınkiler gibi kızardı, komutu dinledi, kapı sessizce iki yana açıldı. Ben daha Alaz'a bunu nasıl yaptığını soramadan o beni tek hamlede açılan kapıdan içeri soktu, kapıysa biz içeri girer girmez kapandı.

Önüne geldiğimiz neredeyse tam üç kapıda da aynı yönteme başvurmuştu. Başta bunun bir büyü olabileceğini düşündüm lakin daha önce hiç böylesini görmemiştim, büyüden öte bir şeyler var gibiydi. Alaz adamların zihnine ulaşıyor ve onlara istediğini yaptırabiliyordu. Sanki, "Kendini öldür," dese gözlerine bakarak, bunu da hiç itiraz etmeden yapacaklardı.

Nedenini sormak için can atıyordum ama henüz konuşabileceğim, uygun bir ortama girememiştik. Buradan çıktığımızda soracağım ilk şey bunu nasıl yaptığı olacaktı.

Kat kat merdiven çıktık, işler buraya kadar tahmin ettiğimden kolay olmuştu. Eh, görünmezlik işi olmasa daha bir adım atamadan yakalanabileceğimiz de ortadaydı. Nihayet en üst kata çıktığımızda bir kapının önünde bekleyen iriyarı muhafızı gördüm. Yine usul usul yürüyerek adamın karşısına geçtik, Alaz aynı şekilde sağ elini kaldırıp yüzü görünmeyen adamın boynunu çıplak kısmına dokundurdu, göz teması kurdu. Ve sadece, "Kapıyı aç," diye fısıldadı.

Yanlış bir şey olmadı, muhafız kendisinden öncekiler gibi denileni yapmak için arkasını döndü, iki avcunu da çelik, gümüş rengi kapıya yasladı, yabancı kelimelerle anlayamadığım cümleler kurdu. Kapı titremeye başladı, biraz sarsıldıktan sonra kilit sesi duyuldu ve yükselerek açıldı.

Alaz elini tekrar adamın boynuna koydu. "Sesimi tekrar duyduğunda, kapıyı benim için aç."

Adamın gözleri renk değiştirince yaptığı şeyin işe yaradığını anladım. Alaz kafasıyla içeriyi işaret ettiğinde aynı anda kütüphaneye girdik, kapı indi, bizi içeriye kapattı.

Devasa bir kütüphaneydi, tavanı nereden bakılsa yedi sekiz metre yukarıdaydı ve duvarlara montelenmiş ahşap rafların hepsi ciltlerce kitaplarla doluydu. Bunların hepsini incelememiz zor, hatta imkânsız görünüyordu.

Alaz'a baktım. "Nasıl bulacağız?"

Bana cevap vermeden elimi bıraktı, kitaplığın sol tarafına doğru yürüdü. En uca geçti, eğilip en alttaki soldan üçüncü, kırmızı ciltli kitabı çıkardı. "Alesia," dedi ve kitabı eline alıp tekrar bana doğru ilerledi. Salonun ortasına geldiğinde durdu, yerdeki üçgen motifinin en tepesine dik olarak Alesia dediği kitabı bıraktı.

Gözlerini kıstı, tüm rafları tek tek incelemeye başladı. Bir kitap daha aradığını anlamıştım ancak hâlâ tam olarak ne yapmaya çalıştığını çözememiştim.

Kütüphanenin sağ tarafına gitti, o taraftaki kitapları inceledi. Biraz sonra uzun alt ve üst kirpikleri birbirine yaklaştı, sağ eli havaya doğru uzandı. Saniyeler içinde siyah ciltli bir kitap ellerinin arasına uçtu. Kitabı bana uzatırken, "Odesa," dedi ve kaşlarıyla yerdeki şekli işaret etti. Ne demek istediğini anında anlamıştım, bu nedenle vakit kaybetmeden kitapla üçgene yürüdüm. Alesia'nın sağına uzanan eşkenar üçgenin köşesine Odesa'yı koydum. Bunun üzerine Alesia ve Odessa'nın arasındaki çizgide bir ışık huzmesi belirdi.

Alaz'ın bulduğu üçüncü kitap ise Odesa'nın atıldığı zindana adını veren Karessa'ydı. Boş kalan köşeye Karessa yerleştiğinde üçgenin tüm çizgileri aydınlandı. Alaz eliyle beni bir adım geriye çektikten sonra önüme geçip dizlerinin üzerinde çöktü. Avuçlarını birbirine örttü, gözlerini kapattı ve yine bilmediğim, yabancı cümleler mırıldandı.

Alaz mırıldandıkça ışık huzmesi büyüdü, yükseldi, boyumu geçti. En nihayetinde huzme, patlarcasına tavana doğru saçıldı. Kalbim göğsümü dövmek istercesine atıyordu, korkuyla olup biteni izliyordum. Üç kitabın arasında bir boşluk açıldı, beton zemin yarıldı. Yarılan zeminin içinden, eskitme, kahverengi ciltli bir kitap belirdi.

Ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum, bu kadar kolay olacağına imkân vermemiştim lakin eve dönüş yolumu bulmuştum; Alaz'ın ellerinin arasındaydı, sayfalarını açtığımız gibi yollar da hazırlanmış olacaktı. Ne gülebildim ne de başka bir tepki verebildim. Bomboş bir yüz ifadesiyle Alaz'ın elindeki kitaba bakmaya devam ettim.

Kitabın ortaya çıkmasıyla gözlerini açan Alaz'ın dudaklarından bir nefes döküldü. "Burada," dedi içeriğini seçemediğim bir ifadeyle. Kitabı büyük bir dikkatle ellerinin arasına aldı, kendine doğru çekti. Ne ona doğru yürüyor ne de kitabı bulduğumuz için sevinebiliyordum. Ayağa kalktı, o da gülümsemiyordu, ciddiydi. Bakışlarını kitaptan ayırıp bana çevirdiğinde birbirimize baktık. Bir şey söylemesini beklediğim an, vücudumda bir dalgalanma daha hissettim, sallanır gibi oldum, beynim uyuştu.

Sızıyla gözlerimi kapatıp açtım. "O da neydi?" diye sordum cılız çıkan sesimle.

Fakat Alaz yanıtlamak yerine küfretti. Yanıma geldi, eliyle beni bir adım gerisine attı, keskin bakışlarıyla kütüphanenin çelik kapısına dikkat kesildi.

Ben daha ne olduğunu soramadan çelik kapı dönmeye, titremeye başladı. Saniyeler içinde çember kilit kendi etrafında hareketlendi, kapı gürültüyle yükselerek açıldı ve ardında tüm soğukkanlılığıyla bekleyen kişi göründü.

Kapının önünde durmuş, buz gibi bakışlarıyla bizi izleyen adam, Sıraç'ın abisi Merih'ten başkası değildi.

Bölüm On Yedi

Zihin Kalkanı

Gerginliğim üst seviyedeydi, Merih'in buz mavisi gözleri Alaz'la benim aramda gidip geliyordu. Görünmez olduğumuzu düşünerek rahatlamak, onun aslında bize bakmadığı fikriyle gerginliğimi azaltmak istiyordum fakat bakışları tam olarak gözbebeklerimi buluyordu. Bizi görüyordu, aksini iddia edemezdim. Yüreğim, Alaz'ın beni korumak için bir kalkan gibi gövdeme uzattığı güçlü koluna çarpıyordu hızlı hızlı. Ortada saat yoktu ama kulaklarımda sesleri yankılanıyordu. Bedenler arasındaki mesafeye konulan bir bomba vardı ve söylenen ilk söz ya da atılan ilk adım o bombayı patlatacaktı.

Merih içeri girdi, çelik kapı arkasından kapanıp demirin birbirine değme sesini çıkararak kilitlendi. Bir şey söylemeden o soğuk gözleriyle bizi izlemeye devam ederken buz mavisi gözlerindeki soğukluk etkisini artırdı. Başını sağ omzuna doğru eğdi, alt ve üst kirpiklerini birbirine yaklaştırdı. Bakışları Alaz'ın elindeki kitaba odaklandı, ardından ilk kez sesini işittim.

"Ve kitap bulunur."

Bu cümle üzerine artık görünmez olmadığımızı anladık. Kalbim ağzımda atıyordu. Dudaklarım aralanamıyordu çünkü ne cevap vereceğini bilmiyordu. Yutkunmadan hemen önce Alaz'a baktım. Boynu gerilmiş, uzun ince kemikleri belirginleşip, yeşil damarı kabarmıştı. Gövdeme siper ettiği kolunun seğirdiğini görebiliyordum, kendini tutmayı deniyordu. Bomba patlayacaktı, sinyallerini alıyordum.

Derken olan oldu. Merih bize doğru ilk adımı attığında Alaz büyük bir güç kullanarak tek eliyle beni sağ tarafa doğru itti. Sırtım kütüphanenin raflarından birine çarparken dudaklarımdan güçlü bir inilti yükseldi, gözlerim hissettiğim acıyla kapandı. Kalçam yerle bütünleştiğinde bir kez daha inleyerek gözlerimi açtım. O sırada Merih'in yüzündeki ürpertici gülümsemeyle ellerini kaldırıp anlamını bilmediğim bir cümle söylediğini gördüm. Alaz'a büyü yaptığını anladığımda

bedenim refleks olarak karşı koyma güdüsüyle tüm acısını umursamadan onu korumak için hareketlendi. Fakat çok geçti. Alaz'ın güçlü bedeni gözlerimin önünde geriye doğru uçtu, sırtı kütüphanenin altın yaldızlı duvarına çarparken şiddetli bir ses duyuldu.

Alaz'ın dudaklarından bir aslanın kükremesini andıran acı dolu sesi duyduğumda yüreğime bir bıçak saplanmış gibi hissettim, gücümü ya da yapacaklarımın yetersizliği düşünmeksizin olduğum yerden kalkmak için hareketlendim. O sırada Alaz'ın simsiyah gözleri bana ilişti, "Yerinde dur," diye bağırdı güçbela. "Sakın güç kullanma," diye devam ettirdi cümlesini.

Yanıt vermek için daha ağzımı açamadan gözlerini çevirdi, kitabı odanın hepimize uzak olan bir noktasına fırlattı. Kitap, kapağı kapalı bir şekilde yere düştü, o an yerin sarsıldığını hissettim ya da bu, olayları büyütmeye bayılan zihnimin bir oyunuydu.

Merih'in adımları bu hareket karşısında yön değiştirdi ve başını bir canavarı andıran bir hareketle kitaba çevirdi. Sıkıca kapanmış dudakları aralansa ve vampir dişleri çıksa şaşırmazdım. Elini kitaba doğru uzatınca kitap havalandı ama daha kendine çekemeden Alaz'dan çıkan güç fırtınası Merih'i vurdu. Uzun, ince beden yükselip kütüphanenin metrelerce yükseklikteki asma tavanına çarptı. Merih'in bedeni yere düşerken nefesimi tuttum, neredeyse elimi kaldırıp yüzüme siper ederek birazdan göreceğim şeyleri engelleyecektim. Rahatsız olduğumdan yüzümü buruşturdum. Olduğum yerde durmama rağmen kalbim kilometrelerce yol koşmuşum gibi atıyordu.

Merih yere beklediğim kadar şiddetli düşmedi, tam zemine çarpacağı anda kendini kontrol altına alıp iki ayağının üzerine düştü. Damarına basılmış bir kaplan gibi çenesi kasılmıştı. Kitaba ulaşmaktan vazgeçerek Alaz'a yöneldi. Hırıltılı nefesler alıp verirken bir kez daha elini kaldırıp Latince olduğunu düşündüğüm bir şeyler mırıldanarak büyü yaptı.

Ben endişeyle olup biteni seyrederken Alaz bu defa Merih'in görünmez kurşunlarının hedefi olmadı; çevik bir hareketle sıyrıldığında büyü duvara denk geldi. Duvardaki lacivert, buzlu cam ortadan çatladı. Zemin sallandı, raflardan birkaç kitap yere düştü. Kitaplardan biri neredeyse başıma düşecekti ki son anda yuvarlanarak darbe almaktan kurtuldum.

O karışık anın içinde Alaz çita hızıyla Merih'in üzerine çullandı, büyük elleri Merih'in uzun, ince boğazını sardı ve onu kendisiyle kapı tarafındaki raflara sürükleyip sırtını sertçe rafa yapıştırdı. Merih'in dudaklarından acı dolu bir sızlanma yükseldi, sesi boş odada yankılanarak kulaklarımı tırmaladı.

"Beni yenemeyeceksin Şahzade," dedi Merih dişlerinin arasından. "İçinde karanlık ruhların yeniden doğuş umudunu barındıran o kitabı sana bırakmayacağım."

Yeniden kükreyerek elini kaldırdı. Bu seferki öyle şiddetli bir büyüydü ki avuçlarından çıkan sularla Alaz'ın heybetli bedeni bir kez daha geriye savruldu ve az önce çatladığını gördüğüm pencereye çarptı. Titreyen camla birlikte dışarı düşeceğini düşünerek endişeyle küçük bir çığlık atıp yerimde kıpırdandım. Cam parçalanmadı, dolayısıyla üstü başı sırılsıklam olan Alaz tekrar içeri düştü. Yüreğim ağzımda atmaya devam ederken içgüdülerime hâkim olamadan bir kez daha kalkıp Alaz'a destek olmak istedim. Ama ben daha harekete geçemeden bedenim bir yaprak gibi yukarı kaldırılıp geriye doğru çekildi. Sırtım, yabancı bir bedene yapıştı ve Merih'in ince kolu boynumu intihar halatı misali sardı. Soluğum bu yabancı kol tarafından kesilirken dudaklarımı aralayıp nefes almayı denedim fakat boğazıma bir barikat kurulmuş gibiydi, aldığım oksijen bir yerlerde takılıp duruyordu.

Kolunu indirmeyi denedim fakat boşunaydı, hiçbir şekilde hareket edemiyordum. Vücudumu oynattığım her an, yabancı kollar bedenimi daha sıkı sarıyordu.

Pencerenin aşağısında dizlerinin üzerinde duran, ıslak saçlarından akan damlaların soluk benizli esmer teninde süzüldüğü Alaz'ın kara gözleri bana odaklandığında dişlerini sıkıca birbirine bastırdı. Burnundan nefes aldı, çatık kaşlarının desteklediği korkunç bakışları Merih'i bulduğunda, "Bırak onu," dedi neredeyse dudaklarını bile oynatmadan.

Merih değil beni bırakmak, kolunu bir santim bile gevşetmedi. Aksine boğazımı biraz daha sıktı. Ben soluklanmak için delirirken, can çekişen yüreğim hızla gövdeme çarpıyor, göğüskafesimin seri halde yükselip alçalmasını sağlıyordu.

"Kural basit," dedi Merih, bir buz kütlesinden daha soğuk ve hissiz sesiyle. Nefesi kulağıma çarpıyordu. "Sen kitabı bana verirsin, ben de bu güzel kızcağızın yaşamasına izin veririm."

"Kızı bırak," derken son derece ciddi ve her an onu öldürebilecek gibi duruyordu. Simsiyah gözlerinin ardında kor alevler yükseliyordu. "Kitap sizin elinize asla geçmeyecek."

"Benim krallığımda, özel kütüphanemdesin." Başını sağa çevirdiğini hissettim. Bir şeyi kontrol etti. Baktığı yerdeki koyu gümüş duvarda bulunan küçük butonu gördüm. "Oraya dokunduğum an bütün askerlerim burada olur. Yakalanman an meselesi. Üstelik şu an düğünde bulunan tüm aile üyelerin de yakalanır. Krallığınız elimize geçer. Bunun için sadece şu butona basmam yeterli Şahzade, sadece bir saniye içinde her şeyi kaybedebilirsin."

"Durma," dedi Alaz ayağa kalktığında. Benim korku dolu halimin aksine o son derece rahat ve kendinden emin görünüyordu. Çenesinin ucuyla Merih'in az önce gösterdiği butonu işaret etti. "Bas, askerlerin içeri girsin, ben yakalanayım ve kitabı krallığın ele geçirsin. *Sen değil.* Kitap bulunduktan sonra adın yine anılmayacak, yine en vasıfsız üye kabul edileceksin. İstediğin buysa, bas hadi."

"İstediğimin bu olmadığını benden daha iyi biliyorsun." Sesi ölüm kadar ürkütücüydü. "Ben, karanlığın efendisi olmak istiyorum. Bunun için her şeyi yapmaya yemin etmiş, ruhunu bu emele adamış biriyim. Ruhları uyandıracağım, Lukifer İdmon'un eski gücüne dönmesini sağlayıp baş yardımcısı olacağım. Ya tek başıma ya da krallığım sayesinde. Ama yolumdan dönmeyeceğim. Fakat tek başıma başarıp efendi olmayı tercih ederim. O yüzden daha fazla beni sınama ve kitabı getir. Ya bana verir hem krallığını hem kızı kurtarırsın ya da ırkını kurtarır lakin bu güzel kızı kaybedersin."

Koluyla boynumu öyle sıkıştırmıştı ki sesimi çıkaramıyordum, kelimelerim nefese dönüşmüştü. Alaz'ın kapkara gözleri tekrar bana iliştiğinde acı içinde onu izledim. *Beni düşünme,* demek istiyordum. *Kitabı al ve buradan çık.* Çünkü burada durması, bir kez daha zindana atılması demekti ve ben Alaz Şahzade'nin tekrar yakalandığını görmek istemiyordum. Küçük bir suç yüzünden bile zehirle cezalandırmışlardı onu. Bedeninden akan kanları, bitkin halini, yaralarını hatırlıyordum; hepsi zihnimin en görünen yerlerinde acı hatıralar olarak benimleydi ve tazeydi. Boynumdaki kol işe yaramazdı belki ama Alaz Şahzade'yi, *sevdiğim adamı* bir kez daha o kanla çevrilmiş zindana teslim etmek yüreğimi delik deşik ederdi.

"Git," demeye çalıştım bu yüzden. Benim sonum her türlü ölüme çıkacaktı zaten ancak Alaz kurtulabilirdi. Kurtulmalıydı. Bir fısıltıdan öteye gidemeyen sesimin Alaz'a ulaşıp ulaşmadığından emin değildim ancak Merih'in duyduğunu biliyordum.

"Ne kadar da sadık bir köle, öyle değil mi?" dedi Merih. Ardından zayıf parmaklarının ucu boğazıma dokundu ve tenime öyle bir elektrik yayıldı ki ölüyorum sandım. Gökyüzündeki mor yıldırımlardan biri tam iki köprücükkemiğimin arasına isabet etmişti sanki. Elimde olmadan acıyla bağırdım, çıkan ses boğazımı tahriş etti, soluk borum yırtılmışçasına acıdı.

"Dur!" diye kükredi Alaz. Belki öncesinde daha başka şeyler de söylemişti ama bağırdığımdan ancak bu kısmına yetişebilmiştim. Baygın bakan gözlerim onu bulduğunda, bakışlarının sadece Merih'te olduğunu gördüm. Bana bakmaktan kaçınıyor gibiydi, soluklanıyordu, gergindi, serbest duran ellerini yumruk yapmamak için büyük çaba sarf ettiğini biliyordum. Ellerini havaya kaldırdı, yavaşça salladı. "Dur, dokunma ona."

"Aynı dilden konuşmaya başladık." Merih'in güldüğünü düşündüm, sesi şu ana kadar duyduğum en sakin tonundaydı. Parmakları boğazımın az önce yaraladığı kısmının üzerinde şimdi bir ipeği okşar gibi yavaş yavaş hareket ediyordu. "Kural basit: Kitabı getir, kızı al."

Alaz'ın gözleri boynuma indiğinde dişleri tekrar birbirine kenetlendi, burnundan soluyordu. Dokunsalar alev alacaktı, bu kütüphaneyi de tüm binayı da yakacaktı sanki. Gözleri benimkilerle buluştuğunda için sıkıntıyla kavruldu. Yaşların biriktiği gözlerimden süzülen bir damlanın dudaklarıma doğru aktığını hissettim. Başımı iki yana salladım. Kitabı alıp çıkmalıydı. Merih açık açık amacını, karanlık ruhlarla bağlantılı olduğunu söylemişti, kitabı ona teslim edemezdi. Beni feda etmeli, buradan kitapla çıkıp gitmeliydi.

Gözleri bir kez daha ayrıldı benimkilerden. Arkamdaki acımasız adama baktı, ardından başını salladı. İçinde biriken tuzlu sıvıyla yanan gözlerim dehşet içinde kocaman açıldı. Olduğum yerde debelenerek, "Hayır," diye bağırmaya çalıştım. Ben hareket ettikçe Merih beni daha sıkı sardı; boğazım sızladı, sesim engellendi.

Alaz göz göre göre arkasını döndü, kitabı fırlattığı rafın olduğu bölgeye yürüdü. Ben Merih'in kollarından kurtulmak için çırpınırken o

aklına koyduğu şeyi yapmak adına eğildi. Kitabı aldı. *Çık,* diye yalvardım içimden. *Bir çıkış yolu bul da git.* Bilekliğimin ısı derecesi artıyordu, yine neredeyse tenimi yakacak kıvama gelmişti. Güç kullanmak için deliriyordum, içimde öyle bir kuvvet birikmişti ki bilekliğimi söküp atmak, içimdeki enerjiyi tek hareketimle dışarı savurmak için can atıyordum.

Fakat, "Sakın güç kullanma," demişti Alaz. Yaydığım gücün farklı olduğunu, fark edilebileceğini söylemişlerdi. Bir şeyleri düzeltmeye çalışırken daha da beter yapmak istemiyordum ama günün sonunda zarar gören sadece ben olacaksam, bunu göze alırdım.

Evet, büyü yapacaktım.

Önce Alaz'ın kitabı almasını bekledim. Yere eğildi, kahverengi ciltli kitabı iki eliyle tuttu, ayağa kalktı. O sırada kendimi kontrol ediyordum, Alaz'dan öğrendiklerimi faaliyete geçirmenin tam zamanıydı. Yakalanmak ya da fark edilmek umurumda değildi. Elim kolum bir başka beden tarafından faaliyetsiz hale gelmişken bunu nasıl yapabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu ama bir şekilde üstesinden gelebileceğimi düşünüyordum. İçimde kaynayan gücü açığa çıkaracak hamleyi ellerimle yapacaktım. Bu nedenle tüm akış oraya gerçekleşmeliydi. Alaz kitapla bize doğru gelirken ben gözlerimi açık tutmaya özen göstererek ateşimi kontrol altına almayı deniyordum. Kollarımda, bacaklarımda, gövdemde gezinen ısıyı aynı noktaya, avuçlarıma doldurmalıydım.

Bu kolay bir şey değildi. Bilekliğim olmasa bir ihtimal basit olabilirdi fakat bu engel yüzünden beynimi bir hayli zorlamam gerekiyordu. Dişlerimi sıktım. Gözlerimi kapattığım an Alaz yapmaya çalıştığım şeyi anlayarak buna mani olurdu, o nedenle hiç çaktırmadan hareket etmeye çalışıyordum. Bacaklarımdaki gücü hareket ettirmeyi başardığımda heyecanımın konsantrasyonumu bozmasına izin vermeden devam ettim. Avuçlarım ısınmaya başlamıştı.

Alaz'ın attığı her adımda güçlerimi biraz daha iyi hissediyordum, tam açığa çıkmamıştı fakat kullanabileceğim raddedeydi. Alaz tam karşımıza geçti ve kitabı uzattı. Merih tek eliyle uzanıp kitaba dokunacağı sıra Alaz kitabı geri çekti.

"Önce Efsan'ı bırak."

Büyü yapmayı deniyordum fakat düşündüğüm kadar kolay olmu-

yordu. Henüz bağımsızlaşmadığımdan olacak, ateşimi dışavuramamıştım.

Merih'in güldüğünü duydum. "Kütüphanemde, her koşulda risk altında olan biri için çok özel istekler bunlar," derken rahattı. Bir an sonra resmiyetini takındı. "Önce kitap."

Alaz'ın göğsü yükselip alçalmaya devam ediyordu. İfadesini okuyamadığım gözleri bir defa daha beni bulduğunda yutkundum, ardından başımı iki yana salladım. İşe yaramadı, Alaz bakışlarını benden ayırdı. Ağırbaşlılığını üzerinden silkelemeden kitabı uzatınca Merih tekrar uzandı. Parmakları deri cilde değeceği an kendimi büyü yapmaya hazırladım. Serbest kalan elimi ağır hareketlerle havalandırdım.

Ancak her şey Merih'in kitaba dokunduğu birkaç saniye içinde gerçekleşti.

Benim bir şey yapmama gerek kalmamıştı. Merih tam olarak eline alamadan kitap yok olmuştu.

Kulaklarımda şiddetli bir haykırış yankılandı, bedenim kuru bir dal gibi boşluğa doğru savruldu. Merih beni öyle sert fırlattı ki zayıf vücudum kütüphane raflarından birini yararak odanın bir başka bölümüne uçtu. Sırtım hızla yerle buluştuğunda dudaklarımdan bir feryat yükseldi. Alaz'ın, "Efsun!" diye bağırdığını duydum ancak ona yanıt veremedim. Üstüne yattığım kırık tahta parçaları sırtıma batıyor, canımı acıtıyordu. Görüşüm bulanıktı, kulaklarımda tiz bir çınlama vardı. Tavandaki avizenin ışığı gözümü alıyor, bir görünüp bir kayboluyordu.

Elimi oynatıp, avuçlarımı yere basarak kalkmak istiyordum ancak öyle acı çekiyordum ki bunu başarabileceğimden şüpheliydim. Kalkacaktım, evet ama ondan önce toparlanmam gerekiyordu. Kalkmaya çalıştım.

Gözlerim kapanıp açıldı.

Bir bebek sesi duyuldu. Ağlıyordu. Elinden biberonu alınmış gibi, günlerdir yemek verilmiyormuşçasına, boğazı yırtılıyormuş gibi ağlıyordu. Sesi kulak tırmalıyor, rahatsız ediyordu. Kendimi sıktım, ellerimi kulaklarıma kapatıp bu sesi engellemek istedim.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Beni korkutan, esir alan kâbusların hiç sırası değildi. Kalkmalı ve bir sonraki darbelere karşı kendimi savunmalıydım. Şimdi değildi, şimdi olmazdı. Derin bir nefes aldım, gözlerimi açtım, ses gitti ve ışıkla karşılaştım. Parlaklık gözlerimi aldı, bunu kaldıramadım; bir kez daha gözkapaklarım.

Bebek ağlamaya devam etti.

"Bu o..."

Bebek bembeyaz bir kundağa sarılmıştı. Yıkık dökük, karanlık bir mekânda, yüzü görünmeyen yaşlı bir kadının kucağındaydı.

Her şey bulanıktı, ses haricinde hiçbir şey net değildi.

Yaşlı kadının tek eli bebeğin kundağının gövde kısmındaydı, beyaz kumaşı aşağı doğru çekip küçük varlığın gövdesini inceliyordu.

Kirpiklerim aralandı, gözümü alan ışıkla karşılaştım yine. Bu sefer kulaklarıma dolan gürültülü çarpma seslerini de işittim ve buna yalnızca üç saniye dayanabildim. Gözlerim tekrar kapandı.

Genç görünen bir kadın boş odanın etrafında dolanıyordu, elini ağzına kapatmıştı. Endişeli tavrıyla bir oyana bir bu yana volta atıyordu. Durdu. Önce bebeğe, ardından yaşlı kadına baktı. Bir hıçkırık sesi yükseldi boğazından, art arda üç kez tekrarladı. "Ne yapacağız?" dedi biçare tavrıyla. "Ona ne olacak?"

Fırtınayı bile yaracak güçte derin bir sessizlik oluştu. Bebeği kucağında sallayan yaşlı kadının kısa topuklu ayakkabılarının yere vurmasıyla oluşan yansıma sesleri duyuldu birkaç saniye sadece. Sonra bir iç çekiş yükseldi.

"Kitap onun için tek maddeyi zorunlu kılıyor." Bebeğin çığlıkları dinmedi lakin yaşlı kadının sert sesi onu bastırdı. "Ölüm."

Koca bir gürültü koptu, etraftaki her şey bu tehlikeli emirle kararda.

Kalp atışlarım göğüskafesimi darlarken gözlerim ışığı bulduğunda, kulaklarımdaki bebek çığlığı yerini kapı gıcırtısını andıran bir çınlamaya bıraktı. Çınlama bir sağ kulağıma bir sol kulağıma gidiyor, demirden top misali değdikçe acıtıyordu. Hayal meyal zihnimde oynayan görüntülerin beni korkutmasına, uykuma yenik düşmeme neden olmasına mahal vermeden ellerimi hareket ettirdim. Burnuma yanık kokusu geliyordu, zehirli duman aldığım soluklara karışıyordu. Hayır, bu benim vücudumda hissettiğim sıcaklıktan kaynaklanan bir durum değildi. Belimde hissettiğim öldürücü acılara rağmen zehirli kokunun kaynağını anlamak için gözlerimi açtığımda az önce içinden geçtiğim

kırılan kitaplığın alev almaya başladığını gördüm. Dumanı yüzüme doğru geliyordu. Merih'in yaptığı büyüyle yara alan boğazımın soluklanmama engel olduğu yetmiyormuş gibi, yangından yükselen islerle aldığım azıcık nefes de zehirleniyordu.

İçten gelen derin bir öksürme isteğiyle neredeyse ciğerlerim yırtılana kadar öksürdüm. Bakındığım hiçbir yerde Alaz'ı göremeyince endişelendim, gözlerimi sıkıca yumup açtım. Titreyen avuçlarımı yere bastırarak doğruldum. "Alaz," demeye çalıştım ama art arda öksürmekle yetindim. Kitaplıktaki yangın artıp alevler iyice yükseldiğinde zehirlenmemek adına kolumu maske gibi yüzüme tuttum. En ufak hareketimde sızım sızım sızlayan sırtıma yenik düşmeden güçlükle ayağa kalktım. İçinden geçtiğim kitaplığın yarık kısmına doğru topallayarak yürüdüm, attığım her adımda dudaklarımdan boğuk bir inleme yayılıyordu.

Kolumu ağzımdan çekmeden tekrar, "Alaz," diye seslenip kitaplığın yarılmış kısmından daha önce bulunduğu yere baktım. İşte o zaman birkaç metre ötemde, daha önce fark etmediğim çelik bir kapının önünde yerde uzanan Merih'i gördüm. Alaz'ın elleri Merih'in boynundaydı. Dişlerini sertçe birbirine geçirmiş, öfkeli bir halde Merih'e bir şeyler söylüyordu. Merih'in yüz ifadesini göremiyordum ancak Alaz'a bakan gözlerinin beyazının kızardığını seçebiliyordum.

Yan taraftaki yangın biraz daha büyüdüğünde irkilerek hemen Alaz'a doğru yürüdüm. Bu sırada sol tarafımda kalan dev kitaplık öne doğru yıkıldı. Düşerken kapının yanındaki butona değmiş olacaktı ki kulakları sağır eden bir siren sesi her yeri kapladı.

O sırada Alaz, elini Merih'in boynundan çekmeden omzunun üzerinden önce bana, ardından çıkan yangına baktı. Merih'i yerde hareketsiz bırakarak ayağa kalktı. Yeni açıldığını düşündüğüm kapıyı çekerek araladı ve ışık hızından daha çabuk geçen o kısa zaman diliminde çekme büyüsüyle beni kendine çekti. Çevik bir hareketle karanlık koridora girmemizi sağladığında kapı arkamızdan kapandı.

Durup dinlenmemize izin vermeden, elimi tutarak zifiri karanlıkta koridordaki merdivenden inmeye başladı. Her şey öyle hızlı gelişiyordu ki beynim çorbaya dönmüştü. Ne ara ve neden kaçmaya başlamıştık hiçbir fikrim yoktu, acımı yaşayacak zamanım yoktu. Sadece yapmam gerekeni yapmaya zorlanıyordum.

Alaz sıkıca kavradığı elimi bir an olsun bırakmıyordu. Merdivenleri sorunsuz bir halde indikten sonra geldiğimiz kapıdan dışarı çıkmayı başardık. Burası neresiydi, nasıl bir muhafız ya da bizi durduracak biri yoktu bilmiyordum.

Yeşil, ıslak çimlere bastığımızda duracağımızı düşündüm, doğrusu bunu istedim. Ciğerlerim öyle açtı ki temiz oksijene, durup soluklanmadan devam edip edemeyeceğimi bilemiyordum. Arkamızdaki sarsıcı andıran kütüphaneden uyarı siren sesi yükselmeye devam ediyordu. Bunu umursamadan yavaşlayan adımlarım yüzünden Alaz da durdu, tüm bedeniyle bana döndü ve ne istediğimi anlamış gibi, "Şimdi değil güzelim," dedi. "Sana istediğin soluğu vereceğim ama şimdi değil, koşmamız gerekiyor Efsun. Bunu yapmak zorundayız. Çok asker var, hepsini kontrol etmem mümkün değil."

Her ne kadar kendimi yere bırakıp yakalanmayı göze alarak soluklanmak istesem de bu yaptığımın doğru olmayacağının bilincindeydim. Konuşacak gücüm olmadığı için Alaz'ı başımla onaylamak istedim. Fakat bunu yapacak gücüm yoktu, hayır. Kendimi canlı hissetmiyordum; boğazım yanıyor, soluk borum buharlar çıkararak kavruluyordu. Boşta kalan elimi boynuma yerleştirdiğimde parmaklarımın değdiği yer su yulmuş derimdi. Acıyla inledim.

Siren nedeniyle toplanan muhafızların sesleri gelmeye başlamıştı. Bu sebeple daha fazla durmadan cayır cayır yanan kütüphanenin yaydığı dumanları ve zehirli havayı arkamızda bırakarak ormana doğru koştuk. Kalbim sertçe göğsümü dövmeye devam ediyordu. İçimde vahşi hayvan seslerinin geceyi yardığı, zemini karla ve çamurla döşenen karanlık ormana girdiğimizde canlı muhafızlarının varlığı henüz yok olmamıştı. Biz ilerlesek de arkamızda kalan grubun bağırışlarıyla adım sesleri gelmeye devam ediyordu.

Gövdesi kalın, yapraksız ağaçların arasından sıyrılarak koşarken birkaç saniyede bir elimde olmadan başımın üzerinden arkama bakıp etrafı kontrol ediyordum. Küçük bir ışık huzmesi gördüğümde yüreğim sıkışacak gibi oldu. Hemen Alaz'a dönüp, "Yaklaşıyorlar," dedim telaşla. İşin kötüsü ormanı neredeyse bitiriyorduk ve arkasına saklanacak bir ağaç kalmamış sayılırdı.

Alaz cevap vermedi. Dakikalar öncesinde Merih tarafından yerden yere atılan o değilmiş gibi hızını artırdı, ormanın çıkışına doğru ilerle-

meye devam ettik. Öyle sık nefesler alıp veriyordum ki ciğerlerim tam şu an iflas edip patlasa şaşırmazdım. Her nefes, soluk borumu yakıyordu. Bıraktığım nefesler soğuk havada buhardan bulutlar oluşturuyordu. Ormanı bitirdiğimiz an metrelerce ötemizdeki uçurumu gördüm. Aşağısının nasıl olduğunu bilmiyordum ama karşıdaki yamaçlardan ne kadar yüksek olduğunu tahmin edebiliyordum. Ve Alaz bizi oraya doğru götürüyordu.

Atlayacak mıydık?

Yüreğim sıkıştı, ellerim titredi. Yükseklik korkum kendini hatırlattı, midem korkuyla kasıldı. Biz ilerliyorduk ama arkamızdaki sesler de peşimizden sürükleniyordu. Muhafızların yaydığı seslerde en ufak bir azalma yoktu. Yutkundum, omzumun üzerinden son kez ormanı kontrol ettim. Muhafızların meşalelerinden yayılan ışık daha belirgin bir hal almıştı. Artık ormanın bir tarafı değil, yarım ay şeklinde neredeyse tamamı aydınlık görünüyordu.

Tekrar önüme döndüm, zehirli oksijen ciğerime dolarken hızla inip kalkan göğsümün bana engel olmasına fırsat vermeden, "Uçurum," dedim belli belirsiz. "Yol bitti. Ne yapacağız?"

Alaz benim aksime arkayı hiç kontrol etmedi. "Aşağıya ulaştığımızda bitecek."

Aldığım yanıt karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Dudaklarımdan şaşkın bir, "Ne?" döküldü. Uçurumun kıyısına varmak üzereydik.

"Efsun, sakın elimi bırakma." Hızı daha da arttı. Kalbim duracak gibiydi. Ben henüz ondan bir açıklama isteyemeden sadece, "Şimdi," dedi. Uçurumdan atlamak için yerden yükseldiğinde farkında olmadan gözlerimi kapatarak ona eşlik ettim.

Küçükken, evimizin penceresinden dışarı her baktığımda göğü bembeyaz pamuk şekeri misali süsleyen bulutları izlerdim. Onların sadece hava kütlesi olduğundan habersizce tepesine çıkmak, üstünde otururak yeryüzünü izlemeyi dilerdim. Şimdi, sanki tam o bulutlardan birindeyken ayağım kaymıştı ve bedenim, aşağısında beni neyin karşılayacağını bilmediğim bir meçhule doğru sürükleniyordu. Rüzgâr bana öfkelenmişçesine tenime çarpıyor, saçlarım arada sırada ince bir kırbaç gibi yüzümü dövüyordu. Büyük bir kaydırağın tepesindeyken yabancı eller tarafından sırtımdan itilmiş gibiydim, kontrolsüz bir hızla

iniyordum. Gözlerimi açtığım an çalkalanan midemde biriken tüm sıvı yükselip firar edecekti. Boğazımda güçlü bir çığlık saklı duruyordu, serbest bıraktığımda duymaması gereken tüm kişilerin yerimizi öğrenmesine neden olabilecek. Kendimi sıkıyor, bir an önce yere ulaşmayı diliyordum. Elimi sıkıca tutan elin sahibi olmasa, son nefesim tam da şu an çıkabilirdi.

"Nefes al!"

Alaz'ın ikazını duyduğumda elimde olmadan gözlerimi açtım ve metrelerce derinliği bulunan göle girmeden önce söylediğini yaparak saniyelerdir kapalı tuttuğum burnumdan derince bir nefes almayı başardım. Tüm bedenim sert düşmenin etkisiyle bir anda soğuk suyun içine hapsolduğunda iliklerime kadar ürperdim. Gözlerim açık olduğundan, üzerine ayın düştüğü gece mavisi suyun içinde elimi hâlâ sıkı sıkı tutan Alaz'ı görebilmiştim. Suyun kaldırma kuvvetinden faydalanarak yükselecektim ki Alaz beni kendine çekti, güçlü kolunu belime dolayarak bana sarıldı ve yukarı çıkmama izin vermedi. Kaldırma kuvvetine karşı gelen gücü bizi dipte tutmaya devam ediyordu. Yüzmemizi istemediğini anlamıştım. Göl, adamlar dağılana kadar bize bir saklanma yeri olacaktı. Benim aksime onun kara bakışları tepemizde, suyun yüzeyindeydi.

Yaşadıklarımızın yoğunluğuna, vücudumun yorgunluğuna ve oksijen alamadığımız gölün altında olmamıza rağmen yüreğim sarılışına tepkisiz kalamadı ve tek nala koşan bir atınki gibi iyice hızlandı. Titrek ellerim içimdeki sığınma içgüdüsüne karşı koyamadan onun güçlü belini sardı, başım ait olduğu yere, göğsüne yaslandı. Gözlerimi kapattım, ne kadar zaman burada kalacağımız konusunda bir fikrim yoktu.

Kız kardeşim Efser'le evde kaldığımız boş vakitlerde yaptığımız türlü oyunlardan birisi de "nefesini tut" yarışmasıydı, nefesini ilk bırakan yanardı ve bu oyunun galibi hep ben olurdum. En son bir buçuk dakika öyle durduğumu anımsıyordum ve bir gün bu saçma oyunun işime yarayacağını hiç düşünmezdim. Suyun altında, Alaz Şahzade'nin kolları arasında beklerken bu işin oyundan zor olduğunun farkındaydım. O kadar koşuşturmaya, darbelere dayanamayan ciğerlerim temiz bir soluğun değmesine muhtaçlardı. Çöktüğümüz suyun dibinde Alaz'a biraz daha sokuldum, dakikaları saymak istiyordum lakin beynim

böyle sıradan bir işlemi yapamayacak kadar yorgundu. Saniyeler geçtikçe ciğerlerim daha fazla tükendi, ferah bir soluk için delirdi, kalbim can çekişmeye başladı.

Derken Alaz beni saran kollarını çözdü, dirençsiz ellerim belinden ayrıldı ve bedenlerimiz hızla yukarı yükseldi. Başım gölün yüzeyine çıktığında dudaklarım benden izinsiz aralandı ve serin gecenin soğuk havasını hızla içime çekmeye başladım. Ağzımdan dökülen soluklarla birlikte göğsüm hızla inip kalkıyordu, öksürükler ardı ardına dizilmiş boğazımda bir trafik oluşturmuştu. Yıldızsız, bulutlu lacivert göğe bakarak hem nefesleniyor hem de tekrar yüzeye çıkabildiğime içten içe şükrediyordum.

"Efsun."

Alaz'ın yumuşak sesini duyduğumda damlaların bulanıklaştırdığı gözlerim ağır ağır sağımdaki, heybetinden bir şey kaybetmemiş bedene kaydı. Su alnındaki kan lekelerini silmişti fakat kırmızı yara hâlâ güzel yüzünde hükmünü sürdürüyordu. Alnına yapışan siyah saçlarından akan damlalar teninde gezintiye çıkıyor, çatık kaşlarının altında kalan kara gözlerinin ardına saklanan endişeli bakışları beni inceliyordu. "Kıyıya çıkmamız gerekiyor, omuzlarıma tutun."

Hiç halim yoktu. Evet, yüzmeyi biliyordum fakat halsiz düşen kollarımı kulaç atmak için kullanabileceğimden emin değildim. Akıntı olmasa bile birden bilincimi kaybedip suyun içinde bulabilirdim bedenimi. Tüm sorunları bir kenara bırakarak suyun içinde durabilmek hareket eden ellerimi havaya kaldırdım ve Alaz'ın boynuna doladım. Gövdem sırtına yapıştı, o güvenli sığınağın varlığını bir kez daha hissettim.

Sıkı tutunduğumdan emin olduğunda öne doğru eğildi, sırtında elli kiloluk bir kız değil de bez parçası varmış gibi yüzüstü olarak suyun üzerinde durmamızı sağladı.

Alaz, herkesi kendisine hayran bıraktıracak kadar güçlüydü. Beni taşımasına rağmen soluğunda en ufak bir aksama yoktu. Büyü yaptığını düşündüm fakat siyaha boyanmış suyun altında kalan avuçlarında bir parlaklık göremiyordum. Güçlerini kullanmıyordu. Soluklanmak adına başını her çevirişinde dudaklarım bir ödül alıyormuş gibi ensesine dokunuyordu.

Bedenim suyun yüzeyinde kaldığı için üşüyordu lakin Alaz'ın içimde yaktığı ateş zerre titremiyordu. O hep canlıydı, onu hiçbir şey söndüremiyordu.

Dakikalar sonra gölün ormana bakan kıyısına ulaştığımızda Alaz doğruldu, sayesinde ben de aynı şekilde dikleştim. Güzel olan ayaklarımızın artık yere değmesi ve yüzmek zorunda kalmamamızdı. Bedenlerimiz birbirinden ayrıldığında beni bırakmayacağını biliyordum, düşündüğüm gibi de oldu. Suyun içinde elimi buldu, küçük dalgalara meydan okuyarak yürümeye başladı.

Ben de arada sırada sendeleyerek ona eşlik ediyordum. Su öyle soğuktu ki biraz daha içinde dursak donacağımı düşünüyordum. Birbirine çarpan dişlerimin tıkırtısı duyulan yabani kuş sesini bastırıyor, kendimi kasarak tutmaya çalıştıkça daha şiddetli bir hal alıyordu.

Sudan çıkıp ayaklarımızı çamurlaşan zemine bastığımızda gecenin ayazıyla üşümem daha çok belirginleşti. Alaz elini çekti, beni o sevmediğim boşluğuyla yalnız bıraktı, o sırada sağ çaprazımdaki ağaca bağlı kahverengi atı gördüm. Muhtemelen binek hayvanımız tekrar o olacaktı, bu da planın bir parçasıydı; her şey düşünülmüştü. Yanımdan uzaklaşmadan elleriyle bedenine yapışan siyah tişörtün ucunu kavrayıp yukarı kaldırdı. Bense kendimi yere bıraktım, öyle yorulmuştum ki pisliği temizliği düşünmeden sırtüstü uzandım. Başım Alaz'a dönüktü, bakışlarım aldığı darbeler nedeniyle yer yer morlukları bulunan ama hâlâ heybetinden sırtında dolaştı.

Elindeki tişörtü çalıların arasına savurduktan sonra çalılar canlanıp tişörtü parçalamaya başladı. Alaz bana döndüğünde yakalanmamak için başımı çevik bir hareketle yukarı kaldırdım, istemsizce boğazımı temizledim. "Şimdi ne yapacağız?" dedim sık alıp verdiğim nefeslerimin arasında.

Suratında beni, onu izlerken yakalamanın getirdiği bir rahatlık ya da alay göstergesi yoktu. Atın sırtına konulan paketten siyah bir tişört çıkarıp kafasından geçirmeden önce, "Büyücü topraklarının sınırları içine girdik. Burayı arama emirleri yok," diye yanıtladı. Ve ruhuma anında bir rahatlık hücum etti. "Düğün alanı karışmıştır, karışıklık olduğu an kraliyetimizin alanı terk etmesi gerekiyordu. Haberi alır almaz oradan uzaklaşmışlardır. Kuray ve Liva kendilerine dönüşmeden giderler umarım."

"Ya kitap?"

"Tekrar kayboldu, umarım Varilok'a gitmiştir."

Tek kaşımı kaldırdım. Titreyerek birbirine çarpan dişlerime aldırış etmeden, "Ya Alkandros'a gittiyse?" diye sordum. Bu felaket olurdu.

"Üşüyorsun," dedi soruma cevap vermek yerine. Gözleri yüzümün her noktasını özenle süzdü. Titreyen, morardığına emin olduğum dudaklarıma biraz daha uzun baktı. Gözleri aşağıya, ıslaklığı nedeniyle gövdeme yapışan tişörtüme kaydı. Boğazında güzel bir çıkıntıya sahiplik eden âdemelması hareketlendi; yutkunmuştu. Paketten benim için de bir tişört çıkarıp bana attığında iyi bir refleksle tuttum. "Sen de değiştir. Hastalanacaksın."

Başımı eğerek onu onaylarken uzatmadan doğruldum. Acısı hâlâ taze olan sırtım ben kalkmayı denerken sızlayınca tısladım. Alaz yardım etmek için hareketlendiğinde ona gerek kalmadan toparlandım, sorunsuz sayılabilecek şekilde ayağa kalktım. Alaz'a arkamı döndüm, ellerimi tıpkı onun yaptığı gibi tişörtün uçlarına yerleştirdim ve o an aklıma bir şey gelmiş gibi arkamda bekleyen Alaz'a döndüm. Gözleri tam da düşündüğüm gibi benim üzerimde durmaya devam ediyordu, bakışlarımız buluştuğunda ona uyarıcı bir bakış atmayı denedim.

Transtan çıkmış gibi kafasını sallayarak boğazını temizledi. Dudaklarını ıslattı. "Bir ses duydum da," dedi gözlerini kırpıştırarak. "O taraftan..."

"Ben giyinene kadar *bu taraftan* gelen sesleri önemsemesen iyi olur," dedim. Bakışlarımız henüz birbirinden ayrılmamıştı.

"Olmaz," diyerek başını salladı. "Seni korumam gerekiyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Kendinden de koruyabilecek misin?"

"Kendimden korumam için sana zarar vermeye meyilli olmam gerekiyor Efsun. Fakat ben senin saçından düşen tek telin bile hesabını sorma isteğiyle dolup taşıyorum."

Yüreğimin uçsuz bucaksız odalarında özgürce uçan kuşlar bir kez daha söyledikleriyle ters taklalar atarak başlarını kalın gövdeli ağaçlara çarptı. Bir gün Alaz'ın söylediği cümlelere dayanamayıp ölüm fermanlarını ilan edeceklerine neredeyse emindim. Yine yapmıştı, yine tek sözüyle aklımda dönüp duran türlü cümleleri silip süpürmüştü.

Artık biraz olsun kendine gelen aklımı toplayarak kaçış yolumu seçip etkilenmediğim numarası yapmaya çalıştım. "Efsan," dedikten

sonra önüme baktım. Tişörtümün ucundan tutup çıkarmak için hareketlendim. "Arkanı dön."

Dediğimi yaptı.

Tişörtümü hızlıca giyindiğimde Alaz'ın adımlarını duydum. Yanıma geldiğini düşünerek gerildim. Tam arkama geçti, başını biraz eğdi, göl suyunun bile kaybetmesini sağlayamadığı o esrarengiz kokusu yeniden beni buldu. "Sen benim Efsun'umsun," dedi kulağıma doğru eğilerek. Ilık nefesi tenimden rahatlatıcı bir yel gibi esip geçti, tüylerim ürperdi. "Bana özelsin, banasın."

Derin bir nefes aldım, başım hâlâ yana dönük olduğundan ne gözlerimi kapatabiliyor ne de etkisinden kurtulmak için kafamı başka yöne çevirebiliyordum. Tekrar yutkundum.

"Ben senin..."

Büyük elleri bel kıvrımıma yerleştiğinde irkildim. Boğuk sesini tekrar işittim. "Sakın, hiçbir şeyinim diye tamamlamama o cümleyi. Ruhumun her zerresi seninle dolmuşken, bana sakın *hiçbir şeyinim* deme. *Hiçbir şeyimsin* deme. Her şeyi yap ama bunu yapma Efsun."

Yüreğim güçlü eller tarafından kıstırıldı sanki, sözleri yine feleğimi şaşırttı. Alaz Şahzade'nin ruhunun her zerresi benimle mi dolmuştu sahiden? Hoş, benim ondan farkım var mıydı ki ona şaşırıyordum. Nefes aldım, dudaklarımı birbirine bastırıp rahatlamak amacıyla yutkundum. "Bu... doğru değil. Olması gereken... bu olamaz."

"Hayır Efsun. Bu, doğru olan tek şey."

O kadar doğru hissettiriyordu ki ne inkâr ne de itiraz edebildim. Bunu denedim, gözlerimi sıkıca yumdum, açtım. Nefes aldım, nefes verdim. Direncimi sağlam tutmaya çabalayarak, "Biz ayrılacağız. Ben gideceğim," diye hatırlattım. Bunu söylemek kalbime bir mızrak sapladı, bana da acı vermesini beklemiyordum ama bu düşünce beni de yaralıyordu. Bulanık gözlerimi gece mavisi bulutlu gökyüzüne kaldırdım. "İşte o zaman, başımızı kaldırdığımızda baktığımız gökyüzü bile aynı olmayacak."

Alaz'ın, omurgam üzerindeki eli tam ortaya geldiğinde söylediğimle birlikte durdu, yumuşak dokunuşu kaldığı yerde katılaştı sanki. Yüzünü göremiyordum ama bir an dişlerini sıktığını düşündüm, çenesi o kendini sıktığında oluşan köşeli halini almıştı düşüncelerimde. Derken sertleş-

mesine mâni olmak istediği fakat pek de başarılı olmadığı sesini tekrar işittim. "Yapma, bunu bir daha hatırlatma."

Sesinde duyduğum tınıyı çözmeyi denedim. Neydi bu, *çaresizlik* mi? *Kaybetme korkusu mu?* Alaz Şahzade'nin bir şeyden korkması bana imkânsız gibi geliyordu fakat... Beni kaybetme düşüncesi onu korkutuyor muydu sahiden? Öyleydi, olmasa neden hatırlatmamamı isteyecekti ki? Neden sesi titrer, yumuşak dokunuşları donup kalırdı ki?

Gitme, dememişti; *Gidemezsin,* dememişti; *Bunu bir daha hatırlatma* demişti. Gidersem bana engel olmayacak mıydı? Peki engel olursa, ben kalmak isteyecek miydim?

Gözlerim sızladı, boğazıma koca bir yumru oturdu, bir şey söyleyemedim. Hareket edemedim, geri çekilip eliyle sırtım arasındaki teması kesemedim. Sessiz kaldık.

Alaz işaretparmağını omurgamdan ayırdı, avcunu belimin bir tarafına bastırdı. İlk başta hissettiğim acıyla inledim fakat saniyeler sonra acı yok oldu. Aynı şeyi sırtımın birkaç noktasına daha yaptığında beni iyileştirdiğini anladım.

Fakat ikimizin de esas acısı yürekte değil miydi? Orayı nasıl iyileştirecektik?

Elini çektiğinde bıraktığı lavlar buz kütlesine dönmeye hazırlandı. İçimde bir titreşim peyda oldu, akmaya hazırlanan gözyaşlarımı zor tuttum. Nefes aldım, burnumda bir sızı hissettim. Dudaklarım kurudu, dilimle ıslattım. Yine de rahatlayamadım.

Ondan bir adım uzaklaştıktan sonra az öncekinin aksine şimdi cayır cayır yanan bedenimle soluklandım ve arkamı döndüm.

Alaz ağaca bağlı olan atın düğümünü çözmekle meşguldü. İpi serbest bıraktığında elini bana doğru uzattı. Yardımını kabul ederek tuttum ve beni ata bindirmesine izin verdim. Benim ardımdan çevik bir hareketle o da arkama geçti. Göğsü sırtıma yapıştı ve kolları sahiplenici tavrıyla etrafıma sarıldı. Çenesinin ucu başımın tepesine, ıslak saçlarımın üzerine değdi. Tuttuğu dizgini bir kere salladı ve at hareket etti.

Alaz'ın Nephan'da bir ormanın içinde bu gibi durumlarda kullandığı evine gidiyorduk. Şehre girmemiz tehlikeliydi çünkü Kuray ve Liva hâlâ Alaz ve Efsan'dı. Muhtemelen olay çıktığında Kadmos'tan ayrılmışlardı ve Nephan'da dört adet aynı kişiden görülmesi sıkıntı çıkarabilirdi.

Öyle uykum vardı ki yol boyunca arada sırada Alaz'ın sıcak göğsünde uyuyakalıyor, at sarsıldığı zaman sıçrayarak uyanıyor, birkaç dakika uyanık devam edip sonra tekrar uykuya gömülüyordum. Merih'in yaraladığı boğazım hâlâ yanıyordu sanki. Ağaçların arasındaki tek katlı bir kulübeyi andıran eve ulaştığımızdaysa bilincim de gözlerim de açıktı. Tek odalı bu küçük sığınakta bir tane banyo bulunduğundan Alaz ilk önce benim duş almamı önermişti. Bedenimi göl suyundan arındırmak istediğim için hiç üstelemeden kabul ettim. Kendi kıyafetlerim sırılsıklam olduğundan Alaz'ın verdiği dizlerimin üzerine kadar uzanan tişörtle siyah eşofman altını giyinerek banyodan çıktım.

Artık yaklaşık beş dakikadır banyoda olan oydu. Bense cayır cayır yanan şöminenin başında, elimdeki maşayla közleri karıştırarak hem ısınmayı hem de kurumayı bekliyordum. Ateşten yükselen çıtırtılar bir huzur melodisi gibi geceye karışıyordu. Aklımda dönüp dolanan çok şey vardı. Alaz'la olan küçük sorunlarımız, kalbimin kendini bilmez çığlıkları bir yana, bugün yaşadıklarımız tüm ayrıntılarıyla beynimin ayrı noktalarında gezinip duruyordu. Saatler içinde birden fazla olay yaşamıştım. Bir başkasının bedenime dönüşmesine şahit olmuştum, görünmez olmuştum, bir krallığın en büyük kütüphanesine gizlice girmiştim... Görünmez olunsa bile bu kolay gerçekleşecek bir şey değildi. Alaz'ın ne yaptığını hatırlıyordum. Tüm adamları hipnoz eder gibi etkisi altına almıştı, büyü yapmamıştı, gözleriyle yapabildiği bir gücü vardı. Koskoca veliahtlardan birini, Merih'i de tek bakışıyla, gözlerine bakarken verdiği komutla etkisiz hale getirmişti. Alaz, bildiğimden çok daha fazlasıydı, onda henüz çözemediğim birçok sır bulunuyordu. Dışardan göründüğüyle, bana gösterdiğiyle sınırlı değildi. *Kesinlikle değildi.*

Banyodan gelen su sesi kesildiğinde, giyinik çıkacağını bildiğim halde başımı ateşe çevirdim, gözlerim bacaya yükselen kıvılcımları izlerken çıkmasını bekledim. Banyonun kapısı açıldığında gözlerim ona dönmek için can atarken kendimi güçbela tutarak hiç ihtiyaç olmadığı halde közleri deşmeye devam ediyordum.

"Neden yatmadın?"

Sesinin ilgili çıkmasıyla daha fazla dayanamadım, başımı Alaz'a çevirdim. Altında, düşük bel siyah bir eşofman vardı. Üstüne hiçbir şey giyinmemişti, çeşitli yerlerinde morlukların, eziklerin bulunduğu gövdesini görüyordum. Bu görüntü içimi burkmuştu.

Yükselen alevleri izlemeye devam ederken, "Aklımda cevaplanmamış sorular var. Onlara bir cevap almadan yatmayacağım," dedim.

Adım sesleri henüz yaklaşmış değildi, yanıma gelip gelmediğini anlamak adına gözlerimi üzerine iliştirdiğimde tek salonlu, yine siyahın hâkim olduğu odadaki Amerikan mutfak bölümüne geçtiğini gördüm. Tezgâhın önündeydi, sırtı bana dönüktü. Çay makinesinin demliğine bir kaşık çay attıktan sonra sürahideki suyla su haznesini doldurup düğmesine bastı. Fokurdama sesleri duyulduğunda omzunun üzerinden bana baktı. "Sabah da konuşabiliriz. Yorgunsun."

Başımı iki yana salladım. Bu sefer vücuduna bakmamak için yemin etmiştim sanki, sadece yüzünü inceliyordum. "Sorularıma cevap istiyorum. Aksi takdirde uyuyabileceğimi sanmıyorum."

Birkaç saniye daha bana baktıktan sonra başını salladı. "Ondan önce yemek yemeye ne dersin? Sandviç yapacağım."

Alaz'ın elinden çıkma bir sandviç yeme düşüncesi beni heyecanlandırmış olsa da pek bir şey yiyecek halde değildim. Beni görmediği halde kaşlarımı olumsuz anlamda kaldırdım. "Saraydan çıkmadan önce Sıraç'la atıştırmıştık."

Alaz'ın dolaba attığı eli söylediğimle birlikte öylece kaldı. Gerildiğini anlamıştım. Kafasını tekrar bana döndürdüğünde sertleşen ifadesiyle yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi düşündüm. "Sıraç" ayrıntısını verdiğimi anımsayarak söylediklerimi toparlamayı denedim.

"Yani, aç olup olmadığımı sormuştu. Sonuçta ev sahibi oydu, ben de kabul ettim," diye düzelttim.

Neden bilmem, Alaz'a kendimi açıklamak zorundaymışım gibi hissediyordum. Bu konuda beni yanlış anlamasını istemezdim.

Alaz soğuk bir ifadeyle gülümsedi ya da sadece dudaklarını hareket ettirdi. "Onunla ne çabuk yakınlık kurdun. Bense bana güvenebilmen için uzun bir süre bekledim."

İster istemez tanıştığımız ilk günlere gitti zihnim. Alaz'ı korkutucu bir canavar olarak mimlemiştim ve bu kalkanın içinden hemen çıkamamıştım maalesef. Hatırladıkça utanıyordum. Dudaklarımı yaladım, utanç içinde bakışlarımı kaçırdım. "Beni zorla yanında tutuyordun."

Başını salladı. "Evet çünkü seni böyle bir evrende ancak bu şekilde koruyabilirdim."

Gözlerimi kıstım. "Sadece birkaç kez gördüğün bir kızdım. Bu ne kadar önemli olabilirdi ki? Gerçekten Alaz. Bunu en başından beri neden yapıyorsun?"

Az önce hafifçe araladığı dolabı kapattı. Daha iyi bakmak istediğinden olacak, sadece kafasını çevirmek yerine tüm vücuduyla bana döndü. "Seni gördüğüm andan beri aklımda, kapattığımda ya da açıkken gözlerimde beliren tek simaydın ve ben kafamın dolu olmasından nefret ederim. Yanımda durursan seni düşünmeyi bırakabileceğimi düşündüm."

İlk karşılaştığımız halimi düşündüm. Önceki gece bulmuştum kendimi Nephan'da, ormanda içim dışıma çıkacak kadar ağlayarak bayılmıştım. O gecenin sabahı ne kadar güzel olabilirdim ki? Değildim, yorgun ve muhtemelen kahverengi göz altı torbalarım nedeniyle bir o kadar çirkin duruyordum. O halimle Alaz'ı etkileyebilmiş miydim cidden? İlginçti. Bana gelecek olursak, ilk bakışmamızdan itibaren o kara gözleri, bana söylediği gizemli sözleri aklımdan çıkaramamıştım. Başta buna ad veremediğim için korkuyla ilişkilendiriyordum ancak şimdi o hissin ne olduğunu iyi biliyordum. Kalbim biliyordu.

"Bırakabildin mi?" dedim merakla. Ben bırakamamıştım çünkü, gün geçtikçe ne olduysa tüm düşüncelerimin üzerini adının harfleri örtmüştü. İlk kez biri aileme gölge düşürmüştü. İlk kez biri ailem gibi hissettirmişti. *Sığınak*... Onun göğsü bana bu evrende güven veren tek limandı, yalanlayamazdım.

Ben büyük bir beklentiyle ona bakarken Alaz, "Bırakmak mı?" dedi ve nefeslenir gibi gülümsedi. "Daha beter saplandım. Bugüne dek tesirini hiç bu kadar iyi hissedemediğim bir *efsunla* çevrildi her yanım. İşin kötü yanı, şifacının bunun için yapabileceği bir merhem de yok."

Alaz etrafımdayken varlığını göstermekten çekinmeyen, kozalarından çıkmak için can atan kelebekler yine benimleydi, midemden yükselmeye başlayıp ruhumda uzun süreli bir gezintiye çıkmışlardı.

Hiç düşünmeden dudaklarımdan firar eden, "İyi bari," cümlesini sesli söylediğimi Alaz'ın dudaklarının aldığı tebessüm şekli ve kaşlarının şaşkınca kalkmasıyla fark ettim. Hemen sonra dediğim şeyi düzeltmek için ağzımı açtım ama Alaz'a bakarken yalan söyleyemeyeceğimi bildiğimden tekrar kapattım. Pekâlâ, söylemiştim, geri almanın hiçbir yolu yoktu.

Elimi saçıma atıp hiç gereği yokken nemli saçlarımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. Alaz tebessümü solmadan hareketimi bakışlarıyla takip etti. Gözleri beni yanı başımdaki şömine ateşinden daha fazla ısıtmayı başardığında kızarmamı önlemek ve bu anı kesmek amacıyla ona sırtımı dönüp elimdeki çubukla közlenen odunları karıştırmaya devam ettim. Alaz etrafımdayken bu işlem pek de dikkatimi dağıtmamı sağlayamıyordu.

Birkaç saniye daha hissettim bakışlarını üzerimde, sonrasında muhtemelen sandviçi yapmak için arkasını dönmüştü. İçime dolan merakla arada çaktırmadan onu izliyordum. Eh, çok sık karşılaşacağım bir şey olmazdı sanırım büyücü veliaht prensini sandviç hazırlarken izlemek. Çıkardığı sebzeleri kesmek için eline aldığı bıçağı her kaldırışında kol kasları biraz daha belirginleşiyordu. Yüz ifadesini görmek istiyordum. Onu daha önce –birkaç kez kendine hazırladığı kahvenin dışında– mutfakta bir şeyler hazırlarken görmemiştim. Tezgâhta oturup her hareketinde yüzünün aldığı ifadeyi izlemek istiyordum.

Başını sağına döndürdüğünde bana bakacağını düşünerek yakalanmamak adına telaşla kafamı çevirirken elimdeki maşayı düşürdüm. Demir çubuk yerde tıkırdarken sandığımın aksine çay makinesini kontrol etmek için hareketlenen Alaz işittiği sesle tekrar bana baktı.

"Çok sıcak oldu da," dediğimde alt ve üst kirpikleri birbirine yaklaştı. Kaşlarımla yerdeki demir çubuğu işaret ettim. "Maşa yani."

Beni özenle incelerken başını ağır ağır salladı. "Belli oluyor."

Laf çarpmıştı. Muhtemelen onu izlediğimi biliyordu, maşayı düşürdüğümdeyse bundan emin olmuştu. Tekrar önüme döndüm, utanç tüm bedenimi ele geçirmişti. Ne zaman bu konularda profesyonelleşeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Alaz'ın gölgesi üzerime düştüğünde gözlerimi yine ona çevirdim. Hafifçe eğilip önümdeki boş alana içinde iki sandviç ve cam fincanda demli çayın olduğu tepsiyi bıraktı. O ana kadar acıktığımın farkında değildim lakin ekmeğin arasından görünen domates, tütsülenmiş et ve peynir iştahımı az da olsa ortaya çıkarmıştı. Bunda, taze çayın iç ısıtan kokusunun da payı büyüktü. Utanmasam sandviçe bakarken dilimi çıkarıp dudaklarımda gezdirecektim.

Alaz karşımda kalan mindere oturup bağdaş kurduğunda yemeği düşünmeyi bir kenara atarak, "Artık konuşabilir miyiz?" diye sordum.

"Bir anlaşma yapalım," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Yine ne anlaşması?"

Çenesinin ucuyla önümdeki tabağı işaret etti. "Bana soru sormadan önce sandviçten üç ısırık almalısın."

Omuzlarımı düşürdüm. "Aç değilim dedim ya."

"Sorularına cevap istiyor musun Efsun?"

"Her şeyi buna bağlayamazsın, bana cevap vermek zorundasın. Bugün az şey yaşamadık ve yanıtlara ihtiyacım var. Anlaşmaya uysam da uymasam da."

Gözlerini benden ayırmadı. "Dediğimi yap güzelim."

Bu hali bana, boyunlarına elini koyarak söylediğini yaptırdığı muhafızları hatırlattı. Bundan dolayı, "Ne yapıyorsun?" diye sordum şüpheyle.

Çenesini sağ omzuna doğru kaldırdı. "Ne yapıyorum?"

"Sandviçi yemem için beni de hipnoz etmeye mi çalışıyorsun? Bunu daha önce yaptın mı?"

Güldü. "Ne?"

"Muhafızlara ne yaptığını gördüm. Elini boyunlarına koydun ve yapmalarını istediğin şeyi söyledin." Ellerimi gelişigüzel havaya kaldırdım. "Daha önce kimseyi bunu yaparken görmedim. Bu sana özel olmalı. Beni de onlar gibi hipnotize mi ediyorsun?"

Gülümsemesi aynı şekilde durdu. "Seni hipnotize edebilsem neden başından beri anlaşmalarla uğraşayım? Tek dokunuşumla *her* istediğimi yaptırmak varken neden böyle zorlu yollara başvurayım?"

Duraksadım, bir yandan haklıydı. Alaz'la hâlâ inatlaşabiliyordum ama öte yandan... Adamları nasıl etkilediğini görmüştüm. Sert bakışlı herifler bir anda Alaz'ın dediğini yapmak için hazır hale geliyordu. Düşünmekle yetinmeyip, "Ama adamlar..." dediğimde tekrar sandviçi gösterdi.

"Önce yemek."

Yiyecektim, aksi takdirde bilgi alamayacağımı öğrenmiştim. Zaten aç hissettiğimden içi dolu ekmeğe uzandım. Aynı anda o da kendisininkini almıştı. Kenarları kıtır ekmekten ilk ısırığı aldığımda etin, domatesin ve peynirin tadını ayrı ayrı aldım. Ardından tüm malzemeler birleşerek güzel bir kombinasyon oluşturdu ve âdeta bana daha önce

tattığım tüm sandviçleri unutturdu. Zevk içinde gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tuttum, ikinci ve üçüncü ısırığı da hızla fakat bitmesini istemeden aldım. Sandviçi tabağa koyduktan sonra daha rahat konuşabilmek adına çayımdan bir yudum aldım. Kendimi hazır hissettiğimdeyse yine Alaz'a baktım, konuşması için ağzındaki lokmayı yutmasını bekledim.

"Ailemin bile henüz bilmediği bir özelliğe sahibim." Sandviçini tabağa bıraktı, hafiften dikleşti. "Evet, zihin yönetebiliyorum. Karşımdakilerle göz teması kurarak onlara istediğimi yaptırabiliyorum. Bu doğuştan beri sahip olduğum bana özel bir yetenek. Fark ettiğimde çok küçüktüm."

"Yani hipnoz edebiliyorsun?"

"Tam sayılmaz, göz göze gelince söylediğim şeyi yaptırabiliyorum. Göz teması kesildiğinde söylediklerim bir işe yaramaz. Hipnoz gibi her hareketini etkileyemiyorum."

Hayret içinde kalmıştım. Ne olursa olsun bu çok büyük bir şeydi. Fakat neden herkesten sakladığına anlam verememiştim. "Ailen neden bilmiyor?"

"Yeteneğimi ilk öğrenen Bilge Âzin oldu. Ailemin bunu açığa çıkararak beni tehlikeye atabileceğini düşündüğü için gizlememi istedi. Fark edilmesin diye çok sıkışmadıkça kullanmıyorum."

Kaşlarım gözlerimin üzerine indi. "Tehlike?"

"Gücüm öğrenilirse, daha fazla suikasta maruz kalacaktım."

Eh, Alaz bir prensti; bu özellik sıradan bir kişide bile dikkat çekerdi. Anlıyordum. Doğru düzgün kimsenin bilmediği özelliğini benimle paylaşması hoşuma gitmişti. Geçiştirebilirdi, böyle bir büyü var diyebilirdi, beni kolaylıkla kandırabilirdi. Ne de olsa hiçbir şey bilmiyordum, ne dese inanırdım. Fakat aklımda hâlâ dönüp duran bir soru vardı. "Bu yeteneğini hiç bende kullandın mı? Yani... Bazen sana bakarken, olması gerekenden fazla etkileniyorum."

Bazen değil, çoğu zaman.

Ciddi ifadesini bir kenara bırakıp tekrar gülümsedi. "Eğer zihnini yönetebilseydim, o dans perisiyle dansa kalkmana izin verir miydim sanıyorsun?" Kafasını hayır anlamında salladı. "Sıraç'la yakınlaşmana, Karan'la konuşmana müsaade eder miydim? *Asla,*" dedi keskin bir ses-

le. "Efsun, neden bilmiyorum ama zihnini yönetemiyorum ve bu beni öfkelendiriyor. Sadece senin zihnini değil, senin birlikte olmak istediğin kişiyi de aksi halde yönetemiyorum."

Beynim çorbaya dönmüştü. "Nasıl yani?"

"Nasıl kaslan sana etki etmediyse, ben de zihnine dokunamıyorum. Sıraç'la konuşmak istiyorsun fakat ben onun sana yaklaşmasını istemiyorum. Sana dokunamadığım için Sıraç'ı yönetmek, yanından defolup gitmesini istiyorum ama senin gücün engel oluyor. Elimden bir şey gelmiyor."

Gözlerimi kıstım. "Denedin yani?"

Başını hafifçe yana eğdi ve şikâyet eder gibi yanıtladı. "Denetiyorsun."

Boş bulundum ve gülümsememi serbest bıraktım çok da istemeden. Hemen ardından gözlerinin yüzümün, gülüşümün derinliklerinde kaybolduğunu fark ederek bakışlarımı kaçırdım. Suratıma şömine-deki közlerden bir avuç atılmış gibi hissederek yine elimi saçıma atıp kulağımın arkasına sıkıştırdım. Yutkunduktan sonra bir defa daha ona bakıp gözlerimi kıstım. "Peki bunu ne zaman fark ettin?"

"Kasvet'te karşılaştığımız gün. Bana ismini söylemeni istediğimde."

"İsmimi zihnimi yöneterek mi öğrenmeye çalıştın?" dedim hayretle.

"İsmini zaten biliyordum. Senden bir şekilde istediğim bir yanıt almak istedim. Bir şekilde düzgünce konuşmaya başlamalıydık."

Güler gibi oldum. "Zihnimi yöneterek aldığın cevaptan tatmin olacak mıydın?"

"Sonrasında kendi isteğinle yanıt verecektin. Alaz Şahzade etkileri, direnmek fazla mümkün değildir."

"Ha ha ha," dedim. Ardından aklımda bir yeni soru daha belirdi. "Tüm bu özellikler sende neden var?"

Alaz bir an boğazını temizleyip ilk defa bakışlarını benden ayırdı. Şöminede yanan ateşi izliyordu, alevler siyah gözlerine yansıyordu. "Bilge Âzin birkaç yüz yılda bir, nadir kişilerde böyle özelliklerin olabileceğini söyledi."

Sessiz kaldım, o ateşi izlerken bu sefer ben süzdüm onu. Bir anda belirgin bir durgunluk oluşmuştu suratında, sebebini çözemedim. Belki de ona bahşedilen bu yeteneği pek sevmiyordu, sonuçta hep diken üstünde olmasını gerektiren bir durumdu. Muhtemelen Alaz, doğduğu

günden itibaren ona dayatılan sıkı kurallardan bunalmıştı tıpkı benim gibi. Onun bu halini görmek beni de durgunlaştırdı.

Sükûtun hâkim olduğu birkaç saniyenin ardından, "Teşekkür ederim," diye mırıldandığımda bana baktı.

"Ne için?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp omuz silktim. "Bana karşı bu kadar şeffaf olduğun için. Bana, ağzından çıkan her söze inanma güveni verdiğin için ve... Yani... Bugün az şey yaşamadık, bunların üstüne karanlık bir ormanın içinde ahşaptan bir evdeyiz ama korkmuyorum. Yanındayken. Bunun için de."

Gülümsemesini; hatta sırıtıp, *Yaptıklarımın karşılığını böyle almam,* demesini bekledim. Fakat Alaz hiçbirini yapmadı, sadece ifadesini okuyamadığım gözlerini biraz daha tuttu gözlerimin üzerinde. Sonra buna dayanamıyormuş gibi şömineye döndü. İç çekip, "Yemeğini ye," dedi.

Ani ruh hali değişimin sebebi çözemedim ancak sorunun ne olduğunu da soramadım. Aklında başka şeyler var gibiydi, belki de kitabı düşünüyordu hâlâ. Uzatmadım, kaldı ki aramıza koyduğum görünür soğukluğu korumam gerektiğinin farkındaydım. Sessiz kaldım.

Leziz sandviçi bitirene kadar Alaz'la aramda başka hiçbir konuşma geçmemişti. Bitirdikten sonra banyoya girip rutin işlerimi hallettim, kuruyan saçlarımı toplamakla uğraşmadan elimle öylesine şekil verdikten sonra tekrar içeri girdim. Alaz, daha çok koyu gri gibi duran nevresimi geriyordu. İçeri attığım ilk adımla birlikte duraksayıp kafasını çevirdi.

"Sen burada yat, ben idare ederim."

"Birlikte yatabiliriz," dedim sorun değilmiş gibi. Vücudu çeşit çeşit eziklerle doluyken yerde yatmasına içim el vermezdi. "Yerde yatma, kötü darbeler aldın."

Kaşları havalandı. "Demek hâlâ beni düşünüyorsun."

"Düşünüyorum tabii," dedim yanına ilerlerken. "Sonuçta sen benim çıkış biletimsin; sana bir şey olursa ben de ilerleyemem. Bir yanım *aciz insan* ne de olsa."

Yatağın diğer tarafındaki yorganı açarken söylediklerimin ardından tepkisini görmek amacıyla yüzüne baktım. Dilini dişlerinin arasına kıs-

tırarak öfkeyi andıran bir ifadeyle iç çekti. Nefesini geri bıraktığında bana diyecek bir şeyleri olduğunu düşündüm ancak söylemedi.

Yatağa girip yorganı üzerime çekmemin ardından sol taraf Alaz'ın ağırlığıyla çöktü. Aramızda neredeyse bir kolluk mesafe vardı. İçim, kalbimin etkisine uyup dönüp tüm o mesafeyi kapatarak kollarının arasına girmek için can atıyordu lakin bir türlü susmayan kalbim buna engel oluyordu. Odunsu kokusu sıcak odada daha çok hissediliyordu.

Efsan, kendine gel, diye uyardım içten içe kendimi. Hemen sonra hızla gözlerimi kapattım.

"Eğer uykumda sana yaklaşırsam beni uyandır," dedim.

"Hiç şüphen olmasın," diye yanıtladı. Fakat bu, kinayeli bir cevaptı. İkimiz de biliyorduk öyle bir durum karşısında beni uyandırmayacağını. Aksine rahatsız olmamam için nefes alıp vermelerine bile dikkat ederdi.

Uyumayı beklerken öylece durdum. Saniyeler dakikaları kovaladı. Beynimin içinde Kadmos Kütüphanesi'nde yaşadığımız o anlar yeniden oynadı. Kendimi geçmiş, gözü dönen Merih ona zarar verecek diye çok endişelenmiştim. Yüreğimin ilk kez o kadar hızlandığına şahit olmuştum, sırtı cama çarptığında nefesim resmen boğazımda takılı kalmıştı. Düşse o düşecekti fakat ben kendi ölümümüm reklamını görmüş gibiydim. Rahatlamak adına soludum. Alaz yaşıyordu, zarar görmemişti. Yanımdaydı.

Bu konuda ikna olduktan sonra kitabı düşündüm. Yaklaşmıştık, neredeyse alacaktık. Merih gelmese şimdi içinde yazan satırları okuyorduk belki de. Fakat çıkacak sorunları bilmeme rağmen kitabın kaybolmasına, zaman kazanmamıza içten içe seviniyordum. Gitmek istemiyordum. Dilim ne kadar aksini söylese de Alaz'dan bu kadar çabuk ayrılmak istemiyordum. Hele böyle, kavgalı bir haldeyken hiç istemiyordum...

Aklımdaki türlü düşüncelerle gecenin bir vakti daldığım uykuya veda ettiğimde fark ettiğim ilk şey yanağımın sıcak bir tene temas ettiğiydi. Bu teni, sıcaklığını ve verdiği huzuru biliyordum, onu tanımak için gözlerimi açmama gerek yoktu fakat rüyada olup olmadığımı anlamak amacıyla alt ve üst kirpiklerimi birbirinden ayırdım. Sıcacık yatağın içinde başka alan yokmuş gibi yine Alaz'ın üzerindeydim. Bu sefer tam üstüne çıkmış sayılmazdım, bacağımı bacaklarının üstüne

dolamıştım, başım göğsüne yaslıydı ve elim karnının üzerindeydi. Hal böyleyken sabahın uyku mahmurluğunu bir kenara bırakmak zor olmadı ve Alaz'a duyduğum o ilkel çekim kendini belli ederek kanımın kaynamasına sebep oldu.

Ayrılmak istemiyordum, dünden beri içimde coşan ancak dışavuramadığım ona sarılma içgüdüsünü gidermenin tam vaktiydi. Gözlerimi kapattım, hayranı olduğum kokusunu derin bir nefesle içime çektim. Kokuyu içime hapsetmenin bir yolunu bulmak istiyordum. Ömrüm boyunca soluyacağım tek hava bu olsa asla şikâyet etmezdim.

Gözlerimi tekrar açtığımda sol göğsündeki, bende bulunana tıpatıp benzeyen ufak kahverengi leke dikkatimi çekti yine. Sanki o küçücük şeyin özel bir anlamı vardı. Neden bilmiyorum ama gözüm sürekli oraya takılıyordu. Kendime engel olamadan işaretparmağımı bene benzer lekenin üzerine değdireceğim an başını hareket ettirmesiyle ateşe basmış gibi çektim elimi ve uyanıp uyanmadığını anlamak amacıyla telaşla yüzüne baktım.

Uzun kirpikleri koyu gözlerini hâlâ güzel bir kusursuzlukla örtüyordu, en ufak bir kımıldama görünmüyordu. Dolgun dudakları sıkı sıkı kapalıydı, düz kaşları olduğu gibi duruyor, göğsü aynı sakinlikle kalkıp iniyordu. Uyumaya devam ediyordu.

Tuttuğum nefesimi büyük bir rahatlamayla serbest bıraktım ve elimi bu sefer yüzüne doğru çıkardım. Avcumu, her daim sakalsız olan sol yanağına bastırdım ve başparmağımı önemli, ipek bir kumaşa dokunuyormuşum gibi yanağının üzerinde gezdirdim. Yüzümde ortaya çıkan tebessüm huzur doluydu, kalbime dolan mutluluğun haddi hesabı yoktu. Alaz Şahzade'yi özlemiştim ve dünyanın, dünyaların en mutlu insanıydım. En azından o uyurken. Uyandığı zaman mantığıma engel olamadan yine mesafemi koruyacağımı bildiğimden başımı yavaşça kaldırıp belimdeki elinin düşmesine fırsat vermeden doğrularak hafif bir öpücük bıraktım. Bu küçük dokunuş bile Alaz'a karşı dayanıksız kalbimin şiddetli bir şekilde teklemesine neden oldu.

Fazlası Alaz'ı uykusundan ederdi. İç çektim, ardından yanağındaki elimi çekmek için hareketlendim.

Ben elimi en fazla beş santim havalandırmıştım ki Alaz'ın eli ince bileğimi aniden kavradı ve kolum olduğu yerde kaldı. Dudaklarımdan

anın verdiği endişeyle bir nefes sesi yükseldi ve telaşla kalkan göğsüm artık gözleri açık olan ve doğrudan bana bakan Alaz'ın sert gövdesine çarptı.

"Biletlerini hep böyle sever misin?"

Bedenimdeki tüm alyuvarların yüzümde biriktiğini düşündüğüm o anda yaptığım ilk şey ablak ablak bakarak gözlerimi kırpıştırmak oldu. Birkaç saniyenin ardından kendime gelebildiğimi düşündüğümde, "Alaz," dedim hayretler içinde. "Sen uyanık mıydın?"

Alnına düşen, saçlarının gözlerine güzel bir uyum sağladığı yakışıklı suratında kara gül gibi açan gülümsemesiyle görünen bembeyaz dişleri, Nephan sabahında olması gereken tüm güneş ışığını barındırıyordu âdeta. Gözbebekleri yüzümü yıllardır görmediği bir sevdiği gibi hasretle incelerken, "İnce, yumuşacık parmakların gövdemde gezindiği andan beri," diye yanıtladı boğuk sesiyle. Kolu, geri çekilme hamlelerimi önlemek ister gibi biraz daha sıkı sardı bedenimi ve gövdem gövdesine yapıştı. "Söylesene Efsun, sabah sabah böyle güzel bir ödülle uyanmama sebep olacak ne yaptım?"

Başını geri çekip tekrar yastığına koyarak bana baktığında soluklanmayı denedim. "Benim suçum değil. Sana uyurken yaklaşırsam beni uyandırman gerektiğini söylemiştim. Sabah kalktığımda sarmaş dolaştık."

Sırıttı. "Hâlâ öyleyiz."

Kızardım. "Niye uyandırmadın beni?"

"Niye uyandırayım? Bu durum benim hoşuma gidiyor. Sevgilim beni daha rahat buluyor." Hâlâ alışmadığım "sevgilim" kelimesiyle beynim hata verdi, içimde havai fişekler patladı ve kalbim kriz geçirecekmiş gibi kasıldı.

Pes edercesine nefesimi dışarı bıraktım. "Yapma," dedim. Gözlerimi kapatıp açtım. "Sana kızgınım Alaz Şahzade."

Başını iki yana salladı. Yüzündeki gülümseme silinmiş, yerini mahzun bir bakış almıştı. "Kızgın değilsin, kırgınsın," diye mırıldandı. Sağ avcu ince tişörtün üstünden tam kalbime yerleşti. "Burayı sarstığım için kırgınsın ve ben seni kırdığım için köpekler gibi pişmanım. Tek dokunuşumla hızlandırdığım bu küçük kalbi kırmamalıydım. Bunu, kırdığım an cam parçalarının kendi yüreğime saplandığını fark ettiğimde anladım."

Gözlerim istemeden sızladığında derince soludum. Bakışlarımı göğsüne indirdim. "Ben..."

"Söyleme bir şey," derken saçlarımı okşadı. "Sen haklısın, sonuna kadar. Kendime hâkim olmalıydım. Bunu bilmiyorum çünkü daha önce benden hiç istenmeyen bir özellikti fakat öğreneceğim. Senin için." Alnımı öptü. Bu sefer uzaklaşamadım. "Sana söz veriyorum Efsun, yüreğini nasıl kırdıysam yeniden inşa edeceğim."

Dolan gözlerime tezat olarak nefesimi bırakırcasına güldüm. "Söz verme. Bu son tartışmamız olmayacaktır."

Alaz bir an duraksadı. İtiraz edeceğini düşündüm lakin o uzun uzun incelemesinin ardından sadece, "Umarım," dedi ve elleri o an beni serbest bıraktı.

Aslında olumsuz gibi duran bu cevabın altında birçok umudun gizli olduğunu anladım.

İki Gün Önce

Gecenin karanlığına esir olunan saatleriydi. Genç adam, karanlık odayı aydınlatmak için bir zahmete girmemişti fakat gece lambasını hiçbir zaman söndürmüyordu. Odanın ve bu kasvetli evin en sessiz saatleriydi, uyuması gerekiyordu lakin gözünü kapatamıyordu. Hoş, ağrısı da yoktu. Üstelik Şifacı Agnes artık kendi odasına geçebileceğini, daha rahat edebileceğini söylemişti ama o pek bundan yana görünmüyordu. Bu kızı bir gece ölüme terk etmişti, şimdi uyanana kadar yanından gitmek istemiyordu. Sebebini anlamış değildi ama göğsünün sol tarafında bir sızı vardı, kız uyanana kadar da o sızı dinmeyecek gibiydi. Belki de vicdani bir sorumluluktu. Vicdanının sesini çoğu zaman susturmayı denese de arada sırada böyle kendini belli ediyordu işte ve o zaman geceler onun için daha uzun oluyordu.

Evet evet saf vicdandı, başka bir şey değil.

Mehsa Kılıç... Bu kızı ne zaman görse, üzerinde gereksiz bir neşe olduğunu düşünürdü. Kim hayatın her anında gülmek isterdi ki? Bu kız istiyordu. Güzel yüzü daima bir tebessümle çevriliydi, dolgun dudakları gülümserken daha çekici duruyordu ve mavi gözleri hep ışıl ışıl parlıyordu. Evet, uyurken de güzeldi fakat Bars artık bu kızın uzun, kumral kirpiklerinin arasına saklanmış gözlerinin

kendisine bakmasını istiyordu. Çok uzun süredir uyumuyor muydu? İçi sıkıldı. Düşünmesi gerekenin sıradan bir kız değil, sarayın kaybettiği kitabın şu an ne durumda olduğu olmalıydı fakat ne mümkün... Aklı dolmuştu bir kere.

Endişe... Bu duyguyu tatmayalı uzun zaman oluyordu. *Yirmi yıl kadar uzun bir zaman.* Sonrasında endişelenmesine izin verilmemiş, duygusuz bir asker olarak yetiştirilmişti. Altı yaşında ailesinden koparıldığından beri... *Hayatta olmayan ailesinden.*

Gece ister istemez anıları dolduruyordu zihnine gizlice, istemiyordu hatırlamak ve yüreğini tekrar kanatmak ancak bu mümkün olmuyordu. Aklında dönüp duran kız kardeşinin profili hiç gitmiyordu. Onun da gözleri tıpkı Mehsa'nınki gibi mavi ve parlaktı; onları annesinden almıştı. Anıları hayal meyal hatırlıyordu. Bir gece vaktiydi, her zamanki gibi soğuktu. Varilok topraklarının en kuzeyindeki Hander Köyü'nde yaşıyorlardı ve evleri soğuğa dayanıksızdı. Ama içini ısıtan sevgiyi hatırlıyordu; annesinin hoş ezgileri, babasının anlattığı aksiyon dolu şövalye masallarının eşliğinde bir battaniyenin altında uyudukları gecelerin sıcaklığını özlüyordu.

Beyni çalkalandı, görüşü bulanıklaştı ve o kara günün acı hatırası yine zihninde canlandı.

Buralarda her zaman olduğu gibi karlı bir eylül gecesiydi. Yanan sobanın çıkardığı çıtırtılar odanın içinde duyuluyor, uyuyanların nefes seslerine karışıyordu. Sönmeye yüz tutmuş ateşin gölgesi, karanlık evin beyaz duvarlarına vuruyordu. Küçük çocuk için bu görüntüyü izlemek güzeldi, gölge oyunu izlemek kadar hem de. Soğuk olduğundan hep birlikte aynı odada yatıyorlardı ama içerideki ikisi çocuk dört kişiyi asla rahatsız etmiyordu bu.

Uykusu kaçan Bars, babasına baktı. Uyanıp kendisine içinde bol şövalye barındıran masallardan birini anlatmasını isteyecekti, aksi halde gözlerini tekrar kapatamayacağını biliyordu. Mahmurluğun etkisiyle avucunu ağzına kapatarak esnedi. Gözlerini sıkıca yumup açtıktan sonra üzerindeki yorganı geriye sıyırıp doğruldu. Babasıyla arasında annesi ve minik, sevimli kız kardeşi vardı.Babasıysa yatağın en uç kısmında yatıyordu, bu yüzden her zaman yorganın en az parçası ona gelirdi fakat Bars babasını öyle güçlü görürdü ki üşüyeceğine hiç ihtimal vermezdi. Ağzını

kapatıp açtıktan sonra bir kez daha esnedi, ardından babasının yanına gitmek için küçük lakin yaşına göre uzun olan bacaklarını yataktan sarkıttı. Tam ineceği sırada odadaki tek pencereden gelen tıkırtıyla durup bakışlarını pencereye doğru çevirdi.

Pencere tam üç kere tıklatıldı.

Bars önce anne ve babasına bu tıkırtıyı söylemek istedi ancak sonra bir şövalye kadar korkusuz olması gerektiğini düşündü. Önce kendisi kontrol etmeliydi. Yataktan indi, ayakları soğuk betona basar basmaz tüyleri ürperdi ancak bunu umursamadan hızlı adımlarla pencereye doğru yürüdü. Camın önüne geldiğinde perdeye yansıyan gölgeyi fark etti. Kaşlarını çattı, korkmuyordu. Minik elleri perdenin ucunu kavradı, hafifçe araladı.

O an dışarıdaki siyahlar içindeki kişi avcunu şiddetle cama vurdu ve Bars yerinden sıçradı. "Yardım edin," diyordu pervazı karla dolmuş pencerenin ardındaki kadın biçare haliyle. Titriyordu. "Ta... ta... ta... tatlım." Duraksadı, yutkundu. "Bana yardım et. Annen baban nerede? Lütfen sesimi duyun." İki eliyle kalan gücünü kullanarak cama vurmaya devam etti. Bars ne yapacağını düşündü. Yabancılarla konuşmaması gerektiğini biliyordu, onlara kapıyı açmamalıydı fakat kimsesizleri ve acizleri yüzüstü de bırakmamalıydı. Annesi her zaman iyi olması konusunda öğütler vermişti.

Kadına bakmaya devam ederken düşünmeye de devam etti...

En nihayetinde anne ve babasını uyandırıp durumdan haberdar etmesinin iyi olacağı kanaatine vardı. Şövalyeler böyle yapardı. Kadını başıyla onayladı, perdeyi bıraktı ve babasına doğru koşar adımlarla yürüdü. Başucuna geldiğinde gazı tükenmekte olan titrek lambanın ışığı sayesinde buldu babasının elini. Koca eli küçük parmaklarıyla tuttu, "Baba," dedi. Başta dokunuşu sinek ısırığı kadar etki oluşturmadı, bu sefer gövdesini sarstı. "Babacığım, uyan. Dışarıda birisi var."

Günün yorgunluğunu çıkarmak için yattığı uykunun en tatlı vaktinde uyandırılan genç adam kirpiklerini aralarken birkaç kez kırpıştırmak mecburiyetinde kaldı. Gözleri oğluna odaklanabildiğinde, "Bars," dedi ayaklanmadan hemen önce. Altına kaçırmış olabileceğini düşündü çünkü küçük bir çocuk gecenin kör saatinde başka neden uyanıp babasını da uyandırırdı ki? "Bir sorun mu var oğlum?" derken hâlâ doğrulmuş değildi.

Küçük çocuk heyecanla başını salladı. "Dışarıda bir kadın var, yardım istiyor."

Genç adam bu cümleyle uykusundan tamamen arındı, dirseklerinin üzerinde doğruldu ve kafasını pencereye doğru çevirdi. Oğlunun kâbus görüp görmediğini anlamak amacıyla, "Kadın mı?" diye sordu. "Emin misin?"

Küçük çocuk tekrar kafasını salladı. "Üstü başı kirli ve ıslaktı. Yardıma muhtaç görünüyordu. Şövalye Bars onu öyle bırakmazdı."

Genç adam başını salladı ve yapay olsa da gülmeyi denedi. "Aferin, aferin oğlum," dedi ama biraz telaşlanmıştı. Gelen, insan görünümlü ruhlardan biri yahut aldatıcı bir kâbus olabilirdi. Biraz daha dikkatli baktığında perdenin arkasındaki siyah gölgeyi fark etti, kâbus değildi. Hemen ayaklarını yataktan sarkıttı, uzun bacakları sayesinde topukları anında yere değdi. Ayakkabılarını bağcıklarını bağlama gereksinimi duymadan ayağına geçirdi. "Bekle burada," dedi oğluna lakin beklemeyeceğini biliyordu.

Cama doğru yürürken şövalye olma hayalleriyle dolup taşan çocuk da dibindeydi. Perdenin önüne geldiğinde hemen araladı. Oğlunun bahsettiği gibi üstü başı sırılsıklam ve pis görünen genç kadınla karşılaştı. Kadının gözleri onu görür görmez canlanmış, ince dudakları büyük bir umutla açılmıştı. "Yardım edin! Peşimde hayvanlar var! Evimi bulamıyorum! Sığınacak yerim yok, lütfen... Geceyi evinizde geçirmeme izin verin. Ne yapacağımı bilmiyorum, telefonum açılmıyor. Hiç değilse telefonunuzu kullanmama izin verin."

Kadının cama vururken aynı anda ve art arda kurduğu cümlelerine karşılık genç adamın kafasında birkaç taş yerine oturdu. Yine de, "Nereden geliyorsun?" diye sordu teyit etmek için. Eski püskü ahşap penceredeki boşluklar nedeniyle sesinin dışarıya gittiğini biliyordu.

Biraz daha dışarıda kalırsa düşecek gibi duran genç kadın, "İstanbul," dedi kekeleyerek.

Ve adam, o an karşısındakinin korunmaya muhtaç bir insan *olduğunu daha iyi anladı. Yaşadığı eyalette, insanları korumanın başlarına açacağı sorunların bilincindeydi. Fakat vicdanı olan kimse, böyle bir zamanda savunmasız birini dışarıda bırakamazdı. Yapmayacak olsa da, "Sabah, kraliyete teslim ederim," diye düşünüp kendini kandırdı.*

Ardından kadını gözleriyle onaylayarak kafasıyla kapıya geçmesini işaret etti. Heyecanlanan kadının gözleri doldu, avuçiçlerini birbirine bastırarak, "Teşekkür ederim," dedi hevesle ve gücünün yettiği kadar hızlı bir şekilde kapıya yürüdü.

Adam kapıyı açmadan önce deliğe gözünü yaslayıp dışarıyı izledi; ormana bakan karla kaplı yol boştu, kimse görünmüyordu. Rüzgâra eşlik eden birkaç kurt uluması dışında duyulan ses de yoktu. Kadın kapının önünde belirdiğinde anahtarı çevirdi, kolu aşağı eğdi ve yavaşça araladı. Hiçbir şey düşünmedi, karısının anlayışla karşılayacağını biliyordu çünkü o da aynısını yapardı. Yabancı kadın cılız sesinde yeşeren teşekkürleri art arda sıralayarak içeri girdi, adam hiçbir şey söylemeden kapıyı kapatmak için hareketlendi.

Ve her şey o an oldu.

Kadın içeri girer girmez ruhlupuslar göründü. Kapanmayan kapının ardından büyük bir hırsla içeri girdi sayısız karanlık yaratık. O andan itibaren her şey talan oldu. Bars'ın o gece son kez gördüğü şey, alacağı hamleyi önlemek için babasının üzerine eğilmesi oldu. Ev, içindeki her şeyle yıkıldı. Annesini ve kız kardeşini son kez, ruhları bedenlerini terk etmişken ve gözleri açıkken gördü. Babası ona son kez ölürken sarıldı ve küçük çocuk o geceyi üstünde babasının cesediyle bitirdi.

Şövalye Bars, o gün kendi hatasıyla ilk yenilgisini almış, yüreğine ilk öfke tohumu yerleşmişti. Bundan böyle hiçbir insana acımayacak, bir daha mağlubiyet tatmayacaktı.

O kara gece zihninde yer ettiğinde gözlerinin acı içinde sızladığına şahit oldu bir kez daha. Canı yeterince yanmıyormuş gibi, *Senin yüzünden,* dedi içindeki o karanlık, küçük düşürücü ses. *Sen o gece uyumaya devam etseydin, eğer o gece babanı o aptal insan yüzünden uyandırmasaydın sevdiklerin yanında olacaktı. Senin yüzünden öldüler. Ailen, senin yüzünden parçalandı.*

Ellerini sıkıca yumruk yaptı. Başını ahşap yatak başlığına yasladı, *"Sus,"* diye uyardı içindeki zehirli sesi. Tüyleri ürpermişti. Ancak ses daha yüksek konuşmaya, türlü suçlamaları dillendirmeye devam etti. Bars başını biraz daha sert vurdu ahşaba. *Sus, sus, sus.*

Ses, konuşmaya devam edince Bars başını iki elinin arasına aldı. Sarı saçlarını parmaklarıyla kavradı, saç dibinde ince bir sızı hissetti ancak

önemsemedi. Beyninin ayrı köşelerinden farklı, katı seslerin kendini itham ettiği şeyle birlikte öfkesini içinde tutamadan kafasının arkasını tekrar yatak başlığına çarptı, bu kez gürültüyle. "Sus!" diye haykırdı. Öyle sert ve yüksek bağırmıştı ki sesinin kulakzarını çizdiğini hissetti.

Odanın içinde endişeli, kısık bir nefes duyduğunda gözlerini açtı. Sağındaki yatakta yatan kızı rahatsız ettiğini düşündü, kendine gelmeye çalıştı. Sık nefesler alıp veriyordu, çekiştirdiği saçlarıyla derisini acıtan ellerini serbest bıraktı. Kıza baktı biraz daha, kaşları sesini duymuş gibi hafifçe çatılmıştı. Küçük, dolgun dudakları çok az aralanmıştı lakin gözleri hâlâ kapalıydı. Rahatladı. Onu korkutmayı istemezdi. Daha önce çok korkuttuğu aşikârdı lakin biraz olsun karşısında normal görünmek istiyordu. Ne kadar becerebilirse işte. Henüz uyanmamıştı. Öte yandan şifacı ılımlı konuşmasına rağmen bu güzel kızın hâlâ gözlerini açmaması onu rahatsız ediyordu. İyileşmeme ihtimali olduğunu biliyordu. Kara büyü güçlüydü, etkiliydi, tamamlanamamış olsa bile bu zayıf beden ona ne kadar direnebilirdi ki?

Kafasını salladı. Yangın yerine dönen içini ferahlatmak istiyordu ve bunu bu odada yapamayacağı kesindi. Nefeslendi, ayaklarını yataktan sarkıttı, avuçları yatağın minderinde durdu ve öylece kızı izledi biraz daha. Soluklandı, yanan, tahriş olduğunu düşündüğü boğazını iyileştirmesi için kalkıp su içmesi gerektiği kanaatine vardı. Ayağa kalktı, gitmeden önce Mehsa'nın başucuna yaklaştı. Cılız gece lambasının aydınlattığı odada onu biraz da o şekilde izledikten sonra hiç yapmayacağını sandığı ama hep düşündüğü şeyi yaptı: Titreyen elini, genç kızın saçlarına koydu. Kalbinin anlık bir atak geçirdiğini düşündü, yüreğine bir delik açılmıştı ve ilk kez şimdi oraya hava giriyordu sanki. Bu ne saçma bir histi böyle? Bu yumuşacık saçları okşamak niye hoşuna gitmişti bu kadar?

Dokundukça fazlasını yapmak istediğinden eğildi. Avcunun içinde duran ince, kumral telleri burun hizasında kaldırdı ve gözlerini kapatarak kokladı. *İnanılmazdı.* Saçlarında büyünün o metalsi kokusundan zerre, eser kalmamıştı, çiçek gibi kokuyordu. *Görünüşü kadar narin, zarif, pespembe bir çiçek.* O an tekrar, uyanmasını diledi. Muhtemelen şu an gözlerini açsa ve onu bu şekilde başında saçını koklarken görse nutku tutulurdu. Bars, bu ufak tefek kızın kendisinden korktuğunun

farkındaydı. Beğendiği kadına bir canavar olarak görünmek hoşuna gitmese de bu kızı tek bakışıyla titretmeyi seviyordu.

Dudaklarında peyda olan gülümsemeyi fark ettiğinde gözlerini açtı, utanmasa kendine katıla katıla gülecekti. Ne hallere düşmüştü, bir kızın başının ucunda saçlarını kokluyor, uyanmasını diliyordu. Şövalye Bars... Şövalyeler sevmez miydi? Babası kalplerinin taşlaşması gerektiğinden bahsetmemişti hiç. O niye bu yolu seçmişti ki?

İç çekti. Kıza bakmaya devam ederken, "Uyansana sen," diye mırıldandı. "Böyle pek güzel görünmüyorsun." Öyle söyledi çünkü Mehsa'nın güzelliğe ne kadar takıntılı olduğunu anlamıştı. Bu kızı birçok kez incelemişti, üstelik bu Efsan gelmeden çok önce başlamıştı.

Mehsa'yı yıllar önce, Alaz Cadı ve Caris Krallığı'yla ortak yönetilen Nephan'daki bu eve taşındığı gün gözüne kestirmişti. Barın'la Alaz'ın mekânında çalışmalarını o onaylamıştı. İtiraf etmesi zordu ama öyleydi, tek bakışını yakalamıştı ve sonra annesinin gözlerini andıran o maviliklere ömür boyu bakabilmeyi dilemişti.

Ancak sadece *uzaktan* bakabiliyordu.

Bir anda hayatına bu denli dahil olabileceğini nereden bilebilirdi ki? Acı dolu bir tebessümle başını salladı, bu hisleri uzaktan yaşamaya devam etmeliydi. Daha aralarında hiçbir şey geçmemişken kızın yaralanmasıyla gözü dönmüştü, peki ya onu hayatına dahil ederse ne olacaktı? Bir sevdiğini daha kaybetmeyi göze alabilir miydi? Bu acıyı biliyordu, iliklerine kadar hissetmişti ve hayır, tekrar böyle bir şey yaşarsa dayanamazdı. Elini kızın saçlarından çekip yumruk yaptı. Nefes alıp verdi. O yakıcı hissi tekrar hissetti. Son kez Mehsa'ya bakmadan arkasını dönüp odadan çıktı.

Sadece mutfağın ışığını yaktı. Masanın üzerindeki siyah cam sürahiyi eline aldı, bardağı suyla doldurdu. Belini tezgâha yasladı ve boğazında harlanan ateşin sönmesi amacıyla suyu içti. Eşofmanının cebine attığı telefonunu çıkardı, herhangi bir mesaj olup olmadığını görmek amacıyla ekranı kaydırdı. Bugün Kadmos Krallığı'ndaki düğünün ikinci günüydü ve işlerin nasıl gittiğini merak ediyordu. Bir mesaj olmadığına göre sorun da yok demekti. Morali bozuktu, evde onların gelişini gözlemek, telefondan haber beklemek hiç onluk bir hareket değildi. Kendini küçük düşmüş hissediyordu, bir an evvel olaylara dahil

olmalıydı. Üstelik kitap bulunamazsa bu en çok ona dokunacaktı. Altı yaşından beri çatısının altında büyüdüğü, güvenliği için canla başla çalışıp yaşıtlarının önüne geçtiği ve baş muhafız olmayı başardığı saraydan kovulmayı istemiyordu. Bunu gururuna yediremezdi.

Nefes almak için gelmişti güya ama yine zihni bir sürü sorunla dolmuştu. Suyu bitirmeden bardağı tezgâha koyduktan sonra nefesini sıkıntıyla dışarı verip burun kemiğini baş ve işaretparmağının arasına sıkıştırdı. Gözlerini kapattı, biraz öyle durarak yatışmayı bekledi.

Bir dakika daha geçti geçmedi ki merdivenlerden gelen topuk sesiyle elini indirip gözlerini açtı. Başını hafifçe yukarı kaldırıp merdivenlere doğru bakarken, "Agnes?" dedi heybetli sesiyle. "Sen misin?"

Adım sesleri gelmeye devam etti ancak sorusuna bir yanıt gelmedi. Gözlerini kıstı, başını yavaşça sağ omzuna doğru eğdi. Birkaç saniye sonra mutfaktan gelen az ışık sayesinde geleni gördü. Gözleri telaşla açılırken ne yapacağını bilemeden belini tezgâhtan ayırdı.

"Mehsa," dedi endişeyle.

Omzunu duvara yaslayan kız elini başına koydu. Uyku nedeniyle şişen gözleri çekik duruyordu. Üzerinde ona giydirilmiş olan askılı tişörtüyle şortu vardı. Ayakları çıplaktı. Dudakları tekrar aralandı. "Ben... Susadım," dedi ve bir adım daha attı. Ancak o an bedeni sarsıldı, neredeyse düşecek gibi oldu ve hızla duvardan destek aldı.

"Bekle," dedi Bars telaş içinde olduğu halde duygusunu belli etmeden. Arkasındaki sürahiden yeni çıkardığı bardağa su doldurdu ve hemen Mehsa'nın yanına gitti. Ne yapacağını bilemiyordu. Eliyle koluna dokunup nazik olmayı deneyerek –zorlandığı bir gerçekti– Mehsa'yı tuttu ve su bardağını dudaklarına doğru uzattı. Mehsa'nın küçük ama dolgun dudakları bardağa değdiği an, kendisi içiyormuş gibi rahatladı. Yaşıyordu; yaşıyor ve su içiyordu. Gülümsemek istedi fakat bunu beceremedi, o despot hali hâlâ ona hâkimdi. Bunu aşması da zordu.

Kız bardaktaki suyu yarıladığında Bars, "Daha iyi misin?" diye sordu. Yapılması gerekenin bu olduğunu sanıyordu.

Mehsa dudaklarını bardaktan ayırdı, dilini dudaklarının üzerinde gezdirip kalan suyu temizledi ve Bars bu hareketini izlemekten kendini alıkoyamadı. Bu sırada onu ürkek bakışlarla izleyen kız başını

sallamakla yetindi. Dudaklarını birbirine bastırdı. "Neden buradayım? Kendimi yabancı bir odada bulunca çok korktum. Yanımdaki yatak boştu. Abim nerede?"

Çenesi açılmaya başladığına göre gerçekten iyi durumda, diye düşündü. İçten içe sesini duyduğu için tebessüm etti lakin bunu dışavurmamıştı, yüzünde mimik oynamadı. "Mekândayken fenalaştığını hatırlıyor musun?"

Mehsa'nın ince, kahverengi bir çizgiyi andıran kaşları çatıldı. "Hayal meyal."

Bars detayları anlatmak istemiyordu, bu ona zarar verebilirdi. Vakti geldiğinde neler olduğunu öğrenirdi ancak bunu söyleyen o olmayacaktı. "Hastalandın, baygınlık geçirdin. Evinizde iyileşmen için sağlıklı bir ortam yoktu. Alaz tedavinin burada gerçekleşmesini istedi."

Mehsa'nın gözleri far görmüş tavşan misali kocaman açıldı. "A... Alaz mı?" dedi. Ardından şaşkın ses tonu silinmeden kafasını sallayarak düzeltti. "Efendimiz Alaz mı? Benim burada tedavi edilmemi mi istedi?" Bars bu çok normal bir durummuş gibi başıyla onayladığında Mehsa'nın yüzündeki hayret dolu ifade silik lakin keyifli bir gülümsemeye dönüştü. "Ay bu adam gerçekten Efsan'a vuruldu galiba."

O an aralarında kısa bir sessizlik ve değişik bir bakışma geçti. Mehsa yanlış bir şey söylemiş gibi avcunu ağzına kapattı. "Bunu içimden söylemem gerekiyordu," dedi boğuk sesiyle.

Bars kızın bu şaşkın haline bir kez daha gülmek, hatta kahkaha atmak istedi. Ancak yine kendini dizginledi ve sadece boğazını temizlemekle yetindi. Elini kızın kolundan çekti, bardağı tekrar mutfağa götürmeden hemen önce, "Burada bekle," dedi.

Genç kız itiraz etmedi. Bars bardağı tezgâha bıraktığında Mehsa tekrar konuştu. "Efsan nerede? Yanımda yatan o değil mi?"

"Onlar Kadmos'ta. Kadmos prenslerinden birinin düğün davetindeler," derken tekrar Mehsa'ya dönmüştü yüzünü Bars. "Evde yalnız sayılırız."

Mehsa'nın, üzerine doğru yürüyen bu iri yapılı, son derece güçlü kaslara sahip olan, heybetli, karakterine karşı bir bebeğinki kadar kusursuz duran yüze ve masmavi gözlere sahip adamın kurduğu bu cümleyle kasıldığı anlaşılıyordu dışarıdan bakılınca. Sanki aklında cevabını bekleyen çokça soru vardı. Hoş, öyle olmalıydı.

"Beni kandırıp korkutmaya çalışıyorsan Bay Panter, hiç ürkmediğimi bilmeni isterim. Krallıkların birbirine düşman olduğunu üç yaşındaki çocuk biliyor. Üstelik kaldığım odada bir yatak daha var, hem de kullanılmış. Yanımda kim yatıyor o zaman, hayaletler mi?"

Bars bu sefer belli belirsiz gülümsedi.

Attığı uzun adımlarla cevap vermeden önce tam karşısına geçmeyi bekledi. Aralarında bir ayak boyu mesafe kaldığında Mehsa'nın kasıldığını hissetti. Eli duvara yaslandığında genç kızın gözleri daha da irileşti, kirpiklerini kırpıştıramıyordu, dudakları hafiften aralık kalmıştı. "Yanında yatan kişi benim."

Mavi gözlerin sahibinden gelen bu cümleyi kavraması çok kolay olmadı sanki, şaşırdığı belli oluyordu. Kirpiklerini birkaç kez kırpıştırdı. Ardından, "Ne?" dedi dümdüz bir sesle.

"Yanında yatan kişi bendim. Hassas bünyeli arkadaşın seni hastayken görmeye dayanamıyordu. Tedavin için en uygun oda benimkiydi ve ben de kabul etmek *zorunda kaldım*. Kadmos ve Varilok Krallığı birbirine düşman değil, en azından *şimdilik*. Başka soru?"

Mehsa öyle şaşırıp kalmıştı ki ağzından başka tek kelime çıkmadı.

"O kadar kötü müydüm?" dedi birden.

"Hâlâ pek iyi sayılmazsın," dedi Bars ve Mehsa'ya daha fazla konuşma imkânı vermeden bir elini koltuk altından, diğerini de bacaklarının altından geçirerek onu kucağına aldı.

Bu hamleyi beklemediği anlaşılan genç kız elinde olmadan küçük çaplı bir çığlık attı ve hemen kollarını Bars'ın boynuna doladı. Yaptığı hareketle Bars'ın başı biraz aşağı eğilmiş, iki gencin yüzlerinin arasında çok kısa bir mesafe kalmıştı. Genç adam, sanki yıllardır bir morgda duran yüreğinin erimeye yüz tuttuğunu hissetti. Hemen sonra bu his onu rahatsız etti. Bir anda nefeslenip başını başka yöne çevirdi.

Odaya çıktıklarında Bars büyük bir dikkatle onu yatağına yerleştirdi. Zarif bir adam gibi bir de üzerine siyah yorganı örttü. Doğrulmadan son kez iyi olup olmadığını sorduğunda Mehsa ona yine olumlu yanıt verdi. Ve Bars tam dönecekken Mehsa elini tutarak, "Bars," dedi. İlk kez elini tutmuştu ve galiba ona ilk kez adıyla seslenmişti. Bu ufak temas karşısında yutkundu genç adam.

Durdu, çenesini sağ omzuna doğru kaldırdı. Yüzünde, *Bir sorun mu var?* diye sorar gibi bir ifade vardı.

Mavi gözler birbiriyle buluştuğunda Mehsa hafiften kalktı ve hiç beklemeden dudaklarını Bars'ın dudağının tam kenarına yumuşak bir tavırla bastırıp, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Bars ne olduğunu şaşırdı, duraksadı, bir heykel gibi birkaç saniye öylece bekledi. Kalbinden midesine doğru akan kaynar kanı hissetti. Ağzı kurudu, soluk borusuna bir barikat yerleşti. Yutkunamadı. Nefes alıp verdi ancak rahatlayamadı. Şaşkındı, afallamıştı. "Ben," derken kekeledi. Utandı sonra. Gözlerini kapatıp açtı. Hemen doğruldu, elini Mehsa'dan ayırdı ve soluk soluğa arkasını döndü. "Şifacıyı çağırsam iyi olur."

☽

Bulutlar, bugün grinin en koyu tonundaydı. Sabahın ilk ışıklarının yeryüzünü biraz olsun aydınlatması gerekirken hava birazdan akşam olacakmış gibi duruyordu. Gökten sağanak halinde düşen yağmur damlaları Alaz'ın garajında bulunan ve ilk kez bugün binmiş olduğum arabasının ön camına, alması gereken büyük bir intikam varmışçasına vuruyordu. Cam, bir saniyelik bulanıklığın ardından suları üzerinden akıtıyor, sonra sular tekrar birikiyordu. Bu döngü hiç şaşmıyordu. Bugüne kadar hiç geçmediğimizi düşündüğüm, hatta bildiğim kenarlarında dağlar bulunan toprak yol çamurluydu, hızla dönen tekerler âdeta bir mikser görevi görüyor, çamurları çırparak yukarıya, aracın kapılarına sıçramasına neden olmuyordu. Arabanın kliması açıktı, sıcak buharlar içeriye doluyor, dışarıdaki fırtınanın aksine saunayı aratmayan bir alan oluşmasını sağlıyordu.

Damlaların cama vuruşu eşliğinde duyduğumuz tek sesin birbirimizin solukları olduğu o uzun, sessiz yolculuğun ardından tanıdık yolu görmemle oturduğum koltukta biraz doğruldum. Alaz'ın, iki katlı bir şatoyu andıran evini görür görmez heyecanla kıpırdandım. Düşüncelerim Mehsa'yla doluydu. Onu son bıraktığımda henüz gözlerini açmış değildi ve aradan dört gün geçmişti. Uyanabilmiş miydi? Uyanmamışsa durumunun nasıl olduğunu ve ne kadar gelişme gösterdiğini merak ediyordum.

Beynimin nihayet Alaz'dan başkalarını düşünmeyi başarıp fonksiyonlarını yerine getirmesine sevinmiştim. Heyecanla, "Mehsa uyanmış mıdır acaba?" dedim kendi kendime. Ve böylece arabada olduğumuz süre boyunca konuşan ilk kişi oldum.

Evin dış kapısı kendiliğinden iki yana açılırken, "Uyandı," dedi Alaz ve arabayı bahçe yoluna soktu.

Kalbim hızlanmış, kaşlarım çatılmıştı. "Ne?" diye sordum. "Ne zaman?"

"İki gün önce, Kadmos'tayken haberini aldım. Bars'la sürekli irtibat halindeydik."

Ağzım anında açıldı, şaşkınlığım beni ele geçirdi. "Bana neden söylemedin?"

"Yüzüme baktığın yoktu Efsun," dedi ve araba durdu. Kafası bana doğru döndü. "Ağzımı açtığım an kelimeleri geri tıkıyorsun. Söylememe fırsat verdin mi?"

Duraksadım. Değil söylemesine fırsat vermek, bulunduğum alanda beş saniye durmasına dahi engel olmuş, bakışlarımız her buluştuğunda düşmanımla denk gelmişim gibi kaçırmıştım. Bu durumda Alaz'ı suçlayamazdım. Sessiz kalışım bir cevap mahiyetinde olduğu için ikimiz de başka bir şey söyleme gereksinimi hissetmedik.

Araba durduğunda büyük bir hevesle açtım kapıyı, dışarıya çıkacaktım ki Alaz'ın bileğimi tutmasıyla durmak zorunda kaldım. "Efsun," dediğinde ona baktım tekrar. İnce bileğim, beş parmağının arasında kaybolmuştu. "Bu gece sana göstermek istediğim bir şey var. Kaçta dönersem döneyim, beni bekler misin?"

Kaşlarımı havalandırdım. Sorusuna cevap vermek yerine ona yeni bir soru sordum. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Saraya gitmem gerekiyor, babam bekliyor."

İçimde büyük bir kasvet belirdi, bu sadece Alaz'ın saraya gitmesiyle alakalı değildi. Kitabı kaybetmiştik. Benim yüzümden kitabın kaybolmasına göz yummuştu ve babası bunu öğrendiğinde hafif bir tepki vermeyecekti. Biliyordum. "Öğrendiler mi?" dedim sessizce.

Ağır ağır başını salladı.

"Ne olacak?"

"Ufak bir tepki vermeyecektir ama ben ne yaptıysam sonuçlarını göze alarak yaptım Efsun. O geceye dönsek yine aynısını yapardım. Kitap umurumda değil; en azından seninle karşılaştırıldığında."

Gülümsemek istedim fakat içimde öyle yoğun bir duygu seli vardı ki bunu başaramadım. Gözlerim sızladı, iç çektim ve dilimi

dudaklarımın üzerinde gezdirdikten sonra, "Benim de gelmem gerekir mi?" diye sordum. "Bir sorumluluğu daha tek başına yüklenmeni istemiyorum. Kitabı benim yüzümden kaybettin..."

"Senin için," diye düzeltti bir kez daha beni. Bunu hep yapıyordu, hiçbir olaya beni başını ağrıtacak bir nesneymiş gibi dahil etmiyordu. Bir kere bile "senin yüzünden" dememiş, yaşadığımız hiçbir kötülüğü yüzüme vurmamıştı. "Gelmemen daha iyi. Sana atılan bakışlar hoşuma gitmiyor, geriliyorsun."

Evet, öyleydi fakat Alaz'dan önemli değildi. "Sana yardımım olacaksa, yanında olmam iyi hissettirecekse... sorun değil. Bakışları görmezden gelebilirim."

Söylediğim hoşuna gitmiş olacak ki tebessüm etti. "Yanımda olman hep iyi hissettiriyor ama hayır," dedi ve kalbime milyon baloncuk gönderdi. "Saraya gelmen doğru olmaz, ben halledeceğim. Sen boş ver şimdi bunu, beni bekleyecek misin?"

İçim onunla geçireceğim fazladan bir saniye için bile heyecanla kavrulurken nasıl hayır diyebilirdim ki? Sormasına bile gerek yoktu. Başımı eğdim. "Kaçta gelirsen gel, uyanık olacağım; seni bekleyeceğim."

Gülümsedi. Sorusunu yanıtlamama rağmen bileğimi serbest bırakmadı, yüzlerimiz birbirine dönük durmaya devam etti ve nefeslerimiz birbirimizin teninde usul usul süzüldü. Yoğunlaşan hava ikimizin de istediği ortak bir eylemin olduğuna kanaat getiriyordu ancak o cesur adımı hangimizin atacağı meçhuldü.

Birbirimize baktığımız o uzun gelen saniyeleri bölen şey, arabanın kaputuna iki kez sertçe vurulması oldu. Beklenmedik bu şiddetli sese karşılık refleks olarak yerimde sıçradım, bakışlarımı Alaz'dan ayırdım ve dışarı çıkmak üzere olduğum kapıya baktım.

Kapı açıldı, biraz sonra Kuray'ın sırıtan ifadesi görüş alanımıza girdi. "Günaydın genç âşıklar. Bölüyor muyum?"

"Bir gün seni çok fena böleceğim Kuray," dedi Alaz dişlerinin arasından, sinirini yatıştırmaya çalışır gibi. "Neden benim arabam Kuray? Sarayda yetişmene rağmen özel alanlara izinsiz girmemen gerektiği kuralını neden hâlâ anlayamadın Kuray?"

Kuray'ın yüzündeki gülümseme daha büyük bir hal aldı. "Araban ne zamandır özel alan kapsamına girdi dostum?" Gözlerini büyütüp

başını sağ omzuna doğru eğdikten sonra işaretparmağını kaldırarak, "Dur tahmin edeyim," dedi. "Seviye atlayan kız hayatına girdiğinden beri."

Yanaklarımın kızardığına emin olduğum o an boğazımı temizleyerek araya girdim. "Kuray, arabalar da özel alandır ve bunun benimle bir ilgisi yok."

Mavi gözleri beni bulduğunda kaşları büyük bir imayla havalandı. "Bak sen... Alaz'la hemfikirsin yani."

Yüzümün ısınmasına aldırış etmeden, "Fazladan nezaket kurallarının kimseye bir zararı olmaz," dedim ve arkamda kalan Alaz'ın gülümsediğini hissettim. Mevzuyu daha fazla uzatmamak adına araçtan çıkmak için hareketlendim. Yapay bir şaşkınlıkla bizi izleyen Kuray geçmem için bana yol açtığında tek ayağımı dışarı çıkardım. Tam kalkacağım sıra başımı hareket ettirdiğimden boğazımda hissettiğim güçlü sızıyla inleyerek olduğum yerde durmak zorunda kaldım.

Bu sırada beni izleyen Alaz yerinde doğrulup hemen, "Efsun," dedi telaşlı sesiyle. "Ne oldu?"

Bir anda beliren acı aynı hızla hafif hafif yok olurken, "Bir şey yok," dedim. Sesim zor çıksa da sonrasında toparladım. "Ani hareket ettim, ondandır."

Alaz'ın gözleri beni incelemeye devam etti. Elini belime koyup, "Emin misin?" diye sordu. "Bakmadığımız bir yaran olabilir mi? Düştayken kendini kontrol ettin mi?"

Bu kadar telaş yapması hoşuma gitse de artık hissetmediğim acıyı önemsemeyerek, "Sorun yok," dedim son heceyi uzatarak. "İyiyim. Anlık bir şeydi. Boynum tam olarak iyileşmedi sanırım."

Alaz başını iki yana salladı. Bakışları Merih yüzünden kızaran boğazıma dokundu. "İçim rahat etmedi, şifacıya bir görün. Ve dinlen, çok fazla hareket etme."

Bu sefer gülümseyen ben oldum. "Peki Efendimiz Alaz, siz nasıl emrederseniz."

"Gözlerim de kulaklarım da kanayacak," diyen Kuray kendini bir kez daha hatırlattığında tekrar ona döndüm.

"Evet," dedi Alaz, ben arabadan inerken. "Bunu sana bir gün ben yapacağım."

Kuray benim oturduğum koltuğa geçti, ardından Alaz'ın yanağından bir makas almak için hareketlendi fakat Alaz güzel bir manevrayla buna engel oldu. Kuray dudaklarını öne doğru büzüştürdü. "Hırçın, özlemedin mi beni?"

Ben onları gülerek izlerken Alaz ona bezmiş bir şekilde baktı. Sonrasında tekrar bana döndü. "Dikkat et."

Başımla onayladım. "Sen de," dedikten sonra kapıyı kapatıp Alaz'la olan göz bağımı kesmiş oldum. En azından ben göremiyordum çünkü siyah filtreli camın ardından onu izlemek imkânsızdı lakin onun içeri girene kadar beni izleyeceğini biliyordum.

Tam önüne ulaştığımda kapı açıldı ve Bars'la burun buruna geldik. Aramızdaki gerginliğin bilincinde olduğumuzdan ikimiz de gülümsemedik. Bars başını eğip beni gelişigüzel selamladığında ben de aynısını yaptım ve geçebilmesi adına bir adım sağa kaydım. Aramızda başka hiçbir şey yaşanmadan hızlı adımlarla yanımdan geçip gitti. Alaz'ı saatlerce göremeyecek olmanın hüznü, akşam görüşecek olmanın ve gizemli buluşmanın heyecanıyla eve girerek kapıyı kapattım.

Dikkatimi verdiğim ilk şey mutfaktan gelen çatal bıçak sesleri oldu. Mehsa'nın uyandığını hatırlayarak sevinçle sesin geldiği yöne doğru yürüdüm. Yukarı çıkan siyah merdivene gelmeden sola döndüm ve mutfağa baktım. Bana sırtı dönük iki erkek bedeninin tam karşısında oturan ve geldiğimi hissetmiş gibi kafasını kaldıran Mehsa'yla göz göze geldim. İkimiz de anın verdiği heyecanla birbirimizin adını haykırdık.

"Efsan!"

"Mehsa!"

Öyle sevinmiştim ki sanki Efser çıkıp gelmişti. İçimde biriken coşkuya mâni olmadan büyük bir hevesle ona doğru koştum, aynı anda o da masadan kalkıp benim yanıma geldi ve bedenlerimiz ortada buluştu. Birbirimizi aylardır görmüyormuş gibi sarıldığımızda rahatlama hissi tüm bedenimi sardı. Yokluğunun beni bu kadar etkileyeceğini hiç düşünmemiştim. Onu içime sokmak ister gibi sıkıca sardım. "İyisin," dedim mutlu bir şekilde gözlerimi kapatarak. "Çok iyisin."

Mehsa geri çekildiğinde kıkırdadı. "İyiyim, basit bir rahatsızlık değil miydi bu? Neden herkes savaştan çıkmışım gibi davranıyor?"

Aldığım yanıt üzerine dudaklarımı araladım ve masanın en başında oturan yaşlı şifacıya baktım. Bana kaşlarını kaldırarak işaret yaptığında hemen önüme döndüm ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Öyleydi canım, öyleydi tabii..." dedim ağız ucuyla. "Ama günlerdir görüşemiyoruz ve seni özledim. Böyle karşılamam normal değil mi sence de?"

"Eh, bu süre zarfında ben uyuduğum için bir yorum yapamayacağım. Ama uyandığım iki gün boyunca seni ne çok aradığımı bilemezsin." Koluma girdi ve beni masaya doğru çekiştirirken konuşmaya devam etti. "Efsan, sen bu evde nasıl yaşıyorsun şaşırdım doğrusu. Hayalet ev gibi, her şey soğuk, her yer siyah. Dost canlısı kimse yok."

Arzen, yaptığı omleti tabaklara boşaltırken araya girdi. "Efendim, alınıyorum ama."

"Ah, Arzen. Kusura bakma ama sen de kafayı mutfakla, ev işleriyle bozmuşsun canım. Hiç dedikodu yapılmıyor. Ayrıca lütfen bana efendim deme."

"Mehsa," diye araya girdi Barın bu sefer. Bana göz kırptıktan sonra kız kardeşiyle konuşmaya devam etti. "Kızım yediğin önünde yemediğin arkanda, ne diye saygısızlık ediyorsun? Burası prensin evi, çeneni tut biraz. Uçurtacak mısın kellemizi?"

Mehsa önce, "Ups," dedi. Ardından, "Burada söylediklerimizi dışarı çıkaracak birinin olduğunu düşünmüyorum," diyerek masadaki diğer kişilere baktı.

Şifacı bakışlarını tabağından ayırmadan gülerek kafasını salladı. Sessiz kalan Liva'ysa, "Bana hiç güvenme," dedi ve kahvaltısını yemeye devam etti.

Mehsa masaya ulaşmadan hemen önce, "Bu kız beni çok korkutuyor," diye fısıldadı.

Tebessüm etmekle yetindim. Liva'nın korkması gereken biri olmadığını biliyordum. Elbette şaka yapıyordu, söylemeyecekti. Fakat yüzündeki soğuk ifade söylediklerinden hangisinin doğru, hangisinin yalan olduğunu anlamayı güçleştiriyordu; bunu kavramak içinse onu biraz tanımak gerekiyordu.

Masaya geçtiğimde öncelikle herkesle selamlaştım, ardından bakışlarım buraya yeni gelen, "yurttaşım" Ferman'ın üzerinde kaldı. Alaz'ın sert

bir dille, "Sen banasın," dediği günden beri onu görmemiştim, işin garip yanı onu görünce de tanıdık birini görmüş gibi seviniyordum. "Merhaba," dedim ona özel olarak. Göz altlarındaki torbalar silinmiş, heybetli vücudu onu son gördüğümden bu yana daha dirençli bir görünüm almıştı. "Nasılsın?" Arzen yanımızda olduğundan ve o henüz ne beni ne de Ferman'ı tam olarak bilmediğinden açık açık konuşamayacaktık.

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Alışmaya çalışıyorum." Gözleriyle etrafı inceledi, ardından bakışları perdesiz pencereye ilişti. "Bu düzene. Ama daha iyiyim."

Anladığımı belli etmek için gözlerimi kırpıştırdım. Zor olduğunu çok iyi biliyordum. Özellikle yaşadığı bu günler en acı veren günler olacaktı çünkü ayrılığı çok tazeydi. Nasıl ölümden sonra ilk günler daha dehşet verici oluyorsa ayrılık da öyleydi. Zamanla alışılıyordu. Kalpteki oyuk tamamen silinmiyordu fakat bir şekilde dolduruluyordu. Umarım Ferman o oyuğu dolduramadan evine dönebilirdi. Kendim içinse aynı dilekte bulunamıyordum. Arzen tabağıma peynirli omleti bıraktığında düşüncelerimi dağıtarak bakışlarımı Ferman'dan ayırıp Arzen'e bir gülümseme bahşettim.

"Efsan, iyi hissediyor musun?"

Şifacının sorusuyla birlikte kaşlarımı gözlerime indirip, "Efendim?" diye sordum.

"Alaz boynunu incitmiş olabileceğin konusunda bir ileti gönderdi. Nasıl hissediyorsun?"

Gözlerimi kocaman açmak zorunda kaldım. Arabadan ineli beş dakika olmamıştı, Alaz bunu hangi ara şifacıya iletmişti? Şaşkın bir balık gibi öylece bakakalırken, "İyiyim," dedim. Dün Kadmos Kütüphanesi'nde oradan oraya savrulmuştum, normaldi bu ağrılar. "Anlık bir şeydi, Alaz'a da söyledim bir sorun olmadığını."

Şifacı ilgili gözlerle beni inceledikten sonra, "Herhangi bir sızıyla karşılaşırsan bana söylemekten çekinme lütfen," dedi. "Bazı yaralar sonradan çıkabiliyor."

Şeker atıp karıştırdığım çayımdan bir yudum alıp, "Hı-hım," diye onayladım. "Dediğim gibi şimdilik iyiyim, teşekkür ederim."

Kahvaltının sona ermesiyle Barın işlerle ilgilenmek amacıyla –ki bu daha çok Helen'i görmek demekti– Alaz'ın mekânına gitmişti. Evde

tek kalmaması gereken Ferman bizimleydi, onunla ilk kez detaylı olarak Zeyhan hakkında konuşabilmiştik. Sandığımın aksine ailemi hiç görmemişti ve tanımıyordu, zaten evlerimiz de birbirine oldukça uzaktaydı. Nişanlısı Çisem'i çok seviyor, her bahsettiğinde neredeyse ağlayacakmış gibi gözleri doluyordu. İri cüssesine zıt olan bu eylemse beni derinden etkiliyordu. Ferman'da kendimi görüyordum. Ancak o benden biraz daha mantıklı düşünüyor olmalıydı ki aklında hiçbir şekilde "kaçmak" diye bir şey yoktu. Yakalanmaktan, ölmekten korkuyordu ve bir daha nişanlısını göremeyecek olmak onu bitiriyordu. Bunu göze almak istemiyordu, bu nedenle gerekirse evden bir saniye bile çıkmazdı. *Mantıklı hareket edecekti.*

Ferman'la biraz sohbet edip dertlerini dinlemenin, onunla dertleşmenin ardından sürekli bana kaş göz işareti yaparak mutfağa çağıran Mehsa'yla oda değiştirmek zorunda kalmıştım. Arzen, evin temizliğiyle ilgileniyordu ve şu an konuşmak için en uygun alan mutfaktı.

Mehsa kendine bir bardak su doldurduktan sonra isteyip istemediğimi sormak amacıyla bana uzattığında kaşlarımı yukarı kaldırdım. Suyundan birkaç yudum aldıktan sonra bardağı masaya bıraktı.

"Anlat bakalım Efsan Erez," diye sordu bir dedektif edasıyla parmakları bardağın etrafını sararken. "Ben yokken neler oldu?"

Sandalyeye yaslandım. "Neyle ilgili neler oldu?"

"Kitabı, maceralarınızı, derdinizi sıkıntınızı bir kenara atıyorum. İnan, canımı sıkmak istediğim son şeyler arasında bile değil bunlar. Bana, Efendimiz Alaz'la aranızda geçenleri anlat. Düğüne katılmışsın, kraliyet düğününe, üstelik Sıraç'ın davetiyle, onların tarafında! Amanın, ne büyük kaos! Ve ben tüm bu olaylar yaşanırken uyuyordum!" Gözlerini devirdi.

"Anlatılacak bir şey yok ki," derken omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Düğün sıradan bir etkinlikti işte. Pek yerimden kalktığım söylenemez. Umurumda olan tek şey kitaptı."

Başını eğdi ve dik dik bana baktı. Bir tilkiyi andıran gülümsemesi canlandı. "Alaz Şahzade'yle dans?"

Başımı olumsuz anlamda salladım.

Gözlerini kıstı. "Herkesten gizli saklı küçük kaçamaklar yaptınız?"

Yine başımı salladım.

"Gizlice odana girdi?"

"Hayır!"

"Neden?" diye haykırdı hüsrana uğramış gibi. "Nasıl ya? Niye yaşamadınız ki bunların hiçbirini?"

"Çünkü kavgalıydık," dedim ve kollarımı göğsümde birleştirdim. "Alaz'dan köşe bucak kaçtım."

"Kavga mı?" derken kaşları yukarı kalktı. "Yine neden?"

Mehsa'nın bunun sebebini ağzımdan duyana kadar beni rahat bırakmayacağını bildiğimden günlerdir içimde tuttuğum şeyi tek soruyla dışavurdum. Her şeyi bir bir, en başından anlattım ve biricik arkadaşım beni can kulağıyla, gıkını çıkarmadan dinledi. Son sözlerimi de söylediğimde, "Ah," dedi. "Efsan... Hassasiyetini anlıyorum," diye lafa başladı. "Yani evet, sana 'lanetli' demesi hoş değil, muhtemelen alındın. Kim olsa alınırdı lakin ben burada bir nefret değil, aksine kaybetme korkusu görüyorum. Yani Alaz Şahzade'den bahsediyoruz. Efendimiz Alaz geldiğin günden beri yalnızca seninle ilgilenmeye başladı. Seni geçici bir heves olarak görmediği aşikâr. Seni önemsiyor, görmüyor musun? Baksana şifacıya ağrın olduğunu söylemiş kaşla göz arasında. En ufak sızlanmana dayanamayan adam, neden o cümleyi bile isteye kursun ki?"

"Bile isteye kurmadığını biliyorum," diye yanıtladım bakışlarım mat siyah rengi masadaki yansımamı izlerken. "Bir anlık çıktığını ve söyledikten sonra ne kadar pişman olduğunu biliyorum. Ama kalbimde öyle büyük bir yeri var ki Mehsa, öyle yıkılmaz ve kapanmaz bir alana sahip olmuş ki eksilen ya da yıpranan her parçada canım acıyor. Başkasından duysam umursamayacağım şeyler onun dudaklarından döküldüğünde beni paramparça ediyor. Olumlu veya olumsuz, fark etmez."

"Ya kıyamam sana," diyen Mehsa uzanıp elimi tuttu ve samimiyetle sıktı. Soluğunu dışarı çıkarır gibi güldüğünü duydum. "Âşık mı oldun sen bakayım?"

İlk kez kendi içsesimin değil de başka dudakların dile getirdiği bu soruyla başımı elektrik şoku yemişçesine kaldırdım ve kaşlarımı çatarak, "Ne?" diye sordum.

"Aşk diyorum aşk." Mavi gözlerini hülyalı bir ifade ele geçirdi. "Sen Alaz'a âşık olmuşsun, ben diyeyim."

Çekimser bir tavırla elimi geri çektim. Sanki rahat bir sandalyede oturmuyordum, diken üstündeydim. "Âşık mı olmuşum?" dedim imkânsızmış gibi.

"Efsan, ona eyaletin neredeyse tüm kızları âşık." Adını bilmediğim yüzlerce kız zihnimde yer etti ve bedenim bir anda hiç yoktan öfkeyle doluverdi. "Bak düşüncesi bile nasıl da kaşlarını çatmana neden oldu." Mehsa söylemese kaşlarımın çatıldığını fark etmeyecektim, hemen eski haline getirip boğazımı temizledim. "Sana karşı bu kadar ilgiliyken, kimse aksini beklemezdi."

"Sırf ilgili diye ona âşık olmazdım."

"Bunu biliyorum. Ama sizin aranızda başından beri bir çekim vardı, kabul et. Bunun aşka dönüşmesi kaçınılmazdı."

Sükût beni tekrar ele geçirdi. Odadaki tüm oksijen yetersiz geldi sanki, aldığım soluk ciğerlerime varamadı. "Aşk..." dedim sessizce. "Nasıl anlaşılır ki?"

Mehsa'nın gülümsemesi daha anlayışlı bir hal aldı. "Adını duyduğunda bile hızlanıyor mu kalbin?"

Bunu cevaplamak için elimi göğsüme koymama gerek yoktu. Başımla onayladım.

"Dur tahmin edeyim, tartıştığınızda dünya başına yıkılmış gibi hissediyorsun. Rasgele eli eline değdiğinde kriz geçirecekmiş gibi oluyorsun."

Bu sefer gülümseyen ben oldum. "Ondan öncesi, sonrası yokmuş gibi." Aklımda Alaz canlandığında bakışlarım boşluğa daldı. "Tüm hisleri onunla öğreniyormuşum gibi. Onunla tamamlanıyormuşum gibi, eksik olan yarımmış gibi."

Dirseklerini masaya koyan Mehsa, yüzünü avuçlarının arasına alıp hayran hayran beni izledi. Konuşmam sonlandığında söyleyeceklerimi değerlendirmek için dudaklarını aralamıştı ki kapıdan, "Akşam yemeği için ne istersiniz?" diyerek giren Arzen söyleyeceklerini içine hapsetmesine neden oldu ve bu konu şimdilik kapandı. Fakat benim zihnimde, daha önce içimde tuttuğum ancak kendime itiraf edemediğim gerçekler dönüp durmaya devam etti.

☽

Varilok toplantı meclisi yine eksiksiz olarak dolmuştu. Kraliyetin önde gelen tüm isimleri sandalyelerinde oturuyor, kitabın yeniden kayboluşu hakkında tartışıyordu. Kral genelde oğluna laf getirmezdi ancak son olay onun da sabrının sınırını zorlamıştı. Kitabı tekrar elinden kaçırması aklına mantığına sığmıyordu. Üstelik kitap bu sefer tamamen düşman topraklarındaydı. Kadmos'a giriş kolaydı ancak son yaşanan olaydan sonra etrafı güçlü kalkanlarla çevrili olan Alkandros için bunu söylemek zordu.

"Merih Şeyhanlı'nın o saatte kütüphaneye girmesi bir şeyleri bildiğinin göstergesi olabilir," dedi Lodos Halya, kızınınki kadar yeşil gözlerini adamların üzerinde tek tek gezdirerek. "Kitabın akıbeti hakkında sandığımızdan fazla kişinin bilgisi olabilir. Kadmos Krallığı kitabın Alkandros'ta olduğunu öğrenirse faaliyete geçer. Bizi karşılarına almak umurlarında olmaz."

Kral sessiz kalırken Alaz, "Hiçbir şeyden haberleri yok," dedi. "Kitap şimdilik Alkandros'ta güvende." Ardından Lodos Halya'ya tehlikeli bir bakış attı. "Tabii aramızdan birileri casusluk edip kitabın kaybolduğunu duyurmamışsa."

"Böyle bir ihtimal olabilir mi canım?" dedi ablasının eşi Mirza, alaylı bir şekilde gülerek. Hemen sonra yüz ifadesi sertleşti. "Sonucunda infaz edileceğini bile bile kim böyle bir şeye cüret edebilir?"

Alaz da buz gibi ifadesiyle dudaklarını iki yana doğru açtı. "Krallığı çökertip, başa geçme hayalleri uğruna canını hiçe sayan biri," diye mırıldandı belli belirsiz. Altdudağını dişlerinin arasına aldı, ardından masanın etrafındaki, ağzının içine bakan adamları inceledi yeniden. Hepsinin bu bakışlar altında ezilip, iki büklüm olduğunu biliyordu lakin bundan zerre rahatsızlık duymuyordu. Hiçbirine tam olarak güvendiği söylenemezdi. Onların sadık olduğu tek şey güçtü ve gücün sahibi değiştiği an, sadakatleri de değişirdi.

"Efendim, biliyoruz ki burada hiç kimse Varilok'u, ırkımızı yöneten değerli kralımızı ve ailesini tehlikeye atacak bir şey yapmaz. Bu ihtimalleri konuşmak yerine kitabı nasıl alacağımız hakkında bir plan yapmalıyız."

Alaz kaşlarını çatıp başını sağ omzuna eğdi. "Bir fikrin var mı Sayın Vekil? Öyleyse dinliyorum."

Lodos Halya, küçük düşmediğini göstermek amacıyla tebessüm etmeyi denedi. "Yok efendim. Ama üretebiliriz. Siz ve yanınıza aldığınız askeri kadro..."

"Askeri kadrom değişmeyecek," diye araya girdi hemen Alaz. "Daha iyisi yok. Yanımda olmasını istediğim kişiler benimle."

"Bence kızı kullanalım," dedi Mirza ve Alaz ateşe basmış gibi kaşlarını çatıp ona döndü. Mirza bu öfkeli ifadenin hedefi olduğu için gerilse de belli etmedi. "Şu durumda en iyi plan, kızı daha fazla tarafımızda tutmadan Karan'a teslim etmektir. Böylece sınırlar bize tekrar açılır. Hatta kızı kitabı alması için bir casus olarak bile sunabiliriz. Neden olmasın?"

Mirza'nın ağzından çıkan her kelime, Alaz'ın içinde kaynayan gücün biraz daha yükselmesine neden oldu. Elini kaldırsa onu tek hamlede kenara savuracağını bildiğinden dizinin üzerindeki elini yumruk yapmak zorunda kaldı. Burnundan soluyordu, dişlerini birbirine bastırması dilinin arkasında bekleyen küfürleri durdurmak adınaydı. Dişlerini ayırmadan, "Kızı bu işe karıştırmayacağım," dedi. "Şimdi değil." *Hiçbir zaman.*

"Daha iyi bir plan geliyor mu aklına sevgili oğlum?"

Bakışlarını güçbela Mirza'nın dağıtmak istediği yuvarlak suratından ayırıp babasına çevirdiğinde, "Gelecek," dedi. "Halledeceğim."

"Halledeceğim, halledeceğim," diye bağırdı kral nihayetinde. "Aylar oldu, ortada bir şey yok! Bu işin şakası yok Şahzade!" Ayağa kalktı, sabrı taşmıştı. Oğlunun bu kızı neden değerli bir mücevher gibi sürekli kapalı tutup korumaya çalıştığına anlam veremiyordu. İşaretparmağını ona doğru tutarak salladı, oğlunu sıkıştıracak can alıcı teklifini ortaya attı. "Ya kızı kullanacaksın ya da bir haltı beceremeyen askeri kadronun sarayla olan ilişkisi kesilecek. Seçimini yap!"

☽

Saat on ikiye geliyordu, deli gibi uykum olmasına rağmen uyumuyordum. Alaz'a verdiğim sözü tutacaktım, onu bekleyecektim. Utanmasam salona inecek, ne zaman geleceğini anlamak amacıyla kapının merceğinden dışarıyı izleyecektim. Neden beklememi istediğini merak ediyordum, avuçiçlerim terliyordu ve kalbim şimdiden

kulaklarımda atıyordu. Yatağımdan kalktım, odada bir tur attım, banyoya girdim ve saçlarımı bilmem kaçıncı kez düzelttim. Geceliğimi giyinmemiştim, her zamanki koyu tarzımın aksine bugün beyaz giyinmek istemiştim. Kırık beyaz renginde, sıfır kol bir büstiyer vardı üzerimde, göbek deliğimin birkaç santim üzerinde bitiyordu. Altımda yine aynı renk kot pantolon vardı. Hem rahat, özenmemiş gibi görünüyordum hem de itiraf etmem gerekiyordu ki beyaz yakışmıştı. Farklı duruyordum.

Odayı yaklaşık sekizinci kez turlamamın ardından tekrar yatağa uzandığımda komodinin üzerindeki telefonum titredi, aynı anda yüreğim heyecanla sızladı. Titreyen parmaklarımı telefona uzatmadan önce gözlerimi kapatarak soluklandım. Telefonu elime alır almaz doğrulup ekrana baktım, yüzümü gören telefon otomatik olarak kilidi açtı ve mesajı gösterdi.

Alaz: Uyanık mısın?

Gözlerim harflerin üzerinde birkaç kez gidip gelirken altdudağımı dişlerimin arasına alarak gülümsememi bastırmaya çalıştım. *Sakin ol Efsan,* diye teskin ettim kendimi, yutkundum ve titreyen parmaklarımla hemen yanıtladım.

Söz verdiğim gibi.

Mesajı göndermemle odamın kapısının üç kere tıklatılması bir oldu. Şaşkınlık beni ele geçirirken ayaklarımı hemen yataktan sarkıtıp ayağa kalktım. Bu kadar çabuk gelebilmiş olmasıyla bozguna uğradım. Attığım her adımda göğsüme daha sert çarpan yüreğimin beni öldürmesine fırsat vermeden kapıya gittim ve elimi koluna atıp yavaşça araladım.

Alaz Şahzade tüm siyahlığıyla karşımdaydı. Benim tam zıddımdı, baştan ayağa simsiyahtı. Odamdan yayılan ışığın onu aydınlatmaya yetmeyeceği kadar kara. Fakat gözleriyle bana yaydığı ışık da bir o kadar parlaktı. Dudaklarıma bir gülümseme yaymış ve o gülüş onun dudaklarına da bulaşmıştı.

"Gel benimle," dedi bir şey söylememe ya da sormama izin vermeden. Elimi tuttu, itiraz etmeme bile fırsat tanımadan arkasını döndü. Küçük elim uzun parmaklarının arasında kaybolmuştu, sıcaklığıyla buz tutan parmaklarım anında ısınmaya başlamıştı yine.

"Ne göstereceğini merak ediyorum."

Yüzünü görmesem de gülümsediğini düşündüm. "Hayatımdaki yerini."

Aldığım yanıtın, beynimde birkaç parçayı yerine oturtması gerekiyordu fakat düşüncelerim iyice karman çorman olmuştu. *Alaz Şahzade'nin hayatındaki yerim...* Bunu beklemiyordum. Onda, yaşamında, düşüncelerinde sahip olduğum yeri bir gün öğrenebileceğimi bilmiyordum. Sustum çünkü konuşunca batırıp anın büyüsünü bozabileceğimi biliyordum. Sessizce onu takip ettim, attığımız her adımda içimdeki heyecanda büyük bir artış görüldü.

Merdivenleri indik, salon katına geldiğimizde dışarı çıkacağımızı düşündüm lakin öyle olmadı. Daha önce gördüğüm fakat hiç açıp içeri bakmayı düşünmediğim siyah kapıyı açtı ve içeri girdik. Karanlıktı, göz gözü görmüyordu. Tek başıma olsam belki korkardım ancak elimi tutan kişi yanımdayken bu durum gerçekleşmesi imkânsız bir olasılıktan ibaretti. Tekrar basamakları inmeden önce Alaz, "Dikkatli ol," diye uyardı beni.

Tek elimi koluna atarak söylediğine uydum. Merakım iyice artmış olsa da ağzımı açıp tek kelime daha etmedim. Basamaklar bittiğinde bir kapı daha açılacağını düşündüm lakin öyle olmadı. Çıktığımız düz alanda Alaz elimi bıraktı, hareketlerinden dolayı hâlâ yanımda olduğunu biliyordum. Yere eğildi ve küçük bir gürültü duyuldu. Ardından açılan yerden içeri beyaz bir ışık doldu. Karanlığa alışan gözlerim bu ani ışık yüzünden kısıldı.

Artık ayağa kalkan Alaz'ın yüzünü görebiliyordum. Fakat ifadesinden hâlâ bir şey belli olmuyordu. Çenesiyle yerde açtığı kısmı gösterdi. "Aşağı inmemiz gerekiyor. Ben önden ineceğim."

Kaşlarımı çattım. "Yeni bir evrene geçiş kapısı falan değil, değil mi?"

Dişlerini göstererek gülümsedi ve yanaklarındaki o iki çukur tekrar kendini gösterdi. "Belki."

Aşağı inene kadar tüm gizemini koruyacağını biliyordum. Tebessüm edip başımı salladım. Gülümsememi izledi, ardından boğazını temizleyerek güçbela önüne döndü. Eğildi, bacaklarını aşağı sarkıttı, bana sırtını döndü ve tırmanma merdiveninden indi. Bir adım atıp merakımı söndürmek adına aşağıda ne olduğunu görmek istedim fakat gördüğüm tek şey birkaç metre ötedeki siyah zemindi. Hayır, burası elbette düşündüğüm gibi farklı bir boyut değil, başka bir odaydı.

Alaz yere atlayıp aşağıdan bana baktığında tahmin yürütmeyi bırakıp gerçeği görecek olmanın heyecanıyla eğildim ve büyük bir korkusuzlukla merdivenin ilk basamağına adımımı attım. Çok yüksek olmadığından elim ayağıma dolaşmadan dikkatlice indim. Son basamakla yerin arasında biraz mesafe vardı, bu yüzden Alaz elini uzattı, avuçlarını belime yerleştirdi ve beni çekip aldı.

Ayaklarım yere bastığında odayı kontrol etmeden önce beni kendine döndüren, elleri hâlâ belimde olan Alaz'la bakıştım. Eğer o aramızda bu küçük bakışmayı sonlandırıp başını odanın soluna çevirmeseydi, ben de yapabileceğimi sanmıyordum. Oda mat siyah renge boyanmıştı. İlgimi çekense duvarın rengi yahut odanın büyüklüğü ya da küçüklüğü değil, tam karşımızda, üzeri gelişigüzel siyah çarşaflarla örtülü onlarca tuvaldi. Yerde etrafa saçılmış gibi duran rengârenk boya kutuları vardı, duvarlarda tablolar asılıydı fakat tabloların da üzeri kapalıydı.

Burası Alaz'ın resimlerini yaptığı çalışma odasıydı. Beni buraya getirme amacının, üzeri örtülü resimleri göstermek olduğunu düşünerek kasıldım, mideme kramp girdi sanki. İlk kez Alaz'ın çizdiği bir resmi görecektim. Geri çekildim, elleri beni bıraktığında odanın içinde resimlere doğru bir adım daha attım. Büyük bir hevesle gülümsememek için kendimi zor tuttum.

Peşimden bir adım attı ve gölgelerimiz birbirine yaklaştı. Arkamdaydı. "Seninle sarayda, ormanda gezintiye çıktığımız günü hatırlıyor musun?"

Onunla bir kez gezintiye çıkmıştık. Alaz bir şey bulması gerektiğini söylemişti ve dakikalarca onun için ormanı köşe bucak aramıştık. Elbette sonu normal bitmemişti, üzerime bir ruhlupusun atladığını hatırlıyordum. Başımla onayladım. "Bir şey aradığını söylemiştin."

"Evet, bana ilham olacak yeni bir şey arıyordum. Beni şevke getirecek nesneyi bulmalıydım."

"Buldun mu?" diye sordum sessizce.

"İlhamımın yanımda durduğunu fark ettim," dedi ve ben daha nasıl olduğunu soramadan parmağını şıklatmasıyla tuvallerin üzerindeki çarşaflar açıldı. Resimler, tüm şeffaflığıyla gözlerimin önünde belirdi. Odadaki tüm renklere zıt duran beyaz tuvallerin üzerindeki karakalem çalışmalarına baktım. Dudaklarımın kendiliğinden aralanmasına engel

olamadım, kalbim tekledi. Soluklarım yavaşladı. Karşımdaki tuvallerin hepsinde sadece bir kişinin yüzü vardı ve o kişi bendim. Yüzümün her hali karşımdaydı. Sağımda yan döndüğüm resmim vardı birkaç tane, solumda yüzümü önüme eğerek gülümsediğim resimler bulunuyordu. Havaya baktığım, kaşlarımı çattığım, ağzımın açık kaldığı, yere odaklanan bakışlarımla elimi saçlarıma atıp kulağıma sıkıştırdığım çekimser hallerim... Tüm ifadelerim, usta bir ressamın elinden çıkmış birer resim olarak tam karşımda duruyordu.

Hayret bedenimi ele geçirirken, "Bunlar..." diyebildim sadece. "Ben..." Başımı salladım, sanki karşımdaki hiçbir şey gerçek değildi ve birkaç kez gözlerimi kırpıştırsam *puf* diye yok oluvereceklerdi. Gerçekten de gözlerimi kırpıştırıp her ayrıntısı benimle kaplı olan bu odanın hayal olup olmadığını anlamaya çalıştım. Resimler karşımda durmaya devam ettiğinde nefeslendim, inanamazcasına kafamı salladım. Tüm bedenimle Alaz'a döndüm. "Bu... Nasıl?"

"Resim yapmaya yedi yaşımda başladım," diye başladı söze. "Huzursuz bir çocuktum, en azından gözlerim açıkken. Rahat bir çocukluk geçirmediğimi söylemiştim. Anneye sarılmanın nasıl bir duygu olduğunu bile bilmiyorum, bu nedenle anne kucağının rahatlığı konusunda da bir fikrim yoktu. Ama beni neyin rahatlattığını biliyordum." Ben ilgiyle onu dinlemeyi sürdürürken Alaz iç çekti. "Kâbuslar fırsat verdiğinde bir rüya görüyordum. Ne gördüğümü hatırlamıyordum ancak zihnimdeki tüm kötülüğü savuşturduğunu hatırlıyordum. O rüya hep en karanlık zamanımda çıkıyordu ortaya. Belirmeden önce mutlaka kararıyordu tüm ışıklar."

Alaz'ın, neden bu kadar siyaha takıntılı olduğu artık mantıklı gelmeye başlamıştı bana. Taşlar biraz yerine otururken rüyasını duymak için can atmaya başladım. "Rüyamda gördüğüm bir kızdı," dediğinde resimlerle rüyasını bağdaştırmayı denedim. Ve bahsettiği kız olup olmadığımı ölçmeye çalıştım. Kalbim atmıyor âdeta olduğu yerde tepiniyordu. Omuz silkti, dudaklarını aşağı doğru büktü. "Benim için gönderildiğini düşündüğüm bir peri."

Tüm bunları gözlerimin içine baka baka söylüyordu ve bu, sözlerini daha özel kılıyordu. "Fakat o güzel perinin yüzünü, uyandığım zaman asla hatırlamıyordum. Bana tek kalan gözleri oluyordu ve onları

zihnimden atamıyordum." Bakışlarındaki yoğunluk artarken yutkundu, başını omzunun üzerinden arkasına çevirdi ve odanın sol arka kısmındaki bir noktaya baktı. Ben de onu takip ettim ve hepsi aynı olan onlarca göz çizimini merceğim altına aldım. "Sonra unutmamak için hatırladığım her ayrıntısını çizmeye başladım."

Bu dünyada benden bir tane daha yoksa karşımdaki gözler bana aitti. Hayır, benzetmiyordum; öyleydi. Şaşkınlık seli bedenimi de ruhum gibi esaret altına aldı. Kelime haznem soyuldu, ortada kaldım öylece düşüncelerimle. Ne söyleyeceğimi de ne düşünmem gerektiğini de bilemiyordum. "O resimdekiler..." dedim çekimser bir halde.

Alaz tekrar bana döndüğünde gözlerimiz sözleşmiş gibi buluştu. "Sendin Efsun," dedi. Kalbimdeki tomurcuklar yapraklarını serbest bıraktı. "Benim ilhamım sendin Efsun, daha buraya gelmeden içimde yeşermiştin. Sen yokluğunla bile bana ilham olandın, bir gün var olacağını bilmekti beni resme teşvik eden." Gözlerim sızladı, yaşlar birikti. "Sen vardın Efsun, yokken bile benimleydin. İlk düştüğümde, ilk darbemi yediğimde, ilk gözyaşımı akıttığımda. İlk korktuğumda... Tüm kâbuslarımda karanlığıma ışık olandın. Işığına kavuşabilmek için beni karanlığa muhtaç edendin."

Dudaklarım titreyince birbirine bastırmak zorunda kaldım. Yaşadığım duygu yoğunluğundan ötürü boğazımda deli dehşet bir acı belirdi. Alaz bir adım attı. Ayakkabılarımızın ucu birbirine değdi. Elini kaldırdı, avcunu yüzüme yasladı; o kadar nazik dokunmuştu ki gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

"Bana gideceğini söylüyorsun," diye mırıldandı. "Kalbimi ortadan ikiye ayırmak ister gibi gideceğim diyorsun. Baktığımız gökyüzü bile aynı olmayacak diyorsun, etrafımdaki tüm izlerini alıp gideceğini ima ediyorsun." Alnını, alnıma yasladığında gözlerimden iki damla yaş süzüldü. Kirpiklerimi araladım, gözlerim simsiyah gözlerine ilişti. Başparmağı süzülen yaşımı sildi ancak bakışlarını gözlerimden ayırmadı. "Gökyüzü kimin umurunda? Benim dört bir yanım seninle çevrilmişken, benden gerçekten gidebileceğini düşünüyor musun?"

Kalbim söylediklerleriyle ağırlaştı, elimi kaldırıp sol göğsümün üzerine bastırmak istedim. Alaz'ı acıttığımı bilmek, gitme düşüncesinden daha beter bir etkiye yol açmıştı. Gözpınarlarımdan akan yaşlar

yanaklarımı ıslatmaya devam ederken yanan boğazıma aldırış etmeden pişmanlığımı, özrümü ve gitme fikrinin artık aklımın ucunda bile olmadığını söylemek adına dudaklarımı araladım.

"Alaz," dedim sızlanırcasına. "Özür dilerim," diye ekledim.

Sonra sessiz kaldım. Cümlelerimi nasıl toparlayacağımı, düşüncelerimi ona nasıl aktaracağımı bilmiyordum. Yalnızca hissediyordum. Bana söylediklerinin, içinde zerre yalan barındırmadığına emin olduğum bu sözlerinin etkisini tüm hücrelerimde hissediyordum.

"Özür mü?" derken gülümser gibi oldu. "Ne için özür diliyorsun? Bunu gerektirecek bir şey yapmadın."

Büyük bir itirazla başımı salladım. "Yaptım," dedim. "Yalan söyledim, seni acıttığını bile bile, gözlerinin içine baka baka saçma sapan cümleler kurdum." Pişmanlık ruhumu sarstı, hüzün ifademi esir aldı.

Göz temasımızın kesilmesine izin vermedim. "Alaz, ben seni hiçbir zaman bilet olarak görmedim," dedim nihayet ve ağır bir yükten kurtulmuş gibi hissettim. "Hiçbir zaman senden gerçekten ayrılmayı düşünmedim. En başından beri yaralıyordu beni bu düşünce. O zamanlar buna mantıklı bir açıklama bulamıyor, bunu kabullenemiyordum. Fakat artık kabulleniyorum, hem de her şeyiyle. Seni her şeyinle kabulleniyorum Alaz, sana hissettiklerimi yok saymıyorum. Sayamıyorum... Kalbimin tamamı seninle dolmuş, inkâr edemiyorum. Bana karanlığına ışık olduğumu söyledin... Senden ayrılırsam o ışığın artık beni de aydınlatmayacağını biliyorum." Ürkek bakışlarla onu izlerken çekingen bir gülümsemeyle usulca ekledim. "*Sevgilim.*"

Söylediklerimin ardından Alaz'ın ifadesini ve bana vereceği karşılığı beklemeyi seçtim. Siyah gözlerine belirgin bir parlaklık yerleşti, gözlerini birkaç kez üst üste kırpıştırdı. Sıkı sıkı kapattığı dudakları kendiliğinden aralanırken, "Ne dedin?" diye sordu. Şaşırmıştım. Hayır, soru elbette garip değildi fakat Alaz bunu söylerken kekelemişti. İşte bu şaşılasıydı.

Gözlerimi kıstım. "Seni bilet olarak görmüyorum?"

"Ondan sonra," dedi şaşkınlığını üzerinden atamadan.

"Hiçbir zaman senden ayrılmayı düşünmedim."

"En son söylediğin Efsun," dedi. "Bir daha duymak istiyorum. O kelimeyi söylediğinde dudaklarının aldığı şekli göremedim."

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirip hafifçe gülümsedim. "Hımm," dedim düşünür gibi. Ardından alt ve üst kirpiklerimi birbirine yaklaştırdım. "Sevgilim kelimesini mi diyorsun?"

Hızla başını sallayınca gülümsemem genişledi. Bu sefer sesimin ayarını daha iyi yaptım ve hafif kısık bir tonla, bakışlarımı gözlerinden ayırmadan, "*Sevgilim,*" diye seslendim Alaz'a.

Sahiden dediğini yapmış, gözlerini dudaklarıma indirmişti ve ben kelimeyi söyler söylemez derin bir nefes aldı. "Efsun," diye fısıldadı. "Tıpkı arkadaki resimlerin gibi hayal ürünü değilsin, değil mi?"

Bir kahkaha döküldü dudaklarımdan, başımı iki yana salladım. "Son derece gerçeğim."

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. Gözlerinde şimşekler çakarken, "İspatla," dedi büyük bir acelecilikle. "Gerçek olduğunu anlamaya ihtiyacım var."

Gülümsemem asla silinmiyor, hatta bu şapşal tepkileriyle daha da genişliyordu. Dudaklarımdan yeniden bir kahkaha döküldü. Parmak uçlarımda yükseldim, başımı kaldırdım ve dudaklarımı yanağına bastırdım. "İspatlayabildim mi?"

Hâlâ öylece duruyordu. Nefes alıp verme seslerini işitebiliyordum ve kasıldığına emindim. Yutkunduğunu duydum. "Biraz..." dedi ve bu sefer eğilen o oldu. İyice yaklaştı ve aradaki tüm mesafeyi kapatarak ellerini belime yerleştirip beni öptü. Havada kalan ellerim ensesinde birleşti ve kalbim hızlandı. Birkaç saniye sonra geri çekildi. Alnını alnıma yasladı.

"İşte şimdi ispatladın güzelim," diye mırıldandı sadece benim duyacağım şekilde. Dudakları saçlarıma değdi bu sefer ve isteksiz bir tavırla geri çekildi. Kolunu bana dolayarak beni biraz daha kendine çekmesine izin verdim. Başımı yuvam bildiğim göğsüne yaslarken, "İşte şimdi çok huzurlu hissediyorum," dedim.

"İşte şimdi evimde olduğuma eminim," diye karşılık verdi.

Gülümsedim, nefes aldıktan sonra huzur içinde gözlerimi kapattım. "Kokun çok güzel," diye itiraf ettim. Bu gece benim için itiraf gecesiydi belki de. Daha ne kadar ileri gidecektim bilmiyordum ancak bundan sonra dilimin ardında bekleyen hiçbir şeyi gizli tutmak istemiyordum.

"Varlığın çok güzel," dedi.

Kalbimde milyonuncu baloncuğun yükselmesine neden olduğunda başımı kaldırıp tekrar yüzüne baktım. "Öyle karşılıklar veriyorsun ki bazen ne demem gerektiğini şaşırıyorum. Bunları önceden düşünüyor musun?"

Kaşları havalandı. "Ben düşünmem Efsun, hissederim. Hislerim sözcüklere dönüşür ve çekinmeden söylerim. Tüm iltifatlarım yalansız, duygularım sayesinde doğaçlama gelişen cümleler. Başından beri öyleydi."

Gözlerim büyüdü istemeden. "En başından mı?"

"En başından."

"Bense sana hep yalan söylemişim," dedim. "En başından beri..."

"Evet, bazen çok yaralayıcı şeyler söyleyip acıttığın oluyordu fakat dilinden dökülen yalanlar umurumda değildi," dedikten sonra elini kaldırdı, kalbime yasladı. "Yalan söyleyen dudaklarının aksine her yakınlaşmamızda sesi ve hızı yükselen kalbin bana doğruları bağırıyordu."

Elinin tenimde olan yumuşak baskısı hükmünü sürmeye devam ederken tüylerim ürperdi. Gözlerimiz birbirini süzmeye devam ediyordu, kısa zamanda beni bu kadar iyi tanıyıp çözmesine sevinmekle meşguldüm. Dudaklarımdan tatlı bir, "Hım," döküldü. "Neler diyordu mesela?"

"'Alaz Şahzade, benim kalbimin ilk ve tek prensidir,' diyordu," dediğinde kıkırdadım.

"Doğru," derken başımı salladım. Gülümsememi engellemek adına dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ee, başka ne diyordu?"

"'Alaz Şahzade'nin eşsiz çekimine karşı koyamıyorum. Ah, o kaslı kollarıyla beni ne zaman kucaklayacak acaba,' diyordu."

"Ne?" derken elimde olmadan kahkaha attım ve ondan uzaklaştığımda yine boynumla belimde ufak sızılar hissettim. Gözlerim sızıyla kısılırken memnun ifademi bozmadan ekledim. "Öyle bir şey demiyordu."

"Başından beri bunu istediğini inkâr edemezsin Efsun," dedi itiraz etmeme izin vermeyen otoriter tavrıyla.

"Beni kendinle karıştırma Efendimiz Alaz," dedim. "Esas sen, 'Bu güzeller güzeli kızı ne zaman kollarımın arasına alacağım,' diye düşünüp duruyordun."

"Doğru," dedi itiraz etmeden. "Kelimesi kelimesine doğru. Hiç aklımdan çıkmıyordun." Kalbimdeki kelebekler kozalarından çıkarken

Alaz'ın ciddileştiğini anladım. "Efsun..." dedi, nefesi saçlarıma değiyordu. İç çekti. "Lütfen bana bir daha bunu yaşatma." Kokumu içine hapsetti ve bu sefer o yasladı başını göğsüme. "Beni bir daha senden mahrum etme."

Kalbinden kalbime ördüğü o bağa bu sözcükleriyle bir düğüm daha atıldı. Buruk bir ifadeyle gülümsedim. "Alaz," dedim. Sessiz kalıp beni dinlediğini belli ettiğinde sordum. "Bir gün bizi birlikte çizer misin?"

"Çizerken beni izler misin?"

Hevesle başımı salladım. "Yanında keman bile çalarım!"

Güldüğünü düşündüm. "O zaman hemen yarın başlayabilirim."

Beni kollarıyla sardığında hiç düşünmeden ben de ona sarıldım. Sonsuz zamanın akşında bu güzel anın bir daha hiçbir şekilde bozulmamasını diledim. Çünkü bir yeni yıkımla ben de biterdim.

☽

Alaz'la geçirdiğimiz güzel gecenin etkisinden çıkamadan bir sonraki sabah olmuştu bile. Duş aldıktan sonra kahvaltı için salona indim. Ferman, Barın ve Mehsa kahvaltıya gelmişti. Ferman kitap hakkındaki bilgileri ilk ağızdan duymak istiyordu. Yürürken hissettiğim küçük kasılmaların haricinde iyiydim, arbedenin izleri yavaş yavaş siliniyordu.

Masaya geldiğimde, "Günaydın," diye mırıldandım neşeli bir ses tonuyla ve Alaz'ın sol çaprazındaki sandalyeye oturdum. Mehsa da yerine oturduğunda –başını önündeki kahvaltı tabağından kaldırmayan Bars'ın tam karşısına oturmuştu- bana ilk karşılık veren Kuray oldu.

"Senin güzel yüzünü görünce öyle oldu canım. Bugün nasılsın?"

Kuray her zaman tatlı sözler söylerdi lakin Alaz'ın yanındayken bunu bir başka zevkle yapıyor gibiydi. "Teşekkür ederim Kuray. Birkaç sızı haricinde hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum."

"Gerçekten endişelendik senin için Efsan," dedi genellikle sessiz olan Liva. Ona döndüğümde tebessüm ettim ve karşılığımı hemen aldım. "Oradan büyük bir yara almadan çıkmanız sevindirdi."

"Kız güçlü abi," dedi Barın, Kuray'a bakarak. "Onu ilk gördüğümde hiç içinden böyle cevherler çıkacağını düşünmemiştim. Burada bir aydan fazla yaşayacağından bile şüpheliydim."

"Ne bu?" derken tabağıma bir dilim peynir aldım. "Efsan'ı Övme Günü mü?"

"Tadını çıkar canım," dedi Kuray ağzı doluyken. "Sevimli arkadaşından sıra sana geçti. Sizi güzel olduğu kadar zayıf görünen ama güçlü kızlar."

Mehsa utançla yüzüne düşen saçlarını geriye atıp Kuray'a tatlı bir gülümseme gönderdiğinde Kuray ona göz kırptı. Mehsa'nın o an kalp krizi geçirme riskinin yüksek olduğunu düşündüm. Bars gözlerini nihayet o an tabağından ayırdı ve önce Mehsa'nın gülen suratına, ardından Kuray'ın gevşek ifadesine baktı. Dondurucu bakışları birkaç saniyeliğine Kuray'ın yüzünde kaldı.

Ancak konuşan Liva oldu. "Kaç defa dedim, ağzında lokma varken konuşma. Tükürüğünle tüm yiyecekleri kirletiyorsun."

"Kalbimi kırıyorsun Livacık."

"Kırılacak bir kalbin olduğundan şüpheliyim," dedi Liva ve Kuray'ın başka bir şey söylemesine fırsat vermeden ayağa kalkıp sofrayı terk etti.

"Hırçın kız," dedi nihayet ağzındaki lokmaları yutan Kuray. "Esas bir kalbi olmayan kendisi değil mi? Ama erkeklere olan bu ketum tavrını düzeltmeli. Hep bekâr kalacak diye üzülüyorum."

"Bence hepsine karşı ketum sayılmaz," dedim biraz olsun Liva'nın kendine olan ilgisini fark etmesini umarak. Kuray'a beslediği hisleri anlıyordum. Kuray'ın ona sürekli kızlardan bahsetmesi, sevgili yapmasını önermesi, yanında başka kızlarla ilgilenmesi umutsuz âşık Liva'nın moralini bozuyordu. Aslında hareketleri ilgisini bariz bir şekilde belli ediyordu ama Kuray bunu anlamamaya yemin etmiş gibiydi. Sanırım Liva'yı, ilgisini çekebilecek bir kız olarak görmüyordu...

Kuray'ın dağınık kaşları gözlerinin üzerine indi. "Ne? Bir şey mi biliyorsun? Hoşlandığı birisi mi var yoksa bizim kızın?"

Başımı salladım. "Neredeyse eminim."

Bu sırada Alaz'ın da bakışlarının bana iliştiğini sezdim ancak ona bakmadım.

Kuray'ın o meşhur keyifli ifadesi bir anda yüzünden silindi, çenesi sağ omzuna doğru kalktı. "Sana bir şey mi söyledi?"

"Hayır," derken omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Ben anladım sadece."

Tekrar gülümsemeyi denedi lakin bu sefer çok başarılı olduğu söylenemezdi. "Yok canım," dedi kafasını sallayarak. "Sana öyle gelmiştir. Onun erkeklerle işi olmaz."

Başımı hafifçe eğdim. "Ben düşüncemi söyledim."

Cevap vermedi. Düşünceli bir ifadeyle birkaç saniye Liva'nın çıktığı kapıya öylece baktı. Ardından omuz silkip önüne döndü ve çatalını tekrar eline alıp her birine tükürdüğü kahvaltılıklardan tabağına doldurmaya devam etti. Ben de tabağımı doldururken Ferman'la göz göze geldim. Yüzündeki duygusal ifade henüz değişmiş değildi. Buraya geldiği ilk günden çok daha zayıf görünüyordu ve göz altlarında belirgin çukurlar oluşmuştu; muhtemelen uyuyamıyordu. Çok zor alışacaktı... Artık kendim için bir önemi kalmasa da Ferman için kitabı bulmak istiyordum. Onu kendi dünyasına göndermeliydik. Benim aksime Ferman'ın ait olduğu yer kesinlikle burası değildi.

Bakışlarımız çarpıştığında bana samimi fakat küçük bir gülümseme yolladı; onu da karşılıksız bırakmadım. Ferman'la aramızda kan bağı var gibiydi, hiç görmediğim abimmiş gibi sıcak bir şeyler hissediyordum ona bakınca ve onun buradan sapasağlam çıkmasını diliyordum.

Muhtemelen gelişmeleri sormak için ağzını açtı ama zil sesi konuşmasını engelledi. Arzen'in kapıyı açmaya gittiğini bildiğimden hemen Alaz'a bakıp, "Birini daha mı bekliyorduk?" diye sordum.

Kaşlarını biraz çattı. Başını iki yana salladıktan sonra siyah gözleri kimin geldiğini görmek için salonun giriş kapısına yöneldiğinde ben de aynısını yaptım. Önce topuklu ayakkabı sesi duyuldu ve çok geçmeden Sara Halya'nın uzun, zayıf bedeni ortaya çıktı. Onu görünce iyileştiğimi bir anda unuttum ve ruhum büyük bir rahatsızlık sisiyle doldu. Ortama büyük bir sessizlik hâkim oldu, çatal kaşık sesleri bile durdu.

Sara'nın bakışları masadaki herkesi tek tek inceledikten sonra yüzünde aşağılayıcı, küçük bir gülümseme peyda oldu. Bize doğru gelmeye devam ederken, "Kahvaltıya yetişeceğimi düşünüyordum ancak bu kadar kalabalık bir kahvaltı masasıyla karşılaşmayı beklemiyordum," dedi yapmacık ses tonuyla. Ardından ekledi. "Neredeyse tüm Nephan burada."

Alaz'ın sıkıntıyla nefeslendiğini duydum. "Burada ne işin var Sara?"

Soğuk bir tavırla sorulmuş bu soru karşısında Sara'nın biraz olsun yüzünün düşmesini bekledim ancak olmadı. Ukala ukala gülümsemeye

devam ediyordu. Alaz'ın tam karşısındaki yere oturmadan önce Barın'a baktı. "Bu hanımefendinin oturabilmesi için sandalyeyi çekebilir misin?"

Öyle sinir olmuştum ki tavrına, ağzımı açıp Barın'a bunu bu şekilde söyleyemeyeceğini belirtmek istedim fakat anlamayacağını bildiğimden sustum. Zaten Barın bunu sorun etmemiş olacaktı ki hemen kalktı, Sara'nın sandalyesini geriye çekti ve başını önüne eğerek, "Buyurun efendim," dedi.

Sara ona teşekkür etmek amacıyla gözlerini kısarak gülümsedi, ardından sakince sandalyesine oturdu. Gözleri tekrar Alaz'ı bulduğunda sıkıntıyla iç çekti ve yüzünde tekrar hüzün dalgalandı. "Sevgili kralımız ve güzel kraliçemiz bunu yapmamı rica etti. Öncelikle günlerdir saraya uğramıyorsun, ne durumda olduğunu merak ettim." Bu sırada gözleri Ferman'ı buldu. "Bu arada seni tanıyor muyum?"

Ben rahatsızlıkla gözlerimi büyüttüğümde Barın hemen kolunu Ferman'ın omzuna attı. Ferman ne diyeceğini bilemez bir halde öylece dururken Barın konuştu. "Tanımıyorsunuz efendim, kendisi benim kuzenim olur. Buraya yeni geldi."

Barın'ın kuzen kontenjanı dolmak üzereydi.

Sara'nın dudakları büzüldü ve kaşları havalandı. "O da alt tabakadan yani," diye mırıldandı belli belirsiz. Çok üstünde durmadan gözlerini ondan ayırdığında nefesimi rahatça serbest bıraktım. Ferman'a çok dikkat etmemesi iyiydi.

"Babamın bilgisi dahilinde uğramıyorum," diye yanıtladı Alaz ve bu sayede Sara'nın ilgisini tekrar kendine çekti. Mehsa ve Barın gibi kraliyet de beni yaralayanın Merih olduğunu bilmiyordu muhtemelen. Alaz'ın zihin kontrolü gücünün açığa çıkmaması adına Merih'in bizi gördüğü söylenmemişti. "Merak edilecek bir durum yok."

Arzen servis açarken Şara bir anlığına ona bakıp, "İstemiyorum," dedi. Yeniden Alaz'a döndü. "Ama balo yaklaşıyor, o güne dek hiç uğramayacak mısın?" Bu sefer gözlerinde belirgin bir parıltı oluştu. "Baban her sene olduğu gibi bu yıl da sana özel olan bu baloyu benim düzenlememi istedi. O özel günde senin için bir şeyler yapacak olmak beni çok heyecanlandırıyor."

Özel günün ne olduğunu bilmediğimden bu sefer boşta bulundum ve Sara'ya bakarak, "Ne balosu?" diye sordum.

Dirseklerini masaya koyup parmaklarını birbirine geçiren Sara'nın yeşil gözleri beni buldu. Parlak, kıpkırmızı bir rujla renklendirdiği dudakları iki yana doğru açıldı. "Ah, bilmemen çok doğal tabii," dedi ve başını biraz önüne eğdi. Ardından beni büyük bir zevkle aydınlattı. "Yirmi bir Mart'ta düzenlenecek olan, veliaht prensimiz Alaz Şahzade'nin doğum günü balosu."

Bölüm On Sekiz

Maskeler ve Hisler

Alaz'ın uzun ince parmaklarına o siyah, zarif fırçayı tutmak çok yakışıyordu. Resim yaparken büyü kullanmıyordu fakat fırçalar boyaya değdikten sonra tuvalin üzerinde şekil verirken büyülü bir işlemden geçiyordu sanki, renkler orada yeni bir dünya oluşturuyordu.

Anı...

Alaz, kendi elleriyle bizim için bir anı oluşturuyordu.

Boyalar bembeyaz kâğıdın üzerinde dakikalar içinde şekilleniyor, somut bir hale dönüşüyordu. Anımız tamamlanmak üzereydi. Baktıkça şimdiyi hatırlatacaktı, üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin bu resme baktığımızda hatırladığımız şey bu an olacaktı.

Alaz, *bizi birlikte resmediyordu.*

Ayaktaydı, yaklaşık bir saattir buradaydık ve o hiç oturma gereği duymamıştı. Otururak çizmeyi sevmiyormuş, geçirdiğimiz on gün boyunca buna ben de çok yakından şahitlik etmiştim. Evet, bu tuval üzerindeki resmimiz için yaklaşık bir haftadır çalışıyordu. Öyleydi çünkü tüm gününü buna ayıramıyordu. Saraya gitmesi gerekiyordu ve günübirlik ama geç vakitlerde dönüyordu. Genelde onu bekliyordum ama üç gece boyunca sabaha karşı döndüğünden uyuklamak zorunda kalmıştım. O zamanlar sabah devam ediyorduk, tıpkı bugün yaptığımız gibi, o resim yapıyor bense kemanımdan bildiğim ezgileri çalarak onu izliyordum.

Alaz resim yaparken çok ciddiydi, bazen beni bile unuttuğunu düşünüyordum fakat ben elimde kemanımla yanında, tezgâhın üzerinde otururken ve tam onu izlemeye dalıp gitmişken bir anda dönüyor ve hiç beklemediğim bir eylemde bulunarak tüm dikkatimi dağıtıyordu. Bazen bir anda yanağımı öpüyor, bazen bir öpücük çalıyor –ki bu genelde tüm işi sabote ediyordu– bazen saçımı düzeltiyordu. Yaptığı şeyler sürekli değişse de mutlaka benimle ilgileniyordu.

Onunla böyle vakit geçirmek öyle eğlenceliydi ki bu anların daha uzun olmasını istiyordum elimde olmadan. İnsanın hiçbir zaman azla

yetinmeyi bilmediğini fark ediyordum. Her saati, dakikayı, saniyeyi, tüm günü yalnızca onunla geçirmek istiyordu. Onunla geçirdiği anlar hiç bitmesin istiyordu...

Bazen bir rüyada olup olmadığımı düşünüyordum ya da bir filmin veya kitabın içinde. Çünkü ben sadece okuduğum kitaplarda görürdüm böylesi bir sevgiyi ancak karakterlerin birbirine hissettirdiği çekimle hızlanırdı küçük yüreğim. İşte tüm bunlar da bana, "Sahiden yaşıyor muyum?" dedirtiyordu. Sahiden yaşıyor muydum ve bakışları geceden daha kara olan bir adamın canından bir parça mıydım? Hayallerini süsleyen o kız mıydım?

Çok inanılmaz geliyordu. Korkuyordum bir gün gelecek ve tüm bu yaşadıklarım bitecek diye. Biri beni uyandıracak ve Alaz'ı bir daha asla göremeyeceğim, sadece geçmişimde bir anı olarak kalacak diye ödüm kopuyordu. Kalbimi bir de o zaman hissediyordum işte, Alaz'la ayrılacağımı düşündüğümde öyle sarsılıyordu ki vicdansız bir el tarafından tutulan koca bir şırınga göğsüme saplanıyormuş gibi acı çekiyordum.

Burnuma değen ıslak fırçayla düşüncelerimden ayrıldım, gözlerimi kırpıştırarak başımı hızla salladım ve bakışlarımı tuvalden ayırıp kafasını bana çeviren Alaz'a baktım büyük bir şaşkınlıkla. Nefesime karışan boya kokusuyla burnumun ucunu boyadığını fark ettim ve kısık gözlerimle, "Bu da neydi?" diye sordum.

Yaptığından pişmanlık duyuyormuş gibi değildi. Kaşlarını hareket ettirerek omzumda tutmaya devam ettiğim kemanımı işaret etti. "Müzik sustu. Devam etmezsen ben de etmem."

Düşüncelere öyle dalmıştım ki çalmayı bıraktığımın farkında bile değildim. Kemanımı indirdim ve arkamdaki ahşap tezgâhın üzerine koydum. Kaşlarımı çattım ve suratımdaki yapay kızgınlıkla, "Yani sırf müzik sustu diye burnumu boyadın, öyle mi?" diye sordum.

Siyah gözleriyle yüzümü her zamanki gibi özlem dolu bir ifadeyle süzdü. Bana her bakışında yıllardır görüşmüyormuşuz da yeni kavuşmuşuz hissini yakalıyordum. Özeldi. Her hareketinde ayrı, yoğun bir duygu vardı, hiçbiri gelişigüzel değildi. Bakışları burnumun üzerine dokunduğunda dolgun dudakları genişçe iki yana açıldı ve yanaklarındaki derin çukurlar kendini bir kez daha gösterdi. "Bence iyi bir yöntemdi. Çok tatlı oldun," dedikten sonra fırçayı bu kez de iki kaşımın

ortasına değdirip çekti aniden. Benim ağzım kocaman açılırken onun gülüşü derinleşti.

"Alaz!" dedim büyük bir hırsla ve sol elinde tuttuğu palete uzanmaya çalışırken ekledim. "Sen. Bittin."

Ben uzanmaya çalıştıkça Alaz da paketi geri çekti. "Rahat dur," diye uyardı beni güldüğünü belli eden sesiyle fakat elbette durmadım.

"Onu güzel yüzümü boyamadan önce düşünecektin," diyerek derin bir nefes alıp tek hamlede yüksek tezgâhtan atladım.

Alaz'a doğru bir adım atıp sağ elimi yeniden palete uzattım fakat bir anda palet Alaz'ın elinden ayrılıp havalandı, ben içime bir nefes çekip hayretle uçan palete bakarken onu büyüyle kendime çekmeyi istedim lakin Alaz buna da fırsat vermedi ve kolumu anında yakalayıp beni kendine çekti. Bileklerimi bir kelepçe misali kavrayıp ellerimi göğsüne yasladı, ayrılmama izin vermeden beni tutmaya devam ederken, "Daha hızlı olmayı öğrenmelisin Efsun," dedi. "İlk aklına gelen şey büyü olmalıydı."

"Ya da bir kez olsun büyüyü bir kenara bırakıp bana kazanmam için fırsat vermelisin Efendimiz Alaz," dedim çatık kaşlarımı havalandırmadan. "Bu yaptığın adil değil."

Ciddileşti, başını ağır ağır salladı. "Haklısın küçük tavşan," dedi. Bu lakabı boyadığı burnuma hitaben söylediğini anlamam kolay oldu ve elimde olmadan biraz da olsa güldüm. Ardından Alaz kafasını biraz bana yaklaştırdı. Bir eli bileklerimi sarmaya devam ederken öbürünü sol yanağıma yerleştirdi. "Hadi beni cezalandır. Çok fena ceza almak istiyorum şu an."

Burnuma çalınan odunsu kokusu bana olduğum anı ve yapay kızgınlığımın sebebini unutturacak güçteydi. Cezadan kastının ne olduğunu anlayan kalbim coşkuyla hızlanırken alçak bir tonla, "Hımm," dedim. "Ceza istiyorsun, öyle mi?" diye sorduğumda afallayan bakışları yüzüme tırmandı.

"İstemekten öte."

"Tamam," dedim büyük bir keyifle ve topuklarımda yükseldim. Alaz'ın başı biraz daha eğildi, burnu burnuma değecek raddeye geldi ve aralanan dudakları an kolladı. Ancak istediğini almasına fırsat vermeden büyük bir çeviklikle üzerinde kahverengi yağlı boyanın olduğu

burnumun ucunu önce burnuna dokundurdum ardından hızla yanağına sürdüm. Alaz'ın dudaklarından anında küçük bir küfür yükseldi. Bu beni durdurmadı elbette, burnumu sevimli bir tavırla yanağına, çenesine, boynuna sürterken aynı zamanda kıkırdamama mâni olamadım. "Bak işte, çok adil bir ceza. Hem de büyü kullanmadan! Akıl büyüden üstündür!"

Geri çekilip güzel suratına baktım ve kemersiz burnunun ucundaki kahverengi yuvarlak boya izini görünce küçük bir kahkaha attım. Aynı zamanda yanağından boynuna doğru yamuk yumuk bir çizgi çizmiştim. Bu izler sıradan birinin güzelliğine gölge düşürürdü fakat itiraf etmeliydim ki Alaz'ı bu bile kötü göstermiyordu. Yine de komik görünüyordu yüzü boyalı Alaz Şahzade. Kendimi tutamadan bir kahkaha daha attım. Ardından, "Küçük tavşan büyük tavşanı cezalandırdı," dedim keyifle.

Dudaklarını birbirine değdirip gülümsemesini bastırdı fakat pek de başarılı olduğu söylenemezdi. Bakışlarındaki yoğunluk biraz daha artarken sessiz kaldı. Başparmağıyla yanağımı okşarken gülüşümü bu kez biraz detaylı inceledi. Ardından parmağı dudağımın tam kenarına değdi ve gülüşüm yüzümde dondu. Alaz iç çekti. Gözleri tekrar gözlerime iliştiğinde, "Bazen ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu.

O an şakalaşmaların bir kenara atıldığını ve yine ciddi bir konuşmanın kıyısında olduğumuzu anladım. Bakışlarımı gözlerinden ayırmadan derin bir nefes alıp, "Ne?" diye sordum.

Parmağı dudağımın kıvrımlarında nazikçe dolaştığında tatlı tatlı ürperdim. "Gülüşünün, başımı sokacağım bir ev olduğunu. Ne huzurlu olurdu orası, içinde sıkıntı barınamazdı. Kasvet hiç dolmazdı penceresinden içeri. Güneş, ışıklarını eksik etmezdi ve batmazdı hiç." Söyledikleri yüreğimde ters taklalar attırırken gülüşüm daha hisli bir hal aldı. Alaylı bakışlarım yerini hayranlığa bıraktı. O ise nefeslendi ve devam etti. "Efsun, sen bir gülüyorsun, koca evrende güneş açıyor."

Hayran hayran onu izlemeye devam ederken, "Kimbilir," dedim ve parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı sol yanağına, o belli belirsiz çukura bastırdım. Midemde küçük kelebekler kanat çırparken çok fazla geri çekilmeden o tehlikeli yakınlıktan Alaz'ı izledim. "Belki de ben buraya senin güneşin olmak için gönderilmişimdir."

"Doğru," diye onayladı beni. Ardından yakınlaşıp o da aynı şekilde dudaklarını sol yanağıma değdirdi. Dudakları kulağıma yaklaşınca bana işkence çektirmek ister gibi sessizce konuştu. "Aksi halde bu denli yakıp kavurman mümkün olmazdı. *Güneşimsin* sen benim."

Suratımda arsız bir tebessüm canlandı, şımaran bakışlarım kapanmamak adına direndi, midem kasıldı. Tam o an, parmaklarımın birkaç santim üzerinde duran, sol göğsündeki küçük leke bir kez daha dikkatimi çekti. Ne yeri ne zamanıydı biliyordum ama böyle anlarda saçmalamaktan kendimi alıkoyamadığımdan, "Alaz," dedim.

"Söyle," diye mırıldandı.

Huylanarak omuzlarımı kaldırıp indirdim, parmaklarımı ağır ağır göğsünün üzerinde gezdirdikten sonra işaretparmağımı tam benin olduğu kısmın altına değdirdim. "Şuradaki ben... Aynısından, aynı yerde bende de var biliyor musun? Niye bilmiyorum ama göğsüne her baktığımda küçük bir şey olmasına rağmen dikkatimi çekiyor."

Geri çekilmeden önce dudaklarından yayılan sıcak nefes omuzlarımda yayıldı. İki eli de belimde durmaya devam ederken Alaz başını boyun göçüğümden ayırdı, tekrar beni izledi. Kaşları havalandı. "Aynısı mı?"

Hızla başımı salladım. "Böyle söyleyince garip gelebilir ama bilmiyorum, değişik işte. Görsen sen de çok şaşırırsın. Hatta, belki daha önce senin de dikkatini çekmiştir." Sonuçta bundan daha cesur dekolteye sahip kıyafetler giydiğim olmuştu. Gözü takılmış olabilirdi benim gibi. Heyecanla ekledim. "Çekti mi?"

Alaz'ın dudakları bana cevap vermek için aralandı.

"Müzik kesildiğine göre işiniz bitmiş demektir, neyi bekliyorsunuz?" Bir anda kapının çalınmasıyla tüm bu düşünceler yerle bir oldu, kapı açıldı ve Alaz'ın aralanan dudakları anında kapandı. O sırada Kuray'ın eğlenen sesi tekrar duyuldu. "Vay vay vay. Müzik bitmiş ama iş bitmemiş anlaşılan. Yanlış zamanda mı geldim yine?"

Alaz başını omzunun üzerinden arkaya doğru çevirdi ve "Kuray," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Nasıl istersin?"

"Neyi nasıl isterim?"

Alaz tamamen arkadaşına döndü. "Ölümünü Kuray," diye yanıtladı. "Ölümünü nasıl istersin?"

Kuray tıslarcasına güldü. "Dostum, kabul edin ki beraberken zamandan ve mekândan soyutlanıyorsunuz. Gelip sizi çağırmasam hiçbir işiniz yolunda gitmez. Ölmem değil, yaşamam gerekiyor. Hem geceler çuvala mı girdi?"

"Sana ne gecesinden gündüzünden!" diye bağırdı Alaz nihayet. Sesinin taşması umurunda değildi. Refleks olarak yerimde sıçradım. "Oyuna çevirdin iyice bu işi. Bir daha ben Efsan'layken ortalıkta görünürsen yemin ederim öldürürüm seni. Akıbetin hiç umurumda olmaz."

Kuray iki elini de teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı. "Sakin ol dostum. Bu seferki gerçekten isteyerek olmadı." Hemen sonrasında gözleri beni buldu. "Efsan'ın eğitime gitmesi gerekiyor. Saati geldiğinde hatırlatmamı istemişti."

"Evet evet," diye onayladım çünkü bu kısmen doğruydu. "Kuray'dan ben rica etmiştim. Saat de yaklaşmış cidden. Hazırlanmam gerekiyor."

Alaz'ın Kuray'a dikilen bakışları zar zor bana döndüğünde Kuray, "Ya, gördün mü? Ben masumum," dedi eğlencesinden zerre kayıp vermeyen sesiyle, ardından bana göz kırpıp arkasını döndü. "Bu arada Alaz, yüzünde boya izleri varken seni ciddiye almak çok daha zor!"

Alaz duraksayıp elini yüzüne götürdüğünde birbirimizi boyadığımızı ikimiz de yeni hatırlamış gibiydik. Ben hemen elimi iki kaşımın ortasına değdirip silmeyi denedim, ardından burnumun ucuna da aynı şeyi yaptım.

Alaz'la tekrar baş başa kaldığımızda az önceki yakınlaşmanın getirdiği sıcaklık henüz beni terk etmiş değildi. Boyası silinen yüzünü bana çevirir çevirmez, "İçim hiç rahat değil Efsun," dedi. "Eğitime devam etmeni, o herifle baş başa kalmanı hâlâ istemiyorum. Üstelik ben de buralarda olmayacağım."

"Alaz," dedikten sonra yatıştırmak amacıyla elini tuttum. "Bunu daha önce defalarca konuştuk, en iyisi bu olacak. Hem merak etme, Barın ve Mehsa sürekli benimle. Kuray da öyle. Arkadaşına güvenmiyor musun?"

"Mevzubahis sen olunca kendimden başka kimseye güvenmiyorum," diye yanıtladı hemen. "Elimde değil. Güvenemiyorum." Kafasını salladı. "Benimle gel Efsun, bu beş günü birlikte geçirelim. Hem

bu sayede o kasıntı baloyu ilk kez sevebilirim ve sen yanımda olursan doğduğum günün keyfine varabilirim."

Yüreğimde açmasına vesile olduğu çiçekleri suladı bu güzel sözleriyle. Kır çiçekleri büyüdü, rengârenk oldu. Kalbimde bazen kuşların uçuşup ötüştüğü, yemyeşil, ışıl ışıl, ferah bir bahçe oluşturuyordu ve bu bahçe gün geçtikçe büyüyordu. Yine saraya gidiyordu ve doğum gününe kadar buralarda görünmeyecekti. Doğum gününde yanında olamayacağımı hatırladım bir kez daha. Baloya davet edilmemiştim. Alaz elbette gelmemi istemiş, katılabileceğimi söylemişti lakin yapamazdım, ailesinin gözüne daha fazla batmayı istemiyordum. Bunu kendi aramızda kutlayabilirdik, öylesi daha iyi olurdu.

Başparmağımla tuttuğum elini okşadım. "Ailenle arana girmek, seni daha fazla zora sokmak istemiyorum. Doğum gününü birlikte geçirmeyi ben de isterdim ama bu şekilde olmaz. Biliyorsun."

Bu sefer sessiz kaldı, sadece derin bir iç çekti. Ardından başını iki yana sallayıp tezgâhın üzerindeki tişörtünü aldı. Elimi bırakıp giyindikten sonra tekrar bana baktı ve hiçbir şey söylemeden kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. Saçlarıma bir öpücük bıraktığında daha da kendime geldim.

☽

Alaz'dan ayrılalı tam üç gün olmuştu. Onsuz geçen günlerin zorluğuyla baş etmek adına kendimi sürekli bir şeylerle meşgul etmeye çalışıyordum. Perşembe ve cuma Bay Lefter'in yanındaydım, cumartesi akşama kadar mekândaydım ve bugünümü de tamamen mekânda geçirecektim. Alaz'la hiçbir şekilde irtibat kuramamıştım, mesajlaşmamıştık bile. Belki benden mesaj bekliyordu fakat ben ince düşünüyordum. Aklını hiçbir şekilde karıştırmak, dikkatini dağıtmak istemediğimden ona yazmıyordum. Yazıyordum doğrusu ancak gönderemiyordum. Telefonu defalarca elime aldığım halde, "Müsait olsaydı o yazardı," diye düşünerek tekrar bırakıyordum.

Çoraplarımı dizime kadar çektikten sonra koyu kot şortumun belini düzelttim. Elimdeki pembe yün bereyi başıma geçirmeden önce göz ucuyla tekrar telefonuma baktım. Alaz'ın numarasını tuşlamak için ellerim de en az kalbim kadar can atıyordu fakat onları durdurmam

gerektiğini iyi biliyordum. Biraz daha sabretmeliydim. Doğum günü balosunun ardından gelecekti, o zaman baş başa bir kutlama yapacaktık, hediyemi verecektim ve tüm bu hasret sona erecekti.

Dişimi sıkmalı, onu meşgul etmemeliydim.

Kendimi sakinleştirmek adına derince nefes alıp verdim ardından gözlerimi telefonumdan ayırdım. *Kendine gel Efsan*, diye uyardım kendimi ve dikkatimi dağıtmak adına şapkanın altında kalan saçlarımı düzelttim. Alaz'ın hediyesi olan kolyemi, üzerimdeki V yaka sıfır kol trikonun dışına çıkardım. Kolyenin taşı iki göğsümün arasında duruyordu. Taşı parmaklarımın arasında tuttum ve resim odasında son gün yaşadıklarımız zihnimde canlandı. Kuray gelmese yaşanacak şeylerin hayalini kurdum ister istemez... Tüm bedenim Alaz buradaymış, tam arkamdan beni izliyor, aklımı okuyormuş gibi yanmaya başladı. Onu sadece düşünmenin bile bu etkiyi oluşturması garipti.

"Seviye atlayan, seni bekliyoruz. Hazır mısın?"

Kuray'ın sesiyle zihnimdeki Alaz görüntüsü yok oldu. "Geliyorum!" diye seslendikten sonra odadan çıktım.

Kuray'la selamlaşıp birlikte yürümeye başladık. Merdiven basamaklarını yarıladığımızda salonun ortasındaki Liva'yı gördük, telefondaydı. Basamakları indikçe cümleleri daha anlaşılır bir hal aldı.

"Evet, ben de seni özledim canım. Biliyorsun ki..."

Cümlesini tamamlayacaktı ki bir anda arkasını döndü ve bizi gördü. Önce Kuray'a, ardından bana baktı. Dudaklarını hareket ettirerek bana yolladığı küçük bir selamdan sonra tekrar önüne döndü. "Bir saniye bekle," deyip hızlı adımlarla evden çıktı.

"*Ben de seni özledim* mi dedi o?" dedi Kuray, duyduğu şey dünyanın en ilginç cümlesiymiş gibi. Ona baktığımda buğday tenli suratının donuk, memnuniyetsiz bir ifade aldığını gördüm. Hâlâ Liva'nın arkasından bakıyordu. "*Canım* mı?"

"Aynen onları söyledi. Niye şaşırdın ki?" diye sordum hiç anlamamış gibi.

"Hiç Liva'nın tarzı değil bunlar..." derken irkilmiş gibi kafasını salladı ve mavi gözleri beni buldu. "Yoksa şu bahsettiğin çocukla mı konuşuyor? Hoşlandığından şüphelendiğin?"

"Bilmem," derken son hecemi uzattım ve omuzlarımı kaldırıp in-

dirdim. "Ama baksana canım falan dedi, özlediğini de söyledi... Olabilir. Belki de konuşmaya başlamışlardır."

Kuray birkaç saniye sessiz kaldı, elini ensesine attı, gerildi. Tekrar kapıya baktı. "Öyle bir şey olamaz."

"Ne?"

Kuray boğazını temizledi, tekrar bana baktı. "Yani Liva böyle şeylerden anlamaz. Adam bunun duygularıyla oynar da anlamaz kızım o. Hiç sevgilisi olmadı ki bugüne kadar. Zaten sevmez öyle şeyleri. Yok, olmaz. Onunla konuşmam lazım."

Kuray'ı ilk kez bir konuda böyle telaşa kapılmış, ciddiyete bürünmüş görüyordum. Ve bu hareketleriyle sonunda Liva'ya karşı bir şey hissedip hissetmediğini az da olsa anlamaya başlamıştım. Zavallı Liva'nın arkasından bu "gizemli sevgili" olayını ilerletirsem, duygularının farkına varan sadece ben değil, Kuray da olurdu.

"Ne konuşacaksın ki?" dedim basamakları bitirdiğimizde. "On beş yaşında değil ya, kocaman kız. Elbette değerlendirmiştir adamı. Belki o da bir başkasının seviye atlayanı olmuştur..."

"Saçmalama," derken güldü Kuray fakat bu içten bir gülüş değildi. "Biz yanlış anladık, bak gör. Liva'nın erkeklerle işi olmaz."

Başımı omzuma doğru eğdim. "Saçma düşünüyorsun Kuray," dedim onaylamaz bir ifadeyle. "Liva genç ve güzel bir kız, sert ve soğuk duruşu erkeklerle ilgilenmediği anlamına gelmez. Karşı cinsin sevgisine ihtiyaç duymuş olabilir ve hayallerindeki o adamı bulduğunda tüm duvarlarını yıkmıştır. Neden olmasın? Onu bir erkek ya da çocuk gibi görmeyi bırakmalısın."

Liva çıkıp gelecekmiş gibi tekrar kapıya uzun bir süre baktı Kuray. Ardından, "Olur," dedi sessizce. "Elbette olur. Yani, olacaktır muhtemelen bir erkek arkadaşı... Doğru diyorsun, sonuçta o da bir kadın. Birtakım duygusal ihtiyaçları..." Konuşurken zorlanıyordu, durdu. Bakışlarını benim tam zıt noktama odaklayıp derin bir nefes aldı, öksürdü.

"Ah, inmişsiniz!" Mutfak kapısından çıkan Mehsa, sesiyle tüm ilgiyi kendine çekmeyi başarmıştı. "Ben de Arzen'in yeni yaptığı pastayı deniyordum. İnanılmaz lezzetli olmuş, mutlaka tatmalısınız."

Kuray onun söylediklerine ilk kez aldırış etmedi ve hızlı adımlarla

dış kapıya doğru yürümeye başladı. Kaşlarını çatan Mehsa bana baktığında, "Neler oluyor?" der gibi kaş göz işareti yaptı. Kuray çıktıktan sonra yanıma gelen Mehsa'ya, "Liva'nın sevgilisi olma ihtimaline bozuldu," dedim hiç uzatmadan.

"Liva'nın sevgilisi mi var? E ben onu Kuray'dan hoşlanıyor sanıyorum."

"Öyle zaten," diye onayladım. "Sevgilisi yok fakat Kuray var sanıyor. Bu belki bir şeyleri anlamasına yardımcı olur."

Mehsa'nın mavi gözleri kocaman açıldı, yüzünde büyük bir gülümseme belirdi. "Efsan..." dedi büyük bir hayranlıkla. "Sen çok fenasın! Galiba işe de yaramış, baksana pastayı bile umursamadı adam."

"Ben bir şey yapmadım, sadece birbirlerinin farkına varmalarına yardımcı olmaya çalışıyorum. Malum ben çok geç anladım Mehsa," derken iç çektim. "Başta gözüm öyle kördü ki Alaz'ın farkına varamadım. O hep açıktı ama ben onu anlamamayı seçtim. Şimdi o günlerin hepsi için pişmanım."

"Boş versene, belki de sizin için doğru zaman şimdidir. Geçmişe takılma, sonuçta artık farkındasın her şeyin."

Gülümsedim, öyleydi. O zamanlar mantıklı hareket edememiştim belki ama artık nasıl davranacağımı biliyordum. Hislerimden emindim ve o hisleri hiçbir zaman yok saymayacaktım.

Kısa bir araba yolculuğunun ardından Alaz'ın mekânına ulaştığımızda saat dolayısıyla henüz yabancı kimse gelmemişti. Barın ve Kuray'ın depodan çıkardığı kasalardaki içecekleri raflara yerleştirmek ve etrafı düzenlemekle uğraşıyorduk. Makinedeki yıkanmış bardakları elimdeki havluyla kuruladıktan sonra Alaz sayesinde geliştirdiğim büyü gücümü kullanarak raflara yerleştiriyordum. Bilekliğim, bu kadarcık güçte bile ısınıyor bana engel olmayı deniyordu ama üstüne gitmeyi seviyordum. Bu güç bana bahşedilmiş bir özellikti, ne olursa olsun yok sayamazdım.

"Selam millet."

Helen'in sesiyle yaptığım işe bir son verip başımı barmen kapısından girmek üzere olan Helen'e çevirdim. Sol tarafı kısacık, sağ tarafıysa uzun olan kahverengi saçlarının ucunu mora boyamıştı, burun septumuna gümüş bir halka takılıydı ve boynunun tam ortasında, açık

renge sahip teninin kızarıklığı yüzünden yeni yapıldığı belli olan şeytan boynuzu dövmesi tarzına uyum sağlamıştı.

"Selam güzellik," dedi elinde taşıdığı içecek kasasıyla arkasından gelen Barın. Helen içeri girer girmez Barın kasayı yere bıraktı ve aşk saçan bakışlarıyla sevdiği kızı daha yakından izledi. "Mor mu?" dedi büyük bir hayranlıkla. "Mor bir başkasına bu kadar yakışamaz. Üzerinde taşıdığın her renge âşık olmam normal mi?"

Ağzındaki sakızı ağır ağır çiğnerken sinirli bir ifadeyle Barın'a bakıp bezgin bir nefes verdi Helen. "Uza Barın," dedikten sonra işaretparmağıyla omzuna dokunup iter gibi yaptı. "Bu sözlerden etkilenmem. Kendine başka kapı bulman gerektiğini neden anlamıyorsun?"

Barın'ın kaşları havaya kalktı. "Etkilen diye söylemiyorum, içimden geçenler bunlar."

Helen gözlerini devirdi. "Bırak palavrayı da işine bak hadi," derken üzerinde çengelli iğnelerin bulunduğu deri ceketini çıkardı. O sırada bana baktı. "Efsan, senin istediğin şu şey hazır. Getirdim."

Büyük bir heyecanla gözlerimi büyüttüm. "Öyle mi? Görebilir miyim?"

Alt ve üst kirpiklerini birbirine değdirerek onayladı. Çıkardığı ceketiyle çantasını bırakmak için giyinme odasına ilerlediğinde Barın hâlâ onun peşinden ilerlemeye devam ediyordu. "Yeni dövme ha? Şeytan boynuzları... Sana daha uyan çok az şey gördüm."

"Barın, o boynuzlar canlanıp bir tarafına saplanmadan önce uza!" diye bağırdı Helen ve Barın tam, "Ama..." diyerek bir cümleye başlamışken giyinme odasının kapısını sevgili arkadaşımın yüzüne kapattı sertçe. Umutsuz âşık Barın'a üzülsem de atışmalarına gülmeden edemedim.

Barın ağzı açık bir şekilde kapının ardında kaldığında birkaç saniye öylece Helen'in bıraktığı boşluğu izledi, ardından elindeki kasayla peşinden gelen Kuray kasayı yere bırakıp elini Barın'ın omzuna koydu. "Dostum, çok peşinde dolanıyorsun. Sal biraz."

"Hiçbir türlü olmuyor," dedi Barın omuzlarını düşürerek. "Pas vermesem iki gün sonra bir başkasıyla çıktığını görüyorum. Peşinden ayrılmayınca yine yüz bulmuyorum, yine bir başkasıyla görüyorum ama en azından kötü de olsa bir iletişimimiz oluyor." Elini omzuna koydu.

"Az önce işaretparmağıyla omuzuma dokundu mesela. Şimdi birkaç hafta orayı yıkamasam sorun olur mu diye düşünüyorum."

Bu söylediğiyle içimden Barın'a kocaman sarılmak geçti çünkü her zamankinin aksine sesinde dalgaya dair en ufak bir iz yoktu. Barın hayatı pek ciddiye alan bir tip değil gibiydi fakat Helen'e olan hisleri son derece ciddi görünüyordu. Kuray'la göz göze geldiğimizde onun da benim gibi düşünerek üzüldüğünü hissettim.

Hemen sonra yine Barın'a döndü. Dudaklarını birbirine bastırarak dağınık, kumral kaşlarını havalandırdı. "Bu zamana kadar yanında bir Kuray olsaydı, bu kadar bağlanmazdın. Çok yazık..." dedikten sonra başını iki yana salladı. "Neyse, sorun yok. Bu çözülemeyecek bir bağ değil dostum, kızlar vazgeçilmez değildir. Bak dostum, Helen'in söylediğini baz alarak onu bir kapı gibi düşün..." dedi ve bana göz kırptıktan sonra Barın'ın koluna girip onu barmen kısmından uzaklaştırırken konuşmaya devam etti.

Muhtemelen erkeklere yönelik birkaç tavsiye verecekti, bu nedenle onları dinlemeye pek kafa yormadan tekrar önüme dönüp işimle ilgilenmeye devam ettim. Helen az önce içeri girdiği kapıdan çıktığında, elimdeki bardağı kurulayıp büyüyle rafa konmasını sağladım, ardından sırtımı tezgâha yaslayıp büyük bir heyecanla elindeki siyah, kadife kutuya baktım.

"İşte burada," dedi ve kutuyu bana uzatırken ekledi. "Büyükbabam melodiye bayıldığını söyledi ama sen duymamızı istemediğin için bize asla dinletmedi. Bu kadar iyi bir iş çıkardığın için seni tebrik ediyor."

Kalbim heyecanla atarken, "Teşekkür ederim," dedim ve küçük kutuyu elime aldım. Alaz'ın doğum günü hediyesi hazırdı, bir an önce yalnız kalıp incelemek istiyordum.

"Ee, açmayacak mısın?"

"Hediye geldi mi?" Mehsa heyecanla yanımıza ulaştığında kutuyu tutan elimi indirdim.

"Evet."

"Açsana, bakalım nasıl bir şeymiş. Çok merak ediyordum."

"Tek başıma inceleyeceğim. Yardımlarınız için teşekkürler kızlar ama özel kalmasını istiyorum."

Helen ağzındaki sakızı koca bir balon yapıp patlattıktan sonra, "İyi,

öyle olsun," dedi. "Ama bu hediyeyi Efendimiz Alaz'a doğum günü balosunda verebilsen çok daha anlamlı olurdu. Neden katılmıyorsun? Sen niye dahil olmadın bizim gibi hizmetli kadrosuna?"

"Saçmalama Helen," dedi Mehsa gözlerini büyüterek. "Adamın karşısına hizmetçi kıyafetiyle mi çıksın?"

"Ne var?" derken başını salladı Helen. "Hiç değilse burada kendi kendine kutlamak yerine yanında olurdu."

"Çok fazla göze batmak istemiyorum. Hediyeyi sonra da veririm. Boş geçeceğimi sanmasın yeter, hem ararım da zaten o gün."

"Yerinde olsam ne yapar ne eder o baloya katılırdım," dedi Helen, ardından ağzındaki sakızı çöp kutusuna tükürdü. "Kızım, Avhan'da işler nasıl gidiyor bilmem ama burada görüp görebileceğin en iyi balo Alaz Şahzade'nin doğum günü balosudur. Onu görmediğimiz günlerde bile dillerden dillere dolaşırdı bu balo. Oraya katılabilmek için sarayın şamdanı olmak isteyen bile vardır emin ol... Üstelik Sara Halya bu konuda aşırı iyi, herkes şimdiden bu sene nasıl bir konsept yapacağını konuşuyor. Kız Alaz Şahzade'yi iyi tanıyor, çok iyi bir iş çıkaracağından şüphem yok."

Sara Halya'nın adı geçince az önce yükselen enerjim aniden düşüşe geçti. Mehsa yüzümün asıldığını fark etmiş olacaktı ki hemen araya girdi. "Alaz Şahzade'yi tanımakta ne var canım? Siyah tutkusunu bilmeyen var mı aramızda? Sara bence hepimiz gibi onu sadece yüzeysel tanıyor. Ruhunu henüz çözebildiğini sanmıyorum. Alaz Şahzade için özel olan tek kişi, ruhunun kapısını açtığı kadın olacaktır." Bana göz kırptığında ona tebessüm ettim.

"Öyle bir kadın henüz doğduysa tabii," dedi Helen ve başını sallayarak yeni getirilen kasaya doğru yürüdü. "Bu dedikleriniz sadece filmlerde olur kızlar. Bırakın şimdi boş çene yapmayı da yardım edin hadi. Birazdan burası dolmaya başlar."

Mehsa elini omzuma koyarak Helen görmeden dil çıkardığında gözlerimi kapatarak gülümsedim ve bakışlarımı tekrar küçük, kadife kutuya iliştirdim. Bunu Alaz'a vereceğim günü düşünerek tatlı bir telaşa kapıldım şimdiden ve günün kalanını içimdeki o aceleci heyecanla oradan oraya koşuşturarak tamamladım.

Alaz'sız bir günü daha devirerek eve döndüğümde tüm bedenim

günün yorgunluğuyla sızlıyordu. Öyle ki uyumadan önce duş almam gerektiğini bildiğim halde tek yapabildiğim yatağıma sırtüstü uzanmak olmuştu. Banyoya girmeden önce dinlenmeyi seçmiştim, gözlerim uyku için bana yalvarıyordu ancak bunu yapmadan komodinin üzerindeki çantamı elime aldım. Helen'den teslim aldığım, içinde doğum günü hediyemin bulunduğu kutuyu çıkardım, kontrol etmek adına kutunun kilidine başparmağımı yerleştirdim.

Fakat tam o sırada odamın kapısının tıklatılmasıyla henüz açamadan kutuyu tekrar çantama koydum. "Bayan Efsan, uyanık mısınız?"

Arzen beni normalde bu saatlerde rahatsız etmezdi. Kapıma kadar gelmesinin önemli bir şeye delalet olduğunu düşündüğümden çantamı tekrar komodinin üzerine bırakırken, "İçerideyim Arzen, girebilirsin," dedim.

Cümlem sonlanır sonlanmaz odamın kapısı açıldı. Saçını her zamanki gibi tek bir tel dışarı çıkmadan tepesinde topuz yapmış olan Arzen, elindeki siyah renkli koca kutuyla içeri girdi. Sevimli yüzüne keyifli bir gülümseme hâkimdi. "Uyanık olmanıza çok sevindim. Bir an önce bunu size teslim etmek istiyordum."

Kapıyı arkasından kapattığında gözlerimi kısarak onu izlemeye devam ettim. "O nedir?"

Gülümsemesi büyüdü. "Hoşunuza gidecek bir şey."

Hiçbir şey anlayamadım ve bunu çözüme kavuşturacak tek şeyin kutuyu kontrol etmekten geçtiğini düşündüm. Arzen kare kutuyu yatağımın üzerine bıraktığında hafiften doğruldum. Elime uzattığı kâğıdı gördüğümde tek kaşımı kaldırdım.

"Okuyun, size geldi."

"Çok gizemlisin Arzen," dedikten sonra hiçbir tahmin yürütemeden kâğıdı elime aldım. Daha fazla gerilim oluşturmamak adına hemen açtım ve siyah mürekkeple, el yazısıyla yazılmış cümleleri okumaya koyuldum.

Sevgili Efsan,

Nasılsın? Umuyorum ki iyisindir.

Bildiğin gibi Yirmi Bir Mart Çarşamba günü çok sevgili abim Alaz'ın doğum günü. Abimi daha önce hiçbir doğum günü balosunda mutlu gör-

medim. Gerçi sen hayatına girene kadar onu mutlu gördüğüm anların sayısı nadirdi...

Baloya gelmeyeceğini öğrendiğim günden beri seni nasıl davet edebileceğimi düşündüm ve en nihayetinde harika bir çözüm buldum. Çok sevgili (!) Sara Halya'nın bu yıl balo için bulduğu konsept "maskeli" olacak olması. Sara'nın yaptığı bir eylemi ilk kez sevdim ve destekledim çünkü bu işimizi daha da kolaylaştırıyor. Sana yolladığım hediye kutusunda bir maske, sahte kimliğinle oluşturulan bir davetiye, bir elbise ve bir de saçların için geçici boya iksiri var. Arzen tüm bunlardan haberdar ve sana yardımcı olacaktır; elbette Kuray ve Liva da öyle.

Sevgili Efsan,

Abimi bir kez olsun kendisi için düzenlenen o doğum günü balosunda mutlu görmek istiyorum. Bunun da senin sürpriz bir şekilde katılacak olmanla gerçekleşeceğini biliyorum. Seni gördüğünde içten bir şekilde gülümseyecek ve ben ilk kez abim için gerçekten güzel bir şey yapmış olacağım.

Bu mutluluğu bize bahşeder misin?

Seni çok seven,

Ladin Şahzade.

Nephan'ın dengesiz hava durumunu birkaç gündür kar yağışları ele geçirmişti. Öyle yoğundu ki yağmurlar sebebiyle çamurlu toprakları olan orman artık bembeyazdı. Fakat ben bundan rahatsız değildim. Nephan'a kar ayrı bir yakışıyordu; sanırım bu şehri beyazken daha fazla seviyordum.

Odamda, insanı tüm kusurlarıyla gözler önüne seren boy aynamın tam karşısındaydım ve yansımamdan bugün kendime oldukça yabancı gelen yüzümü inceliyordum. Yabancı hissetmemin sebebi koyu kahverengi saçlarımın sarıya dönüşmesiydi. Bu yalnızca bir günlük değişimdi ama kendimi böyle görmek garip hissettirmişti çünkü daha önce saçlarımı hiç boyamamıştım. Kabul etmem gerekirdi ki sarı yüzüme oldukça yakışmıştı fakat yine de kendi halimi daha çok seviyordum.

Evet, bu küçük değişiklikler Alaz'ın doğum günü balosu içindi.

Tamamen kırık beyaz rengi tülden oluşan elbisenin üzerine sık ara-

lıklarla küçük küçük inciler dizilmişti. Kalp şeklindeki göğüs kupundan kollara doğru uzanan tülden askılar omuzlarının hemen aşağısındaydı ve arkaya doğru uzanıp elbisenin sırt kısmında tülden bir fiyonk meydana getiriyordu. Gerdanım tamamen açıktı, köprücükkemiklerim bu sayede başımı en ufak hareketlendirdiğimde kendini gösteriyordu. Tanınmamak amacıyla Alaz'ın hediyesi olan kolyemi takmamıştım ilk kez ve boynumda oluşan boşluk yüzünden büyük bir eksiklik hissediyordum.

Elbisenin belimi saran tül kumaşı transparandı ve tenimi gösteriyordu. Bel kıvrımlarımın hemen üstüne belimi zarif bir kemer gibi saran kristal taşlar dizilmişti. Ve o zarif kemerden itibaren gövdemi saran tülün etek kısmı salaş bir biçimde bacaklarımdan salınıyordu. Eteğin sol bacağımın olduğu kısmı yine transparandı ve tek bacağımı açıkta bırakıyordu. *İtiraf etmeliydim ki Ladin elbise seçimi konusunda bir hayli zevkliydi.* Arzen'in ensemde küçük bir topuz yaptığı saçlarımdan bıraktığı birkaç tutam kulaklarımın üzerinden omuzlarıma dökülüyordu. Gözlere odaklandığımız makyajım hafif ve pudra tonlarındaydı.

"Peri kızı gibi oldunuz."

Arkamda olduğunu unuttuğum Arzen bu cümleyi söylediğinde elbiseyi incelemeyi bırakarak gözlerimi Arzen'in aynadaki yansımasına diktim. "Sayende."

"Sadece küçük dokunuşlar yaptım. Öyle güzelsiniz ki efendim, bu elbiseyi yataktan kalktığınız gibi giyip baloya öyle gitseniz sırıtmazsınız."

Mübalağa ettiğini düşünsem de uzatmadım ve tebessüm ettim. "Hâlâ aşamadık şu *efendim* kelimesini..."

"Kusura bakmayın efendim," dediğinde kaşlarımı çattım, hemen gözlerini kaçırdı. "Yani, Efsan. Kusura bakma Efsan."

Karşılıklı gülüştük. Arzen elindeki beyaz, işlemeli maskeyi bana doğru kaldırdığında, "Tek eksiğiniz," dedi. Gözlerimle onayladım ve beyaz, işlemeli maskeyi yüzüme geçirebilmesi için Arzen'e sırtımı döndüm. Maske yüzüme oturduğunda arkadaki bağını halletti ve ben tamamlanmış olarak, içinde bilekliğimin ve hediyemin bulunduğu kutu şeklindeki küçük beyaz çantayı alarak odadan çıktım.

Bana kavalyelik edeceği için saçları benim gibi tanınmaması ama-

cıyla sarıya dönüşen Kuray, salona girdiğimde attığı voltalara bir son verdi, durdu ve hayran hayran bana bakarken yuvarlak bir şekil alan dudaklarından tok bir ıslık sesi çıktı. Lacivert takım elbisesiyle uyumlu maskesinin açıkta bıraktığı mavi gözleri beni baştan aşağı inceledi. "Bu ne güzellik, sevgili kız kardeşim?" diye sordu.

Evet, kız kardeşim demişti. Baloya Ladin'in eğitim görmek için gittiği Varilok'a uzak eyaletlerden biri olan Elusar'dan yakın arkadaşının kimliğiyle katılıyordum. İsmim Nora'ydı ve Kuray da erkek kardeşim Amber'di. Saç renklerimizin benzerliği kardeş olduğumuza dair en büyük kanıttı. Kuray'a tebessüm ederek yanına ulaştım ve takım elbisesinin sol omzundaki tozları yavaşça silkeledim. "Sen de çok yakışıklı duruyorsun sevgili abiciğim."

"Balonun en güzel kızının abisi olarak katılmak da ne bileyim... Hiç benlik değil. İlk dansını alırım haberin olsun."

Başımı iki yana salladım. "Bu defa ilk dansımı Alaz'la yapacağım."

Yani eğer beni tanırsa. Alaz'ın yanına giden ben olmayacaktım. Değişen saçlarıma, kimliğime ve maskeye rağmen beni tanıyıp tanımayacağını merak ediyordum.

"O zaman büyük bir şevkle Alaz'ın seni tanımamasını dileyeceğim."

Yapay bir şaşkınlıkla ağzımı kocaman açarken, "Kuray!" diye bağırdım ve yumruk yaptığım elimle omzuna vurdum.

Kuray'ın dudaklarından şuh bir kahkaha döküldü. "Ne var? Bugünlük de olsa kardeşimsin. Hiç izin veremem yakınlaşmanıza kusura bakma. Doğum günü falan anlamam ben. Kardeş kardeş takılacağız, dizimin dibinden ayrılamazsın."

Gözlerimi kısıp ciddi olup olmadığını anlamak amacıyla ifadesini çözmeye çalıştığımda, "Şaka şaka..." dedi. "Ben sizi normalde böldüğümde bile vicdan azabı çekiyorum. Bugün hiç etrafınızda olmayacağım, merak etmeyin. Dilediğiniz gibi takılabilirsiniz. Ben o sırada avda olurum muhtemelen."

Kaşlarım gözlerimin üzerine indi. "Ne avı?"

"Bıldırcın," dedikten sonra tekrar sesli güldü. "Ne olacak Efsan, kız avı. Sarı saçlar fena yakıştı bana, bugün oradan boş dönmem."

İmasını anlayarak memnuniyetsizce suratımı buruşturup ona kına-

yan bakışlarımı yolladım. "Maskeyi hiçbir şekilde çıkarmamalıyız biliyorsun, değil mi Amber?"

İç çekti. "Ah Nora..." Kafasını salladı. "Abinden öğreneceğin çok şey var. Bazı şeyler için maskenin çıkmasına gerek yoktur."

"Daha şimdiden maskeyi çıkarmak mı istiyorsun?"

Liva'nın sesi Kuray'a vereceğim yanıtı gölgeledi. Omzumun üzerinden arkama döndüğümde kendisini ilk kez elbiseyle gördüğüm Liva'yı seçebildim. Siyah renkteki düşük omuzlu saten elbisesi üzerine tam oturmuştu, kabarık inen eteğinde dizinden bir karış yukarıda başlayan göz alıcı bir yırtmacı vardı ve attığı her adımda süt beyazı bacağı elbisesine zıt bir şekilde görünüyordu. Maskesi yüzüne bağlı değildi, eliyle tutuyordu. Bize bakarken gümüş maskeyi indirdi ve ağır bir makyajla renklendirdiği güzel yüzünü gözler önüne serdi. Genelde atkuyruğuyla topladığı dalgalı kahverengi saçlarını açık bırakmıştı. Mat kırmızı rujla renklendirdiği dudaklarında çekimser bir gülümseme vardı. Basamakları inmeyi bitirdiğinde utangaç bir tavırla elini saçına attı ve bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Neden sustunuz?"

Cevap vermesini beklediğim Kuray'a iliştirdim gözlerimi. Dudakları aralanmıştı, gözlerini kırpmadan Liva'ya bakıyordu ve sanki nefes almayı bile unutmuştu. "Kuray?" dediğimde alt ve üst kirpiklerini birkaç kez birbirine değdirdi. Hâlâ Liva'ya bakıyordu. "Elbise giymişsin," dedi belli belirsiz.

Liva başını salladı. "Bu defa ben de diğerlerine uyum sağlayayım dedim. Kötü mü durmuş? Aslında pek yakıştıramadım kendime, her an değiştirebilirim."

Kuray hemen başını iki yana doğru ağır ağır hareket ettirdi. "Çok güzel görünüyorsun Vahşirella."

Liva'nın gülümsemesi biraz silindi. "Hâlâ Vahşirella dediğine göre o kadar da değil sanırım."

"Bugün farklı bir anlamda söyledim."

Liva kaşlarını çattı. "Ne?"

Kuray yutkundu ve hızla kafasını salladı. "Kimin için bu kadar süs Liva? Kavalyen kim olacak?"

"Bars."

"Ne?" diye bağırdı Kuray. "Bars için mi süslendin?"

"Saçmalama!" dedi Liva. "Kavalyem Bars olacak, her zamanki gibi. Süslenmeyi de kimse için yapmadım, bu sefer böyle olsun istedim o kadar." Gözlerini kaçırdı. "Kendim için."

"Ha," derken rahat bir nefes verdi Kuray. Sonrasında tekrar Liva'yı inceledi ancak bu sefer ilgisiz görünüyordu. "Aslında taşıyamamışsın sanki pek. Göğüs kısmı pot duruyor gibi. Dolduramamışsın tam. Ayrıca o topuklularla yürüyebilecek misin? İki adım gidemezsin."

Liva'nın suratı düşerken hemen araya girdim. "Hiç de pot durmuyor," dedim. "Muhteşem görünüyor. Ayrıca merdivenden inerken hiç zorlanmadığına göre yürüyebilir gayet."

Kuray hızla başını salladı. "Tabii canım, kız dayanışması."

Liva tam benim söylediklerimle rahatlayacak gibi olurken Kuray'ın bu cümlesiyle tekrar kaşlarını çattı. "Aptalsın Kuray!" dedi sertçe ve eteğini toplayarak hızlı adımlarla kapıya doğru yürümeye başladı.

Dolup taşan öfkesiyle dışarı çıkarak bizi yalnız bıraktığında hemen Kuray'a döndüm. "Niye öyle şeyler söylüyorsun? Gayet güzel görünüyordu."

"Öyleydi ama bunu bilmesine gerek yok," dedi. Ardından omuz silkti. "Liva'yı sinirlendirmek bana keyif veriyor. O benim küçük, huysuz, sevimli kardeşim."

Kardeşim kelimesiyle çenemi sağ omzuma doğru kaldırdım. "Kardeşin?"

Başıyla onayladı. Ardından bu kelimeyi içten söyleyip söylemediğini anlamak için onu incelememe fırsat vermeden kolunu bana uzattı. "Boş ver şimdi Liva'yı. Hadi bakalım sevgili kız kardeşim Nora, baloya gitmeye hazır mısın?"

Balo hatırlatmasıyla tekrar Alaz'ı düşündüm. Ayrı geçen beş günden sonra onu görebilecek olmamın verdiği heyecanla hızlı atan kalbimin göğsümü dövmesine izin verdim. Elimle nazikçe Kuray'ın kolunu kavradım ve coşkuyla titreyen bacaklarımı kalbimin prensine ulaşmak için hareketlendirdim.

Kuray'la gerçekleştirdiğimiz yaklaşık iki saatlik araba yolculuğun ardından uzun zamandır uğramadığım saraya ulaştığımızda içine telaşın da karıştığı heyecan hâlâ benimleydi. Davetiyeyle içeriye sorunsuz girebildiğimiz sarayın havası bugün her zamankinden farklıydı: İçeride

yaşam olduğu belliydi ve o soğuk resmiyetin yerini coşkulu kalabalık almıştı. Coşku olarak adlandırdığım şey, içeriye girenlerin hareketliliğiydi elbette. Herkesin yüzünde maske vardı ve genelde koyu kıyafetler tercih edilmişti. Elbisesi siyah olan yaklaşık on kadın görmüştüm, erkeklerse standart smokinleriyle katılmıştı. Aykırı bir tip yoktu, herkes son derece şık ve resmiydi. Kıyafet konusunda kimse kimseden üstün değildi fakat beyaz giydiğim için kendimi çok ortada hissediyordum.

Önünde yüzleri kapalı iki iriyarı muhafızın beklediği davet salonuna girdiğimizde kalbim biraz daha kasıldı. Attığım her adım beni Alaz'a biraz daha yaklaştırıyordu ve bunun bilincinde olmak aklımı durma raddesine getiriyordu.

Zihnimi çok meşgul eden bir soru vardı: *Beni tanıyacak mıydı?*

Bakışlarım beni tanımasını sağlar mıydı? Göz göze gelecek miydik? Dikkatini çekebilecek miydim? Bütün bu soruların cevabını bilmiyordum fakat içimde olumlu hisler barındırıyor, negatif düşünmüyordum.

Davet salonu, hemen her duvarında altın varaklı işlemelerin bulunduğu sarayın diğer tüm odalarına zıt bir şekilde tamamen siyah rengiyle dekore edilmişti. Merdivenler dahi siyah döşemeliydi. Kırmızı halı yoktu, o da siyahtı. Başımın yaklaşık beş altı metre yukarısındaki tavan koyu griye boyanmıştı. Tavanda asılı duran kristal taşlı, son derece ihtişamlı görünen sarkıt avizeler koyu gümüştü. Geniş merdivenin korkulukları kara gül sarmaşıklarıyla süslenmişti. Hatta bu güller, sarayın kolonlarına da zarif bir şekilde sarılmıştı. Buraya rasgele girseydim daha Alaz'ı görmeden etrafın onun doğum günü için hazırlandığını anlardım.

Helen haklıydı. Sara, Alaz'ı iyi tanıyordu ve tam ona uygun bir konsept yapmıştı.

Fakat ben de Alaz'ın siyahı neden bu kadar çok sevdiğini bilen tek kişiydim. Rüyalarında gördüğü o peri kızının –ki bunun ben olduğumu söylemişti– hep en karanlık anlarında ortaya çıkmasıydı Alaz'ın siyah düşkünlüğünün nedeni. Ve şimdi ben, yine tüm bu siyahlığın içinde, tüm bu siyahlığa zıt olarak ona gelmiştim.

İçeriye baş ağrıtmayan, hafif bir keman müziği hâkimdi. Merdivenlerden inerken gözlerimi dört açtım ve kalabalığın arasında Alaz'ı bulmayı denedim. Kokteyl masalarının etrafında gruplar vardı. Muhabbet

ediyorlardı. Bazıları yeni karşılaşıyor, hemen selamlaşıyordu. Herkes gibi maskeli olan kadınlı erkekli hizmetliler ellerinde tepsilerle ortalıkta dört dönüyordu. Meraklı birkaç göz merdivenlerden inenleri inceliyordu. Sonunda gözlerim odanın en ucundaki masayı gördüğünde kalbim aradığım kişiyi bulduğu için tekledi. Alaz oradaydı. Kokteyl masalarından birinin etrafında, elinde tuttuğu kadehle kendisine laf anlatan yüzü maskeli bir adamı dinliyordu. Üzerinde kalçalarına kadar inen bir ceket, belinde ise kuşak vardı. Oldukça şık görünen simsiyah bir takımdı. Omuzlarında ve bilek kısmında zarif gümüş işlemeler bulunuyordu, yüzüne geçirdiği çelik maskenin sağ tarafı dudağının hemen üstüne kadar inerken sol tarafı sadece gözünün üstünü kapatıyordu.

Bir kişi maskeliyken ve yüzü tam olarak ortada değilken dahi nasıl bu kadar kusursuz görünebilirdi ki?

Alaz görünebilirdi. Üstelik önünü kaldırdığı simsiyah saçlarının üzerine siyah altından oluşan tacı takılıydı. Alaz Şahzade, bugün her şeyiyle tam olarak bir prensti ve ben bu prense çok fena kapılmıştım. Hasretiyle dolup taşan kalbimin atışları engellenemez bir hız aldı, heyecan ayaklarımı birbirine doladı, gözlerim vuslatın etkisiyle sızladı. Ağlamaktan ve Arzen'in yaptığı o güzelim makyajı bozmaktan korktum. Artık attığım her adım daha yavaş geliyordu, ona yakındım ama ağır çekimde ilerliyordum sanki. Ne olurdu şimdi koşarak tam karşısına geçsem, kollarımı boynuna dolasam ve ona sımsıkı sarılarak günlerdir özlemini çektiğim kokusunu içime çeksem? Olmazdı elbet, biz yalnızken aramızda hiçbir sınır yoktu fakat etrafımızdakiler aramıza duvar örmeye çok meyilliydi.

Gözlerimi Alaz'dan ayırmadan basamakları inmeye devam ettim. Bir anlığına kafasını bana çevirir gibi olduğunda kalbim tekledi. Gözlerimiz saniyelik zaman diliminde birbirine değdi lakin Alaz başını tekrar önüne çevirdi. Tam üzülecektim ki şaşırmış bir ifadeyle başını ikinci kez bana çevirdi ve bu defa maskesinin rengini daha çok belli ettiği kara gözleri gözlerimde asılı kaldı. Bir süreliğine öyle kaldık. Gülümsemedi ya da suratında herhangi bir hareketlenme olmadı. Sadece o her daim çekici ve etkileyici bakışlarıyla içimi okumak istercesine gözlerime baktı.

Hevesle atan yüreğim de ruhum gibi afallamıştı. Ne yapmam nasıl

davranmam gerektiğini bilmiyordum. Beni tanıdığı için mi bakıyordu şimdi bana bu denli güzel yoksa ilgisini çeken sarışın bir kız olduğumdan mı? Tanıdığı için olmasını umuyordum çünkü bana bir başkası gibi değil, *Efsun'u* gibi bakıyordu. Karanlığına ışıkmışım gibi.

"Efsan." Başını kulağıma doğru yaklaştıran Kuray'ın sesiyle irkildim. Elimde olmadan Alaz'la yaşadığımız o büyülü bakışmayı böldüm ve kafamı Kuray'a çevirdim.

"Hı? Ne?"

"Bunlar nasıl şaşırma nidaları öyle sevgili kız kardeşim?" dedi basamakları bitirdiğimizde. Hâlâ o güzel siyah gözlerin etkisi altında olduğumdan doğru düzgün bir tepki veremedim ama mahcup bir tavırla yüzümü buruşturup gözlerimi kıstım.

"Etrafı incelemeye dalmışım."

Alaz'ın bakışlarının hâlâ benimle olduğunu düşünüyordum çünkü bedenimdeki bu etkiyi iyi biliyordum. Göz ucuyla çaktırmadan tekrar ona baktığımda hislerimde yanılmadığımı fark ettim ve midem bakışlarının etkisiyle kasıldı. Beni tanımıştı, bu bakışların başka bir anlamı olamazdı. Bakışları Kuray'a yöneldiğinde, ifadesinde oluşan o değişimi seçtim, onu da tanımaya çalışıyor gibiydi. Bakışlarında anlık bir öfke kıvılcımının yayıldığını fark ettiğimde bu durumdan pek de hoşnut olmadığını düşündüm.

"Bak, şurası bizim için ayrılmış." Kuray çenesinin ucuyla bana, Alaz'ın olduğu yerin birkaç masa gerisinde bulunan boş kokteyl masasını işaret etti. Başımı sallayarak onayladım. Dudaklarını oynatmadan sessizce ekledi. "Normalde Alaz'ın yanına uğramamız münasip olur."

Aynı titizlikle cevap verdim. "Onun gelmesini bekleyeceğim."

"Ya tanımazsa?"

Yaşadığımız o güzel bakışmanın bu soruya gayet iyi bir yanıt olduğunu biliyordum ancak yine de içimde bir umutsuzluk baş göstermişti. Hoş, tanımayabilirdi. Bu kötü bir şey değildi, ne de olsa hiçbir şekilde gelemeyeceğimi sanıyordu. "Eğer öyle olursa gider ve kendimi tanıtırım."

Kuray başını sağ omzuna doğru eğdi. "Bekleyelim bakalım."

Masamıza ilerlerken birden fazla bakışın üzerimize dikildiğini fark etmiştim. Yanlarında kadın bulunmayan erkekler bana bakıyordu. Bazıları bedenimi baştan aşağı süzerken, bazıları çapkın bir gülümseme yollayıp

bir baş selamı gönderiyordu. Masumca gülümseyenlerin dışındaki hiçbirine karşılık vermemiştim. Kuray, yani bugünkü adıyla Amber ise birçok kızın dikkatini çekmeyi başarmıştı ve benim aksime kızlara çapkın bir gülümseme gönderiyor, bazılarınaysa göz kırpıyordu. Ondan ilgi bekleyen kimseyi geri çevirmiyordu.

Masaya ulaştığımızda erkek hizmetlilerden biri hemen bir şey içip içmeyeceğimizi sordu ve kokteylle dolu bardakları önümüze bıraktı. Kuray'la yeniden baş başa kaldığımızda istemsizce tekrar Alaz'ın olduğu masaya baktım ve gözlerimiz bir kez daha buluştu. Sımsıkı kapalı dudakları aralandı. Bana doğru bir adım attığında yanıma geleceğini anlayarak derin bir nefes aldım. Göğsüm heyecanla yükseldi.

Fakat Alaz ikinci adımını atamadan, yine oldukça derin bir göğüs dekoltesine sahip payetli siyah elbisesiyle, saç renginden ve o sinsi bakan yeşil gözlerinden tanıdığım Sara Halya kolundan tutarak onu durdurdu. Alaz, kendisini engelleyenin kim olduğuna bakmak için başını Sara'ya çevirdiğinde Sara ona bir şeyler söyledi. Alaz son kez bana baksa da yanıma gelmedi, masasına döndü. Hevesle yükselen göğsüm yavaşça indi ve suratım asıldı. Sara'nın Alaz'a ne dediğini, neden yanıma gelmekten vazgeçtiğini düşünmeye başladım.

"Sünepe Cenan."

Kuray'ın söylediğiyle artık hüznün yüklendiği bakışlarımı Alaz'ın olduğu masadan ayırdım ve ona baktım. "Ne dedin?"

"Liva'ya bak," dediğinde başımı ağır ağır hareketlendirdim ve Alaz'ın masasında bulunan Liva'yı gördüm. Tam yanında siyah takım giyinmiş, oldukça uzun boylu ve yapılı bir adam duruyordu ve Liva'ya bir şeyler anlatıyordu. Liva da konudan pek sıkılmış gibi görünmüyordu. Adamın söylediğine gülümsedi, hatta daha sonra başını geriye atarak küçük bir kahkaha attı. "Muhafızlardan biri. Nerede güzel bir kız görür, yanında biter. Bugünün şanslısı Liva olmalı. Şuna bak, içine girecek neredeyse."

Az önce Alaz'la yaşadığım olayı unutmaya çalıştığımdan sadece, "Hımm," dedim. "Vücudu iyiymiş. Yakışıklı birine benziyor."

"Vücudu iyi olsa ne olur?" diye çıkıştı Kuray. "Beyniyle testisi yer değiştirmiş sünepenin teki. Liva da ne diye gülüyorsa!"

"Hoşuna gitmiştir."

"Yok ca..." Bir anda sustu, ardından gözleri kısıldı. "Efsan..." Boğazını temizledi. "Yani Nora... Liva'nın hoşlandığı adam bu olabilir mi? Cenan yani..."

Durum iyice yanlış yerlere gidiyordu. Gözlerimi kapattım, derince soluklandım ve gözlerine bakarak yalan söyleyemeyeceğimden başımı çevirip, "Bilmem ki," diye mırıldandım. "Yani, bana da söylemedi sonuçta kim olduğunu."

"Ne konuştuklarını öğrenmem lazım."

"Kuray sana ne?" diye çıkıştığımda maske yüzünden göremesem de kaşlarını çattığını düşündüm. "Yani Amber... Kızı rahat bırak, yetişkin biri sonuçta. Dilediğiyle flört edebilir."

"Sana onun benim kardeşim olduğunu söylemiştim, değil mi?"

Hâlâ kardeş diyordu! Kıskandığının farkında değil miydi? Buradan bakınca hiç "kardeş" kıskanmasına benzemiyordu. Sıkıntıyla iç geçirdim.

"Liva'yı kardeşin olarak görmen hayatına dahil olabileceğin anlamına gelmez. Gerçek kan bağınız yok ki olsa bile özgürlüğüne gölge düşüremezsin. Kız yirmi iki yaşında."

"Haklısın," derken Kuray'ın dudaklarından bezgin bir soluk döküldü. Biraz daha Liva ve Cenan'ı izlemesinin ardından bana döndü. "Haklısın ama içim hiç rahat değil."

"Rahatla, Liva aklı başında bir kız, nerede ne yapacağını bilir. Hem neden Liva'ya takıldın ki sen? Bak burada bir sürü kadın var. *Avını seçemedin* mi daha yoksa?"

Omuz silkti. "Pek avcılık havamda değilim sanırım. Maskeler çekici gelir diye düşünüyordum ama bu şekilde kimse dikkatimi çekmedi."

Yalan söylüyordu, bariz bir şekilde morali bozulmuştu. İçeri girdiğimiz ilk anlarda ona bakan tüm kızlara karşılık veren Kuray, şimdi parti bitse de dağılsak havasındaydı. Üstüne gitmedim, ben söylemeyecektim. Liva'ya karşı hislerinin ne türde olduğunu kendi kendine fark etmesini bekleyecektim. Sadece oyuna hareket katacak birkaç olay eklemiştim, gerisi bu iki kendini bilmez âşığa kalmıştı.

Bardağımdaki kivili kokteyli dudaklarıma götürüp bir yudum aldım. Bu kadar ekşi olacağını düşünmediğim içecek nedeniyle yüzümü buruşturdum. O an tekrar Alaz'ın masasına bakma gafletinde bulundum

ve oldukça koyu pembe askısız elbisesinin yakasında üç boyutlu çiçeklerin bulunduğu tatlı elbiseli bir kızın beni işaret ederek Alaz'a bir şeyler söylediğini fark ettim. Alaz'ın koyu bakışları yeniden beni bulduğunda içeceği dudaklarımdan çekip buruşturduğum suratımı düzeltim. Çok yakınımdalarmış gibi boğazımı temizledim ve bardağı tekrar masanın üzerine koydum. Bu sırada gülümseyişinden Ladin olduğunu anladığım kız bana el salladı ve Alaz'a son bir şey söyleyip yanımıza doğru yürümeye başladı.

Yaklaştığında ince kollarını iki yana açarak, "Ah Nora, canım arkadaşım!" dedi ve bana nazikçe sarıldı. Kibar bir şekilde sırtını pışpışlarken gülümsedim.

"Nasılsın görüşmeyeli Ladin?"

Bu sırada bir müzik sonlanmış, salondaki devasa orkestra bir başka duygusal keman melodisini duyurmaya başlamıştı, bu sefer aradan piyano notaları da duyuluyordu.

"İnan bana seni gördüğümden dolayı fevkalade mutluyum." Çekilir çekilmez Kuray'a baktı ve elini uzattı. "Ah, Amber. Sen nasılsın?"

Kuray, Ladin'in ona uzattığı elini tutup dudaklarına götürdü. "Sayenizde mutluyuz küçük hanım." Ardından göz kırptığında Ladin kıkırdadı.

"İçeriye sorunsuz girebilmenize sevindim," diye mırıldandı Ladin. "Bir aksilik çıkacak diye ödüm koptu ama neyse ki herkes burada ve sorun yok!"

Onu mutluluk kıvılcımlarının parladığı gözlerime uygun bir gülümsemeyle onayladım. "Birazdan kadehler kalkacak, konuşma yapılacak. Abimin yanında olmalıyım. Ondan önce sizi bir kontrol edeyim dedim," dedikten sonra omzuma dokundu dostane tavrıyla. "Efsan, söylemeden edemeyeceğim, muhteşem görünüyorsun. Abimin nutkunu tutacak kadar muhteşem, bir peri kızı kadar güzel, masum ve çekici," dedi. Kuray'a baktı. "Sence de öyle değil mi?"

O an başka bir yere odaklanmış olan Kuray bir anda kendine gelerek başını salladı. "Hı-hım. Kesinlikle."

"Sen de çok güzel ve sevimli görünüyorsun Ladin."

"Her zamanki halim," dedikten sonra tatlı tatlı gülerek omuzlarını kaldırıp indirdi. Ardından masalarına baktı. "Şimdi ablalarım beni bakışlarıyla yemeden evvel gitsem iyi olur. Sonra tekrar görüşürüz."

Alaz'ın beni tanıyıp tanımadığını soramadan yanımızdan ayrıldı Ladin. Yaklaşık beş dakika sonra Alaz başıyla tüm masaları selamladı, orkestra daha sessiz bir parça çalmaya başladı ve salonda büyük bir alkış tufanı koptu. Ellerimi kaldırıp kibar bir şekilde alkışlara eşlik ettim. Her şey çok gösterişliydi ve Alaz'ın bu kadar gösterişi sevmediğini biliyordum. Adamın tüm arabaları bile mat siyahken burada siyah canlı bir renkmiş gibi lanse edilmişti. Hiçbir şey Alaz'ın ruhunu yansıtmıyordu. Gözlerindeki hissizliği kimse göremiyor muydu? Mutlu değildi. Devasa mumlar, görkemli orkestra, kaliteli elbiseler, süslü salon, samimiyetsiz yakınlıklar... Onun içinde olmak istediği ortam değildi.

Derin bir nefes aldıktan sonra önündeki gümüş kadehi eline aldı, kalabalığa doğru kaldırırken düz bir ifadeyle konuştu. "Yeni yaşımın halkıma, eyaletime ve sarayıma güzellikler getirmesini dilerim."

Ben hayran bakışlarla onu izlerken Kuray uyum sağlayarak diğer herkes gibi kadehini kaldırdı. Ardından bir alkış tufanı daha koptu.

Tüm bu görkemli konuşmanın, güçlü alkışların ardından orkestra yeni bir beste çalmaya başladı. Bu sefer sakin, romantik bir melodiydi. Etraftan gelen seslerden çıkardığım sonuca göre bu müzik "ilk dans" müziğiydi. Sara Halya ellerini önünde birleştirip büyük bir arzuyla Alaz'a baktığında kalbim bu dansı birlikte yapacaklarını düşünerek kasıldı, içimde bariz bir acı belirdi. Gözümün önünde Alaz'ın Sara'yla dans etmesini kaldırabilir miydim? Sanmıyordum, eğer öyle bir şey olursa başımı masadan ayıramazdım, hayır. Düşüncesi bile beni deli etmişti ve ister istemez Delton'la dans ettiğim günü düşündüm. Alaz'ı nasıl bir sınava tabi tutmuştum öyle? Şimdi sırf beni cezalandırmak için aynısını Sara'yla yapar mıydı Alaz?

Yaparsa hak ettiğimden sesim çıkmazdı belki fakat yapmamasını tercih ederdim.

Ben tedirginlikle onları seyretmeye devam ederken Alaz'ın Sara'dan bir konuda izin istediğini gördüm. Sara'nın yanıtını beklemeden onu masada tek başına bıraktı ve büyük adımlarını bize doğru attı. Az önce hüznün esir aldığı yüreğim yeniden heyecanla kavrulurken, "Kahretsin," dedi Kuray kulağıma doğru. "Kesin seni tanıdı, ilk dansını Alaz alacak. Eh, aksi de pek mümkün değildi."

Alaz bana yaklaştıkça bedenimi tatlı bir gerginlik istila etti, vücut ısım anında yükselmeye başladı. Göz temasımız etraftaki tüm kalabalığı

sildi ve ortada sadece onu bıraktı. Yüreğim deli gibi atarken tam karşıma geçti, önce başıyla Kuray'ı selamladı, ardından kara gözleri beni buldu. Hafifçe eğilerek reverans yaptığında elbisemin eteklerini tutarak karşılık verdim. Belinde duran elini ters çevirdi. Avuçiçini bana doğru çevirirken, "Benimle dans eder misiniz Bayan Nora?" diye sordu.

Yüzümde canlanan gülümseme bana, "Nora," diye hitap etmesiyle bir anda yerini afallamaya bıraktı. Hemen sonra başkalarının bizi izlediğinden öyle söylediğini düşünecek zekâya ulaştım ve bozuntuya vermeden gülümseyip başımı salladım. Ardından elimi kaldırıp sıcacık avcuna koydum. Kemikli, uzun ince parmaklarıyla elimi kavradığında günlerdir benimle olan yokluğunun soğukluğu yerini birden kızgın ateşlere bıraktı. Âşığı olduğum keman sesinin de desteğiyle prensimin elinden tutarak tüm gözlerin önünde salonun ortasına yürüdük. İçinde mutsuz sona yer olmayan bir masaldaymışım gibi hissediyordum. Sanki Sindirella'ydım şimdi, Prens'im beni balo gecesi gördüğünden bambaşka bir halde görmüş olsa da tanımış, herkese inat beni dansa kaldırmıştı.

Öyle sevinmiştim ki bir an önce Alaz'la yalnız kalmak ve ona doyasıya sarılmak istiyordum. Tabii önce bu güzel dansın hakkını vermemiz gerektiğini biliyordum.

Salonun tam ortasında, değişik şekillerle oluşturulmuş yuvarlağın üzerine bastı ayaklarımız. Vücutlarımız birbirine dönükken ellerimiz ayrıldı. Dans etmek adına müziğin can alıcı noktasını bekledik. Geldiği an Alaz bana tekrar elini uzattı, tuttum ve beni kendine çekmesine izin verdim.

Göz temasımızı kesmeden sağ eli anında sadece ince bir tülün sardığı belimi kavradı, bense sol elimi omzuna yerleştirdim. Diğer ellerimizse birbirine dolandı ve bedenlerimiz bir yapbozun kusursuz iki parçası gibi tamamlandı. Başını eğdiğinde alnının sağ tarafı alnıma değdi. Odunsu kokusu anında burnumdan içeri büyülü bir tütsü gibi yayılırken, onu daha fazla hissetmek adına gözlerimi kapattım. O benim tarafıma doğru bir adım attığında ben adımımı geriye attım, sonra ben Alaz'ın yönüne bir adım attığımda o adımı geriye attı. Önce sağa doğru adımladık, sonra da sola.

Varlığının hazzıyla dolarak gözlerimi açtım. Alaz hâlâ beni izliyordu. Bu yüzden hemen buluştu maskelerin açıkta bıraktığı gözlerimiz. Daha

fazla dayanamadım. Onunla konuşmak adına, belki ona bugünle ilgili birkaç iyi dilekte bulunmak adına heyecanla dudaklarımı araladım.

Ancak Alaz benden önce davrandı. "Kapıdan girdiğiniz andan beri dikkatim üzerinizdeydi Bayan Nora," diye fısıldadı. Kaşlarımı çattım; fısıldadığı halde, dudakları sadece benim görebileceğim kadar az kıpırdandığı halde neden hâlâ Nora diye hitap ediyordu?

"Ladin'in arkadaşı olduğunuzu öğrendiğimde çok şaşırdım." Dansa uygun olarak romantik adımlarla hareket etmeye devam ediyorduk. Belimi biraz daha cüretkâr bir tavırla kavradı ve yüzü biraz daha yaklaştı. Burnunun ucu yanağıma değdiğinde ürperdim lakin bu o tatlı ürpertilerden değildi. "Ve üzüldüm," derken dudakları kulağıma yaklaştı. "Dedim ki nasıl olur da böylesi bir güzelliği daha önce fark edemem."

Belimdeki başparmağı tenimi usul usul okşarken tüylerim diken diken oldu. Hayır, bu sefer sadece hazdan değildi, acı hissediyordum. Az önce mutlulukla eşlik ettiğim dans birden benim için alevlerin içinde yapılan bir işkence gösterisine dönüşmüştü. Gözlerinde alaylı bir ifade, dudaklarını ele geçiren sahte bir gülümseme görmeyi bekledim. Fakat hiçbiri yoktu, son derece ciddiydi. Tüm bunları gözlerimin ta içine bakarak söylemişti ve yüzünde zerre mimik oynamamıştı.

Kalbime delici bir çizik atıldı sanki. Nefes aldım fakat bunun bir fayda sağladığını söyleyemezdim. Dudaklarımı araladım ancak beni sesimden tanıyacağı için bir kelime bile edemedim.

Dans gereği elini belimden çektiğinde tuttuğum elini bırakmadan geriye açıldım. Öyle sersemlemiştim ki el ele olmasaydık düşeceğime emindim.

Alaz beni tekrar kendine çektiğinde gövdelerimiz yine birbirine yapıştı, elleri belimdeki yerini aldı. Bedenimi zarif bir hareketle kaldırdığında yukarıdan ona bakarken nefesimi tuttum. Yarım ay şeklinde dönüp indirerek ayaklarımın yere değmesini sağladıktan sonra ensemden tutarak tutkulu bir tavırla üzerime eğildi, bense sırtüstü arkaya doğru eğildim. Büyük bir afallama yaşayan kalbim sertçe göğsümü döverken estetik bir hareketle doğrulduk. Ellerimiz birbirine iyice kenetlendi ve yeniden dans pozisyonu aldık. Bakışlarımızı birbirimizden ayırmadan üç kez kendi etrafımızda döndük. Zaten söyledikleriyle sersemleyen başım, bu hareketlerle birlikte iyice kazan olmuştu.

Birbirine uygun adımlarla bir ileri iki geri gitmeye devam ederken Alaz yeniden alnıma yasladığı alnını ayırmadan, "Tüm bu karanlığın içinde beyaz bir melek gibi parlıyorsunuz," dedi.

İltifat gerçekten *bana* yapılmış olsaydı hoşuma gidebilirdi. Ancak bu güzel sözlerin esas sahibi Nora'ydı ve Alaz'ın dudaklarından dökülenler bende küfür etkisi oluşturuyordu. Dilim damağım kurumuştu, boğazım sahra çölünden daha kurak bir hale gelmişti ve gözlerim sızlıyordu. Ruh gibi durmaya devam edersem beni tanıyabilirdi ki tam bu noktada bunu asla istemezdim. Hoş, kimbilir belki de etkisinden dolayı heyecandan konuşma yetimi kaybettiğimi düşünecekti.

Soluklandım ama aldığım oksijen ciğerimi yakmaktan başka bir işe yaramadı. Gülümsemeyi denedim lakin bunda ne kadar başarılı olduğumu bilemiyordum.

Beni bir kez daha bıraktığında bu sefer ellerimiz de birbirinden ayrılmış, aramızda beş ya da altı adımlık boşluk açılmıştı. Nasıl ayakta durduğumu bilmiyordum fakat düşüp bir rezillik yaşamak istemediğimden kendimi dinç tutmaya çalışıyordum.

Alaz beni tanımamıştı.

Başımı sağıma çevirip sağ kolumu havalandırırken bir adım attım, aheste aheste sallayarak kolumu indirdikten sonra başımı tekrar Alaz'a çevirdim ve bana uzattığı elini yeniden tuttum. Bedenimi döndürerek koluna dolandım, bedenine yapıştığımda başını yan çevirip bana oldukça yakından, siyah gözleriyle içimi okumak ister gibi baktı. Baştan çıkarıcı bir ifadeyle nefes alırken gözlerini kapattı, ağır ağır açtı. Gözlerime baka baka, "Ve bu melek, bana bu gece gelen güzel bir ödülden başka bir şey değil *Bayan Nora*. Bu kadar geç karşılaşmamız ne acı," dedi.

Yüreğimi hissetmiyordum. Kalbim yakınlığıyla sersemleşmeyi bırakmış, bana söylenen ancak aslında bana ait olmayan o cümlelerle büyük bir yıkıma uğramıştı.

Beni itti ve aramızda tekrar mesafe oluştu. Elini sol yanağıma koyduğunda içim acıyla kavrulduğu halde bozuntuya vermemeye çalışarak ben de kaldırdım elimi ve avcumu metal maskesinin açıkta bıraktığı sol yanağına bastırdım. Sıcacık tenine dokunmak tüm işittiklerime rağmen kaynattı içimi, gözlerim sızladı. Hasret kaldığım gözlerine baka baka saat yönünde adımladık. Ardından tekrar dans pozisyonunu al-

dık. Nasıl hareket edebildiğimi bilmiyordum. Aklımda hâlâ söyledikleri oynayıp duruyordu. Alınlarımız birbirine değdiğinde bu defa yüzlerimiz karşılıklıydı, burunlarımızın ucu birbirine değdi. Kendi etrafımızda dönmeye devam ettik; öne, arkaya ve geriye doğru adımladık.

Ellerimiz bir kez daha birbirinden ayrıldı. O belimi, bense omzunu tuttum. Hızlanan ritimle uyumlu hareket ederek tam üç kez kendi etrafımızda döndük. Müzik yavaşladığında durduk. Alaz bu kez iki eliyle belimi kavradı ve ben de tek elim omzundayken diğerini başının arka tarafına, dokunmayı çok sevdiğim o siyah saçlarına koydum. Sağa doğru bir adım daha attık ve bu defa ben ayaklarımı bacaklarının arasından ileriye doğru uzatarak sırt üstü eğildim; Alaz'sa üzerime eğildi. Bu defa hemen doğrulmadı. Gözlerimiz birbirine odaklıyken dudaklarımızın arasında milimlik bir mesafe kaldı. Normalde beni heyecanlandıran bu mesafe, şimdi neredeyse ağlamama neden olacaktı. Öperse ne yapardım? Bunu kendime nasıl yedirirdim? Ağlamadan durabilir miydim?

Asla. Dayanamazdım. Kalbim kötü bir dehşetle atıyordu. Boğazımda koca bir yumru vardı.

Müzik sonlandı, alkışlar yükseldi. Hâlâ aynı pozisyonda durmaya devam ettiğim Alaz Şahzade'nin o çapkın gülümsemesi suratında canlandı ve bana, "Sizinle dans etmek benim için büyük bir keyifti," dedi.

Danstan önce kendimi içinde bulduğum o büyülü masal bir anda korkunç bir hikâyeye dönüştü. Başımdan aşağı akan kaynar sular tüm bedenimi yaktı. Öyle ki nasıl doğrulduğumu, Alaz'ın o güçlü kollarından nasıl ayrıldığımı bilemez hale geldim. Alaz'a hiçbir şey söylemedim, hemen ona sırtımı döndüm ve güç dinen alkışlar arasında Kuray'ın beni beklediği masama doğru sersemlemiş bir halde yürüdüm.

"Harikaydınız, gelip bölmemek için kendimi zor tuttum," diyen Kuray'ı duymazdan geldim. Çantamı aldım ve ona arkamı döndüm. "Nereye?" diye sordu. Bilmiyordum ama, "Lavaboya," dedim ruhsuz bir sesle. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Yüzümdeki bu maskeden bir an evvel kurtulup içimde dolup taşan ağlama arzusunu gerçekleştirmek istiyordum.

Kimseye aldırmadan kalabalığı aştım, davet salonundan çıktım ve ıssız koridorda koşar adımlarla yürümeye başladım. Sık nefesler alıp veriyordum, az önce yaşadığım o güzel dansın kötü içeriği zihnimde oynayıp duruyordu. Alaz'ın bana, "Nora," diye seslenişi, ettiği o güzel

fakat bu defa kalbimi yaralayan iltifatları aklımdan çıkmıyordu. Hesap soramamıştım; ağzımı açıp, "Ben Efsan'ım," diyememiştim. Nasıl denirdi? Kendimi güçlü biri sanıyordum lakin sözkonusu Alaz olduğunda öyle olmadığımı anlamıştım.

Koridoru bitirdiğimde bir yol ayrımına geldim. Başımı çevirip önce sağıma, sonra soluma baktım. Ayağım o tarafa dönük olduğu için solu seçtim ve hızlı adımlarla, beynimde oynayan dans görüntülerini silemeden ıpıssız koridorda ayağımdaki topuklulara aldırış etmeden koşar adımlarla yürümeye devam ettim.

Koridoru yarılamışken bir anda kolumun bir el tarafından tutulup çekilmesiyle duraksamak zorunda kaldım. Dudaklarımdan korku dolu küçük bir çığlık çıktı. İçimde hissettiğim güç bilekliğimi takmadığımdan dolayı kendimi koruma arzusuyla hemen kendini beli etti. Kolumu çeken kişi, bedenimi sarayın boş koridorunun altın varaklı işlemelerinin bulunduğu duvarına doğru çektikten sonra sırtımı duvara yaslayıp hemen üzerime abandı. Kalbimin evhamla teklemesinin yanı sıra dudaklarımdan bir çığlık dökülecekti ki ağzıma kapanan el buna engel oldu. Endişeyle hızlı hızlı soluklar alıp çırpınırken gözlerimi yukarı kaldırdığımda o kara gözlerle karşılaşmak beklediğim şeyler arasında son sıradaydı.

Avcunu ağzıma kapatan Alaz tek elini duvara yasladı ve üzerime eğildi. Dudağının sol tarafı yukarı doğru kıvrılıp etkileyici çarpık gülümsemesini gözler önüne serdiğinde tok sesiyle konuştu. "Benden kaçamayacağını hâlâ anlamadın mı *Efsun?*"

Onu itmek için yumruk şeklinde göğsüne bastırdığım ellerim, ismimi söylemesiyle göğsünde öylece kaldı. Kaşlarım gözlerimin üzerine inerken allak bullak olan beynim bir afallama daha yaşadı. Gözlerime bakan Alaz, içinde yanan kıvılcımları çözmüş olacaktı ki gülümsemesi derinleşti. "Ya da... Bayan Nora mı demeliydim?"

Öfkeyle başımı salladığımda gülümsemesini yok etmek için dudaklarını birbirine bastırdı ancak bunda pek başarılı olamadı. Elini ağzımdan çektiğinde nefes nefese, "Sen..." dedim. Sevinsem mi, üzülsem mi bilememiştim. "Biliyor muydun? Başından beri?"

Bakışları derinleşti, başını biraz daha yaklaştırdı. "Ben yıllarca bu gözlerin resmini çizdim Efsun," diye mırıldandı. "Başka bir ihtimali

olabilir mi?" Kafasını olumsuz anlamda hareket ettirdi. "Değil yüz, bin yüz kişi dahi olsa; değil sadece saçlarını ve kaşlarının rengini, baştan aşağı tüm bedenini değiştirsen yine tanırdım."

Duygu değişimi, bedenimde olumsuz etkiler oluşmasına neden olmuştu. Az önce ihanetle ağlayacak konuma gelen gözlerim, şimdi söylediklerinin güzelliğiyle sızlamıştı. Beni kandırmıştı. Dans boyunca bana Nora diyerek benimle oynamıştı. Evet, yalan olduğuna sevinmiştim fakat o yaşadığım duygu çöküntüsünü de hak etmemiştim. Dünyam başıma yıkılmıştı sanki.

Gözlerimi kapatıp açtım. Ardından, "Alaz, sen..." dedim. "Bunu neden yaptın?" diye ekledim sonrasında. "Nasıl korktum bir fikrin var mı? Seni kendimden kıskandım resmen, Nora'dan nefret ettim. Ödüm koptu gerçekten yokluğumda bir başkasına öyle sırnaştın diye." Yumruk yaptığım elimle göğsüne vuracaktım ama kıyamadım. "Ah," diyerek elimi yavaşça sol göğsünün üzerine koydum. "Beni böyle üzmeye ne hakkın var?"

"Ya senin bana haber vermeden bir anda üzerindeki bu bembeyaz elbiseyle ortaya çıkarak benim nefesimi kesmeye ne hakkın var sevgilim?"

"Seni mutlu etmek için geldim. Ne yani gelmese miydim? Bu mu olacaktı aldığım karşılık?"

"Beni nasıl mutlu ettiğini tahmin bile edemezsin Efsun," derken başını olumsuz anlamda salladı. "Fakat senden almam gereken bir intikam vardı."

"İntikam?" diye sordum öncesinde. Hemen sonra Delton'la olan dansımın ertesi günü atın üzerinde, ormandayken Alaz'ın söyledikleri aklımda canlandı ve dudaklarım hayretle açıldı. "Dans intikamı. Böyle mi olacaktı Alaz? Aşk olsun."

"Olsun tabii," dedi Alaz ve tek elinin tersiyle yanağımı yumuşakça okşadı. "Bak, olmuş bile," dediğinde elimin altında atan kalbinin hızlı atışlarını hissettim ve tenime dokunuşuyla benim de yüreğimin ona eş bir performans sergilemesine izin verdim.

Bakışlarım anında yumuşarken, "Alaz," dedim uysal bir kedi gibi.

Hemen, "Efsun..." diye karşılık verdi. "Sarıl bana. Seni çok özledim."

Çatık kaşlarımla ona bakarken az önce gönlümde oluşan buzların etrafını lavların çevrelemesiyle eridim. Omuzlarımı düşürdüm. "Ben de seni çok özledim gaddar, zalim, acımasız prens," dedim ve tüm kızgınlığımı elimin tersiyle bir kenara itip kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çektim. Elleri anında bedenimi sardı, göğsüm göğsüne yapıştı ve hızlanan kalplerimiz birbirimizin gövdesine sertçe çarpmaya başladı.

Alaz başını yan çevirip yüzünü topladığım saçlarıma gömdü, derince soludu; bense burnumun boynuna değişiyle rahat rahat kokladım onu. "Bu anı her gece rüyalarımda gördüm," diye itiraf ettim.

"Bazen tamamlanamadan uyandım, sonra devamını göreyim diye yeniden uyumaya çalıştım," diye tamamladığında şaşırdım.

Kafamı yasladığım göğsünden kaldırdım ve büyük bir şaşkınlıkla ona baktım. "Sen de mi?"

Yoğunluğunu kaybetmeyen gözlerini benden ayırmadan, "Rüyalarımın en güzel misafiri, uykumun en güzel yanısın Efsun," dedi.

Ruhuma yuva yapmış kuşlar bu cümleyle dışarı çıktı ve midemden kalbime doğru olan, çimenlerini Alaz'ın oluşturduğu yemyeşil alanda özgürce uçmaya başladı. Dudaklarımı bir tebessüm mesken tutarken Alaz alnıma yoğun duygulu bir öpücük kondurdu. Duvardaki elini indirip elimi tuttuğunda, "Gel benimle," dedi.

"Nereye?"

"Baş başa kalabileceğimiz ve bizi kimsenin rahatsız edemeyeceği, bana özel bir yere."

Hiç tereddüt etmeden sıcacık bir gülümsemeyle onayladım onu ve gerçek mutluluğuna erişmiş kalbimle beni istediği yere götürmesine izin verdim. Sarayın koridorlarından muhafızlardan sakınarak, kimsenin bizi görmesine fırsat vermeden iki gizli âşık gibi ilerledik. Birlikte görülmemiz yasaktı, baş başa vakit geçirmemizi kimse onaylamazdı ve bizim hepsine inat, tüm bu kalabalığın arasında yine sadece birbirimizle olduğumuz gerçeğiyle hiç olmadığım kadar mesuttum. Alaz'la attığım her adımı gökyüzünde atıyordum sanki. Boşlukta süzülüyor gibiydim.

Girdiğimiz, farklı farklı odalara çıkan kapıların ardından çıktığımız son kapı dışarıya açılmıştı. Burası sarayın bahçelerinden biri olmalıydı. Beyaz ışıklarla aydınlatılmış bahçe, lapa lapa yağan karın etkisiyle masallardan alıp buraya konulan bir mekânı andırıyordu. Kar taneleri yere

değiyor fakat orada tutunamıyordu lakin kuru dallı ağaçların üzerini beyaza boyamayı başarmışlardı. Arnavut taşıyla döşenmiş ince yolun kenarlarına orayı aydınlatan kısa fenerler dizilmişti. Yolun sonunda, üzerinde bembeyaz kuğuların bulunduğu kocaman gölün hemen kıyısında büyük bir kuş kafesini andıran beyaz, demirden bir yapı vardı. Her yer küçük fenerlerle aydınlatılmıştı, gecenin karanlığına zıt olarak burası ışıl ışıl bir alandı.

Alaz elimi bırakmadan yürümeye devam ettiğinde sersemleyen adımlarımı ona uydurmak daha zor bir hal aldı. Kar yağıyordu, hava soğuktu. Sert bir rüzgâr eserek elbisemin eteklerini uçuşturdu fakat zerre rahatsızlık duymadım. Alaz'ın aşkının ateşi, havanın soğukluğunu bile gölgede bırakıyordu.

Kapısı açık olan demirden, camsız, bir kuş kafesini andıran kamelyanın içine girdiğimizde bedenlerimiz yeniden birbirine döndü. Gözlerim hâlâ büyük bir hayranlıkla etrafı incelerken, "Ne güzelmiş burası," dedim sakince.

"Her zaman böyle değildi," dediğinde kaşlarımı çattım. Gülümsedi, ardından biraz daha açtı. "Sarayın çok fazla bahçesi var fakat hepsi biliniyor. Kalabalıktan, samimiyetsiz davranışlardan sıkıldığım zaman kaçacak bir yerim olmuyordu. Çocukken sürekli bir soluklanma yeri arayışı içindeydim, sonra burayı keşfettim." Çatılan kaşlarım havalandı, daha büyük bir ilgiyle dinledim. "Bu kamelya buradaydı lakin etrafındaki ağaçlar devrilmiş, bakımsız otlar her tarafa saçılmıştı. Göl temiz değildi ve üstünde hiç kuğu yoktu." Şimdikinin tam aksine... "Ancak burası tüm o şatafatlı alanlardan daha güzeldi çünkü sadece burada kendimle baş başa kalabiliyordum."

Gülümsedim. "Buraya da gelen ilk yabancı ben miyim yoksa?"

Başını hayır dercesine salladı. "Sen yabancı değilsin."

Kalbim tekledi. Birbirine bastırdığım dudaklarım küçük bir tebessümle şekillenirken kafamı sağ omzuma doğru eğdim. "Biliyorum," dedim ve omuzlarımı kaldırıp indirdim. Ardından çekinerek tekrar etrafımızı izledim. Yüzeyine ayışığının düştüğü gölün suyu esinti nedeniyle kıpraşıp duruyordu. Kuğular arada bir bembeyaz kanatlarını açıp huzur verici bir görsellik bahşediyordu. Kafesin aralığından içeri yağan kar taneleri üzerimize düşüyor, saçlarımıza konup eriyordu. İç çektim.

"Masallardan alınmış bir mekân sanki."

"Beğendin mi?"

Tekrar Alaz'a döndüm ve hevesle gözlerimi kırpıştırdım. "Bayıldım."

Elimi tuttu. Gözlerinde o çapkın kıvılcımlar yanıp sönerken elimi dudaklarına götürdü, içimi titreten bir öpücük bıraktı. Beni baştan aşağı inceledikten sonra yutkundu ve yoğunlaşan bakışları gözlerime tırmandı. "Ben de sana bayıldım." Nefeslendi. Tek eli belime indi ve beni hiç zorlanmadan kendine çekti. Gövdelerimiz birbirine değdiğinde, "Benimle yeniden dans etmen lazım Efsun," dedi. "Alaz ve Efsun olarak, burada dans etmeliyiz."

Alınlarımız birbirine değdiğinde gülümsedim. "Ama müzik yok."

"Gerekli değil."

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Hayır, gerekli," dedim. "Bana bir saniye ver."

Bu sefer kaşlarını çatan Alaz olmuştu. Bir adım gerilediğimde belimi saran elleri isteğime karşılıksız kalmadı ve hafifçe gevşedi. Tek elimde tutmaya devam ettiğim çantamın kilidini açtığımda ne yapmaya çalıştığımı anlamak istercesine beni izliyordu. Beyaz çantanın içindeki siyah kadife kutuyu anında bulup çıkardım. Çantayı kapatıp hiç sorun etmeden eğilip yere koyduktan sonra tekrar doğruldum. Alaz'a baktım ve yüzümdeki sahici tebessümle kutuyu ona uzattım.

Gözlerini kıstı. "Ne bu?"

Omuz silktim. "Doğum günü hediyen. Aslında eve döndüğün gün verecektim. Yani son anda hazırladığım bir şey değildi."

"Niye zahmet ettin?"

"Zahmet değildi. Sende de bana ait bir şey olması gerekiyordu."

Güldü ve sakalsız yanaklarındaki o iki kusursuz çukur yeniden kendini belli etti. Kutuyu elimden alırken parmakları tenime değdi ve o küçücük temas bile içimi titretti. Kutuyu açtığında küt küt atan kalbimle yüzünü inceledim ve vereceği tepkiyi izlemeye koyuldum. Alt ve üst kirpikleri birbirine yaklaştı, gülümsemesi silinmedi. "Kolye, demek..."

Heyecanla bir soluk çektim içime. "Aslında sadece bir kolye değil," diye yanıtladım. Parmaklarımla yanağımı kaşıdım. "Yani, kulağa biraz garip gelebilir ama maneviyatı da olsun istedim ve bundan daha iyi bir şey bulamadım."

Alaz kutuyu çantamın içine koydu. Üzerinde küçük bir kuş simgesinin bulunduğu, siyah zincirli gümüş kolyeyi başından geçirirken, "Her istediğimde seni yanıma mı ışınlayacak yoksa?" diye sordu.

Yumuşak bir kahkaha attım. "Hayır, onun için hâlâ bana mesaj atmalısın," dedim ve Alaz'a doğru bir adım atıp kolyenin zincirini düzeltim. "Bu kolyenin özelliği..." dedim ve başparmağımla yavaşça gümüş yüzeyi okşadım. Bununla birlikte büyüyle içine yerleşen o melodi çalmaya başladı. "Her istediğinde bu müziği sana dinletebilmesi."

Bu, Alaz'la ilk kez keman çaldığımız gece birlikte oluşturduğumuz o eşsiz melodiydi. Alaz'a âşık olduğumu anladığım o gece oluşturduğumuz nadide besteydi. Benim için yeri ayrıydı ve aynı hislerin Alaz'da da olacağını umarak böyle bir hediye ayarlamıştım.

Başımı hevesle kaldırıp tekrar Alaz'a baktığımda gülümsemesinin silindiğini gördüm. Gözlerini ne olduğunu anlayamadığım bir ifade ele geçirdi, birden ciddileşti. Mahcubiyetle boğazımı temizleyip, "Beğenmedin mi?" diye sordum. "Yani, basit geldiyse eğer... Takmayabilirsin. Ben anısı olsun istedim sadece ama zorunda değilsin tabii..."

Müzik çalmaya devam ederken, "Efsun..." dedi Alaz alçak bir sesle ve gözlerimiz yine birbiriyle buluştu. Elimi yeniden kavrayıp beni tekrar kendine çektiğinde bunun sözsüz bir dans teklifi olduğunu anladım. Hemen ellerimi ensesinde birleştirdim, parmaklarım saçlarına değerken müziğe uyum sağlamak adına çok hafif hareketleniyorduk. Soluklandı, sesli bir şekilde yutkundu ve âdemelması hareketlendi. "Bu... nasıl aklına geldi?"

Değişen ifadesi kolyeyi beğenmediğini değil, hediyenin onu afallattığını gösteriyordu. Heyecanla örülen çekingen tebessümüm dudaklarımı ele geçirdiğinde günlerdir kendimi hazırlamaya çalıştığım o kelimeleri dudaklarıma taşırken tatlı bir coşkuyla gerildim. Nefeslendim. Gözlerimi gözlerinden ayırmamaya dikkat ederek, "O gece benim için çok özeldi," dedim. Sesim titredi. "Başından beri sana karşı birtakım hisler barındırıyordum fakat adını koyamıyordum. Buna ne ad verilir bilmiyordum. Elime dokunuyordun, kalbim deliriyordu. Bana adımla sesleniyordun, aklım başımdan gidiyordu. O güzel gözlerle benimkilerin içine baka baka bir şeyler söylüyordun, zihnimdeki tüm kelimeler yok oluyordu. Yeni doğmuş bir bebek gibi sözsüz kalıyordum."

Alaz beni pürdikkat dinliyordu. Gözlerim sızladı ancak bu hüzünden değildi, aylarca içimde tuttuğum o hislerin tamamen serbest kalmasının verdiği mutluluktandı. Dilimi dışarı çıkardım ve kuruyan dudaklarımı ıslattım. "O gece, sen kemanımı bana verip arkama geçtiğinde, kolların beni sardığında, sıcaklığını bana bahşettiğinde ve benimle yayı tellerin üzerinde hareket ettirdiğinde anladım..." Nefeslendim. "Sana âşık olduğumu anladım. Söyleyecek cesaretim yoktu belki ama âşıktım." Gülümsedim. "Sana âşığım Alaz Şahzade. Bana karşılaştığımız ilk gün yolumu bulduran, sonrasında tüm yollarımı bizzat döşeyen, benim için zindana düşen ve onun uğruna en azılı işkenceleri bile çekmeye hiç itiraz etmeden razı olabileceğim adama deliler gibi âşığım. O yüzden iyi ki doğdun. İyi ki varsın. İyi ki bana kalan ömrümü geçirmek istediğim ve ait olduğum yeri buldurdun."

Alaz'ın adımları durdu. Müzik devam etti ama dansımız o an son buldu. Elini saçlarıma attı, maskenin düğümünü çözdü ve maske rüzgârın desteğiyle yere düştü. Sonra yüzündeki maskeyi çıkardı. Günlerdir özlemini çektiğim yüzü tüm hatlarıyla ortaya çıkmıştı. Ellerini belimden çekti, iki avcunu da alev alev yanan yanaklarıma bastırdı. Başparmakları yanaklarımı okşarken, "Efsun..." diye fısıldadı bir kez daha. Gözlerimden kalbime uzanan bakışları beni kavururken dudakları tekrar aralandı. "Şu yağan bembeyaz kar, esip tenimize değen sert rüzgâr, karanlık gece, elinin altında deli gibi çarpan kalbim şahidim olsun ki sana, seni ilk gördüğüm andan beri âşığım. Gelmiş geçmiş tüm sevgilerin önüne geçen güçlü bir bağla âşığım."

Yüreğim söyledikleri sayesinde büyük bir hazla kasılırken sızlayan gözlerime yaşlar doldu. Alaz bana daha çok yaklaştı. Ve bu sefer dansın sonu olması gerektiği gibi gerçekleşti: Alaz'ın dudakları ettiğimiz itirafların ardından büyük bir sabırsızlıkla dudaklarımla buluştu. O an çağlayan tek şey içimde akan coşkun ırmaklar değil, yanı başımızdaki göl de oldu. Gölün yüzeyine çıkan masmavi su perileri üzerlerinde taşıdığı kristallerle bir dans gösterisi yapmaya başladı.

Alaz beni öncekileri gölgede bırakan bir tutkuyla öptü ve aynı anda sarayın tüm bahçelerinden göğe doğru sayısız havai fişek yükseldi.

Bölüm On Dokuz

Çınara Âşık Yaprak ve Fırtına

Nephan'da yaşadığım en soğuk akşamlardan biriydi.

Genelde lapa lapa yağan kar bugün rüzgâra karışan bembeyaz bir toz bulutu gibi görünüyordu. Kuvvetli olduğunu bildiğim sarsılmaz pencere titriyor, pencerenin kenarlarından içeriye ıslığı andıran korkunç sesler doluyordu. Odamın ışıkları kapalıydı, yalnızca yatağımın iki yanında bulunan komodinin üzerindeki şapkalı gece lambalarından yayılan turuncu ışıklar benimleydi. Kemanım omzumdaydı, kışa özgü bir melodi çalmayı deniyordum usul usul. Alaz'ın yokluğunda içimi ısıtsın istiyordum ama elbette hiçbir şey onun verdiği sıcaklığı ve güvenilirliği sunamıyordu bana. Doğum gününün, o muhteşem gecenin ardından yalnızca yirmi iki saat geçmişti fakat onu çok özlüyordum.

Âşık olduğum ve bunu itiraf ettiğim adamı.

Bana âşık olan ve bunu itiraf eden adamı.

Arşeyi yayların üzerinde gezdirirken aklımda canlananlarla tebessüm ettim. Ardından derin bir nefes alıp kendime gelmeyi bekledim.

Gözlerim aralıklı mesafelerle dikilmiş bahçe lambalarıyla aydınlatılan, dalları yaprak döken ağaçlardan birine takıldı o sırada. Kuru dallarının gökyüzünden düşen küçük tanelerle beyaza boyandığı ağacın bir dalına tutunan yaprak dikkatimi çekti. Tüm bu fırtınaya rağmen ağaca sımsıkı sarılmıştı, kopmak istemiyordu sanki. Karın kışın içinde çırılçıplak kalmış bir insan gibi tir tir titriyordu ancak asla düşmüyordu yere. Öylece ezgimi çalmaya devam ederken istemsizce anılar nüksetti zihnime, annemin anlattığı yaprak ve çınarın hüzünlü aşk masalını hatırladım. Annemin sesi kulaklarımda yankılanınca çaldığım ezgi daha duygusal bir hal aldı. Gözlerim sızladı, hikâyenin duygusallığı bir yana, annemin sesini bir daha duyamayacağımın bilincinde olmak da

etkilemişti beni. Fakat kalbim ait olduğum yerin burası olduğunu biliyordu. Hâlâ buradayken acıyorsa döndüğüm zaman infazı gerçekleşirdi.

Dolan gözlerimden bir damla yaş akacaktı ki bir anda kemanı tutmak için sağa doğru yatırdığım başımın açıkta kalmasını sağladığı, boynumun sol tarafına değen dudaklarla anlık bir ürperti yaşadım. Omuzlarım kendiliğinden kalktı, kalbim korkuyla tekledi ve dudaklarımdan şaşkın bir nida döküldü.

"Umarım dışarıyı izleyip bu eşsiz melodiyi çalarken beni düşünüyorsundur Efsun," dedi ve beni huylandırdığını bilerek boynumu tam üç kere art arda öptü hasret kaldığım adam.

Başımı çevirip baktığımda ne zaman geldiğini bilmediğim Alaz'ın omzuma doğru eğilen başını gördüm ve açık kalan ağzım yerini rahatlamış bir gülümsemeye bıraktı. "Alaz!" dedim gizleme gereksinimi duymadığım büyük bir sevinçle. Hemen ona döndüm ve kemanımı omzumdan ayırıp ona sarıldım. Kolları hiç beklemeden dolandı belime, ince bedenimi gövdesine bastırdı beni içine sokmak istercesine, başını omzuma eğdi ve ben özlediğim sıcaklıkla, odunsu kokusuyla anında mayışarak burada ölmeyi dilercesine gözlerimi kapattığımda o omzumu öpüp burnunun ucunu saçlarıma, oradan da boynuma değdirip derince soluklandı.

"Sadece yirmi iki saatti," dedim alçak bir sesle kokusunu soluyarak. "Son görüşmemizin üzerinden sadece yirmi iki saat geçti ama tüm hücrelerim özleminle dolup taştı. Bu nasıl olur?"

Yüzünü göremesem de gülümsediğini biliyordum. Nefes aldı ki bunu kokumu daha çok içine çekmek için yapmıştı. "Dışarıyı izleyip müziğini çalarken beni düşünüyordun yani."

Kendini beğenmiş ifadesi beni gülümsetti. Odunsu kokusunu bir kez daha soluyup birkaç saniye içimde hapsolmasını istercesine nefesimi tuttum. Ardından başımı göğsünden ayırdığımda Alaz da kafasını omzumdan kaldırdı, birbirimizi sarmaya devam ediyorduk ama çehrelerimiz birbirini izliyordu artık. Güzel yüzünde o hayranı olduğum gülümsemelerinden birisi vardı. Dolgun dudakları etkileyici bir tablo misali yayılmıştı iki yana. Yansımasını uzun ve sık kirpiklerinin arasında kalan gözlerine taşıyan gülüşlerinden biriydi bu ve az önce

büyük bir duygusallıkla kavrulan içime su serpti. Dişlerimi göstermeden gülümseyip içime hapsettiğim nefesi serbest bıraktım. "Başta sadece seni düşünüyordum ama sonradan işler değişti. Birçok anı belirdi zihnimde."

Bunun üzerine birden gülümsemesinden iz kalmadı. Kapkara gözleri benimkileri dikkatle inceledi, hemen sonra belimdeki tek eli yüzüme çıktı. Büyük eli sıcak yanağıma yerleştiğinde başparmağı gözaltımı yokladı nazikçe. "Ağladın mı sen?"

Dudaklarım bir açılıp bir kapandı. Başta ne diyeceğimi bilemedim. Ailemi düşündüğümü öğrenip kafa karışıklığı yaşadığımı düşünmesini yahut kendisini suçlamasını istemiyordum. Gülümsemeye çalıştım tekrar, "Hayır," dedim aniden. "Biraz duygulandım sadece. Dışarıya bakınca aklıma duygusal bir hikâye geldi."

Kaşlarını çattı. Doğru söyleyip söylemediğimi anlamak için beni biraz daha dikkatle inceledi. "Böyle zamanlarda zihnini yönetip sana doğruyu söyletebilmeyi çok istiyorum Efsun," dedikten sonra soluklandı. "Tek sıkıntının bu olduğuna emin misin?"

Başımla onayladım. "Gerçekten öyle." Omzumun üzerinden arkama döndüm ve az önce izlediğim ağaca baktım, dal henüz düşmüş değildi. "Şu ağaca tutunmaya çalışan yaprağı görünce geldi aklıma. Annem anlatırdı ve ben dinlemekten hiç bıkmazdım. Ağacına âşık yaprağın hikâyesi..." Tekrar Alaz'a baktım. "Böyle bir şey duydun mu hiç?"

Kaşlarını kaldırdı. "Hayır."

Naif bir ifadeyle gülümsedim. Ellerimi omzundan ayırdım, geri çekilmeme izin verdiğinde kemanımı yatağın üzerine bıraktım ve pencerenin kenarına geldim. Alaz da beni takip etti, tam yanımda durdu ve benim gibi fırtınada sallanan ağaçla ona bağlı kalan yaprağı izledi.

İç çektim.

"Çok eski zamanlarda, gür yapraklı bir çınar ağacında bir yaprak filizlenmiş bahar ayında. Ağacın yaprakları hiç çiçeklenmezmiş oysa. Ancak o yaprağın etrafında küçük küçük çiçekler açmış ilk defa. Ne rengi güzelmiş diğerlerinden ne dokusu farklıymış ama hikâye bu ya âşık olmuş ağaç yaprağa; yaprağın da gönlü gözünü açar açmaz kaymış o heybetli çınara. Bahar yağmurlarıyla büyümüş aşkları, yaz yağmurlarıyla ferahlamış yürekleri. Güzel günler geçirmişler, güneş dost olmuş, ayışığı hep

üzerlerine düşmüş; ne yumuşak rüzgâr koparabilmiş yaprağı daldan ne de haylaz bir afacan."

Nefes aldım, fırtınaya karşı ayakta durmak adına bir o yana bir bu yana sallanan ağacı izlemeye devam ederek dudaklarımı ıslattım.

"Fakat sonra sonbahar gelmiş. Bu iki gözü kara âşık unutmuş bir gün gelecek olan o kara anı. Tüm yapraklar kurumuş, dökülmüş birer birer ağaçtan. Ağacın sevgilisinin de kalmamış eski güzelliği, rengi dönmüş sarıya hasta bir fani gibi. İkisi de biliyormuş yolun sonunun geldiğini fakat tüm o görünen heybetine rağmen ne ağaç tutabiliyormuş yaprağı ne de sımsıkı sarabiliyormuş ince boyunlu güçsüz yaprak ağacını. Yine de direnmişler, sonunu göre göre vazgeçmemişler birbirlerinden de aşklarından da. Ancak yaklaşan acımasız kara kış göndermiş bir gün ecelleri olacak fırtınayı. Buna artık iyice zayıf düşen yaprak dayanamazmış, çınarınsa bütün gücüne rağmen sevdiğinin gidişini izlemekten başka şansı yokmuş. Derken amansız bir fırtına kopmuş, yaprağı ağacın dalından çekip koparmış. Bir çığlık kopmuş o an iki âşığın yüreğinden, kulakları sağır eden. Usul usul, hüzün yüklü damlaları seyrede sene düşmüş yaprak ağacından. Son defa izlemiş ağacını, eskide kalan eşsiz hatıralarını. *İyi, demiş, en azından ölene dek onu izlerim; son gördüğüm yüz onunki olur. Huzurla kapatırım gözlerimi.* Daha sakinleşemeden amansız bir rüzgâr sürüklemiş yaprağı ağacından çok uzaklara, öte diyarlara... Artık ağacını görmesi imkânsızmış. Çürümeye başlamış yaprak, son nefesini ağacından çok uzaklarda vermiş. Kavuşmak öte diyara kalmış. Ve dalları yapraklansa da çınar ağaçları, o günden sonra hiç çiçek açmamış..."

Titreyen sesimle son cümleyi söylerken sol gözümden bir damla yaş süzüldü. Başımı eğip Alaz'ın görmesine müsaade etmeden sildim. Derin bir nefes aldım. Tam Alaz'a dönecektim ki dakikalardır izlediğimiz yaprağın rüzgâra kapıldığını gördüm. İçim, savrulup giden sanki anlattığım hikâyedeki yaprakmış gibi sarsıldı. Hikâyeyi annemden ilk duyduğumda da ağlamıştım. Gerçi her duyduğumda ağlıyordum ki ilk kez bir başkasına anlatmıştım bunu. Demek ki olay annemin anlatışında değil, hikâyenin bende oluşturduğu etkideydi.

Burnumu çektim, yüzüme sahici bir gülümseme eklemeye çalıştım ve Alaz'a döndüm. Gözünü kırpmadan beni izliyordu, belki de ağaca hiç bakmamıştı.

"Sevdin mi?"

İlk birkaç saniye cevap vermedi. Bunun yerine bakışlarıyla yüreğime dokunmayı tercih etti. Buraya geldiğinde gördüğüm o neşeli gülümsemesinden eser yoktu şu an, sanki bir kasvet dolmuştu siyah gözlerine. Keskin kıvrımlara sahip dudakları sıkı sıkı kapalıydı. "Efsun," dedi belli belirsiz. Fakat hemen sonra sustu, dilinde sakladıklarını dışavurmadı.

Beklentiyle ona bakarken, "Evet?" diye üsteledim.

Dudakları hareketlendi, hemen sonra geri kapandı. İçinde bir ölçü aletinin bulunduğunu düşündüğüm gözleri bakışlarımı incelemeye devam ederken, "Eğer..." dedi önce. Yutkundu. Gözlerini kapattı, elini ensesine koydu ve cevap vermeme imkân tanımadan başını iki yana salladı. "Neyse boş ver."

"Boş veremem Alaz," dediğimde gözlerini açtı. Birbirine yaklaşan kirpikleriyle bana bakmaya devam ederken uzandım ve sol elini tuttum iki elimle. "Eğer söyleyeceğin şey, kitabı bulduğumuzda gidip gitmememle alakalıysa... Ben kararımı çoktan verdim ve ne olursa olsun bunun arkasında duracağım." Parmaklarımla elini okşarken gözlerimi gözlerinden ayırmadım. "Ben bu çınara aitim ve kopmaya da niyetim yok. Fırtına ne kadar güçlü olursa olsun."

Yanıtım üzerine Alaz'ın gözlerindeki anlık ifade değişimini gördüm. Bileğimi kavrayıp beni kendine çekti ve bir kez daha sarıldı. Başta afallasam da çok beklemeden yerleştirdim ellerimi koyu gri kazağının sardığı sırtına. Dudakları saçlarıma değdi birkaç kez üst üste. "Efsun'um," diye fısıldadı kulağıma. "Sen buraya aitsin."

"Başka hiçbir yere bu kadar ait hissetmemiştim," diye kabullendim.

"Zorlanacağız. Bunu biliyorsun," derken sırtımı okşuyordu.

Başımı göğsünden ayırmadan gözlerimi kırpıştırdım. "Ve tüm zorlukların üstesinden geleceğiz, birlikte."

Cevap vermedi. Biraz daha bu halde durduk. Elleri gevşediğinde geriye çekildi ancak benden ayrılmadı. Yüzümü avuçlarının arasına aldı, bakışlarımızı birbirine odaklayıp, "Neden benim odamda değilsin?" diye sordu kızar gibi. Bu duygusal atmosferi bir kenara koymayı seçtiğini fark ettim.

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdikten sonra gözlerimi kaçırdım. "Sen yokken odanın bana iyi gelmediğini fark ettim."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

Nefeslendim. "Çünkü her yerde senden izler var. Kokun her yere sinmiş ve orada durmak içimdeki özlem duygusunu artırıyor, dayanılmaz kılıyor."

Az önceki ciddi ifadesinin yerini kocaman bir gülümsemenin aldığı Alaz daha bu hareketiyle beni utandırmayı başardı. "Efsun..." dedi çekici sesiyle. "Sen bana çok fena âşık olmuşsun."

Ona hediye ettiğim, hâlâ boynunda duran kolyenin zincirini düzeltirken başımla onayladım. "Beni kendine çok fena âşık etmişsin."

Gülümsemesi genişledi. Yaklaştığında gelecek temasın farkındalığıyla ben de başımı ona doğru kaldırdım. Sıcak minik bir öpücüğün ardından geri çekildi. Kıkırdadım, Alaz'sa nefeslenir gibi güldü.

İkinci kez yaklaştığında odanın kapısı tıklatıldı ve biz artık bu olaylara alışmış bir şekilde çevik bir hareketle birbirimizden ayrılıp aralanan kapıya baktık.

"Efendim," diyerek içeriye giren Arzen, Alaz'ı gördüğü an bakışlarını yere indirdi ve hemen boğazını temizledi.

Alaz'dan tamamen ayrılıp Arzen'e döndüm. "Bir sorun mu var Arzen?"

Arzen başını kaldırıp gözlerini tekrar bana dikti. "Arkadaşınız Mehsa'nın evinin çatısı fırtına sebebiyle uçmuş. İçeri girilemeyecek halde olduğu için yardım istemeye gelmişler."

Gözlerim telaşla büyürken, "İyiler mi?" diye sordum hemen, Arzen'e doğru adımlar atarak.

"İyi görünüyorlar efendim, endişelenmeyin. Aşağıdalar."

Endişeyle omzumun üzerinden Alaz'a baktığımda, "Telaş yapma," dedi yanıma gelerek. "Onları dışarıda bırakacak değiliz, doğru yere gelmişler."

Elini belime yerleştirdiğinde teskin edici sesiyle hemen yatıştım ve beni yönlendirmesine izin verdim. Arkamızdaki Arzen'le salona indiğimizde dış kapının önünde bekleyen Mehsa'yı, Barın'ı ve Ferman'ı gördüm. Üçü de kar nedeniyle baştan aşağı ıslanmıştı ve yüzleri kızarmıştı.

Barın bizi görür görmez Alaz'ın belimdeki eline dikti gözlerini. Bana yönelen bakışlarına sorgulayıcı bir ifade yerleşmiş olsa da Alaz'la karşısına geçtiğimizde kendini toplayıp, "Kusura bakmayın efendim," dedi bir adım öne çıkarak. "Biliyorsunuz ki arabamız yakın zamanda

boruldu ve yenisini henüz alamadık. Fırtına nedeniyle ne yapacağımızı bilemedik. Evin çatısı tamamen uçtu."

"Çekinmene gerek yok Barın, ben bu halkın yöneticisiyim ve başın sıkıştığında gelecek kapının benim evim olması gayet normal. Ev için endişelenme, daha önce ödemem gereken bir 'cam' bedeli vardı, yarın hepsi halledilir. Bu geceyi burada geçirebilirsiniz."

"*Cam bedeli*" deyişiyle Alaz'ın Ferman kıskançlığıyla içinde dolup taşan öfkenin büyüye dönüşerek camı patlatması dün yaşanmış gibi gözümde canlandı. Mehsa'yla göz göze geldiğimizde gülmemek için kendini tutmaya çalıştığını gördüm.

Barın'sa her şeyden habersizdi, kaşları gözlerinin üzerine indi. "Bağışlayın ama anlamadım efendim," dedi.

Alaz, "Yok bir şey," der gibi kafasını salladı, ardından Arzen'e döndü. "Misafirlerimize odalarını hazırlar mısın Arzen?"

"Elbette efendim."

"Benim için yeni bir oda hazırlamana gerek yok Arzen," diyen Mehsa o sevimli gülümsemesiyle bana baktı. "Ne zamandır birlikte kalmıyorduk. Dedikodu gecesi yaparız değil mi?"

Ona cevap vermeden önce gözlerim, onunla kalmamı isteyen Alaz'a döndü. Sirke satan suratıyla bu fikirden hoşnut olmadığı ortadaydı ancak arkadaşıma itiraz edemezdim. Mahcup bir tebessümle bakışlarımı tekrar Mehsa'ya çevirip, "Elbette," diye karşılık verdim.

Alaz'a kaçamak bir bakış attığımda, *Öyle mi?* dercesine kaşlarını kaldırdı. Bense, *Hayır diyemezdim,* der gibi omuz silktim.

Barın takındığı her zamanki itaatkâr ve efendi tavrıyla yeniden, "Teşekkür ederiz efendim," dedi.

Bakışlarını güçbela benden ayıran Alaz bu sefer sesli bir yanıt vermek yerine başını eğerek onayladı.

Arzen sağ elini kaldırıp, "Buyurun lütfen," dedi Barın ve Ferman'a. Onlar alt kattaki odaların bulunduğu yöne doğru yürümeye başladığında Mehsa hemen koluma girdi. "Tam da seninle konuşmamız gereken bir sürü konu vardı," diye fısıldadı kulağıma. Elbette, doğum gününde Alaz'la ortadan kayboluşumla ilgili tüm detayları isteyecekti. Bu gece beni kolay kolay uyutmayacaktı. Hemen ardından Alaz'a döndü.

"İyi geceler efendim, nazik davranışınız için teşekkürler tekrar. Siz gelmiş geçmiş veliahtların en iyisisiniz."

Alaz ciddiyetinden ödün vermeden, "İyi geceler," demekle yetindi.

Ardından Mehsa, Alaz'a tek kelime etmeme fırsat dahi vermeden beni basamaklara doğru çekiştirdi. Alaz'a teşekkürümü yarın iletmeyi düşünerek Mehsa'ya uyum sağlayıp hızlı adımlarla merdiveni çıkmaya başladım. Basamakları bitirdiğimizde karşımıza Bars çıkınca Mehsa içine derin bir nefes çekerek adımlarını durdurdu. Bars da tüm heybetiyle karşımızda duraksadı. Önce üzerine giydiği lacivert tişörtün daha belirginleştirdiği masmavi gözleriyle şaşırmış gibi Mehsa'ya baktı, sonra beni buldu gözleri. Ardından tekrar Mehsa'ya baktı, sonrasında o da derince soludu.

Üçümüzün arasında oluşan bu manasız sessizliği bölen Mehsa oldu. "Bay Panter," dedi son hecesini uzata uzata hayran bir tonlamayla.

Bars önce dudaklarını araladı ancak bir şey söylemeden kapattı. Dudakları bir kez daha hareketlendi lakin yine bir şey söylemedi. Nihayetinde hiç olmayacak şeyi yaparak bana dönüp, "Alaz aşağıda mı?" diye sordu o sert ve ifadesiz ses tonuyla.

Mehsa açık kalan ağzıyla ona bakakalırken ben, "Evet," diyebildim sessizce.

Bars başını teşekkür edercesine hareketlendirdi. Başka bir şey söylemeden Mehsa'nın sağında kalan boşluktan bir rüzgâr gibi geçip gitti.

Birkaç saniye olduğu yerde bekleyen Mehsa sinirli bir halde, "Hah!" dedi. "Benden kaçıyor. Bir kere öptüm diye onu yiyeceğimi sanıyor herhalde!"

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Dudaklarımı birbirine bastırıp ciddiyete büründüm. "Bars'ı biliyorsun, değişik biri."

Yüzü asıldı. "Off... Keşke Kuray'dan hoşlansaydım, onu ayarlamak kolay olurdu. Panter'in tek yaptığı kaçmak. Ah biz kızlar... Hep imkânsıza âşık olmaya bayılırız."

Tek kaşımı kaldırarak, "Aşk mı?" diye sorduğumda elini havaya kaldırıp gelişigüzel salladı.

"Lafın gelişi canım. Şıpsevdiyim ben, bilmiyor musun? Elde edince uçar gider takıntım. Ama böyle kaçıyor ya daha çok ilgimi çekiyor Sarı Panter. Barın'la çok dalga geçtim, başıma geldi görüyor musun?"

"Mehsa kalple oyun oynama. Yanarsın."

"Konuştu ilişki rehberi..." derken güldü. "Ne yapayım kızım, hepimizin karşısına çıkan adam Alaz Şahzade gibi açıksözlü ve cesur olmuyor maalesef." Hayallere dalmış gibi iç çekti. "Benim payıma da Bay Panter düştü. Olana kadar peşinden koşacağım, kıvama geldiğindeyse beni kovalamasını bekleyeceğim." Şeytani bir ifadeyle gülümsedi.

Gülümseyerek başımı salladım ve daha fazla gevezelik yapmaması adına bir cevap vermeden elimi sırtına koyarak, "Yürü Mehsa, yürü," dedim.

☽

Mehsa dediğini yapıp bana nefes aldırmadan Alaz'ın doğum gününde yaşadıklarımızı anlattırmış, sonra kendisi Bars'tan bahsetmeye başlayıp saatlerce de susmamıştı. Onu dinlemekten ya da onunla muhabbet etmekten sıkılmıyordum ancak temposu beni yoruyordu. Birlikte dans etmiş, birbirimize hünerlerimizi göstermiş, bolca gülmüştük ve gecenin üçüne doğru ancak uykuya dalabilmiştik. Fakat ben kuruyan boğazım nedeniyle çok geçmeden tekrar uyanmış, su içmek için odadan çıkmıştım.

Koridor boş ve karanlıktı. Tüm odaların kapıları kapalıydı ancak salondan gelen ışığı fark edince kaşlarımı çattım. Bu saatte kimin uyanık olabileceğini düşünerek basamakları sessizce inmeye başladım. Salon görüş alanıma girdiğinde siyah deri koltuklardan birinde bana sırtı dönük olarak oturan Ferman'ı gördüm. Kafasını koltuğun başlığına yaslamıştı, gözlerini ise sıkı sıkı yummuştu. Uyuyor gibi duruyordu fakat pozisyonu hiç rahat görünmüyordu. Mutfağa dönmeden önce onu uyandırıp uzanmasını söylemeyi seçtim ve gürültü çıkarmamaya özen göstererek yanına ilerledim. Karşısına geçtiğimde elimi omzuna koydum ve çok hafif dürterek, "Ferman," diye fısıldadım.

Hemen gözlerini açtı. Elaya çalan ve beyazı kızaran gözleri beni bulduğunda birkaç kez kırpıştırdı. "Bir sorun mu var?"

"Oturur vaziyette uyuman hariç hayır," derken gülümsedim. "Yerini mi yadırgadın?"

"Buraya geldiğim günden beri yadırgayacak bir yerim yok aslında," diye yanıtladı. Ben esas ait olduğum yerin burası olduğunu düşünürken,

Ferman burada yatacak bir yeri bile olmadığını ima ediyordu. Ne diyeceğimi bilemedim. O da zaten bir şey söylememe fırsat vermeden ekledi. "Uyumuyordum, gözlerimi dinlendiriyordum."

"Uyutmayan günler..." dedim sessizce. Kendi halimi anımsadım. Geceleri ailemi düşünmekten başka bir şey yapamadığım zamanlar canlandı gözümde. O zamanlar burası bana bir dünya gibi değil çıkışını bulamadığım ve her an yutulabileceğim korkunç bir boşluk olarak görünüyordu. Kâbus gibiydi ve çok geçmeden bunun rüyaya dönüşeceğini hiç düşünemezdim. "Uyandığında, gözlerini kendi dünyanda açmayı dilediğin, yaşadığın her şeyin bir rüya olması için yalvardığın günler."

"Çok uzakta kalmış gibi konuştun," dedi Ferman. "Artık böyle düşünmüyor musun?"

Tebessüm ettim. Cevap vermeden önce yanına oturdum ve aldığım nefesimi sesli olarak bıraktım. "Ben buraya ait olduğumu düşünüyorum Ferman. Buraya gelişim bana sunulan bir seçenekti. İki dünyam vardı ve birini seçmem gerekiyordu. Bana verilmiş bu ömrü, nerede tüketmem gerektiğini seçmeliydim ve seçimimi yaptım."

Dudakları iki yanına doğru çok hafif açıldı. "Bu seçiminin aşkını bulmanla bir alakası var mı? Şu... prensle yani."

Gülümsediğimde Ferman'ın da tebessümü iyice yayıldı. Çenemin ucuyla onu işaret ettim. "Senin de gitmeyi bu kadar istemen aşkına kavuşmak için değil mi?"

Tebessümü çok hafif kırıldı, başını önüne eğdi ve sağ elindeki gümüş alyansı baş ve işaretparmağıyla tutup çevirirken, "Onu çok özlüyorum," dedi. Sesi titremişti. "Her gece onun sesini duymadan uyuyamazdım. En yorgun anımda beni dinç birine dönüştürürdü; en üzgün anımda dünyanın en keyifli adamı yapardı. O kadar tatlıydı, öyle neşeliydi ki girdiği her yer neşesiyle renklenirdi. Burası çok kasvetli ve ben Çisem'i en çok burada görmek istiyorum. Onu çok özledim Efsan, buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum." Yutkundu. "Hep kollarında ölmeyi isterdim, duyduğum son ses onunki olsun isterdim. Burada Çisem'den bihaberken ölüp gitmekten korkuyorum. Başucuma gelip toprağımı okşayacağı bir mezar bile olmayacak. Öldüğümü bile bilmeyecek. Belki kayıp sanacak, belki onu terk ettiğimi ya da kaçıp gittiğimi düşünecek. Belki arkamdan beddualar edecek, bir

başkasıyla evlenecek, hep hayalimiz olan iki katlı, mavi boyalı bahçeli evde o adamla oturacak. Çocukları olacak ve birlikte kararlaştırdığımız isimleri, o adamdan olan çocuklarına koyacak."

Diliyle dudaklarını ıslattı, buruk bir ifadeyle gülümseyerek kafasını salladı ve tekrar koltuğun sırtına yasladı başını. Kafasını bana çevirip, "Bunları düşünüp kendimi kandırıyorum aslında," dedi. "Çisem'e güveniyorum, sadakatine güveniyorum. Kendi gözleriyle cesedimi görene kadar benden vazgeçmez biliyorum. Ve sonra daha çok üzülüyorum, ben uzun yıllar burada kalırsam Çisem hayatını yaşayamayacak biliyorum."

Gözlerim sızlasa da ağlamamak için kendimi tuttum. "Senin gibi yani," dediğimde nefeslenir gibi güldü.

"Sana biraz ondan bahsetsem beni dinler misin?"

"Elbette," dedim hemen. "Böyle hikâyeleri dinlemeyi çok severim, hatta bu seni rahatlatacaksa seve seve dinlerim." Susuzluğum boğazımı tırmalayınca ekledim. "Ama önce kahve yapayım, ne dersin?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Olur."

Ferman'dan aldığım olumlu yanıt üzerine hiç beklemeden ayağa kalktım. Önce suyumu içtim, ardından yaptığım kahveleri tepsiye koyarak tekrar yanına gittim. Siyah kupamı ellerimin arasında tutarak tek ayağımı kalçamın altına koyup büyük bir ilgiyle Ferman'ı dinlemeye başladım.

Konuşmadan önce kahvesinden bir yudum aldı. Bardağı siyah sehpanın üzerine koyduktan sonra elini boynuna attı ve krem rengi tişörtün içinde saklı olan gümüş zincirli kolyesini çıkardı. Kolyenin ucunda gümüş bir halka vardı, tırnaklarıyla halkanın kilidini açtı. Önce kendi baktı içindekine, hafiften tebessüm etti, ardından bana uzattı. Merakla kolyeyi elime aldığımda içinde bir fotoğraf olduğunu gördüm. Yanaklarını birbirine yapıştırmış, gülen bir çiftin fotoğrafıydı. Erkek elbette Ferman'dı, yanındaki de Çisem'di hiç şüphesiz. Kızın kestane rengi saçları vardı, kâhkülleri ince kaşlarının üzerine kadar iniyordu. Saçlarıyla aynı renkteki gözlerine gülüşünün parıltısı sıçramıştı. Ön dişlerinden biri hafif çarpıktı ancak bu kusur kızın gülümsemesine gölge düşürmemişti. Çok güzel, sevimli ve doğal duruyordu.

İçimde tutamadan, "Çok tatlı görünüyor," dedim.

"Öyledir," dedi Ferman. Gözleri hâlâ fotoğraftaydı. Kolyeye bir zarar vermemek adına sahibine geri verdiğimde yeniden boynuna geçirdi ancak bu sefer tişörtünün içine koymadı.

Arkasına yaslanıp iç çekti, ela gözleri pencereden kışın hükmünü sürdüğü sokağa bakıyorken konuşmaya başladı. "Biz Çisem'le çocukluk aşkıyız," dedi. "Ondan iki yaş büyüğüm. Aslında aynı yetimhanede büyüdük, bu sayede birbirimizin ilk aşkıyken aynı zamanda ailesi de olduk. Birbirimizden başka sığınağımız, dert ortağımız yoktu. On sekiz yaşımda başka bir ilde kazandığım üniversite sebebiyle yurttan ayrıldım ama mesafeler bile bize engel olmadı. Ne benim aklıma bir başkası girdi ne de Çisem'in gözü benden başkasını gördü. Her gün konuşurduk, kavga etsek de aramızdaki buzları eritmeden uyuyamazdık. Kavga sebebi genelde ben olurdum," derken gülümsedi. "Birkaç dakika cevap vermese endişelenirdim, başına bir şey geldiğini düşünürdüm ve dönüş yaptığı an çıkışırdım biraz. Ama Çisem öyle iyi idare ederdi ki ne için kızdığımı bile unuturdum çoğu zaman ve yine ona olan aşkımla baş başa kalırdım. Onun aşkı yetim yüreğimin sahip olduğu en güzel duyguydu..." Omuz silkti. "Duygu..."

Buruk bir gülümsemeyle karşılık verdim ona ancak Ferman bana bakmadan konuşmaya devam etti. "Çisem, Zeyhan'da hemşireliği kazandı. Planlarımız içinde aynı üniversitede okumak vardı ancak üniversite şans işi bilirsin, sen tercihini yapıyorsun puanına göre program yerleştiriyor, filmlerdeki gibi bir şey yok, bizimki de kısmet olmadı işte. Sahi ne gülerdim tüm kadro aynı okulu kazandığında..."

Başını salladı. "Velhasıl, ben okulu bitirip beden eğitimi öğretmeni olduğumda Çisem'in okulunu bitirmesine daha iki yıl vardı. Zeyhan'a döndüm, Çisem'e benimle eve çıkmasını söyledim ancak o mesleğini eline alıp evleneceğimiz güne kadar bunu yapmak istemiyordu. Ona âşıktım ve fikirlerine saygı duyuyordum. Zaman geçti, ben spor salonunda eğitmenlik yapmaya başladım, maddi olarak iyi bir işe sahip oldum. Çisem hemşire oldu, güzel bir birikim yaptık. Kredi çektim, ev aldım bizim için, ödeyecektim her ay... Fakat aldığımız o evi bile gösteremedim ona. Buraya gelmeden bir gün önce teklif etmiştim evliliği, yüzüklerimizi o gün takmıştık. Buraya geldiğim günse evimizi gösterecektim..."

Elini yumruk yaptı, dişlerini sıktı. "Ben hayallerimi bıraktım Efsan, benim hayallerim dondu, hayatım dondu. Ne yapıyor bilmiyorum ne halde bilmiyorum. Gün geçtikçe yüzünü unutmaktan korkuyorum, sesi silinmeye başladı bile... Bazen duyduğumu sanıyorum ama rüya mı gerçek mi ayırt edemiyorum ve gerçekle yüzleşince bir kez daha yıkılıyorum. "Burası benim için bir dünya değil, süresi belli olmayan bir hapis. Çisem'in yanımda olmadığı her yer benim için bir hapis."

Elini alnına koydu, yüzünü avcunun içine sakladı. Sustu, omuzları sarsıldı. Küçük küçük iç çekişlerini duyduğumda ağladığını anladım. Kalbimin üstüne kocaman, demirden bir top oturmuş gibi hissettim. Boğazıma büyük bir yumru oturdu, gözlerim acıyla yandı. Elimi krem tişörtün sardığı omzuna koydum dostane bir tavırla, "Ferman..." dedim sessizce. Sesimin daha tok çıkabilmesini sağlamak amacıyla yutkundum. "Sevdiğim biri, 'Sadece ölümün çaresi yoktur. Ölümün izini bırakamadığı yerde her zaman umut vardır,' demişti bana, ben de senin gibi umutsuzluklarla boğuşurken... O an elimde yaşamak gibi bir gücün olduğunu fark ettim ve yaşamak için bir amacım olduğunu. Sen Çisem için yaşıyorsun, hâlâ hayattasın ve buradan çıkış ihtimalin var. Kendini yıpratma, kavuşacaksın sevdiğine. Sonra burada geçirdiğin günleri kötü bir kâbustan ibaret sayacaksın. Çisem'le o iki katlı mavi boyalı evinizde yaşayacaksın ömrünün sonuna kadar. Sakın umudunu yitirme."

Parmaklarıyla gözlerini sildi, burnunu çektikten sonra daha da kızaran gözleriyle tekrar bana baktı. "Ölüm yoksa umut var."

Tebessüm ettim ve yavaş yavaş başımı salladım. "Ölüm yoksa umut var."

☽

Dün akşam başlayan kar fırtınası, gece itibarıyla yerini sağanak yağmura bırakmış, sabahsa gökyüzünden ne kar ne de bir yağmur tanesi düşmüştü. Hava soğuktu ancak fırtınanın dinmesi ulaşımı kolay hale getirmişti. Bay Lefter'in odasında bitkilerle uğraşıyordum, haftanın son günü olduğundan yapacak pek bir işim yoktu. Ferman'la olan koyu sohbetim nedeniyle bitap düşmüştüm. Bu nedenle günün bir an önce bitmesini, derhal eve gidip soluksuz bir uyku çekmeyi diliyordum.

Bay Lefter'in dün gece üstüne beş tane yenisini eklediği bitki adlarını ansiklopedisine geçirirken iki saniyede bir esnememe engel olamıyordum. "Sarter," dedim ve bir kez daha elimi ağzıma kapatarak esnedim, sonrasında devam ettim. "Cilt bakımında kullanılabilir fakat ayarını iyi tutturmak gereki..." Tamamlayamadan tekrar esnedim. "Gerekir..."

Kelimeler birbirine girmeye başladığında hızla kafamı salladım, gözlerimi açamaz halde olduğumdan daha fazla bilincime direnemedim ve Bay Lefter gelene kadar biraz kestirmeyi seçip başımı masaya koyup gözlerimi kapattım.

Fakat ben daha bir saniye bile dinlenemeden odanın kapısı açıldı ve Bay Lefter'in tok sesi duyuldu. "Günaydın Bayan Efsan."

Elektrik yemiş gibi başımı masadan kaldırdım, gözümden akan damlalar nedeniyle nemlenen kirpiklerimi birbirine değdirdim birkaç kez üst üste. Ardından başımı eğip oturduğum sandalyeden kalkmak için hareketlendim. "Günaydın efendim, ben de isimleri not ediyordum."

Bay Lefter gülümsedi. "Nerede, rüyanda mı?"

Utanç içinde gözlerimi kaçırdım. Sandalyesinden bir adım sola kayarken, "Uyumuyordum efendim," diye açıkladım. "Sadece biraz dinlenmek istemiştim."

Siyah deri çantasını sarmaşıklarla süslenmiş ahşap masasının üzerine koyduktan sonra kolundaki antika saate baktı. "Sadece yirmi dakikadır burada olmalısın. Seni bu kadar yoracak ne yapmış olabilirim?"

Alaylı bir gülümsemeyle şenlenen yüzünü bana çevirdiğinde yanaklarımın ısındığını hissettim. "Efendim, elbette siz bir şey yapmadınız. Gece pek erken uyumadım."

Başını sallayarak, "Takılıyorum Bayan Efsan," dedi. Gülüşü silinmiş değildi. Önündeki ansiklopedisine baktıktan sonra, "Bir bakalım senin için ne yapabiliriz..." dedi ve çekildi. Raflarına doğru yürüdü, "Tüm gün bu halde durursan bir yerde uyuyakalabilirsin," deyip bir bitkinin önünde durdu. Bir iki yaprak kopardıktan sonra, "Dinçleştirici bir bitki çayına ne dersin?" diye sordu.

"Şu an başka bir şeye bu kadar fazla ihtiyacım yok sanırım."

Soluklanırcasına bir kahkaha attı, ardından benim için çayı hazırlamaya başladı. Uzaktan izlemek yerine yanına gittim ve üst

raftaki cam kupa bardaklardan iki tane çıkardım, "Ben içmeyeceğim," demesiyle Bay Lefter için çıkardığımı tekrar yerine koydum. "Hepimiz gece geç uyumuyoruz."

"Gençlik işte," deyip omuz silktim.

"Yaşlı olduğumu mu ima ediyorsun?" Demleme bardağına koyduğu yaprakların üzerine kaynamış su ekleyip bardağın kapağını çekti ve bitkinin suya rengini vermesini sağladı.

Dağınık bıraktığım saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Aslında değilsiniz, yani kırklı yaşlar pek yaşlı sayılmaz ama siz hayattan elinizi eteğinizi çekmiş gibisiniz. Tek hayatınız bitkiler olmuş."

Kaşlarını kaldırarak ağır ağır kafasını hareketlendirdi. "Doğru. Henüz bitkilerden bir zarar görmedim."

Bahsettiği şeyin anlamı, etrafında arkadaşlık yaptığı kişilerden zarar gördüğüne çıkıyordu. Aslında bu birçok insanda gördüğüm bir özellikti, o yüzden yadırgamadım. Fikirlerine saygı duyarak susmayı tercih ettim.

Bitki, özünü tamamen suya bıraktığında Bay Lefter çayı çıkardığım bardağa boşalttı, ardından gülümseyerek kaşlarıyla içmemi işaret etti. En ufak bir şüphe duymadan bardağı elime aldım ve içmeye başladım.

Bay Lefter ve onun bu gizemli odası ilk günler kadar rahatsız etmiyordu beni, sanırım alışmıştım. Kilitli odayı hâlâ göremememe rağmen artık pek de şüpheleneceğim bir şey olduğunu düşünmüyordum ki günlerdir bunun aksini söyleyebileceğim garip bir davranış yakalamamıştım.

İşim bittikten sonra Bay Lefter'le dersliğe girdiğimde gözüm elbette her zaman olduğu gibi en arka bölüme kaydı, Alaz'ı gördüğüm an sanki eğitim alanına onunla gelmemişim gibi yüreğim tekledi. Bay Lefter, gözleriyle bana dilediğim yere oturabileceğim onayını verdiğinde teşekkür amacıyla gülümseyerek başımı eğdim ve hızlı adımlarla yukarı çıktım. Beni izleyen hiçbir göze aldırış etmeden Alaz'ın birkaç sıra önünde oturan Mehsa'ya el salladım. Barın her zamanki gibi uyuyordu. Sonunda Alaz'ın yanına ulaştım. Kuray'ın göz kırpışına gülümseyerek karşılık verdikten sonra Alaz'ın yanındaki boş sandalyeye oturdum.

Terlememek adına şişme montumu çıkardım ve sandalyeme astım. Çantamı da montun üzerine astıktan sonra not aldığım defteri çıkarıp

sıranın üzerine bıraktım, kalemi ayraç olarak arasına koyduğum sayfayı açtım. Göz ucuyla sağımdaki Alaz'a baktığımda simsiyah gözleriyle hâlâ beni izlediğini gördüm ve elimde olmadan gülümsedim. Ama gülümsememin Alaz'a bulaştığını görmeden bakışlarımı tekrar önüme çevirdim. Tebessümüm silinmiş değildi, Alaz'ın etkisinden elbette çıkmamıştım. Derin bir nefes aldım, dirseğimi masaya koydum ve sağ yanağımı yumruk yaptığım elime yasladım.

Gözlerim öğretmen kürsüsünde dersini anlatan Bay Lefter'in üzerindeydi ancak onu ne görüyor ne de duyuyordum.

Alaz tek elini kaldırdığında gözlerim benden izin almadan ne yapacağını anlamak için elini takip etti. Saçlarıma uzanan eli, yüzümün sağına düşen ve böylelikle onun görüşünü kapatan saç tutamlarımı geriye attı, nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırdı. Eli geri çekildiğinde dersi dinlememe izin vereceğini düşündüm fakat öyle olmadı, başını bana yaklaştırdı ve dudakları neredeyse kulağıma değecek yakınlıkta durdu. "O dudaklar yalnızca benim için kıvrılsa keşke."

Vücuduma hoş bir elektrik yayıldı. Yutkundum ve ardından, "Endişelenme, kimseye sana olduğu gibi kıvrılmıyorlar," dedim sessizce.

Yüzüne bakmasam da gülümsediğini biliyordum.

Geri çekilmeden, "Bu gece benimle kalacaksın, değil mi?" diye mırıldandığında ona bakmadan dudaklarımı büktüm.

"Bilmem."

Biraz daha yaklaştı, elini belime atıp beni kendine çekti ve kaçmama izin vermemek için sıkıca tuttu. "Efsun..."

Göz ucuyla ona baktım. Kalbim ağzımda atıyordu. "Kalacağım."

Yine de eli gevşemedi. Beni bırakmadan dudaklarını saçlarıma değdirip, "Güzel sevgilim," dedi ve çekildi. Fakat ben yine de dersin sonuna kadar Bay Lefter'in anlattığı şeylerden birini bile kavrayamadım.

☽

Kulaklarıma çalınan zil sesiyle yükseldim beni içine çeken uykunun derin sularından. Bilincim açıldıkça kapı sesini daha net duydum ve uykumdan ayrılmam her geçen saniye daha kolay oldu. Alt ve üst kirpiklerimi birbirinden ayırıp loş ışığın aydınlattığı odada Alaz'a baktığımda onun da doğrulduğunu gördüm. Komodinin üzerindeki siyah

kapüşonlusunu alıp başından geçirdiğinde, "Neler oluyor?" diye mırıldandım mahmur sesimle.

"İyi bir şey olmuyor gibi," dedikten sonra bacaklarını yataktan sarkıttı. Elimi saçlarımın üzerine koyup komodinin üzerindeki saate baktığımda sabahın beşi olduğunu gördüm. Kasvet bugün yoğundu, Bay Lefter'in verdiği görevlerle başlayan mesaim geceye kadar sürmüştü ve ne ara uyuyup kaldığımı bile hatırlamıyordum.

Kapı hâlâ şiddetle yumruklanmaya devam ediyordu. Bunun üstüne Barın'ın, "Efendim," diye bağıran sesini duyduğumda uykumdan tamamıyla koptum. Hissettiğim endişe miktarı yükseldi.

"Barın!" dedim telaşla.

Alaz bana tepki vermeden hızlı adımlarla kapıya yürüdüğünde ben de beklemeden yataktan inip koşar adımlarla onu takip ettim. Koridora çıktığımızda Bars, Kuray ve Liva'yla karşılaştık.

"Ne oldu?" diye soran Kuray'a ellerimi kaldırarak, "Bilmiyorum," yanıtını verdim.

Nihayet kapıya ulaştığımızda Alaz hiç beklemeden kapıyı açtı. İçeriye bir rüzgâr doldu, ardından Barın ve Mehsa'yı gördüm. Üzerinde henüz mekânda giydikleri kıyafetleri vardı, saçları dağınıktı ve her zaman rahat görünen yüzlerini telaş ele geçirmişti. Onları böyle görmek yüreğimin göğsüme daha hızlı çarpmasına neden oldu.

Alaz, "Sorun ne Barın?" diye sorduğunda Barın tek elini kapı pervazına yasladı.

Saniyede bir sertçe soluklanıyordu. "Efendim," derken ağzından çıkan nefesler kelimesini böldü. Dudaklarını kapatarak yutkundu. Burnundan derin bir nefes aldı ve beklemeden ekledi. "Ferman yok. Hiçbir yerde yok. Kapıyı açık bırakarak gitmiş."

Kurduğu bu cümleyle beynime güçlü, demirden bir balyoz çarpmış gibi irkildim. Kendime hâkim olamadan, "Ne?" diye bağırdım ve o anda bütün gözlerin benim üzerime dikilmesine sebep oldum. "Nasıl? Ne zaman?"

"On ikiye doğru uyudum ben. Mehsa eve geldiğinde fark ettik yokluğunu. Gitmiş." Hemen Alaz'a baktı. "Ruhlupusların işi olabilir, son günlerde daha çok dalgındı."

Ayaklarımdaki tüm gücün çekildiğini hissettim. İçime kocaman bir kasvet bulutu dolmuştu, gözlerim sızladı. İçime çektiğim nefesin bana yetmediğini hissettim. "Ne yapacağız?" diye sordum. Bir cevap gelmediğinde Alaz'a baktım. "Alaz? Onu arayacaksınız, değil mi? Ona bir sözüm var, onu bulmamız lazım."

Bir an cevap vermedi. O birkaç saniyelik sessizlik benim için bir ömür gibiydi. Olumsuz bir yanıt vereceğinden korkuyordum. Alaz'ın Ferman'ı umursamama, onu kaderine terk etme düşüncesiyle kavruldum. Hem ağlamak istiyor hem de dinç durmak için çabalıyordum. Olumlu bir yanıt almasam bile burada öylece beklemezdim, gerekirse ben girerdim ormana bir şekilde Ferman'ı bulurdum.

Alaz'ın ölüm gibi gelen sessizliği, ifadesini çözemediğim yüzünü Mehsa'ya çevirmesiyle son buldu. "Mehsa, sen içeri geç." Sonrasında Liva'ya baktı. "Liva, sen kızların yanında kal." Ve erkekler için ekledi. "Karanlık ormana gidiyoruz."

Bars itiraz edercesine, "Alaz..." diye atıldığında Alaz onun cümlesini tamamlamasına fırsat vermedi.

"Ormana gidiyoruz Bars. Ferman'ı bulacağız."

Bu, Alaz'ın ormana gitmek için dışarı çıkmadan önce söylediği son şey olmuştu.

Sonrası benim için acı veren saatlere dönüştü. Liva ve Mehsa'yla salondaydım, yerimde oturamıyor, iki dakika otursam üçüncüsünde ayağa kalkıyor ve odada volta atmaya başlıyordum. Uykunun zerresi yoktu gözlerimde, aklım tamamen Ferman'daydı. Konuştuğumuz son gece bana anlattıkları beynimde dönüp duruyordu. Gözleri parlayarak sevdiği kızı anlatışı çıkmıyordu aklımdan. Hep kollarında ölmeyi istedim demişti, ölmeden önce duyduğum son ses onunki olsun isterdim demişti...

Hayır, şimdi olmazdı.

Bu şekilde ayrılamazdı tek sevdiğinden, ailesinden. Ondan bu kadara ayrıyken olmazdı, son kez kokusunu solumadan son nefesini veremezdi, hayır.

Ürperdim.

Kolyesi geliyordu aklıma. Çisem'i bana gösterişi... Onun resmine bakarken yüzünde peyda olan içten, yarı açık gülümsemesi... Onu anlatırken sesinin aldığı yemyeşil tını...

Daha dün konuşmuştuk onunla bu konuları, daha dün gece anlatmıştı sevgisini bana. Daha dün duymuştum kendi ağzından ölmek istemediğini. Vuslatı nasıl iple çektiğini kendi kulaklarımla duymuş, şahit olmuştum. Gözlerim doluyor, yaşlar yanaklarımdan süzülmek için can atıyordu fakat ağlamayı kaybetmenin bir göstergesi olarak görmüştüm hep. Sanki ağlarsam ölümünü kabullenmiş olacaktım. Yapamadım bu yüzden.

Düşüncelerle boğuşurken parmaklarımla alnımda ritim tutuyordum. Hayat bu kadar acımasız olmamalıydı. Ölüm bu kadar gaddar davranmamalıydı. Vedasız ayrılıklar yaşanmamalıydı.

İyi düşünmeye çalışıyordum. Ferman güçlü bir adamdı, burada gördüğüm erkeklere kıyasla çoğundan daha kuvvetli görünüyordu. Eğer bir ruhlupusla karşılaştıysa, zor biliyordum ama belki de gelmişti üstesinden. Bir kaslanla karşılaştıysa korkmuyordum çünkü insandı, gözlerine baksa da bir şey olmazdı. Ona saldırdıysa da Ferman korumuştu kendisini bir şekilde belki de. Raganalar zaten sadece kadın kanıyla besleniyordu...

Ya da kimbilir Dorsa gibi biri çıkmıştı onun da karşısına, kurtarmıştı onu karşılaşacağı tehlikelerden.

Belki de hiç kötü bir şeyle karşılaşmamıştı, sızıp kalmıştı bir ağaç kovuğunda...

Bunların hepsi olumlu fikirlerdi, iyi düşünmek ve bunların gerçekleşeceğini umarak kendimi rahatlatmak istiyordum. Ancak içimde bir yerde öyle büyük karamsarlık vardı ki bu fikirlerin hiçbiri onu aydınlığa çevirmeye yetmiyordu. Ferman'a, içinde diri tutmasını söylediğim umut bugün benim içimde sönmüş gibiydi, ışığını hissedemiyordum.

Salonun ortasında bir ileri bir geri adımladığım saatlerin sonunda işittiğim kapı sesiyle heyecanlandım. Bununla yetinmeyip ayağa kalkan Mehsa ve Liva'yı bekleyemeden kapıya doğru yürüdüm. İçeri giren Alaz'ı gördüğümde göğsüm korkuyla yükseldi. Siyah kıyafetleri yer yer çamurla lekelenmişti, esmer yüzünün birkaç noktasında çamur izleri vardı ve saçlarından akan yağmur suları kaşından çenesine doğru kirli bir iz bırakmıştı.

Ona bir soru sormadan küt küt atan yüreğimle arkasından içeri giren, Alaz'dan bir farkları olmayan Bars, Kuray ve Barın'a baktım. Gözlerim büyük bir beklentiyle durdu biraz daha açık kalan kapıda.

Çenemi kaldırıp dikkatle dışarıyı inceledim, ardından büyük bir heyecanla, "Ferman?" diye seslendim.

Sesime bir yanıt gelmediği gibi, dışarıyı görmek istediğim kapı Batın tarafından kapandı ve o tok kapanış sesi kulaklarımda bir ölüm fermanı misali yankılandı. Dudaklarım seğirdi, içimde büyük bir titreme baş gösterdi. Kırpıştırdığım gözlerimi güçbela çevirdim tekrar Alaz'a. "Ferman nerede?"

Yanıtı duymak isteyip istemediğimden emin değildim çünkü içimdeki yangını biliyordum, bu hayra alamet değildi. Bu bir ölüm sancısıydı, kulaklarımda ağıtları yakılıyordu. Ruhum onu hissediyordu.

Alaz attığı üç büyük adımla tam karşıma geçti. Yine üzerinde kurumuş çamur lekeleri olan yumruk yaptığı elini havalandırıp bana doğru uzattı ve ters çevirerek avcunu açtı. Zinciri ve gümüş kapağı kuruyan kan ve çamurla kirlenen bu kolye Ferman'ın bana dün gece boynundan çıkarıp gösterdiği, içinde Çisem'iyle olan fotoğrafının bulunduğu kolyeydi.

Başımdan aşağı kovalarca buz döküldü sanki. Kalbimde açılan oyuk büyüdü, art arda iç çektim kolyeye bakarak. Her şey ağır çekime girdi, görüşüm ıslak gözlerim nedeniyle bulanıklaştı.

"Ferman artık bizimle değil Efsan."

Alaz'ın kurduğu bu cümle, anladığım fakat kendime itiraf edemediğim gerçeğin sert bir tokat gibi yüzüme çarpmasına neden oldu. "Çisem'e kavuşacaktı..." dedim belli belirsiz. "Onun kollarında ölmek istediğini söylemişti..." Dilimle dudaklarımı ıslatıp gelişigüzel başımı salladım. "Son duyduğu sesin onunki olmasını istediğini söylemişti."

"Efsan..."

Alaz'ın eli omzuma değdi lakin gözlerimi çevirip ona bakamadım bile. "Kitabı bulacaktım..." Yutkunmaya çalıştım fakat boğazımdaki koca yumru buna mâni oldu. "Onu gönderecektim. Aileme onunla haber yollayacaktım."

"Güzelim..."

Alaz'ın eli çeneme değdi. Yine tamamlamasına izin vermedim sözlerini. "Hayır," dedim çaresizce. Kanın metalik bir koku bıraktığı kolyesine yeniden baktığımda acıyla sızlayan gözlerim iyice sulandı, saatlerdir tutmaya çalıştığım gözyaşlarım gözpınarlarımı doldurdu. Haylaz

bir çocuk gibi ayağımı yere vurarak, "Hayır ya, hayır!" diye bağırdım ve tek başıma ayakta kalacak gücüm olmadığından Alaz'ın kollarına sığındım, yüzümü göğsüne gizleyerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Artık biliyordum ki ölüm izin istemezdi. Ölüm sinsi bir şekilde gelir, canını almak istediği bedene gizlice siner, ona son dileğini sormadan, rızasını almadan ruhu bedenden çekip çıkarırdı.

☽

Hayatın dışında kaldığım için üzülmüştüm yıllarca. Tanıdığım, bağlı kalamadığım arkadaşlarımın olmayışı beni yaralamıştı hep. Etrafımda sadece ailem olunca okuduğum kitaptaki, izlediğim dizi ve filmlerdeki hayata özenirdim. Çok güzel arkadaşlıklar vardı, aşk vardı, hayat vardı. Ben o dört duvar arasında hapisken, hayatı yaşayamadığımı düşünürdüm kabuğumun içinde. Şanssızdım güya...

Fakat o zaman çok insan tanımadığım gibi, çok acı da çekmiyordum.

Şimdinin aksine...

Ferman öleli...

Bu cümle zordu ve söylemesi de alışması kadar güçtü.

Ferman aramızdan ayrılalı dokuz gün olmuştu. Geldiği günden beri çok bir iletişimimiz olmamasına rağmen onu ailemden biri gibi sahiplenmiştim. Onu dünyaya gönderecektim, hatta aileme onunla haber gönderecektim. Ben nasıl burada bir düzen kurduysam Ferman'ın da ait olduğu dünyada sevdiği kızla istediği hayatı yaşamasına yardım edecektim. Kitabı onun için arıyordum artık ve şimdi beni kitabı bulmaya şevk edecek hiçbir emelim kalmamıştı. Bir mezarı bile olmayan Ferman'ın ondan yadigâr olan kolyesi boynumdaydı ve bundan sonra onun için yapabileceğim tek şey bu kolyeye sahip çıkmaktı.

Öte yandan hayatın ne kadar kısa olduğunu fark etmiştim.

Her şey için kısaydı; ayrılık, öfke, küskünlük ve sevmek için bile kısaydı.

Yeni yeni toparlayabildiğim aklımdaki karamsar düşünceleri bir kenara bırakmayı deneyerek içini istenilen kokteyllerle doldurduğum bardakları tepsiye koydum. Ferman'ın ölümüyle kafamı bir şeylerle meşgul etmeye daha çok ihtiyacım olmuştu. Ölüm çok ağırdı ve ben

bunu kolay atlatamıyordum. Evde kaldığım anlarda –özellikle Alaz yanımda yoksa– duvarlar üstüme geliyormuş gibi hissediyordum. Çalışmaksa muhteşem bir terapiydi, bu şekilde alışabilmiştim ölümün beraberinde getirdiği o yokluk hissine.

Sıkılan içimi rahatlatmak amacıyla derin bir nefes aldım, aldığım nefesi yavaşça ağzımdan bıraktım ve tepsiyle arkamı döndüm. Fakat döner dönmez şu günlerde görmeyi en son bile istemeyeceğim o tanıdık yüzle karşılaşınca duraksadım. Tüm kanım çekildi sanki.

Sara Halya, dolgun dudaklarına yerleştirdiği ukala gülümsemesi ve kısık yeşil gözleriyle bana bakıyordu. Alaz'ın doğum gününden beri onu görmemiştim ve şimdi karşımda olması Ferman'ın ölümünden sonra güçbela topladığım enerjimi anında tüketmeyi başarmıştı.

Bozuntuya vermeden ilerledim. Sara'nın sağ tarafında bulunan iki adama istedikleri kokteylleri sunduğumda adamlar bana içten bir teşekkür sunmayı ihmal etmedi. Onlara nazik bir tebessüm göndermemin ardından buraya oyun oynamaya ya da dövüş için bahse girmeye gelmediği bariz belli olan Sara Halya'ya döndüm ve mecburen, "Ne içersiniz?" diye sordum. Bunu çalışma arkadaşlarımdan birinin yapmasını isterdim fakat hiçbiri etrafımda değildi.

Dudaklarını büzüştürüp düşünüyormuş gibi yaptı. Ardından, "Mango, ananas," diye yanıtladı. "Buzlu olsun, dışarıdaki havanın aksine içimdeki heyecan sebebiyle fazla sıcak hissediyorum."

Benimle muhabbet etmeye çalıştığını anlamak için üstün zekâlı olmaya gerek yoktu fakat Sara'ya istediğini vermeyecektim. Ne yapıp ediyor, bir şekilde sinirimi bozacak bir şeyler gevelemeyi beceriyordu, en mantıklısı muhabbeti ilerletmesine fırsat vermeden ondan ayrılmak olacaktı. Bundan dolayı söylediğine en ufak bir tepki vermeden tezgâhın altından bardağı çıkardım, içine buz kutusundaki buzlardan bir ölçek attım ve hazır bulunan içeceği bardağa boşalttım. Turuncu ve yeşil renklerinin birbirine geçerek iştah açıcı bir görüntü oluşturduğu içeceği Sara'nın önüne koydum ve gülümseyerek başımı sallayıp ondan uzaklaşmak adına hareketlendim.

"Alaz nerede?"

Beni rahat bırakmaya niyetli değildi. Yerime geçmelerini işaret etmek için gözlerimle Helen, Barın ve Mehsa'yı kontrol ettim ancak

mekân kalabalıktı. Üçünün de işinin başından aşkın olduğunu görünce çaresizce tekrar Sara'ya dönmek zorunda kaldım. "Burada değil."

"Ah, günlerdir de uğramıyor olmalı," dedi yükselen müzik yüzünden biraz daha bağırarak. Aslında söylediği doğruydu, günlerdir uğramıyordu. Üstelik bu defa geceleri de gelmiyordu. Sarayda işleri olduğunu söylemişti. Kitabı bulmak için uğraşıyordu ve ben de üstüne gitmiyordum pek.

Sara'yı sadece gözlerimle onayladım. "Başka isteyeceğin bir şey yoksa işimin başına dönmeliyim."

Yeşil gözleri barmen masasının etrafında gezindi. "İş mi? Benden başka seninle ilgilenen yok gibi."

Etrafa baktığımda gerçekten herkesin kendi halinde takıldığını gördüm. Bana bir işaret yapan yahut azalan içeceğini tazelememi isteyen biri yoktu. Kaçamayacaktım. Yine de, "İçecekleri kontrol etmem gerekiyor," dedim.

"Konuşalım biraz, çok acele olmasa gerek. Baksana tek başımayım, sıkılıyorum."

Nefes aldım, aynı nefesi küfredercesine dışarı bıraktım. Avuçlarımı masaya yaslayıp omuzlarımı düşürerek Sara'yı izlerken bezgin bir tavırla sordum. "Ne istiyorsun Sara?"

"Kötü bir niyetim yok canım," derken tekrar gülümsedi. "Artık aramızdaki buzları eritme vaktinin geldiğini düşünüyorum. Eminim ki Alaz da bunu ister."

Alaz'ın adının onun dudaklarından çıkması kanımın daha sıcak akmasına neden oluyordu. Öyle ki sırf Alaz dedi diye içimde kaynayan güç bilekliğime ısı yaymıştı ve tüm gücümü Sara'nın üzerinde kullanmayı istiyordum.

Elbette yapmadım çünkü bunun bana bir faydası olmazdı.

Eh, faydayı ya da zararı daha ne kadar düşünebilirdim onu da bilmiyordum.

İrademi sağlam tutmayı deneyerek, "Sen, benimle arandaki buzların erimesini istiyorsun," dedim dalga geçer gibi. "Samimi değilsin," diye ekledim gözlerinin içine baka baka. "Bir an evvel gerçek hislerini dök ortaya. Yine neler çeviriyorsun Sara Halya? Bugün neler var planında, kaslandan sonra ruhlupus saldırısı mı? Birazdan mekânı yeni yaratıklar mı basacak yoksa? Eğer aklından öyle şeyler geçiyorsa

bilmeni isterim ki bu kez sır olarak kalmaz. Bu kez o kadar sakin de kalmam."

Gülümsemesini düşürmeden gözlerini kırpıştırdı. "Alaz'ın yanında kala kala büyük bir özgüven gelmiş sana."

Başımı salladım. "Sağ olsun, beni cesaretlendirmek konusunda hiç geri durmuyor."

Sara'nın yüzündeki sinir bozucu gülümsemenin bu söylediğimle kırılmasını bekledim ancak değil kırılmak anlık bir değişime bile uğramadı. Onun yerine gayet rahat bir tavırla kan kırmızısı ojeyle renklendirdiği upuzun tırnaklarıyla önündeki bardağı tutup kaldırdı ve kokteylinden bir yudum aldı. Bardağı masaya koyarken diliyle dudaklarını temizleyip, "Her neyse," dedi gayet sakin bir tavırla. "Buraya seninle tartışmak için değil, artık iyi anlaşmamız gerektiğini söylemek için geldim. İkimiz de aramızda bir rekabet olduğunu biliyorduk. Ve ne yalan söyleyeyim bir ara Alaz'ı gerçekten sana kaptıracağımı düşündüm."

Yine insanın asabını bozacak bir konuşmaya başlayacağını iyice tescilleyerek ona bakmayı sürdürdüm. "Seni hiçbir zaman rakip olarak görmedim Sara ve Alaz'ı birine kaptırmak gibi bir endişem yoktu." En azından Sara Halya'ya... Ya da en azından onun böyle düşünmesini istemiştim.

"Eh, ulaşılmaz bir rakip olduğumdan görmemiş olabilirsin gayet tabii. Hiçbir kız beni karşısına almak istemezdi." Ona ters ters bakarak sabır diler gibi iç çektim. Bu sırada Sara Halya konuşmayı sürdürdü. "Ama yine de madem Alaz'ı bana kaptırmak gibi bir endişen yoktu, artık bu haberi en ufak bir vicdan azabı duymadan söyleyebilirim." Gülüşü, sırıtmaya dönüştü. "Alaz'la evleniyoruz."

Sara'nın bana kendisini "Alaz Şahzade'nin müstakbel karısı" olarak tanıttığı günü anımsadım, başından beri kendini inandırdığı bu mevzuya artık sazan gibi atlamıyordum. Ve elbette Alaz'ın böyle bir işe kalkışmayacağına da adım kadar emindim. Sara bir kez daha sinirimi bozamadı. Bu sefer gülümseyen ben oldum. "Peki bundan şeyin haberi var mı?" diye sordum. "Alaz'ın."

"Aslında en son benim haberim oldu," dedi Sara yapmacık bir hevesle. "Günler öncesinde Alaz sevgili kralımıza kararını bildirmiş. Dün de babam bana nişan için gün belirlememiz gerektiğini söyledi. Bir

anda böyle bir haber almayı hiç beklemiyordum, inanır mısın? Yani, önünde sonunda evlenecektik ama daha vaktimizin olduğunu düşünüyordum. Nişan günü için ortak bir karara varılacakmış. Nasıl heyecanlıyım tahmin bile edemezsin!"

Öyle ciddi konuşuyordu, ifadelerini bile makyajla oluşturduğunu düşündüğüm yüzünde öyle samimi, öyle yalan gözükmeyen bir tavır vardı ki bir an inanacak gibi oldum. Bilekliğimin ısı derecesi kaynama noktasına ulaştı, yüreğim tekledi. Midem kusma arzusuyla kasıldı ve derin bir nefes almak zorunda kaldım. *Kendine gel Efsan,* diye uyardım kendimi. *Bunu ilk kez yapmıyor, kendine gel. Alaz'a güveniyorsun, o öyle bir şey yapmaz. Seni yarı yolda bırakmaz. Bu kız yalan söylüyor ve yine bir iş çeviriyor, her zaman yaptığı gibi.*

Sakin kalmayı deneyerek yine soluklandım. Ardından usta bir oyunculukla gülümsedim. "Ne mutlu sana," dedim zoraki çıkan sesimle, hemen sonra sesimi de toparladım. "Adına ne kadar sevindim anlatamam. Şimdiden nişanınız için kıyafet bakmalıyım. Bana bunun için zaman vermeye ne dersin?"

"Kesinlikle bakmalısın. Alaz seni davet etmek isteyecektir. Sahip çıktığı bir sığıntısın en nihayetinde. Benim de sana alışmam gerekiyor."

Bilekliğim tenimi yaktığında acıyla inlememek için dişlerimi sıkıp tezgâhın altındaki elimi yumruk haline getirdim. Tebessüm etmeye çalışarak, "Hı-hım," dedim. "Kesinlikle öyle."

"Dalga geçtiğimi sanıyorsun," dedi Sara büyük bir özgüvenle, ardından çenesini kaldırıp daha dik bir bakışla baktı yüzüme. "Ama ben ciddiyim Efsan. Oyun biti ve bu oyunun galibi benim."

Bedenimde kol gezen sıcaklık yüzüme de yayıldığında irademi sağlam tutmak artık daha zor bir hale gelmişti. Sara bunu anlamış gibi yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Tiksindiğim yeşil gözleri bana daha yakından bakarken gülümsemesi yok oldu, kırmızı rujlu dudakları yeni cümlesi için aralandı. "Doğum gününde beyaz giyen sen oldun fakat Alaz için gerçek beyazı giyen ben olacağım. Ve o zaman ilk dansı, hatta bundan sonraki hiçbir dansımızı sana bırakmayacağım."

Söylediklerinin ardından bana başıyla selamı verdi ve önündeki bardağı elinin tersiyle itip devrilmesini, içindeki sıvının zemine

dökülmesini sağladı. Bardak yere düşüp kırıldığında Sara o tiksinç ifadesi ve zafer kazanmış gibi bir edayla arkasını dönüp dans eden çiftlerin arasında kayboldu.

Kendimi tutmam gerekiyordu.

Gücümü dışarı çıkarmamalıydım.

Manipüle etmeye çalışıyordu.

Ona inanmıyordum, hayır. İnanmayacaktım da. Alaz bana âşıktı. Ben Alaz'ın düşlerindeki kızdım. Sara'dan hoşlanmadığını biliyordum. Üstelik aramız da bu kadar iyiyken neden onunla evlenmek gibi bir seçim yapardı ki? Elbette yalan söylüyordu. Bu defa bir saflık yapmayacak, Sara'nın oyununa gelmeyecektim. Nora'nın ben olduğumu anlamıştı ve kıskançlıktan ne yapacağını şaşırmıştı. Evet, kesinlikle öyleydi.

"Onun ne işi vardı burada?"

Mehsa'nın sesini duymamla gözlerimi nihayet Sara'nın gittiği yerden ayırdım ve arkadaşıma baktım. "Mehsa, bana içecek bir şey öner. Şu... kafa dağıtan iksirlerden bahsediyordun ya? Hangileriydi onlar?"

Mavi gözleri kocaman oldu. "Efsan saçmalama, onlar çok ağır. Ağır yaralı hastalarda ilaç olarak dahi kullanılıyor. Gün içinde kullanıma uygun değil. Zaten kapanış saati geldi sayılır, geç dinlenme odasına uyu."

"Uyuyamam, kendimi biliyorum. Kafamı dağıtmam gerekiyor, Alaz gelene kadar Sara'nın aklıma soktuğu düşüncelerden uzaklaşmalıyım, yarım bardak... Hadi."

"Sara mı?" dedi hayretle. "Ferman için istiyorsun sanmıştım. Sara seni bu kadar etkileyecek ne söylemiş olabilir?"

Mehsa'ya dik dik bakarak, "Evleneceklerini söyledi," dedim pat diye. "Alaz'ın nişanı onayladığını, gün belirleyeceklerini söyledi. Bir de düğünlerinde giyeceğim kıyafet için renk seçmem gerektiğini... Ah, dur bir dakika... Bunu ben söylemiş olabilirim." Gözlerimi devirdim.

"Bekle bekle." Kaşlarını çattı. "Ne dedin sen? Evlenmek mi? Doğru olabilir mi?"

"Elbette olamaz!" diye bağırdım. Sonra sesimin fazla çıktığını düşünüp etrafıma baktım. Birkaç kişinin kafasını kaldırıp bana baktığını gördüğümde boğazımı temizledim ve daha alçak bir sesle konuştum. "Sara doğum gününde beni tanımış. Muhtemelen gururuna yediremedi, beni bozmak için geldi ve gitti işte."

Durumu anlayan Mehsa, "Haaa," diyerek başını arkaya attı. Ardından gözlerini kısarak, "Sinsi!" dedi. "Arkadaşım olmana rağmen ben bile zor tanıdım, nasıl anlamış bu? Pes, gerçekten pes!"

"Öyle işte, kendi ağzıyla söyledi. 'Doğum gününde beyaz giyen sen oldun ama Alaz için gerçek beyazı ben giyeceğim,' dedi. 'Bundan sonra tüm danslarını benimle yapacak,' dedi."

Söylediklerini dillendirmek vücuduma bir elektrik şoku yeme etkisi oluşturdu. Öyle yanıyordum ki biri tenime dokunsa alev alırdı.

Mehsa yapay bir kahkaha attı. "Kudurmuş kudurmuş. Ay Efsan, sen de ne takıyorsun o kıskanç şişme suratın söylediklerini? Kendi ağzınla söylüyorsun işte, kıskandığından yapmış."

"Öyle, öyle ama... O kız şeytan Mehsa. Beni etkisi altına aldı. Ne moral kaldı ne bir şey. Görüntüsünü de ses tonunu da söylediklerini de atmak istiyorum zihnimden." Sesimi biraz daha alçalttım ve kulağına doğru yaklaştım. "Ayrıca gücüm dolup taştı. Birine patlamaktan korkuyorum, kendimi dizginlemem lazım."

"Ayy, sakın!" dedi, ardından dudaklarını birbirine bastırıp kararsız gözlerle beni inceledi.

"Ben de bunu diyorum işte! 'Sakın!' Sakınmam için iksir içip kafamı dağıtmam gerekiyor. Hadi Mehsa yoksa çıkaracağım bilekliği. Yakıyor."

Elini saçlarına atıp başını kaşıdı. "Doğru olan ne karar veremiyorum!"

"Bana iksiri vermen." Ona doğru bir adım daha attım. "Mehsa, Ferman'ın ölümüyle zaten pek iyi günler geçirmediğimi biliyorsun. Şimdi de Sara... Kafamı dağıtmam gerekiyor. En azından birkaç saat şu düşüncelerden uzaklaşmayı hak etmedim mi?"

Dudakları hüzünle aşağı doğru büküldü. "Ettin tabii canım benim..." Duygusal bir tavırla başımı salladım. Mehsa işaretparmağını kaldırıp salladı. "Sadece yarım bardak ama fazlası yok!"

İkna etmenin verdiği rahatlıkla omuzlarımı indirdim. "Tamam."

Birlikte arkamızda kalan gizli iksir bölümüne ilerledik. Eğilerek alt rafı açtı, içinde zümrüt yeşili bir sıvı bulunan kristal şişeyi eline aldı. "Bu iksiri genelde büyük bir ayrılık ya da ölüm yaşayanlar ister," dedi. "Anlık olarak bir şeyleri unutmaya birebir çözümdür. Eh, Sara Halya etkisi ölüm ve ayrılıkla eşdeğer, hatta daha beter olduğunu düşünürsek

böyle bir şey istemekte haklısın. Fazla alımında sersemletir; davranış bozukluğu yaşar ve kontrolü kaybedersin."

Gülümsedim. Fakat keyif dolu bir gülümse değildi bu. Mehsa şişenin tıpasını açtı, kristal bardağın yarısını yeşil sıvıyla doldurup bardağı bana uzattı. "Yoğun bir nane tadı var, ağzı yakar. Ben denemeye çalıştığımda kusmuştum."

Söylediğine aldırış etmeden, yine de çok da hissetmemek için burnumu tıkayarak iksiri tek dikişte içtim. Tüm sıvıyı yutup nefes almak için burnumu açtığımda inanılmaz yoğunlukta acı tadını hissettim. Sanki nane ağzımdan girmiş ve tüm bedenime nüfuz etmişti. Önce kaynar bir etki hissettim, ardından bu sıcaklık yerini soğukluğa bıraktı ve tüm uzuvlarıma buz atılmış gibi irkildim.

Yaşaran gözlerimi kırpıştırdım ve birkaç damlanın yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim. Hâlâ yanan boğazımı rahatlatmak amacıyla öksürürken Mehsa'ya baktım.

"Çok hızlıydın," dedi gözlerini kırpıştırarak.

Bir yanıt veremeden ona bakmaya devam ettim. "Efsan," dedi.

Gözlerini kırpıştıran ben oldum bu defa. Mehsa'nın sesi önce sağ kulağımda, sonra sol kulağımda yankılandı. Bir an çift görür gibi oldum ama iki üç saniye sonra düzeldi. "Sersemledim bir sanki."

"Eh, düşündüğüm kadar kötü olmadın."

"Bence de," diyerek başımı salladım. "Bak, Sara hâlâ aklımda. Cık," diyerek başımı kaldırdım. "Olmadı bu, biraz daha içmem gerekiyor."

Mehsa, "Hayır," diyerek şişeyi elimden alacaktı ki ondan önce kaptım iksiri ardından elini bana uzatan Mehsa'dan kaçmak adına ona arkamı dönüp birkaç adım uzaklaşarak iksir şişesini kafama diktim. Birkaç yudum içmiştim ki Mehsa bir anda atlayıp daha fazla içmeme fırsat vermeden şişeyi elimden aldı. "Efsan sen ne yaptın?"

Durdum.

Ne kadar öyle boş boş durduğumu bilmiyordum.

Kulaklarımdan duman çıkıyordu, gözlerimdense yaşlar boşalıyordu. Acının farkına vardığımda ellerimi kulaklarıma kapattım. "Dumanlaaaaaaaaar!" diye bağırdım. "Anneeeeee! Kulaklarımdan duman çıkıyor. Çuf çuuuuf! Tren gibi. Tren mi oldum ben? Tren bacası!" Bir yandan durmadan konuşuyor, bir yandan kahkaha atıyordum.

"Neredeyse bir şişe Jersin İksiri içersen duman çıkar tabii. Dua et kıçından çıkmıyor!"

Ellerimi kulaklarımdan ayırmadan bana ağır gelen başımı indirdim ve Mehsa'nın suratına baktım. Gözlerimi kırpıştırdım. Mehsa'dan tam iki tane vardı. Gözlerimi kapatıp açtığımda sayı üçe çıktı. Bir daha kapatıp açtığımdaysa dört oldu. "Mehsa, sen bir tane değil miydin ya? Yandık!"

"Efsan, iyi misin?"

"İyi mi?" diyerek içimden geldiği gibi kahkaha attım. "Süperim! Süper. Süper lanetli in..."

Ağzıma kapanan ellerle söyleyeceklerim içimde hapis kaldı. "Efendimiz Alaz beni bu sefer kesin öldürecek!" Kolum bana ait eller tarafından çekiştiriliyor ancak içinde karıncaların gezindiği bedenim o ellere uyum sağlamamak adına direniyordu. "Efsan, dinlenme odasına girmemiz gerekiyor. Hadi kardeşim, benim için."

Gözlerim beşiz Mehsa'da değil de bulunduğumuz alanın dışında deliler gibi dans edenlerdeydi. Kolumu sertçe ondan çektim ve koşar adımlarla dans edenlere doğru gitmeden hemen önce, "Dans edeceğim, bırak beni!" dedim Mehsa'ya. "Oturmaya mı geldik?"

Gökyüzünde süzülür gibi büyük bir arzuyla dans edenlere doğru giderken sıcak havadan dolayı beni yakan ceketi üzerimden çıkarıp gelişigüzel fırlattım ve yalnızca siyah büstiyerimle kaldım. Çalışan kısmını müşterilerden ayıran ahşap kapıya elimi atıp kapıyı hafifçe araladığımda çıkmak için ilk adımımı attım. Fakat ikincisini atamadan etten kemikten bir duvarla karşılaştım.

"Efsun?"

Sun... Sun... Sun...

Bir kelime başımda defalarca tekrar ediyordu. Gözlerimi açıp etten kemikten duvarıma baktığımda yüzümde alışageldik bir gülümseme canlandı. Gözlerimden kalpler yükseldi. "Yaaaa. Benim kalbimin prensi de gelmiş... Hem de iki tane."

Başımı arkama çevirdim ve Mehsa'ya bakarken, "İkisi de benim!" diye bağırdım. Sonra tekrar Alaz'a döndüm. Kollarımı boynuna doladım. "Benimsin, değil mi yakışıklı?" Ben sorar gözlerle onu izlerken onun bakışları benden ayrıldı, kaşları gözlerinin üzerine indi ve başı sağ omzuna doğru eğildi.

"Ne içti?"

"Neredeyse bir şişe... Jersin İksiri efendim."

Ben onu öpmeye çalışırken Alaz başını çekmekle meşguldü. "Ne?" diye bağırdı.

O sırada ben dudaklarımı yanağına bastırdım. "Ne güzel kokuyorsun ya sen, yerim!"

Alaz'ın bakışları bir an bana değse de ilgisi hâlâ Mehsa'daydı. "O içerken siz neredeydiniz?"

"Efendim, yemin ederim hepsi Sara Halya'nın suçu. Buraya gelip saçma sapan sözler söyleyerek Efsan'ın moralini bozdu. Kız da ne yapsın, unutmak istedi biraz. İksir isteyince... haline acıdım. Yarım bardak olur ancak dedim ama beni dinlemeden tüm şişeyi kafasına dikti. Yemin ederim benim bir suçum yok efendim!"

"Sara buraya mı geldi?"

Dudaklarından dökülen Sara kelimesiyle beynime elektrik şoku yemiş gibi oldum. "Iyyyyyyy!" dedim ve ellerimle göğsüne vurdum. "Şunun adını söyleme, hiç yakışıyor mu ağzına be?" Sonra güldüm. "Efsun desene bana. Effff," dedim ardından dudaklarımı öne doğru büzüştürerek ekledim. "Suuuuun. Ne tatlı söylüyorsun, yerim seni."

"Buna nasıl izin verirsin Mehsa?" dedi bir kez daha bakışlarını benden ayırarak.

"Efendim, yemin ederim Sara Halya'nın suçu hepsi."

"Sara ne söyledi Efsan'a?"

Kaşlarımı çatarak iki elimle göğsüne vurdum bir kez daha. "Sara deme dedim ya sana! Niye diyorsun hâlâ?" Kaşlarımı çattım. "Bırak beni! Bırak!" Kollarından kurtulmaya çalışırken ekledim. "Dans edeceğim ben!"

"Evlilikle alakalı bir şeyler efendim."

"Bu Alaz da benim," dedim, sonra sağ tarafına baktım. "Bu Alaz da benim." Başımı soluma çevirdim. "Üçüncü Alaz. Bu kiminmiş? Aaa, o da benimmiş."

"Sizinle sonra hesaplaşacağız," dedi Alaz. Ceketini çıkardı ve benim sırtıma geçirdi.

"Hepsi benim, değil mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Senin sevgilim, senin."

Kahkaha attım. "Biliyordum ki! Hadi dans edelim. Dans eder misin benimle?"

"Hı-hım," diye mırıldandı. "Ben dans edeceğim seninle, hiç merak etme."

Sırıttım. "Götür beni piste yakışıklı, hadi."

"Yok, herkesin içinde olmaz."

"Pekiiii!" diye bağırdım. "Seninle heeer şeye varım ben. Sen benim uğurlu yoluuumsun. Yıldızlara yürürüm seenle. Sen iste canım senin oolsun!*"

Bir anda yerden yükselince gözlerimi kapatıp başımı göğsüne yasladım. Kolundan sarkan bacaklarımı sallayarak şarkıyı bağıra bağıra söylemeye devam ettim. Kulağıma değen nefesi ve titreyen göğsüyle Alaz'ın güldüğünü anladım. Bu bana cesaret vermiş olacak ki şarkıyı söylemeyi sürdürdüm.

Gülüşü minik kahkahalara dönüştüğünde iç çekerek sustum ve gülüşünü izledim. "Sesimi sevdin mi?"

Alnımı öptü. "Her şeyini seviyorum."

"Yaaaaaaaaa, seni yeriiiim. Bak yine kalbimi erittin. Ver bir öpücük hadi, hak ettin. Gel bakayım..."

"Efsun, bunları ayık kafayla benden istemen için neyim var neyim yok feda edebilirim şu an."

"Biiiiiir daha Efsun de!"

Güldü. "Eriyip bitiyorum sana Efsun."

"Beni seviyorsun değil mi?"

"Âşığım sana."

"Ayyy, canım benim. Hadi dans edeliiiim!"

"Edeceğiz, edeceğiz," dedi ve o an bedenime büyük bir soğuk hava dalgası hücum etti.

Gökyüzü görüş alanıma girdiğinde dışarı çıktığımızı anladım. "Soğuk!" diye bağırdım. "Üşüyorum, niye dışarı çıktık?" Bacaklarımı daha hızlı sallamaya çalıştım. "İmdaaaaaaat! Beni kaçırıyorlar!" Ona bakarak kaşlarımı çattım. "Kimsin sen ya? Bırak beni! Dans edeceğim ben. İçeri gireceğim, bıraaak!"

* Söz ve müziği Kayahan'a ait olan, ***Seninle Her Şeye Varım Ben*** isimli şarkıdan bir kesit. (ed.n.)

"Bağırma kulağımın dibinde."

"Bağırırım! Dans diyorum, dans! Oynamam lazım! Bıraksana beni be adam!"

"Kafan yerinde değilken bile inatsın Efsun."

"Efsun mu?" Kıkırdadım. "Alaaaz, sensin değil mi aşkım? Gel, öpeceğim." Dudaklarımı uzattım ve yüzünde rasgele bir yeri öptüm. "Alaaz, üşüyorum, içeri girelim hadi."

"Isınacaksın şimdi," diye yanıt verdi. Saniyeler sonra eğildi, beni yumuşak bir zemine bıraktı. Kollarını benden ayırdığında etrafıma baktım ve arabada olduğumuzu gördüm. "Yaaa ama dans?" dedim ağlak bir tonla.

"Evde yapacağız dansı güzelim merak etme. Sen istersin de ben karşılığını vermez miyim hiç?"

"Verirsin," deyip kıkırdadım. "Evde dans edeceğiz!"

Başıyla onayladı beni. Ardından kemerimi takıp hızla arabanın önünden dolaşarak şoför koltuğuna geçti. Araba çalıştığında ısıtıcı da aynı anda çalışmaya başladı ama şimdi de sıcaklıyordum. Bu yüzden camı sonuna kadar açtım ve kolumu dışarı çıkararak aynı şarkıyı söylemeye devam ettim.

Eve ulaştığımızda Alaz'ın kucağında bağıra bağıra şarkı söylemeye devam ediyordum. Her yer dönüyordu ama Alaz'ın yüzü sabitti, hem de beş taneydi. Beni yatağa bıraktığında, "Uykum yok!" diye bağırdım ve onu itip ayağa kalktım. "Dans edeceğim ama izle, tamam mı?"

"Efsun, başın dönüyor," deyip kalkacağı sıra iki elimle onu omuzlarından yatağa ittim.

"İzle dedim ya! Senin için çalıştım. Bak şimdi..." Üzerimdeki ceketi ağır ağır çıkardım, tekrar büstiyerimle kaldığımda elimdeki ceketi Alaz'ın yüzüne fırlattım ama isabet ettiremedim. Dilimde saçma sapan bir melodi vardı, kendi kendime müzik uyduruyordum. Kalçamı ağır ağır bir sağa bir sola hareketlendirdim. Modern bale yapacaktım. Biraz eğildim, parmaklarımı dizlerimde gövdeme doğru gezdirdim. Doğruldum, ellerimi başımın üzerinde birleştirdim ve parmak uçlarımda yükselmeyi denedim ama dengemi kaybedip düşecek gibi oldum.

Alaz gözlerini kırpıştırıp başını sallayarak, "Efsun, dikkat et," dedi ve onu ittiğim yataktan kalktı.

"Beklee!" diye bağırdım. "Küçüklüğümden beri bale yapıyorum ya ben. Sana da sözüm yok muydu?" İç çektim. "Bak şimdi..." dedim ve sağ ayağımı sol bacağıma sürterek dizime kadar çıkardım, dönmek için harekctlendim fakat bedenimden önce başım döndü ve ayakta durama-yıp küt diye popo üstü yere düştüm.

"Muhteşem bir dans..."

"Kalkabilirim ki..." dedim ama bunun imkânsız olduğunu biliyordum. Sanki yere düşüşüm beni frenlemek adına yapılan bir eylemdi. Düşüp kaldığım alan bana uykumun geldiği sinyalini verdi. Sırtımı komodine yasladım, gözlerimi açık tutmakta zorlandım, yarı baygın yarı uyanık ama kesinlikle bitik bir haldeydim. Şarkı söylemek istedim yeniden. Ancak bağırmaktan tahriş olan boğazım artık doğru düzgün ses çıkaramıyordu. Belki de iksiri fazla kaçırdığımdandı fakat hızlı başlayan etki çabuk sönmüştü ve az önce varlığı benimle olan enerjinin şimdi neredeyse esamesi okunmuyordu. Alaz tekrar yanıma geldi ve bu sefer daha kolay aldı kucağına beni, hiç itiraz etmedim. Dilime dolanan şarkıyı bağırarak değil, mırıldanarak söylüyordum bu kez. Alaz'ın kucağında bacaklarımı sallamadığım gibi göğsüne yasladığım başımı da hareket ettirmiyordum. Uykuyla uyanıklık arasında gidip geliyordum.

Beni yatağa yatırıp pantolonumun düğmesini açtığında dünyanın en rahat insanı olduğuma karar verdim. Pantolon bacaklarımdan ayrılırken anlık bir üşüme hissettim lakin hemen ardından üzerime örtülen yorganla bu his gölgelendi. Doğrulmak üzere olan Alaz'ın kolunu tuttum. "Gitmee," dedim bir kedi yavrusu gibi.

"Gitmiyorum, buradayım güzelim," yanıtıyla kapattığım gözlerimi açtım ve üzerindeki kazağını başından çıkardığını görüp gülümsedim.

Yatağın sol tarafına elimi uzattım ve yarı kapalı yarı açık gözlerimle ona bakarken gülümseyip, "Üşüyorum, gel hadi," dedim.

"Sen üşüyorsun ama beni yakıyorsun," diye karşılık verdi.

Yatağa, yorganın altına girdi. Kolumdan tutarak beni hemen kendine çekti, başım ait olduğu yeri bulmuş gibi göğsüne konduğunda sağ bacağımı bacaklarının üzerine attım, elimi de göğsünün üzerine koydum. "Sıcacıksın."

"Yakıyorsun derken şaka yapmıyordum."

Saçlarımı öpünce kıkırdadım. Ardından sol göğsünün üzerinde duran işaretparmağımı o meşhur benin altına getirdim. "Alaz, bu ben çok garibime gidiyor. Filmlerde böyle benzerliklere sahip olanlar genelde kardeş çıkıyor. Yoksa kardeşim misin?" Kahkahalarla güldüm.

"Ne kardeşi?" dedi kızar gibi. "Eşinim ben senin. Kocanım yani."

"Koca mı?" Çok komik bir şaka yapmış gibi kahkaha attım. "Çok güzel olurdu. O zaman Sara Halya'nın karşısına çıkardım ve derdim ki 'Kızım, bu adam benim kocam, uzak dur!'"

"Kocam mı dedin sen?"

Kıkırdadım tekrar, başımı yukarı kaldırıp Alaz'ın yüzüne bakarken, "Hı-hııım," diyerek onayladım. "Kocam. Kocam olsana benim, evlen benimle. Bak ben o zaman sana neler yapıyorum..."

Sırıttı. "Neler yaparsın mesela?"

"Şey işteee. Evliler yapar ya..."

"Ne yaparmış evliler?"

"Hangi evliler?" dedim gözlerimi kırpıştırarak. "Sara Halya bana Alaz'la evleneceğim dedi, ondan mı bahsediyorsun? Ya hayır," diyerek birden içime dolan duygu seliyle hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. "Alaaz." Hıçkırıklar devam ediyordu. "Evlenmiyorsun değil mi? Sen bana âşıksın ki. Evlenmezsin değil mi?"

"Şşş, sakin ol güzelim," derken büyük elleriyle saçlarımı okşamaya başladı. "Bak senin yanındayım, benim kollarımdasın."

Gözyaşlarım göğsünü ıslatmaya devam ederken, "Benim yanımdasın," dedim. "Bana aitsin, sen de yalnızca banasın Alaz Şahzade."

Ağlamayı bırakıp burnumu çektim. "Uyuyacağım şimdi biraz, yorgunum. Ama uyandığımda şey yapalım tamam mı?"

"Ne yapalım?"

"Evlenelim işte. Evlenelim, olur mu?"

"Önce bana hünerlerini göstermen lazım."

"Benim ne hünerlerim var bir bilseeen. Aklın hayalin durur."

"Öfkeliyken, üzgünken, mutluyken... Fark etmiyor, her halinle durduruyorsun zaten."

Kahkaha attım. "Âşıksın bana."

"Aşkından deliriyorum."

Gözlerimi kapatarak gülümsedim. "Âşıksın, dırırırım. Âşıksıııın, dırırırım. Âşıksın... Dırırırırım. Sen âşıksın arkadaş'!"

"Ne değişik şarkılar bunlar."

"Alaaaz."

"Hıım."

"Uykum var."

"Uyu."

"Uyandığımda seni bulamazsam?"

"Ben seni bulurum."

"Bul beni. Bak şimdi uyuyacağım, ama sabah sakın saraya gitme, tamam mı? Sara'ya da gitme. İkisine de gitme. Özledim seni aşkım, bir tanem, canım sevgilim. Benim sevgilim, benim sevgilimsin tabii! Kim evlenecekmiş benim sevgilimle? HAH! Gelecekleri varsa görecekleri de var. Ben yâr etmem seni kimselere. Sen de gitmezsin ki zaten benden." Başımı kaldırıp yüzüne baktım yeniden. "Gitmezsin değil mi?"

Eğildi ve bir öpücük kondurdu. "Gitmem."

Kendimden geçmiş gibi gülümsedim. "Ay ben aşk sarhoşu oldum galiba... Ölüyorum dostlar," dedim ve başım tekrar göğsüne düştü. O an vücudumdaki tüm enerjinin tükendiğini hissettim, gözlerim daha fazla açık kalamadı, bilincimse usul usul bana veda etti.

☽

"İyi mi?"

Duyduğum erkek sesiyle uykumdan anlık olarak ayrıldım. Gözlerimi çok hafif açtığımda birkaç metre ötemde iki erkek bedeninin olduğunu gördüm. Fakat yarı baygın bakışlarım nedeniyle yüzlerini odaklayamadım. "İyi. Jersin'in etkisi kolay atlatılmaz, tahmin ettiğimden erken sızdı."

"Plan ne durumda?"

"Bir değişiklik yok. Yarın Alkandros'a gireceğiz."

"Oyunu böyle bitirmek istediğinden emin misin Alaz? İyi düşündün mü?"

* İbrahim Tatlıses'in 1988 yılında yayınladığı ***Kara Zindan*** adlı albümündeki ***Âşıksın*** isimli şarkıdan bir kesit. (ed.n.)

"Defalarca sordun ama hâlâ fikrimin arkasındayım. Bu iş benim yazdığım şekilde sonlanacak."

"Bu bir felakete yol açabilir."

"Her şeyi göze aldım."

"Sana güveniyor."

"Biliyorum."

"Hayal kırıklığı yaşatacaksın, sana karşı olan tüm güvenini yok edeceksin."

Kısa bir sessizlik oluştu. "Umurumda değil."

"Umarım buna değer dostum."

"Değecek."

Gözlerim kapanmadan önce duyduğum son kelime bu oldu. Uyku beni tekrar kendine çekti ve başımda hissettiğim derin sızıyla yeniden hayaller âlemine dalış yaptım.

☽

Uyandığımda Alaz yanımda değildi.

Uyurken yanımda olup olmadığını bile bilmiyordum. Gerçi Mehsa anlatmasa mekândan onunla çıktığımdan bile bihaberdim. Bay Lefter'in asistanı olduğum için çektiğim tüm bu ağrılara rağmen eğitim alanına gitmek zorundaydım ve bugünün bir işkenceye dönüşeceğinin farkındaydım.

"Başım," dedim, koridorda yürürken durup yere boylu boyunca serilmemek için kendimi zor tutarak. "Tüm vücudum ağrıyor. Nasıl ayakta duracağım ben?"

"Onu bir şişe Jersin'i içmeden önce düşünecektin canım. Hak ettin," dedi Mehsa hiç acımadan.

"Peki tüm gece o muhteşem sesiyle bağıra bağıra söylediği şarkıları dinlemeyi biz hak ettik mi?"

Kuray gülerek bu cümleyi kurduğunda, "Şarkı mı?" diye sordum yüksek bir sesle. Sesim yükselince başımdaki ağrı da arttığından sustum ve yatışmasını bekledim.

"Şarkılar," dedi Kuray. "Bunun yanı sıra Alaz'a olan aşkını ilan ettin defalarca kez. Onu ne kadar sevdiğini bağırdın. Kocam ol diye bağırıyordun ya bir ara."

Kısık gözlerimle Kuray'ın eğlenen suratını incelerken yüzünde dalga geçtiğini belli eden bir ifade aradım. "Şaka yapıyorsun."

"Keşke şaka olsaydı..."

Dehşet içinde Mehsa'ya baktığımda o da Kuray'ı destekleyerek, "Mekândan da Alaz'a, 'Seni yiyeceğim,' diyerek çıktın," dedi ve Kuray o an içten bir kahkaha patlattı.

Yüzümün kıpkırmızı kesildiğine emindim. Utangaç bakışlarımla onları incelemeye devam ederken, "Sara Halya'yı öldürmem gerekiyor," dedim. "Bana bunları yaşattığı için onu öldürmeliyim. Zaten bugüne kadar beklemem hataydı."

Bay Lefter'in odasına gitmek için kullandığım merdivenlerin önüne geldiğimizde, "Biraz toplan da öldürürsün güzellik," dedi Kuray ve yanağımdan bir makas aldı. "Lefter'den senin için dinçleştirici bir şey yapmasını isteyebilirsin, o moruk bu işlerde iyidir."

Başımı ovuştururken gözlerimi kırpıştırdım. "İsteyeceğim. Arada görüşürüz."

Kuray göz kırpıp saçlarımı karıştırdı. "Arada bir şarkı da bizim için patlatırsın, ha?"

Omuzlarımı düşürdüm. "Ya Kuray..."

Sırıttı. "Neydi..." Boğazını temizledi. "Sen benim prensimsin, balımsın benim, her şeyims..."

İki elimle kulaklarımı kapattım. "Sus sus," dedim ve utanç içinde onlara arkamı döndüm. "Bir daha ömrüm boyunca söylemeyeceğim şarkı falan. Gidiyorum ben."

Arkamdan kahkahalarını duydum ama ben onlar gibi gülemedim. Kendime söylene söylene merdivenleri inmeye başladım. Sara'nın ipiyle kuyuya mı inilirdi? *Aptal Efsan!* Ne diye onun yalanlarıyla bozmuştum moralimi? Onu yine amacına ulaştırmıştım işte. Rezil etmiştim kendimi. Alaz... Kimbilir dün geceden sonra beni nasıl hatırlıyordu. Kafamı duvarlara vura vura inmek, tüm gücümle yeri yarıp içine girmek ve bir daha da çıkmamak istiyordum.

Bay Lefter'in artık eskisi kadar korkunç gelmeyen odasına girdiğimde kendime sayıp sövmeyi sürdürüyordum. Kapıyı arkamdan kapatıp içinde sadece bitkilerin bulunduğu odanın içinde yürüdüm. Önce sevilmeyi seven Gibson'un ona özel suyunu koydum toprağına, ardından

yapraklarını okşadım ve güzelce çiçek açmasını izledim. Bu görüntü beni her zaman sakinleştiriyordu. Tebessüm ettim.

Montumu ve çantamı çıkarıp askılığa astıktan sonra masaya doğru adımladım. Bay Lefter'in yeni koyduğu kâğıtları elime aldım ve kaydedebileceğim neler var diye incelemeye başladım. Ancak hâlâ dönen ve ağrıyan başım yüzünden yazıları ne okuyabildim ne de okuduğumu anladım. Sandalyeye oturdum ve çalışmak için Bay Lefter'in gelip bana şifalı çaylarından birini yapmasını beklemeye başladım. Esasında neyle ve nasıl yaptığını ben de biliyordum ancak eşyalarını izinsiz kullanmak istemiyordum.

İki elimi de başıma koydum, dirseklerimi masaya yaslayıp alnıma masaj yapmaya başladım. Şu ağrıdan bir an önce kurtulmam gerekiyordu. Sessiz odada ayağımla yere ritim tutarak uykuyla uyanıklık arasında öylece bekliyordum. Arada gözlerim saati kontrol ediyordu fakat daha geleli on dakika bile olmamıştı. Bay Lefter'in geliş saatini bildiğim halde bugünkü bekleyişim her zamankinden uzun gelmişti.

Gözlerim kapalı öylece dururken arkamda işittiğim tıkırtıyla irkildim, dalmakta olduğum uykudan bir anda sıyrıldım ve omzumun üzerinden arkama baktım. Önce bitki raflarını süzdüm, ardından tüm odayı detaylı olarak taradım. Yaprak bile kımıldamıyordu. Yanlış duyduğumu düşünerek yeniden önüme döndüm ve ikinci kez kapattım gözlerimi.

Lakin iki saniye geçmeden yeni bir tıkırtı duyuldu. Bu defa sadece başımı çevirmekle kalmadım, ayağa kalktım ve tüm bedenimle arkama döndüm.

"Kim var orada?" Sesin geldiği yöne doğru ilerlerken, "Bay Lefter, siz misiniz?" diye sordum.

Bir tıkırtı daha işittiğimde sesin, sürekli kilitli duran kapının ardından geldiğini fark ettim. Çelik kapıya doğru ağır ağır ilerlerken aynı zamanda başımı çevirip etrafıma bakmayı ihmal etmiyordum.

Kapının önüne geldiğimde elimi koluna koydum, açmadan önce kulağımı yasladım ve bir ses duymayı bekledim. Hiçbir şey duyamadığımda büyük bir cesaretle kolu yavaşça çevirdim. Kilitli değildi, hemen açıldı. Fakat neyle karşılaşacağımı bilmediğimden içeri girmeyi doğru bulmadım, bunun yerine elimle kapıyı ittim ve ardına kadar açılmasını sağladım.

Birkaç metre ötemde yerde yüzüstü yatan bedeni gördüğüm an korkuyla, "Bay Lefter!" diye bağırdım ve kırılmış saksı parçalarıyla, toprakla kirlenen zemine basarak koşar adımlarla Bay Lefter'in yanına ulaştım. "Bay Lefter, iyi misiniz?" diye ekledim ardından ve omuzlarından tutarak onu sırtüstü çevirdim.

Yüzünü gördüğüm an dudaklarımdan korku dolu bir ses çıktı. İki elimi korkuyla ağzıma kapattım.

Bay Lefter'in yüzü çürümüştü. Sadece yüzü değil, tüm bedeni çürüklerle kaplıydı ve kahverengi yarıkların olduğu küflü teninden iskeleti görünüyordu. Canlı duran tek şey toprakla lekelenmiş saçlarıydı.

Sık nefesler alarak ellerimi omuzlarından çektim ve korkuyla birkaç adım geriledim. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Şoka girmiştim. Derin nefesler alarak sakinleşmek istiyordum ancak öyle kötü kokuyordu ki bunu bile yapamıyordum.

Buradan. Hemen. Çıkmalıydım.

Tam döneceğim an duyduğum şiddetli kapı çarpma sesiyle yerimde sıçradım. Endişeyle arkamı döndüm ve Bay Lefter'i gördüm. Kapattığı çelik kapının önünde duruyor ve ifadesiz gözlerle beni izliyordu.

Gözlerimi birkaç defa üst üste kırpıştırdım. Kendimi toplayabildiğimde, "Ba... Bay Lefter..." diyebildim. Tek elimi ağzımdan çekip arkamda olduğunu bildiğim cesedi gösterdim.

O Bay Lefter'se... karşımdaki kimdi?

Kaşlarımı çatmıştım. Durumu anlamaya çalışırken boş boş bakıyordum. Bakışlarımı önce şaşkınlık, ardından endişe kapladı. O esnada kapının önünde duran Bay Lefter kılıklı adam, "Nihayet seni buldum," dedi şeytani bir sesle. Ardından koca beden bir anda dumanla kaplandı ve karşımda simsiyah, korkunç bir ruha dönüştü.

Bölüm Yirmi

Güller ve Dikenler

Koşuyordum.

Bacaklarımı öyle geniş açarak ilerliyordum ki ormanın içinde, dizlerimin her kıvrılışında kemiklerimde beliren acıyı hissediyordum. Ayağım sağanak yağmurla ıslanan, yer yer gölcüklerin oluştuğu çamurdan zemine her değdiğinde bedenim koca koca şıringalar batırılıyormuş gibi sızlıyordu. Yağmurun ıslattığı kıyafetlerim sırılsıklam olmuştu. Gözlerime bulaşan damlalar görüşümü bulanıklaştırdığından gözkapaklarımı birkaç saniyede bir kapatıp açmam gerekiyordu. Peşimde bir ruhun dolandığını bilmek durmamı engelliyordu. Ne arkama bakabiliyor ne de takıldığım engellerin beni duraksatmasına fırsat tanıyordum.

Ne kadar olmuştu bilmiyordum ama bana bir ömür gibi gelmişti tüm bu geçirdiğim zaman. Bay Lefter'in odasındaki o korkunç odanın içinde bir ruhla baş başa kaldığımda yapacağım en doğru şeyin gözüme kestirdiğim ikinci kapıdan çıkmak olduğunu düşünmüş, öyle de yapmıştım. O kapının karanlık ormana açılacağını ummuyordum elbette ama tekrar o odaya da dönemezdim. Çıkmıştım bir kere ve koşup uzaklaşmak, en azından kendi gücümü toplayana kadar zaman kazanmak istemiştim.

Böylece soluksuz kaçış maceram başlamıştı.

Ardıma bakmadan hızla ilerliyor, öte yandan koşarken karşılaşabileceğim her türlü tehlikeye karşılık güçlerimi anında ortaya çıkarabilmek adına bilekliğimin kilidini açmayı deniyordum. Gücümün yayılmaması gerektiğini biliyordum fakat bileklik takılıyken de kendimi koruyamazdım. O engelden kurtulmam gerekiyordu.

Korkmuyordum. Korku denen aciz hissin beni geriletmekten başka bir işe yaramayacağını biliyordum. Güçsüz biri değildim, sorunlarımla başa çıkabilirdim. Beni buradan çekip çıkaracak bir kurtarıcıya ihtiyacım yoktu. Başımın çaresine bakacaktım, bunu yapmalıydım ve bu durumda güçlerimi gizli tutmanın bir manası yoktu.

Omzumun üzerinden arkamı kontrol ettiğimde peşimde beni takip eden kimseyi görmedim ve anlık bir rahatlama yaşadım ancak durmadım. Yolun nereye gittiğini bilmiyordum lakin şu an kaçmaktan başka mantıklı bir çözümüm olmadığının bilincindeydim.

Nefes nefese bir halde önüme döndüm tekrar. Hızımı biraz olsun düşürmeden bilekliğimin kilidini açtım. Elime alacaktım ama bunu beceremedim, bileklik avuçlarımdan kayıp yere düştü ve çoktan birkaç adım arkamda kaldı. Kısa bir anlığına dönüp almayı düşündüm ancak zamanım yoktu, kaybettiğim her saniye benim için önemliydi. Arkamda kalan bilekliğime biraz daha baktıktan sonra sık nefesler alarak yeniden başımı önüme çevirdim ve tüm hızımla koşmaya devam ettim. Başım dönüyordu.

Dümdüz ilerlemeye devam ettiğim sırada birdenbire yüzüme çarpan bir hava bulutuyla başımı geriye doğru atmak zorunda kaldım. Önce sıradan bir rüzgâr sandım fakat o görünmez sis bulutu gitmek istediğim yönde hayali bir kalkan oluşturdu. Bir cama sertçe çarpmış gibi oldum ve rüzgâr basıncı beni birkaç adım geriye doğru itti. Neler olduğunu kavrayamadan gözlerimi kapatıp açtım, başımı salladım ve etrafıma bakındım. Yağmur nedeniyle dalları ıslanan yapraklarından akan sularla dik duran ağaçlar, yapraklar, yere düşen kuru dallar haricinde hiçbir şey görünmüyordu. Kuş bile yoktu.

Bu kalkan hissinin bilekliği çıkardığım için kendi kendime oluşturduğum bir şey olduğunu düşünerek sakince nefes aldım. Hızla atan kalbim dinlemek için yalvarıyordu ancak buna aldırış etmeden yutkundum ve yeniden koşmaya hazırlandım.

Ancak yapamadım.

İki adım sonra aynı engele takıldım ve bir anda bunun bir tuzak olduğunu fark ettim. Sadece önüm değil, etrafım tamamıyla o büyüyle çevrilmişti. Telaş tüm ruhumu kaplarken gözlerimle etrafı taramayı sürdürüyordum. İçimdeki gücü çıkarmaya niyetlenerek ellerimi havaya kaldırdım, gözlerimi kapatıp gücümün parmaklarıma doluşmasını bekledim. Lakin yersiz bir telaşa kapılmıştım; heyecan ve endişe bunu gerçekleştirmeme fırsat vermiyordu.

Zor da olsa parmak uçlarımda hissettiğim küçücük kıvılcım beni heyecanlandırdı. Havayı andıran kalkana uzattım ellerimi ve

avuçlarımı boşluğa bastırdım. Gözlerimi sıkıca kapatıp açmayı düşündüm. Saniyeler sonra elektrik çarpmış gibi bir hisle tıslayarak ellerimi geri çektim ve konsantre olmadan önce gözlerimi açtım.

Yeniden kapatacakken birkaç metre ötemde, ağaçların arasından bana doğru gelenleri gördüm. Üç kişiydiler ve üçü de siyah giyinmişti. Ellerimi kaldırıp yağmur yüzünden bulanan gözlerimi sildim ve tanıdık olup olmadıklarını çözmek amacıyla daha iyi incelemek istedim. Biraz daha yaklaştıklarında tanıdıkla uzaktan yakından alakalarının olmadığını anladım. Üzerlerine geçirdikleri pelerini seçtiğimde gittikçe daha da yaklaşan bedenlerin, Bay Lefter'in odasında gördüğüm ruhun birer kopyası olduğunu gördüm.

İrkildim, içinde bulunduğum görünmez parmaklıklarla çevrili daracık alanda kaçmak için arkamı döndüm ve aralarında birbirine karışan bembeyaz saç sakallarıyla ruhlupusların da bulunduğu aynı giysili kişilerin de o taraftan geldiğini fark ettim. Soluma döndüğümde manzara değişmemiş, aksine kişi sayısı çoğalmıştı. Sağ tarafımınsa hiçbir farkı yoktu.

Kapana kısıldığımı anladım. Ruh beni serbest bırakmamış, kaçmama izin vermemişti. Peşimden dolanmıyordu çünkü tuzaklarına düşeceğimi biliyordu.

Midem telaşla kasıldı.

Gök gürledi, şiddetli bir rüzgâr esti. Öyle ki tepemde topuz yaptığım tokam saçlarımı eskisi kadar dirençle taşıyamayıp biraz aşağı düştü. Titriyordum lakin titreyişimin sebebi üşümem değil, buradan nasıl çıkabileceğimi bilemememdi. Gücümü hissedemiyordum. Evet, bilekliği çıkarmıştım fakat o sıcaklığı bulamıyordum. Dün içtiğim iksirden ya da yorulduğumdan kaynaklı olabilirdi. Sebebi önemli değildi. Bir şekilde ona ulaşmam lazımdı.

Alaz'ın beni sokmaya çalıştığı simülasyonlardan kaçışım aklıma geldiğinde kendime küfretmek istedim. Bu kadar zorlanmamın tek sebebi doğru düzgün pratik yapmamamdı. Ama hayır, hemen umutsuzluğa kapılıp pes etmeyecektim. Kendimi kurtarmam gerekiyordu.

Kendim için, Alaz için.

Hayır, sonumuz Ferman ve Çisem gibi olmayacaktı. Böyle bir anda ayrılmayacaktım ondan... Duyduğum son ses Alaz'ınki olacaktı. Son nefesimi verdiğimde Alaz'ın kollarında olacaktım.

Direnmeliydim.

Tekrar karşıma bakarken tüm korkularımı elimin tersiyle bir kenara atarak dik durdum ve çenemi kaldırdım. Diğerlerinden daha heybetli duran üç adama bakarken dudaklarımı sıkıca kapattım, ellerimi yumruk yaptım ve konuşmak için karşıma kadar gelmelerini bekledim.

"Kimsiniz?" diye sordum. Göremediğim yüzlerinden dolayı sorulabilecek en mantıklı şey bu gibi gelmişti. Sesimse ufacık bile titrememişti. Aradaki mesafe iyice azaldığında yeniden açtım ağzımı. "Ne istiyorsunuz benden?"

Etrafım siyah pelerinli adamlarla çevrilmişti ve bu koca ormanda oksijen sağlayacak her şey yok olmuş gibi düşünmeme sebebiyet veriyordu.

Birkaç adım ötemde durduklarında kapüşonlarının izin verdiği kadarıyla yüzlerini görebildim. Ortadakinin elinde yılan başlı kocaman bir asa vardı. Asanın ucundaki cansız yılanın kırmızı gözleri bana bakıyordu ve yapay dili, birazdan canlanacakmış da şahdamarıma değecekmiş gibi duruyordu. Asayı tutan adamda lider havası vardı. Yüzünü göremiyordum ama uzun tırnakları olan simsiyah eli görüş alanıma girdiğinde teninin tamamının Bay Lefter'in odasındaki ruhunki gibi kapkara olduğuna şüphem yoktu.

Adamın sağındaki de kendi gibi simsiyahtı; sol tarafındakiyse sıradan bir ten rengine sahipti: soluk beyaz, bir cesedi andıran porselen bir ten. Başı yere eğik olduğundan yüzünü göremiyordum.

Asalı olan adam, eski bir radyodan çıkıyormuş gibi kısık ve pürüzlü sesiyle, "Kız bu mu?" diye sorduğunda solundaki soluk benizli, "Evet efendim," diye yanıtladı.

Duraksadım.

Aradan günler geçmiş olsa da bu sesi çok net hatırlıyordum. Beynim bu hatırayla kavrulurken bedenim kaskatı kesildi. Bay Lefter'in odasından kaçtığım andan beri ilk kez tam olarak ürperdiğimi hissettim. İlk kez o an gerçekten korktum ve hayret taşan ses tonumla, "Merih?" dedim.

Sıraç'ın abisi olan Merih. Kadmos'ta, kitabı bulduğumuzda bizi yakalayan, sırf o yüzden kitabın tekrar yer değiştirmesine sebep olan ve dolaylı olarak Ferman'ın ölümüne neden olan adam.

O an düğümler çözüldü, taşlar yerine oturdu. Merih'in karanlık ruhlarla çalıştığını, onlara itaat ettiğini ve onlar sayesinde liderliğe geçebilmek için her şeyi yapabileceğini söylemesini hatırladım. Elbette çok geçmeden, bu adamlara karanlık ruh demenin bir benzetmenin ötesinde olduğunu anladım. İkinci bir endişe dalgası savruldu bana doğru. Ne yapacağımı düşünüyordum.

Onlarla tek başıma baş edebilir miydim? Hiçbir fikrim yoktu.

Merih sanki adını söylediğim için keyiflenmiş gibi kaldırdı başını ve o ölüm kadar soğuk duran buz mavisi gözlerini benimkilere odakladı. Suratında mimik oynamadı. Ortadaki adam asasını bana doğru hareketlendirdiğinde ürpererek içgüdüsel olarak bir adım geriledim.

Merih adamın yaptığı işareti başıyla onaylayıp sağ elini kaldırarak bana doğru savurduğunda daha kendimi savunmaya fırsat bulamadan sırtüstü düştüm. Bedenim çamurlu toprağa sertçe yapıştığında dudaklarımdan boğuk bir inilti yükseldi. Düşüşüm öyle şiddetli olmuştu ki birkaç saniye ağaç dallarının gölgelediği göğe bakarken yaşadığım tüm bu şeylerin bir sanrıdan ibaret olduğunu düşündüm.

Yüzüme düşen koyu gölgeler bir kâbus gibi girdi görüş alanıma. Başımın tam yanında duran, pelerin nedeniyle göremediğim ayağın sahibine baktığımda elinde asasıyla dikilen adamı gördüm. Siyah bir silueti andıran yüzündeki beyazı olmayan kapkara gözleri benimkilere ilişti. Yüzümü dikkatle incelediğinden baştan ayağa ürperdim. Kirpiksiz gözkapakları birbirine yaklaştı, sonrasında kaldırdı başını ve bakışlarını benden ayırıp solumda duran Merih'e, "Kızın üstünü çıkar," diye emretti. Sesi yankılıydı.

İşittiğim sözler, düştüğümde bedenime yayılan tüm acıyı bir kenara itmeme vesile oldu. Kötü gerçek beni derinden sarstığında eğilen Merih'i gördüm. "Sakın," dedim dişlerimin arasından. "Sakın, bana dokunmaya kalkma. Bu sefer kurtulamazsın."

Merih bana bir yanıt verme zahmetine girmeden ve ifadesiz suratında mimik oynatmadan dizlerinin üzerinde çöktü, ardından hiç beklemeden işaretparmağını bir kanca gibi üzerimdeki boğazlı kazağın yakasına taktı. Parmağını geri çekip kazağımı tek hareketle iki parçaya ayırdığında dudaklarımdan kulakları sağır edecek bir çığlık yükseldi. Ancak ağzıma dolan çığlığım saniyeler içinde sessiz bir fısıltıya

dönüştü; dudaklarım, arasına bir güçlü bir yapıştırıcı değmiş gibi yapıştı birbirine. Ne çırpınabiliyor ne de birinin bana yardım etmesi için avazım çıktığı kadar bağırabiliyordum. Hareket ettirebildiğim tek organım gözlerimdi. Tepemdeki ruha benzer asalı yaratığın bana doğru eğildiğini fark ettim.

Titriyordum, göğsüm saniyede bir yükselip alçalıyordu. Dejavu yaşıyordum sanki. Karan'ın bana saldırdığı günkü kadar çaresiz hissediyordum ancak gücümü ortaya çıkarmam gerekiyordu, ona bir şekilde ulaşmalıydım. Bu defa işler maglo kızın beni kurtardığı günkü gibi olmayacaktı. Bir şekilde kendimi toplayacağımı biliyordum. Daha doğrusu bunu umut ediyordum.

Yaşıyordum ve umudum benimleydi.

Asalı yaratık başımın sağ tarafında dizlerinin üzerine çöktüğünde kaşlarımı çatarak onu izledim. Burnumdan kızgın bir boğayı andıran sert nefesler yayılıyordu, dişlerimi sıkı sıkı birbirine geçirmiştim ve gözlerimi kapatıp odaklanmamak için kendimi zor tutuyordum. Elini kaldırıp avcunu sağ yanağıma bastırdığında kaşlarım daha fazla çatıldı. Rengine rağmen insan dokusunu andıran teni çok soğuktu. Yüzüm yağmurdan ıslanmasına rağmen hissetmiştim. Başparmağıyla yanağımı okşadığında, "Seni değerli kız," dedi.

Gücümü bulamıyordum, onu geri savurmak için toplamam gereken kuvvete ulaşamıyordum. Öfkeyle nefeslendim, içten içe çığlıklar atıyordum ama bunların hiçbirini dışavuramamak beni yaralıyordu.

Yüzümdeki eli ağır ağır aşağıya indiğinde bakışlarımla elini takip edebildiğim kadar ettim. Uzun işaretparmağı göğsüme değdiğinde yeniden bağırıp haykırmak, onu sertçe üzerimden itmek istedim. Bilincimi zorluyordum bana yardımcı olması için. Hareketsiz kalan bedenimin aksine ruhum deli gibi çırpınıyordu.

Üzerimde kalan tek parçayı, siyah sutyeni çıkaracağını düşünerek kıvrandım. Dışarı çıkarmak için zorladığım çığlıklarım boğazımı tahriş ediyordu. Ağlamak istiyordum fakat her biçare kalışımda ağlayamazdım. Çaresizlik ne beterdi; kurtulabileceğimi biliyor ancak çözüme ulaşamıyordum.

Adamın parmağı göğsümde gezinirken, "İzin nerede?" diye sordu harelerini sol göğsümden ayırmadan soğuk nefesini yüzüme yayarak.

Bahsettiği şey hakkında en ufak bir fikrim yoktu, gözlerimle elini izlemeye devam ettim. İşaretparmağı göğsümün üzerindeki küçük, yuvarlak benimin hemen altında durduğunda, "İşte bir leke," dedi. Ardından parmağını acımasızca bastırdı benimin üstüne.

Bu öyle acı vericiydi ki tenime değen bir parmak değil de bıçakmış gibi hissettim. Biri, kalbimin orta yerine sivri uçlu, keskin koca bir bıçağı sonuna kadar saplamıştı sanki. Yüreğim ortadan ikiye yarılmış gibi acıdı ve duyduğum sızı nefesimi kesti. Tenime değen o gaddar parmak bir alev topu gibi tüm bedenimi yaktı. İçime dolan o amansız acıyla sıktığım dişlerim kırılacak sandım. Delicesine çığlık atmak, yeri göğü inletmek istiyordum.

O ben, açık bir yara gibiydi ve üzerine değen parmak tuz görevi görmüştü. Baştan ayağa yara olan vücudum tuz gölüne atılmış misali sızlıyordu. Tenimin bir yılda atması gereken sıvıyı bir anda kaybettim. Öldürülüyordum, bunun başka bir açıklaması olamazdı. Gözlerim iyice açılmış, birbirine yapışan dudaklarım aralanmıştı fakat ne bir şey görebiliyor ne de söyleyebiliyordum.

Ağlıyordum ve hayır, bu duygusal bir ağlayış değildi. Çektiğim acı sebebiyle feryat edemediğim için ağlıyordum. Parmağını biraz daha bastırdığında beni can havliyle kıvrandıran acıya dayanamayan bedenim büyüyü aşarak boğazıma dolan canhıraş çığlıkları dışarı savurdu. Öyle güçlü bağırmıştım ki sesim kesildiğinde kulaklarıma doldu yankılarım.

Ama bu onu durdurmadı ve biraz daha bastırdı. Defalarca çığlık attım fakat başıma üşüşenlerden başka sesimi duyan olmadı.

Saniyeler geçti, çığlıklarım boynu kesilen birinden çıkan hırıltılara dönüştü, can çekişmeye başladım. Bedenim sara hastalarından hallice bir titreme krizine tutulmuştu, vücudum dehşet içinde sallanıyordu. Başım defalarca topraktan yükselip tekrar toprağa çarptı. Ancak hiçbir acı göğsüme uygulanan baskıdan daha fazla yaralamadı beni.

Ben titremeye devam ederken bakışlarımın odağı olan gök bir perde görevi gördü. Kulaklarımda bir bebek ağlayışı belirdi; boğazı yırtılırcasına ağlıyordu. Sesi öyle tırmalıyordu ki kulağımı bir an çektiğim acının değil, o yüksek sesin beni öldüreceğini düşündüm. Biraz sonra sesin yanı sıra soluk bir görüntü de belirdi gözlerimde ve acılarım yok oldu.

Bir kadın görüyordum. Metrelerce uzağımdaki geniş, beyaz bir yatağın üzerine uzanmıştı. Kucağında kundağa sarılmış bir bebeği tutuyordu, ağır hareketlerle sallıyordu bebeği bir sağa bir sola. Kulağına eğilmişti dudakları, bir ninni fısıldıyordu. Hayır, sadece ninni söylemiyor, aynı zamanda ağlıyordu. Gözyaşları küçücük bebeğin bembeyaz kundağına düşüp minik, yuvarlak ve şeffaf lekeler bırakıyordu. İlerlemek, onları biraz daha yakından görmek istedim ancak olduğum yerden bir adım bile uzaklaşamıyordum.

Biraz dikkat kesildiğimde kadının söylediği ninniyi biraz olsun duyabildim.

"Minik bebeğim fısılda bana
Kalbimde hissedeyim gülüşünün ezgisini."

Titreyen elleriyle küçük bebeğin görünen seyrek saçlarını okşadı. Kadın yaklaşıp dudaklarını saçlarına bastırdı. Kokladı yavrusunu, yumuşacık tenine bir öpücük daha kondurdu. Doğrulurken burnunu çekti ve devam etti.

"Melekler güldürsün yüzünü,
Korusun attığın her adımı,
Minik bebeğim fısılda bana."

Gözyaşları yanaklarından çenesine doğru hiç durmadan süzülmeye devam ediyor, geçtiği her yerde beyaz tenine bir iz bırakamadan yeni damlayla ıslanıyordu. Bebeğin minik saçlarını okşadı nazikçe.

"Örtsün uzun kirpiklerin ışıl gözlerini,
Tutsun yumuk ellerin her daim elimi,
Minik bebeğim fısılda bana,
Kalbimde hissedeyim gülüşünün ezgisini."

Art arda iç çekti. Kendi yaşlarıyla ıslanan dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini kapattı. Yutkundu. Gözlerini yeniden açtığında tekrar bebeği buldu bakışları, uzun ince parmaklarıyla saçlarını okşarken eşsiz sesiyle ninniyi sonlandırdı.

Boşta kalan elini ağzına kapatıp tam üç kere üst üste öksürdü. Oldukça bitkin duruyordu, bebek kucağındayken yığılıp kalacaktı sanki. Bir kapı açılma sesi duyduğumda refleks olarak başımı sağıma çevirdim. İki üç adım ötemdeki açılan ahşap kapıyı o an fark etmiştim. Giren kişiye baktığımda ürperdim. Teni buruş buruş olan yaşlı bir kadındı gelen. Siyah bir pelerin vardı üstünde, üzerinde çeşitli büyülü taşlarla dizili bileklikler, yüzüklerin olduğu kırışık elinin kavradığı, boyundan büyük ahşap asa

sayesinde ayakta duruyordu. Giydiği siyah pelerin yere kadar uzanıyordu, başına örttüğü kapüşonu alnının yarısını kapatıyordu. Kalçasına kadar uzun beyaz saçları belinden salınıyordu. Omuzları düşük, sırtı kambur, yürüyüşü ise yavaştı.

Attığı her adımda dudaklarından bitkin iniltiler dökülüyordu.

"Bilge Âzin..." dedi bebeği tutan kadın. Elinin tersiyle gözlerini sildi. "Ona veda etmek istemiyorum. Ben ona doyamadım ki..." Art arda iç çekti. Dudaklarını birbirine bastırıp yutkundu.

Yaşlı kadın konuşmadan önce yanına ulaşmayı bekledi. Yatağın kenarına geldiğinde önce anneye, ardından bebeğe baktı. "Ölüm bir veda değildir Efruz," dedi yatıştıran sesiyle. "Bu güzel bebek senin rahminde dölendiği günden itibaren senin tek yaşama gayen onu yaşatmaktı. Şimdi sen gidiyorsun ama o güvende olacak."

"Büyüdüğünü görmek isterdim. Bu çakmak gözleriyle bana baktığına her yaşında şahit olmak isterdim. O bir lanet olamaz Bilge Âzin, şuna bak..." Söz dinlemez gözyaşları yeniden akmaya başladı. Bu sırada yaşlı kadın da gözleri kapalı olmasına rağmen yönünü bebeğe döndü. "Bu minik, güzel bebek... nasıl bir felaket olabilir?"

"Her an fark edilebiliriz. Vakit daralıyor Efruz, bebeği almalıyım."

Efruz denilen genç kadın başını salladı. Dudaklarını son kez bastırdı bebeğin pürüzsüz yanağına, kokusunu son kez içine çekti. "Hoşça kal bebeğim, güzel kızım, hoşça kal. Hoşça kal miniğim, hediyem, hayat izim, hoşça kal. Hoşça kal nefesim, ona iyi bak, hoşça kal."

Yeni bir öksürük krizine tutulduğunda bitkin haliyle uzattı bebeğini Bilge Âzin'in kollarına ve yığıldı yatağına sırtüstü. Dehşet içinde öksürüyordu. Başını daha fazla dik tutamadı ve soluna çevirdi. Aralık kalan dudaklarından beyaz yastığına koyu kanlar akmaya başladı. Hüzünle dolan Bilge Âzin son kez kucağındaki bebekle sırtını döndü kadına. Bebeğin yakasını açtı, yabancı cümleler dökülürken dudaklarından işaretparmağını bebeğin göğsünün üzerine bastırdı ve o an bebek çığlıklar atarak ağlamaya başladı.

Bebeğin çığlıkları benimkilere karıştı. Avazım çıktığı kadar bağırıyordum çektiğim acı yüzünden. Kulaklarımı kanattı kendi sesim. Göğsüm yarılmıştı da açıkta kalan kalbime sayısız hançer darbeleri indiriliyordu sanki. Titremeye devam ediyordum. Tüm bunların bir

sarıdan ibaret olması adına yalvarıyordum içten içe. Bir el dokunsun istiyordum bedenime ve uyanmayı, bu dehşetli sızıdan kurtulmayı diliyordum. Canım öyle yanıyordu ki burada ölüp kalacağımı düşünüyordum. Hafızam anılarımla dolup taşıyordu. Küçüklüğümden bu yaşıma kadar biriktirdiğim tüm hatıralar oynuyordu zihnimde. Zeyhan, annem, babam, Efser... Oyunlarımız, geçirdiğim hastalıklar, düşüşlerim, kalkışlarım, ağlayışlarım, gülüşlerim. Yirmi Altı Ağustos, orada geçirdiğim son doğum günüm. Yirmi birinci yaşım, pastayı üfleyişim. Anne ve babama son sarılışım. Konser biletleri, evden kaçışımız. Şeker satan mavi gözlü adam, fırtına, dönüşümüz...

Karanlık...

Otobüsten inişim ve Efser'i kaybettiğim o an.

Nephan...

Karanlık orman, ağlayışlarım.

Mehsa, Barın.

Siyah ev.

Kaslan.

Alaz.

Kalbim.

Göğsümdeki parmak son sert dokunuşunu yaptığında son güçlü çığlığım döküldü, ardından yorgun nefesim dudaklarımdan firar etti, titreyişlerim yavaşladı. Baygın gözlerim, parmağını geri çeken siyah pelerinli adama yöneldiğinde adamın beyazı olmayan kapkara gözlerinde yanan kıvılcımları gördüm. "Nihayet buradasın."

Gözlerimi eğerek yarıldığını düşündüğüm göğsüme baktığımda önceden benin olduğu yerde dövmeye benzer bir şekil olduğunu gördüm. Küçük bir üçgendi. İçinde bir kare, karenin içinde biri ters çevrilmiş, diğeri normal iki Z harfi vardı. Kaşlarımı çattım, bunun ne demek olduğunu bilmiyordum.

"Mühür doğru. Efendimiz buna çok sevinecek..." dedi pelerinli kendi kendine. Hemen sonrasında arkamdakilere bakıp komut verdi. "Onu bulduk. Götürüyoruz."

Götürmek kelimesi zihnimde birkaç kez yayıldı.

Beni bir yere götüremeyeceklerdi. Buna izin veremezdim.

Ben, Efsan Erez'dim.

Tek başıma, bileklerimden kanlar akarken koca bir ırkın kralını alt etmiştim. Küçük bir sarayda deprem oluşturmuş, yıkmış, yangın çıkarmıştım. Üstelik şimdi, gücümü engelleyen hiçbir şey yoktu. Yine yapabilirdim.

İzi ve adamın söylediklerini bir kenara attım hemen. Çektiğim acıları, tahriş olan boğazımı ve sızlayan göğsümü düşündüm. Bedenim son nefesini vermek üzere olan bir yaralı gibi titrerken gözlerimi kıstım. Art arda nefes alıp veriyordum, göğsüm saniyede bir yükselip alçalıyordu. Hırsım içimde büyüyor, kalbimden yayılan tehlikeli ateş vücudumun diğer tüm köşelerini benzin dökülmüş gibi bir hızla takip ediyordu. Gözlerimin renk değiştirdiğini düşündüm; kırmızı bakıyordum etrafıma, yakmaya hazırdım. Az önceki halsiz tavrım bana elveda demişti çoktan; demin güçsüzlükle titreyen bedenimi artık içine dolan güç sarsıyordu. Parmak uçlarım karıncalanırken korkudan ve acıdan açık kalan ağzımı kapattım, çenemi yukarı kaldırdım. Tırsak bir kız değildim artık, kendinden emin ve korkusuz bir kraliçeydim.

Merih'in bana yaklaşmasını bekledim konuşmadan hemen önce. Gözlerimiz buluştuğunda mavi irislerine tiksinti parıltısı yayan isli gülümsemesi canlandı suratında. Elini uzattı ve kolumu tutmak için hareketlendi.

İşte o an kopardı vücudum etrafına dolanan demirden zincirleri. Bir refleksle ileri atıldım ve bana uzandığı elini tutup insanüstü bir güçle çevirerek bedenini sertçe yere çarptım. Üzerine çıkıp dizlerimi toprağa bastırdım ve iki elimi boynuna dolayıp yardığı boynumun hatırasıyla uzun tırnaklarımı boğazına geçirdim. Altımda acıyla kıvranırken, "İkinci kez sana yenileceğimi mi düşündün?" diye haykırdım büyük bir hırsla. Boynundan akan kanlar parmaklarımı ıslattı ancak tiksinmedim, ürpermedim, korkmadım. Daha fazla sıktım ve Merih'in ellerimde can çekişmesini izledim.

O sırada omzuma bir el daha dokunduğunda haykırarak sol elimi kaldırdım ve arkamı dönmeden beni engellemeye çalışan ikinci kişiyi uzaklara savurdum. Gözüm dönmüştü. Sıkmaya devam ettiğim boynundan yüzüme doğru fışkırdı kanı fakat ben kana susamış bir vampir gibiydim; geri çekilmek yerine daha fazlasını yapmayı arzuluyordum.

Altımda titreyen Merih'in gözleri kaydı ve sadece gözünün beyazı kaldı, saniyeler içindeyse gözleri kapandı. Onu bitirdiğimi düşünerek başımı sağa sola çevirip boynumu kütlettim. Bir el daha beni tutmak için hareketlendiğinde o eli kavrayarak artık bitik bir halde olan Merih'in üzerinden kalktım ve tuttuğum elin sahibini havaya kaldırıp kurtulmak istediğim bir pislik gibi yere çarptım. Bildiğim dövüş teknikleriyle gücüm birbirine karışmış ve büyük bir uyum sağlamıştı.

Sol tarafımdan bana doğru gelen görünmez kuvveti hissettiğimde elimi büyünün geldiği yöne doğru kaldırdım ve kendime görünmez bir kalkan oluşturdum. Sarsıcı büyünün elime çarptığını hissettiğimde irkilmedim bile. Bu sefer sağdan geldi aynı güç, bununla birlikte sağ elimi kaldırıp avcumu büyüye doğru tuttum ve yeniden geri püskürtmeyi başardım.

"Ne duruyorsunuz?" diye bağırdı o zaman arkamdaki asalı olan ruh. "Yakalayın şunu!"

Sağımdan ve solumdan gelen büyülere karşılık kollarımı iki yanıma açtım ve içimde biriken gücü bu sefer aynı anda sağıma ve soluma savurdum. Karşımdaki pelerinli gözlerini kısıp elini bana doğru kaldırdığında güçle karşılık vermem için çok geçti, bu sebeple içimdeki dürtülere uyarak zıpladım. Bedenimi o an mavi bir kalkan sardı, ayaklarım yerden birkaç metre yükseldi. Dudaklarımdan, içimde fokurdayan ateşe uygun güçlü bir feryat döküldü. Bir ateş fırtınası avuçlarımdan, aşağıda beni kendilerine çekmek için bekleyen yaratıkların üzerine doğru kurşun kadar delici bir hamleyle savruldu. Tam üç ruhun bu ateşten çembere hapsolduklarını gördüm. Çığlıkları kulaklarımı tırmalıyordu.

Ama acımıyordum.

Burnumdan derin bir nefes aldım. Tam hamlelerime devam etmeyi düşünürken kalkanımı delerek sırtıma isabet eden darbeyi hissedip sarsıldım ve dengemi kaybederek yüzüstü sertçe yere yapıştım. Avuçlarım sızlasa da pes etmemem gerektiğini biliyordum. Evet, canım acımıştı ancak bu beni durdurmaya yetmezdi. Hâlâ yeterince canlı hissediyordum.

Ruh sol taraftan bana doğru geliyordu. Gözüme bu defa karşımdaki ağacı kestirdim, elimi ağaca doğru uzattım ve onu kendime çektim. Kökünden ayrılan ağaç bir hışımla solumdaki ruhun bedenine çarptı ve onu metrelerce öteye sürükledi.

Gök gürlüyordu ve yağmur, kavrulan bedenimi söndürmek istercesine yağmaya devam ediyordu. Her nefes alışımda damlalar burnumdan giriyor ancak içimdeki ateş sönmüyordu. Nasıl duracağım konusunda bir fikrim yoktu. Gerçi durmak gibi bir niyetim de yoktu. Dilimi dudaklarımda gezdirip üzerindeki damlaları yaladım ve bana güç veren bir iksirmişçesine yutkundum.

Yeniden ayaklanacağım sırada karşımdan bir yeni darbe aldım. Yüzüm tokat yemişim gibi sızlarken bedenim sağa savruldu fakat son anda sol elimle çamurlu yerden destek alıp çevik bir hareketle yere yapışmaktan kurtuldum. Karşımdaki siyah pelerinli bana karşı ikinci hamlesini yapamadan elimi ona doğru uzattım ama bu sefer farklı bir şey yaşandı: Ruh da bol pelerinin altında kalan kolunu havalandırdı ve ona yollamak istediğim gücü tuttu.

Bilek güreşi yapıyorduk sanki. İkimizin avuçları da birbirine dönüktü ve çevirip birbirimizi alt etmeye çalışıyorduk. Yalnızca sağ elimdeki güçle bunu başaramayacağımı düşündüğümde hırlayarak sol elimi de kaldırdım. Ruh güzel bir refleksle aynı anda elini kaldırdığında ikinci alt etme hamlem de yerle bir oldu. Hepsiyle tek başına başa çıkmak beni yorsa da pes etmeye niyetim yoktu. Buradan kendi kendime kurtulacaktım.

Ruhu çevirip savurmak istedim lakin o benden önce davrandı. Güçlerimizin oluşturduğu bağı koparmadan bedenimi bir tüy gibi savurdu, ardından kontrol edemediğim bir hızla beni kendine çekti ve elleri ben daha ne olduğunu anlamadan boğazıma yerleşti. Tek eliyle boğazımı beni nefessiz bırakacak kadar sert sıkarken vücudumu bir kupa gibi yukarı kaldırdı. Parmakları soluk boruma baskı yapıp nefeslerimin ciğerlerime ulaşmasına soyut bir barikat yerleştirirken yerden yükselen ayaklarım can havliyle sallanıyordu.

İçimde delicesine çırpınan gücümün yeniden dışavurması bana bir ömür gibi gelen birkaç saniye kadar sürdü ve kudretim bu sefer bir tekme olarak yükseldi. Ruhu metrelerce uzağıma savurdum ve sırtı bir ağacın gövdesine çarptı. Bu vesileyle o da çemberine hapsoldu.

Hiç oyalanmadan, dakikalar önce bana çektirdiği acıların öcünü almak adına bu defa elebaşına, sağ çaprazımda duran eli asalı ruha doğru âdeta uçtum. Bana doğru sallamasına fırsat tanımadan tuttum yılan

başlı asayı. İkimiz de sıkıca asayı tuttuğumuzdan aramızda bir arbede yaşandı. Asa altından değerli bir kupaydı sanki ve biz onu kazanmak için cebelleşen iki rakip takımın oyuncusuyduk. Bir sağa bir sola hareketlenen asa sinirlerimi daha fazla bozunca dişlerimin arasından derin bir nefes alıp heybetli sesimle haykırarak onu kendimden epeyce uzağa fırlattım. Asasını bir ağaca çarpıp parçalanmasını sağladıktan sonra kalkmasına fırsat tanımadan kendimden beklemediğim bir hızla âdeta yeniden üzerine uçtum ve dizlerimi bedeninin iki yanından yere bastırdım. Ellerimle pelerinin sardığı boğazını kavradım. Parmaklarımın ucunda biriken ateş boynunu çevrelerken dudaklarından can çekiştiğini belli eden sesler dökülmeye başladı.

Tam zafere ulaşacağımı düşündüğüm sırada nasıl oldu bilmiyorum ama altımdaki ruh birden kaldırdı elini ve hiç yapmaması gereken şeyi yaptı: İşaretparmağını eskiden benimin bulunduğu yere bastırdı.

Boğazımdan acı dolu bir çığlık yükseldi, büyük bir refleksle geri çekildim ancak bu sefer yenilmedim. Bu bardağı taşıran son damla olmuştu. Ellerimi iki yana açtım ve ortadan ikiye yarılmış gibi sızlayan yüreğimdeki acıyla çileden çıkmışçasına haykırdım. Tüm gücüm vücudumdan tazyikli bir su gibi fışkırdı. İçimde biriken tüm öfke etrafa öldürücü bir hamle olarak yayıldı ve bedenim şiddetle titredi. Kendiminkinden başka hiçbir ses yoktu şimdi. Kulaklarımdan çıkan dumanlarla yer yerinden oynadı, gök birkaç defa üst üste gürültüyle kükredi, yüzümü mor şimşekler aydınlattı ve içimden fışkıran ateşin sıcaklığı bedenimi yaktı.

Gücümü son zerresine varıncaya kadar kullandım. Bir süre geçtikten sonra durdum. Zayıf bedenim beni daha fazla taşıyamadı. Tüm düşmanları alt etmiş fakat bunu yaparken kendimi de bitirmiştim. Sırtım sertçe toprakla buluştuğunda kendimi tüm ormanla tek başına başa çıkan aslan gibi hissediyordum. Gözlerim dönüp duran gökyüzünü izlerken hızlanan yağmur yüzümü ıslatmaya devam ediyor, ağzıma giren damlalar beni boğacak diye ürküyordum. Yutkundum ya da yutkunmayı denedim. Artık kalkmak için ne arzum ne de takatim vardı; tükenmiştim. Gözkapaklarım irislerimi örtmek için hareketlendiğinde onlara karşı koymadım.

Saniyeler içinde gri gökyüzü, karanlık bir boşluğa dönüştü.

Başım sızım sızım sızlıyordu, ağrılar dalgalanıyordu her köşesinde. Zaman algılanamaz bir şeye dönüşmüş, bilgiler sıfırlanmıştı. Boğazımdaki gıcık sebebiyle hafifçe öksürdüm. Ağrıyan omuzlarım sallandı, kemiklerim yerinden çıkıyormuşçasına acıdı. Kirpiklerim ağır ağır açılırken gözümü alan yoğun ışık bunu başarısız kıldı. Gözlerimi sıkıca yumdum, nefes aldım, vücuduma batan soyut dikenlerle sızlandım. Hantallaşan kolumu yukarı kaldırdım, ağrıyan elimi gözlerime güneşlik amaçlı tuttum ve yeniden açtım gözlerimi. Kirpiklerim birkaç kez kırpıştıktan sonra ışığa alıştığımı düşünerek elimi indirdim. Gözlerim kısılsa da kapanmadı bu defa.

Baktığım, üzeri boyalı antik resimlerle işlenmiş tavanda kristal taşlı kocaman bir sarkıt avize asılıydı; avizenin içindeki onlarca ampulün hepsi yanıyor ve sapsarı bir ışık saçıyordu odaya. Elimi ağrıyan başım nedeniyle şakaklarıma koydum ve başımı hafifçe soluma çevirdim. Bulanık bakışlarım ancak birkaç saniye sonra odaklayabildi heykelden kolonlarla muhafaza edilen kitaplıklardan oluşan duvarları. Odanın her duvarı, etrafım devasa kitaplıklarla çevriliydi. Daha önce hiç girmediğim, yabancısı olduğum bir kütüphanenin ortasındaydım. Altın yaldızlı işlemelerin kütüphaneyi daha da zengin gösterdiği bu mekâna daha önce gelmemiştim ancak lüks bir yer olduğunu ve döşeme tarzından dolayı bir sarayda olduğumu düşündüm.

Sorun buraya nasıl geldiğimdi.

Vücudumu hareket ettiremiyordum. Sol göğsümde, bir dövmeyi andıran o izin bulunduğu yerde hâlâ korkunç bir acı vardı. Kesik kesik anılarım zihnimde varlığını sürdürüyordu. Ormanda yaşadıklarımı ve etrafımı saran yaratıkları parça parça anımsadım. Korku dolu dakikaların sonunda kendimi kaybettiğimde gözlerimi böyle bir yerde açmayı beklemiyordum.

Kurtulmuş olabilir miydim?

Varilok'ta mıydım?

Alaz mı bulmuştu beni?

Cevabının bende olmadığı sorularım zihnimin boş alanlarında yankılandı. Kafamı eğip üzerime baktığımda kendimi kirli bulmayı beklemiyordum. Tüm gövdem kesiklerle, yanık ve çamurlarla kaplıydı,

temizlenmemiştim; üzerimde hâlâ siyah sutyenim vardı, parçalanan kazağımın birkaç ip parçası sutyenin bazı kısımlarına yapışık kalmıştı. Hareket ettirdiğimde sızlayan bacaklarıma geçirdiğim kot pantolonum bir hippininki gibi çeşitli yerlerinden yırtılmıştı, çamur onu da kirletmişti. Nemliydim.

Neden koca bir kütüphanenin ortasına, bir paçavra misali yere bırakılmıştım böyle? Kimse benimle ilgilenmeyecek miydi?

"Kimse yok mu?" diye sordum fakat duyduğum tek şey sesimin yansıması oldu. Sağ koluma baktığımda çıkardığım bilekliğimin yerine gümüş metalden bir bilezik takıldığını gördüm. Bunun yine beni dizginlemek için yapılan bir şey olduğunu hemen anladım fakat onu çıkarmakla uğraşmadım, buna takatim yoktu.

Uykuyla uyanıklık arasındaki o hallerimde süresini bilmediğim dakikalarca yerde kalmaya devam ettim. Kendi soluklarımdan başka hiçbir şey duymadığım o geçen saniyelerin ardından kulağıma dolan ayak sesleriyle uyku isteğimi tamamen bir kenara attım. Sızlanmalarıma aldırmadan hafifçe doğruldum. Kalbim korku ve merakla atmaya başlamıştı. Beni kontrol etmeye gelen biri olabilir miydi?

Alaz gelmiş olabilir miydi?

Belki de yeni gelmiştim buraya, ondan henüz kıyafetlerim değişmemiş benimle ilgilenilmemişti.

Alaz'ı istiyordum. Onu görmek, kollarına atılmak ve huzur bulduğum odunsu kokusunu doya doya içime çekmek istiyordum. İşte o zaman şifacıyı görmeye bile ihtiyacım kalmazdı.

Adım sesleri yaklaştıkça daha net duyulmaya başladı. Nihayetinde birkaç metre ötemdeki kapıdan bir tıkırtı duyuldu, ardından kapı gıcırdayarak benim tarafıma doğru açıldı. İçeriye giren kişinin ilk olarak parlak zemine yansıyan gölgesini gördüm, hemen sonrasında bedeni tüm heybetiyle gözler önüne serildi.

İçimdeki korku büyümek yerine yerini rahatlama ve heyecana bırakmıştı. Kalbim dörtnala koşan bir atınki kadar hızlı atarken rahat bir soluk aldım. Tüm ağrılarımı elimin tersiyle bir kenara itip, "Alaz," diye bağırdım.

Kapıyı kapatır kapatmaz buldu gözleri beni. Siyah kaşları aynı renk gözlerinin üzerine indi hemen, suratında şaşkın bir ifade yer aldı, çenesi sağ omzuna doğru kalkarken, "Efsun," dedi.

Açık kalan dudaklarımın arasından çıkan nefeslerle gücümü yeniden bulmuş gibi hemen ayağa kalktım. Ağrıyan eklemlerimi umursamadan bana doğru yürüyen Alaz'ı beklemeden ona doğru koştum ve kollarımı boynuna dolayarak heybetli gövdesine sığındım. "Bulmuşsun," dedim ağlarcasına. "Beni bulmuşsun! Buradasın! Yeniden!"

Beni sarmasını bekliyordum ancak Alaz bunu yapmıyordu. Onun yerine kollarımı tuttu, beni göğsünden ayırdı, bunu yaptığında dudaklarımdan bir inilti döküldü. Beni karşısına aldığında, "Ne..." dedi ancak önce tamamlayamadı cümlesini. "Ne oldu sana?" Simsiyah gözlerini endişe ele geçirdi.

Yarı çıplak gövdemi incelerken gözlerini sol göğsümün üzerinde taşıdığım ize götürdü ve ifadesinde çözemediğim bir değişim oldu. Dudakları aralık kalırken sağ elini benden ayırdı, kendi sol göğsünün üzerine koydu. Eli tam orada yumruk şeklini aldı, dudakları titredi.

Ben, sorduğu soruyu çözmeyi denediğim sıra, arkasındaki kapı yeniden açıldı. Alaz bana bakmayı sürdürürken benim bakışlarım kapıdan giren kişiye ilişti. Karan. Onu görmek, onun bakmaya katlanamadığım koyu kahverengi hareleriyle göz göze gelmek midemin ağzına gelmesine sebep oldu. Tüm vücudum korkuyla ürperirken Alaz bana bakmayı sürdürüyordu fakat gördüğü şey ben değildim sanki, aklını birden çok soru meşgul ediyor gibiydi.

Karan bize doğru adımlar atarken dolgun dudakları mide bulandırıcı, korkunç bir gülümsemeyle şekillendi. "Gel zaman git zaman," dedi ağır ağır bize doğru adımlarken. "Hayat bizi yine Alkandros'ta buluşturdu, görüyor musunuz?"

Alaz dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, çene kemikleri bu vesileyle belirginleşti. Benimse Karan'ın söyledikleriyle aklımdaki tüm düşünceler yerle bir oldu. Alaz'ın beni gördüğüne şaşırmasının sebebini o an anladım. Varilok'ta değil, Alkandros'taydım. Beni Alaz değil, Karan bulmuştu.

Peki neden kütüphanesindeydim? Alaz neden buradaydı?

"Bak, aradığın kitapla geldim Alaz Şahzade."

Karan'ın kurduğu yeni cümleyle gözlerimi biraz aşağı indirdim ve ancak o zaman fark ettim iki eliyle sıkı sıkıya tuttuğu kitabı. Bu, benim dönüşümün içinde yazdığı, Alaz'ın aradığı, Merih'in uğruna beni büyülediği kitaptı ve hiç olmaması gereken kişinin ellerinin arasındaydı.

Alaz başını ağır ağır Karan'a çevirdiğinde Karan tek eliyle kitabı kaldırıp salladı. "Artık sürekli yer değiştirmekten yorulmuş. Alkandros'u sevdiğini söylüyor." Derin bir nefes aldı, sağımızda durduğunda omuzlarını kaldırıp indirdi. "İçinde neler yazdığını bir bilseniz..." Başını iki yana salladı. "Ah Alaz, sen zaten biliyorsun..." Koyu kahverengi gözleri beni bulduğunda gülümsemesi bir anda silindi. "Benim masum meleğim... Öğrenmen gereken o kadar çok şey var ki..."

Alaz kolumdaki elini sıktığında Karan'ın söylediklerinin onu gerdiğini hissettim. Burnundan derin bir nefes aldı. "Kes sesini," dedi dişlerinin arasından.

Karan'ın bakışları tekrar Alaz'ı bulduğunda gülümsemesi de yeniden canlanmıştı. "Bugün yayılan güçle tüm krallıklar onun kim olduğunu öğrendi. Ben susarsam duymayacağını mı sanıyorsun? Onun beynini biraz daha yıkayıp buradan çıkararak ölüme götürmeyi mi planlıyorsun?"

Söylenilenlerden bir anlam çıkarmama yardımcı olması için Alaz'a baktım ancak o susuyordu ve bu defa Karan'a susmasını söylememişti. Hiçbir şey söylememişti, bana bakamıyordu, tek kelime etmiyordu. Sadece yavaşça nefes alıyordu. Kaşlarımı çattım. Karan'la ilgilenmiyordum, dinleyeceğim tek gerçek kollarımı tutan adamın iki dudağı arasındaydı. Bu nedenle Alaz'a bakarak, "Neler oluyor?" diye sordum.

Alaz başını tekrar bana çevirdi, gözlerinde hafif bir titreşim sezdim. Bana bakmayı başaramıyormuş gibi geri çekildi, koluma baktı, bileklerimi inceledi. "Bilekliğin nerede?" diye sordu belli belirsiz.

Bana bakmayışı canımı yakarken sorunu anlamayı deniyordum. "Bay Lefter'in odasından kaçtığımda düşürdüm, ormanda. Alaz, Bay Lefter ölmüş, o kilitli odada duran şey onun cesediydi!"

"Karanlık ruhlar bedenini ele geçirmiş," diye düzeltti Karan beni. "Zavallı adam, onlarla fazla uğraşmaması gerektiğini bilmeliydi. Ama baksana, ne güzel. Bu olay seni yeniden bana getirdi."

Alaz yine sessiz kaldı. Dudakları hareketlendi ve öyle kısık sesli bir şey mırıldandı ki ne duyabildim ne okuyabildim ne de anlayabildim. Yutkunduğunda âdemelması hareketlendi.

"Nerede kalmıştık..." derken iç çekti Karan. Derince soluklandı ve esner gibi, "Aah," diyerek omuzlarını indirdi. Elindeki kitabı bana

doğru salladı. "Bu kitap yüzlerce romana taş çıkarır doğrusu. İçinde yazan her şeyin gerçek olması da ayrı bir çekici. Bir gecede bitirdim tüm yazılanları." Alaz'ın başı hâlâ önüne eğikti. Karan konuşmaya devam etti. "Sevgili Efsan, daha önce sadece bir büyücü değil de maglo ve büyücü birlikteliğinden doğan bir melez olduğun söylenmiş miydi sana?"

Gözlerim kısıldı, çenem hafifçe sağ omzuma doğru hareketlenirken, "Ne saçmalıyorsun sen?" dedim.

Alaz susmaya devam ediyordu.

"En baştan başlayalım, bilmediğin çok şey var gibi..."

"Aklımı bulandırmaya çalışmaktan bıkmadın mı?" diye çıkıştım. "Söylediğin hiçbir şeye inanmıyorum, inanmayacağım!"

"İnan bana, söylediğim hiçbir şey yalan değildi. En başından beri. Sen söyle Alaz, yalan mı?"

Alaz, Karan'a yalnızca bir bakış fırlattı. Öfke dolu bir bakıştı lakin yine cevap vermemişti.

Karan'ın bakışları tekrar beni buldu. "O söylemediğine göre iş başa düştü. Ben sana olayları anlattıktan sonra kitaptan hepsini tekrar kontrol edebilirsin." Bulanmaya hazırlanan aklım durmuştu sanki, bir cevap veremedim. "Bundan yüzyıllar önce sevgili Efsan, insanlarla dünyamız birdi. Birlikte yaşardık. Fakat ne biz insanlara karışırdık ne insanlar bize. İlişki yaşanması kesinlikle yasaktı, insanların kaderlerine müdahale edemez, onları büyüyle yönetemez, onlarla dostluk harici hiçbir iletişimde bulunamazdık.

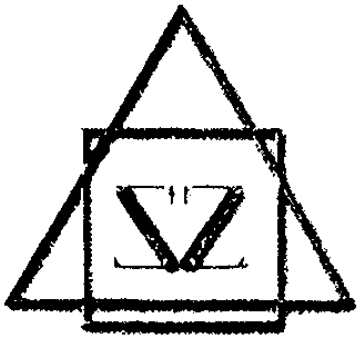
"Fakat günün birinde, hiç beklenmedik bir olay oldu. Ölüm infazı gerçekleştirilecek olan karanlık ruhların lideri Lukifer İdmon, onu öldürmek isteyenlerden önce insan kadınlarla zorla ilişkiye girdi ve kadınların rahmi beklenmedik bir şekilde döllendi. Lukifer tüm gücünü bu şekilde tüketti. Yaptığı kara büyüyle, doğacak yeni bir çocuğa tüm gücünü aktarmış oldu. Kendisi de öldürülemeden ortadan kayboldu. Hamile kadınlar çocuk doğurdu fakat çocuklar sıradan insanlar değildi. Yeni bir tür olarak doğmuşlardı. Karanlık ruhların soyundan gelen bir tür olarak, bir maglo olarak.

"Bu olay fark edildiğinde Lukifer'in esas gücünü taşıyan çocuk doğmadan, onun soyundan doğacak tüm çocuklar öldürülmek istendi ancak bu başarılamadı. Çünkü insan kadının rahmine bebek düştüğünde

yeni bir lanet, yeni bir kehanet ortaya çıkmıştı. Karanlık ruhun evrenin sonunu getirip tüm dünyayı kendi hâkimiyeti altına almak için uğraştığı, tüm krallıkların sonunu getirecek bir lanet. Maglolar doğrudan öldürülemezdi çünkü bu, lanetin karanlığının evreni yutması demekti. Esas öldürülmesi gereken, Lukifer'in tüm gücünü kendinde taşıyan çocuk olacaktı. O doğana dek hiçbir magloya dokunulamazdı. Karanlık ruhlar ve insanlar arasındaki ilişkilerden doğan çocuklar fark edildiğinde tüm krallık konseyleri bir araya toplandı ve ortak alınan bir kararla insanlarla olan dünyamız ayrıldı. İnsanların zihninden tüm yaşanılanlar silindi. Maglolar için yeni bir köy oluşturuldu, çocukların ergenlik çağına gelip büyümeleri beklendi, ergin yaşa erenler seçilmiş kişilerle evlendirildi ve ilişkiye girdirildi. Lukifer'in güç taşıyıcısı olan çocuğun bulunması için yeni doğan her bebeğin göğsündeki iz kontrol edildi..."

Konuşmaya ara verdiğinde gözleri beni buldu, bakışları sol göğsümdeki anlamını bilmediğim, bugün beliren izde durduğunda bir şeyleri çözmeye başladım. Tüylerim diken diken oldu.

"İz şu olacaktı: ateşin sembolü olan üçgen, yuvanın sembolü olan kare; denklik, mükemmel çiftin sembolü olan Z ve yansıması..."

Anlattığı bendekinin birebir aynısıydı. Göğsüm sıkışmaya başlamıştı, konuyu nereye bağlayacağını merak ediyordum.

"Lanet, işleri öyle zorlaştırmıştı ki ülkeye belli aralıklarla insanlar düşmeye başlamıştı. Kehanete göre ülkenin sonunu getirecek lanetli maglo buraya dışarıdan gelen insanlardan biri de olabilirdi. İzler kontrol ediliyor, mühür yoksa insanlar öldürülüyordu."

Tüm bu zaman boyunca bir kişiyi bulmak için öldürülen insanlar aklımda belirdiğinde midem çalkalandı. Bir lanetin parçası mıydım?

Ben bu evrenin sonunu getirecek o kişi miydim? Öldürülmek istenen melez ben miydim? Karan böyle kusursuz bir hikâye oluşturabilir miydi? Ağzından her dökülen kelime son derece ciddi geliyordu kulaklarımıza ve yüzünde de en ufak bir yalan belirtisi yoktu.

"Yüzyıllar geçti ama lanetli bir türlü bulunamadı. Ta ki bugüne dek. Hoş, kitabın içinde senin şehre 'yeniden' ayak bastığın tarih 26 Ağustos olarak görünüyor." Gözleri tekrar Alaz'ı buldu. "Alaz Şahzade seni henüz bilmediğimiz bir nedenden dolayı iyi saklamış..." Boğazını temizledi. "Düzeltiyorum Efsan... Kitapta, senin eşin, kocan olarak doğduğu için seninle aynı mührü taşıyacak birinin olduğu yazıyor. O kişi aynı zamanda seni öldürüp lanetin yok olmasını sağlayabilecek tek kişi. Yani... mührünün aynısına sahip olan, eşlik bağını taşıdığından ötürü seni öldürebilecek tek kişi olan Alaz'ın seni gizlemek için sadece bir nedeni vardı: seni bana karşı koz olarak kullanmak. Önce seni bir koz olarak kullanarak beni ikna edip topraklarına geçmemi sağlayacak, ardından işi bittiğinde seni kehanetin sakladığı büyülü okla herkesin önünde infaz edecekti. *Kusursuz bir plan.* Kitabı ben bulmasaydım tabii..."

Alaz'ın benimkiyle aynı yerde olan beni geldi aklıma, gözlerim istemsizce ulaştı şimdi siyah bir tişörtün sardığı sol göğsüne. Alaz'ınki de mühre dönüşmüş müydü? Yani o benim eşim miydi?

Öldürülmek...

Alaz tarafından...

Her şey bir oyun muydu?

Ne kadar ona inanmayacağımı söylesem de ağzından çıkanlar bir nebze de olsa yüreğime dokunmuştu. Hangisine şaşırmam gerektiğini bile seçemiyordum. Kehanete mi, lanete mi, Alaz'la aynı izi taşımamıza mı, eşliğe mi yoksa beni öldüreceğine mi?

Gözlerim tekrar Alaz'ın hayranı olduğum pürüzsüz yüzüne tırmandığında bakışlarımız buluştu. Yalanlamasını bekledim, Karan'ı susturmasını ve onu dinlememem gerektiğini söylemesini... Fakat susmaya devam ediyordu. Bir pişmanlık belirtisi aradım kara gözlerinde sonra. Söylenenleri yalanlayan ufacık bir belirti aradım... Ama yoktu. "Alaz..." dedim nefes nefese çıkan sesimle. "Bu anlatılanlar... doğru değil, değil mi?"

Alaz dudaklarını araladı ancak konuşan Karan oldu. "Harfi harfine doğru. Ne büyük ihanet, ne hazin bir son ama..." Alaz'la bakışmayı sürdürüyordum. Benim doğrularım yalnızca ondaydı, elini kaldırıp Karan'ı bu söyledikleri yüzünden yerle bir etmesini bekliyordum. Bana ona inanmamam gerektiğini söylemesini bekliyordum.

Alaz beni yeniden yanıtsız bırakınca Karan başını kınarcasına salladı. "Fakat bugün, Alaz'ın planladığı sonda ufak bir değişiklik olacak..."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Karan ayağını sertçe yere vurdu. Çıkan gürültülü sesle bir anda toplu halde çıkan savaş nidaları ve birden fazla ayak sesi duyuldu. Alaz'sa karşılık olarak kızgın bir boğa gibi burnundan soluyup işaretparmağıyla başparmağını birbirine sürttü ve tek eliyle beni odanın onlardan uzak bir ucuna fırlatırken beklemeden Karan'ın üzerine çullandı. Sırtım işlemeli gül pencerenin bulunduğu duvara çarptığında ağrıyan uzuvlarım sebebiyle acıyla inledim. Bedenim çok geçmeden ucuz bir paçavra misali yere düştü. Çöküp kaldığım yerden karşıma baktığımda içeriye bir sürü kişinin girdiğini gördüm.

Alaz, Karan'la mücadele ederken içeriye girenler onu etkisiz hale getirmek için sırtlarında asılı duran kılıçlarını kabzalarından çıkardıklarında korkuyla bir nefes çektim içime. Yerimden kalkamadan açıldı bir kez daha kütüphanenin kapısı ve Alaz'ın arkasında canını almak için can atan Karan'ın askerlerine karşı en önde Bars'ın bulunduğu bir tabur asker daha girdi. Bars'ın elinde duran koca kılıç, metal kısmından yayılan ışıkla Alaz'ın arkasındaki askerin başını tek hamlede kesti.

Yere düşen kafa ve fışkıran kan yüzünden midemdekileri çıkarmamak için ellerimle ağzımı kapattım, aynı anda gözlerimi de sıkı sıkı yumdum. Sonrasında metaller birbirine çarptığında çıkan o şıkırtılar duyuldu daha çok, güçlü kükreyişler yankılandı kütüphanenin her bir yanında, raflar yıkıldı, talan oldu. Arada bir gözümü açıp baktığımda bazen kılıçlarla bazense büyüyle hamleler yapıldığını görüyordum. Çok değişikti, çok hızlı hareket ediyorlardı. Kılıçlar insanların kullandıkları gibi değildi. Metaller her birbirine değişinde feci bir ışık patlaması görülüyordu. Akan kanın haddi hesabı yoktu.

Bense ya kimsenin umurunda değildim ya da herkesin umurundaydım. Bana kimse yaklaşamıyordu, buna izin verilmiyordu.

Kalabalığın içinden Alaz'ı seçtiğimde eline ne zaman aldığını bilmediğim devasa kılıcıyla önüne her çıkanı etkisiz hale getirdiğini gördüm. Kimseyi affetmiyordu, kiminin yüzüne saplıyordu kesici silahını, kimini belinden deliyor, dönüyor ve kimini ise boynundan öldürüyordu.

Arkasında sapsarı saçları kana bulanmış bir adam belirdiğinde yüreğim korkuyla kasıldı lakin bağırıp onu uyarmama gerek kalmamıştı. Alaz dönmeye bile gerek duymadan kılıcını tek eliyle arkasına savurdu ve adamın tam kalbine sapladı. İki eli de boş kaldığında avcunu, karşısında ellerinde koruyucu zırhları olan üç savaşçıya çevirdi ve bilmediğim bir büyü savurdu. Adamlar büyünün etkisiyle kurşun yemiş gibi arkaya doğru hafifçe eğildi. Alaz yerdeki boş bir kılıcı eline alıp doğrulurken üç adamdan en öndeki kükreyerek kılıcıyla üzerine geldi. Alaz hemen ayaklandı, önce kılıcına bir darbe savurdu, ardından adamı duvarla kendisi arasına sıkıştırdı ve kılıcı boğazına sapladı. Hiç vakit kaybetmeden ikinci adama döndü. Adamın ona vurmak için uzattığı kolunu sıkıca tuttu, çevirdi ve askeri odanın bir ucuna savurdu.

Alaz'ı izlemeyi sürdürürken tam yanıma, sağ tarafıma fırlayan kolla birlikte yerimde sıçradım. Hemen tekrar gözlerimi kapattım, yüzümü göğsüme çektiğim dizlerime bastırdım ve bu anın bir an evvel bitmesini diledim.

Tükenen gücüm nedeniyle kimseye bir fayda sağlayamadan oturduğum yerde dakikalarca bekledim. Keskin metalik kan kokusuna, gürültülü kılıç seslerine ve haykırışlara karşı bağışıklık kazanmıştım. Bir yandan Karan'ın anlattıkları zihnimde oynuyor, öte yandan çalkalanan midem bana zor zamanlar yaşatıyordu. Hayatımın en yoğun, en tüketici günüydü.

Kendimden geçtiğim dakikaların, bana bir ömür gibi gelen zamanın ve artık azalmaya başlayan seslerin arasında üzerime düşen gölgeyi hissederek gözlerimi açıp başımı kaldırdım. Alaz, tepemde dikiliyordu. Tek eliyle kitabı tutuyorken, boşta kalan kanlı elini bana uzatmıştı. Siyah tişörtü yer yer öldürdüğü adamların kanlarıyla lekelenmişti. Koyu kırmızı kanlar sakalsız yanağıyla alnına da bulaşmıştı. Ben hâlâ ona bakıyorken Alaz yutkundu ve ürkek bir ceylanı andıran halimi yatıştırma gereksinimi duymadan, "Buradan gitmemiz gerekiyor," dedi tok sesiyle.

Alaz'dan farkı olmayan Bars, yarılmış kolunu önemsemeden yanımızda belirdiğinde, "Acele edin," dedi. "Bir bölük daha geliyor. Geçit kapanmadan çıkın."

"Hadi Efsan," dedi Alaz. Aklım öyle karışmıştı ki o el bana neden uzatılmıştı, ben neden buradaydım ve ne yapmam gerekiyordu bilemiyordum. Beynimde bana ait olmayan sesler yankılanıyor, hepsi ayrı ayrı şeyler söylüyordu.

Nihayetinde attığım her hamlede Alaz'a sığınmam gerektiğini bildiğimden tüm sesleri bir kenara ittim ve elini tuttum. Ayak sesleri daha yakından geliyordu. Alaz beni kaldırdığı gibi arkasını döndü ve artık tüm kitapları yerde olan kütüphanenin sol ucuna doğru koşmaya başladı. Attığım her adımda bedenim içimde bir deprem oluyormuş gibi sarsılıyor, tüm eklemlerim ağrıyordu ama dayanmam gerektiğinin bilincindeydim.

Bir kapının önüne geldiğimizde Alaz elini kapıya koyup açılmasını sağladı. O sıra kütüphanenin kapısı da açıldı, "Durun!" diye bağırdı bir adam lakin Alaz adama fırsat tanımadan tek hamlede bizi kapıdan içeri soktu. Kapı kapandı ve karanlık bizi içine hapsetti.

İçeride göz gözü görmüyordu. Alaz, "Bana sıkıca tutun," dediğinde kollarımı ona doladım ve ellerimi sırtında birleştirdim. İçinde bulunduğumuz karanlık oda hızla sallanmaya başladı o an. Bir an deprem oluyor sanıp ürktüm. Alaz'a tutunmasaydım bir yere savrulacaktım muhtemelen.

Kendimi son hızda dönen bir dönme dolaptaymışım gibi hissediyordum. Gözlerimi kapattım, midemdekileri daha fazla taşıyabileceğimi sanmıyordum ama direndim. Birlikte bir boşlukta savruluyorduk sanki. Çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum. Bir fırtına esti, gök gürledi kulaklarımın yamacında. Bir hortum aldı bizi içine, savurdu tüm kuvvetiyle.

Sonra bir anda durdu.

Yüksek bir yerden atladığımızı düşünerek açtım gözlerimi ve ormanın kenarında bir yola ışınlandığımızı gördüm. Akşamdı, serin bir rüzgâr uğulduyordu, sabahtan beri yağan yağmur nedeniyle çamurlaşan toprak havaya güzel bir koku yaymıştı. Alaz beni yavaşça yere bıraktığında, "Alkandros'tan kurtulduk mu?" diye sordum.

Başını sallayarak onayladı. Hemen sonra, ben sıcak göğsünde biraz daha sığınmayı, korkularımı yatıştırmayı düşünürken Alaz'ın kolları beni bıraktı ve aramızda birkaç adım boşluk oluşturdu. Tutunacak bir şeyimin olmayışıyla halsiz bedenim düşecek gibi sarsıldı lakin kendimi ayakta tutmayı başardım. Alaz beni tutmadı, düşecek olmam onda en ufak bir panik duygusu bile oluşturmadı.

Soğuk duruyordu, öfkeli gibiydi.

Tüm bunların sebebini başımı bir kez daha belaya sokmama bağladım. Bilekliğimi çıkarıp güç kullanmamı onaylamamıştı hiçbir zaman ve ben bugün işleri iyice karman çorman bir hale getirmiştim. Zihnimin kendine gelmesini beklediğim birkaç saniyenin ardından, "Ben bir şey yapmadım," dedim sessizce. Gözleri yerden yükselip bana değdiğinde, "Yemin ederim benim suçum değildi Alaz," diye ekledim. "Tuzağa düşürüldüm. Bay Lefter'in odasında karanlık ruhlar tarafından kıstırıldım. Kendimi kurtarmak için çıkardım bilekliğimi, gücümü kullanmazsam ele geçirilecektim. Merih de oradaydı..."

Hararetli anlatışımı bölerek, "Bir önemi yok," dedi dümdüz bir ses tonuyla. Anlattığım hiçbir şey dokunmamıştı ona. Yaşadıklarımı duydukça öfkesi azalır sanıyordum ama o ifadesizce beni izlemeyi sürdürüyordu. "Önünde sonunda gerçekleşecekti, sadece zamanlaması yanlış oldu. Bunu benim ortaya çıkarmam gerekiyordu."

Tepkisizliği beni hayrete uğrattı. Kaşlarım hafiften gözlerimin üzerine inerken çenem sol omzuma doğru kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

Başkalarının kanıyla lekelenen suratında dalga geçer gibi bir gülümsemeyle açılırken dudakları iki yana açıldı, omuzları hafifçe sarsıldı. "Karan'ın söylediklerini hatırlamıyor musun?"

Hepsi kelimesi kelimesine zihnimdeydi. Fakat benden buna inanmamı mı bekliyordu? Bir safsatadan ibaret görüyordum. "Karan bunu en başından beri yapıyordu. Bana ilk günden beri söylediği şeyler hemen hemen aynıydı. Ona inanmıyorum elbette."

Gülümsemesi genişledi. "Çok yanlış kişiye inandın."

Boş boş ona bakmaya devam ederken, "Ne demek istiyorsun Alaz?" dedim. Sesim titremişti. "Bak, sabahtan beri olmadık şeyler yaşıyorum. Beynim o kadar doldu ki hiçbir şeyi anlayamıyorum. Karan'ın söylediği safsatalar..."

"Hiçbiri safsata değildi," diyerek kelimelerimi bir balta etkisiyle ortadan ikiye yardı. Ben donmuş bir şekilde ona bakarken, "Hepsi doğruydu. Söylediği tek kelime bile yalan değildi," dedi gözlerimin içine baka baka. Beni öldürmek istiyor gibiydi. Şimdi o samimiyetsiz gülümsemesi de yoktu dudaklarında, bana her baktığında gözlerinde beliren o parlaklığın zerresi bile yoktu.

Cevap vermeden önce öylece durdum. Tüm bunlar gerçek miydi yoksa bir kâbusun ortasında mı duruyordum? Bunu anlamaya çalışıyordum. Tenime değen ve beni üşüten rüzgâr gerçekti, içimde yaşadığım acı gerçekti lakin Alaz'ın söyledikleri... Onların gerçek olmasının hiçbir mantıklı açıklaması yoktu. Dudaklarımı birbirine bastırdım, ardından bir şey söylemek için araladım ancak öyle zordu ki anlamlı bir cümle kurmak... Başaramadım. Kelimelerimi toplayabildiğimde nihayet konuştum. "Beni öldürmek için yanında tuttuğunu söyledi... Başından beri."

Yalanlamasını umdum.

Aksine başını ağır ağır salladı. "Ormanda seni gördüğüm ilk gün, bahsedilen lanetli insan olduğunu anlamıştım. Ve o günden beri sadece bir emelim vardı: Seni öldürmek, magloları yok etmek ve laneti temizleyerek krallığımı bu evrenin tek gücü yapmak."

Darbe.

Her cümlesi, yüzüme sert bir darbe gibi çarptı.

Konuşmalarıyla yüreğime her daim gül tohumları serpen adam bu defa dilinde bir bahçe makası saklıyordu sanki. Kendi ektiği tüm gülleri kesmeye hazırlanıyordu.

Tek amacının beni öldürmek olduğunu söylüyordu. Başından beri...

Bana *Efsun* demesinin sebebini ilk karşılaştığımız andan itibaren onu büyülemiş olmama bağlayan adam şimdi, *Seni o gün öldürecektim,* diyordu. Rüyalarında gördüğü kızı, odasının çizimleriyle dolu olduğu Efsun'unu öldürmek için yanında tuttuğunu söylüyordu. Krallığına âşık olduğunu ima ediyordu, o güç yüzünden benden vazgeçeceğini söylüyordu.

Ortada aylarca süren bir yaşanmışlık, söylenen sözler, birbirine eş atan kalpler vardı. Hiç usta bir yalan değildi bu, asla gerçek olamazdı.

Bu sefer soğuk bir tavırla gülümseyen ben oldum. "Yalan," dedim sessizce. "Buna inanmamı bekleyemezsin Alaz, yalan söylüyorsun."

Gözlerimin içine baktı biraz daha. Gözlerimiz bu kadar yakından izlerken birbirini, dökebilir miydi sahiden dilleri bu yaralayıcı sözlerini? Bu saçma oyunu sürdürdükçe karşısında ezildiğimi görmüyor muydu? Beni nasıl yaraladığının farkında değil miydi? Ceza mı veriyordu başına açtığım bunca dert için? Öyleyse başarmıştı. İdamı istenmiş bir suçludan daha fazla acıyordu canım.

Dudakları hareketlendiğinde hüznümü anlayarak kolumdan tutacağını ve tüm bu saçmalıkları bir kenara iterek beni sarıp sarmalayacağını düşündüm. Ancak Alaz, "Hayır *Efsan*," diyerek bir hançer daha fırlattı yüreğime. "Yalanlarla büyütüp kazandığım kalbine ilk kez gerçekleri söylüyorum."

Makasın keskin metalini hissettim.

Baş başaydık.

Yalnızdık ve bana *Efsan* diyordu.

Adımı söylerken gözleri parlamıyordu.

Karşısında eridiğimi görüyor, beni ferahlatmaya çalışmıyordu.

Baş başaydık, bana bir yabancı gibi seslenerek saplamıştı ilk önce o makası yüreğimdeki gül bahçesine. Bedenim baştan ayağa titredi. "Sekiz ay oldu..." dedim sessizce. "Sekiz aydır yanındayım. Beni istediğin zaman öldürebilirdin. Neden bekledin bu zamana kadar?"

"Güçlerini görmem gerekiyordu," dedi. Yalanlamak istiyordum ama düşünmeden konuşuyordu. Hiç bu kadar kusursuz çıkar mıydı yalanlar dudaklardan? Bu kadar hızlı kurulabilir miydi yalanlar? İnsan sevdiğinin gözüne baka baka nasıl sıralardı bu acımasız cümleleri?

"Neler yapabildiğini öğrenmeliydim. Seni öldürmeden önce kendi krallığım için güçlü bir silah olarak kullanabilirdim. Kullanacaktım da. Seni Karan'a karşı koz olarak kullanacaktım. Tüm faydalanma işlemi bittikten sonraysa, hiçbir işim kalmadığında eğer benden istenilirse seni öldürecektim. Planım buydu."

Hayır, inanmıyordum.

İnanmam için bir gerekçe yoktu.

Bu masal böyle sonlanamazdı. Bu masalın kötü karakteri Alaz değildi, hayır.

Düşüncelerime sığınarak, "Sen bana kıyamazsın," derken başımı hiddetle salladım. "Bu konuşan sen değilsin Alaz. Sensen de doğru

değil hiçbiri. İnanmamı bekleme. Sen beni öldürmek yerine ölmeyi tercih edersin... Ettin de."

"Aşk görme kusurudur Efsan," dedi mırıltı gibi çıkan sesiyle. "Ve bana duyacağın bu aşk benim en büyük kozumdu. Bak, sana gerçekleri tüm çıplaklığıyla anlatıyorum ama benden duyduğun halde inanmıyorsun."

Üzerine bastığım toprak kayıyor, etrafımdaki her şey dönüyordu sanki.

Gözlerim acıyla sızlarken, "Saçmalık," dedim. "Bunlara inanmamı nasıl beklersin?" diye sordum. "Seni öldüreceğim diyorsun. Daha önce defalarca senin için ölürüm demişken şimdi beni öldüreceğini söylüyorsun. Daha önce tek gerçeğimin sen olduğunu söylemişken şimdi koca bir yalandan ibaret olduğunu söylüyorsun..." İç çektim. "Alaz, ben bunlara nasıl inanırım? Söyle bana, sen inanır mıydın?"

"Ben en başından inanmazdım böyle bir oyuna."

Hâlâ acımıyordu. Hâlâ hissizdi. Karşımda duran beden Alaz'dı ama ruh ona ait değildi sanki. Kalbimin prensi değildi acımasızca konuşan bu adam. Olamazdı.

"Ne söylediğinin farkında mısın sen?" diye bağırdım kendime hâkim olamadan. Ona doğru bir adım attım. "Alaz sen kendinde misin? Bana mı atıyorsun bu soğuk bakışları? Efsun'una mı? Ne oldu ya, ne? Ne değişti bir gecede?"

"Sana gerçekleri haykırıyorum!" diye bağırdı o da bana doğru bir adım atıp. "Değişen bir şey yok benim içimde, her şey ilk günkü gibi! Olduğu gibi! Oynadığım gibi!" Son cümlesi yankılandı kulaklarımda defalarca. Sadece konuşmuyor, sözleri ağzından çıkar çıkmaz dönüşüm geçirip kalbime keskin uçlu hançerler olarak saplanıyordu. "Daha fazla konuşup dokunma vicdanıma, git! Evine git. Geçidin açıldı, sana kurtulma imkânı veriyorum. Gidersen peşine düşmem."

Yaşla dolup taşan gözlerim kısıldı. "Ne geçidi?" diye sorarken kekeledim.

Kafasını kaldırdı ve çenesinin ucuyla arkamı işaret etti. Başımı ağır ağır çevirdim arkama ve nerede olduğumuzu inceledim.

Ormanın herhangi bir yerinde değildik. Nephan'a ilk düştüğüm yerdeydik. Kendimi tek başıma burada bulduğum anı çok net

hatırlıyordum. Yol kenarını süsleyen ağaçlar, yağmur sularının gölcükler oluşturduğu asfalt yol, ormana çıkan çamurlu yol. O yolda bağıra bağıra Efser'i arayışım dün gibi aklımdaydı.

Dikkatimi çeken esas şey ise birkaç adım solumdaki, yolu ikiye bölen şeffaf mavi kalkan oldu.

Geçit.

Alaz beni geçide getirmişti.

Evime dönmemi istiyordu.

Daha önce defalarca gitmememi söyleyen adam kendi elleriyle ondan ayrılacağım yere getirmişti beni ve gitmemi söylüyordu.

Tüm taşlar yerine oturmuştu bir anda. Yutkundum.

Yavaşça önüme döndüm. "Şimdi anlıyorum..." diye mırıldandım. Burnumu çektim ve içime dolan hevesle, "Gideyim diye yapıyorsun, değil mi?" diye sordum. "Fark edildim, yakalanacağım ve sonum iyi değil... Gitmem gerekiyor. Senden soğuyayım diye söylüyorsun bunları, gideyim diye..." Başımı iki yana salladım. "Hayır Alaz, yapamam. Ayrılamam, kopamam senden. Yapma bunu, bırak üstesinden gelsin aşkımız her zorluğun."

Ona sarılmak için bir adım attım fakat aynı anda geriledi ve ellerimi havada bıraktı. İnanamıyormuş gibi güldü. "Kendini kandırmaya devam ediyorsun," dedi bu aciz halimden tiksinir gibi. Dokunuşumu püskürtmesi biraz daha yaraladı beni. Yeniden ciddileşti. "Git Efsan, sana son bir şans veriyorum. Yaşaman için. Yaşamak istiyorsan git."

Buruk bir ifadeyle tebessüm ettim. "Beni öldürmen gerekiyordu, başından beri bunu planlıyordun. Ama şimdi bana hiçbir şey yapmadan gitmemi istiyorsun. Bu mantıklı mı?"

Duraksadı.

"Değil," dedi nefeslenir gibi. Omuzları düştü. "Ama ne olursa olsun sen benim eşimsin ve ben eşimi öldürmek için can atmıyorum. Sana yaşaman için bir şans veriyorum. Evine dönebilirsin."

Eş...

Alaz benim eşimdi.

Göğsümde izini taşıdığımdı.

Göğsünde izimi taşıyandı.

Âşık olduğum adamdı.

Ve şimdi, yaşadığımız, bana yaşattığı her şeyin yalan olduğunu söylüyordu. Üstelik bunları yüzünde zerre mimik oynamadan söylüyordu.

Nasıl inanırdım? Onca yaşanmışlığı silip atarak, tüm bu söylenenlere inanıp nasıl terk ederdim onu arkama bakmadan? Hayır, olmazdı. Ben Alaz'a inanıyordum, Alaz'ın ruhuna, Alaz'ın aşkına, Alaz'ın bende bıraktığı anılara... Şimdi ağzından dökülenlere değil.

"Gitmeyeceğim," dedim huysuz bir çocuk gibi. Gözleri büyüdü. "Böyle pes etmeyeceğim. Hayır, böyle bitmesine izin veremem." Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Titreyen dudaklarımı yeniden araladım. "Alaz, ben buna dayanamam. Sen de dayanamazsın. Yaşayabileceğimizi mi sanıyorsun birbirimizden uzakken? Benim iyi olacağımı mı düşünüyorsun gidersem? Bunu nasıl düşünürsün?"

Başını soluna çevirdi, elini ensesine attı. Derin bir nefes aldı ve bu defa daha belirgin bir öfkeyle bana dönüp, "Ölmek mi istiyorsun?" diye haykırdı. İşaretparmağını bana doğru salladı. "Eğer öyleyse seni sadece benim öldürebileceğimi öğrendin işte. Canını alabilirim, tam burada kalbini yerinden sökebilirim! Sana şans veriyorum yaşaman için. Git ya da kal. İki türlü de dahil olamayacaksın hayatıma artık!"

Gözlerime dolan yaşlarla, "Öldür beni!" diye haykırdım. Sesim ormanın içinde birkaç kez tekrarlandı. "Al canımı!" Elimi sol göğsümün üzerine koydum. "Bak burada izim. Yap hamleni, bitir bu işkenceyi hadi!"

Sessiz kaldı. Dişlerini sıktı, köşeli çenesi belirginleşti. Göğsü hızla inip kalkerken burun kanatları genişledi.

Sessizliği benim yeniden konuşmama neden oldu. "Ne konuştuğumuza bir bak... Sen mi beni öldüreceksin Alaz? Boynunda benim verdiğim kolye takılıyken mi?" Nihayetinde yaşlı gözlerimden ilk damla süzüldü. "Alaz... Sen bana kıyamazsın. Alaz sen bana kıyamazsın. Yalan bunlar... Karan'ın uydurmaları hepsi... Öyle, değil mi? Beni korudun her şeyden Alaz... Bana 'canım' dedin. Sen bana âşıksın Alaz. Sevdiğinin katili olabilir mi biri?"

Cevap vermedi.

"Yalan işte..." dedim ağlayışlarımın arasında. "İnkâr edemiyorsun. Yalan, değil mi? Yalan..." Susması asabımı bozdu, ona doğru iki adım attım ve yumruk yaptığım ellerimi göğsüne vurdum. "Söylesene! Neden susuyorsun? Susma!"

Bu sefer yutkunan o oldu ancak gözlerinde hâlâ bir pişmanlık yoktu. Bir özür... Hiçbir şey görünmüyordu kara gözlerinde. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Özür mü?" Sesim fısıltıdan farksızdı. "Ne özrü Alaz? Bana gerçekleri söyle. Kırdığın kalbimi toplayacak bir şey söyle. Tek cümlenle yeniden inşa edersin sen onu, hem de en kusursuz haline getirirsin. Yap bunu!"

"Seni bir kez daha kandıramam."

"Kandırmak" kelimesi beni derinden sarstı. Ağzından başka hiçbir şey dökülmüyordu. Titredim, dişlerim birbirine çarptı. "Bana güven dedin," diye mırıldandım. "Ben hayatımda kimseye sana güvendiğim kadar güvenmedim."

"Her söylediğime inanmamanı da söyledim."

Ağzımdan hayret dolu bir nefes döküldü. Alaz'dı benim sığındığım liman, güvendiğim dağ, başımı soktuğum güvenli yuva. Şimdi limanı sel basmıştı, dağa kar yağmıştı, evi deprem yıkmıştı. Ama ben ne limanımı kaybetmeyi ne dağa bir daha ulaşamamayı ne de o evi bir daha görememeyi istiyordum. Nasıl kabullenirdim bunu? Nasıl dayanırdım? Keşke bir rüya olsaydı bugün tüm yaşadıklarım. Gözümü kapatsam, açsam ve kendimi Alaz'ın evinde bulsam. Rüyamı bana kötü bir getirisi olmasın diye suya anlatsam, bir daha da hiç hatırlamasam...

Güçlüymüşüm.

Keşke bugün yaşananları silebilseydim. Zamanı geriye alıp, çok değil, düne ışınlansaydım. Yine kapatsaydım gözlerimi Alaz'ın yanında, sonra uyansaydım kokusuyla.

Güçlü değilim.

Sözkonusu Alaz'sa hiç güçlü değildim.

Kabullenemiyordum. Kim sorgusuz sualsiz kabul ederdi ki bu söylenenleri? Hatıralarımız hâlâ tazeyken, tüm anılarımız zihnimde diriyken nasıl inanırdım bu söylediklerine?

İnanamazdım.

İnanmazdım.

Art arda iç çektim. Gözpınarlarımdan tenimi yaka yaka inip kuruyan dudaklarımın üzerinde de yakıcı bir etki bırakan gözyaşlarımla karşısında durmaya devam ettim. Göğsünün üzerinde duran ellerimi

uzatıp sakalsız yüzüne bastırmayı düşündüm. Beni sarmasını istedim ama aramıza kalın buzdan bir duvar örülüydü şimdi. Dokunuşum beni yaralayacaktı sanki, yapamadım. Ağlamama dayanamadığını biliyordum, şimdi korkusuzca bakıyordu güya gözlerime ama içten içe beni susturmak istediğini düşünüyordum. Fakat bakışmamızdan o sevdiğim elektriği alamıyordum.

Yeniden yutkundum ve titreyen dudaklarımı açtım. "Tüm yalanlarını affedebilirim Alaz, yemin ederim hepsini geride bırakırım. Bana doğru olan tek şeyi söyle. Aşkını..."

Aramızda yeni bir ölüm sessizliği doğdu. İkimizin de göğsü aynı anda yükselip alçalıyordu, bakışlarımız birbirine odaklıydı, inat etmiş gibi ayırmıyorduk gözlerimizi. Bir yanım cevap vermesini istiyor, diğer yanımsa bunu duymaya cesaret edemiyordu. Ağzından çıkacak kelime olumlu olursa düzelecektik besbelli ancak yüzüme baka baka aşkını yalanlarsa dönüşü olmazdı. Bunu kaldırabilir miydim?

Zaman donsa, dursak ömür boyu burada bu şekilde, olmaz mıydı?

Olmazdı.

Alaz'ın keskin kıvrımlara sahip dudakları aralandığında yüreğim sivri tırnaklara sahip eller tarafından sıkıldı. Acıyı hissettim, söyleyeceği şeyin hoşuma gitmeyeceğini düşündüm ve bir anda hiç beklemeyeceği bir şeyi, son hamlemi yaptım.

Alaz'ı tişörtünün yakasından tutarak kendime çektim, parmak uçlarımda yükseldim ve geri çekilmesine fırsat vermeden onu öptüm. Bu, ilk kez yaşanıyormuş bir etki oluşturdu kalbimde, onlarca havai fişek patladı içimde, gecem kısa bir an içinde olsa aydınlandı.

Bu, Alaz'ı eşim olduğunu bilerek ilk öpüşümdü.

Karşılık vermesini beklerken kasıldım, hareketsiz duruyordu. Bu tepkisizlik karşısında Alaz'ın geri çekileceğini, beni sertçe bir kenara savuracağını düşündüm bir an korkuyla. Zaman geçtikçe umudum köreldi, tutkusunun da aşkı gibi yok olup söndüğünü düşündüm. Belki de o da söylediği gibi hiç var olmamıştı. Ağladım, gözyaşlarım bu defa ikimizin dudakları arasına sızdı. Daha fazla çiğnemeyi düşünmediğim gururuma yenik düşerek geri çekilmeyi düşündüğüm an Alaz yere düşürdüğü kitabı umursamadan iki elini incecik bel oyuntuma yerleştirdi ve gövdemi gövdesine bastırdı. Gözlerim kapandı,

gözyaşlarım hızını artırdı. Ellerimi ensesine yerleştirdiğimde put gibi durmayı bırakarak ona eşlik ettim.

Ağlaya ağlaya öpüyordum onu. Ellerim ensesinde geziniyordu ve ben ağlıyordum çünkü bu ona son dokunuşumdu biliyordum.

Bunun gözyaşıyla yoğrulan bir veda öpücüğü olduğunu hissediyordum.

Alaz kafasını sol omzuna doğru eğdi hafifçe ve tek elini belimden yukarı kaldırarak başımın arkasına yerleştirdi. Uzun, kemikli parmakları son kez karıştı saçlarımın arasına. Belki de bu bir şifa öpücüğüydü. Açtığı tüm yaralarıma tek ilacın kendisi olacağını biliyordu elbet, zehrim oydu ve insaflı zehir taşıyanım bana panzehrimi de aşılıyordu.

Gözlerimi daha sıkı yumdum. Vedayı unuttum. Söylediklerini unuttum. Kanayan yüreğimi unuttum. Sadece Alaz'a odaklandım.

Her şey ölüydü, sadece verdiği yakıcı his diriydi. Nefes almıyor, buna ihtiyaç duymuyorduk. Gök gürledi ve sağanak yağmur yanıp kavrulan bedenlerimize bir ilkyardım çağrısı almış gibi yetişti. Birbirimizden ayrılmadan geriye doğru bir adım attık.

Kollarım, ensesine biraz daha sıkı dolandı. Ona dokunmaya doyamayan parmaklarım ürkek bir tavırla titriyordu.

Geriye doğru ikinci adımızı attığımızda gözlerimi daha sıkı yumdum, bu bir rüyaysa uyanmak istemiyordum. Eğer bu bir kâbussa ilk defa sıyrılmak değil, tam bu noktada takılı kalmasını istiyordum.

Nefes almak için çıldırıyordum ancak esas nefessizliği ayrıldığında çekeceğimi biliyordum.

Üçüncü adımı attık. Son saniyelerimizdi. Vedanın sesi kulaklarımıza artık bir uğultudan daha belirgin doluyordu.

Zamanla yavaşladı, ben de ona ayak uydurdum. İki gözümden de aralıksız damlalar süzülüyordu. Sanki o da hiç sonunun gelmesini istemiyormuş gibi ağır ağır bitirdi, büyük bir yavaşlıkla ayrıldık ve alınlarımız birbirine değdi hemen. Geçidin önündeydik, mavi ışığın yansımaları suratıma gölge gibi düşüyordu...

Sık nefesler alıp veriyorduk, birbirine yapışık gövdelerimiz aynı anda hareketleniyordu. Alaz'ın belimde duran eli yüzüme çıktığında tüm bedenim ürperdi. Avcu sağ yanağıma yerleştiğinde yüzümün alev aldığını düşündüm, başparmağı yanağımı okşarken içim hazla

kavruldu. "Efsun..." diye fısıldadı, benim izlerimi taşıyan sıcacık nefesi alnıma, saçlarımın arasına süzüldü. *Efsan* demedi, *Efsun* dedi ve bu sessiz ağlayışlarımı daha da artırdı. Aciz sesler çıkarmamak için sıkı sıkıya birbirine bastırdım dudaklarımı. "Yaşattığım her şey için... beni affet."

Başımı yanıma çevirip yanağımın üzerine konan avcunu öpmek istiyordum fakat yapamadım.

"Bu veda busesini bir özür olarak kabul et."

Veda busesi.

Alaz Şahzade'nin bana sunduğu bir teselli ikramiyesi.

Dur ey sulu gözlerim, akıtma daha fazla yaşını, bu yolun dönüşü yok. Çırpınma deli gönlüm, seninle ilgili bir mevzu değil bu, tek başına gelemezsin bunların üstesinden. Sen tek değil, yarımsın ve yarın seni istemezse başa çıkamazsın.

Suçlu biz değiliz.

Sesimi toparlamak amacıyla yutkundum. "Ölü birinden af dileyemezsin Alaz," dedim ve gözlerimi açtım. İlk karşılaştığım şey alnının altında kalan simsiyah gözleri oldu. "Sen bugün beni öldürdün, gözünün önünde çırpındığımı göre göre hem de. Belki oku saplamadın mührümüzün üstüne ama mührün altındakini paramparça ettin."

Kaşlarının ucunun yukarıya kalkışını izledim.

Burnumdan derin bir nefes aldım. "Bu beni son öpüşündü. Bugünü aklından çıkarmayacaksın. Ben de unutmayacağım. *Sana âşığım.* Ve seni affetmeyeceğim Alaz Şahzade."

Geçide doğru bir adım attım Alaz'ın gözlerinin içine baka baka. Kolumdan tutup beni çekmesini bekledim.

Yapmadı.

Gök gürledi, şimşek çaktı. Nephan'ın mor yıldırımları son kez aydınlattı bizi birlikteyken. O saniye birbirimizi daha net gördük. Başımı kaldırdım, simsiyah göğe baktım. Çok değil, birkaç dakika sonra başımı kaldırdığımda baktığım gök değişecekti.

Boğazıma koca bir yumru yerleşti.

Bakışlarımı indirdim, hızlanan yağmurun sırılsıklam ettiği yüzüne baktım. Son defa seyrettim alnına yapışan simsiyah saçlarından güzel yüzüne yol alan damlaları. Ağlamaya devam ediyordum lakin bana dost olan yağmur yaşlarımı kamufle ediyordu.

İçim. *Durdur beni!* diye yalvarırken tepkisiz kalan ifadesine karşılık iki yanımda duran ellerimi yumruk yaptım.

Artık gitme vaktiydi.

Kalbim, göğsüme sığmayacak derecede hızlı atarken tekrar yutkundum.

Ve artık yüreğinde yerimin olmadığı adama, *Hoşça kal,* dedim içimden. Geldiğim bu yabancı evreni, Varilok'u, Kadmos'u, Alkandros'u, Nephan'ı, arkadaşlarımı, tüm hatıralarımı, bugün öğrendiğim gerçekleri, esas kimliğimi, zor ama... Alaz'ı... Hepsini arkada bırakacak son adımımı attım.

Bedenim sırtüstü geçide düşerken gözlerimi kapattım ve tüm yaşanmışlıklarıma veda ettim.

Bir boşlukta savruldum saniyelerce, bedenimde ve ruhumda bariz bir dalgalanma hissettim. Kulaklarımda kendi sesimin yankılarını duydum ve o tanıdık hikâyeyi kendi sesimle dinledim.

Yaklaşan acımasız kara kış göndermiş bir gün ecelleri olacak fırtınayı. Buna artık iyice zayıf düşen yaprak dayanamazmış, çınarınsa bütün gücüne rağmen sevdiğinin gidişini izlemekten başka şansı yokmuş. Derken amansız bir fırtına kopmuş, yaprağı ağacın dalından çekip koparmış. Bir çığlık kopmuş o an iki âşığın yüreğinden, kulakları sağır eden. Usul usul, hüzün yüklü damlaları seyrede sene düşmüş yaprak ağacından. Son defa izlemiş ağacını, eskide kalan eşsiz hatıralarını. İyi, demiş, en azından ölene dek onu izlerim; son gördüğüm yüz onunki olur. Huzurla kapatırım gözlerimi. Daha sakinleşemeden amansız bir rüzgâr sürüklemiş yaprağı ağacından çok uzaklara, öte diyarlara... Artık ağacını görmesi imkânsızmış. Çürümeye başlamış yaprak, son nefesini ağacından çok uzaklarda vermiş. Kavuşmak öte diyara kalmış. Ve dalları yapraklansa da çınar ağaçları, o günden sonra hiç çiçek açmamış...

Sırtüstü sert bir zemine yapıştığımda hissettiğim acı parçalara ayrılan yüreğimin sızılarını gölgeleyememişti. Gözlerim hâlâ Nephan'da olmayı dilercesine açıldığında asfalt bir yolun ortasında uzandığımı gördüm. Başımı biraz kaldırıp yarı baygın gözlerimle etrafa baktığımda gözüme ilk çarpan şey eski püskü, demirleri paslanmış durak oldu.

Gözlerimi kıstım ve fırtına nedeniyle sallanıp ses çıkaran tabelanın üzerinde yazanı okudum: *Zeyhan Konutları*

Evimin olduğu sokaktaki durak.

Her şeyin başladığı yer.

Her şey bittiğinde döndüğüm yer.

Kalbime onlarca elden oklar atıldı, başım yeniden yere düştü. Kapanmaya hazırlanan gözlerim üzerime yağmur çiseleyen simsiyah gökyüzünü seyre dalarken akan yaşlarım durmak bilmedi. Yüzüme far ışığı yansıdı, kulaklarımın derininde yüksek korna sesi yankılandı, bir araba aniden fren yaptı. Aracın kapısı açıldı, kapandı. Bir adam, "Hanımefendi," dedi telaşla. "Hanımefendi iyi misiniz?" diye sordu.

Değildim.

Ölü biri ne kadar iyi olabilirdi?

Yerden kaldırıldım, arabanın içine taşındım.

Şoför koltuğuna oturan adam telefonuyla polisi arayıp durumum hakkında bilgi verdi. Bana bir şeyler sormayı denedi lakin hiçbirine yanıt alamadı. Araba hareket ettiğinde yattığım yerde sallanmaya başladım. Yarı baygın gözlerim siyah filtreli camın ardından kapkara gökyüzünü izlerken yakın geçmişten bir anı zihnimde oynadı.

"Biz ayrılacağız. Ben gideceğim," diye hatırlattım. Bunu söylemek kalbime bir mızrak sapladı, bana da acı vermesini beklemiyordum ama bu düşünce beni de yaralıyordu. Bulanık gözlerimi gece mavisi bulutlu gökyüzüne kaldırdım. "İşte o zaman, başımızı kaldırdığımızda baktığımız gökyüzü bile aynı olmayacak."

Biz ayrıldık.

Ve artık gökyüzünün hiçbir önemi kalmadı.

Bölüm Yirmi Bir

Sanrılardan Doğan Çığlıklar

*Bir şarkı dinlemiştim eskiden. Diyordu ki: "Bin bıçak var sırtımda. Biniyle de adaşsın. Her biri hayran sana."**

O zaman anlayamıyordum. Nasıl olur da bir insan tende yara açabilir ve tüm yaralara sebep olabilirdi? Bin bıçağın bini de bir kişiye ait olabilir miydi? Ya o kadar darbe açan kişiye hayran kalınabilir miydi?

Oluyormuş.

Üstelik daha beteri, o bıçaklar sadece bedene değil, ruha saplanıyormuş ve bu daha kötüymüş çünkü bedendeki yara geçermiş ama ruh delinirse izi kalmadan iyileşemezmiş.

Ruhum delik deşikti.

Bin değil, yüz bin bıçak saplıydı zayıf bedenime ve hepsinin adı aynıydı: Alaz.

Yüreğimi alaza veren adam. Çıksa karşıma, o yüz bin bıçaktan sadece birini çekse affedeceğim adam...

Sürekli başa saran bir kâbusun içine hapsolmuştum. Ormandaydım, Alaz karşımdaydı. Etraf karanlıktı, biraz da sis vardı. Yağmur yağıyordu, bedenlerimiz sırılsıklam olmuştu. Tenine muhteşem uyum sağlayan, ıslaklık nedeniyle düşüp alnına yapışan saçları gerçekti. Kaşlarına çarpıp orada tutunamayarak süzülen damlalar çenesine doğru yol alıyordu. Simsiyah gözlerinde o soğuk ifadeyi görüyordum yine; rüyada olduğumu bildiğim halde yerleştiremiyordum harelerine sıcaklığı. Keskin kıvrımlara sahip kalın dudakları sıkı sıkı kapalıydı ve çene kemikleri belirginleşmişti.

* Emre Aydın'ın 2006 yılında yayınladığı ***Afili Yalnızlık*** albümündeki ***Belki Bir Gün Özlersin*** isimli şarkıdan bir kesit. (ed.n)

Defalarca aynısı olmuştu.

Defalarca açmıştı dudaklarını ve ben ondan gelecek bir, "Kal," sözcüğüne muhtaçken o her defasında gitmemi söylemişti. Son hiç değişmiyordu, öldürücü bir girdaba hapsolmuştum sanki. Çıkmak için can atıyordum içinden fakat durmayı da istiyordum. Çünkü o kâbus ya da her ne haltsa, orada Alaz hâlâ benimleydi. Hâlâ benimle konuşuyordu, hâlâ yüzüne bakabiliyordum.

Sonra karanlık oluyordu, siliniyordu profili ve kalbim göğsümden fırlamak ister gibi atıyordu.

Yokluğunu reddeden bilincimin onu yanımda tutmak için çırpınışıydı bu.

Yüreğimin bilmem kaçıncı kez yeniden yapışıp, her seferinde bir öncekinden daha beter bir halde parça parça edildiği, sonu benim istediğim şekilde bitmeyen öldürücü kâbustan sıyrıldığımda gözlerim yeniden kapanamadı.

Alt ve üst kirpiklerim ağır ağır birbirinden uzaklaşırken gözümü alan floresan ışığı yüzünden başımda hissettiğim zulüm verici ağrıyla gözlerimi kapattım. Dudaklarımdan halsiz bir inilti döküldü, elimi kaldırıp şakağımın üzerine bastırdım ve birkaç saniye ağrının geçmesini bekledim.

Ağrı kaybolmasa da hafiften azaldığında gözlerimi yeniden açmayı başardım. Tüm bedenim saniyede bir elektrik şoku yiyormuşum gibi sızlarken kısık gözlerimle etrafı süzdüm. Kapalı penceresinden içeri giren havaya varıncaya kadar tüm mobilyaları siyah olan, kasvetli ancak kasvetinden zerre rahatsızlık duymadığım odayı görmeyi bekliyordum fakat gördüğüm şey bunun tam zıddıydı.

Ahşap işlemeli, krem rengi kapısı kapalı olan ve tüm duvarları beyaza boyalı bir odadaydım. Üzerimde hâlâ siyah sutyenim vardı ama vücudum çamurdan, pisliklerden temizlenmiş, yara izlerim yok olmaya yüz tutmuştu. Elimdeki ağırlığı hissetmemle bakışlarımı sol elime indirdim ve serum kablosunun üzerine yapıştırılmış sargı bezini gördüm. Kafamı biraz daha kaldırdığımda solumdaki serumu seçti gözlerim, damla damla kabloya süzülüyordu içindeki azalmış sıvı. Gözlerimi kısıp serum torbasının üzerine basılı yazıyı netleştirmeyi denedim.

Birkaç saniyenin ardından harfler düzenli bir şekil aldı ve yazıyı okudum: *Zeyhan Başak Hastaneleri*

Yazıyı okumamla dünya yeniden başıma yıkıldı, koluma bağlı olan serum kablosu şahlandı boğazıma dolandı, soluk borum tıkandı. Bir rüyadan ibaret olmasını istediğim yaşadığım korkunç anlar tekrar zihnime nüksetti, acılar yeniden ruhumu esir aldı.

Alaz'ın yüzü gözlerimin önünde belirdi, bana kurduğu öldürücü cümleler kulaklarımda yankılandı. Hâlâ benimle olan aşkı, kalbimin acısını gözlerime taşıdı.

Ayrılık...

Biz ayrılmış mıydık şimdi?

Ondan bir evren uzakta mıydım yani?

Ne aldığımız hava birdi ne tenimize değen yağmur damlaları ne karşılaştığımız kişiler... Birbirimizden uzaktaydık ve elimde beni yeniden ona götürecek hiçbir rota yoktu. Acım öyle gerçekti ki tüm yaşadıklarımın berbat bir kâbustan ibaret olmasını istiyor ancak öyle olmadığını bilecek kadar yanıyordum. Hiçbir yalan bu denli kanatmazdı.

Başımı eğip sol göğsümün üzerine baktığımda, bir dövmeyi andıran eşlik bağımızın sembolünün hâlâ orada durduğunu gördüm ve söz dinletmek istemediğim yaşlarım, gözlerimden akıp başımı yasladığım yastığı ıslatmaya başladı. Görüşüm tekrar bulanıklaştı, boğazımdan dışarı art arda kısık hıçkırıklar yayıldı. Sesi hâlâ kulaklarımdaydı. Ne öğrendiğim gerçekler ne de olduğum kişi umurumdaydı. Hissettiğim tek acı eksikliğiydi.

İhanet miydi bu? Beni yaralayan Alaz'ın ihaneti miydi? Kabullenmeyişim, ihanet ettiği gerçeğini değiştirebilir miydi?

Son kez bakmıştı gözlerime, sadece küçük bir an yakalar gibi olmuştum irislerinde hüzün parıltısını. Beni tüm tutkusunu dudaklarımdan kalbime aktarmak ister gibi öptükten hemen sonraydı.

Dudaklarım onun tadını taşıyordu ve biz ayrıydık.

Sayısız kilometreler vardı aramızda. Ne canım istediğinde arayabileceğim bir telefonu ne de elimde tutup sürekli bakabileceğim bir fotoğrafı vardı şimdi.

Dün kollarında uyuyakalmışken bugün onsuzluktan ölecektim. Saatler öncesinde onu öpüyorken şimdi kokusuna hasrettim.

Nasıl dayanacaktım? Kafayı yemeden yaşayabilir miydim?

Bir fotoğrafı bile yoktu... Unutur muydum yüzünü, sesini, bana hissettirdiklerini?

Yüreğim acıyordu, ölüyordum. Görünürde yaram yoktu fakat paramparça hissediyordum. Üstelik koluma bağlı serum değildi benim ilacım. İlacımı kaybetmiştim ve artık ölümünü bekleyen aciz bir insandım. Defalarca kez hıçkırdım; yakıcı, tuzlu damlalar yüzümde gezindi, çatlak dudaklarımın arasına sızdı, Alaz'ın üzerinde bıraktığı hatıraları yıkadı.

Bu nasıl kabul edilebilirdi? Buna nasıl alışacaktım?

Kendimi nasıl bırakmıştım o geçitten? Neden geçmiştim? Bıraksaydım elleriyle öldürseydi beni istediği buysa ama ben öldürmeseydim kendimi. Bu daha acıydı.

Zamanı geri almak istiyordum, o ana ışınlanmak istiyordum, ellerinden ölümümü tatmak istiyordum. Belki o zaman dinerdi acım. Şimdi yaşayan bedenimin içinde ölü olan ruhumu taşımak daha beterdi.

Tarumar olan vücudumda açık kalmak için zorlanan gözlerim kapıya iliştiğinde bulanık bakışlarımı netleştirecek bir şey olsun istedim. Kapının açılmasını diledim. Ne bileyim çıksın gelsin mesela. Peşimden geçmiş olsun geçitten, "Seni burada bırakamam Efsun," desin. "Benden kurtulamayacağını hâlâ anlamadın mı?" desin ya da hiçbir şey söylemesin, sussun ve sarılsın bana. Sorgulamam, yemin ederim silip atarım geçmişi.

Buna nasıl dayanacağım?

Kalbim atmıyor artık. Hastanede değil miyim? Neden ilgilenmiyor kimse benimle?

Hani kurtulamazdım senden Alaz? Yolumu sen açtın, ben istemezken sen kurtuldun benden.

Ben buna dayanamam.

Hıçkırıklarım boğazımı esir aldı. Kalkmak, geldiğim yere geri gitmek istiyordum, mantıklı düşünemiyordum, evet ama geçidin yeniden açılma ihtimalini düşünüyordum. Belki o da pişman olmuştu ve bir yolunu bulup dönmem için açmıştı yolu... Burada bekleyemezdim, Ondan bir işaret almak adına ömrümün kalan günlerini o geçidin etrafında geçirebilirdim...

Serum kablosunu kolumdan tek harekette çıkarıp yataktan kalkmak için hareketlendiğim sırada odanın kapısının açılmasıyla başımı merakla kaldırıp tekleyen kalbimle içeriye girecek olan kişiyi bekledim.

Beni görür görmez, "Ah, uyanmışsınız," diyen kişi otuzlu yaşlarında görünen, balık etli, esmer bir hemşireydi. Saçlarının önünden aldığı iki tutamı kafasının arkasında birleştirmişti ve dalga dalga olan kısımları omuzlarından salınıyordu.

Kadını incelemeyi bırakarak kalkmayı denedim tekrar fakat bedenim öyle sızlıyordu ki yapamadım. "Kalkmayın lütfen," dedi hızlı adımlarla yanıma yaklaşan kadın. "Dışarıda polis bekliyor, hakkınızda bir şey bilmiyoruz. Ailenizle iletişime geçmemiz gerekiyor."

Polis ayrıntısı zihnimde belirince olduğum yerde durmak zorunda kaldım. Evet, artık Nephan'da değildim, eski düzenime dönmüştüm. Kanundan kaçamazdım. Olduğum yerde durmaya devam ettim. Kadın solumdaydı, serumu kontrol edip, "Ağrın var mı tatlım?" diye sordu.

Ağrı mı? Ruhumun da dahil olduğu ağrıların içinde boğuluyordum fakat bu serumla çözülebilecek bir durum değildi. Bu nedenle kadını başımı iki yana sallayarak geçiştirdim.

"Ah güzelim," dedi kadın ve elini çıplak omzuma koydu. "Kimbilir kim getirdi seni bu duruma... Ama merak etme, polis ailenle iletişime geçecek. Her şey geride kaldı, güvendesin."

Güvende mi? Aksine kendimi hiç bu kadar tehlikede hissetmemiştim. Beni bu hale getirende kalmıştı tüm güvenliğim.

Kadını yeniden cevapsız bıraktım.

Dudaklarını birbirine bastırıp bana acıyan bir gülümseme gönderdi. Eliyle omzumu sıvazlayarak, "Polislere içeri girmelerini söyleyeceğim," dedi ve elini çekip dışarı çıktı.

Kadın çıkarken açılan kapı kapanmadan içeriye lacivert üniformalı, orta yaşlarda iki erkek polis girdi. Kendimi koruma içgüdüsüyle üzerimdeki nevresimi biraz daha çektim omuzlarıma doğru. Gözlerimden yaşlar süzülmeye devam ediyordu lakin hıçkırıklarımı tutmayı deniyordum. Adamlar yanıma geldiğinde hafiften göbeği olan ve daha babacan duranı, "Merhaba kızım," dedi tok sesiyle. "Ailene ulaşmamız için bana ismini söyleyebilir misin?"

Cevap vermeden önce adamın yüzüne öylece boş boş baktım. Nerede olduğumu, ne yaptığımı düşündüm. Bir anda değişmişti hayatım, eski düzenime kirli bir paçavra gibi fırlatılmıştım. İlk zamanlar hasretleriyle yanıp kavrulduğum ailemi görmeme ramak kalmıştı lakin

hiçbiri umurumda değildi. Sanki ait olmadığım bir yerdeydim, herkes gözüme yabancı geliyordu. Kimse beni anlamayacaktı sanki.

Polis bir kez daha adımı sorduğunda gözyaşlarım bir anlığına dindi, ıslak kirpiklerimi birbirine bastırdım. Cevaplamam gerektiğini, aksi halde beni bırakmayacaklarını biliyordum. Güçlükle araladım dudaklarımı bu nedenle. "Efsan," diye fısıldadım.

Polis başını biraz bana doğru eğdi, kulağını ağzıma yaklaştırdı. "Affedersin, duyamadım kızım."

Yutkundum, "Efsan," derken kekeledim. Yine sesim çok çıkmamıştı ancak adamın anlayacağını umdum, elimden bu kadarı geliyordu. "Efsan Erez."

"Anladım *Efsun* kızım," dedi adam ve ben o an başıma bir darbe almış gibi sarsıldım, baştan aşağı ürperdim. Akacak damlalarım kirpiklerimde asılı kaldı. Adam başını ayakta bekleyen polis memuruna çevirdi. "Efsun Erez'miş," dedi. Kalbime bir ok atıldı. Yattığım yerde yeniden can çekiştim. Adam tekrar bana baktı. "Efsun, doğru anladım, değil mi?" diye sordu sanki canımı daha fazla yakmak ister gibi.

Nefeslerim sıklaşırken öylece kalakaldım. Toparlamayı denediğim aklım yerle yeksan oldu, zihnimdeki tüm kelimeler silindi. Bir *Efsun* kaldı yabancı dudaklardan dökülen, bir de boş bakışlarım.

"Efsun, buraya getiren adam seni yolun ortasında bulduğunu söyledi. Neler yaşadığını bize anlatır mısın?"

Adama bakıyordum ama onu görmüyordum, bir boşluktan ibaretti bakışlarım. Bir de her Efsun deyişinde kanattığı yüreğim vardı tabii, yalnızca onu hissediyordum.

O an polislere ifade verecek yetiye sahip olmadığımdan hiçbir sorularına yanıt verememiştim. "Ailen hayatta mı?" sorusuna yanıt verebilmiştim sadece ve şimdi onları bekliyordum. Polis çıkar çıkmaz bir psikolog girmiş, beni konuşturmaya çalışmıştı ancak onu da yanıtsız bırakmıştım. Bedenim buradaydı fakat aklım ve ruhum çoktan Nephan'a, o karanlık eve göç etmişti. Elim gerdanımdaydı, boynuma asılı kolyemi sıkıca tutuyordum.

Uyuşturucu bir hap içmiş gibiydim, etrafım dönüp duruyor, gelen giden bana bir şeyler söylüyor lakin benim aklımda sadece o an oynuyordu. Alaz'ı son gördüğüm an. Kalbime ektiği gülleri bahçe makasıyla acımasızca kestiği an. Gidişimi izlediği an.

Ve o anlar oynadıkça tüm dünya önemini kaybediyordu.

Ben buradaydım. Alaz ise çok başka bir evrendeydi.

Kavuşmamız artık imkânsızdı.

Tıpkı çınar ve yaprağı gibi.

Fakat bu fırtına tek kişiye zarar vermişti: *bana.*

Benim çınarım, yokluğumun onu çürütmeyeceğini söylemişti. Benim çınarım fırtınayı kendi çıkarmış, tüm gücüyle yaprağını tutmak yerine intiharına sebep olmuştu.

Kapım ikinci kez açıldığında bir delininkini andıran bakışlarımı yeni bir umutla diktim içeriye giren kişiye. Kız kardeşim Efser'in sıcacık kahverengi gözlerini görünce kalbimi kısa bir an da olsa yeniden hissettim. Gülmek istedim, onu görünce rahatlayan yüreğime eşdeğer bir tebessüm açsın istedim suratımda ancak bunu başarmak çok zordu. "Abla!" dedi Efser ve hızla bana doğru koştu. Yatağın sol kenarına oturdu ve bana sarıldı.

Hissizdim, kolumu kaldırıp kardeşimi saracak gücüm yoktu. Ancak onun başımı göğsüne yaslamasının bana bir terapi gibi geldiğini hissediyordum. *Efser, seni özlemişim. Sağlıklı göründüğün için mutluyum ancak sana karşılık veremeyecek kadar bitiğim.*

İfadesiz bakışlarım Efser'in arkasından giren anne ve babama ilişti̇ğinde annem Verda'nın dudaklarında, hasretin sebep olduğu gülümsemeyi seçtim. Hiçbir zaman dağınık görmediğim saçları yine arkasında atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Üzerinde siyah kalem etek ve ceketli takımlarından biri vardı. İş insanı değildi ancak hep o tarz giyinirdi. Babam Kağan'sa onun tam zıddıydı. Onu resmi kıyafetlerle gördüğüm anların sayısı bir elin parmağını geçmezdi; bir takım elbisesi vardı ve onu da genelde annemin doğum günlerinde hoşuna gitmesi için giyerdi. Yine üzerinde koyu kırmızı bir şişme mont, beyaz tişört ve kot pantolonu vardı. Gür kumral saçlarına hiçbir işlem yapmamıştı ve sıcak, samimi bakışlara sahip Efser'inkini andıran sıcak kahverengi gözleri benim üzerimdeydi.

Önce beni görür görmez düşen omuzlarıyla bedenimi inceledi. Ardından "Efsan," diyerek geldi yanıma o da tok sesiyle.

Ailemi bulmuştum, deli gibi görmek istediğim insanların yanındaydım şimdi. Kalbimde bir yerlerde tüten özlem silinmişti fakat yerini ilkinden daha büyük bir hasret almıştı.

Hayatımın bir dönemi kapanmıştı ve yeni bir döneme merhaba diyecek mecalim yoktu.

☽

Günler çok yavaş geçiyordu. Hem yavaş hem de işkence vericiydi.

Uykularımda tat yoktu. Bir, taş çatlasın iki saat dalıyordu gözüm, sonra aynı kâbusu görüyordum. Alaz'la ayrıldığımız o an dönüp duruyordu. Öyle ağır gelmişti ki bana ne etkisinden çıkabilmiştim ne acısı azalmıştı. Evdeki kemanıma dokunamıyordum, onu elime almaya cesaret edemiyordum çünkü o da Alaz'la doluydu. Çıkan her ses Alaz diye bağıracaktı ve buna dayanamazdım. Ailemle konuşmuyordum, onlar üzülmesin diye ağzıma attığım birkaç lokma dışında yemek yemiyordum. Boğazımdan geçmiyordu hiçbir şey.

Diyorum ya, ölmüştüm işte. Sadece yaşıyor gibi görünüyordum.

Sekiz gün geçmişti ama unutulur muydu sekiz ay sekiz günde?

Onu unutmaya sekiz yıl da yetmezdi.

Buna nasıl alışacağımı bilmiyordum. Ağlamak desen, ağlayamıyordum; gülmek desen, onu hiç yapamıyordum. Benim için yerçekimi yoktu da boşlukta süzülüyordum sanki. İçimde günler süren bir yas töreni vardı, arsız hatıralar bu yas için söylenen ağıtlar gibi oynuyordu aklımda sürekli. İçimdeki cahil çocuğun gözleri hep kapıda, penceredeydi. Dışarıdan gördüğüm her gölge, işittiğim araba sesi, arada çalan kapı yüreğimi hoplatıyordu; kısa bir an yaşadığımı hissediyor, sonra gerçekle yeniden yüzleştiğimde içime attığım hüznümle hissiz bir şekilde durmaya devam ediyordum.

Zavallı kız kardeşim Efser, onunla konuşmamama, söylediklerine bir tepki vermememe aldırış etmeden her gece benimle uyuyor, çığlıklarla uyandığım her kâbusta beni sarıyor, sarmalıyor ve sanki abla olan oymuş misali yatıştırıyordu.

Artık Zeyhan'da değil, Zeyhan'dan üç yüz kilometre uzaklıkta olan Edirne'deydik. Ailem bulunmamamız için kısa bir süre sonra Türkiye'den de taşınabileceğimizi söylemişti... Edirne'ye hastaneden çıktığımız günün sabahında gelmiştik. O kadar kendimde değildim ki bu fikrin benim için iyi olup olmayacağını bile düşünemedim. Zeyhan, Edirne, Balıkesir, Kırıkkale, Ankara, İstanbul... Fark etmiyordu, Alaz yoktu ve tüm iller boştu gözümde şimdi. Hayat boştu.

Bu gece çok yüksek sesle çığlık atmadan sıyrıldığım için uykumdan Efser'i uyandırmamıştım. Sızlayan gözlerimle komodinin üzerindeki turuncu ışık yayan gece lambasının aydınlattığı tavanı izlemiştim birkaç dakika öylece. Uyuyamayacağımı biliyordum ve yadırgamıyordum bu durumu artık. Sabaha kadar dönüp duracağımın bilincindeydim.

Başımı sağıma çevirdim, elimi komodinimin üzerindeki çalar saate uzattım ve saati kendime çevirdim. Gözlerimi kısarak saate baktığımda henüz gecenin on biri olduğunu fark ettim. Çok geç değildi; Efser de yeni uyumuş olacaktı. Tüm gün yatmaktan başka bir şey yapmadığım için dengem şaşmıştı.

Salon tarafından gelen hafif bir tıkırtı ve ses tınılarına dikkat kesildiğimde annemle babamın konuştuğunu duydum. Henüz yatmamışlardı.

Bir anda tüm uyku isteğim kaçtı. Günlerdir kaçtığım gerçekler yeniden zihnimi kurcalamaya başladı. Uyumayı denemekten vazgeçtim, ayaklarımı yataktan sarkıttım ve kalkmadan önce gücümü toplamak adına biraz oturur vaziyette öylece durdum. Görünürde hiçbir yaram kalmamıştı ama içimde zelzeleler kopuyordu. Ruhum hâlâ ağır yaralıydı.

Başımdaki çınlama biraz olsun dindiğinde güçlükle ayağa kalktım. Her bastığımda yerin oynadığını hissettiğim adımlarımla ağır ağır odadan çıktım. Hâlâ kendimi yabancısı hissettiğim bu evin salonuna hiç girmemiştim, bu nedenle aralık kapıdan gelen ışıkla anne ve babamın sesini takip ederek buldum yolumu. Aralık beyaz kapıyı avcumu yaslayarak araladım hafifçe. İçeriye sarsak bir adım attığımda anne ve babamın konuştukları her neyse yarıda kaldı ve gözleri anında bana ilişti. "Efsan," dedi babam ve hemen elindeki kahve bardağını önündeki yontulmamış bir kütüğü andıran sehpanın üzerine bırakıp ayağa kalktı. Bana doğru yürürken, "Bir sıkıntın mı var?" diye sordu.

Sakalları görmeyeli daha fazla uzamış olan babama bir yanıt vermek adına başımı iki yana salladım. "Sizinle konuşmam gerekiyor."

Tek eliyle kolumu tutan babam söylediklerim karşısında başını omzunun üzerinden anneme çevirdi. Aralarında gergin bir bakışma geçti. Annem somurtarak başını eğdi, babamsa yeniden bana döndü. Koluma girdi, bana destek oldu ve ikili, yumuşacık yastıkları olan gri koltuğun yanına gitmemi sağladı. Oturduğumda sırtıma minder koymak için hareketlendi ancak ben ondan önce davranarak, "Gerek yok, iyiyim," dedim.

Babam dudaklarını birbirine bastırarak hafifçe tebessüm etti. Konuşmadan önce onun annemin yanına oturmasını bekledim fakat o bunun aksine karşımdaki yemek masasına sırtını verdi, kollarını göğsünde birleştirdi ve konuşmamı bekledi.

Derin bir nefes aldım. "Hakkımda..." dedikten sonra derince soludum. "...bir sürü şey öğrendim. Özel güçlerim olduğunu, bir lanetin odak noktası olduğumu, içimde karanlık ruhun gücünü taşıdığımı, peşimde beni öldürmek yahut beni tarafına çekmek isteyen yaratıkların olduğunu... Bir anda öğrenmedim hepsini fakat en vurucu olanlarını son gün duydum. Güçlerimi öğrendiğimde size kızmıştım... Ama sevdiğim biri," derken Alaz'la olan konuşmamız aklıma gelince durmak zorunda kaldım. Gözlerim sızladı, kalbimde bir kasılma baş gösterdi. Dudaklarımı birbirine bastırıp burnumdan derin bir nefes aldım. "Sevdiğim biri benimle güzel bir konuşma yaptı, sizi anlamamı gerektirecek şeyler söyledi ve sonunda ona hak verdim. Yatıştım."

Annemin suratındaki hüzün dolu ifade yerini ufacık bir gülümsemeye bıraktı bir an ancak bu mutluluk belirtisi değildi. "Ama hâlâ her şeyi tam olarak bildiğimi düşünmüyorum..." Boğazımda beliren yumruyu yok etmek adına yutkundum fakat o kitle hâlâ orada ve diriydi. Günlerdir öyleydi. "Bana her şeyi anlatmanızı istiyorum. Büyücülerin, cadıların olduğu o fantastik evrenden buraya nasıl geldik? Sizin de güçleriniz var mı? Var tabii. Yani siz de mi maglosunuz? Nasıl oldu tüm bunlar?"

Annemle babamın arasında kısa bir bakışma geçti tekrar ve bana ilk dönen annem oldu. İnce dudakları sorumu yanıtlamak için aralandığında ifadesizce onu izlemeyi sürdürüyordum. "Efsan, bünyen şu an bunları konuşmak için yeterince sağlam değil. Başka zaman..."

"Hayır!" diye bağırdım bana engel olmasına izin vermeden. Artık duyduğum yalanlarla bir saniye bile yaşamak istemiyordum. Bundan sonra hayatımda yalanın tek harfinin bile olmasını istemiyordum. Daha fazla gerçek olmayan şeylerle yeşermek istemiyordum çünkü beklenmedik bir zamanda gerçeklerle yüzleşmenin ne kadar kırıcı olduğunu öğrenmiştim. "Her şeyi duymak istiyorum. Tüm ayrıntılarıyla. Şimdi!"

Babam tek eliyle şakağını ovarken annem açık kalan ağzıyla birkaç saniye öylece durdu. "Tatlım bunu kaldırabileceğin zaman..."

"Ne sanıyorsunuz?" dedim babama bakarak. "Şu an çok dinç olduğumu mu? Yıkıldım ben ve bunda herkesin payı vardı. Önce göklere çıktım, özgürce süzüldüm, tam 'burası benim yerim' derken itildim o masmavi gökten yerin dibine. Kaldırabileceğim zaman... Ne istiyorsunuz, toparlandığım lanet gün yeniden yıkılmamı mı?" Başımı iki yana salladım. "Ben bunu istemiyorum, ben bittim. Ne öğrenirsem öğreneyim daha fazla bitemem zaten. Karşınızda canlı bir beden yok, daha fazla yıkılacağımı düşünmeyin o yüzden."

Uzun bir sessizlik oluştu yeniden. Anne ve babamın kederle iç çektiklerini duydum. "Bu nasıl anlatılır..." dedi annem ve dudaklarından halsiz bir nefes döküldü. "Nasıl başlayacağımı bilmiyorum, inan."

Neden bu kadar zorlandıklarına mana veremiyordum zaten her şeyi öğrenmiştim. Beni daha fazla hayrete uğratacak ne olabilirdi ki? Başımı gelişigüzel salladım. "Doğumumdan başlayabilirsin. Bunu nasıl öğrendin?" derken babama baktım. "Öğrendiniz... Laneti yani."

Annem yutkundu, ardından bakışlarını yere çevirip, "Bir gün bunu konuşacağımızı biliyordum," dedi. "Gün gelir de bunu sorgularsan diye ne yapabileceğimizi, neler söyleyebileceğimi ve seni bu duruma hazır hale nasıl getirebileceğimi düşünüp duruyordum. Fakat düşüncesi bile zordu, devamı gelmiyordu hiç; kâbus gibiydi. Bugünün hiç gelmemesini umdum."

Bir şey söylemeden onu izlemeye devam ettim. Bakışlarını yerden ayırmadan, "Efsan," diye fısıldadı. "Bunu söylemek inan benim için de zor ama ben... biyolojik annen değilim."

Sarsıldım, annemin sesi kulaklarımda birkaç kez üst üste yankılandı. Başta hiçbir şey yapamadım, öylece durdum. Boş bakışlarla *annemi* izlemeye devam ettim. "Ne Kağan'ın ne de benim senin gibi güçlerimiz var. Biz bu dünyada yaşayan fakat soyu büyücülere dayanan, atalarından ve kehanetten haberleri olan sıradan insanlarız sadece... Sen bu dünyaya, bizim kapımıza gönderildiğinde henüz bir günlüktün. Kundağına sarılı mektupta senin için yapmamız gerekenler yazıyordu ve biz de her söyleneni yaptık. Seni kendi evladımız gibi yetiştirdik, koruduk, her şeyden sakındık..."

Kendi dünyamda bilmem kaçıncı kez yer yerinden oynadı. Annemin sesi sonlara doğru zihnimde buğulu bir hal aldı. Kelimeleri

birbirine girdi. "Ben biyolojik annen değilim," cümlesi defalarca kez yankılandı zihnimde. Kalan cümleleri ne işitebiliyor ne de anlayabiliyordum.

Babam...

Onunla aramda hep daha fazla bağ olduğunu hissederdim. Bana öğrettikleri, beni yetiştirme tarzı, güçlü karakterim... Olduğum kişiye onun sayesinde dönüştüğümü düşünürdüm. Sevgisini hissederdim, her düştüğümde bir öncekinden daha sağlam kalkmamı sağlayan kişiydi. Annemin söylediği yatıştırıcı cümleleri yarıda kesip babama baktığımda gözlerimiz buluştu ve bakışlarındaki çekimserliği gördüm.

"Peki ya sen baba?" dedim sessizce. "Sen de sahte misin?"

Babamın yutkunduğunu hareketlenen âdemelması sayesinde anladım. Dudakları hareketlendi fakat ilk denemesinde başarısız oldu, gözlerini benden kaçırdı. Dilini dışarı çıkarıp dudaklarını ıslattıktan sonra yeniden bana döndü ve derince nefeslenmesinin ardından, "Biyolojik baban olmasam da..." diye başladı ama devamını dinleyemedim.

Kulaklarım yalnızca o kısmı aldı ve artık bana dünyanın en yabancı insanı gibi görünen iki kişiye baktım sırasıyla. Yıllarca annem ve babam bildiğim, hayatımı onların söylediklerine göre yaşadığım, yokluklarıyla, hasretleriyle yanıp tutuştuğum, canımın bir parçası bildiğim insanlar şimdi bana "gerçek olmadıklarını" söylüyorlardı.

Hayatımda doğru olan ne vardı? Benden bir şeyler saklamayan kim vardı? Nereye aittim? İki dünya arasında sıkışıp kalmıştım. Kime güvenip sığındıysam koca bir yalandan ibaret oldukları çıkmıştı ortaya. Hiçbir yere ait hissetmiyor, kendimi bir aptal olarak görüyordum. Hayatına her girenin kuklası olarak oynatılan geri zekâlının tekiydim.

Gözlerim babamın üzerindeydi fakat gördüğüm şey siyah bir ekrandan ibaretti. Kendi kendime, "Bu da yalan," diye mırıldandım. Bedenimi öne arkaya doğru ağır ağır sallıyordum. "Her şey yalan, herkes sahte. Annem, babam, kardeşim bile... Yalan."

"Efsan..."

Annemin sesini duyduğumda ona şöyle bir baktım, ardından tekrar önüme döndüm. "İçinde bulunduğum evren yalan... Hayat hikâyem yalan..." Başım ağrıyor, gözlerim sızım sızım sızlıyordu. "Hiçbir şey gerçek değil..."

"Efsan..."

Babam sırtını yasladığı masadan doğruldu ve bana doğru geldi.

"Hepiniz beni kandırdınız."

"Efsan, kızım..."

Babam elini omzuma koyduğunda, "Dokunma bana," dedim.

Elini çekmedi. "Efsan öyle düşünme. Bizim sana olan sevgimiz..."

"Dokunma dedim!" diye bağırdım ve geri çekildim. "Sus, sus!" Ellerimi kulaklarıma kapattım ve bir hışımla ayağa kalktım. "Beni kandırdınız. Doğduğumdan beri. Hakkımda bildiğim hiçbir şey doğru çıkmadı..."

"Efsan..."

"Okula gitmedim, arkadaş edinmedim, sorgulamadım, sorgulamama imkân tanınmadı."

"Hepsi iyiliğin içindi."

"Sus!" dedim tekrar. "Susun! Beni kandırdınız!" Başımı ellerimin arasına aldım ve odanın içinde volta atarken, "Ben neye inanacağım? Kime inanacağım bundan sonra?" dedim kendi kendime.

"Bunu sana söyleyecektik..."

"Ne kadar safmışım ne kadar oynatılmaya meyilliymişim bir kukla gibi. Etrafımda ne oyunlar dönmüş de sorgulamamışım hiçbirini."

"Efsan lütfen böyle düşünme..."

"Sorgulamadım..." derken derin bir nefes aldım. "Hiçbirini sorgulamadım. Kimseden şüphe duymadım, herkese güvenmeye yer aradım." Bir anda yanından geçtiğim kitaplığın rafındaki aile fotoğrafımızın bulunduğu çerçeveyi elime aldım ve hızla yere savururken, "Hiçbirinizi sorgulamadım, hepinize güvendim!" diye haykırdım. Kırılma sesi etrafta yankılanırken anne ve babam beni durdurmak için adımlar attı ancak ikisinden de çevik bir hareketle kurtulup, "Hepinize güvendim!" diye bağırdım yeniden ve bu sefer kitaplıktaki fil figürlü bibloyu duvara fırlattım. Biblo parçalanıp yere düşerken annem, "Efsan sakin ol lütfen," diyordu. Umursamıyordum.

Ellerimi önümde sallayıp, "Benim suçum neydi? Siz anne ve babamdınız, o ise âşık olduğum adamdı!" dedim bağırıp ağlarcasına iç çekerek. "Öyle aptalım ki hepinize duyduğum sevginin gözümü kör etmesine izin verdim!"

Ben ağlayarak yemek masasına doğru ilerlerken babam peşimden geliyordu. "Efsancığım, sakin ol."

"Yalan!" diye bağırdım ve ilk olarak otantik, ahşap sandalyelerden birini yere düşürdüm. "Hayatım baştan aşağı yalan!" Masanın üzerinde bulunan heykel görünümlü içi dolu vazoyu iki elimle tutup yere savurdum. Babam kolumu tutmak için hamle yaptığında çevik bir hareketle sıyrıldım ondan. "Bana duyulan aşk yalan, annem yalan, babam yalan, kardeşim yalan!" derken cam küllüğü aldım ve duvara fırlattım.

"Ne gerçek benim hayatımda ne?" Bir sandalyeyi daha düşürdüm. "Kime güveneceğim ben artık? Kime inanacağım?" Masa örtüsünü tek elimle çektim ve üzerindeki her şeyin parkenin üzerine düşmesine sebep oldum. "Ne yaptım ben ya, ne? Neden sınandım sevdiklerimle? Ne yaptım ben size? Neden oynadınız duygularımla? Neden kandırdınız beni? Neden?" Atacak bir şey kalmayınca başımı önüme eğdim ve iki elimle kafamı tutarken, "Kahretsin!" diye haykırdım. "Bittim ben, bittim! Öldürdünüz beni el birliğiyle kahretsin!" Bedenim yere çökmeye başladığında babam kollarımdan tuttu. Kuruyan musluğu yeniden açılan gözpınarlarım hiddetle akıttı damlaları yanaklarıma doğru. Sıcak damlalar ardı arkası kesilmeden tenimi yakarcasına yenilenerek akmaya devam ediyor, soluk borumda takılı kalan kasvetli nefes tüketiyordu.

Çaresizce hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ederken avazım çıktığı kadar bağırmaya devam ediyordum. "Öldürdünüz beni! Alın canımı, yeter! Dayanamıyorum, ölmek istiyorum ben, yeter!"

Dizlerim yere değdi, bedenim de talan olan ruhum gibi yavaş yavaş yıkıma uğruyordu artık. "Soluğum ciğerime ulaşmıyor... Ne yapacağım ben? Kaybettiğim nefesimi nasıl yeniden bulacağım? Kahretsin!" Hıçkırıklar boğazımı esir aldı. "Ben şimdi kime güveneceğim?"

"Efsan, kızım..." Annem sandığım kadın tüm şefkatiyle avcunu yanağıma bastırıp yaşlarımı silerken alnını alnıma yasladı. "Kızım, ne olur yapma böyle."

"Öldürün beni, ne olur, bir yolunu bulun," diyerek daha yüksek sesle ağladım. "Ben yaşamak istemiyorum. Bu dünya bana fazla. Ne olur alın canımı!"

"Kızım," dedi annem ve başımı göğsüne yaslayarak bana sarıldı. Öyle halsizdim ki buna karşı koyamadım. Sığınmaya öyle muhtaçtım

ki başımı büyük bir ihtiyaçla gövdesine yasladım.

İç çeke çeke, sesimin boğazımı tırmalamasını önemsemeden bağıra bağıra ağlarken gözlerimden akan damlalar annemin krem rengi bluzunu ıslatıyordu. Annemse bundan rahatsızlık duymadan saçlarımı öpüyor ve beni yatıştırmak için bir şeyler söylüyordu.

Onu duymuyordum.

Günlerdir çimde biriken tüm öfkemin, hayal kırıklıklarımın, aşkımın, ayrılığımın yaşlarını bu gece akıtıyordum şiddetle, akan tüm damla hatıraları tazeliyor, kulaklarımda yükselen her çığlığım kalbimdeki bıçak izlerine tuz döküyordu. Alaz'ın resmi zihnimde oynadıkça ağlayışlarım daha da şiddetleniyor, ciğerlerime ulaşmaya çalışan nefeslerim ağzımda takılı kalıyor ve beni boğacak raddeye geliyordu.

Babamın beni kaldırıp koltuğa yatırdığını, anneminse yüzüme su serptiğini hatırlıyordum. Dakikalarca hıçkıra hıçkıra ağladım o gece tüm yaşanmışlıklarıma ve yaşanmamışlıklarıma. Sonrasındaysa gözümdeki yaş kurumadan rahatsız bir uykuya daldım...

☽

Haziran 2018

Bir yerde okumuştum, "çile" kelimesi Farsçada kırk anlamına gelen "çihil (çil)" kelimesinden geliyormuş. Farsların inancına göre çile yalnızca kırk gün çekilirmiş, kırk gün sonra acı dayanılır hale gelirmiş.

Kırk günü devireli çok olmuştu.

Ancak ne acım hafiflemiş ne de ruhum yeniden eski haline kavuşabilmişti. Hâlâ viraneydim, hâlâ vuslatını bekleyen o kırık kızdım ve hâlâ... rüyalarımda onu görüyordum. O anı...

Günler çok acımasızdı. Bana sormadan geçiyordu zaman. Gece olduğunda ellerimi göğe uzatmak ve tam o anda kalmasını sağlamak istiyordum. Elbette gerçekleşmiyordu bu dileğim ve gün bana eziyet edercesine doğuyordu yeniden.

Annem ve babam (Biyolojik bağım olmadığı için onları reddetmiş değildim. Benim için nasıl çabaladıklarına şahitken onları bir anda silip atamazdım. Üstelik ben bunca olay yaşarken öz annemle babamın ne halde olduklarını ya da beni merak edip etmediklerini bile bilmiyordum.) benim için bir psikolog ayarlamıştı. Kadın haftada bir gün gelip

benimle dertleşiyordu. Beni anlayacağını düşünmüyordum. Yaşadıklarımı tamamıyla anlatsam şizofren olduğumdan şüphelenirdi ve muhtemelen beni bir akıl hastanesine kapatırlardı.

Aslında bunu düşünmüyor değildim.

Efser'le *11.22.63** adında bir dizi izlemiştik. Aslında böyle şeyler de ilgimi çekmiyordu fakat bu dizide adamın sıfırdan başka bir evrene ışınlanması dikkatimi çekmişti. Gerçi onunki kendi dünyasında geçmiş zamana ışınlanmaktı ancak tıpkı benim gibi sıfırdan bir hayata başlamıştı. Yeni dostlar edinmiş, aşkı bulmuştu; benim gibi alışmıştı yeni evrenine, kendini oraya daha çok ait hissetmişti. Adamın yanında bulunan, ona hedefi doğrultusunda yardım eden ve sırrını bilen tek kişi olan genç çocuk, bir süre sonra amaçtan sapıyordu ve adamın yıllarca üzerinde çalıştığı planı altüst edecek, sırrını açığa çıkaracak şeyler yapmayı planlıyordu. Adam bunu öğrendiğinde herkesin kardeşi olarak tanıdığı o çocuğu akıl hastanesine götürüp, "Kardeşim delirdi. Benim başka bir evrenden geldiğimi söylüyor," deyip tedavi görmesini sağlamıştı.

Adam birkaç bölüm sonra onu akıl hastanesinden çıkarmak için ziyarete gittiğinde çocuğun her şeyi unuttuğunu, iyice kafayı yediğini görmüştü. Kendini bile unutan karakter tüm bu olayları bir hayalden ibaret sayıyordu...

O günden beri aklımın bir köşesinde yer etmişti bu düşünce. Bir akıl hastanesine gidip yaşadıklarımı tüm şeffaflığıyla anlatmayı düşündüm, sonra şok tedavisi yemeyi, kendimi unutacak ilaçlar almayı ve içimden bu acıyı o şekilde söküp atmayı...

Ancak sonra Alaz'ı unutmanın vereceği öldürücü darbeyi düşünmüştüm. Yaşattığı güzel hatıraları, sevgisini, adını ve bakışlarını unutma ihtimali yaralamıştı bu sefer beni...

Hangisi daha acıydı? Onu unutmak mı yoksa sürekli aklımda dönüp duran hatıralarıyla her gün biraz daha erimek mi?

Önümde psikoloğun önerisiyle alınan bir kâğıt, elimde de o kâğıda bir şeyler karalamam için bir resim kalemi vardı lakin düşüncelerim ara vermeme sebep olmuştu.

* Stephen King'in ***22/11/63*** adlı romanından esinlenerek çekilen bilimkurgu ve gerilim türündeki mini dizi. (ed.n.)

Akşamın insanı esir alan saatleriydi. Ceviz ağacından yapılmış krem rengindeki çalışma masama eğikti başım. Aralık bıraktığım penceremden içeri dolan serin rüzgâr tenimi okşuyordu usul usul. Artık öyle alışmıştım ki soğuğa, üşümüyor, ürpermiyor bilakis bundan keyif alıyordum. Biraz dinlenmek amacıyla bıraktım elimdeki kalemi ve sırtımı, üstünde oturduğum dönen yumuşacık koltuğa yasladım. Gökyüzünde kuşlar döne döne uçuyordu. Göz ucuyla saate baktığımda dokuza geldiğini gördüm. Birazdan hangi evden geldiğini bilmediğim o pürüzlü eski şarkılar duyulacaktı. Her gün tam bu saatte açıyordu sahibi plaktan eski şarkıları ve ben o an çalışmama ara verip öncesinde hiç düşünmüyormuş gibi şarkı sonlanana kadar göğe bakarak yeniden düşüncelere dalıyordum.

Saniyeler içinde insanın içine işleyen pürüzlü bir keman sesi duyuldu. Ben kuşların dansını izlerken bir kadının söylediği şarkı başladı.

"Ben seni unutmak için sevmedim
Gülmen ayrılık demekmiş bilmedim
Bekledim sabah akşam yollarını
Ölmek istedim bir türlü ölmedim"*

Sözler yüreğime dokundu anında. Ağlamaya yer arayan gözlerim daha ilk cümlesinde doldu. Alaz'ın profili zihnime misafir oldu. Hiç gitmiyordu ki zaten; zihnimin sahibiydi artık.

Keman müziği yayıldı tekrar etrafa. Alaz'ın söylediklerinin ardından duyuluyordu şimdi ezgisi. *"Çok yanlış kişiye inandın,"* demişti Alaz gözlerimin içine baka baka. Güzel suratında öldürücü bir darbe gibi duran can alıcı gülümsemesiyle hem de. *"Aşk görme kusurudur,"* demişti.

Aşkımı koz olarak kullanacağını söylemişti, beni öldürmeyi düşündüğünü söylemişti fakat... "Seni sevmiyorum," dememişti. "Sana âşık değildim," dememişti. Evet, hislerinin yalan olduğuna yönelik cümleler kurmuştu ancak bunlar çıkmamıştı dudaklarından doğrudan.

Öyle zavallı, öyle aptaldım ki bunlara sığınıyordum. Gerçekler apaçık gözlerimin önündeyken ben hâlâ umudumun arkasına sığınıyordum. İradesizdim, acınasıydım, zavallıydım. Nefret etmem gerekiyordu, aşkının zerresi barınmamalıydı yüreğimde lakin ben her gece

* Emel Sayın'ın 1972 yılında yayınladığı ***Gel Gel Gel*** albümündeki ***Ben Seni Unutmak İçin Sevmedim*** isimli şarkıdan bir kesit. (ed.n.)

verdiği kolyeyi öpmeden, elimi mührünün üzerine bastırmadan uyuyamıyordum. Söylediklerine kızmak yerine söylemediklerine sarılmayı seçiyordum. Çıksa karşıma okkalı bir tokat atmayı düşünmek yerine içime sokarcasına ona sarılmayı hayal ediyordum.

Aptaldım.

Senden nefret ediyorum Alaz Şahzade. Yüreğime böyle güçlü bir sevda bağı diktiğin, zehirli sarmaşıklarla kalbimi rehin aldığın, gözlerimi aşkınla bu denli kör ettiğin, zaafım olduğun için nefret ediyorum. Seni kalbimden atamadığım için nefret ediyorum. Peşimden gelmediğin için nefret ediyorum. Canımı bağışladığın için nefret ediyorum.

Şarkı düşüncelerimi desteklemek ister gibi devam ederken biriken yaşları tutamayan gözlerim onları yavaş yavaş serbest bıraktı. ve Çeneme doğru süzülen damlalar tenimi yaktı. Artık hıçkıra hıçkıra değil, sessizce ağlamayı öğrenmiştim. Ailemi daha fazla üzmek istemiyordum.

"Abla, bak ne buldum!"

Efser'in sesini duyduğumda elimin tersiyle gözlerimi sildim hemen, burnumu çektim ve dilimle dudaklarımı temizledim. Kâğıdı katlayıp yaptığım resmi gizlerken gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp başımı hafifçe yan çevirdim. "Ne oldu?"

"Bak," dedi yeniden. Yanıma geldiğinde sol omzumun üzerinden bana uzattığı şeyi gördüm. *Kemanım.* Anlık bir sarsıntı yaşadım. "Geldin geleli hiç açmadın keman konusunu. Özlemişsindir, değil mi? Bence bu seni resim yapmaktan daha mutlu eder."

Gözlerim kemanımdayken dudaklarım kendiliğinden açıldı. "Nereden buldun?"

"Kilere kaldırmışız..." diye yanıt verdi. "Geldiğinden beri bahsini açmadın. Oysaki önceden bir gün çalmadan duramazdın."

Öyleydi...

Titreyen ellerimle uzanıp kemanımı aldım. Parmaklarım tellerinin üzerinde nahifçe gezinirken yaşananlar yeniden gözlerimin önünde belirdi.

Bundan birkaç ay öncesiydi. Nephan'da, odamdaydım. Alaz karşımdaydı ve omzunda bana hediye ettiği kemanı tutuyordu. Ancak biraz... emanet gibi duruyordu.

Simsiyah irisleri kemandan ayrılıp bana değdiğinde, "Oldu mu?" diye sormuştu hep yaptığı gibi.

Başımı iki yana salladım. "Yenidoğan bebeğini kucağında tutmakta zorlanan bir baba gibisin hâlâ."

Yanıtım onu güldürdü. Hayranı olduğum suratında iki gamzesini de belli eden sahici gülüşlerinden biri canlandı. "Sanırım ben de anne desteği olmadan çocuğunu tutamayan babalardanım. Hadi tekrar öğret. Nasıl yapmalıyım?"

"Alaz," derken omuzlarımı düşürdüm ve ona, "Oyunbozanlık yapma," dercesine bir bakış attım. "Başından beri çalışıyoruz duruşu, çoktan öğrenmen gerekiyordu."

"Her konuda olduğumun aksine kemanı tutmak konusunda pek iyi değilim demek ki." Kaşlarıyla önünü işaret etti. "Gel yanıma."

Gitmedim. "Emin misin?" derken tek kaşımı kaldırdım. "Bu konuda da çok iyisin ama göstermiyorsun gibi geliyor bana..."

Gözlerini kıstı. "Sırf sana daha yakın olabilmek için mi tutamadığımı düşünüyorsun?"

"Öyle olduğuna eminim."

Yeniden gülümsedi. "Haklısın." Omuz silkti ve kemanı omzundan indirdi. "Efsun, sana sarılmak istiyorum, yanıma gel."

Dudaklarımda peyda olmak için can atan gülümsememi tutmak adına altdudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. Ruhum koşup ona sarılmak için can atarken bedenimi dizginlemeyi başarıp başımı iki yana salladım. "Dersi kaynatıyorsun, olmaz. Böyle anlaşmadık."

Başını sağ omzuna doğru eğdi. "Prensine karşı mı çıkıyorsun sen?"

"İlk defa olmuyor Efendimiz Alaz."

Alaz'ın ciddi ifadesi hükmünü sürerken bana doğru bir adım atmasıyla vücudum karıncalandı, bir adım geri gittim. "Nephan kurallarını artık kavramalısın sevgilim," deyip bana doğru bir adım daha attı. Bense yeniden geriye doğru bir adım attım. "Prensinin isteklerine önem vermelisin. Prensin sana sarılmak istiyorsa kollarını açarak onu beklemelisin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sevgili prensim hep birilerine sarılmayı mı ister böyle? Ona hep açılır mı kollar?"

"İsterse açılır," dedi Alaz ve aldığım yanıtla daha memnuniyetsiz bir ifade oluştu yüzümde. Alaz bana doğru birkaç adım daha attığında geri geri gitmeye devam ettim. "Ama prensin ilk kez böyle bir şey istiyor."

Kollarımı göğsümde birleştirip, "Kimbilir başkalarından neler istedi?" diye sordum sinirli bir şekilde.

"Benim kimseden bir şey istemeye ihtiyacım yoktu Efsun," dedi o da ciddileşerek. Arkamda yatak olduğunu bildiğimden takılıp düşmemek için durmak zorunda kaldım. Alaz'sa kaçacak yerim kalmadığının bilincinde olarak aramızda bir adım mesafe kalıncaya dek yürüdü. Tam karşıma geçtiğinde gözleri yakın mesafeden yüzümü inceledi. "Ama bu yazılı bir kuraldır. Bir şey istersem gerçekleşmek zorunda."

Sağ omzumu kaldırıp indirdim. "Bugün gerçekleşmeyecek demek ki..."

"Efsun sabrımı sınama. Sarıl bana."

"Sen niye yapmıyorsun?"

"Zor kullanmış gibi olmak istemiyorum."

"Ne?" derken güldüm. "Emir vermek zor kullanmak değil mi senin lügatinde?"

Başını beni öpecekmiş gibi yaklaştırdı. Gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmazken en ufak hamlede dudaklarıma yapışacak gibi duran dudaklarını araladı. "Emir vermiyorum. Sevgilimden bana sarılmasını istiyorum. Prens olarak değil, karşısındaki kıza âşık biri olarak."

Kalbim bir kez daha her bölgesine yayılan Alaz'a yenik düştü, kızgınlığım puf *diye yok oldu. Dudaklarımda açmaya çalışan gülüşü tutmak çok zordu. Gözlerimi kapatıp başımı salladım.*

"Başımı döndürüyorsun..."

Dudakları bana ceza vermek istercesine yanağıma dokundu. Fosfora değen kibritin verdiği etkiyle tenimden ayrılmadan kulağıma ilerledi. "Tutun bana, düşme."

"O zaman güvende mi olurum yoksa infazım mı gerçekleşir?"

Tek eli belime değdi ancak sadece dokundu, tutmadı. "Cevabını biliyorsun."

Gülümsedim ve başımla onayladım. "İkisi de," dedim ve Alaz'dan gelecek infaza yenik düşerek kollarımı boynuna doladım. Başım hemen ait olduğu yere, göğsüne sığındı yavru bir kedi gibi.

Alaz'ın güçlü kolları zayıf bedenime sarıldı, burnu boynuma değdi ve derin bir nefes aldı. "Burada yaşanır, hem de bir ömür."

Gülümserken başımı göğsünde hafifçe hareketlendirdim. "Burada da..."

Sayısız öpücükler kondururken beni kendisiyle bir adım daha geriletip, "Efsun..." dedi.

Boynunda asılı kalan parmaklarım saçlarının arasına karışırken ağzımdan bir, "Hımm?" döküldü.

Kulağıma, "Çok alıştım, çok âşığım sana," diye fısıldadı yakıcı, öldürücü sıcacık nefesiyle. Ve ben daha söylediğinin etkisini üzerimden atamadan bir adım daha atıp sırtüstü yatağa düşmeme sebep oldu.

Keman dersi olması gerektiği gibi bitmemişti. Genellikle olması gerektiği gibi bitmezdi...

"Abla?"

Efser'in sesiyle zihnimde canlanan tatlı anlardan sıyrıldım, yağmur yüklü hüzün bulutlarının dökmeye hazırlandığı yaşları tutmayı başararak elimi kemanın tellerinden indirip kardeşime baktım. "Artık çalmıyorum. Sevmiyorum."

"Ama nasıl olur? Bir gün çalmasan kendini yorgun hissederdin."

"Eski benden ne kaldı ki?" diye sordum ve kafamı sallayarak önüme döndüm. Kâğıt ve kalemime baktım, uzaklardan duyulan şarkı çalmaya devam ediyordu. "Artık resim yapmayı seviyorum."

Efser kemanı masanın üzerine bıraktı, elini omzuma koydu ve başını kâğıda doğru uzattı. "Onu mu çiziyorsun?"

Önce inkâr etmeyi istedim fakat Efser beni benden daha iyi bilirdi. Yalan söylemek işe yaramazdı. Üstelik ondan gizlemek istemiyordum, kardeşimle konuşmak beni rahatlatıyordu. Dirseğimi masaya koyup alnımı avcuma yasladım. Issız sokağı izlerken alay edercesine, nefeslenerek güldüm. "Çok zavallıyım, değil mi?"

Kalçasını masaya yasladı, beni izlemeyi sürdürürken, "Hayır," dedi. "Âşık olmuşsun, çok güzel bir aşk yaşamışsın. İzlediğimiz filmlerdeki gibi. Aşkın seni zavallı yapmaz ki..."

Sonu istediğim gibi bitmese de onun dudaklarından tek taraflı olduğu, bir oyun olduğu söylense de çok güzel bir aşk yaşamıştım. Çok güzel duygular tatmıştım, onunla uçmayı öğrenmiştim. Kanatlarım yoktu ama gökyüzünde süzülmüştüm. Onun gökyüzü mavi değil, siyahtı lakin ben en çok kara gökyüzünü sevmiştim. Düşüşüm oradan olmuştu fakat bu yaşattıklarının güzelliğini gölgeleyemezdi.

"Bıraktığı hatıralara rağmen elimde bir fotoğrafı bile yok Efser. Yüzünü unutmak istemiyorum," dedim sessizce. *Unutmamın imkânsız olduğunu düşünsem de korkuyordum.*

"Güzel bir aşk sunmasının haricinde sana yaşattıkları yüzünden onu hiç sevmiyorum. Her gece attığın çığlıklarla uykularından uyanmana sebep olması ondan nefret etmeme neden oluyor... Ama öte yandan, kalbini bu kadar güçlü bir bağla ele geçirmesi onu merak etmemi sağlıyor. *'Kötü biri nasıl olur da böyle güzel bir aşk yaşatır?'* diyorum."

Bunu ben de merak ediyor, kendime sürekli soruyordum. Gerçi tüm bunların oyun olduğuna yürekten inanmıyordum hâlâ... Kendimi kandırmak, zihnimde onu kötü bir canavara çevirmemek için yapıyormuşum bunu, öyle diyordu psikoloğum. Oysaki sadece kalbimi dinliyordum.

"Psikoloğum, insanların olmadığı gibi davranmakta iyi işler çıkardığını söyledi. Yani âşık olmayan biri gerçekten âşıkmış gibi davranırken çok inandırıcı olabilirmiş."

"Haklılık payı olsa da çok öznel bir düşünce..." dedi. "Sen katılıyor musun?"

Birkaç saniye sessiz kaldım. "Artık ne düşündüğümün bir önemi kalmadı." Bizim aramızda kilometreler yoktu, bizim aramızda imkânsızlıklar vardı artık. Benim ona gidecek bir yolum, onunsa bana dönme arzusu yoktu.

Biz bitmiştik. Geriye sadece ben ve körelmeyen aşkım kalmıştı.

"Boş versene... İyileşeceksin abla," dedi Efser ve masadan inip, sandalyenin arkasından bana sarıldı. "Her aşk ölümü tadar, iyi ya da kötü. Ama hayat devam ediyor, birlikte çok daha güzellerini yaşayacağız! Hem orada benden ayrı evlensen, yeni bir hayat kursan hiç mi için sızlamayacaktı? Sen buraya aitsin ve inanıyorum ki kalbini yeniden fetheden birini bulacaksın. Belki de tekrar Pembe Bisiklet konserine gitmeliyiz ha, ne dersin? Furkan Aktan hâlâ bekâr!"

Yeni bir aşk, kalbimi bir başkasının ele geçirdiği düşüncesi bile midemin bulanmasına yetiyordu. Kalbimin kapılarını Alaz'a açmıştım sadece, ondan başkası olmazdı. *Olmayacaktı.* Hele ki öç, intikam, kendimi tatmin için böyle küçük düşürücü bir yola asla başvurmayacaktım. Acı çekmeye razıydım. Ne acısına gölge düşürülmesine ne de eşsiz aşkının bastırılmasına izin verirdim. Kendime ve içimde büyüttüğüm aşka saygım vardı.

Şimdi ne yaptığını, beni düşünüp düşünmediğini ya da hâlâ bana sadık olup olmadığını bilmiyordum. Sara Halya geliyordu aklıma. Son

karşılaşmamızda bana Alaz'la evleneceğini, nişan için gün ayarlayacaklarını söylemişti. Sonra canım biraz daha yanıyordu. *Demek ki doğruydu söyledikleri,* diyordum. Evleneceklerdi. Alaz benimle işi bittiğinde bunu söyleyecekti ya da söylemeye hiç lüzum duymayacaktı.

Onları birlikte düşündüğümde daha çok sarsılıyordum. Göğsünde benim izimi taşırken evlenebilir miydi bir başkasıyla? Alır mıydı başkalarını koynuna?

İşte bir günümü de bu düşüncelerle bitirmiştim. Kafamı yastığa koyduğumda dahi kesilmemişti ruhuma vuran balyozun yıkıcı darbeleri. Parçalanmam yetmemişti, toz olana kadar devam edecekti... Yatağın sol tarafına dönmeye cesaretim yoktu çünkü oraya baktığımda Alaz'ı görememeye alışamamıştım hâlâ. Rasgele bacağımı uzattığımda gövdesine çarpmadığım için o zaman nasıl uyuduysam aynı pozisyonda uyanmayı öğrenmiştim artık. Çünkü uyandığımda başımı yasladığım şeyin Alaz'ın gövdesi olmamasını kaldıramıyordum hâlâ. Sırtüstü yatıp tavana bakarak uyuyor, aynı şekilde uyanıyordum.

Sağ elim göğsümün üzerindeydi, sol elimse kolyemi tutuyordu. Alaz'ın sesini duyuyor gibi oluyor, bana söylediği cümleleri aklımda tekrar tekrar oynatıyordum. Ona dair yazılı bir hatıram yoktu; varlığına, bir zamanlar benimle olduğuna dair hiçbir somut ipucu yoktu. Kafamda kurduğum güzel bir hayaldi sanki fakat hangi hayal bu denli acıtırdı ki?

Hiç geçiyor muydum aklından? Evinin her köşesinde izim vardı. Mesela girmiş miydi hiç odama? Ya o düşünmüş müydü geceleri beni?

En azından şimdi... Düşünüyor musun beni Alaz?

Sana verdiğim kolyeyi çalıştırdın mı hiç, dinledin mi birlikte oluşturduğumuz ilk ezgiyi?

Ben cesaret edemedim çalmaya.

Ya da... girdin mi resim odana? Tamamladın mı yarım kalan, hâlâ tamamlanmasına imkân olan o resmimizi?

Ben senin için resim yapmayı öğrendim.

Varlığının sıcağı yakan, yokluğunun gölgesi üşüten adam... Seni özledim ve bununla başa çıkamıyorum. Sana âşığım ve senden nefret ediyorum.

Gözyaşlarım çok geçmeden ıslattı yastığımı her gece olduğu gibi. Boğazıma takılan hıçkırıklarla nefesimi kesiyordu. ve dudaklarımı

birbirine bastırdım. Hâlâ zamanı geri alabilmeyi ve o kötü sonu silmeyi istiyordum. Uyuyup başrolünde Alaz'ın olduğu rüyalarımda kilitli kalmayı ve bir daha uyanmamayı. Uyanacağımı biliyordum ve bu da canımı yakıyordu. Rüya görürken rüyada olduğunun bilincinde olmak berbat bir histi.

Gözyaşlarım hızını artırdığında, aldığım nefesin ciğerlerime yetmeyeceğini düşünerek kalktım yatağımdan, elimin tersiyle gözlerimi silerek ağır adımlarla odamın penceresine doğru ilerledim. Parlak ay içeri ışıklarını dolduruyor, masanın üzerindeki karakalem Alaz resmini görünür kılıyordu. Elimi kâğıda uzattım ve işaretparmağımı resmin yüz hatlarında gezdirdim. Gerçekten ona dokunuyormuş gibi okşadım yanaklarını, saçlarını, dudaklarını, kirpiklerini.

Nefessiz kaldım, kavuran hasreti alıp götürdü odanın içindeki tüm oksijeni. Soluklanmak dayanılmaz hale geldiğinde camı açtım hemen ve havanın soğukluğuna aldırış etmeden avuçlarımı masaya bastırarak başımı pencereden dışarı çıkardım. Çarpıcı rüzgâr bedenimi ürpertirken gözlerimi kapattım, üşümek istedim daha fazla. Tüylerim diken diken olana dek bu halde kalmak istedim. Yel, içimdeki alevi söndürmek ister gibi bedenime çarparken dakikalarca kaldım öyle.

Ürpertim üşümeye dönüştüğünde biraz olsun yatışmıştım. Yatağıma dönmek için açtım gözlerimi. Camı kapatacakken geri çekilmek için ellerimle pervazdan destek aldım ancak gözüme takılan bir şey duraksamama sebep oldu.

Bahçe duvarının kenarında baştan aşağı siyah giysili bir adam vardı. Başını örten ve alnına koyu bir gölge düşüren siyah bir şapka takmıştı. Doğrudan odama, *bana* bakıyordu. Kalbimin teklediğini hissettim, bacaklarım titredi, aldığım son nefes boğazımda takılı kaldı. Boğazımda bir yumru belirirken dudaklarım kendiliğinden açıldı ve o sarsıcı kelimeyi belli belirsiz dışarı savurdu:

"Alaz."

Bölüm Yirmi İki

Yeni Başlangıçlar ya da Başlayamamalar

Ayaklarımın yere basmadığını hissettiğim nadir anlardan biriydi. Adımlarımı pervasızca atmıştım çıkışa, boş bir beyinle. Ne yapmam gerektiğini düzgünce düşünmek yoktu, sadece Alaz vardı. Gelmişti, kapımın önündeydi ve beni bekliyordu. Yalnızca buydu beni çıkışa yürüten. Peşime düşen babamın beni durdurmasına fırsat vermedim, ona bir açıklama yapma zahmetine bile girmedim. Koşarak indim merdivenlerden büyük bir hevesle, kalbim göğsüme sığmıyor, ciğerlerim nefese ulaşamıyordu.

Kapıdan çıktım, ılık yaz rüzgârı tenime çarparken koştum.

Hâlâ oradaydı. Beni bekliyordu. Kızgınlığımı, kırgınlığımı bulamıyordum şimdi, çoktan kaybolmuşlardı. Vuslata duyduğum hasretti beni ayakta tutan. Negatif duygularımın hepsi solup gitmişti, düşünce yetim elimden alınmıştı.

Bahçe kapısını büyük bir heyecanla açtım. Hâlâ duvarın önünde duruyordu ve artık aramızda sadece birkaç adım vardı, daha fazla yaklaşmaya cesaret edemedim. Soluk soluğa bir halde hayal mi gerçek mi olduğunu anlamak adına onu izledim. Başı önüne eğikti, elleri önünde birleşmişti, bana bakmıyordu. Siyah tişörtü ve altındaki aynı renk eşofmanı pis ve biraz da boldu, yer yer yırtıkları vardı. Başındaki şapka da tıpkı kıyafetleri gibi eski püsküydü ve şapkasının altında kalan yanaklarından görebildiğim kadarıyla sakalları çıkmıştı. Biraz fazla çıkmıştı.

"Alaz," dedim kekeleyerek, alıp verdiğim seri nefeslerin arasında. O sırada babam da çıktı bahçe kapısından, ellerini dizine koyarak tam yanımda soluklanıyordu.

Alaz'ın başı ağır ağır kalktı ve bana bir ömür gibi gelen saniyelerin ardından ilişti gözleri gözlerime.

Anlık bir duraksama yaşadım, ağzım kendiliğinden açıldı ve kalbimde belirgin bir kasılma hissettim. Öyle ki elimi kalbime koyup onu yatıştırmayı dilercesine ovmayı istedim. Sarsıldım, doğru görüp görmediğimi anlamak amacıyla gözlerimi birkaç kez üst üste kırpıştırdım.

Soluk borum tıkandı, nefes almam imkânsız hale geldi.

Karşımdaki adam Alaz değildi.

Baştan ayağa siyah giysili, yanında içinde kâğıt ve eski püskü araç gereçlerin bulunduğu el arabasıyla duran bir kâğıt toplayıcısıydı. Saçı sakalı birbirine karışmıştı. Gözleri siyah değil, yeşildi. Teni bembeyazdı lakin gri isle kirlenmişti. Rüzgârın getirip nefesime eklediği kokusu odunsu değil, ekşimiş bir yemek gibiydi. Oldukça zayıftı, kemikleri seçiliyordu. Göz altları çökmüş, yanakları gömülmüştü. Dudakları ipince, burnu uzun ve kemikli, kaşları seyrekti.

Karşımdaki adam Alaz değildi.

Omuzlarım düştü, içime dolan hevesim yere düşen bir cam misali parçalara ayrıldı ve kırıkları ruhuma battı. Kanayan ruhumda yeni bir atardamara denk geldi darbeler, içimden dışıma soyut kanlar aktı.

Gözlerim bir yanlışlık arar gibi dolandı etrafta, adamın arka tarafına değdi bakışlarım. Bahçe duvarının ardındaki sokak lambalarının dizili olduğu kaldırımı kontrol ettim, asfalt yola baktım, omzumun üzerinden arkamı kontrol ettim. Herhangi birini bırakın, kuş sesi, bir tane hayvan dahi yoktu. Yapraklarına gecenin gölgesi düşen ağaçların dalları rüzgârla sallanıyor, tek hareketliliği onlar sağlıyordu.

"Alaz," dedim yeniden boşluğu izlerken sessizce.

Sonra yanlış gördüğümü umarak yeniden aynı adama baktım fakat görüntü değişmedi.

Karşımdaki adam Alaz değildi.

Ben adama boş bir ifadeyle bakarken adam, "Korkutmak istemedim, ben kötü biri değilim," dedi bir erkeğe göre çok ince olan sesiyle.

Karşımdaki adam Alaz değildi.

"Günlerdir yiyecek tek lokma bir şey bulamıyorum. Sizi korkutmak istemedim ama beni görürseniz yardım etmek isteyeceğinizi düşündüm. Korkuttuysam özür dilerim efendim."

Adam bakışlarını büyük bir mahcubiyetle indirdi aşağı, iç içe geçirdiği çamurla kirlenmiş, ancak hayatın yükünü taşımış, emekçi insanlarda görülen çizgilere sahip nasırlı ellerine izledi.

Karşımdaki adam Alaz değildi ve o gece benim gecem en karanlık hallerinden birine bürünmüştü.

O gece ben yeniden umudumdan vurulmuştum ve artık umudum can çekişiyordu.

Sana âşığım ve o gece oradaki adam sen olmadığın için senden nefret ediyorum Alaz Şahzade. Yokluğunla bile umudumu canlandırıp, onu tekrar tekrar yok edebilen tek kişi olduğun için nefret ediyorum.

☽

26 Ağustos

Yaklaşık iki aydır, odamda dışarıyı izleyeceğim bir pencerem yok.

Kâğıt toplayıcısı Hamdi'yi –Hamdi, o günden sonra her daim yardım ettiğimiz birisi olmuştu, ona güzel bir ev ayarlamış ve maddi açıdan destek olmuştuk– Alaz sanarak dışarı çıktığım o geceden sonra bakışlarım hep umut doluydu. Kafayı yemiştim. En ufak gölgede içimdeki hisse engel olamadan dışarıya çıkıyor ve defalarca kez hayal kırıklığına uğruyordum. O pencereyi kapatmak bir başkasının değil, benim önerimdi. Çünkü bu acı gün geçtikçe hafiflemek yerine daha da deşiliyordu ve artık dayanmak daha zordu.

Günler geçtikçe umudum soluyordu. Eriyordu bedenim de; zayıflamıştım. Umurumda da değildi çünkü aynaya bakmıyor, nasıl göründüğümü önemsemiyordum.

Günlerin artık bir önemi yoktu fakat telefonum bugün bana doğum günüm olduğunu hatırlatmıştı.

26 Ağustos...

Beni Alaz'a götüren gün. Bana hayatımın en güzel günlerini getiren gün.

Aynı zamanda hayatımın en büyük acısına sahiplik eden gün.

Ne garip, birkaç ay önce bugünü Alaz'la kutlayacağımı düşlüyordum. Nephan'a düştüğüm gün benim yeniden doğuşumun günüydü ve bundan sonraki her doğum günüm daha özel olacaktı güya. Nereden bilebilirdim, daha sürem dolmadan güçlü bir fırtınayla oradan koparılacağımı?

Odamın kapısı tıklatılmadan açıldığında gözlerimi önümdeki yeni çizdiğim resimden ayırıp başımı omzumun üzerinden arkama

çevirdim. Efser, yüzünde canlanan sahici gülümsemesiyle kapının önünde duruyordu. "Günaydın dünyanın en güzel ablası!" dedi her zamanki güzel enerjisiyle.

Üzerinde sıfır kol, küçük mor çiçekleri olan pembe salaş bir elbise vardı. Açık kahverengi bukleli saçlarını omuzlarından salmış, biraz da makyaj yapmıştı. Güzel görünüyordu. Onu gördüğüm zaman ister istemez içime az da olsa huzur doluyordu. Mehsa'yı Efser'e benzediği için, bana kendi dünyamdan bir şeyleri hatırlattığı için çok seviyorum; şimdiyse aynısı Efser için geçerliydi. Onu görmek Mehsa'yı görmek gibi hissettiriyor, hâlâ oradaymışım gibi tanıdık birtakım hisleri canlandırıyordu.

Dudaklarımı gülümsemek istercesine iki yana doğru kıvırmayı denedim. Artık sahte gülümsemeyi öğrenmiştim, içim kan ağlarken dışıma maske yapabilmeyi başarabiliyordum. "Günaydın," dedim ve elimdeki kalemi kâğıdın üstüne bırakıp döner koltukta tamamen ona döndüm. Gerçi benim günümün pek de aydığı söylenemezdi. Döndüğümden beri günlerim aymıyordu.

Gözleri memnuniyetsiz bakışlarla üzerimi inceledi. "Hâlâ pijamalarınla mısın cidden? Bugünün anlam ve önemini unutmadığını umuyorum ablacığım."

Bugünü benim için artık doğum günüm değil, Nephan'a ışınlandığım gündü. Her türlü bir lanetin doğuşuydu 26 Ağustos, önemi yoktu. Kutlanılası bir yanı yoktu. En büyük düşüşümün yollarını açan gündü.

"Doğum günümü kutlamayacağım Efser, lütfen zorlama. Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Karşıma geçtiğinde yüzündeki gülümseme silindi ve ciddiyete büründü. "Abla," dedi tekdüze bir sesle. "Yaşıyorsun, bunun neden farkında değilsin? Kendini her şeyden soyutlayamazsın. Geldiğinden beri şu dört duvar arasından çıkmıyorsun, ruhun içinden söküp çıkarılmış gibi. Aylardır senin için çırpınıyoruz, yüzünde bir gülümseme görmek adına kendimizi yırtıyoruz ama sende en ufak bir değişiklik yok. Bizi hiç mi özlemedin abla? Bizsizliğin yasını da tuttun mu bu kadar? Varsa yoksa o saçma sapan dünya mı yani?"

Hayrete uğramış gibi kaşlarımı gözlerimin üzerine indirdim. "Nasıl böyle bir şey söylersin? Ne sanıyorsun, sizin için hiç çırpınmadığımı mı? Oradaki hayatıma öylece adapte olduğumu mu?"

"Sanmıyorum," dedi ve başını iki yana salladı. "Artık eminim. Ya geldiğin günden beri, bir kez olsun sarıldın mı bana anneme ya da babama? Varsa yoksa Alaz, Alaz, Alaz... Anlıyorum, âşık olduğun adam... Peki ya biz abla? Ailen? Bir gülümsemeyi hak etmiyor muyuz? Biz mutlu olmayı, senin tarafından sevildiğimizi hissetmeyi hak etmiyor muyuz? Bunca zaman geçmişken..."

İlk birkaç saniye sessiz kaldım, nefes alış verişlerim ağırlaştı, söylediklerini tamamlamasına izin vermeden araya girdi. "Sizi ne kadar sevdiğimi biliyorsunuz. Ben orada günlerce seni aradım, senin hayalini gördüm defalarca, bu yüzden başıma bir sürü bela aldım."

"İnan bu hiç inandırıcı gelmiyor. Bir kere bile sormadın durakta yalnız kaldığımda başıma ne geldiğini. Nasıl kurtulduğumu, anne babamı nasıl bulduğumu..."

Evet, sormamıştım çünkü onu sapasağlam karşımda görmüştüm. Arada geçen olaylarla ilgili düşünecek mecalim yoktu. Karşımdaydı, sağlıklıydı bu kadarı yeterliydi. Kaybolan zaten bendim. "Bir şekilde bulmuşsun..."

Şaka yapmışım gibi güldü. "Bir şekilde bulmuşum..." İsterik bir kahkaha attı. "Bir şekilde bulmuşum, öyle mi?" diye tekrar etti. Hiddetle kafasını hareket ettirdi. "Ben o gece neredeyse aklımı yitiriyordum!"

Beynime bir davul tokmağıyla sertçe geçirilmiş gibi sarsıldım. Kapalı dudaklarım kendiliğinden aralandı fakat ne diyeceğimi bilemedim. Kalbim, sanki Efser bu olayı şimdi yaşıyormuş misali korkuyla tekledi.

"Ayrıntı ister misin? Elbette istersin, dur anlatayım. Bakalım tek acı çeken sen miymişsin!" Sanki ağlayacaktı fakat bunu tutmak adına dudaklarını sertçe birbirine bastırıp kasıldı. Burnundan derin bir nefes çekti ve konuşmaya devam etti. "Gözlerimin önünde bir anda ablamı kaybettim, çıldırtacak bir olaydı. Yolumu bilmiyordum ve bana yol gösterecek lanet olası bir tane bile insan yoktu. Soğuktu, yağmur yağıyordu ve sırılsıklam olmuştum. Adını seslenerek bir o yana bir bu yana gittim." Gözleri doldu, sesi titredi.

Aynı zamanda benim de irislerim sızladı, dudağım seğirdi. "Sus," diye fısıldadım çünkü bunu duymaya dayanamazdım. Artık kötü olayları yaşamaya da dinlemeye de takatim yoktu.

"Susmayacağım, günlerce sustum," dedi Efser ve kelimelerin yüreğime birer bıçak gibi batacağını bile bile konuşmaya devam etti. "Ne bir araba geçiyordu ne de bir otobüs. Issız, yerinden çıkacakmış gibi duran durakta sadece ben vardım. Ormanın içine giremedim, olduğum yerde bir o yana bir bu yana gidip adını haykırdım. Sonra durağa üç adamın yanaştığını gördüm. Sallana sallana yürüyorlar, şarkı söylüyorlar, yüksek sesle küfredip kahkahalar atarak bana yaklaşıyorlardı; sarhoş oldukları her hallerinden belliydi. Korktum, onlara arkamı dönüp yol boyunca yürümeye başladım. Bu sırada yüksek sesle ağlıyordum ancak sesimi kim duyuyordu biliyor musun?"

Altdudağımı dişlerimin arasına aldım, iki yana salladım başımı. Yeniden alayla gülercesine hareketlendi dudakları. "Kimse! Lanet olası yerde kimse yoktu ve o üç şerefsiz peşime takılmıştı! Kendimi en yalnız hissettiğim gündü, sığınacağım kimse yoktu ve üç sarhoş tarafından nereye çıktığını bilmediğim ıssız yolda takip ediliyordum! Senin çıkman için yalvarıyordum ya, tek dileğim bir yerde sana rastlamaktı... Adımlar yaklaştı, derken biri tuttu kolumdan. Ben güçsüzüm, biliyorsun. Senin gibi çevik değilim, dövüşten de anlamam."

"Efser!" dedim can çekişir gibi.

"Ben bunları yaşarken on altı yaşındaydım!" dedi aynı anda. "Eğer oradan tesadüfen geçen bir polis arabası olmasa bulabilecek miydin sence döndüğünde beni? Ben söyleyeyim, bulurdun ama belki mezarımı!" Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Tek sıkıntı yaşayan sen değildin abla. Sana orada güzel bir hayat vaat edilmişken ben burada kafayı yemek üzereydim. 'Ya tüm bu farklı evren saçmalığı bir hayalden ibaretse,' diye düşünmekten alıkoyamıyordum kendimi. Günlerce, aylarca senden bir haber bekledim. Kendimi suçladım, o konsere benim yüzümden gitmiştik ve pişmanlığı iliklerime kadar tattım. Ben bunları yaşarken on altı yaşındaydım ama hiçbir anımda senin gibi şımarıklık yapmadım! Anne ve babamın benim için sarf ettikleri çabaları görmezden gelmedim! Kendimi ölü gibi bir odaya kilitlemedim!"

Gözlerinden süzülen yaşları gördüğümde yanaklarımda sıcak bir ıslaklık hissettim ben de.

"Ben aylarca senin özlemini, hasretini çektim abla. Ve sen geldiğin günden beri bana bir an olsun sarılmadın! Halimi hatırımı sormadın!

Varsa yoksa Alaz, Alaz, Alaz! Eğer sorun evlatlık olmansa..." derken burnunu çekti. Elinin tersiyle akan burnunu silip hıçkırdı ve devam etti. "Eğer sırf bu yüzden benim de tıpkı annem ve babama söylediğin gibi 'sahte' olduğumu düşünüyorsan... sana yazıklar olsun. Bugün senin için lanet günüymüş ya madem... O zaman bu lanetli güne bir madde daha ekle. Bugün kardeşlik bağımızın koptuğu gün de olsun, tamam mı?" Art arda boğazına dizilen hıçkırıkların arasında derin derin nefesler almaya çalışarak arkasını döndü. Sesli bir şekilde ağlayarak kapıya doğru koşar adımlar attı.

Onu durdurmak için "Efser," dedim kekeleyerek. Oturduğum sandalyeden kalkmak için hareketlendim lakin bana fırsat tanımadan koşarak odadan çıktı ve kapıyı evi oynatacak raddede sertçe kapattı.

Gidişinin oluşturduğu boşlukla öylece kalakaldım. Kalkamadım, peşinden gidemedim, onu durduramadım. Çünkü söyledikleriyle yaralanmış, kendimi azılı bir suçlu gibi hissetmiştim. Kör olan gözlerim, canımdan çok sevdiğim kardeşimi görememişti. Onun acılarını hissedememiş, onu bağrıma basamamıştım. Haklıydı, ona bir kez bile nasıl olduğunu sormamıştım. Varsa yoksa kendi hislerimdi. Nasıl merak etmezdim onun neler yaşadığını? Nasıl konuşmazdım bir kez olsun bu konuyu? Nasıl sarılmazdım kardeşime?

Kendi yaralarımla ilgilenirken benim için canlarını feda edebilecek insanları yaralamıştım farkında olmadan... Buna nasıl sebep olurdum?

Dirseklerimi dizime bastırıp başımı aşağı eğerek yüzümü ellerimi arasına aldım. Birkaç dakika durdum öylece; kendimi, zihnimi toplamayı denedim. Efser'in o korkunç gece yaşadıkları aklımda yer ettikçe daha kötü oldum ve o an odamda tekrar bir cam olmasını istedim çünkü bu kapalı alanda aldığım nefesler bana yetmiyordu.

Dakikalar sonra güçbela toparlandım, ayağa kalktım, odamdaki banyoda elimi yüzümü yıkayıp soluklandım. Uzun zaman sonra ilk kez o gün aynaya baktım.

Zayıflamıştım, göz altlarım çökmüştü. Hafif de olsa çıkık yanaklarım sönmüştü, derimin altında yalnızca kemik kalmıştı sanki. Göz altlarım yorgunluğumu, harelerimse durgunluğumu ve hüznümü bağırıyordu âdeta. Canlı koyu kahverengi saçlarım elektriklenmiş, kabarmıştı. Aldığım duşlar haricinde saçıma da bir bakım yapmıyordum aylardır.

Karşımdaki ben değildim, yaşayan cesedimdi. Aynadaki yansımamsa çürüdüğümün resmiydi.

Yüzümü kuruladım, ailem için hafif bir makyaj yaptım, göz altlarımın morluğunu kapattım. Gümüş rengi, üzerinde küçük simli yıldızları olan, Efser'in son doğum günümde hediye ettiği ancak giymeye fırsat bulamadığım sıfır kol elbisemi giyindim. Saçlarımı aşağıdan ördüm, önümden birkaç tutamı serbest bıraktım. Yeniden boy aynasına baktığımda daha az "ölü" görünüyordum.

Odamdan çıktığımda elindeki çaydanlığı mutfaktan salona taşıyan babamla karşılaştım. Beni görünce afalladı ve durdu. Babacan bakışlarıyla beni baştan aşağı süzdükten sonra bir ıslık çalıp, "Doğum günü kızı hazırlanmış," diye seslendi. Muhtemelen mutfaktaki anneme sesleniyordu.

Gülümsedim, saniyeler sonra mutfak kapısında annem belirdi her zamanki klasik takımlarından biriyle. Beni görür görmez güzel yüzünde mutluluk ve hüzün karışımı bir gülümseme belirdi. Dudaklarını birbirine bastırdı. "Efsan," dedi içtenlikle. "Ta... tatlım, çok güzel olmuşsun."

"Doğum günlerinin bizim için ne kadar önemli ve özel olduğunu unutmadım anneciğim," deyip derin bir nefes aldım ve o tanıdık pizza ekmek kokusunu içime çektim. "Pizza ekmek kokusu... Hayal değil, değil mi?"

"Değil," dedi annem. İnci gibi dişlerini öne çıkaran şahane bir gülüşle canlandı suratı. "Hâlâ en sevdiğin kahvaltılık bu mu?"

"Elbette!" dedim fakat aklımda Arzen'in hazırladığı masalar da canlanınca gözlerimin sızladığını hissettim. Hemen dudaklarımı birbirine bastırıp ağlama isteğime karşı koydum ve tebessümümü dinç tutmaya gayret gösterdim.

"O zaman çayı da pizza ekmekleri de soğutmadan kahvaltıya başlayalım hanımlar. Kurt gibi açım!" Başımı çevirdim ve Efser'i görebilmek adına bir umut salona baktım ama tahmin ettiğim gibi orada yoktu. Gönlünü almam gereken bir kardeşim vardı.

"Ben Efser'i çağırayım."

Annem Efser'in odasına gitmek için hareketlendiğinde, "Anne dur," diye araya girdim. "Ben hallederim, oturun siz."

Annem başını eğerek onayladı beni. "Peki... Çok oyalanmayın ama, kaşar peyniri soğuyunca güzel olmuyor, donuyor."

"Tamam," dedim son hecesini uzatarak. Onlar birlikte salona girdiklerinde ben Efser'in odasına doğru yürümeye devam ettim. Kapısının önüne geldiğimde elimi yukarı kaldırdım, derin bir nefes alıp cesaretimi topladıktan sonra üç kere tıklattım. Cevap gelmedi. Gelmesini de beklemiyordum zaten.

Kapının açık olduğunu umarak elimi kola attım ve saat yönünde çevirdim. Kapı aralandığında rahatladım, sakince içeriye girdim. Efser, tozpembe nevresimi olan yatağında bana sırtı dönük olarak uzanıyordu. Elbisesini çıkarmamış, saçını bozmamıştı. Dizlerini gövdesine çekmişti ve ellerini bacaklarına dolamıştı.

Boğazımı temizledim. Ona doğru ilerlerken, "Efser, biraz konuşabilir miyiz?" diye sordum.

Sessiz kaldı. Yürümeye devam ettim, yatağın kenarına ulaştığımda boş kalan kısmına oturdum, hemen bana sırtını döndü. Huzursuzca soluklandım, elimi omzuna koydum. "Küs müyüz?"

Cevap gelmedi. Biraz öyle kaldık, konuya nasıl gireceğimi bilemiyordum; bu gönül alma işleri konusunda pek iyi olduğum söylenemezdi. Omzunu sıvazlarken sesli bir şekilde nefes alıp verdim.

"O gün seni kaybettiğimde ışınlandığım yer karla kaplı ormanları olan, soğuk ve ıssız bir bölgeydi. Delicesine yağmur yağıyordu, tek başınaydım ama kendim için zerre korkmuyordum. Tek derdim sendin, bana bir şey olması önemli değildi. Yolda aradım, bulamayınca ormana girdim. Kapkaranlık bir ormandı, ışık veren hiçbir şey yoktu. Çamura saplandım, kurt sesleriyle ürktüm. Yine de yılmadım, tüm gücüm tükeninceye dek seni aradım. Sonra orada düşüp kalmışım... Uyandığımda hiç tanımadığım bir evdeydim, iki kardeş beni bulup evlerine getirmişti. Barın ve Mehsa... Eğer tanısaydın onları sen de severdin eminim..." Buruk bir tavırla gülümsedim. "Eğer tanışma imkânınız olsaydı Mehsa'yla kesinlikle iyi anlaşırdın, o da senin gibi kaçık... Belki biraz daha fazla kaçık."

Barın ve Mehsa da düşünüyor mudur beni?

"Arkadaşlık" kelimesinin ne demek olduğunu onlarla tatmıştım, karşılıksız iyiliği onlardan öğrenmiştim, bir insanın çıkarı olmadan da

birine yardımcı olup başını belaya sokabildiğini de onlarla görmüştüm. Bir anda hayatlarına dahil olup veda bile edemeden ansızın çıkmıştım hayatlarından...

Gözlerim sızlayınca yeniden yutkundum, derin bir nefes aldım, gözlerimi beyaz tavana dikip sakinleşmeyi bekledim. Ardından devam ettim. "Size ulaşmak için çok şey yaptım Efser, seni öyle özlemiştim ki beni ısıran bir yaratık senin düşünü gösterip beni ormana çekti. O gece neredeyse öldürülecektim. Kitabı bulup dönmek için krallık krallık dolaştım. Âşık olmak planlarım arasında yoktu ama oldum Efser... Alaz ele geçirdi birden tüm ruhumu, kayıp bir parçamı bulmuş gibiydim; artık benim için varsa yoksa oydu, evet... Ama bu demek değildi ki sizi umursamadım, size ulaşmak için bir şey yapmadım... Olur mu öyle şey? Kaç gece rüyalarıma girdiğinizi biliyor musun? Her uyanışımda içinde bulunduğum gerçekle kaç kere hıçkıra hıçkıra ağladığımı?"

Başımı salladım. "Sonra tam yokluğunuzu kabullendim ve esas ait olduğum yeri buldum derken yeniden itildim bir başka gerçeğe. Alaz beni kendine alıştırdı Efser ancak bunu yaparken onsuzluğa nasıl dayanacağımı öğretmedi. Sizin özleminizle baş etmeyi öğrenmişken şimdi başıma yeni bir hasret çıktı. Alaz'sız nasıl yaşayabileceğimi öğrenmeye çalışıyorum... Bunu yaparken kırdım belki sizi ama emin olun yapmak istemedim. Paramparçayım Efser ve ruhum yere çarpıp parçalandığında parçalarının size sıçramasını engelleyemediğim için üzgünüm... Bana ihanet ettiğini bile bile onu bir anda unutamadığım için üzgünüm. Sizi üzdüğüm için üzgünüm. Senin nasıl olduğunu bir kere bile sormadığım için üzgünüm. Sormadığımın farkında bile olmadığım için üzgünüm."

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. "Geçen bunca zaman boyunca sana sarılmadığım için üzgünüm... Gerçekten üzgünüm. Ama hayat bana bir şeyi öğretti: Ne kadar düşünürsek düşünelim, geçmiş değişmeyecek, geri gelmeyecek, acılar iyileşmeyecek ve geri dönülmez hatalar onarılmayacak. Fakat ne mutlu bize ki gelecek adında güçlü bir kaleme sahibiz. Geçmişi geride bırakıp üzerine yeni yazılar yazacağımız bembeyaz bir sayfa var. Önümüzde birbirimize sarılacağımız, eskisi gibi gülüp eğleneceğimiz sayısız gün var... Bugün tadilat günümüz olabilir. Bugün, buraya tekrar geldiğim ilk gün kabul edelim ve bugün geçen tüm ayların öcünü almak istercesine birbirimize sarılalım. Olur mu?"

Kollarımı açtım ve bana sarılmasını bekledim. Saniyeler geçti, hareket etmedi. Pes etmedim, beni affetmesini bekledim, zaman geçtikçe umudum köreldi lakin yine de duruşumu bozmadım. Sonunda "Efser..." dedim sessizce.

Benim cümlemi tamamlama izin vermeden sesli bir şekilde iç çekti. "Ben sana küs kalamam ki," deyip bir hızla doğruldu ve aniden sarıldı bana. İlk başta afalladığımdan ötürü donup kalsam da sonrasında belirgin bir rahatlama yaşadım kollarımı çok sevdiğim kız kardeşime doladım. O başını göğsüme yaslarken ben alnımı omzuna yerleştirdim.

"Özür dilerim güzelim," diye mırıldandım. Omzunu öptüm. "Seninle yeterince ilgilenemediğim, sana sevgimi hissettiremediğim için özür dilerim. İsteyerek yaptığım bir şey değildi."

"Bu yeter abla," dedi ve bana daha sıkı sarıldı. "Özür dilemene gerek yok, hissettim ki sarılışındaki samimiyeti. Ben sadece senin eskisi gibi olmanı istiyorum, bir fikir danıştığımda beni yönlendir istiyorum. Film gecelerimiz devam etsin, aynı kitap karakterlerine âşık olalım yeniden istiyorum."

Hüzünle gülümsedim. Yeniden bunları başarabilir miydim ki? İçimde hiçbiri için zerre heves yoktu.

Efser bir anda geri çekildi ve bana baktı. "Makyaj yapmışsın!" dedi sevinçle, ağlamaktan beyazı kızaran gözlerine bariz bir mutluluk ışıltısı eklenmişti. "Benim hediye ettiğim elbise... Ah! Dünyanın en güzel ablasısın işte... Deniz ve Selen geldiklerinde yalan söylediğimi düşünmeyecekler. Güzelliğin onları da büyüler eminim ki."

Yüzümdeki gülümsemeyi düşürmemeye çalışarak gözlerimi kıstım. "Deniz ve Selen de kim?"

"Dedelerini tanıyorsundur, her akşam saat tam dokuzda plaktan şarkılar açan adam... Deniz ve Selen o adamın torunları. İkizler, on dokuz yaşındalar, bize tanışmaya geldiler ve ben de onlara gittim. Kafa çocuklar, tanısan seversin."

Elimi alnıma koydum. "Çok fazla bilgi yüklemesi yaptın Efser, kafam henüz aynı anda kurulan bin beş yüz cümleyi anlayacak refaha ulaşmadı. Tüm bunlardan önce kahvaltı yapmaya ne dersin? Annem pizza ekmek yapmış ve peynirin soğuyup donmasından hiç hoşlanmam, bilirsin."

Efser dudaklarını kapatarak utangaç bir tavırla gülümsedi. "Haklısın ablacığım," diyerek ayaklarını yataktan sarkıttı.

Aile kahvaltılarımız böylesi özel günlerde normalde olduğundan çok daha keyifli geçerdi. Sürekli seyahat ettiğimizden dolayı kalıcı bir ofis ortamında tutunması mümkün olmayan babam evden çalışan bir kitap editörüydü, bu nedenle bizde "pazar" günlerinin ayrı bir önemi olmazdı lakin doğum günleri o aranan havayı verirdi. En güzel kahvaltı bu günlerde yapılır, en özel akşam yemekleri bu günlerde pişirilirdi. Muhtemelen annem akşam yemeği için fırında tavuk yapacaktı ki bu benim en sevdiğim yemekti.

En azından iştahım hâlâ benimle ve diriyken öyleydi.

Yüzlerine bakmaya mecalimin olmadığı günlerin ardından bugün toplanmış bir vaziyette ailemin yanında bulundum, onlarla muhabbet ettim. Efser bahsettiğinde ikisinin de kız olduğunu düşündüğüm ancak geldiklerinde Deniz'in erkek olduğunu gördüğüm ikiz kardeşlerle tanıştım. Onlarla tabu oynadım, güldüm. Pastam geldi, bir dilek tutmamı söylediler, tutmuş gibi yapıp mumları üfledim.

Gün sonunda yeniden odama girdiğimde hemen çıkardım makyajımı da elbisemi de. Bir maskeden arınıyormuş gibi hissettim bunları yaparken. Silindi yüzümdeki o yalancı gülümseme, buğulandı yeniden gözlerim.

Ben bu hayata nasıl alışacaktım?

Öyle yabancı hissediyordum ki bana bakan tüm gözler yapay gibi geliyordu. Odanın tavanı üzerime çökecekti sanki. Yalandan oluşturulmuş bir dünyaya sıkışıp kalmış gibi hissediyordum. Kimse de beni anlayamıyordu.

Gözüm komodinin üzerindeki dijital saate takıldı. On iki olmasına, günün bitmesine yalnızca bir dakika kalmıştı.

Doğum günüm bitiyordu ve Alaz yine yanımda yoktu.

Oysaki onun doğum günü, o büyülü gece ne güzeldi. Bana aşkını itiraf ettiği, kendi bestemizle dakikalarca dans ettiğimiz o an ne efsunluydu. O gece gökyüzü ne büyüleyiciydi, bedenlerimize değen fakat zerre üşütmeyen bembeyaz kar taneleri ne tatlıydı.

O saklı bahçede, çimlerin üzerinde uzanışımızı, başka kimse yokmuş gibi sadece birbirimizle ilgilenişimizi ölsem unutabilir miydim ki?

☽

26 Ağustos normalleşmeye "çalışma" sürecimin başlangıcıydı.

En azından diğer insanlara göre...

Artık muhabbet edebiliyor, sahte bir şekilde gülebiliyor, bana fikir sorulduğunda öneri verebiliyordum. Deniz ve Selen bize geldiğinde odamdan çıkıyor, muhabbetlerine eşlik ediyordum. Efser onlara gitmemizi istediğinde itiraz etmiyordum. Eskisi kadar sıkmıyordu ailem, telefonlarımızın sürekli açık olması şartıyla dışarı çıkabiliyorduk. Başıma yine öyle bir olay gelse ne yapacağımı iyi biliyordum zaten, daha fazla saklanmanın manası yoktu.

Kasım ayının son haftasındaydık.

Sekiz ay birlikteliğin üzerine atılan nemli topraklara, sekiz aylık hasret içeren güller dikilmişti. Fakat toprağın altında kalan hisler, nefessiz kalmasına rağmen çürümemişti. Hâlâ işkence çekiyordu.

Yokluğunun gölgesi büyüdükçe havanın ısısı da bir o kadar azalıyordu. Hiç ayrılmayacağımızı düşünürken birden kopmuştum ondan. Üç gün ayrı kaldığımızda saatleri sayıyordum, şimdi bırakmıştım saatleri, günleri ve hatta ayları sayıyordum artık. Kasım bitiyordu, aralık büyük bir hızla geliyordu ve Alaz yoktu.

Kasım için inancım, aralık içinse umudum yoktu.

Ölüm yoksa da umut olmuyormuş bazen.

Ayrılığın hüznü yavaş yavaş öfkeye dönüyordu içimde. Başta karşıma çıktığı ilk an sarılmayı düşünürken ona, şimdi beni hasretiyle bu denli dolup taşırdığı için suratına okkalı bir tokat atmak istiyordum.

Nasıl dönmezdi? Nasıl benimle iletişime geçmeye çalışmazdı? Nasıl son bir işaret bile bırakmazdı? Nasıl sevmezdi beni? Nasıl yalan olurdu tüm bu yaşattıkları? Bir yalan kalpte bu denli derin bir izi nasıl bırakırdı?

Peki böylesi derin bir izin sahibi nasıl unutulurdu?

Odamın kapısı tıklatıldığında gözlerimi Alaz'ın hediyesi olan, hâlâ boynumda asılı duran koruyucu kolyemden ayırdım. Kendimi kontrol etmek için karşısına geçtiğim ama bakışlarım kolyeme odaklanınca derin düşüncelere daldığım boy aynasının yansımasından odamın kapısına iliştirdim gözlerimi. Buğulu camdan Efser'in gölgesini görünce, "Geliyorum," diye seslendim.

"Deniz geldi, arabada bekliyorlar. Hızlı ol abla, geç kalacağız!"

Geç kalacağımızı düşündüğü yer konserdi. Pembe Bisiklet konseri. İlk seferinde beni dolaylı yoldan Nephan'a gönderen konser... Aslında konser ya da o tarz kalabalık eğlence ortamları gitmeyi pek arzuladığım yerler değildi ama Efser iki ay önce bir kez daha elinde konser biletiyle karşıma geldiğinde afallamadan edememiştim. Reddedecek gücü bulamamıştım kendimde, içimde o an canlanan umuda karşı koyamamıştım.

Sanki o konsere yeniden gitsem bir kez daha fırtına çıkacaktı, yine alelacele eve dönmeye çalışacaktık. Herkes kendi başının derdinde olacaktı, yine bir durakta attığım tek yanlış adımla Nephan'a ışınlanacaktım.

İmkânsız olduğunu biliyordum şimdi ama o an bilememiştim işte. Bir anda kabul etmiştim düşünmeden, sonra günlerce heyecanlanmıştım. Fakat şimdi biliyordum ki hayatta bazı şeyler yalnızca bir kez gerçekleşirdi, bazı fırsatlar bir defa gelirdi ayağımıza, yakalardın yahut yakalayamazdın. Bazı anlar özeldi, geri döndürülemezdi.

Benim için o yaşadığım sekiz ay, bunca yıl odamdan çıkmamış bitkisel hayatım için bir ödüldü. Ve bazı ödüller sadece bir kez kazanılırdı, tekrarı olmazdı.

Bunun bilincindeydim artık. Ya da kendimi kandırıyordum.

Evet, kimi kandırıyordum ki? Hâlâ bir aptal gibi yeniden o konsere gitmenin beni bir şekilde o kasvetli evrene ışınlayacağını düşünüyordum.

Kendime inanamıyormuş gibi kafamı salladım. Alaz'ın hediyesi olan kolyeyi çok gözüme çarpmaması için siyah, kısa kollu boğazlı trikomun içine sakladım. Bunu yaparken Ferman'a ait olan, içinde Çisem'le fotoğrafının bulunduğu kolye çekti dikkatimi. Birkaç gündür Çisem'i bulmayı düşünüyordum. Konserden geldikten sonra bu işe koyulmayı ve detaylı bir sosyal medya araması yapmayı kafama koydum.

Trikoyu koyu gri kotun içine sıkıştırdım. Boy aynasının yanındaki ahşap askılıktan deri ceketimi aldım. Ceketi giyip dağınık bıraktığım saçlarımı dışarı çıkardım. İçinde telefonumun bulunduğu siyah deri çantamı omzuma çapraz bir şekilde astım ve dış görünüşümle pek fazla oyalanmadan ilk gece "eğlenceme" gitmek üzere odamdan çıktım.

Deniz'in iyi şoförlüğü ve bu defa yalnız olmamamızdan kaynaklı daha rahat bir yolculuk geçirmiştik. Eh, en azından çalan her şarkıya eşlik eden Efser, Selen ve Deniz'in öyle düşündüğü kesindi. Bir

abla edasıyla ön koltuğa oturup başını cama yaslayarak psikoloğumun deyimiyle ağır bir depresyon geçiren ben ise hiçbir şarkıya eşlik etmeden öylece yolu izlemiştim. Konserin on sekiz yaş ve üzeri olduğunu gidene kadar öğrenmemiştim. Muhtemelen yaş sınırına takılan Efser bunu duysam izin vermeyeceğimi bildiğinden söylememişti bunu ama artık iş işten geçmişti. Deniz'in ayarladığı bir sahte kimlikle Efser de içeri girmişti ve daha etkinlik başlamadan içip sarhoş olan insanların arasından yeşillik alana geçip yerdeki minderlere oturmuştuk. Konser ilk gittiğimizin aksine bir festival havasındaydı. Bundan bir yıl önceki Efsan Erez'i birisi kolundan tutup buraya getirse heyecandan yerinde duramazdı ama ben hiçbir şey hissetmiyordum. Olduğum ortamdan zerre haz duyduğum söylenemezdi.

"Haberleri duydunuz mu?" dedi Selen, Deniz içecek almak için yanımızdan uzaklaşır uzaklaşmaz yüksek sesle. Bu cümleyi duyduğumda ister istemez dikkatimi ona verdim. Sarı saçlarını başının en tepesinde bir süs havuzunu andıracak şekilde bağlamıştı. Burnuna ve üstdudağına taktığı metal hızmaları parıldıyordu. Yeşil gözleri fıldır fıldırdı, siyah bir rujla boyadığı ince dudaklarındaysa haşin bir gülüş vardı.

"Ne haberi?" diye sordu Efser merakla.

Selen altdudağını dişlerinin arasına alıp derin bir nefes çekti. Başını biraz daha bize yaklaştırdı ve gizli bir sır aktarıyormuş gibi fısıldadı. "Furkan Aktan, bir hafta önceki İzmir konserinde hayranlarından biriyle birlikteymiş."

Bir buçuk yıl önceki Efsan Erez bu haber karşısında ilk önce donup kalır, ağlayacak gibi olur, ardından bu saçmalığa inanmayarak yalanlayan bir sürü ispat ortaya atardı.

Şimdiki Efsan Erez'inse umurunda bile değildi.

"Nereden öğrendin?" dedi Efser parlak kahverengi gözlerini irice açarak.

Selen çenesini dikleştirdi. "Fan gruplarında yazıyor kızım bunlar. Kızlardan birisi gece *selfie* paylaşmış Instagram *story*sinde. Başının arkasında Furkan'ın kolunun bir parçası görünüyor, aynı şekilde kartal dövmesinin de... Gözlerden kaçar mı bu? Kız, gözlerini benden alamadı diyormuş."

Her konserden sonra böyle bir haber mutlaka çıkardı.

Efser altdudağını dişledi. "Hadi ya..."

Selen bana bakıp, "Ya sen Efsan?" dediğinde tek kaşımı kaldırdım. "Sen en çok Furkan'ı seviyormuşsun duyduğum kadarıyla. Hiç kıskanmadın mı? Ben Cem'in öyle bir haberini alsam intihara kadar giderdim herhalde." Kahkaha attı.

Cem grubun ana solistiydi. Furkan'a göre daha gizemliydi fakat ben Furkan'ın sempatik tavırlarını daha çok seviyordum. Cem'in gizemi beni hiç cezbetmemişti. Her neyse, şimdi ikisi de umurumda değildi.

"Ergenlikte kaldı onlar," diye geçiştirdim. "Ne yaptıklarıyla ilgilenmiyorum artık."

Selen'in kaşları yukarı kalktı. "Ama bugün konserlerindesin."

Ağız ucuyla, "Evren değiştirip değiştiremeyeceğimi anlamak için," dediğimde gözlerini kıstı. Ardından, "Efendim?" dedi.

"Şarkılarını hâlâ seviyorum, yakışıklı suratlarını görmek için gelmedim," diye bir yalan uydurdum.

Diliyle dudaklarını ıslatan Selen, "İyi," deyip omuz silkti. "Bir rakip daha elendi, belki günün şanslı kızı ben olurum." Kahkaha attı.

Efser de ona eşlik ederken ben yalnızca sahte gülümsemeyle yetindim. "Hepsi senindir," deyip işaret ve ortaparmağım arasındaki mesafeyi açarak V işareti yaptım.

Bu sırada elinde soğuk içeceklerle bize doğru gelen Deniz'i görünce rahatladım. İkizinin yanında Selen bu kadar rahat konuşamıyordu. Kız kardeşimi kötü etkilemesinden korkuyor, Deniz'i sürekli yanımızda istiyordum.

Kolaları tek tek kucağımıza bırakan, yeşil gözleri ve sarı, omuzlarına kadar uzun dağınık saçlarıyla Deniz, Selen'in erkek versiyonu gibiydi. İkiz olduklarını bilmesem yine de, *İkiz misiniz?* diye sorardım. Onu incelediğimi fark eden Deniz bana sevimli bir gülümseme gönderdi. "Keyifler yerinde görünüyor."

"Hem de çok!" dedi Efser büyük bir hevesle. "İlk defa böyle bir ortama giriyorum, atmosferi o kadar güzel ki..."

Bakışlarını Efser'e çeviren Deniz, hemen Efser'in yanına oturdu. "Son olmasın o zaman. Canın sıkıldıkça söyle bana, geliriz yine," dediğinde Selen dolunayın çıktığını gören bir kurt gibi uludu. Efser gözlerini çimenlere dikerek utangaç bir tavırla gülümsedi ve Deniz boğazını

temizleyerek ikizine terslercesine baktı. "Yani, hep beraber demek istedim."

Selen dilini dışarı çıkararak kafasını salladı. "Tabii canım, aksi düşünülemez. Zaten Efsan'la benim sizi yalnız bırakmakta pek gözümüz yok, kardeşlerini koruyan ablalar olarak. Değil mi canım?"

Omuz silktim. "Deniz'e güveniyorum. Dışarı çıkmak istediğinizde bilgilendirseniz yeter."

Deniz, cevabım hoşuna gitmiş gibi gülümsedi, bunu yaparken çenesindeki gamzesi kendini belli etti. Yakışıklıydı doğrusu, onu kız kardeşime yakıştırmıştım. Elindeki teneke kutu kolayı bana uzatıp, "Güvenini boşa çıkarmam," dedi.

"Efsan'ın dışarı çıkmakta gözü yok zaten, onu rahat bırakın yeter. Ama benden kaçamazsınız gençler. Nereye giderseniz burnunuzun dibinde bir ot gibi biterim."

"Seni istemeyen yok zaten Selen, yoksa nasıl eğleneceğiz ki?" dedi Efser ve o an Deniz'in omuzlarının düştüğünü fark ettim. Bu çocuk kız kardeşimden ayan beyan hoşlanıyordu ve kendi kardeşini planın dışında tutamamak moralini bozmuştu.

"Tabii ya, nasıl eğleneceksiniz ki?" dedi Selen ve o da teneke kola kutusunu Efser'e doğru tuttu. "Tokuştur bebeğim!"

Çimlerin üzerinde saçma sapan konular üzerinden bir yarım saat daha muhabbet etmemizin ardından grup üyelerinin sahneye çıkmasıyla oturduğumuz yerden kalkıp piste doğru kalabalığın izin verdiği kadar ilerlemiştik.

Bu beni sorunlu yapar mıydı bilmiyordum ancak bir doğa olayının gerçekleşmesini bekliyordum.

Gerçekleşmedi.

Grubun beş üyesi de sahneye çıktı, önce cızırtılı birkaç ses duyulmasının ardından grubun ikinci gitaristi aynı zamanda sanatsal şeylerle en fazla ilgisi olan Yaman'ın çaldığı piyanonun sesi duyuldu. İnsanların coşku dolu çığlıkları piyanoya karıştı.

Pembe Bisiklet, *cover* şarkılarıyla ünlenen bir gruptu ve konsere çıkış şarkılarının ilkini hep sesini duyurmalarına en çok yardımcı olan maNga grubunun *Her Aşk Ölümü Tadacak* şarkısıyla yaparlardı. Yine öyle olmuştu.

Piyano biter bitmez melodiyi daha hareketli elektro gitar sesi ele geçirdi ve bununla birlikte herkes olduğu yerde coşkuyla zıplamaya başladı. Hep televizyonda, bilgisayarda ağzımdan sular aka aka izlediğim ortamdaydım ancak değil yerimde zıplamak, başımı hareket ettirecek bile halim ya da arzum yoktu.

Başına geçirdiği siyah berenin altından çıkan kahverengi saçlarının her kafasını hareket ettirişinde ahenkle sallandığı Cem müzik yavaşlar yavaşlamaz mikrofona yaklaşıp şarkının can alıcı sözlerini söylemeye başladı.

"Kimileri kaybolur unutulur
Hatta sesi bu şehirde
Bir gidenle bir kalanın bilinir hikâyesi
Kimileri hayattan mutlu sonlar çalar bu şehirde
Kiminin de bizim gibi yarım kalır hikâyesi."

Şarkı bana özel seçilmiş gibi kulaklarıma dolarken içimdeki tüm enerjinin çekildiğini hissettim. Belki dışarıda bir doğa olayı görülmemişti ancak içimde fırtınalar kopmuştu. Sadece bir an olsun aklımdan çıkıp gitmesini istediğim o son ayrılık yeniden zihnimde sarsıcı bir film gibi dönmeye başladı.

"Çok yanlış kişiye inandın."

"Ormanda seni gördüğüm ilk gün, bahsedilen lanetli insan olduğunu anlamıştım. Ve o günden beri sadece bir emelim vardı: Seni öldürmek, magloları yok etmek ve laneti temizleyerek krallığımı bu evrenin tek gücü yapmak."

Sarsıldım. Şarkının da etkisiyle yeniden o anın içine atılmıştım sanki. O son akşam her ayrıntısıyla zihnimde canlanıyor, Alaz'ın kullandığı öldürücü cümleler beynimin her noktasında yankılanıyordu.

"Yalanlarla büyütüp kazandığım kalbine ilk kez gerçekleri söylüyorum."

"Aşk görme kusurudur Efsan. Ve bana duyacağın bu aşk benim en büyük kozumdu. Bak, sana gerçekleri tüm çıplaklığıyla anlatıyorum ama benden duyduğun halde inanmıyorsun."

"Ölmek mi istiyorsun? Eğer öyleyse seni sadece benim öldürebileceğimi öğrendin işte. Canını alabilirim, tam burada kalbini yerinden

sökebilirim! Sana şans veriyorum, yaşaman için. Git, ya da kal. İki türlü de dahil olamayacaksın hayatıma artık!"

Canım yanıyordu, birileri göğsümü yarıp çıplak ellerle kalbimi sıkıyordu sanki. Aldığım nefesler soluk borumdan geçmiyordu. O işittiğim can alıcı sözler bugün yeniden söyleniyordu yüzüme sanki. Yeniden çarpıyordu suratıma bir tokat gibi, yüreğimi sıkıştırıyordu. Gerçek olmamasını umdukça tüm saflığıyla beliriyordu zihnimde hepsi.

Alaz çıkıp gelmiyordu. Tüm bunların yalan olduğunu söylemek için bir işaret bile göndermiyordu. Beni merak etmiyordu. Rüyalarımda daha uzun kalsın istiyordum, hiç uyanmamak istiyordum; o da olmuyordu.

Boğuluyordum.

"Efsun. Yaşattığım her şey için... beni affet."

"Bu beni son öpüşündü. Bugünü aklından çıkarmayacaksın. Ben de unutmayacağım. Sana âşığım. Ve seni affetmeyeceğim Alaz Şahzade."

"Abla?"

Efser koluma dokunana dek elimle boğazımı tuttuğumun, transa geçtiğimin bilincinde değildim. Art arda sık nefesler alırken, "Benim..." diyebildim sadece. Yutkundum, dilimi kurumuş dudaklarımın üzerinde gezdirdim. "Lavaboya gitmem gerekiyor."

"Neyin var? İyi misin? Ben de geleyim."

Başımı hızla iki yana salladım. "Şimdi boşuna sıranı kaybedeceksin. Yalnız kalmak istiyorum Efser, gelme lütfen. Aklım sende kalmasın, Deniz'in yanından ayrılma," dedim ve Efser'in itiraz için aralanan dudaklarından bir cümle çıkmasına imkân vermeden dönüp kalabalığın arasından insanları yararak, herhangi bir tacize maruz kalmamaya dikkat ederek verdiğim büyük mücadeleyle çıktım.

Etrafımdaki insanlar biraz olsun azaldığında ellerimi dizlerime koyarak soluklandım. Sonbahar rüzgârının yüzüme çarpmasını bekledim biraz ferahlamak adına. Hızlı nefesler alıp vermeye başladım. Öyle kötüydüm ki yere yığılıp kalmaktan korkuyordum. Bunun gerçekleşmemesi adına herhangi bir tuvaleti gözüme kestirmeden önce bulunduğum alandaki çimenliklere çöktüm bitmiş bir vaziyette. Annem

toprağa, çimene çıplak elle ya da ayakla dokunmanın sinirlere iyi geldiğini söylerdi. Avuçlarımı çimene bastırdım.

Kalbime ne iyi gelirdi?

Bunu kimse söyleyemiyordu, bu konuda söylenen hiçbir şey doğru değildi.

Ayrılık konusunda hep, "Alışırsın," gibi laflar edilir. "Bekle, zaman geçsin," denir.

Alışamadım.

"Unutursun. Hiçbir şey kalıcı değil, göz görmeyince gönül aldırmaz," denir.

Gözümün görmediği her gün zihnimdeki portresi büyüdü. Özlemi can yakıcı bir hal aldı. *Unutamadım.*

"Başka biri gelir, adını sanını siler, seni yeni heyecanlara davet eder," denir...

Arkamdaki bedenlerden birinin bana sertçe çarpmasıyla düşüncelerimi bir kenara atmak zorunda kalıp olduğum yerde sarsıldım. Kaşlarımı çatıp arkamı döndüğümde hafif balık etli bir kızın dengesini kaybederek yere düştüğünü gördüm ancak düşmesine rağmen kahkahalarla gülüyordu. "Pardon pardon," dedi tek elini kusura bakma der gibi havaya kaldırırken. "Ayağa kalkmam gerekiyor." Kıkırdadı. "Ay nasıl kalkacağım acaba?"

"Gel yavrum," dedi başında dikilen kaslı erkek ona elini uzatırken.

O ikiliye daha fazla kulak asmadan başımı hızla önüme çevirdim. Gitarın sesi bir matkap görevi görüp beynimi deliyordu sanki. Başımın içinde şiddetli bir ağrı vardı. Ellerimle şakaklarımı ovuşturuyor, rahatlamaya çalışıyordum.

Soğuk yelin beni kendime getirmeye yetmediğini anladığım anda kafamı yukarı kaldırdım ve gözlerimle tuvaleti aradım.

Büfenin olduğu kısımdan başımı çevireceğim an duraksadım, başımı ikinci kez büfenin olduğu tarafa çevirdim. Alkol alan siyah deri ceketli adamı gördüğümde gözlerimi kıstım, ardından birkaç kez kırpıştırdım. Adam hâlâ oradaydı. Alkolünü aldı, parasını verdi ve bana arkasını dönüp çıkış bölümüne doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

O an sıkışan kalbimle, "Alaz," dedim kendi kendime.

Bir anda kalktım oturduğum yerden, gözlerimle takip ettiğim adamı kaybetmeden koşmaya başladım. Birkaç kişiye çarptım ama

umursamadım, arkamdan yediğim küfürleri duymazdan gelerek adamın peşinden koşmaya devam ettim.

Nihayet mesafe azaldığında yeniden, "Alaz!" dedim ve kolundan tutarak adamı kendime çevirdikten sonra dondum kaldım.

Baştan ayağa simsiyah giyinmişti. Nemli siyah saçlarından birkaç tutam alnına yapışmıştı. Kalın, siyah kaşlarının altında kalan koyu gözleriyle bana bakıyordu. Biraz şaşırmıştı.

"Sana da selam güzellik?"

Evet, gözleri koyu, saçları simsiyahtı. Ancak sesi Alaz'ın tok sesiyle kıyaslanamazdı. Burnu Alaz'ınkinin aksine hafiften uzun ve kemerliydi. Karizmatik bir duruşu olsa da çok yakışıklı olduğu söylenemezdi. En azından bana göre... Karşımdaki adam yine benim Alaz'ım değildi. Ama andırıyordu. Bir nebze de olsa rahatlatmıştı bu benzerlik beni.

Kalın kaşlarından biri havalandığında benden bir cevap beklediğini anladım. Aralık kalan dudaklarımı gerisingeri kapattım ve yutkunduktan sonra başımı iki yana salladım. "Kusura bakmayın," derken kekeledim. Hemen elimi kolundan çektim. "Bir arkadaşıma benzettim."

Sırıttı, dişleri beyaz ve bakımlıydı. Gözlerim sol yanağında küçük de olsa bir çukur aradı ama gamzesi yoktu. "Konserler arkadaş edinmek için harika yerlerdir bebeğim, hemen olabiliriz."

Yeniden yutkundum, koştuğumdan dolayı soluk soluğaydım. "Gerçekten bir yanlış anlaşılma," dedim ve iki elimi de, "Kusura bakmayın," dercesine havalandırdım.

"Yanlışları doğruya çevirelim o halde," dedi ve boş elini sıkmam için bana uzattı. "Arman."

Elini tutmadan arkama bakıp koşar adımlarla kaçmak istiyordum. Ama bir anda, "Alaz," diye koluna yapıştığım adamı bu halde bırakıp kaçmanın normal olmayacağını düşünerek soluklandım ve başımı eğip elimi uzatarak tokalaştım. "Efsan."

"Arman ve Efsan. Uyumlu iki isim."

Yapmacık bir tavırla gülümsedim ve hemen elimi geri çektim.

"Hadi Arman! Seni bekliyoruz!"

Bakışlarım birkaç metre arkasındaki kalabalık gruba takıldığında görünüşleri pek de tekin olmayan metalci tipleri fark ettim. Bezgin bir ifadeyle Arman'a bakıyorlardı. Arman onlara işaretparmağını

kaldırarak beklemelerini söyledi. Sonra yeniden bana baktı. "Konser sarmadı pek. Kafa dağıtacağız, katılsana bize."

Dudaklarımı araladım ancak konuşmadan kapattım. Ne söyleyeceğimi bilemedim, görünüşü Alaz'ı andırıyordu ya da ben öyle görmek istiyordum. Yine de görüntüye kapılıp onunla gidemezdim. Alaz değildi ne de olsa.

"Ben..." Yutkundum. "Gelemem," derken kekeledim. "Kardeşim beni bekliyor."

Omuz silkti. Arkasını döndü ve ona arkasından bakınca yeniden Alaz'ı görmüş gibi oldum. Belki yalnızca giyiminden öyle olduğunu düşünmüştüm.

"Bekle," dedi Arman ve bir anda tekrar bana döndü. "Numaranı ver, iletişime geçeriz. Bugün değilse başka bir gün."

Transa geçmiş gibiydim. Arman'ın yüzü bir anda tamamen Alaz'a döndü. Sanki karşımdaki Alaz'dı, onu görüyordum ve benden numaramı isteyen Alaz'mış gibi hissediyordum. Simsiyah gözleriyle bana bakan Alaz, ona numaramı söylememi bekliyordu. Heyecanlandım. Bir anlık hevesle aralandı dudaklarım, telefon numaramı söyledim son hanesine kadar.

Numaramı telefonuna kaydetmek için başını eğdi, yazdı ve tekrar bana baktı. Şimdi Alaz gibi görünmüyordu. "Kaydettim bebeğim, en kısa zamanda arayacağım. Görüşürüz!" dedi ve bana el salladı. Arkasını dönüp uzaklaştığında ben hâlâ aynı şekilde durarak, yürüyen Alaz'mış gibi onu izlemeye devam ettim.

O sırada Arman tekrar döndü ve bana çarpık bir gülümseme gönderdi.

Bense sessizce, "Görüşürüz," diye fısıldadım boşluğa doğru.

Bölüm Yirmi Üç

Fırtına ve Enkaz

Nephan'dayım.

Karanlık ormanın içinde koşuyorum, tıpkı Bay Lefter'in odasından çıktığım günkü kadar hızlıyım, soluk soluğayım. Aldığım nefes ciğerime ulaşmıyor sanki, takatim yok, nasıl ilerleyebildiğimi bilmiyorum. Ağaçların arasından giriyor, tökezliyor, düşecek gibi oluyor sonra yeniden devam ediyorum. Orman çok kasvetli, kimden kaçtığımı bilmiyorum ama kaçmam gerektiğinin farkındayım. Devam ediyorum, kalbim göğsümü dövercesine atıyor, nefessizlikten öleceğimi düşünüyorum ama devam ediyorum.

Birden, tam sol göğsümün üzerinde dehşet bir yangın hissediyorum, hançer saplanmış gibi güçlü bir çığlık atıyorum. Sarsılıyorum, artık koşamıyorum. Başımı önüme eğiyorum ve bana ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Vurulmuşum.

Üzerimde siyah bir sutyen var, sutyenin açıkta bıraktığı mührümün üzerineyse bir ok saplanmış, kocaman. Sol göğsüm kendi kanımla lekelenmiş, kırmızı sıvıdan görünmüyor tenim. Elimi uzatıp oka dokunmak istiyorum ancak titrek parmaklarım mühre değiyor.

Eşlik mührümüzden vurulmuşum.

Ölüyorum.

Ruhumun bedenime sığmadığını hissediyorum, bedenim taşıyamıyor beni daha fazla. Dizlerimin üzerine çöküyorum, yıkılıyorum âdeta. Parmaklarım sıcacık kanımla ıslanıyor, mühür yavaş yavaş siliniyor. Onu tutmak istiyorum, olduğu yerde durması için can atıyorum ancak elimden hiçbir şey gelmiyor. Koyu kırmızıyla kirlenen parmaklarımı okun tam kenarında, mührün tam üzerinde tutmaya devam ederken hissettiğim gölgeyle başımı kaldırıyorum.

Onu görüyorum.

Alaz'ı.

Önce heyecanlanıyorum çünkü biliyorum ki beni şu durumdan sadece o kurtarabilir. Beni yalnızca o iyileştirebilir. Kapkara gözlerini gözlerime

sabitlemiş, başka hiçbir yere bakmıyor. Yarama bakmasını istiyorum, oku göğsümün üzerinden çekip almasını söylemek istiyorum, bunun için dudaklarımı aralıyorum.

Ancak o an fark ediyorum.

Yay Alaz'ın elinde.

Beni tam eşlik mührümüzün üzerinden vuranın, ölümüme yol açarak bizi ebediyen yok edenin o olduğunu görüyorum.

Ve bunu yaparken gözünü bile kırpmıyor.

Ok ya da aldığım yara değil, beni yaralayanın o olduğunu bilmek acıtıyor esas ruhumu. Dudaklarımdan hayal kırıklığı dolu son bir nefes dökülüyor. Alaz'ın ayaklarının ucuna devriliyor ve ruhumu teslim ediyorum.

Ciğerime ulaşmayı başaran nefesle gözlerimi açtığımda soluk soluğaydım. Göğsüm hızla inip kalkıyordu, acısını neredeyse hâlâ hissetmeye devam ettiğim sol göğsüme bakmak için başımı aşağı eğdiğimde sağ elimin tişörtümün yakasının içinden tam o noktaya dokunduğunu gördüm. Hemen elimi geri çektim ve mührün hâlâ durup durmadığını anlamak amacıyla yakamı biraz indirdim, açık kalan gece lambasının yaydığı turuncu ışık sayesinde kontrol ettim mührü. Hâlâ olduğu yerde aynı canlılığıyla durduğunu görerek rahat bir nefes verdim, gözlerimi tavana dikerek birkaç saniye rahatlamak amacıyla öylece durdum.

Biraz sonra yatağımın altındaki telefonum titreyip tanıdık melodiyi odaya doldurduğunda önce kaşlarımı çattım. Başımı sağıma çevirip komodinin üzerindeki saati kontrol ettiğimde neredeyse gecenin birine yaklaştığını gördüm.

Bu saatte beni kim, neden ararda?

Sorumun cevabını almak adına büyük bir uyku mahmurluğuyla ve hâlâ rüyanın etkisi altında olmanın verdiği sersemlikle elimi yastığın altına atıp telefonumu çıkardım. Numarayı kontrol etmeden kulağıma götürüp, "Alo?" dedim.

Kalın erkek sesini işittim. "Selam."

Uyku halinde sıyrılıp sesin sahibini tanıyabilmek adına gözlerimi kırpıştırdım. Deniz'in sesine benzetememiştim pek ama yine de telefonu kulağımdan ayırıp numarayı kontrol ettim. Tahmin ettiğim gibi Deniz değildi, Arman'dı. Numarasını aldıktan sonra Efser'in gazına gelip mesaj atmıştım. Bir ara mesajlaşmıştık ama devamı gelmemişti. Ben

getirememiştim. Anlık bir Alaz sanrısıydı Arman benim için ve ben mühürlü kalbimle yeni bir aşka şiddetle kapalıydım.

Arman arada sırada mesaj atıyor, birkaç cümlelik sohbetler ediyorduk ama hiç telefonda konuşmamıştık. Bu yüzden, "Selam?" dedim tereddütlü bir sesle.

"Uyuyor muydun?"

Sesimin daha düzgün çıkabilmesi adına yatağımda oturur vaziyette bir pozisyon aldım. "Yeni dalmıştım. Bir problem mi var?" Sesim boğuk çıkınca boğazımı temizledim.

"Var, evet..." dediğinde kaşlarımı çattım. "Canım sıkkın, yüzünü görmek istedim. Edirne'yi gezmek istediğini söylemiştin. Bence bu akşam sana Edirne'yi tanıtmaya başlayabilirim. Yanıma gelsene?"

Kaşlarımı çattım. "Yanına mı?"

"Evet. Konserden, 'Görüşürüz,' diyerek ayrılmıştık, şimdi tam zamanı. Ekşi Kafe'deyiz. Sert bir ortam var, tam kafa dağıtmalık."

Bir anda beni araması ve hiçbir açıklama zahmetine girmeden yanına çağırması normal bir insanın yapacağı iş değildi, akıl kârı da değildi. Ne diye gidecektim öylece yanına?

Reddetmek için dudaklarımı açtım fakat bir anda durdum.

Elim hâlâ göğsümün üzerindeydi, kendini eğlenceye, dış dünyaya kapatmış, odasında bir camı bile bulunmayan aciz biriydim. Hayattan, yaşamaktan korkmuş ve geçmişteki anılara sığınan, âşık olduğu adam tarafından zerre merak edilmediği halde onun hayaliyle yatıp tutuşan zayıf biriydim. Bir an, sadece bir an kendimi yeni dünyaya uyarlayıp uyarlamayacağımı görmek istedim, sadece bir an tüm önyargılarımı kırıp tamamen kendi isteğimle eğlenip eğlenemeyeceğimi görmek istedim, sadece bir an, sadece bir gece dokuz ayın ardından bir an olsun içten gülüp gülemeyeceğimi görmek istedim, sadece bir an beni tek gecede hayatından çıkaran, tüm yaşanmışlıkları bir kalemde silen, buna rağmen hayatımın odağı olan adamı birkaç saatliğine de olsa unutup unutamayacağımı görmek istedim.

Sadece bir an, acılarımdan kurtulabilmenin bir yolu olup olmadığını görmek istedim.

Sadece bir an tüm bunlar yaşanmamış gibi hayatıma devam edip edemeyeceğimi anlamak istedim.

Ve tüm bu isteklerime kulak vererek, "Tamam," diye onayladım birden. "Bana konum atar mısın?"

"Attım bile," dedi ve WhatsApp'ten bildirim geldi.

Telefonu kapatır kapatmaz verdiğim kararın üzerinde hiç düşünmeden yataktan doğruldum. Beni terleten rüyamın fiziksel yan etkilerinden kurtulmak adına duş aldım. Dolabıma gittim, siyah kot şortumu, siyah dizüstü pamuk çoraplarımı ve boğazlı, uzun kollu trikomu çıkardım. Saçımı dağınık bıraktım, uçlarını dalgalandırdım. Koyu bir makyaj yaptım, kalın dudaklarımı mat kırmızı rujla renklendirdim. Yakası da içi gibi yünlü deri montumu üzerime geçirdim, kalın topuklu botlarımı giyip boyumun olduğundan daha uzun görünmesini sağladım. İçerisinde gül ve vanilya esanslarının olduğu hoş kokulu parfümü sıktım ve bunları yaparken Alaz'ı hiçbir şekilde düşünmemeye çalıştım. Her aklımda belirişinde gözlerimi kırparak yaptığım işe odaklanmayı denedim.

En nihayetinde evden çıkmadan önce anne ve babamı bilgilendirdim, Efser de Arman'ı tanıdığını söyleyince sorun yapmadılar. Onlar da normale dönmemi istiyorlardı artık, bu yüzden tüm kısıtlamaları kaldırmışlardı.

Taksinin arka koltuğunda oturuyordum. Havanın soğukluğuna, taksicinin ikazlarına aldırış etmeden camı açtım, az az kar döküyordu gökyüzü yeryüzüne. Yolu izlerken kolumu camdan çıkardım, elimi açtım ve kolumu bir kuşun kanat çırpması gibi hareketlendirdim. Hep özgürlüğe özenirdim, bir gün özgür olabilmenin hayalini kurardım. Aylardır özgürdüm lakin bu şansımı hiç kullanmamış, bu defa kendim kapanmıştım o altın kafese. Özgürlüğümü bana veren adamda tutsak kalmıştı ruhum ve öldürdüğüm hayatımı yeniden canlandırmayı deniyordum artık.

Dokuz ay sonra...

Bir kadının hamile kalıp, çocuğunu doğuracağı güne ulaştığı süreydi bu, az bir zaman değildi. Küçücük, fasulye tanesi kadar bir canlının büyüyüp kendini dışarı çıkarma seviyesine ulaştığı kadar uzun bir zamandı.

Ruhumun içindeki acılar da çıkma raddesine gelmiş miydi?

Bunu görmek istiyordum.

Araç önü kalabalık bir mekânda durduğunda taksici, "Burası abla," dedi. İnmeden önce göz ucuyla nasıl bir alana geldiğimi kontrol ettim, kapı girişinde iki iriyarı koruma bulunuyordu. Mekâna girmek için birkaç kişi sıra oluşturmuştu, içeriden çıkanlarsa kesinlikle düzgün yürüyemiyorlardı. Burası Arman'ın söylediği gibi bir kafeden çok kulübü andırıyordu.

Pencereden dışarıyı izlemeyi bıraktım ve taksimetreyi kontrol ettim, yetmiş lira tutmuştu, parayı verip dışarı çıktım. Sıraya girdim, kimliğimi gösterdim ve kadın olduğum için sorunsuz bir şekilde girişimi yaptım.

İçerisi oldukça boğuktu, ilk dikkatimi çeken şey koku olmuştu. Ter, sigara ve alkol birbirine karışmıştı, elimi burnuma atıp bu kokuyu solumayı engellememek için kendimi zor tuttum. Öte yandan karanlık alanda yanıp sönen koyu kırmızı ışıkların ortamı pek aydınlattığı söylenemezdi. Çok kalabalıktı, aşırı yüksek sesle çalan şarkıyla dans eden onlarca kişi vardı. Gözlerimi dans edenlerden ayırıp locaları kontrol ettim. Fakat ışık öyle yetersizdi ki kimseyi seçemiyor, tanıyamıyordum.

Bu işin böyle gitmeyeceğini anlayarak elimi boynuma çapraz astığım çantama uzattım, fermuarı açtım ve telefonumu çıkardım. Arman'ın numarasını tuşlayıp telefonu kulağıma götürmek için elimi yukarı kaldırdım ancak tam da o an sırtıma değen bir başka beden ve arkamdan kulağıma yaklaşan dudaklarla yerimde sıçradım.

"Beni mi arıyordun?"

Başımı hafifçe soluma çevirdiğimde Arman'ın dudakları neredeyse yüzüme dokunacaktı, kendimi zamanında durdurdum ve buna engel olarak rahat bir nefes verdim. "Evet..." dedim kısık bir sesle. "Burası çok karışıkmış. Kafe olduğunu söylemiştin."

"Hafta sonları kulüp oluyor," diyerek o kendine has gülümsemesini kullandı. Kolunu omzuma attı. "Gel bakalım."

Arman sayesinde kimseye çarpmadan, birileriyle yakın temasta bulunmak zorunda kalmadan ulaşabilmiştik locaların olduğu tarafa. Yan yana yürüyorduk, kolu hâlâ omzumdaydı, bundan rahatsız olmamayı deniyordum ama başaramıyordum. Oysaki hakkım değil miydi? Beni bırakan Alaz değil miydi? Ne diye anısına saygılı olmaya çalışıp ona

ihanet etmemeyi deniyordum? İstediğimi yapmakta özgür değil miydim?

Ayrılmıştık, dokuz ay olmuştu; evrenlerimiz bile farklıydı. Ve görünen o ki beni bulma gayretine hiç girmemişti, biliyordum istese bulurdu. Ne yapar eder bulurdu, Bilge Âzin'le anlaşır yine bulurdu. Ama yapmamıştı işte, hayatına devam ediyordu, belki aklına bile düşmüyordum. Bir kez bile rüyasına girmemiştim belki de...

Öfke...

Artık Alaz'a öfkeliydim.

Ona olan aşkım öfkeyle harmanlanmıştı. Öyle ki onu düşünmek bile kaşlarımın çatılmasına neden oluyordu.

Kızlı erkekli kalabalık bir grubun oturduğu masaya yaklaştığımızda aklımdaki düşünceleri kovaladım, yeniden Alaz'ı unutmayı denedim. Beni izleyen meraklı bakışlara soğuk ve yapmacık bir gülümseme gönderdim. Tarzları biraz fazla gotikti, neredeyse hepsinin yüzünün çeşitli yerlerinde hızma bulunuyordu, bazılarının bunun da ötesinde alnında ya da şakaklarında dövmeleri vardı.

"Oo Arman Bey de kızını getirmiş nihayet." Burnunun tam ortasında hızma olan, kahverengi saçları Afrika örgüsüyle şekillenen kız bize bakarak bu cümleyi kurduğunda tek kaşımı kaldırdım ve kolu hâlâ omzumda duran Arman'a baktım.

"Yerimizi önceden belli etmemiz gerekiyor," dedi. Sonra kulağıma yaklaştı. "Diğerlerinin sana sulanmasını engellemek için."

Yakınlığından kaçmak adına anlamış gibi başımı salladım ve ondan bir adım uzaklaştım. Tekrar masaya baktım, "Merhaba," diye bağırdım yüksek müzikte sesimi duyurmak amacıyla. "Efsan ben."

"Efsan. İlginç bir isim." Sol kaşının altında kırmızı gül dövmesi olan, saçlarını sıfıra vurdurmuş zayıf adam söylemişti bunu. "*Efsun* gibi."

Bariz bir duraksama yaşadım.

Ben unutmaya çalıştıkça Alaz bir şekilde olduğum yerde belirip kendini belli ediyordu sanki. Şimdi nereden gelmişti bu pek de ayık olduğu söylenemeyen çocuğun aklına bu isim? Olacak iş miydi? Sarsılmıştım işte yine, titremişti tüm ruhum.

"Efsun ne lan, yaşlı karı adı. Efsan çok daha çekici." Ben aklımda dönüp duran Alaz profiliyle baş etmeye çalışırken Arman bu söylediğiyle dikkatimi kendine çekmeyi başardı.

Boş bir ifadeyle ona bakarken, "Büyü demek," dedim.

Gözleri kısıldı. "Ne?"

"Efsun, büyü demek."

Kaşları şaşırmış gibi havalandı ancak bu oldukça yapay durmuştu. Omuz silkti. "Neyse ne işte." Başını salladı. "Geç hadi," derken çenesinin ucuyla koltukları işaret etti. "Oturalım bebeğim."

Başımla onayladığımda omzumdaki elini belime indirip beni yönlendirdi. Masaya yöneldiğimizde oturmamız için biraz sıkıştılar. Afrika örgülü kızın yanına oturdum, Arman'sa sağ tarafıma âdeta yapıştı. Yer olmadığı için başka şansı yoktu, sorun etmedim.

"Bira," dedi yüzünün sağ tarafı siyah sarmaşık dövmeleriyle kaplı adam. Üzerinde sporcu atleti vardı ve bana bardağı uzatmak için kaldırdığı koluyla bile belli oluyordu kasları.

"Alkol kullanmıyorum," diye yanıtladım.

Hepsinden dalga geçici, itiraz edici birtakım uğultular duyuldu. Sol çaprazımdaki kızıl saçlı kız, "Bu devirde alkol kullanmayan mı var ya?" diye sordu. "İyi de neden? Hiç mi derdin, unutmak istediğin bir şey yok?" Kafasını salladı. "Gerçi, pek de sorunsuz bir şey gibi görünüyorsun."

"İnsanları sırf görünüşleriyle yargılamam, kimin içinde ne fırtınalar koptuğunu yüzüne bakarak bilmemiz imkânsız. Eh, en azından doğaüstü güçlerimiz yoksa..." dedim kıza. "Belki buradaki çoğunuzun yaşadığı sıkıntılardan çok daha fazla ıstırap çekmişimdir."

"Ne o," dedi Afrika örgülü kız, "yoksa eve geç geldin diye ailenden azar mı işittin?"

Kıkırdadılar. Alaylı kahkahalara dönüştü birçoğununki. Ben de güldüm. "Eh, onu işittiğim zamanlar da oldu tabii..." diye yanıtladım alınganlık yapmak yerine. "Ama çok daha beterlerini de gördüm. Ailem gerçek ailem değilmiş mesela, daha yeni öğrendim. Kendi ailem nerede, ne yapıyor hiçbir fikrim yok."

Sarhoş olmalarına rağmen söylediklerimi kavramış olacaklardı ki yüzlerindeki o alaylı gülümsemeler silindi. Ortama belirgin bir sessizlik hâkim oldu, Arman teselli etmek ister gibi sırtımı sıvazladı, bense konuşmaya devam ettim. "Ha ondan önce âşık olduğum adam tarafından kandırıldığımı öğrendim, sekiz aylık birlikteliğim bir anda sonlandı. Ve artık onu görme, söylediklerinin doğru mu yalan mı olduğunu öğrenme imkânım yok."

Kızıl saçlı kız gözlerini kısıp, "Oldu mu?" diye sordu.

Onun yüzüme bakıyordum ancak gördüğüm o değildi, bir boşluğu algıladım sanıvereyce. Derin bir nefes aldım, verdim, yutkundum. Nihayetinde, "Evet," dedim kısık bir sesle. "*Oldu.*"

Onunla ömür de beni aldatmıştı.

Yeniden derin bir sessizliğe gömüldü ortam. Yanımdaki Afrika örgülü önümdeki birayı eline alıp tek dikişte içti ve sertçe masaya koydu. Arkadan tekrar bana baktı. "Kızım, söylediklerin doğruysa daha da saçmalım. Neden içmiyorsun?"

"İçmiyorum çünkü bunun bir acizlik olduğunun farkındayım."

"Acizlik derken?" diye sordu kızıl saçlı. "Bizim aciz olduğumuzu söylüyorsun yani?"

Başımla onayladım. "Aynen öyle. Aslında düşündüm, ilk acımı çektiğim zaman bir şekilde maddelerden birine başlamak geçti herkes gibi aklımdan. Ama sonra bunun yaşanılan acıdan daha beter bir durum olduğunun farkına vardım. Sarhoşken potansiyel suçlu konumuna giriyorsun ve bunu sen tercih ediyorsun. Aklını kaybediyorsun bir kere, akıl insanın en değerli varlığıdır. Sarhoşken bir insanı öldürebilirsin ya da ayıkken yapmayı istemediğin şekilde bitirebilirsin geceyi, gözlerini hiç tanımadığın bir adamın kolları arasındayken açabilirsin. Aslında akıl başta değilken işlenen suçlar ceza gerektirmiyor fakat sarhoş olmayı sen tercih ettiğin için bunları göze almış oluyorsun ve ayıkken hatırlamayacağın bir suç yüzünden ömür boyu hapse girebilirsin... Acizlik bence, unutma işte hatırla, ne var? Mutlu mu olmak istiyorsun? Çılgınlık mı yapmak istiyorsun? Bunu aklını başından alacak bir maddeyi kullanmadan yap, emin ol bu daha keyif verir. Diğer türlü zararı yine kendine vermiş oluyorsun, yaşadıkların yetmiyormuş gibi bir de bağımlılık belasını getiriyorsun başına. "Önünde sonunda zarar gören sen oluyorsun. Ya da hiçbir şey yapma dramatik bir şekilde acını yaşa, ben bunu tercih ettim." Omuz silktim. "En azından geçirdiğim aylar bana bunu öğretti."

"Aklımı aldın şu an bebeğim." Arman dudaklarını saçlarımın arasından kulağıma değdirecek şekilde yakınlaştırarak bu cümleyi kurduğunda ürperdim.

"Haklı," dedi yüzünün yarısı dövmeli, kaslı adam. "O kadar haklı ki bu haklılığı ve yüzüme vuran acizliğim nedeniyle biraz daha içesim geldi."

Hayvanlar gibi kahkaha attılar ve aynı anda ellerindeki bira şişelerini kaldırıp tokuşturdular, ağızlarının kenarından akan sıvılara aldırış etmeden kana susamış bir vampir edasıyla biraları içtiler. O sıra birinin Arman'ın avcuna bir şey bıraktığını gördüm. Ben ne olduğunu seçemeden Arman avcundaki şeyi ağzına attı, dilini yuvarladı ve ardından yarısına gelmiş birasını son damlasına kadar içti. Gözünü kapatıp açtı, başını arkaya yaslayarak büyük bir keyifle sırıttı ve saniyelerce öyle durdu.

Pek sarmayan ve çok da dahil olmak istemediğim sarhoş muhabbetinin ardından diğerleri dans için kalktığında Arman bana da teklif etmişti ama ben içimden gelmediği için kabul etmemiştim, artık masada yalnızdık. Açılan boşluk nedeniyle Arman'ın bedenime olan yakınlığını engellemek adına hemen koltukta birkaç santim kenara kaydım. O sıra içkisini yudumlayan Arman'ın kahverengi gözleri bendeydi. Aslında bana bakmasını istemiyordum çünkü başını eğdiği zamanlarda onda Alaz'ı görebiliyordum.

Kristal bardağı masaya bırakırken, "Anlamıyorum," dedi. Çok içmişti ancak pek de sarhoş olduğu söylenemezdi. "Kim, neden senin gibi birini terk eder ki?"

Gülümsemeyi denedim. "Neden terk edilmeyecek biri olduğumu düşünüyorsun?"

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirip içki kalıntılarını temizledi. Nefeslendi, başparmağıyla dudağının üst kısmını kaşıdı. "Güzelsin, çekicisin... Daha fazlasına davet eden bir havan var, ben sıkılmazdım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Belki karakterim kötüdür."

Alçak bir kahkaha attı. "Karakter? İnan hiç ilgilenmem öyle şeylerle. Güzelsin, hoşuma gittin. Sen de beni beğendin ve bum," diyerek ellerini iki yana açıp patlama efekti yaptı. "Takılmamamız için bir engel kalmadı."

Söylediklerinin hiçbiri prensiplerime uymasa da kuracağım cümlelerden bir şey kapamayacağını anlayarak gözlerimi büyüttüm ve başımı sallayarak sodamdan bir yudum aldım. Bu arada Arman beni incelemeye devam etti. Biraz daha kaydı bana doğru. Eski mesafeyi aldığımızda sağ elini yukarı kaldırdı ve boynumda bir yerlere dokundu. "Kolyen güzelmiş."

Bu cümleyi işitene kadar Alaz'ın hediyesi olan kolyeyi trikonun dışında bıraktığımın bile farkında değildim. Hâlâ takmam gülünçtü. Sinirlendim, dirseğimi masaya koyup sol elimle saçlarımı karıştırdım. "Öyle."

Arman yakınlığını biraz daha artırdı, burnunu saçlarıma yaklaştırdı. "Kokun da öyle."

İçimde güzel hisler barındığını söyleyemezdim, tek yapmak istediğim ondan biraz daha uzaklaşmaktı. Başımı hafifçe soluma çevirip uzaklaştım. "Çok sıcak."

"Biliyor musun? Bu sıcaklık beni çok fazla etkiler."

Ben geriye gitmeye çalıştıkça o üzerime biraz daha abandı.

Bir an ona karşılık vermeyi düşündüm. Alaz'ın kalbime bıraktığı dokuz ay, otuz altı hafta, iki yüz yetmiş günlük hasretin intikamını almak için ona tam anlamıyla teslim olmayı düşündüm. Yapabilir miydim? Arman, bana yaklaşıyor, ben içsel çatışmalarımla öylece duruyor, hareket dahi edemiyordum.

İyice yaklaştığında ağır alkol kokan bayıcı nefesi yüzüme çarptı, dudaklarını araladı.

Anında kendime gelip hızla başımı çevirmeseydim beni öpecekti hiç şüphesiz.

Fakat bunu yapamazdım. Yapmamıştım da. Arman'ın aç dudakları hareketim nedeniyle yalnızca saçlarıma dokunabilmişti.

"Yapamam," dedim kendi kendime ve hızla başımı salladım. Neredeydim ben? Bu leş gibi yerde hiç tekin olmayan bir herifin yanında ne işim vardı? Aklımı yitiriyordum galiba. "Yapamam, bırak beni."

"Sakin ol bebeğim. Telaş yapma..."

Kimsenin görüp görmemesi umurumda bile değildi. Yeniden kafamı salladım ve onu omuzlarından ittim. "Bırak, gitmeliyim."

"Efsan," diye mırıldandı, kolunu omzuma attı. "Yapma ama bebeğim..."

"Bırak, istemiyorum. Yapmam gereken bu değil."

"Buraya kadar boşuna mı geldin yani?" diye sordu. "Tek telefonumla gecenin bir vakti yanıma geldin, giyinmiş süslenmişsin... Kendini suçlu hissetme, ben seni bırakmam. Sürdürürüz bunu böyle."

Ben seni bırakmam. Ne samimiyetsiz, ne içi boş geliyordu artık. Bir daha hiçbir dudaktan duymak istemediğim kelimelerin başındaydı.

"Senin için gelmedim," diyerek elimi omuzlarına koydum. Bu evrene dönmeden önce Alkandros'ta bileğime takılmış olan yeni *güç önleyici* bilekliğimin ısındığını hissettim. "Seni bitirecek bir şey yapmak zorunda bırakma beni. Çekil."

Alçak sesle güldü. "Bitir beni bebeğim, emin ol şu an daha çok istediğim bir şey olamaz."

Yeniden üzerime abandığında, "Çekil dedim!" diye bağırdım ve biraz insani kuvvetim, biraz da büyü gücümün etkisiyle Arman'ı ittim. İtişimin etkisiyle yanımızdaki masaya sırtüstü devrildi, masa ortadan ikiye yarıldı ve Arman, çöken masanın içine düştü, bacakları yukarıda kaldı. Bardakların bazıları üzerine düştü, bazılarıysa yere düşüp kırıldı ancak zerre umursamadım.

Ceketimle çantamı elime alırken Arman gözlerini kırpıştırarak bir budala gibi beni izledi. "O neydi anasını satayım," dedi kendi kendine, acı içinde gözlerini kıstı, tısladı.

"Kendini kontrol edemeyeceksen içme. Ayıkken de böyleysen bil ki bir kadın istemiyorsa istemiyordur. Saat kaçta, ne şekilde yanına gelmiş olursa olsun," dedim ve ondan gelecek yanıtı beklemeden –ki buna mecali de yoktu– arkamı döndüm ve hızlı adımlarla geldiğim kapıdan çıkmak için yürümeye başladım.

Alaz bana dünyama dönecek olursam güçlerimden vazgeçmem gerektiğini söylemişti; o da yalandı. Güçlerim hâlâ benimleydi. Sadece kullanma ihtiyacı duymamıştım hiç.

Bir yudum bile içmememe rağmen sarhoş gibi hissediyordum, adımlarım sarsaktı. Her bir adımda düşmemek için bir saniye duruyor, öyle devam ediyordum. Birkaç kişiye çarptım, bazılarından küfür işittim. Ancak umurumda bile olmadı.

Dışarı çıktım, soğuk rüzgâr bedenime çarptı, titredim lakin üşümedim.

İçim yoğun bir duyguyla dolup taşmıştı yine, bağıra bağıra ağlamak istiyordum. İnsan hiç, birini unutmak için geldiği saçma sapan bir yerden unutmak istediği kişiyle dolup taşmış bir vaziyette çıkar mıydı?

Alaz Şahzade, sana âşığım ve seni unutmadım.

Seni unutamam.

Ve beni seni unutmak zorunda bırakıp böyle bir hayata alışmaya ittiğin için senden nefret ediyorum.

Nisan

"Efsan, daha kalın bir mont giymelisin. Edirne'nin sınırına kadar mı Zeyhan'ı bilmiyor musun?"

"Anne burası yanıyor," dedim saçlarımı üzerimdeki kot ceketin içinden çıkarıp bağlarken. "Eğer gerçekten soğuksa oradan bir mağazaya girer ve mont alırım. Yük etme şimdi bana. Bir günde donarak ölmem."

Annem omuzlarını düşürerek iç çekti ve babama baktı. "Kağan, sen bir şey söylemek istermisin?"

"Elbette hayatım," dedi babam ve bana göz kırpıp yeniden anneme döndü. "Sana çok şey söylemek isterim; örneğin Efsan'ın bizden daha dayanıklı olduğunu çıkarmasan mı aklından? O soğuktan bizim kadar etkilenmiyor, bunaltma kızı."

Spor ayakkabılarımı ayağıma geçirirken babamın söylediklerine gülmeden edemedim. Annemse, "Çocuk çocuktur," diye azarladı onu. "Ne belli bir fırtına çıkmayacağı... Nereden çıktı şimdi bu Zeyhan işi sahi? Başka zaman göremez miydin arkadaşını? Çok gitmek istiyorsan birlikte gidelim. Ya da onu çağır, o buraya gelsin?"

Ayakkabılarımın bağcığını bağladım, iç çektikten sonra doğruldum, asık suratlı annemin karşısına geçtim. Zayıf yüzünü iki avcumun arasına aldım. "Anne, sana tekrar yaşımı hatırlatmamı ister misin?"

Gözlerini devirdi. "Bunun yaşla bir ilgisinin olmadığını biliyorsun. Aklım kalacak sende. Efsan en son bizden izinsiz dışarı çıktığında evren değiştirdin!"

"Ama gördüğün gibi sapasağlam bir şekilde gerçek evime döndüm," diye hatırlattım. "Bir daha öyle bir şeyle karşılaşırsam ne yapmam gerektiğini iyi biliyorum, merak etme," dedim ve bilekliğimin takılı olduğu kolumu salladım.

Annemin omuzları düştü. "Yine de..."

"Yine de'si yok anneciğim, akşama sağ salim bir şekilde evime döneceğim, merak etme." Önce sağ, sonra sol yanağını öptüm.

Ona itiraz etme fırsatı vermeden arkamı dönüp babama sarıldım, güçlü kolları anında beni kendine bastırıp saçlarımın üzerine öpücük kondurdu. Sonra kulağıma, "Dün yeni bir dövüş tekniği öğrendim, eve geldiğinde hemen onu denemeliyiz," diye fısıldadı.

Kıkırdadım. "Annem ve Efser uyur uyumaz seninleyim!"

Pimpirikli annem bizi dövüş hareketleri yaparken izleyemezdi. "Oranıza bir şey olacak, buranıza bir şey olacak," diye söylenmekten tat vermezdi bu yüzden ya onlar uyuduğunda ya da henüz uyanmadan yapardık babamla bu işleri. Babam gülerek geri çekildi ve bana güç vermek ister gibi koluma iki kez dokundu. "İyi yolculuklar, dikkat et."

Başımla onayladım, portmantodaki sırt çantamı kollarımdan geçirdikten sonra onlara döndüm ve beni otogara götürmek için kapıda bekleyen taksinin kornaya basmasıyla gözlerimi büyüterek, "Hoşça kalın!" deyip el salladım.

Ben kapıdan çıkarken annem, "Telefonunu sürekli açık tut, istediğim zaman sana ulaşabileyim!" diye seslendi ve evden çıkmadan önce son duyduğum bu oldu.

Tek başına otobüs yolculuğu yapmak, birine bağlı kalmadan şehir değiştirmek bunca yıl hayalini kurduğum ancak hiç gerçekleştiremediğim bir durumdu. Hayatım boyunca birilerine yapışık yaşamıştım, insanın kendisiyle baş başa kalmasının ne demek olduğunu hiç öğrenememiştim ve artık bunu deniyordum. Deniyordum ve çok sevmiştim. Başka bir ortama girmeme, başka insanları hayatıma dahil etmeme gerek olmadığını anlamıştım. Arman'ın beni çağırdığı gece insanın kalabalık bir ortamdayken bile yalnız olabileceğini anlamıştım. Boş kalabalıktan bir fayda gelmezdi. Fakat insan kendini kendine dost edindiği zaman yalnız olmaktan sıyrılabilirdi.

Bir de aile vardı tabii, hayatta seni senden fazla düşünen kişiler yalnızca ailenden çıkardı. Bunun biyolojik aileyle bir alakası yoktu tam olarak, gerçek arkadaşlar da bir aileydi, seni büyütüp yetiştiren insanlar da. Doğru kişileri bulmak, doğru kişilere rastlamak önemliydi yalnızca.

Zeyhan Devlet Hastanesi'ndeydim.

Buraya gelişimin esas sebebi Ferman'ın biricik aşkı Çisem'i bulmak, halini görmek, gerçekleri anlatmak ve kolyeyi sahibine teslim etmekti. Uzun bir araştırma sonucunda bulmuştum Çisem'i. Adının pek yaygın bir isim olmaması sebebiyle işim biraz daha kolay olsa da emin olmak için sosyal medyada sahte hesap açıp onu takip etmem gerekmişti. Ferman'la olan fotoğrafları hâlâ duruyordu hayatına yeni birini dahil etmemişti. Kolyedeki fotoğrafıyla kıyaslanacak olursa biraz kilo vermişti. Çok da bir paylaşım yapmamıştı zaten, geçen bunca zaman boyunca

yalnızca iki fotoğrafını paylaşmıştı birisi iki ay öncenin diğeri ise bir hafta öncenindi.

Derin bir nefes aldıktan sonra hastaneye girdim, üşüyen bedenime kapının hemen üstünde bulunan, sıcak buhar üfleyen klima ilaç gibi gelmişti. Isınmaya başlayan vücudumla rahat bir şekilde kafamı çevirerek gözlerimle etrafı taradım. Devlet hastanesi olduğundan fazla kalabalıktı, insanlar karınca sürüsü gibiydi; kimi çıkıyor, kimi iniyor, kimi yeni giriyor, kimiyse ayrılıyordu. Hastane ortamlarını sevmiyordum, boğucuydu. Bir an evvel Çisem'i bulup buradan çıkmayı hedefliyordum. Kocaman binayı tek başıma arayıp bulamayacağımı bildiğimden gözüme çarpan danışma kısmına ilerledim. Önümdeki kadının işlemini bitirmesini bekledim, kadın kimliğini alıp gittiğinde hemen bir adım öne atıldım ve saçını tepeden topuz yapmış, lacivert kıyafetli, asık suratlı danışmanla göz göze geldim. "Çisem Ilgaz'la görüşmek istiyordum," dedim ve elimdeki çikolata buketini gösterdim. "Hastayken annemle çok ilgilenmişti."

Kadın ağzındaki sakızı biraz dolandırdı, sıkılgan bir nefes bıraktıktan sonra, "Öğle vakti geliyor, yemeğe çıkarlar. Çiçeği bırak, biz iletiriz," dedi.

"Hayır hayır," diye itiraz ettim hemen. " Onunla konuşmam gerekiyor, gerçekten çok önemli. Annemin hayata dönmesinde büyük payı var..."

Kadın inceltiği belli olan kaşlarını yukarı kaldırdı. "Bir hemşirenin mi?"

Ferman'ın söyledikleri aklıma geldiğinde tebessüm ettim. "Çisem Hanım'ın sıradan bir hemşire olmadığını biliyor olmalısınız, aynı yerde çalışıyorsunuz."

"Abartılı sevgi gösterilerinden hiç hazzetmem. Kadın öğle yemeğine çıkacak, gelişi bir saati bulur. Ya çikolatanı bana ver ve git ya da..." Çenesinin ucuyla arka tarafı işaret etti. "Şuraya otur bekle."

"Ama..."

Artık bana bakmıyordu. Sağımdaki kadın kimliğini uzattığında gözleri ona ilişti. Benimle artık ilgilenmeyeceğinin göstergesiydi. Herkesle öyle suratsız konuşuyordu ki gücümü kullanıp yanındaki defteri kafasına geçirmeyi düşündüm kısa bir an. Sonrasında sabahtan beri birçok insanla muhatap olmuş olabileceği ihtimaliyle vazgeçtim, herkes aynı sabır kapasitesine sahip olmuyordu.

Bekleme koltuklarına geçmek adına oflayarak arkamı döndüm. Fazla kalabalıktı, kimseyle iç içe oturup beklemeyi istemiyordum. Üstelik hastane bana buraya düştüğüm ilk günü hatırlatıyordu, tüm çaresizliğim gözlerimin önünde canlanıyordu. Sanki aynı günü yeniden yaşıyordum, kalbim daralıyor, nefeslerim boğuklaşıyordu.

Ne yapacağımı bilmez bir halde etrafı inceledim ve hastanenin dışında bir kafeteryada öğle saatini geçirmenin mantıklı olacağına kanaat getirdim. Düşmüş omuzlarımla dışarı çıkmak için ilk adımımı attım, o sırada kulağıma çalınan tiz bir kahkaha sesiyle önümden geçen iki kadına baktım. "İlahi Çisem," dedi tozpembe hemşire kıyafetinin üzerine siyah kaban giyen, daha uzun boylu kadın. Konuşmanın devamıyla ilgilenemedim, sadece çıkana kadar onları gözetledim. Döner kapıdan çıkacakları esnada kafasını hafiften çevirince başına taktığı mor yün şapkasının altında kalan kâhkülleriyle Çisem'i gördüm. Yanlış görmediğime emindim çünkü kadını günlerdir sosyal medyadan takip ediyordum.

Hayranı olduğum bir ünlüyü görmüşüm gibi heyecanlandım, kalbim Ferman'ın ruhu yanımdaymış misali hızlandı. Öyle ki Çisem kapıdan çıkıp gidene kadar onu durduracak bir kelam edemedim, tamamen çıktıklarında gözlerimi kırpıştırarak kendime geldim ve hemen peşlerinden ilerlemeye başladım koşar adımlarla. İnsanlardan izin ala ala, bazılarının kınarcasına attığı bakışlara maruz kalarak çıktım peşlerinden.

Sert bir rüzgâr esip beni geriletti ancak durmadım, rüzgâra meydan okuyarak, gözlerimi birkaç metre ötemdeki iki kadından ayırmadan koştum. Dışarısı hastanenin içine göre daha sakindi, rahat yürünüyordu. Otomatik açılan çelik parmaklıklı kapıdan çıkmadan hemen önce yaklaştım onlara, derin bir nefes aldım, kendimi topladım ve, "Çisem Hanım," diye seslendim. Muhabbete daldığından olacak beni duymadı, arkadaşıyla konuşmaya devam etti. Birkaç adım daha yaklaştım. "Çisem Hanım."

Yanına ulaştığımda bana baktı, yavaşladı ve durdu. Hemen suratında sempatik bir gülüş canlandı, öyle tatlı bir ifadesi vardı ki üst üste binen iki ön dişi gülüşünü asla çirkin göstermiyordu. Kusuru bile onu daha sevimli yapmıştı. Tıpkı Ferman'ın anlattığı gibi. "Buyurun?"

Gülüşüne karşılık verdim. Soluk soluğa, "Sizinle konuşmam gerekiyor," dedim. Yutkundum. "Eğer sorun olmazsa bu öğle aranızı bana ayırır mısınız?"

Kaşları gözlerinin üzerine indi, elimdeki çikolata buketine baktı, hareleri tekrar yüzüme çıktığında çenesi sağ omzuna doğru kalktı. "Ne konuda?"

İlk başta danışman kadına söylediğim yalanı Çisem'e de söylemeyi düşündüm fakat sonrasında bunun güvenini sarsacağı kanaatine vardım. Boğazımı temizledim, dudaklarımı birbirine bastırıp gülüşümü sildim, daha ciddi bir tavra büründüm. "Ben... Nişanlınız Ferman'ın bir arkadaşıyım."

Kurduğum cümleyle yanındaki bizim yaşlarımızdaki kadının yeşil gözleri kocaman açıldı. Ferman ismini duyan Çisem'inse gözlerindeki ışıltı ve umut verici bakışlar yerini önce afallamaya ardından hüzün ve meraka bıraktı. Dudaklarını araladı, kapattı. Tekrar araladı. "Hakkında bir şey mi öğrendiniz?" Kekelemişti, sesi de titriyordu.

Başımla onayladım. "Sizinle yalnız konuşmam gerekiyor. Bildiğim her şeyi anlatacağım."

Ferman da bunu isterdi. Çisem bunu hak ediyordu.

Belki benim delirdiğimi düşünecekti, belki polise ihbar edecekti fakat hiçbiri umurumda değildi. En kötü ihtimalle delirdiğim düşünülür, tıpkı *11.22.63*'teki gibi deliler hastanesine yatırılırdım ki bu pek de itiraz edeceğim bir durum değildi. Ferman'ın emanetini yanımda taşıyordum, ona bir sözüm, bu kızınsa gerçekleri bilmeye hakkı vardı.

Çisem'in teklifimi reddedecek durumda olmadığı barizdi. Yanındaki arkadaşıyla kısa bir bakışma geçti aralarında. Kız başını yavaşça omzuna doğru eğdi, "Sen bilirsin," der gibiydi.

Çisem yeniden bana baktı. "Nereden tanışıyorsunuz?" diye sordu.

Güzel soru. Dolaylı yoldan bir cevap verdim. "Bir ara komşuyduk."

Gözleri kısıldı. "İsminiz neydi? Sizi gördüğümü hatırlamıyorum hiç."

"İsmim Efsan, üniversite yıllarından tanışıyoruz. Sizden bahsetmişti, ayrı okullarda okumuşsunuz."

"Evet," diye onayladı beni fakat hâlâ şüpheli görünüyordu. Arkadaşına döndü. "Büşra, bu yemeği ayrı yersek senin için sorun olmaz, değil mi?" diye sordu.

Büşra beni tereddütle inceledikten sonra Çisem'e bakıp, "Hayır hayır," dedi. "Keyfinize bakın. Hastanede görüşürüz."

Çisem gülümsedi lakin bu sefer sıcak bir gülüş değil, zoraki bir dudak hareketlenmesi gibiydi. Ferman'dan söz edilmesi onu hem germiş hem telaşlandırmıştı. Büşra yanımızdan uzaklaştığında Çisem yine bana baktı, rüzgârın uçuşturup yüzüne çarptığı şapkasının altında kalan saç tellerini tek eliyle kenara attı. "İki sokak ötede pek işlek olmayan bir kafe var," dedi.

Başımı eğerek onayladım ve adımlarımızı kafenin olduğu yöne doğru attık.

Duvarları turkuaz rengi, tavanı beyaz olan kafenin samimi bir havası vardı. Her masanın üzerinde büyükçe ampul şeklinde avizeler asılıydı, böylelikle mekân daha ferah görünüyordu. Masalar doğal, işlenmemiş ahşaptı, otantik bir havası vardı. Üst katında birkaç masa doluydu lakin alt katında bizden başka kimse yoktu. Üstelik tamamen camdan olan bir duvarı yemyeşil bir bahçeye bakıyordu, fırtınanın etkisiyle cama vuran dallar, sallanan ağaçlar, uçuşan yaprakları izlemek insana huzur veriyordu.

Çisem'in duydukları karşısında sessiz tepkiler vermeyeceğini biliyordum, bu yüzden böyle bir mekânda olmamız çok iyiydi. Kendimi her şeye hazırlamıştım. Garson gelip benim çayımı, Çisem'in kahvesini masaya bırakana dek Ferman hakkında çok bir şey konuşmadık. Garson arkasını dönüp uzaklaşmaya başladığında içime çektiğim nefesi rahatça serbest bıraktım. Çisem telaşlı görünüyordu, masanın üzerindeki eli titriyordu, ağzımı açıp bir kelam etmemi bekliyordu.

"Ne söyleyeceksin?" dedi görevli adam merdivenleri çıkıp ortadan kaybolur kaybolmaz. "Lütfen neyse söyle hemen. Sana ulaştı mı? Yerini mi biliyorsun? Durumu nasıl? Neden gitmiş?"

Boğazımın kuruluğunu gidermek için cam fincandaki çayımdan bir yudum aldım, sıcak sıvı boğazımdan inerken fincanı tekrar tabağına koydum. Nefeslendim, düşüncesi kolaydı lakin iş dile dökmeye gelince insan nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. "Aslında nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, yani böyle bir şey nasıl söylenir... Senden sadece beni yadırgamadan dinlemeni istiyorum."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun? Yoksa bir ilişkiniz..." Gözlerini kapatıp başını hızla salladı. "Hayır, hayır. Ferman böyle bir şey yapmaz. O bana ihanet etmez..."

Ne kadar güveniyordu ve güveninde ne kadar da haklıydı. Ferman, geçirdiğimiz günler boyunca Çisem'in adını ağzından bir an olsun düşürmemişti. Onun için hayatta kalmaya çalışmıştı, yaşamasındaki tek gaye Çisem'i yeniden görmek istemesi, ona kavuşmayı dilemesiydi. Onda gerçek aşkı görmüştüm, ben de gerçek aşkı bulduğumu sandığım zamanlarda... Oysaki Ferman sevgilisine kavuşmak için can atarken, benim sevdiğim ve beni sevdiğini söyleyen adam, kendi elleriyle göndermişti beni evime.

Ferman sevdiği için yaşamaya çalışırken benim aşkım beni öldüreceğini söylemişti.

İçim acıyla sızladı, midem kasıldı. Alaz'ı düşünmeyi bırakıp tekrar Çisem'e döndüm. Konuşmadan önce iç çektim.

"Hayır hayır, aramızda asla öyle bir şey geçmedi. İçin rahat olsun, düşündüğün gibi sevgilinin gözü senden başkasını görmüyordu."

Hiçbir şey anlamamış gibiydi. "Seni yargılamamam gereken şey ne peki?"

Dirseğimi masaya koyup alnımı avcuma yasladım. "Bundan yaklaşık bir buçuk yıl önce doğum günümü kutlamak için kız kardeşimle gittiğim konserde ansızın ortadan kayboldum. Yaklaşık sekiz ay boyunca buradan, ailemden ve sevdiklerimden uzakta kaldım."

Çisem'in ince kaşları gözlerinin üzerine indi. "Neredeydin?"

"Ferman'ın olduğu yerde."

Gözleri kocaman açıldı, iki elini de masaya koydu, göğsü heyecanla yükseldi. "Ne?" dedi. "Orası neresi? Ferman nerede?"

"Ah..." dedim ve dilimle dudaklarımı ıslattım. Böyle bir şey nasıl söylenirdi ki? Nasıl inandıracaktım onu söylediklerime? Kendimi toparladım, derin bir nefes aldım ve Ferman'la tüm yaşadıklarımı kendimden emin bir tavırla anlattım. Beni pürdikkat dinledi, bir kez bile kesmedi sözümü.

Söylediklerim sonlandığında boş bir ifadeyle beni izlemeyi sürdürdü. Kestane rengi kâhküllerinin altında kalan, hafiften çekik olan, saçlarıyla aynı renk gözleri kısıldı. Bana birkaç saniye boş boş baktı. Ardından başını sallayarak güldü. "Seni kim tuttu?" diye sordu. "Yetimhaneden birileri mi? Gülşah mı? İlk günler Ferman'mış gibi mesaj atmak yetmedi, şimdi de böyle saçmalıklarla mı kandırmaya çalışıyor

beni? Bu kadar acımasızlaştı mı?" Etrafına baktı. "Burada bir yerlerde kamera falan mı var? İzliyor mu bizi bir yerlerden?"

"Ne?" dedim aldığım tepki karşısında hayrete uğrayarak. "Şaka yaptığımı mı düşünüyorsun?" Ne yapacağımı bilemedim. "Beni kimse tutmadı, söylediklerimin hepsi gerçek. Ferman'la bir başka evrendeydik. Başta dediğim gibi sana garip gelebilir, hatta beni deli sanabilirsin ama duyduklarının hepsi gerçek."

Dudaklarını birbirine bastırarak gülümsemesini tutmayı denedi. "Gerçek?" dedi alay taşan ses tonuyla. Kollarını göğsünde birleştirdi, sırtını sandalyesine yasladı. Altdudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı, bahçeyi izleyerek kafasını salladı. "Eee başka? Ne varmış bu evrende? Ferman ne yapıyor şimdi? Beni de yanına götürmen için mi yolladı seni yoksa? Işınlanma cihazı mı var? Bu harika."

"Işınlanma cihazı değil, bir geçit..."

"Geçit," derken kaşları havalandı, çenesi sol omzuna doğru yükseldi. "Hımm... Şimdi o geçide mi gideceğiz? Bu sayede kavuşabilecek miyim Ferman'a?"

"Hayır, geçit her zaman açılmıyor. Bu mümkün değil."

"Mümkün değil... Çok yazık..." dedi ve üzgün bir ifadeyle kaşlarını büktü. Ardından nefeslenir gibi güldü ve hızla başını sallayıp, "Ben de durmuş dinliyorum!" dedi kızar gibi. Yapay gülümsemesi yok oldu. "Bu kadarı fazla," dedi yeniden. Gözleri dolmuştu. "Bu kadar kirli planlar yapmış olamazlar canımı acıtıp bununla eğlenmek için... Neden yapıyorsunuz bunu? Annem yok, babam yok; sığınıp derdimi anlatacağım kimsem yok. Bir Ferman vardı, o da artık yok. Neden Ferman'ın açtığı yarama dokunmak istiyorsunuz? Bu kadar kolay mı bir insanın duygularıyla oynamak?"

Onun hüznü bana da bulaştı. "Asla," dedim fısıldar gibi. "Asla öyle bir şey yapmam. Başından beri söylediğim gibi, fantastik bir durum biliyorum ama böyle... İnan bana amacım canını acıtmak değil. Ben sadece Ferman'ın bana emanet ettiği görevi tamamlamak istiyorum, onu kardeşim gibi görüyordum. Canını acıtmak isteyenler kim bilmiyorum, onlarla zerre alakam yok. Emin ol yürek yangınını, o boşluğun verdiği acıyı iyi bilirim, benim de büyük bir yaram var ve inan bana bir başkasının yarasına tuz basacak son kişi bile olamam." Söylediklerime

karşılık dudakları titredi, kalkıp gitmek için sandalyenin kolluklarına koyduğu elleri öyle kaldı. Hâlâ dinlemek istediğini biliyordum. "İzin ver sana devamını da anlatayım. Bunları bilmeye hakkın var."

Yeniden oturdu. Çekip gidemedi fakat devam etmemi de söylemedi. Bense yeniden nefeslenip konuşmayı sürdürdüm. "Buraya dönebilmemiz için bir kitabı bulmamız gerekiyordu, kitap kralliklardan birindeydi ve inan bana kitabı bulmak hiç kolay olmadı. Bunu en çok Ferman için istiyordum, benim tekrar buraya dönmek gibi bir gayem yoktu ancak Ferman'ın yaşamak için tek sebebi sendin. Son konuşmamızda..." Yutkundum, dudaklarımı birbirine bastırıp ağlamamı engellemeye çalıştım. "Bana senin için üzüldüğünü söyledi. Eğer bana bir şey olursa ve Çisem bana bir şey olduğunu öğrenmezse hayatını yaşamaz, ömrünün sonuna kadar beni bekler demişti... Görüyorum ki haklı da..."

"Nasıl beklemem?" diye fısıldadı güçlükle. "O benim kalbimin tek sahibi. O benim yuvam, yaşama sebebim. Huzurum. Nasıl beklemem, nasıl gözlemem yollarını?"

Tüylerim diken diken oldu. Boğazıma bir yumru oturdu, zorla açtım yeniden ağzımı. "Çisem..." dedim. Bir daha yutkundum lakin o yumru yok olmadı. "Bunu söylemek benim için çok zor ama... Yapmalıyım." Soluklandım. Karşımdaki gözleri yaşlı kadına bakarken boğazıma dizilen yumruları gidermek için bir çözüm aradım. Bir insana, sevdiğinin ölümü nasıl söylenirdi? Bu ne zor bir görevdi! Söyleyen için ne büyük bir külfetti. Ancak yapmam gerekiyordu, bu kızın umudunu diri bırakamazdım, her gün dönmesini bekleyecekti, hayatına engel koyacaktı Ferman'ın hayali hep. Yahut terk ettiğini düşünecekti, öfkelenecekti, nefret edecekti. Hayır, ne Çisem hayatını durdurmayı ne de Ferman, Çisem'in öfkesini hak ediyordu. Söylemem gerekiyordu. Gözlerim sızladı, dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirip kuruyan dudaklarımı bir nebze olsun ferahlattım. "Ferman'ı..." dedim, dudaklarım titredi. Gözlerimi kapatıp açtım. "Bir gece vakti karanlık ormanda yaratık saldırısı sonucunda kaybettik."

İfadesinin değişmesini bekledim fakat beni ifadesizce izlemeye devam ediyordu. Dişlerini sıktı, ince kaşları gözlerinin üzerine indi. Burun kanatları açıldı, köşeli çenesi belirginleşti. Soludu, hızla soludu, kesik nefesler alıp verdi. Başını onaylamazcasına salladı birden. "Ben de

oturmuş seni dinliyorum," diye çıkıştı yine zayıf sesiyle. "Bunu neden yaptığınızı bilmiyorum ama unutmayın hayat bir gün aynılarını size de yaşatır."

Bu sefer ayağa kalktığında ben de onunla kalktım. "Yalan değil," dedim anında. "Yemin ederim doğruyu söylüyorum. Günlerce etkisinden çıkamadım. Ferman hayatına devam etmeni isterdi Çisem, bu yüzden anlatıyorum, canını acıtmak için değil. Ferman öl..."

"Kes sesini!" diye bağırdı, savurduğu eli masanın üzerindeki bir yudum dahi almadığı kahve fincanına çarptı, fincan yere düştü soğumaya yüz tutmuş kahve ayaklarımızın arasındaki boşluğa yayıldı. O an böyle sessiz ve kimsenin olmadığı bir kafede olduğumuz için kendimi şanslı hissettim, etrafımızda birileri olsa tüm masaların dikkatini çekecektik hiç şüphesiz. Çisem çatık kaşları, öfkeli ifadesiyle konuşmayı sürdürdü. "Ne sanıyorsun? Aylardır bunları duymadığımı mı? Herkes alışmamı, öldüğünü yahut beni terk ettiğini, hayatıma devam etmemi söyledi, hiçbirine kulak asmadım. Şimdi daha önce hiç görmediğim kızın teki gelmiş bana saçma sapan bir evrenden bahsediyor. Kim var senin karşında, çocuk mu? Bir de duygulanmış numarası yapıyorsun! İğrençsin. Komik değil, zavallısın!"

"Ben..."

"Kes sesini!" diye bağırdı tekrar. "Kes! Dokunamayacaksınız daha fazla yarama, ezemeyeceksiniz beni daha fazla!" Ağlamamak için yüzünü buruşturdu, benden gelecek cevabı beklemeden bir hışımla çantasını aldı, son kez hırs ve hüznün karıştığı o ifadesiyle bana baktı; dudaklarını açıp sert bir şey daha söyleyecek oldu fakat yapmadı, hızla arkasını döndü.

O an sözlerinin ağırlığı altında ezilmekle vakit kaybetmeden gözlerimi kırpıştırıp ben de ayaklandım ve elimi ceketimin cebine atıp kolyeyi çıkardım. Çisem merdivene ulaşıp ilk basamağa adımını attığı an çıkmasına fırsat tanımadan, "Ferman'ın kolyesi bende," dedim.

Düşündüğüm gibi basamakta donup kaldı. Bir anlık sinirle başını bana çevirdiğinde kolyenin zincirini baş ve işaretparmağımın arasına sıkıştırarak kolumu uzattım ve ona doğru tuttum. Yüzüme ilişen gözleri hemen elime indi, kolyeyi görür görmez kaşlarını çattı. "Onun..." dedi, durdu dudakları hareketlendi tekrar ama bir şey söyleyemedi. Ağzı açık

kalıp gözleri kısıldığında başını sağ omzuna doğru eğdi. "Onun sende ne işi var?"

"Ferman'ı kaybettiğimiz gece aldım."

Koşar adımlarla yanıma geldi, tam karşıma geçtiğinde kolyeyi zincirinden tutup çekerek aldı. Titremeye devam eden parmaklarıyla kapağını açtı, içine baktı, kesik kesik solukları duyuldu. Bir anda üzerime atlaması, yakamdan yapışmasıyla sarsıldım. "Onu sen mi öldürdün?" diye bağırdı. "Ne yaptın? Nasıl yaptın? Bu kolyenin sende işi ne?"

"Ne öldürmesi?" dedim şok içinde. Yakamı tutan ellerini tutup indirmeyi denedim. "Onu ben öldürmedim. Öyle olsa neden karşına çıkıp bunları anlatayım? Her şey söylediğim gibi!"

"Sus!" diye haykırdı. "Katil!" dedi ağlarcasına. "Nerede sevgilim? Nereye gömdün cesedini? Katil!"

"Çisem, yemin ederim..."

"Sus!" diyerek elini kaldırdı ve bana tokat atmak için hareketlendi. Bir anlık refleksle kaldırdım kolumu ve bana vurmak üzere olduğu elini sıkıca tuttum.

O sıra bedenim sarsıldı, yüklü miktarda elektrik şoku yemiş gibi titredim.

Garip bir şey oldu, zihnimde Ferman'la olan tüm anılarımız bir film kesiti gibi oynamaya başladı. İlk karşılaşmamız, hasta yatağında uyanışı, bana Çisem'i anlattığı gece, kaybolduğu an ve sonra Alaz'ın verdiği ölüm haberi... Hepsi zihnime bir kaset takılmış gibi canlandı. Tüm bunlar olurken elim Çisem'in eliyle kenetlenmiş haldeydi ve bedenim ayazın ortasında kalan narin bir yaprak gibi sürekli titriyordu.

Bir dakika, on dakika, bir saat, bir gün...

Ne kadar zaman geçtiği ya da ne kadar süre öyle kaldığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu. Transa geçmiş gibiydim. Titriyor ve beynimde taşıdığım anıların başkasına aktarılmasına müsaade ediyordum.

Bana bir ömür gibi gelen sürenin ardından Ferman'la ilgili anılarım sonlandığında gözlerim açılmak üzere hareketlendi. Kulağımda tiz bir çınlama vardı, başım dönüyordu. Öyle ki bir adım geriledim, elimi sıkıca tutan el olmasa düşeceğimden şüphem yoktu. Alt ve üst kirpiklerim birbirinden kurtulmak için çabaladı. Gözkapaklarım aralanıp bulanık görüşüm netleştiğinde gördüğüm ilk yüz Çisem'inki oldu,

onun da gözleri ağır ağır açıldı ve beyazı kızaran gözleri benimkilerle buluştu. Sersemlemiş görünüyordu, ben de ondan farklı sayılmazdım. Saniyeler önce yeniden Nephan'a gitmiş, Ferman'la ilgili her şeyi yeniden yaşamıştım sanki.

Çok garipti.

"O..." dedi ancak tamamlayamadı. "Onu gördüm... Tüm anlattıklarını gördüm. Oradaydım, yanındaydım ama o beni görmedi." Yaşadıklarımı Çisem'in zihnine aktarmıştım lakin bunu nasıl yaptığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Elbette onun da yoktu ki bana, "Sen... Bunu nasıl yaptın?" diye sordu. Sarsılmıştı.

"Bahsettiğim gibi..." dedim halsiz çıkan sesimle. Büyük bir güç kullanmış gibi tükenmiş hissediyordum, beynim zonkluyordu. "Özel güçlere sahibim. Ama bu olayın nasıl gerçekleştiğini bilmiyorum, daha önce benim de başıma gelmedi."

Çisem transa geçmişti, söylediklerimle ilgilenmedi. "Onu gördüm," dedi kendi kendine. "Onu gördüm! Nasıl zayıflamış! Nasıl da geçmiş kendinden! Ah!"

"Tek dileği seni görmekti..."

"Öldü dediler..." Sesi fısıltıya dönüştü, kolyeyi daha sıkı tuttu, aynı şekilde birbirine kenetlenen ellerimiz de ayrılmadı. "Ölüm haberini getirdiler. Sen oradaydın, ben yoktum. Sevgilim öldü mü? Yıkıldı mı yuvam? Üstelik benden çok uzakta? Uçtu mu yani sevgilimin ruhu?"

Dudaklarımı birbirine kenetleyip gözlerimi kapatıp açtım. "O senin güçlü olmanı ve hayata devam etmeni istiyordu, kendi kulaklarınla duydun..."

Söylediklerimi duymuyordu. Bana bakıyor ama bir boşluğu seyrediyordu sanki. "Evlenecektik... Ev almış... Birlikte döşeyecektik..."

Bir şey söyleyemedim çünkü ne söylenirse söylensin fayda sağlamayacağını biliyordum. Bunu yaşamıştım, o ezberlenmiş gibi her dudaktan aynı tarzda çıkan benzer cümlelerin bir boka yaradığı yoktu. O yakınmaya devam ederken ben sadece elini tuttum.

"Birbirimizin ailesiydik. Kendimi bildim bileli onunlaydım, o benim tek güç kaynağım, sırtımı yasladığım tek kayaydı. Ben nasıl yaşarım şimdi? Onun yokluğunu nasıl kabul ederim?"

Edemezdi, edemeyecekti. Acısını yaşadığı için yargılanacak, sonra çok kolaymış gibi eski mutlu hayatına dönmesi istenecekti. Ona yaşaması gerektiği söylenecek, "Dünyadaki tek erkek Ferman mı sanki?" denilecek ve içinden gelmediği halde saçma sapan ortamlara sürüklenecekti.

Sessiz kaldım.

"Ferman, beni nasıl bırakırsın?" diye sordu kendi kendine. "Ferman beni nasıl bırakırsın?" diye bağırdı bu defa. "Ah... ben buna nasıl dayanacağım?" dedi ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Düşmemesi için tuttum onu, iki yabancı olmamıza rağmen kardeşine sığınır gibi sarıldı bana ve başını göğsüme yaslayıp hüngür hüngür ağlamaya devam etti. Uzun zamandır bu konuda kendimi tuttuğum için ben de ondan cesaret alarak hem Ferman'ın ölümüne hem de kendi acım adına ağladım...

Bir kez daha anladım: *Ölüm anlık bir hadiseydi fakat ardında bıraktığı enkazın çilesi müebbetti.*

☽

Çisem'le ayrıldığım andan sonra toparlanmam pek kolay olmamıştı. Önce deniz kenarına gidip soluklandım ve hırçın dalgaları izledim. Dalgalar kıyıya her çarptığında parçalananın öfkemle hüznüm olduğunu düşündüm. Yağmur yağdı; ıslandım, sırılsıklam oldum, anne sözü dinlememek bir kez daha beni kötü etkilemişti fakat ıslanmayı seçmiştim. Gün sonunda Edirne'ye döndüğümde de yağmur henüz dinmemişti. Otobüsten indikten sonra taksiye bindim yeniden. Eve yakın olan, ayçöreği satan bir pastanede durdum, fıstıklı çöreklerden aldım. Efser çok severdi, bugün birini yıkmıştım ama günümün kalanında sevdiklerimi mutlu edecek bir şey yapmayı istedim.

Elimdeki poşeti sallayarak yağmurun altında yürümeye devam ettim. Bahçenin kapısını gıcırdatarak açtım, içeri girdim. Yürürken çamurlaşan toprak yolda iz bırakan ayaklarımı izledim, her bastığımda etrafa sıçrayan çamurların ayakkabımı kirletişi bir terapiydi sanki benim için. Kapının önüne gelene dek öyle yürüdüm, annemin girişe koyduğu "HOŞ GELDİNİZ" yazılı kum rengi paspasın üzerine bastığımda tüm hüznümü geride bırakıp onlara yeniden iyi halimle görünmek amacıyla derin bir nefes aldım, gülümsedim ve kapıyı çalmak için yumruk yaptığım elimle başımı aynı anda kaldırdım.

Gördüğüm manzarayla hayrete uğradım.

Kapı ardına kadar açıktı, yerde çamurlu ayak izleri bulunuyordu ve bu izler salona kadar gidiyordu. Salondan yansıyan ışıktan anlayacağım üzere oranın da kapısı açıktı. Telaş bedenimi sardı, iyi bir şeyler olmadığının bilincindeydim. Kısa bir an ne yapacağımı düşündüm, aklım hemen kolumda takılı bilekliğe gitti. Temkinli davranarak elimdeki poşeti yavaşça yere bıraktım, sağ elimi yukarı kaldırdım ve ters çevirip sol elimle bilekliğin kilidini açmayı denedim.

Fakat tam o sırada arkamdan gelen ve boynuma dolanan güçlü kolla bu hareketim engellendi. Göğsüm korkuyla yükselip alçalırken kolun sahibi bilekliğimin takılı olduğu kolumu tutup, "Sakın ters bir hareket yapayım deme," diye uyardı. Sesi yabancıydı, tanımadığıma emindim ancak yine de başımı hafiften çevirip kim olduğuna bakmaya cüret ettim.

Düşündüğüm gibi daha önce görmediğim bir adamdı. Saçları kızıldı, bal rengi gözlerinin taşıdığı korkutucu ifadenin aksine yüzüne çocuksuluk katan kahverengi çiller vardı. Boyu epey uzundu ve kızıla çalan kaşları çatıktı. Gözlerini benden ayırdı. "Onu buldum!" diye seslendi evin içine doğru.

Beni bulanlar kimdi?

Korku ve telaşla zihnime dolan sorular çoğalırken duyduğum ikinci ses babama ait oldu. "Efsan, kaç kurtar kendini! Bizi düşünme." Cümlesinin sonu acı bir, "Ah!" ile bittiğinde, "Baba!" diye haykırdım. Aynı anda Efser'in ve annemin çığlığını işittiğimde büyük bir telaşa kapıldım.

O sırada arkamdaki yabancı dirseğiyle beni itti. "Yürü."

Bir an önce ailemi görmek istediğimden itiraz etmedim, göğsümü deli gibi döven kalbimle ilerledim. Salona yaklaştığım her an kalbim daha da hızlandı, açık kalan kapının önüne geldiğimizde ilk gördüğüm annem, babam ve Efser'in evin boş duvarına sırtüstü yapışmış bedenleri oldu. Babamın yüzündeki kanı seçtiğimde korku dolu bir nefes çektim içime. Burnu kanıyordu, yüzümü buruşturdum, gözlerimi kapattım, açtım ve bakışlarımı hemen annemle Efser'e çevirdim. Onların da yaralanıp yaralanmadığını kontrol ettim ancak sadece bitkin ve ürkmüş görünüyorlardı. Telaş içinde, "Anne, baba," diyerek onlara

doğru koşmak için hareketlendim fakat beni tutan beden buna izin vermedi. "Bırak beni!" diye haykırdım. Ailemin karşısında duran, bana sırtı dönük biri sarışın ikisi esmer olan, siyah giysili heybetli bedenlere bakarken, "Kimsiniz siz? Ne istiyorsunuz bizden?" diye sordum.

Ortadaki sarışın sorum üzerine kafasını ağır ağır bana çevirdi ve en nihayetinde mavi gözleri benimkilerle buluştu.

Yüzüme bir tokat yemiş gibi oldum. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı, nasıl bir tepki vereceğimi bilemedim. Kalbim tekledi, aldığım son soluk boğazımda bir yerlerde takılı kaldı.

İçindeki tüm öfkeyi bakışlarına taşıyan mavi gözleriyle karşımda duran kişi Bars'tı.

Onu görmek, aklımdaki tüm soruların cevaplanmasını sağladı. Burada ne işi olduğunu sormadım çünkü her şey ortadaydı. Bars başından beri bana düşmandı, benden rahatsız oluyordu ve her zaman öldürülmem gerektiğini savunuyordu. Beni hiçbir zaman sevmemişti ve eline geçen ilk fırsatta öldürtecekti hiç şüphesiz.

Ve işte eline fırsat geçmişti.

Beni bulmuşlardı. Öldürülmem için beni Varilok'a, Alaz'a götürmek için gelmişti buraya kadar. Her şey açıktı. Omuzlarım düştü, dudaklarımdan bir kelam dahi çıkmadı. Ne güç kullanma arzum ne de buradan çıkmak için en ufak bir isteğim vardı. Güç kullanamazdım, onlarla savaşamazdım çünkü ailem faniydi ve en ufak büyüde kötü derecede hasar görebilir, hatta ölebilirlerdi.

Zaten bir gün bunun yaşanacağını biliyordum. Ve içten içe bunu istiyordum da. Alaz kendi vicdanı rahat olsun diye gitmeme izin vermişti. Şimdiyse olması gereken sona yaklaşıyordum.

İtiraz etmeyecektim. Ölecektim ve bu Alaz'ın ellerinden olacaktı.

Onu son kez görecek, gözlerine son kez bakacak ve ölmeden önce ona kafasından çıkmayacak bir anı bırakacaktım.

Hayır, beni götürmelerine mâni olacak değildim.

"Gidiyoruz," dedi Bars soğuk tavrıyla tüm düşüncelerimi doğrularcasına.

"Hayır!" dedi Efser. Ağlıyordu. "Ne olur bırakın ablamı! Lütfen! O ölmesini gerektirecek bir şey yapmadı, yalvarır..."

"Efser, sus!" diye uyardım onu. Korkmuyordum. Yeniden Bars'a baktım. "Sadece vedalaşmama müsaade edin."

"Vaktimiz yok," dedi ciddiyetinden ödün vermeden.

"Vaktimizin olup olmadığını sormadım. Ailemle vedalaşacağım."

"Hayır abla! Abla ne vedalaşması? Yapsana bir şeyler! Çıkar şu bilekliğini ne olur! Hani o ormanda yaptığın gibi, anlatmıştın ya!" Art arda iç çekti.

Onu ağlayarak görmek yüreğimi sızlattı. Tüylerim diken diken oldu ama ağlama isteğimi bir kenara bıraktım; öyle yapmak zorundaydım. Duramazdım, beni rahat bırakmazlardı. Beni bulmuşlardı ve şimdi kaçsam yine bulacaklardı. Ailemin öldürülme riskini göze alamazdım. Hayır, biri ölecekse o yalnızca ben olmalıydım.

Arkamdaki adama dirsek atarak, "Bırak beni," dedim.

Bars başıyla onayladığında adam ellerini üzerimden çekti. Anlık bir rahatlamanın ardından derin bir nefes aldım, tam ailemin yanına gidecekken, "Kelepçeyi tak," dedi Bars.

Ona ters bir bakış attım ama umursamadı. Öyle zafer dolu duruyordu ki hiç gülerken görmediğim Bars şimdi gülse şaşırmazdım.

Kolumu tutan kızıl saçlı sertçe, "Ellerini uzat," dediğinde yeniden ona döndüm. Karşı çıkacak değildim. Başımı eğerek onayladım ve iki kolumu da uzattım. Gümüş, taşlı bir bilekliği andıran büyülü kelepçe bileklerime dolandı ve adam beni bu defa gerçekten serbest bıraktı.

Önce babamla buluştu gözlerim. Onu daha önce hiç ağlarken görmemiştim fakat şimdi gözleri doluydu, burnundan akan kan dudaklarının üzerinden çenesine doğru yol almıştı. Başını iki yana salladı. Ürperdim. Ona doğru yürürken, "Baba," diye mırıldandım.

Sesim titredi ve bunu fark ettiği için ağlamamak adına gözlerini sıkıca yumdu. Tam karşısına geçtim. Hüzün dolan gözlerimiz birbirini izledi birkaç saniye, konuşmadık. Kelepçeli ellerimi kaldırdım. Kandan tiksinmeme rağmen sağ elimin başparmağıyla burnundan dudağının üzerine akan sıcak kanı silerek ağzına kendi kanının dolmasını engelledim. Ellerimi indirdim, konuşmak adına dudaklarımı yeniden araladım. "Yolun sonuna geldik, lütfen üzülme; hepimiz bunun bir gün gerçekleşeceğini biliyorduk... Ve o kaçtığımız gün nihayet geldi. Üzgün olduğumu düşünme sakın, rahatladım aksine." Omuz silktim. "Ben doğmadan önce yaptığın gibi beden eğitimi öğretmenliğine devam et," dedim. "Benim için kısıtladığın hayatın, özgür ve rahat olsun

bugünden itibaren. Bana öğrettiğin her şey için teşekkür ederim. Son nefesimi verene kadar senin güçlü kızın olacağım."

Kaşlarının ucu havalandı, dudaklarından halsiz bir soluk döküldü. "Efsan," dedi çaresiz kalmış gibi.

Bir şey söylemesine fırsat vermeden, "İyi ki benim babamsın. Seni çok seviyorum," dedim ve onun büyünün etkisiyle duvara yapışık olan, hareket edemeyen güçlü bedenine yaklaştım. Kelepçe yüzünden saramadım onu ama son kez yasladım başımı göğsüne, son kez çektim ferah, güven veren kokusunu içime. Ağladığını duydum, zorladım kendimi, akıtmadım gözlerimden bir damla dahi.

"Gitme kızım," diye mırıldandı babam çaresizce. Ama o da biliyordu bunun saçma bir tercih olacağını. Hayatımızın sonuna kadar göçebe yaşayamazdık, bu son önünde sonunda gelecekti.

Babamın omzunu öptüm, geri çekildim ve yüzüne bakarsam ağlayacağımı bildiğim için yapmadım.

Sıra annemdeydi. Parlak kahverengi gözlerinin beyazını hüznün kırmızısı esir almıştı, ona bu şekilde bakmak aynı kırmızılıkların benim gözlerime de yerleşmesine sebep oldu. "Anneciğim," dedim. Annem sessizce ağlıyordu. "Her kâbusumun ardından gözlerimi açtığımda yanımdaydın, güzel masallarınla beni uyuttun, sevgini esirgemeden büyüttün, benim için hayatını kısıtladın. Evde takım giydin ama bir kez olsun işine benim yüzümden devam edemediğini yüzüme vurmadın..." Buruk bir tavırla gülümsedim. "Ama artık özgürsün. Artık bu güzel takımlarını işyerinde giyebilirsin. Giy, olur mu? Her şirketin senin gibi zeki birine ihtiyacı vardır. Eminim çok başarılı olacaksın."

"Kızım..." dedi annem ince sesiyle, burnunu çekti. Gözyaşları dudaklarının arasına sızdı.

Tebessüm ettim. Önce bir yanağını, sonra diğer yanağını öptüm. *Annemi son kez öptüm.* "İyi ki benim annemsin. Seni çok seviyorum."

Dudaklarından cılız bir, "Ah," yükseldi ve o da tıpkı babam gibi gözlerini kapattı.

Ellerimi yumruk yaptım. Hayır, ağlamayacaktım.

Yutkundum ve nihayetinde canımdan çok sevdiğim kız kardeşimin karşısına geçerek, "Canım kardeşim," dedim.

Efser ikisinin de aksine hemen, "Abla!" diyerek yüksek sesle ağlamaya başladı.

Kelepçenin müsaade ettiği kadarıyla iki avcumu da yanaklarının üzerine bastırıp, "Şşş," dedim birkaç kez. "Sakın ağlama. Hepimiz için böylesi iyi. Sakın bir daha ağlama olur mu?" Kulağına yaklaşıp sesimi alçalttım. "Annemle babama destek olman, birbirinize yardımcı olmanız gerekiyor."

"Abla ben seni yeni kazanmıştım. Şimdi tekrar kaybetmeye nasıl dayanacağım?"

"Hayatın sonu bu Efser," dedim çabucak. "Önünde sonunda herkesin yaşayacağı bu. Üç gün erken gelmiş, beş gün geç gelmiş ne önemi var? Şöyle düşün, birlikte geçirdiğimiz tüm yıllar boyunca yalnızca birbirimizleydik, her saniye, her dakika beraberdik. Birçok anı biriktirdik, birçok hatıramız mevcut. Beni unutmayacağın kadar çok. Ve benim de sizleri..."

Burnunu çekti. "Yenileri olmazsa eskiler acı vermekten başka ne işe yarar?"

Haklıydı, anılar zihinde oynadıkça kişiyi daha derbeder ediyordu. Ayların verdiği tecrübe bunu tescillememi sağlamıştı. O yüzden bu defa verecek bir yanıt bulamadım. Yutkunup sadece, "Efser," diye fısıldayabildim. Konuyu değiştirdim. "Üniversite sınavına hazırlan. Kendini geliştir, sıradan bir genç gibi yaşa artık. Onun haricinde... Deniz iyi biri ama Selen'le pek takılmanı önermem, başını belaya sokabilir. Kendine göre arkadaşlar bul..."

"Kimseyi istemiyorum, hiçbir şeyi istemiyorum," dedi ve üç yaşındaki çocuklar gibi ağlamaya devam etti. "Abla ben sadece seni istiyorum. Gitme ne olur..."

"Artık gitmeliyiz."

Bars'ın katı, itiraz istemeyen sesi duyulduğunda, "Söylediklerimi unutma," dedim Efser'e.

İtiraz ederek ağlamaya devam etti ancak kulak asmadım. Geri çekilip üçüne de baktım son kez. "Buraya ait değilim. Sonsuza dek burada kalamazdım, biliyorsunuz," dedim. "O yüzden beni düşünmeyin. Sadece şunu bilin ki sizi çok sevdim, seviyorum, seveceğim," dedim. Gülümsedim. Cümlem sonlanır sonlanmaz hiçbirinin gözüne bakmadan, karşı çıkan sözlerine aldırış etmeden arkamı döndüm. Dişlerimi

birbirine bastırarak ağlama isteğimi yok saydım, başımı dik tuttum, kolumu sertçe tutan kızıl saçlıya bir tepki vermedim. Bars'ın ve adını bilmediğim iki esmer adamın önünden yürümeye başladım. Salondan çıkmadan önce başımı çevirip arkama bakma isteğimi zor zapt ettim.

Bakarsam ağlardım.

Dış kapıdan çıktığımızda bardaktan boşalırcasına yağan yağmur damlalarının gözlerimi kapatmaya çalışmasına inat omzumun üzerinden son kez eve baktım. Üst kattaki odamı; açık pencereden giren rüzgârın perdesini dalgalandırdığı ve turuncu lambanın aydınlattığı salonu izledim. Kendimi buraya da bu eve de ait hissetmemiştim ancak geride bıraktığım yaralı ruhların acıları bana aitti. Fakat gidiyordum işte, tüm acılarımı sonlandırmaya gidiyordum. Nihayet çıkacaktı ruhum bedenimden, sonlanırdı o zaman tüm bu ıstırap değil mi? İşte buydu beni tepkisiz bırakan.

Bahçe kapısının önüne geldiğimizde kızıl saçlı kolumu sertçe çekip başımı önüme çevirmeme sebep oldu. Büyük siyah bir araba park edilmişti evin önüne. Dalgınlığımdan olacak, yeni fark ediyordum. Arka kapı açıldı, kızıl saçlı beni sertçe araca savurdu. İki yanıma o tanımadığım adamlar oturdu, Bars ön koltuktaydı yanında da diğer esmer muhafız vardı. Şoför de oturunca araba çalıştı. Bars'ın elini şaklattığını gördüm. Beş altı saniye geçti geçmedi, "Abla!" diye bir haykırış duydum. Başımı omzumun üzerinden çevirip aracın arka camından eve baktığımda Efser'in kapıdan çıktığını gördüm. Bars üzerlerindeki büyüyü kaldırmıştı muhtemelen. "Abla!" diye bağırdı yeniden. Araba son hızda çalıştı, yetişmek için koşan Efser'in bedeni gittikçe küçüldü. Yetişemeyeceğini anladığında çöktü yere, o an gözümden bir damla yaş aktı.

Sonrası çok hızlı gelişti.

Zeyhan'daki, karanlık evrene girişimin de çıkışımın da aynı yerden olduğu durağa geldik. Geçitten arabayla geçtik.

Yeniden Nephan'daydım.

Ama sanki aylarca buraya dönmek için can atan ben değilmişim gibi içimde zerre kıpırtı yoktu. Çünkü evimden nasıl ayrıldığımı, buraya ne şartlar altında getirildiğimi ve ne için getirildiğimi biliyordum. Cenazeme götürüyor bu araba beni, ne kıpırtısından bahsediyordum? Üstelik iki muhafız, "Nihayet lanetten kurtulacağız," "Sen öleceksin ve

biz daha temiz bir evrende yaşayacağız sürtük," gibi aşağılayıcı, onur kırıcı sözler söylemişlerdi.

Hakaret yiyordum, kinlenmem gerekmiyor muydu?

Zerre kin beslememiştim.

Hiçbir şey hissetmiyordum.

Aklım bomboştu, kimseyi düşünmüyordum. Ne hayatı ne ölümü. Ne yaşamak için arzum ne de öleceğim için hüznüm vardı.

Araç Varilok Sarayı'na girmişti, sarayın dışı kalabalıktı ve aracı görür görmez o kalabalık beni yuhalamaya başlamıştı. Ölmemi isteyen sloganlar doluşmuştu kulaklarıma.

Utanç duymadım.

Kalabalığı geride bırakan araba sarayın devasa giriş kapısının önünde durmuştu. Kapım açılmış ve arkamdaki muhafız beni itmiş, "İn hadi. Yürü," demişti.

Yine itiraz etmedim. Yalnızca denileni yaptım.

Kızıl saçlı yeniden koluma girdi ve beni saraya soktu. Altın varaklı işlemelere sahip duvarlardaki meşalelerin aydınlattığı tanıdık koridorlardan geçtik. Bizi gören muhafızlar bana dikkatle bakıyor, arkamdan hiç hoş olmayan cümleler kuruyordu. Toplantı odası olduğunu bildiğim bordo rengi, kocaman işlemeli kapının önüne geldiğimizde kapıyı önünde bekleyen iki muhafız açtı.

Kızıl saçlının elini sırtıma koyup beni ilkel bir tavırla itmesiyle attım ilk adımımı. Kristal taşlı sarkıt avizelerinin yaydığı yoğun ışık karanlığa alışan gözlerimi kısmama neden oldu. Alt ve üst kirpiklerimin birbirine yaklaşarak perdelediği bakışlarımı odanın en ucuna, karşıma diktiğimde kamaşan gözlerim bir anda büyüdü. Benim için yer yerinden oynadı, ruhum bedenimin içinde can çekişti.

Simsiyah gözlerinin beni kendine esir ettiği, âşık olduğum, aşkından yataklara düştüğüm adam, Alaz Şahzade bir yılın ardından sadece birkaç metre uzağımdaydı.

Saatler sonra ilk kez o an hissettim tekleyen kalbimi. Mührüm yabancı ellerin taşıdığı parmaklar üzerine bastırılmışçasına acıdı. Bastığım zemin yer değildi sanki, attığım her adım boşluğaydı. Dizlerimdeki derman çekilmişti, ayakta durmaya nasıl devam ettiğimi bilmiyordum.

Baştan ayağa simsiyah giyinmişti yine, sakalsızdı, siyah saçları özenle taranmıştı geriye doğru, halsiz yahut çökmüş görünmüyordu,

bakımlıydı. Her zamanki kusursuzluğu üzerindeydi ve tüm ihtişamıyla karşımdaydı. Kapkara gözleri gözlerime odaklanmıştı.

Fakat aylar sonra kavuşan iki âşık gibi bakmıyorduk birbirimize, bu durumdan oldukça uzaktık. Evet, onu gördüğümde öfkelenen ruhuma karşın kalbim bana ihanet ederek sahibini bulmuşçasına deli gibi atıyordu lakin bedenim heyecanımı asla dışavurmuyordu. Kaşlarım çatıktı, öfke doluydum; işte şimdi kaybettiğim tüm hisleri bulmuştum.

Hırslıydım, Alaz karşımdaydı ve herkese tepkisiz kalan bedenim nefret dahi olsa yine tek duyguyu ona göstermeyi seçmişti.

Dişlerimi sıktım, kaşlarımı biraz daha çattım. Burnumdan soluyordum.

Alaz da ciddiydi, belki de şu zamana kadar gördüğüm en resmi haliydi. Sakin durmuyordu, âşık olduğum adam, göğsümdeki mührün sahibi eşim değil de azılı düşmanımdı ve ben düşmanımla nefret dolu bir bakışma yaşıyordum sanki.

Aptal yüreğim göğsümden çıkmak ister gibi dövse de tenimi, ellerim kıvransa da sert hatlara sahip güzel çehresine dokunmak için, bacaklarım ona koşmak için can atsa da bu nefret maskesini silip atamazdım, atmayacaktım. Dik başımı indirmeyecek, ona bir daha yenilmeyecektim.

"Kızı getirdik efendim," dedi kızıl saçlı ve dikkatimi sesiyle dağıtması yetmedi, zayıf bedenimi kurtulmak istediği kirli bir paçavra gibi savurdu. Alaz'ın birkaç adım ilerisine dizüstü yere düştüm. Beni kaldırmak için hareketlenmedi, bunu da beklemiyordum zaten. Ne sanıyordum, beni kendi elleriyle iten adamın yeniden elimden tutacağını mı? *Ne aptal bir beklenti.*

"İzninizle zindana götüreceğiz."

Ben yerdeydim, o ise birkaç adım ötemde ayakta duruyordu.

Bu şekilde bakışmaya devam ettik. Aynı ifadesizlikle doluydu harelerimiz, birbirimizden alacağımız çok intikam varmış gibi, iki rakip gibi duruyorduk ama iki âşıktan çok uzak görünüyorduk.

Ben ona bakmaya devam ederken Alaz gözlerini benden ayırdı, muhtemelen arkamdaki kızıl saçlı adamına baktı, başıyla onayladı. Sonra kalın dudakları aralandı ve bir yıl sonra ondan duyduğum ilk kelime dudaklarından döküldü.

"Götürün."

Bölüm Yirmi Dört

Resurgam

Saatten, geçen dakikalardan bihaberdim. Sadece bir günü devirdiğimi biliyordum bu pek de karanlık olmayan zindanda. Karanlık olmadığını söyleme gereği hissettim çünkü bir camı, bir de tavanda asılı ışığı bulunuyordu. Sabah olduğunda Varilok'un kasvetli havasının sağladığı kadarıyla doluyordu gün ışığı demir parmaklıklı pencereden içeri; hava kararmaya başladığında otomatik olarak yanıyordu tavanda asılı, gümüş tutacağı paslanmış lamba. Parmaklıklar haricinde pek zindan havası olduğu söylenemezdi. Kullanılmayan, bakımsız, eski bir oda gibiydi. Duvarları gri sıvalı, boyasızdı; zemin beton ve soğuktu. Odanın sağ tarafında tek kişilik bir yatak bulunuyordu, rahat olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu çünkü geceyi orada geçirmemiştim, tüm gece yatağın sol tarafında kalan duvara sırtımı yaslamış, dizlerimi kendime çekerek oturmuştum. Uykusuzluğa zaten alışmıştım, bu nedenle uykunun zerresi dokunmamıştı gözlerime. Yatağın ayakucunda bir lazımlık vardı. Sabah olduğunda içinde peynir, üç zeytin ve bir dilim ekmeğin bulunduğu bir tabak bırakılmıştı. Elbette dokunmamıştım. Akşam o tabak götürülmüş, yerine içinde çok az bir şey patates ve etin bulunduğu sulu yemeğin yanında yine bir dilim ekmek bulunan yeni bir tabak bırakılmıştı. Ona da dokunmadım.

Benimle ilgilenen muhafızları tanımıyordum. İki iriyarı erkek bekliyordu kapımda; biri esmer, uzun saçlıydı, diğeri ise keldi. Sadece bu kadarını biliyordum. Karnım mideme yapışmıştı ama açlığı hissetmiyordum. Bir acı hissediyordum ancak bunun midemle hiçbir alakası yoktu. Acıyan, ağrıyan yanım kalbimdi. Sızlıyordu, ne kadar umursamazlıktan gelsem de yaşadığım hayal kırıklığını düşünüyordum. O kapıdan girişim, onu bir yılın ardından ilk kez görüşüm oynuyordu aklımda sadece. Bana dakikaları bir ömür gibi hissettiren ilk bakışı... Simsiyah gözlerini bana odakladığı can alıcı o ilk an.

Tüm bedenim halsiz olsa da, tüm ruhum yıkılıp yerle yeksan olsa da, yer ayağımın altından kaysa da o ilk bakış, onu ilk görüş bana

gerçekten nefes aldığımı hissettirdi. Uzunca sürenin ardından ilk kez o an kalbimin heyecanla göğsümü hırpaladığını hissettim. Ona olan aşkım içimde bir yerlerde, yüreğimin en derininde hâlâ diriydi. Ancak hayatımın tek aşkı beni bu zindana attırmıştı.

Ve hayatımın tek aşkı beni öldürecekti.

Nefret, aşkın önüne geçmek için çabalıyordu.

Yüreğimde cayır cayır yanan bir öfke ateşi vardı. Hissiz değildim, sadece yaşamak için arzum yoktu fakat son derece öfke doluydum.

Bunları nasıl yapardı? Bana hayatımın en güzel günlerini yaşatan, benim için zindanlara atılan, tüm korkularımda yanımda biten ve beni hayatı pahasına koruyan adam, dün beni zindana götürmeleri için emir veren adam mıydı?

Öyleydi. Kabul etmek zor olsa da gerçek buydu.

Kapıya yaklaşan adım seslerini duyduğumda zihnimdeki Alaz figürünü, düşüncelerimi dağıttım. Akşam yemeğini yememiştim, tıpkı dün olduğu gibi bugün de üç muhafız kapıma gelecek ve birisi önümdeki tabağı bana iğneleyici bir laf sokmasının ardından alıp gidecekti. Oturduğum yerde çok hafif kıpırdandım, duvara yasladığım sırtımı çekmeden alnımı dizlerime dayadım ve gelenin uyuduğumu düşünmesi için gözlerimi kapattım. Belki o zaman bir laf söylemeden tabağı alıp çıkardı; temennim bu yöndeydi. Hoş, laf söylerse de pek umursayacak durumda değildim.

Muhafızlar içeri girdi, biri bana yaklaştığında dev gölgesi üzerime düştü. "Yemiyor musun?" diye sordu sertçe. Cevap vermedim. Biraz sonra ayağının ucuyla omzumu dürttü. "Sana diyorum, lanetli ucube," diye ekledi. Hırıltılı soluğunu duydum. "Yemeyip de günü gelmeden ölmek istiyorsan hiç umutlanma, o efsane ok göğsünü deşmeden sana ölüm yok!"

Kirli bir kahkaha attılar.

Bir an evvel başımdan gitmelerini diliyordum, hiçbir şekilde cevap vermeyecektim. Gözlerimi daha sıkı yumdum. Ayaklarımla ellerime takılan kelepçeler gücümü engelliyordu, içimde bir yerlerde varlığını sürdürdüğünü bildiğim gücümü bir saniyeliğine de olsa şu adam için kullanmak istedim. Ancak o kısa istek anında yok oldu.

"Neyse, sayende karnımıza fazladan birkaç lokma daha giriyor."

Yeniden gülüştüler.

Ben cevap vermeyince susacağını anladım, tabağı yerinden kaldırdığını belli eden küçük bir ses duyuldu ve ayağa kalktı. İçimden ona kadar saymaya başladım, dışarı çıkma süreleri en fazla on saniyeyi buluyordu. Kapı bu defa birkaç saniye daha erken açıldı ve ben gözlerimi biraz daha sıkı yumdum.

"Efendim," dedi tabağımı alan muhafız sorarcasına. Sonra aynı kelime şaşkınlıkla çıkan bir saygı nidası olarak diğerlerinden de duyuldu. Hâlâ buradaydılar ve karşısında bir başkası varmış gibi söylemişlerdi bu sözü. Nedendir bilmem, bir anda yüreğimde bariz bir hareketlenme hissettim. "Efendim" kelimesi miydi bunu bana hissettiren? Kime söylendiğini bildiğim için mi heyecanlanıyordum?

Muhtemelen öyleydi.

Sadece bir an, Alaz'ın buraya beni görmek için geldiğini düşünüp yersiz bir heyecana kapıldım. Hemen sonra bu hissi defettim bedenimden ve ruhumdan, kirpiklerimin birbirine yapışmasını dilercesine biraz daha yumdum gözlerimi.

"Bırak onu." Cümlesini işittiğimde gözlerimi açacak gibi oldum. Hayır, cümlenin farklılığı değildi beni afallatan ve gözlerimi açmaya zorlayan. Duyduğum tok sesti. Her duyuşumda yüreğimdeki ayaza bir son veren, buzları eriten, soğuğu ateşe çeviren tınıydı. Hayal miydi yoksa gerçek mi? Zihnim bana yine oyunlar mı oynuyordu?

"Efendim yemiyor," derken kekeledi adam.

"Yemediği zaman önünden alın diye bir şey emrettim mi ben size?" diye tersledi adamı. Hayır, hayal değildi. Kesinlikle oydu. Sesindeki ifadesizliğe dolan siniri tanıyordum. Metrelerce ötemde küçük bir yankısını duysam yine tanırdım.

Gelen Alaz'dı.

"Efendim... Yemekler bozulmasın di..."

"Kes sesini," diye bağırdı. Öyle sert konuşuyordu ki neredeyse olduğum yerde sıçrayacaktım. "Çık dışarı," diye emrettiğinde hayretim daha da büyüdü.

Muhafız, "Emredersiniz efendim," deyip yanıma tabağı bıraktıktan sonra çıkmak için adımlar attığında kaldırdım başımı ve duyduğum sesin sahibinin gerçekten burada olup olmadığını kontrol etmek istercesine soluma baktım.

O an buluştu Alaz'la bakışlarım bir yılın ardından ikinci kez. Arkasında bekleyen iki iriyarı muhafıza rağmen onu görmek burada yalnızmışız gibi hissettirmişti. Alaz'ı ilk gördüğümdeki gibi öfkeli bakmasını ummuştum ama şimdi kapkara öfkeyi seçemiyordum gözlerinde, en azından bana karşı. Sanki yemeğimi alıp gittiği için sinirliydi muhafıza ama bakışları bana değdiğinde bu sinir eriyip akmıştı.

Ya da ben öyle olmasını istemiştim.

Kalbim üzerine koca ayakların yürüdüğü bir serçeninki kadar hızlı atarken öfke dolu yanımın tepkilerimi ele almasına izin verdim, kaşlarımı çattım. "Git buradan," dedim güçlü tutmak için çabaladığım sesimle lakin bir gün boyunca su içmemiş, yemek yememiştim bundandır ki pek de dinç çıkmış sayılmazdı sesim.

Değil gitmek, yönünü kapıya doğru çevirmedi bile. Bana doğru ilerledi. O yaklaştıkça nefretimi yüzüme yansıtsam da halsiz kalbim göğsümü daha hızlı dövmeye başladı. Bakışlarını gözlerimden ayırmıyordu. Öfkeli bakmıyordu, gayet rahat görünüyordu ve bu beni çileden çıkartacaktı. Yakalanmam mıydı onu rahata erdiren? Nihayet beni öldürecek, hayalini kurduğu kral unvanına kavuşacaktı, bununla ilgili hiçbir problemi kalmayacaktı. Muhtemelen pişman olmuştu beni gönderdiği gün, o yüzden takmıştı adamlarını peşime, o yüzden buldurmuştu beni yine. Ve şimdi tüm olayları çözecek olmanın verdiği rahatlık vardı üzerinde.

Tam karşıma geçtiğinde önce odanın sağındaki yorganı bile kırışmamış yatağa baktı, sonra yeniden bana döndü. "Geceyi orada geçirmeliydin," dedi.

İfadesizce onu izlemeye devam ediyordum. Yatmak ya da uyumak kimin umurundaydı? Uyuyabildiğimi mi sanıyordu? *Aptal.* Dişlerimi sıktım, kucağımda duran ellerimi yumruk yapıp, "Defol git!" diye bağırdım gücüm yettiğince.

"Kendine gel," diye uyardı beni, kaşları çok hafif gözlerinin üzerine indi. "Karşında zindanında bulunduğun sarayın prensi duruyor."

Suratına boş boş bakarken, "Kendine gel," diye tekrar ettim onu, eğer biraz olsun iyi hissetseydim o an kalkar ve yüzüne okkalı bir tokat yapıştırırdım. Fakat ani hareket yapmak için çok halsizdim, kalkarsam düşebilir, kendimi komik duruma düşürebilirdim. Başımda dikilen

Alaz'ı seyretmeye devam ederken yüzüme yapay bir gülümseme ekledim. "Gelmezsem ne olur? Günümden önce mi alırsın canımı?"

Başını salladı, suratında mimik oynamadan sesini biraz daha yükselterek konuştu. "Eğer kurallar bunu gerektirmeseydi bir saniye dahi beklemezdim."

Gününden evvel kalbime sapladığı oklardan bihaber kurduğu bu cümle, zaten ağır yaralı olan yüreğime bir darbe daha savurdu. Sık nefesler alıp verirken dişlerimi kırılmasını sağlamak istercesine biraz daha bastırdım birbirine. "Senden tiksiniyorum," dedim. Kelimeler küfür gibi çıkmıştı. "Senden nefret ediyorum. Öyle güzel yok ettin ki hislerimi, önceden seni gördüğümde neşeyle atan kalbim şimdi öfkeyle dövüyor göğsümü!"

Zindandaki turuncu ışığın altında kendini tuhaf bir şekilde daha çok belli eden simsiyah gözlerinin bir ton daha karardığını fark ettim. Dişlerini birbirine bastırdı, köşeli, kemikli çenesi kendini belli etti. Biraz olsun yüreğine dokunabilmiş olmayı diledim ancak o, "Öyle olsun," dercesine sağ omzuna doğru eğdi başını. Ardından koyu bakışlarını benden ayırdı, solumdaki yemek tabağına baktı. "Yemeklerini bitirmelisin," dedi tekdüze bir sesle. Arkasında bekleyen muhafızlarında hafiften bir kıpırtı oluştu. Alaz onlara uyarırcasına ters bir bakış attı, ardından alev saçan gözleri yeniden beni buldu. "Ölüm gününde ayık olman isteniyor, baygınlığın yüzünden töreni erteleyemeyiz. Bu sürecin uzamasını istemiyorsan kes sesini ve tabağındakileri bitir."

Sadece bir an, gerçekten benim için endişelendiğini, yemeğimi yememi yahut yatakta uyumamı bu yüzden istediğini düşünüp ona sığınmak, eski Alaz olduğunu düşünmek istemiştim. Fakat bir kez daha onun adına doğan umutlarımdan vurmuştu beni. Baştan aşağı ürperdim, gözlerim sızladı. Nasıl bu kadar ruhsuz birisine dönüşebildiğini çözmeye çalışıyordum. Daha öncesinde tek soluğuma zarar gelmesini istemeyen adam, bir anda nasıl bu denli cani birine dönüşebilmişti?

Ne kadar kabul etmek istemesem de dokunuyordu bu bana; yaralıyordu beni.

Gözlerim, pınarlarına yaş dolmasını arzularcasına sızlarken titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Bakışlarımı asla ondan ayırmadan, oturduğum yerden kalkmadan tabağı elime aldım ve Alaz'ın tam

arkasındaki duvara fırlattım. Metal tabak duvara çarpıp bir ses çıkardı, içindeki yemeğin suyu boya gibi duvara yayıldı. Alaz gözünü bile kırpmadan beni izlemeyi sürdürdü. Öfkeyle ona bakarken, "Defol!" diye bağırdım sesimi başkalarının duymasına aldırış etmeden. "Daha fazla görmek istemiyorum suratını, git!"

Muhafızlar bana doğru yürümek için bir hareket yaptıklarında Alaz elini çok hafif kaldırarak onları durdurdu. Lakin beni izlemeye devam etti, bir an olsun kapkara gözlerini benden ayırmadı. İfadesini seçemiyordum, öfkelenmesini bekliyordum lakin kaşları inmiyordu gözlerinin üzerine; sadece yüzümü izlemek istiyormuş gibi bakıyordu. Aptal ben, öyle olmasını umut ediyordum.

Dişlerimi biraz daha sıktım. "Ne bakıyorsun?" diye sordum. "Daha ne kadar ezebileceğini, daha ne kadar küçük duruma düşürebileceğini mi düşünüyorsun? Öyleyse bil ki bundan sonra yaptığın hiçbir şey dokunmayacak bana. Ben sana dair umut barındırmayı çoktan bıraktım."

Ben burnumdan solurken o söylediklerimi birkaç saniye daha cevapsız bıraktı. Ardından başını beni onaylar gibi hareketlendirdi. Başka hiçbir şey söylemeden arkasını döndü. Beni yeniden yalnız bırakacağını anladım ve bu ister istemez içime hüzün dolmasına sebep oldu.

Alaz beni nasıl böyle bir yerde tek başıma bırakırdı? Buna nasıl göz yumardı? Canımı acıtacağını bile bile o cümleleri nasıl kurardı?

Onca yaşanmışlığın ardından ben bunlara nasıl alışacaktım?

Ben nasıl bir sınavdan geçiyordum? Ölmeden önce defalarca ölüyordum.

Kapıya doğru attığı adımlar boyunca onu izledim. Elini kapı koluna attığında bir anlık cesaretle, "Sensiz hayatımın nasıl geçtiğini hiç merak etmiyor musun?" diye sordum. Sorum ilgisini çekmiş olacaktı ki eli kapı kolunda durdu. Kapıyı açmadı.

Yüzüme oldukça sahte bir gülümseme ekledim. "O kadar iyiydi, o kadar güzeldi ki kendi yurdum. Yeni tanıdığım insanlar... Arman," diye ekledim. "Ne yalan söyleyeyim, başta sana benziyor diye çekmişti ilgimi. Ancak onu tanıdıkça seninle hiç alakası olmadığını fark ettim..." Titreyen ellerimi bacaklarımın üstünde sıkı bir yumruk haline getirdim. "Seninle hiç alakası yoktu çünkü Arman fazlasıyla kusursuz, anlayışlı, centilmen biriydi. Göğsümdeki mührü görmezden gelerek

ona teslim oldum. Hem de her şeyimle, tüm varlığımla ve isteyerek. O kadar güzeldi ki, o kadar rahat ve mutlu hissettiriyordu ki... tamam dedim. Ben esas aşkımı buldum."

Bu yalanı daha fazla sürdüremeyeceğimi anladığımda sustum. Yüzümdeki yapay gülümseme hâlâ diriydi ama bu sahici olmayan sözler canımı yakmış, gözlerimi doldurmuştu. Alaz'ın arkasını dönüp bana bakmamasını diledim çünkü yüzüm ele verirdi tüm yalanlarımı.

Kapı kolundaki eli beyazlaştığında tuttuğu yeri sıktığını anladım. Elinin üzerindeki yeşil damarlar kabardı. Yan profilini görüyordum, dudakları sıkı sıkı kapalıydı ve dişlerini birbirine bastırmış olacaktı ki çene kemikleri belirginleşmişti yeniden.

Derin bir nefes aldım, sesimin daha tok çıkacağına emin olduğumda ekledim. "Hayatıma teşekkür ederim, ölmeden önce bana gerçek aşkı tatma fırsatını sunduğu için."

Göğsü aldığı sık nefeslerle yükselip alçalırken bana bakmasını bekledim, başını tamamen bana çevirip kalın dudaklarını aralayarak bir yanıt vermesini... Fakat Alaz bir hışımla kapıyı açtı ve arkasında kalan muhafızlara, "Yemeği yeniletin," dedikten sonra büyük ve sert adımlarla burayı terk etti.

Muhafızlar bana bakarken son kez, "Alçak ucube," demeyi ihmal etmedi.

Ancak ben onların hakaretiyle ilgilenmedim.

Yokluğunun bıraktığı boşluk hissiyle düştü omuzlarım yeniden. Başımı sertçe duvara yasladım, beyaz tavana baktım birkaç saniye boyunca sızlayan gözlerimle. Onun canını acıtmak için söylediğim yalanlar kendi boğazıma büyük bir yumru yerleştirmişti. Gözlerim daha beter sızlıyordu ve en nihayetinde dayanamadı bu ağırlığa ve sıcak yaşlar yanaklarıma doğru süzülmeye başladı.

☽

Önceden doğan günün, gecenin karanlığını yok ettiğine inanırdım. Gün doğunca tüm sıkıntılar, korkular silinip giderdi sanki... Artık öyle düşünmüyordum; gecem ne kadar karanlıksa doğan gün kasvetime biraz daha acı ekliyordu. Fazladan yaşadığım her gün canımı biraz daha acıtıyordu.

Ne için beklediğimizi, burada neden kaldığımı bilmiyordum. Bulunmuştum işte, ne diye öldürmemişlerdi geldiğim ilk gün? Ne diye acılarımı biraz daha yoğunlaştırmışlardı?

Bilmiyordum, bilmem de imkânsızdı. Kimse bana bir açıklama yapmıyordu.

Gece boyu gözümü kapatıp uykuya daldığım her an ailemle son vedalaşmam canlandı aklımda; Efser'i arabanın camından son görüşüm, bana son kez abla deyişi... Hâlâ hayatta olduğumu bilmediklerinden, öldüğümü düşündüklerinden acı içinde olduklarına emindim.

Onların hüznünü düşününce sahip olduğum tüm güçleri yetersiz hissediyordum. Keşke sadece bir gücüm olsaydı ve yüreklerinde yeşeren hüznü söküp çıkarabilseydim, zihinlerinde benimle olan tüm anılarını yok edebilseydim, hayatlarında hiç olmamışım gibi hissetmelerini sağlayabilseydim... Tek arzum buydu.

Getirilen yemeklere dokunmuyordum, açlıktan midem karnıma yapışmıştı fakat burada hazırlanan bir lokmanın dahi boğazımdan geçmesini istemiyordum. Öleceksem son yediğim şeyin buraya ait bir yemek olmasını istemiyordum.

Yer rahat değildi, sırtım ağrıyor, hafiften üşüyordum ama benim için hazırlanan o yatağa yatıp vicdanlarını rahatlatacak da değildim.

Odanın dışında bir hareketlenme fark ettiğimde bir ziyaretçimin daha olduğunu anladım. Akşam saatleriydi; dün Alaz da bu vakitlerde gelmişti. Yeniden onun geldiğini düşünen bedenim öfkeyle dolan ruhumun aksine heyecanla kasıldı. Bu tepkileri nasıl kontrol altına alacağımı bilmiyordum ancak bir an önce ondan da bana hissettirdiklerinden ve ne yaparsa yapsın hissettirmeye devam ettiklerinden de kurtulmayı istiyordum.

Kilit sesi duyuldu, kapı açıldı. Koridordan yayılan ışık birkaç saniye içeriye doldu ve kapı kapandığında etkisini yitirdi. İçeriye giren kişi yavaş adımlarla bana yaklaştı, yüzüm duvara dönüktü; uyanık olduğum anlaşılmasın diye gözlerimi biraz daha sıkı yumdum. Gelen her kimse konuşmak istemiyordum. Giren kişinin gölgesi üzerime düştü, başucumda diz çöktüğünü anladım. Bir el omzuma dokundu. "Nasılsınız?" diye sordu ince, yabancı bir ses. Duymayı beklediğim ses bu olmadığından küçük de olsa hayal kırıklığı hissettim. "Kraliyet tarafından size

hizmet etmek amacıyla gönderildim, yemeğinizi getirdim. Yedikten sonra duş almanız için de yardımcı olacağım."

İki gündür yanıma gelen kimsenin benimle bu şekilde konuştuğuna şahit olmamıştım, bu nedenle kızın sesi ruhuma az da olsa iyi gelmişti. Yanımda olan, beni destekleyen birileri varmış hissine kapıldım o an. Bu çok önemliymiş gibi...

Sesi ne kadar iyi ve yardımsever gelirse gelsin elbette kraliyetin ayarladığı bu kızın yardım önerilerini kabul edecek değildim. Bana ben olduğum için iyi davranmıyordu, aldığı emir böyle davranmasını gerektiriyordu.

Bu düşünceler doğrultusunda, "Beni rahat bırakın," dedim yattığım yerde daha çok kendime sığınarak. "Görmek istemiyorum hiçbirinizi. Öleceğim güne kadar beni rahat bırakın."

Kız elini omzumdan çekmedi. "Durumunuzu anlıyorum fakat aldığım emir sebebiyle sizi bırakamam. Yemeğinizi yiyip yatağınıza yattığınıza emin olana dek buradan ayrılamam, beni de anlayın lütfen. Efendimiz..."

"Yerin dibine batsın efendiniz," diye yanıtladım kızı. "Git diyorum, benim kötülüğüm yüzümden sana ceza vermez minnet duyarlar, merak etme."

"En azından yemeğinizi yeseniz..."

"Bak..." dedim hızla ve bir anda durdum. Emir aldığı için olsa da nazik davranıyordu. Karşılaştığım herkesten, bir zamanlar âşık olduğum adamdan bile daha yumuşaktı bana karşı. Aklımda bir ışık yandı, günlerdir benimle olan merakım yeniden baş gösterdi. Onunla konuşabileceğimi düşünerek gözlerimi açtım, duvara dönük olduğumdan ilk karşılaştığım şey gri duvar oldu. Önce başımı omzumun üzerinden arkama çevirip kızı kontrol ettim. Yirmili yaşlarda olmalıydı. Saçları buğday sarısıydı, tepeden atkuyruğu yaparak toplamıştı. Tombul bir yüzü, hokka bir burnu vardı. Balık etliydi. Yeşil gözleri beni ilgiyle süzüyordu.

Arkasında dikilen üç iriyarı muhafıza baktım. Her zamanki gibi tam kadro beni bekliyorlardı. Onların varlığı fikrimi değiştirmedi ve yeniden kıza döndüm. Doğruldum, bunu yaparken kıpırdayan çelik kelepçe, tenime sürterek dokunduğu yeri yakınca acı içinde tısladım, kız bana yardımcı olmak için kolumdan tuttu ve destek olarak

onurmamı sağladı. Ağrıyan sırtımı duvara yasladım. Halsizliğimi gizlemek amacıyla derin bir nefes aldım, kendimi toparlamayı denedim. Sesimin daha güçlü çıkacağına emin olduğum zaman, "İsteğini yapabilirim ama bir şartla," dedim.

O sıra arkadaki muhafız, "Senin şart sunmak gibi bir lüksün yok ucube," dedi.

Kız hemen muhafıza döndü. "Söylediklerinize dikkat edin," diye uyardı. "Ne olursa olsun karşınızdaki kadın, veliaht prensimizin eşi."

"Kendisine tercih hakkı verilseydi seçer miydi prensimiz bu Lukifer'in güçlerini taşıyan lanetli ucubeyle eş olmayı?" dedi kel olan. "Onu öldürmek için gün saydığına bahse girerim."

Hep bundan daha fazla yara alamam diyordum ama duyduğum her yeni ithamda kanayan yaralarıma tuz bastırıyorlardı. Hem hüzün hem öfke dolaşıyordu kanımda; acizlik ve yenilgi mücadeleci ruhumu aşağılıyordu. Mücadeleci ruhum mu? Artık ondan eser yoktu, ne mücadelesinden bahsediyordum?

"Neyse ne, her halükârda şu an prensimizin eşi. Kurallara göre prensesimiz. Ona bir daha hakaret ederseniz sizi Efendimiz Alaz'a şikâyet edeceğime yemin ederim." Muhafızlar hoşnutsuz homurtular çıkarırken kız yeniden bana döndü. İnce dudakları çok hafif bir gülümsemeyle şekillendi. "Onlara kulak asmayın... Benden ne istiyorsunuz?"

"Barın ve Mehsa Kılıç..." dedim hemen. Onlara çok ihtiyacım vardı. Kısa bir an da olsa Mehsa'ya sarılmak için birçok şeyimi feda edebilirdim tam da şu an. Ya da Barın'ın saçma, yersiz bir esprisini duymak için. Boğazıma büyük bir kitle yerleşti. Yutkundum. "Buraya geldiğimde evlerine sığındığım kişiler. Onların durumunu merak ediyorum."

Kız kaşlarını çok hafif çattıktan sonra zor bir şey sormadığımı belli eden bir rahatlık gezindi simasında.

"Ah, onları tanıyorum," dedi. "Son zamanlarda yaşanan olaylardan sonra herkes tanıyor gerçi. Bu bilgiyi gizlememiz söylenmedi, bu yüzden öğrenmenizde bir sakınca olduğunu düşünmüyorum." İçimde tedirginlik baş gösterirken kız bunu tetiklemek istercesine nefeslendi, dudakları düz bir çizgi halini aldı. "Barın ve Mehsa sizi akraba olarak tanıttıkları ve böyle bir yalana kalkıştıkları için çok uzaklara, yoksul bir maglo köyü olan Zarah'a sürgün edildi. Aylardır oradalar."

"Sürgün" kelimesi içimdeki endişeyi büyütürken "maglo köyü" ayrıntısı nefesimi kesti. Maglolara nasıl davranıldığını gözlerimle görmüştüm; köylerinin nasıl yıkık dökük olduğuna, oralarda hayatın ne denli zor olduğuna şahit olmuştum. Hiçbir şekilde korunmuyorlardı, başlarına gelecek her türlü tehlikelere karşı savunmasızlardı. Kalbim ağrıyor, almaya çalıştığım nefesler boğazımı tıkıyordu. Titreyen dudaklarımı yeniden araladığımda, "Durumları... iyi mi?" diye sordum.

Kız dudaklarını aşağı doğru büküp omuzlarını kaldırıp indirdi. "İkisinin de akıbetini bilmiyoruz. Söylediğim gibi Zarah buraya fazla uzak, haber almamız imkânsız."

Dünyamın başıma yıkıldığını hissettim yeniden, hasta kalbime bir sis bulutu daha çöktü. Sızlayan gözlerimi tutmak bu defa her zamankinden daha zordu. Barın ve Mehsa'yı düzeninden etmiştim, başlarını belaya sokmuştum, benim yüzümden sürgün edilmişlerdi ve akıbetleri hakkında hiçbir bilgim yoktu. Herkesin hayatını mahvediyor, lanetimi yanında olduğum her kişiye bulaştırıyordum.

"İyi misiniz?" dedi kız kolumu sıvazlayarak. "Lütfen iyi olun, başlarına bir şey gelmiş olsa haberini alırdık muhtemelen."

Dolan gözlerim kızın kolumdaki eline dokundu. Ardından yeniden kıza ilişti. "Neden bekliyorlar?" diye sordum. "Neden öldürmüyorlar beni artık?"

"Brotheus Patlaması'nın gerçekleşeceği günü bekliyoruz."

"O nedir?"

"Yıldız ölümü," diye yanıtladı. "Kitapta öleceğiniz günün..." derken soluklandı. "Brotheus denen kuyrukluyıldızın güneşe yaklaşıp infazını gerçekleştireceği güne denk gelmesi gerektiği yazıyor. Daha etkili olurmuş. O gün hem büyük felaketlerin habercisi Brotheus patlayacak hem de sizin ruhunuz..." Boğazını temizledi. "Şey, öyle işte."

Ürpermedim. "Anladım," dedim sadece. "Peki ne zaman gerçekleşecek Brotheus?"

"Bunun belli bir günü yok, gökle uğraşan büyücü profesörleri her gece inceliyorlar devasa göğü. O gün geldiğinde bir ferman yayınlanacak... Ama söylentilere göre az kalmış, birkaç gün içerisinde görüleceği konuşuluyor."

Birkaç gün içinde infazım gerçekleşecekti, Alaz'ın elinden çıkan ok benim göğsümü deşecek ve çektiğim tüm bu çileler son bulacaktı.

Acılarım da ruhumla göğe ulaşacaktı, işte o zaman huzura ereceğimi düşünüyordum.

Daha doğrusu bunu istiyordum.

Ben düşüncelere dalıp gitmişken kız, "Ben sözümü tuttum," diyerek beni düşüncelerimden alıkoydu. Yeniden nahif gülümsemesini kullandı. "Sıra sizde. Yiyeceksiniz değil mi yemeğinizi?"

Tüm bu duyduklarımdan sonra bu sarayın hazırladığı lokma nasıl boğazımdan geçecekti bilmiyordum. Barın ve Mehsa sürgün edilmişti, koca bir soy benimle yok edilecekti ve benden, o sarayın sunduğu yemeği yemem bekleniyordu. Midem nasıl alacaktı bunu?

Peki karşımdaki kızın suçu neydi? Benimle ilgilenmek onun göreviydi ve ona bir söz vermiştim, ne olursa olsun tutmak zorundaydım. Vicdanım içten içe bir çekişmeye girerken yediğim tüm lokmaları herkes beni yeniden yalnız bırakır bırakmaz çıkarmayı düşündüm. Böylece buranın bana sunduklarını sindirmeden midemden atmış olacaktım. Bu düşünceyle yine tam olarak rahatlamasam da ağzımı açtım, hizmetli kızın gülümsemesi derinleşti ve ucuna haşlanmış patatesin takılı olduğu çatalı ağzıma uzattı.

"Ne yapıyorsun sen?"

Lokma değil ağzıma girmek, daha dudaklarıma değemeden işittiğimiz bu sesle ikimiz de irkilerek zindanın açık kapısından içeri giren, eşikte durup çatık kaşları ve öfkeli bakışlarıyla bize bakan kişiye baktık. Sara Halya'ya.

Onu görmek zaten olmayan enerjimi daha fazla düşürdü. Bir yıl Sara'da pek de bir şey değiştirmiş gibi görünmüyordu. Güzel fiziğini korumuştu. Yüzünden eksik olmayan porselen makyajı hâlâ onunlaydı, kalın dudakları mat kırmızı rujla renklendirilmiş, kedileri andıran yemyeşil gözlerini çevreleyen kirpikleri güçlü bir rimelle yukarı dikilmişti. Siyah ağırlıklı göz makyajı her zamanki gibi gözbebeklerini ortaya çıkarmıştı ve memnuniyetsiz, aşağılayan bakışları yumuşama namına zerre gelişme kat edememişti.

Hizmetli, çatalı hemen yere indirip tabağın kenarına koydu. "Efendim," dedi telaşla, ayağa kalktı ve krem, çan etekli elbisesinin uçlarını tutarak reverans yaptı. Başını kaldırdığında durumu izah etti. "Bayan Efsan'a yardım etmek için görevlendirildim."

"Bir lanetliye yardım etmek mi?" derken yüzünü buruşturdu Sara. "Sen aklını mı kaçırdın? Kimden aldın bu emri?"

"Ben..." dedi kız ve durdu, söylemek istemiyor gibiydi. Kafasını eğip sustu.

"Kimden aldın bu emri dedim!"

Yer yerinden oynadı sanki. Genç kız tuttuğu eteğini titreyen elleriyle biraz daha sıktı.

Sara, "Sana diyorum kuş beyinli," diye yinelediğinde kız yutkundu ve bu, sessiz zindanda çok rahat duyuldu.

En nihayetinde cevap verdi. "Prenses Ladin'den efendim."

Bu yanıtı beklemiyordum. Nedendir bilmem bu sevimli kızı bana yollayanın Alaz olduğunu düşünmüştüm. Ladin olduğunu bilseydim daha iyi davranırdım.

Ah Ladin... Hâlâ beni önemsiyor, bana değer veriyordu demek ki. Bir zamanlar bana âşık olduğunu, benim için canından vazgeçeceğini düşündüğüm abisinin aksine.

Ondan bir şey ummayı bıraktığımı söylemiştim yüzüne karşı ama bana gönderilen yardımı yine o gönderdi sanmıştım. Aptallığım, saflığım daha ne kadar vurulacaktı yüzüme?

Sara'nın yüzünde anlık bir rahatlama gördüm fakat bu çok da uzun sürmedi. Sıkıntıyla nefeslenip, "Ah bu kız..." dedi kınarcasına. Sesi az öncekine nazaran daha rahat çıkmıştı. "Abisi ve babası öğrense neler olacağını hiç düşünmüyor! Kaldır şu tabağı ve çabuk çık dışarı!"

"Ama efendim, aldığım emir..."

"Aldığın emir diye bir şey yok! Eğer krala bu yaptığını söyleyip seni kovdurmamı istemiyorsan çık dışarı geri zekâlı!" Kafasıyla kapıyı işaret etti. "Derhal!"

Genç kızın ince dudakları seğirdi. Yaşların dolduğu yeşil hareleri yeniden beni bulduğunda mahcup bir ifadeyle bana baktı. Gözlerimi kapatıp açarak ona onay verdim, genç kız utanç içinde ayağa kalktı ve Sara'ya yeniden, "Özür dilerim efendim," dedikten sonra başını eğip koşar adımlarla dışarı çıktı.

Sara ona bir tepki vermedi. Anında rahatladı. Kendini beğenmişlikle dolup taşan bakışları hâlâ üzerimdeydi. Kızın tamamen uzaklaşmasını bekledikten sonra dudaklarını araladı. "Görüyor musun canım,"

derken kirpiklerini kırpıştırdı ve dudaklarını üzülmüş gibi aşağı büktü. "Aylar sonra seninle zindanda, köle ve efendisi olarak karşılaşmak da varmış."

Oturduğum yerde ona dik dik bakarken, "Ne ben köleyim ne de sen efendimsin," dedim zerre titremeyen sesimle.

"Ne yazık, tekrar döndüğün dünyan sana yeniden unutturdu mu yoksa kuralları? Esir düştüğün krallığın müstakbel kraliçesi senin efendindir. Yani, prensin eşi..."

Son söylediği zihnimde birkaç kez yankılandı. soluk boruma bir çizik atıldı ve soluğum soyut eller tarafından engellendi. Alt ve üst kirpiklerim birbirine yaklaşırken, "Eş mi?" diye sordum belli belirsiz.

"Evet, eş... Doğru duydun. Alaz Şahzade'nin eşi Sara Halya..." Kalın dudaklarını birbirine bastırarak kurnazlıkla gülümsedi. "Hatırlıyor musun? Kasvet'e geldiğimiz gün sana Alaz'la nişanlanacağımın haberini vermiştim..."

Dün gibi hatırlıyordum. Hatta bu gerçeği yeni duymuşum gibi aynı şekilde tekledi kalbim. Bakışlarım donuklaştı, nefes alışverişlerim ağırlaştı.

"Evlendiniz mi?" dedim neredeyse sadece kendi duyabileceğim bir şekilde.

Sara'nın yüzündeki gülümseme çok hafif kırılsa da yok olmadı. "Maalesef, henüz değil..." dedi bu durum hoşuna gitmiyormuş gibi. "Nişanlanamadık bile... Birbirimize kavuşmamız için önce Alaz'ın seninle arasındaki saçma eşlik bağını çözmesi gerekiyor. Sonuçta kurallar gereği aynı anda iki kişiyle evlenemez. Senin ölüm günün, biricik sevgilim Alaz'la düğün günümüz olacak." Suratı oldukça yapay bir hüzünle şekillendi. "Ne dramatik, değil mi?"

İçten içe evlenmedikleri için rahatlamıştım. Evet, Alaz'ı unutmalı, onunla ilgili hiçbir şeyin beni üzmesine ya da sevindirmesine izin vermemeliydim bundan sonra ama kalbime engel olamıyordum. Evlenmediğine sevinen yanımı durduramıyor, öleceğim gün evlenecek olmasıyla hüzünlenen yanımı ise sakinleştiremiyordum.

Bu nasıl bir imtihandı?

"Zavallı..." diyen Sara'nın sinir bozucu ses tonuyla Alaz'ı düşüncelerimden uzaklaştırıp yeniden ona odaklandım. "Baksana, nasıl da

hüzünlendin... Ama tatlım, seni en başından uyarmadım mı ben? Alaz'ın müstakbel eşi olduğumu, hayatına kim girerse girsin sonunun benimle olacağını söylemedim mi?" Buklelerle şekillendirdiği saçlarından bir tutam önüne düştüğünde tek elini kaldırarak düşen tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Dertlenmiş gibi iç çekti. "Ama yok, illa bir Alaz Şahzade'nin gözdesi olacağım çabası... Bakar mıydı kızım sana o adam normal şartlarda? Kullanıp atacaktı... Hoş, bu denli büyük bir oyunun kurbanı olacağını ben bile düşünememiştim."

"Haklısın," dedim sessizce. İtiraz etmek ya da laf sokmak içimden gelmedi. "Büyük bir oyunun içindeydim ve bunu fark etmeyen sadece bendim. Oyunu kaybettim. Sen de kazandın. Fakat neden buradasın? Neden bana kendini ispat etme çabasındasın?"

Gülüşü derinleşti. "Çünkü kaybedenleri izlemeye ve onları oyuna girme cesaretinde bulunduklarına bile pişman etmeye bayılırım."

Ben de güldüm ya da sadece dudaklarımı hareket ettirdim. Ardından başımı iki yana salladım. "Çünkü kazandığını düşünmüyorsun. Oyunun bitmediğini düşünüyorsun. Tatmin olmadın. Ben tamamen ortadan yok olana kadar da olmayacaksın. Çünkü kafanda senden daha güçlü bir rakiptim ve bunu alt etmek senin için kolay olmadı. Ama için rahat olsun Sara. Pes ettim zaten, çekiliyorum."

Gülüşü derinleşti lakin içindeki alaylı hissiyatta belirgin bir azalma vardı. "Ayaklarımın ucunda, ellerin ve ayakların kelepçeli bir halde oturuyorsun. Müstakbel eşim tarafından yakalanıp zindana atıldın ancak hâlâ kendini güçlü bir rakip olarak görmekten geri durmuyorsun..."

"Bunu yapan ben değilim, sensin. Benden korkuyorsun, hep korktun."

Başını geriye atarak yapay bir kahkaha attı. "Senden korkuyorum, öyle mi?"

Başımla onayladım. "Her zaman."

Gülüşü silinmeden altdudağını dişlerinin arasına aldı. "Duydunuz mu? Ondan korkuyormuşum," dedi muhafızlara. Muhafızlar beni küçük, söylediğimi ise komik bulduklarını gösterir gibi homurdanarak güldü. Sara kafasını çok az onlara doğru çevirdi ve gözlerini benden ayırıp, "Hadi o zaman, ona esas korku neymiş ve nasıl olurmuş gösterelim," dedi. Muhafızların keyiflenen ifadelerinde

belirgin bir artış görüldü. "Bunun dili çok uzamış, yeri burası değil." diye ekledi ve yeniden bana baktı. Son cümlesini gözlerimin içine bakarak söyledi. "Götürün *Zifir'e.*"

Zifir'in neresi olduğunu bilmiyordum fakat beni götürmelerini istediğine göre çok da hoş bir yer olmasa gerekti. Salak, beni bu şekilde korkutabileceğini sanıyordu. Ruhum zaten uçup gitmişti, bedenen çekeceğim acılar korkutur muydu gözümü artık?

"Ama efendim," dedi gür kahverengi saçlarını arkadan bağlamış olan muhafız itiraz edercesine. "Efendimiz Alaz buna izin vermez. Burayı seçen oydu."

"Efendiniz Alaz sadece zoraki eşi için merhamet uyguladı, bu yapması gerekendi. Müstakbel eşine yapılan aşağılamalara o da göz yummayacaktır. Üç gün sonra Nitalgard'dan döndüğünde onunla bizzat konuşacağım, merak etmeyin. *Götürün.*"

Muhafızlar birbirine kararsız bir şekilde bakarken Sara bir cevap alamadığından yeniden onlara döndü. "Neden beni dinlemiyorsunuz?" diye bağırdı. "Baş vekilin kızı aynı zamanda prensinizin müstakbel eşiyim ben! Şu lanetliyi derhal Zifir'e götürün! Sonrasında mükafatlandırılacaksınız."

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Tamam efendim," diyerek onayladılar Sara'yı. Hemen sonra kel olan yanıma geldi, üzerime doğru eğilip kolumu sıkıca tuttu. "Kalk."

Bu işi bana bırakmadan kolumu çekiştirdiğinde ezilen tenimde oluşan acı yüzünden dişlerimi sıktım. Zorla ayaklandığımda bileklerine kelepçe takılı bacaklarımın ne kadar uyuştuğunu fark ettim. Adım atacak gücüm yoktu. Yine de Sara'ya gayet kendimden emin bir tavırla baktım. Tam karşısında durduğumuzda konuştum. "Bu bir güç gösterisi değil Sara; bu, beni gerçekten alt ettiğini kendine ispat etmen için yaptığın bir gösteri. Hâlâ zavallısın. Pişman olacaksın."

Sara gülümsemedi. Hatta sinirlendi ve dişlerini birbirine sıkıca bastırıp nefeslendi ve kolumu tutan adama, "Hâlâ neyi bekliyorsunuz?" dedi. "Götürün şunu gözümün önünden!"

Bu emirle muhafız beni, "Kes sesini," diyerek tersledi ve canımı acıtması zerre umurunda olmadan diğer kolumu tutan acımasız muhafızla beni sürüklediler.

Duvarlarındaki meşalelerin ortamı aydınlattığı zindanın koridorları askerlerle doluydu. Dışarı çıktığımızda hepsi ne olduğunu anlamak amacıyla bize baktı fakat beni götürenler hiçbirine açıklama yapmadı. Yürürken zorluk çıkarmıyor, verilen cezanın beni korkuttuğu düşüncesine kapılmalarını istemiyordum. Koridorun sağında siyaha boyalı, üzerinde asma kilit bulunan demirden bir kapı ve kapının önünde yine iriyarı iki muhafız bulunuyordu. Ellerindekiler kılıçlarla kapının önüne barikat kurmuşlardı.

Kel olan, "Lanetli için Zifir emri verildi," diye bilgilendirdi muhafızları ve kapının önündeki kılıçlar bu bilgiyle iki yana açıldı. Sağımdaki muhafız kapının kenarında bulunan meşaleyi eline alırken solumdaki beline asılı anahtarlıktan lazım olan anahtarı çıkarıp asma kilide soktu. Ardından tek eliyle itince kapı gıcırdayarak açıldı. İçerisi karanlıktı, sağımdaki meşaleyi içeri tuttuğunda turuncu ateşlerin aydınlatmasıyla siyah taşlardan oluşan basamakları gördüm. Uzun, dik bir merdiven vardı önümüzde.

Üçümüzün yan yana yürüyebileceği kadar geniş olmadığı için ilk kel olan girdi içeri, ardından ben ve kumral muhafız da girdiğinde kapı arkamızdan kapandı.

Meşale olmasa kapkaranlıktı, tek bir ışık kaynağı bile yoktu. Duvarlar çamurdandı, sıva yapılmamış gibiydi. Basamaklar ıslaktı, bir yerden şıpır şıpır su damlası sesi duyuluyordu. Duyulan tek şey o değildi, kulağıma bir karga ötüşü doluyordu sanki. Rutubetli bir kokusu vardı, her soluğumda ciğerimi deşiyordu koku. Bundan dolayı burnumla nefes almayı bıraktım.

Kaygan merdivenden bir adım daha atacağım sıra ayakkabımın ve kelepçenin azizliğine uğradım, çok hafif kaydım lakin kolumdan tutan muhafız düşmeme engel oldu. "Dikkatli ol ucube."

Cevap vermedim, adımlarımı daha dikkatli attım.

Basamakları inmeyi bitirdiğimizde gözüme ilk çarpan siyah demirleri paslanmış parmaklıklar oldu. Burası gerçekten bir zindanı andırıyordu. Toprak tavandan sızan sular yerde küçük gölcükler oluşturmuştu. Hemen her noktadan rahatsız edici damlaların sesi duyuluyor, fare ciyaklamaları, yarasa ötüşleri de buna eşlik ediyordu.

O an ürperdim. Burada tek başıma duracak olmak beni az da olsa korkuttu. Etrafta kimse yoktu üstelik; tek kişilikti. Telaşlandım, dilimi dudaklarımda gezdirip yutkundum.

"Sara Halya haklıydı, ben zindan diye buna derim!" dedi kel olan. Sonra kolumdan çıktı ve parmaklıklara doğru yürüdü, beline asılı anahtarlıktan yeni bir anahtar çıkarıp demir parmaklıkların kilidini çözdü, tiz bir çığlığı andıran gıcırtıyla kapıyı açtı.

Kumral muhafız beni iterek ilerledi. Buraya geldiğim günden beri ilk defa ayaklarım onlara uymak istemedi, ilk defa bana yapılacak bir komut için itiraz etmek istedim.

Birlikte içeriye girdik. Dişlerim korkuyla birbirine çarptı. Tavanda asılı bir zincir bulunuyordu, zincirin tam altında duran muhafız ben yanına ulaştığımda, "Kaldır ellerini," dedi.

Bağırıp çığırmayı düşündüm fakat kimsenin sesimi duymayacağını biliyordum. Gücümü kullanıp burayı başlarına yıkmak istiyordum ama kolumu kaldıracak halim yoktu. Bileklerime takılı kelepçe güçlerimi nereye hapsetmişti onu bile bilmiyordum. Bu adamlar merhametsizdi, karanlıktan korktuğumu söylesem sadece alay ederlerdi. Önceden olsa, "Alaz sizi buna pişman eder," derdim ama belli ki Alaz da bu düşünceden hoşnut olacaktı.

"Sana diyorum."

İkinci uyarıyı aldığımda yeniden yutkunmayı denedim lakin kuruyan ağzımda ıslaklık namına bir şey kalmamıştı. Başka yolum yoktu, daha fazla kendimi küçük düşürmem mantıksızdı. Titreyen ellerimi yavaş yavaş yukarı kaldırdım, bileklerimi çapraz bir şekilde başımın üstünde birleştirdim. Pas tutan zincir bileklerime dolandı zehirli bir yılan gibi. Su damlarının sesi zindanın içinde daha çok duyuluyordu sanki. Arada bir üşütür cinsten yel esiyordu. Zinciri bağlayan muhafız geri çekildiğinde başıyla kumral olana işaret yaptı. Ona baktığımda makaranın yanında olduğunu gördüm. Makarayı çevirdi, tavanda asılı zincir gerildi ve ayaklarım yerden kesildi.

Ellerimden tavana asılmıştım ve halsiz bileklerimdi artık beni taşıyan. Acı veren bir pozisyondu; dudaklarımdan boğuk bir inilti yükseldi.

Zinciri gerdirmeyi başaran muhafız makaranın arkasından çıktı ve meşaleyle çıkışa doğru yürüdü. O an cılız bir sesle, "Meşaleyi de götürecek misiniz?" derken kekeledim.

Adam kapıyı açtı ancak çıkmadı. Eli parmaklıklı kapının üzerindeyken bana baktı. "Burası zifir güzelim," dedi. "Zifir."

Ardından kapı kapandı.

Hayır, demek istedim. *Çıkarın beni buradan*, diye bağırmak istedim. Hiçbirini yapamadım.

Kapı kapandı, adamlar yürümeye başladı. Işık uzaklaştı, ben karanlığa gömüldüm.

Derken tavandan enseme doğru sıcak bir sıvı aktı, saçlarımın arasından sırtıma inen sıvı tenimi yaktı, dudaklarımdan güçlü bir feryat yükseldi. Sanki ıslaktım ve ucu açık, elektrik yayan bir kablo tüm bedenimde geziniyordu. Çığlığım boğazımı tahriş etti ancak sıvı akmaya devam etti. Dişlerimi birbirine bastırdım, öyle sert yaptım ki bunu kırılacaklar sandım.

Biraz sonra kapının ardından yansıyan ışık huzmesiyle ağır ağır gözlerimi açtım, canımın acısı biraz hafiflemişti sanki o an. Vücudumda bir yerlerde hâlâ sızıyı hissediyordum ancak sıvının tenime değdiği ilk andaki acı yok olmuş gibiydi. Yarı açık gözlerimle dışarıya baktığımda birinin beni almak için geldiğini, ışığın bu yüzden yandığını düşündüm. Kuruyan dudaklarımı açarak, "Kimse yok mu?" diye seslendim, sesim beklediğimden daha güçlü çıksa da tahriş olan boğazım yüzünden öksürdüm. Sonra ekledim. "Kim var orada? Bana yardım edin! Çıkarın beni buradan!"

Herhangi bir yanıt gelmeden önce tavandan yüzüme bir şey düştü, irkilerek başımı salladım, gözlerimi kapatıp açtım. Ardından düşen şeyin ne olduğunu anlamak için yere baktım.

Düşen, kapkara, orta büyüklükte bir böcekti.

Tüylerim diken diken oldu. Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve yeniden ışığın geldiği yere baktım. "Bana yardım edin!" Sesim yankılandı. "Buradayım!"

Ne bir gölge görünüyor ne de sesime herhangi bir tepki geliyordu. Ayaklarımı salladım, bileklerimi zorlayarak zincirden kurtulmaya çalıştım fakat öyle güçlü bağlanmıştım ki bana mısın demiyordu. Tenime işlenen sızılarla gözlerimi kıstım, alt ve üst kirpiklerim birbirinden yeniden uzaklaştığında kapıdan içeri giren böcek sürüsünü gördüm. Bir tane değil, onlarca, hatta yüzlercesi geliyordu bana doğru.

Tek böcekten korkmazdım ancak böyle toplu görmek ve bana doğru geldiklerini bilmek kalbimi korkuyla hızlandırmıştı. Ayaklarımı

daha hızlı sallarken yeniden, "İmdat!" diye bağırdım. Bu defa tavandan üzerime yağmur gibi böcek yağmaya başladı. Saçlarıma yapışıyor, bluzumun içine giriyor, yüzümün her yerine, dudaklarıma değiyorlardı. Çığlıklarım büyüdü.

İçeriye giren böcekler her yere yayılıp zemini bir halı gibi kapladı. Duvarlar böceklerle boyandı, tavandan üzerime oluk oluk aktılar. Tüm bedenimi böcekler sarmıştı. Atmaya çalıştığım her çığlıkta ağzımın içine girdiler, burun deliklerim, kulaklarım onlar için yeni yollar oldu.

Çığlıklarım büyüdü, en sonunda tüm bedenim böceklere yem oldu. Sesim sessizliğe gömüldü...

Gözlerim usul usul aralandığında kulaklarıma tiz bir çınlama hâkimdi. Bedenim titriyordu. Zindan yeniden karanlığa bürünmüştü. Göz gözü görmüyordu, öyle ki kirpiklerim birbirine çarpıp durmasa uyandığımı bile anlayamazdım. Ayaklarım yere değmiyordu, zincirle sıkıca sarılan bileklerimde hissettiğim acı yoğundu, kollarımın üst tarafı ağrıyordu. Buna dayanamayıp kopacaklarını düşünüyordum. Saçlarım hem tavandan damlayan kokulu su damlaları hem de bedenime kasıtlı dökülen yakıcı iksir nedeniyle ıslaktı. Hareket etmek istiyordum, bir şekilde gücüme ulaşıp buradan kurtulmayı istiyordum fakat ayaklarımı sallayacak mecalim bile yoktu.

Çığlık atmayacaktım, yardım dilenmeyecektim. Ne olursa olsun beni çıkarmayacaklarını biliyordum, bu nedenle acı çektiğimi anlayıp bundan zevk alma hissini yaşatmayacaktım onlara.

Fakat canım çok acıyordu. Karanlık, bedenimi yutacak gibi hissediyordum. Hiçbir şeyi görmemekten hep korkmuştum, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Üşüyordum, gördüğüm böcekli sanrı nedeniyle kaşınıyordum ve içeriye dolan yel vakit geçtikçe daha güçlü sızmaya başlamıştı. Dişlerim sertçe birbirine çarpıyor, ağzımdan küçük iniltiler saçılmaya devam ediyordu.

Ne kadar zaman geçti bilmiyordum ama o yakıcı iksir bir kez daha döküldü başıma. Bu defa bağırmamak için ağzımı sıkı sıkı kapattım, içimde patladı çığlığım. Tüm bedenim irkildi. Önce benzin döküldü, sonra kibrit çakıldı sanki. Uzuvlarım görünmez alevler içindeydi. Ağzımdan kuduz köpekleri andıran sessiz hırıltılar çıkmasına mâni olamadım. Soluğum sıklaştı, can çekiştim.

Ve zindan ikinci kez aydınlandı.

Kulağımdaki çınlama yavaş yavaş yok oluyor.

Parmaklıkların ardında diz çöker vaziyette oturan üç beden görüyorum. Arkalarında yüzleri kapalı, siyah kıyafetli üç kişi ayakta bekliyor. Boğazım kuru ve rahatsız ediyor, öksürmek istiyorum ama sanki bunu yaparsam son nefesim de dışarı çıkacak. Öksüremeyecek kadar halsiz hissediyorum. Görüşümün netleşmesi için gözlerimi kırpıştırıyordum ama bu bile acıtıyor canımı. Birkaç saniye bekliyorum ve geçen zamanın ardından ilk sol taraftaki adam netleşiyor.

Babam.

O an yüreğim burada yeniden tek başıma kalmışım, karanlığa gömülmüşüm gibi dehşet içinde atıyor. "Baba," diyorum, sesim yankılanıyor. Babam, sesim ona ulaştığı halde başını kaldırıp bana bakmıyor. Göğsüm hızla inip kalkarken yanındakilere, Efser'e ve anneme bakıyorum; aynı şekilde duruyorlar, yüzleri yere eğik. Efser'in omuzlarının yükselip alçaldığını görüyorum; ağlıyor, kısık hıçkırıkları zindan koridorunda yankılanıyor. Onun ağlayışı benim ciğerimi yakıyor. "Efser!" diye bağırıyorum. Lakin o da başını kaldırıp bana bakamıyor.

Gözlerimi onlardan alıp arkalarına baktığımda anlıyorum sebebini: Yüzü kapalı muhafızlar tek elleriyle enselerinden tutuyor onları. Hareket etmelerine izin vermiyorlar.

Gözlerim sızlıyor, yaşlar anında birikiyor. "Bırakın onları!" diye bağırıyorum. "Ben buradayım! Beni alın, öldürün, ne isterseniz yapın! Bırakın onları!"

Kimse bana tepki vermiyor, olduğum yerden kurtulmak için çırpınıyorum, ellerimi ayaklarımı sallıyorum, gücümü bir şekilde açığa çıkarmak için çabalıyorum. Bileklerim demir zinciri zorladığım için artık sızlamakla kalmıyor, kanıyor. Ilık sıvı kollarıma doğru yakıcı bir etkiyle yayılıyor fakat umurumda değil. "Bırakın onları!" diye haykırıyorum, açtığım ağzıma tuzlu gözyaşlarım sızıyor, çatlayan dudaklarım tuz yüzünden sızlıyor. "Beni duymuyor musunuz? Beni alın! Ne olur!"

Kimsenin umurunda değilim.

Bu beni daha çok kanatıyor. Kendi ölümümü düşünmüyorum, hiç de düşünmedim, gözüm kapalı gidecektim o güne ama ailem planlarda yoktu. Benim yüzümden onlara bir şey olmasına dayanamazdım, çıldırırdım.

Ellerimi daha sağlam hareket ettiriyorum, bağlandığım yerde ağaca sarılı bir yaprak gibi sallanıyorum, düşmek için çıkacak fırtınayı bekliyorum ama ne bana destek olan bir yel ne de sesimi işiten herhangi bir canlı var.

Tahriş olan bileklerimden damlayan kanlar yüzüme akıyor, yine durmuyorum. Canla başla mücadele ediyorum.

Koridorun solundan duyulan ayak sesiyle çırpınışlarıma kısa süreli ara veriyorum. Birinin beni kurtarmak için geldiğini düşünüyorum, umudum hâlâ diri. Saniyeler sonra adım seslerine bir gölge eşlik ediyor. Hızlı soluklarımla kendiliğinden bağlandığım yerde sallanırken çatık kaşlarımla gelen kişiyi izliyorum.

Biraz sonra yan profilden yüzü görünüyor, hemen tanıyorum. Alaz'ın ablasının eşi. Mirza. Mirza Kalender. Anlık umudum ve rahatlama düşüncem Mirza'yı görmemle yok oluyor çünkü Mirza'nın lanetlileri öldürmekle görevli olduğunu biliyorum. Yeniden öfkeyle çırpınıyorum. "Mirza!" diye feryat ediyorum. "Bırak onları! Onlara zarar verirseniz sizi buna pişman ederim! Yemin ederim yaparım!"

Mirza sadece omzunun üzerinden bana bakıyor, ince dudakları zalim bir gülümsemeyle şekilleniyor. Fakat bir cevap verme zahmetine girmiyor, beni umursamadan tekrar aileme bakıyor, avcunun içini onlara doğru tutuyor ve muhafızlara, "Buyurun," işareti yapıyor.

O an her şeyin ağır çekimde ilerlediğini hissediyorum. Ailemin arkasında duran üç adam bellerinden üç koca kılıç çıkarıyor, kılıcın gümüşüne yansıyan ışık gözümü alıyor ve dudaklarımdan kulakları sağır edecek bir çığlık yükseliyor. Daha hızlı sallanıyorum, ağlıyorum, haykırıyorum.

Kimse beni duymuyor, görmüyor, acımıyor.

Kılıçların üçü de aynı anda hareketleniyor. Tüm feryatlarıma rağmen aynı anda, tek hamlede geçiriliyor ailemin boğazından keskin uçları. Koyu kırmızı kanları sıçrıyor ve yüzüm ailemin sıcak kanıyla boyanıyor. Bağıra bağıra ağlıyorum, ağzımı her açışımda kanlarının tadını alıyorum. Midem ağzıma geliyor, kan kusuyorum.

Ağzımdan akan salyalarla yeri izliyorum. Babamın, annemin ve kız kardeşimin yere düşen başlarındaki açık gözleriyle bakışıyorum. Gözlerimi bile kapatamıyorum.

Ve ışıklar yeniden sönüyor.

Artık korktuğum sadece karanlık değildi. Zihnimi esir alan halüsinasyonlar karanlıktan daha ürkütücüydü. Dilim damağım kurumuştu. Bileklerimden kanlar akıyordu. Saçlarım tamamen ıslanmıştı. Her noktası ayrı ayrı sızlayan vücudum ağacına güçlükle tutunan bir yaprak gibi sallanıyordu. Ağzım da bedenim gibi şiddetle titriyordu, çene kemiğim kırılacak gibiydi.

Ayaklarımın altından fareler geçiyordu, ciyaklamalarını duyuyordum. Yarasalar kulaklarımın tam yanından kanatlarını çırparak geçiyordu. Attığım çığlıklar boğazımı hırpalıyordu.

Ama bu karanlığın sonsuza dek sürmesini istiyordum. İksirin akıp beni o sanrılara sürüklemesini istemiyordum.

Fakat olmuyordu, ne zaman karanlığa gözlerimi açsam, beş dakikanın ardından tepemdeki oluktan o zehirli sıvı akıyor ve kâbusların sürüklediği acılara mahkûm oluyordum.

Hiçbiri sıradan değildi, hepsi bir öncekinden daha beter oluyordu. Ailemin ölümünü defalarca izlemiştim: Birinde başlarını kesiyorlar, birinde organlarını bana yedirmeye çalışıyorlar, birinde kanlarını içiriyorlardı.

Barın ve Mehsa'yı gördüm defalarca, benim yüzümden infaz ediliyorlardı ve hiçbirine mâni olamıyordum.

Defalarca haykırdım babamın, annemin, Efser'in, Mehsa'nın ve Barın'ın adını... Defalarca ölümlerine şahit oldum. Saatler sürdü bu, bitmedi. Zamanı unuttum, günler geçti belki... Hayatımın en acı verici anlarını yaşıyordum. Her ölüşümde diriliyor ve yeniden öldürülüyordum. Tüm geçirdiğim zamanlar boyunca birinin gelmesini istedim, kim olursa olsun fark etmezdi. Sadece o ürkütücü sanrılardan arınmak istiyordum. Kanayan ve artık derin, açık yaralara sahip olduğuna emin olduğum, her sürtünmede daha fazla acıyan bileklerim umurumda değildi, ailemin ölümüne şahit olmayı istemiyordum artık. Uyuyamıyordum, uyusam bile hissediyordum akıtılan iksiri ve zorla itiliyordu bilincim o çeşitli sanrılara.

Ailemden akan kanların zorla ağzıma döküldüğü bilmem kaçıncı kâbusun ardından çığlıklar atarak kendime geldiğimde boş midemin içindeki sıvısı boğazımdan ağzıma taşındı, kendimi tutacak

halim yoktu, asitli sıvı ağzımın kenarlarından üzerime aktı. Başımı taşıyamıyordum, çırpınamıyordum artık. Uyumayı diliyordum, canımın tam burada alınmasını istiyordum. Aldığım nefesler bedenimi diri tutmaya yetmiyordu, gözyaşlarım salyalarıma karışmıştı. Gözlerim yarı kapalıydı, açık tutmakta zorlanıyordum. Birazdan belki yüzüncü kez o iksirin akacağını ve acıyla haykırarak yeni bir kâbusa mihmandar olacağımı biliyordum.

İçinde bulunduğum kâbuslar zindanının kapısının ardında bırakılan alan yeniden ışıklandığında, artık iksire karşı duyarsız olduğumu düşündüm. Akmıştı fakat bu defa acısını hissedip çığlık atmadan dalmıştım bilincimin kirli oyunlarına. Bu defa senaryonun ne olacağını merak ediyordum. Daha fazla ailemin ölümüyle sınanmak istemiyordum. Gözlerimi kapatmak, sıkı sıkı yummak istiyordum lakin ona bile mecalim yoktu. Bu nasıl olurdu? Gözkapaklarım birbirine kavuşmuyordu.

Kesik kesik nefesler alıp veriyordum, arada sırada bileklerime sürterek kesiği daha da derinleştiren bilekliğin verdiği sızıyla inliyordum, akan kanlar bazen duruyor, sonra büyüyen yarayla akmaya devam ediyordu. Üzerim kendi kusmuğum, salyalarım, kanım ve terimle kaplıydı. İlk kez dayanıklı olduğum için üzülmüştüm, ilk kez gerçekten aciz bir insan olmayı istemiştim. Bilincimi kaybetmek için can atıyordum, bana yaşatılanlara daha fazla şahit olmayı istemiyordum. Burada daha fazla uyanık kalmak istemiyordum.

Kapının ardından adım sesleri duyuldu, gözlerim açıktı ancak görüşüm bulanıktı, neler olup bittiğini seçemiyordum. Sadece ışığın giderek daha belirginleştiğini seçiyordum. Işık değil, ateşti. Ve giderek bana yaklaşıyordu.

Yeni bir kâbus, diye hatırlattım kendime. *Yum gözlerini Efsun, sıkıca yum. İzleme.*

Ama yapamıyordum. Gözlerimi kapatamıyordum, koca bir uçurum vardı sanki alt ve üst kirpiklerimin arasında, bir türlü başarılı olamıyordum.

Ateş kapıya daha fazla yaklaştı, kapının ardında yeni bir bilinç oyununun dönmesini bekledim.

Fakat ilk kez bir ses duyar gibi oldum.

"Efsun!"

Bu sesi tanırdım, ölüm döşeğinde olsam yine tanırdım. Alaz olacaktı demek bu sefer zihnimin sergilediği korkunç gösterinin başrolü. Oysa içinde bu ismin geçtiği bir şey beni hiç korkutmazdı ki.

Birbirine çarpan metallerin şıkırtısını işittim, baygın bakışlarım oradaydı ancak ne olup bittiğini seçemiyordum. Kapı itildi ve açıldı. Meşaleyi tutan kişi koşar adımlarla içeri girdi. "Efsun," kelimesi doldu yeniden kulaklarıma.

Alaz bana, "Efsun," diyordu ve bu düş olmayacak kadar içten geliyordu kulağıma.

Yanıt olarak sadece halsiz bir ses çıkarabildim.

Gözlerimi kapatmak için çıldırıyordum, bunca yaşanandan sonra onun hayalinin bana iyi gelmesi akıl kârı değildi. Meşale duvara yerleştirildi ve Alaz'ın sesini taşıyan siluet bana yaklaştı. "Efsun," dedi bir kez daha, telaşlıydı. "Kahretsin," derken tısladı âdeta.

Öyle gerçekti ki adını sayıklamak istedim elimde olmadan. Beni buradan çıkarmasını söylemek istedim, gerçek olmasa bile ona sığınmak istedim. Dudaklarımı hareketlendirdim, adını söylemek için çabaladım fakat ne kadar başarılı olduğumu bilmiyorum.

"Buradayım," yanıtını duydum hayal meyal. Birkaç şey daha söylediyse de anlayamadım, kelimeler beynimin içinde birbirine giriyordu. Ne gerçek ne yalan ayırt edemiyordum lakin gerçek hissettiriyordu. Tam karşımdaydı, buğuluydu yüzü ama oydu. Biliyordum.

Kalbim o an aceleyle kanat çırptı, keşke gördüğüm tüm kâbuslar böyle başlasaydı.

Önce bileklerimde bir rahatlık, sonra belimi saran güçlü kollar hissettim. Kollarım serbest kalıp düştüğünde bunun hayal olamayacak kadar iyi hissettirdiğinin bilincindeydim. Kelepçe çözülmüş, bedenim bir başkası tarafından kucaklanmıştı. Başım beni taşıyan kişinin omzuna yaslandığında günlerdir burada soluduğum rutubet kokusunun aksine o tanıdık, güzel ağaçların özlerini taşıyan esans doldu burnuma, huzuru soludum sanki. *Ne güzel bir rüyaydı bu, ömrüm şimdi tam burada sonlanabilirdi.* Saniyeler içinde kalan tüm gücüm sömürüldü ve nihayetinde gözlerim kararıp kapandı.

☽

Varilok Büyücülük Sarayı'nın en genç prensesi unvanına sahip Ladin Şahzade, sarayın koridorlarından aceleyle giydiği elbisesinin kabarık eteklerini tutarak koşar adımlarla ilerlerken endişe ve telaşla doluydu. Abisinin bu saatte onu yanına, hem de şifa odalarından birine çağırması hiç hayra alamet değildi! Ters giden bir şeyler vardı ve genç kız bunun ne olduğu konusunda bir fikir yürütemiyordu.

Son zamanlarda ters giden o kadar çok şey vardı ki hangisiyle alakalı olduğunu seçmek güçtü. Zaten abisini de tanıyamıyordu artık, eskiden konuşmaktan zevk aldığı, diğerlerinden ayrı tuttuğu adam yoktu sanki karşısında. Diğerlerine benzemişti, hırsı da davranışları da... Değişmişti. Bir yıldır öyleydi.

Çağrıldığı odanın önüne ulaştığında düşüncelerini bir kenara itti, küt küt atan kalbiyle kapının iki kenarında bekleyen muhafızlara hiçbir şey söylemeden avcunu kapıya bastırdı ve iterek açıp içeri girer girmez hemen kapattı. Bordo renginin hâkimiyeti altında olan odada gözleri ilk olarak birkaç metre ötesindeki kahverengi ipek nevresim serili yatağa ilişti ve abisini görür görmez gözleri büyüdü.

Çok sevgili abisi yatağın kenarında oturuyordu, yüzünü göremediği, yorganın üzerindeki kişinin yanağına avcunu bastırmıştı ve gözleri Ladin içeri girmiş olmasına rağmen yatakta yatan kişinin üzerindeydi. Onu yatıştırmak için bir şeyler söylüyor gibiydi.

Sara Halya mıydı hasta olan?

O olmamasını umuyordu. Abisini o sinsi yılanla paylaşma düşüncesinden hiç hazzetmiyordu. Üstelik Efsan'dan sonra...

Ne güzel bir çiftti onlar. Ne kadar yakışıyorlardı. Abisinin ilk kez o güzel kızın yanında gerçekten güldüğünü görmüştü. Efsan yanındayken evren soyutlanıyordu sanki, abisi sadece onu görüyor gibiydi. Doğum gününde, kendisi hangi kılıkta geleceğini bildiği halde Efsan'ı başta tanıyamamışken abisi ilk bakışında anlamış sonrasında da gözlerini bembeyaz elbisesiyle herkesin içinde bir peri gibi parlayan kızdan bir an olsun ayıramamıştı. O günkü dansları, sonra aynı anda ortadan kayboluşları...

Ah, o gece kimbilir baş başa neler yapmışlardı...

Ladin bu ilişkinin mimarlarından biri olduğu, canından çok sevdiği abisi gerçek aşkı bulduğu için çok mutluydu. Fakat maalesef bu mutluluk çok kısa sürmüştü.

Artık abisinin yanında nişanlısı, Efsan'ın öleceği gün evleneceği

Sara Halya duruyordu. Hiç istemiyordu bu düğünü, hiç! Keşke Efsan'ı kurtarmanın bir yolu olsaydı. Keşke yalan olmasaydı abisinin o güzel hisleri...

Nasıl bu kadar güzel oynayabilmişti ki?

Resmen artık Sara'yla ilgileniyordu!

Sinirlendi. Abisinin içeri girdiğini fark etmediğini düşünerek, "Abi," diye seslendi yanına ilerlerken. Bir an olsun elini Sara Halya'nın yüzünden çekmesini sağlayabileceğini düşündü. "Ne oldu? Neden çağırdın beni gecenin bu vaktinde?"

Sonunda abisi ona çevirdi bakışlarını. Ladin abisinin Sara'yı izlerken böylesine dalıp gitmesine sinirlendi. *Ne bulduysa o kızda...* diye düşündü. Bu evlilik işini kabul etmesini hâlâ aklı hayali almıyordu. Elini kızın yüzünden çeken abisi yutkundu. "Efsan'la ilgilenmen gerekiyor Ladin," dedi bir çırpıda.

Genç kız yanlış duyup duymadığını anlamak istercesine durdu, gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. "Efsan mı?" diye sorarken kekeledi. Bakışları yatağın üzerindeki bedene kaydığında yüzünün çeşitli yerlerinde eziklerin ve kurumuş kan lekelerinin bulunduğu kan ter içindeki esmer kızı gördü. Yeniden gözlerini kırpıştırdı, az önce yüreğini esir alan telaş büyüdü. "Efsan!" diye bağırdı. "Oh mio Dio!" dedi endişeyle. "Ne olmuş güzel yüzüne öyle?"

Yatağın başucuna ulaştığında Efsan'ı daha yakından inceledi: Genç kız sırılsıklamdı, titriyor, göğsü can çekişiyormuş gibi hızla yükselip iniyordu. Alnından boncuk boncuk terler akıyordu, siyah trikosu rengine rağmen kan lekelerini gölgeleyememişti. Bilekleri... Güzel bilekleri açık yaralarla deşilmişti, kanlar her yerdeydi. Sevgili abisinin eliyse kızın yüzündeydi, terle nemlenen saç tellerini geriye atıyor, sakinleşmesi için bir şeyler fısıldıyordu.

Endişeyle dolan kalbi hızını artırdı. "Abi, bu kızın hali ne?"

Tedirgin bakışları yeniden abisine yöneldiğinde hâlâ Efsan'a bakan abisinin kendini sıktığını fark etti. Öfkelendiğinde ve öfkesini dizginlemek zorunda kaldığında hep bunu yapardı, dişlerini sıkardı.

Derin bir nefes aldı genç adam, ardından bir solukta, "İksir dolabından Zagmeus panzehrini getirir misin?" dedi. Güçbela konuşuyordu.

Zagmeus'u duyunca genç kızın gözleri büyüdü, bedenini daha büyük

bir endişe kapladı. Bu iksirin bir çeşit işkence aracı olduğunu biliyordu, üstelik en tehlikeli zindanlardan biri olan Zifir'de kullanılırdı. Aklına gelen düşünceler tüm bedenini ve ruhunu sarsarken Efsan'ın bedeninde yaralar açan iksirin daha fazla ona acı vermesine izin vermemek adına hemen yatağın solundaki iksir dolabına ilerledi. Soracağı çok şey vardı ancak önce Efsan'ı iyileştirmeleri gerekiyordu.

Telaş içinde dolabın kapağını açtı, içerisinde rengârenk sıvılar bulunan onlarca şişeyi gözleriyle taradı, adlarını okudu. Ancak endişe anında yapacakları hep karışırdı, neredeydi bu panzehir?

Efsan'ın boğuk inlemesi kulaklarına dolduğunda abisi, "Çabuk ol!" diye bağırdı. Eli ayağına dolaşan Ladin o sıra dokunduğu şişelerden birini neredeyse düşürecekti. "Sağ altta olması gerekiyor, kapağın kenarında adı yazıyor."

İşittiği bu yeni bilgiyle bakışları hemen sağ alta indi. Sonunda gördüğü, içerisinde şeffaf sıvının olduğu iksiri, bakır kabı ve beziyle birlikte çıkardı. Dolabın kapağını ayağıyla kapattı, yatağın hemen yanındaki komodinin üzerine bıraktı kutuyu, titreyen elleriyle iksirin kapağını açtı ve hemen kaba boşalttı. Oyalanmadan kabı alarak doğruldu ve çabucak yanlarına gitti. Bezi iksir dolu kaba batırdı, yavaşça sıktı. Abisi elini geri çekip bezi alacağı sıra Efsan acıyla inleyerek elini daha sıkı tuttu ve onu bırakmasına izin vermedi. Alaz bu tepki karşısında başını ona doğru eğip, "Tamam," diye mırıldandı. "Buradayım."

İşittiği bir yeni iniltiyle kafasını sallayıp dikkatini topladı ve bezi nazikçe yaralara sürmeye başladı. Bez tenine her değişinde zavallı Efsan'ın bedeni yataktan kalkıyor, acı dolu çığlıkları odayı dolduruyordu. Canının çok yandığı belliydi. Ladin neredeyse bu acı yüzünden ağlayacaktı. Bir de rüya görüyor olmalıydı ki sürekli ailesini sayıklıyordu. Anne, baba ve Efser kelimeleri dilinden düşmüyordu. Bazen belli belirsiz "Alaz" dediği de oluyordu ve o an Ladin'in gözleri yaşlarla doluyordu.

Genç kadının bilekleri sarılmış, bedeninde Zagmeus'un değdiği her yer panzehirle temizlenmişti ve bu biraz daha sakinleşmesini sağlamıştı. Artık bedeni şiddetle titremiyordu, sayıklamalarıysa azalmıştı. Alaz Şahzade'nin elini tutarak yatışıyordu sanki, ancak o şekilde uykuya dalabilmişti tamamen. Morali oldukça bozulan Ladin bezi artık içinde hiç sıvı kalma-

yan kabın içerisine koydu. Malzemeleri tekrar komodinin üzerine bıraktı. Loş oda artık daha sessizdi, içindeki huzursuzlukla bir nefes çekti ve düşürdüğü omuzlarıyla abisine baktı. "Efsan'a ne oldu abi?"

Alaz'ın kapkara gözleri Efsan'dan ayrılıp kız kardeşine döndü. İç çektikten sonra. "Onu Zifir'e atmışlar," dedi güçlükle.

Tahmin etmiş olmasına rağmen, "Ne?" diye bağırdı Ladin. Bağırdı çünkü Zifir'in nasıl bir yer olduğunu biliyordu, oraya en azılı suçlular atılırdı, delirmeden yahut ölmeden, kendini parçalamadan kurtulanların sayısı bir elin parmağını geçmezdi. Böyle bir şey nasıl, kim tarafından yapılırdı? Aklı, hayali almıyordu. "Nasıl oldu? Kim göndermiş onu Zifir'e?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yoksa sen..."

"Saçmalama," diye susturdu Alaz birden onu. "Ben sarayda değildim, kim olduğunu henüz öğrenmedim, birazdan öğreneceğim."

Ladin biraz rahatlasa da tam olarak yatışmış sayılmazdı. Güzelliğine gölge düşürülen kızcağızı izlerken kaşlarının hüzünle yukarı kalktı. "Zavallı Efsan, ne hallere düştü..." Abisine baktı bir anlık öfkeyle, kaşlarını çattı. "Zifir'e kim attırdıysa attırdı. Bu kızın yaşadığı her şeyde senin de payın var, biliyorsun değil mi?"

Alaz Şahzade yeniden yaralı kızı izledi, bunca zamandır bu anı bekliyormuş gibiydi. Öyle içten bakıyordu ki Ladin bir an abisinin hâlâ onu sevdiğini düşündü. Her ne kadar başından beri tüm ilişkiyi "yalan" gibi gösterse de simsiyah gözlerinde Efsan'ın yansıması olduğu zamanlarda ifadesi gözle görülür şekilde değişiyordu. Öfkeliydi, evet ama bu öfkesi Efsan'a değil, onu bu hale getirenlere karşıydı. Bedeni hırsla kasılırken eşini izleyen bakışları bir parça hüzün ve pişmanlık taşıyordu.

"Onunla ilgilen Ladin," dedi sorusunu cevaplamak yerine. "Yanında dur, canını acıtma."

"Hizmetlilerden birilerini çağırayım," dedi Ladin hemen. "Yardımları dokunur. Şifalı iksirlerle uğraşan birkaçını da biliyorum. Dinlendirici bir ilaç hazırlatabiliriz."

"Hayır," diye araya girdi Alaz kestirip atarcasına. "Onu bir daha kimsenin eline bırakmak istemiyorum."

Ladin afalladı, anlık bir duraksama yaşadı. Duyduğu cümlenin ne anlama geldiğini sorgulamaya çalıştı ancak kafası allak bullak olmuştu. Çenesi sol omzuna doğru yükselirken, "Birkaç gün sonra öldüreceğin

biri için fazla endişeli davranmıyor musun?" diye sordu.

Alaz tek elinde tuttuğu bezi Efsan'ın sol yanağından yavaşça çekti. Bunu yaparken başparmağını kızın tenine sürttüğü Ladin'in gözlerinden kaçmamıştı. Bezi yatağın kendi tarafındaki komodinin üzerine bıraktıktan sonra tekrar ona döndü abisi. "Öleceği güne kadar eşim."

Genç kız bu cevabı beklemiyordu. Alaylı bir edayla neferlenir gibi güldü. "*Kendi ellerinle öldüreceğin* eşin."

"Neyse ne," diye tersledi kız kardeşini. "Onu öldürecek olmam. Öldürülmeden önce işkence çekmesine göz yumacağım anlamına gelmez."

"Ona en büyük işkenceyi sen yapıyorsun. farkında mısın?" diye çıkıştı Ladin. "Aşkına nasıl zarar verdiğinin... Onu nasıl eritiğinin... Haline bak, zayıflamış, bir deri bir kemik kalmış. Bunların hepsinin nedeni sensin. Ne için? Kahrolası bir krallık, unvan uğruna... Abi, pişman olacaksın, farkında değil misin?"

"Ladin, seni buraya kafamı üütüle diye çağırmadım. Efsan'a yardım edeceksen dur, etmeyeceksen başkasını bulacağım."

Duvar, duvar, duvar.

Abisi öyle kalın duvarlar örmüştü ki hislerinin üzerine. Ladin o duvarlara çarpmaktan, gerçek hislerini ortaya çıkaramamaktan yorulmuştu. İnanmak istemiyordu böyle bir değişim geçirdiğine. sırf krallık uğruna sevdiği kadını öldüreceğine...

Eh, belki de kendisi çok romantik düşünüyordu. Efsan'ı sadece krallık için öldürmeyecekti ki, ortada yok edilmesi gereken bir lanet vardı ve Efsan maalesef bu lanetin ortasındaydı. Tüm evrenin hayatı geleceği sözkonusuydu.

Boş yere abisinin üstüne gidiyordu belki de. Onun ne zorlu bir sınavdan geçtiğinin farkında değil miydi? Bir yanda lanet, öbür yanda sevdiği kadın vardı. Duygularıyla değil, mantığıyla hareket etmeliydi. zaten abisinin duygularıyla davranmasına hiçbir zaman müsaade edilmemişti.

"Pekâlâ, ben ilgilenirim," dedi pes eder gibi. "Sen *eşine* bunu yapanı ortaya çıkar ve hesabını sor."

Alaz Şahzade başıyla onaylamakla yetindi sadece, göz ucuyla son kez dudaklarından acı inilitiler dökülen, başı yavaş yavaş bir sağa bir sola hareket eden Efsan'a baktı. Biraz daha baksa hiç kalkamayacak

gibiydi, bu yüzden çevirdi kafasını ve bir hışımla ayağa kalktı.

"Kâbus görecek gibi olursa elini tut, yanında olduğunu fısılda."

Ladin içten içe abisinin Efsan'ı düşündüğüne sevinirken başıyla onayladı. Alaz da başını eğdikten sonra genç kız yatağın kenarına oturdu ve açılan yorganı sadece iç çamaşırlarıyla kalan kızın üzerine dikkatle örttü. Abisi çıkar çıkmaz kızın üstündeki fazlalıkları çıkarmalı, ona daha rahat edeceği bir gecelik giydirmeliydi. Bunu biricik yardımcısı Yeda'nın yardımıyla da yapabilirdi.

Mutsuz ifadesiyle Efsan'ın bitkin yüzünü incelerken dudaklarını büktü. Ah, keşke durumlar böyle olmasaydı. Keşke Efsan bir lanetin parçası değil de sıradan bir büyücü kızı olsaydı, işte o zaman bu iki âşığın önünde kimse duramazdı. Ne güzel bir çift olurlardı, nasıl tamamlardı birbirlerini! Abisi güzel bir aşkı, mutlu bir evliliği hak ediyordu. Fakat artık güzel bir geleceğe sahip olabileceğini düşünmüyordu. Sara Halva'nın abisine vereceği tek şey doğuracağı vârisler olurdu.

Bundan sonra abisini hiçbir zaman mutlu görememe düşüncesinin ağırlığı altında ezildi.

Neden böyle olmak zorundaydı? Neden güzel giden şeyler hep bir kasvetle gölgelenirdi?

Buna ömrü boyunca bir yanıt bulamayacaktı muhtemelen.

Abisi son bir şey söylemeden arkasını döndüğünde Ladin de aklındaki düşüncelerden uzaklaştı. Efsan'ın yaralı, boncuk boncuk terleyen suratına bakarken hüzünle buruşturdu yüzünü. Burnu da kanamıştı, alnından yanaklarına doğru Zagmeus iksirinin akarken bıraktığı kırmızı izler vardı. Zavallı kız, kimbilir nasıl kâbuslar görmüştü.

Hüzünle Efsan'ı izlerken işittiği tıkırtıyla kafasını soluna çevirdi. Abisi henüz odadan çıkmış değildi fakat yolu yarılamıştı. Kapı sesini o da duymuş olacaktı ki duraksayıp, "Gir," diye seslendi.

Ladin'in meraklı bakışları altında açıldı kapı, hemen sonrasında hizmetlisi Yeda içeri girdi. Kapıyı kapatır kapatmaz başını önüne eğdi. "Rahatsız ediyorum efendim," dedi her zamanki utangaç tavrıyla.

"Yeda," diyerek Alaz'dan önce davrandı Ladin, gecenin bu vaktinde bu kızın uyanık olmasını beklemiyordu. Üstelik buraya gelmesi de hiç hayra alamet değildi. "Bir sorun mu var?"

Yeda kafasını sağ omzuna doğru yavaşça hareket ettirdi. Dilinin

ucunda saklı bir şeyler olduğu belliydi, Ladin onu iyi tanırdı. Buğday tenli kızın yüzü kıpkırmızı olmuştu, ince dudakları titriyordu. Gözleri yataktaki Efsan'ın üzerine değdiğinde acıyla yüzünü buruşturdu, hüzünle başını eğdi. "Efendim, izniniz olursa size bir şey söylemem gerekiyor yoksa içim rahat etmeyecek."

"Söyle Yeda." Yanıt Alaz'dan gelmişti.

Yeda derin bir nefes aldı, korku dolu gözlerini yukarı kaldırıp Ladin'e baktı. "Ben..." dedi, sesi titriyordu. "Verdiğiniz emire uyarak Bayan Efsan'a yemek götürmüştüm, zindana..." Ladin o an oturduğu yerde biraz kıpırdandı, bu gerçeği abisinin ya da sarayın diğer üyelerinin öğrenmesini istemiyordu. Çekingen bakışları durumu öğrenen abisine ilişti, Alaz'da henüz olumsuz herhangi bir tepki görmeyince rahatladı. Bu sırada Yeda konuşmayı sürdürdü. "Bayan Efsan'a onu neden öldürmediğinizi, neyin beklendiğini ve arkadaşları Barın ve Mehsa'nın durumlarını anlattım, bunun karşılığında yemek yemeyi kabul etti... Ama..."

"Ama?" dedi Alaz hemen buz gibi ses tonuyla.

Kız can çekişiyor gibiydi, dilinin ucunda saklı olan her neyse hem söylemek istiyor hem de buna cesaret edemiyordu. Yutkundu, derin bir nefes aldı. "O an içeriye giren Sara Halya buna mâni oldu," dedi tek nefeste.

Ladin'in gözleri kocaman açıldı, oturduğu yerden öfkeyle doğruldu. Alaz'ın suratını göremiyordu ama onun da daha da soğuyan sesiyle, "Sara mı?" diye sorduğunu duydu.

"Evet efendim, yemek yedirmeme izin vermedi. Beni kovdu, korkudan kimseye söylemedim ancak şimdi bu zindan haberini duyunca çok kötü hissettim. Ben Bayan Efsan'ı Zifir'e attıranın Sara Halya olduğunu düşünüyorum."

"Yeda emin misin?" diye sordu Ladin. Sara'ya olan siniri büyüdükçe büyümüştü, zaten kızdan nefret etmeye yer arıyordu, bu sayede iyice tiksinmişti fakat yok yere de suçlamayı istemezdi. Bu yüzden doğrulamak adına ekledi. "Bu çok büyük bir suçlama."

Yeda iç içe geçirdiği ellerini sıkıntıyla ovuşturdu. "Tahminim o yönde. Fakat muhafızlar sizin izniniz olmadan kendi başlarına böyle bir şeye kalkışamazlar."

Doğruydu, üstelik Efsan'ı kurtaran Alaz olduğuna göre geriye başka

bir seçenek kalmıyordu. Kral yahut kraliçe Alaz'ın sözünü çiğnemez, böyle bir şeye kalkışmazdı. Çünkü ne olursa olsun, kurallar gereği Efsan, Alaz'ın eşiydi, ona yapılan saygısızlık Alaz'a yapılmış sayılırdı. Kral ve kraliçe oğullarını bu duruma düşürmezdi.

Ladin içten içe Sara'ya daha fazla nefret duydu. Karşısına çıksa bir kaşık suda boğardı şimdi. Üstelik bu kötü kadın birkaç hafta içinde çok sevgili abisinin karısı olup aileye dahil olacaktı. Çıldırmamak işten değildi!

Meraklı gözleri yeniden Alaz'a ilişti tepkisini ölçmek için fakat Alaz son kez yüzünü görmelerine izin vermeden, "Efsan'ın yanından ayrılma," diye uyardı kız kardeşini sert sesiyle ve kalan yolu her atışında yeri oynatan üç büyük adımda bitirip muhtemelen Sara'ya hesap sormak adına bir hışımla odadan çıktı.

☽

Sara Halya uzun süredir çektiği en rahat uykunun derinliklerindeydi. Gerçi Efsan denen kız bir anda ortadan kaybolduğundan ve Alaz'la evleneceği kesinleştiğinden beri öyleydi. İtiraf etmeliydi, bir an için gerçekten Alaz'ı kaybettiğini, gözü kara adamın ne olursa olsun o sıradan kızla evleneceğini düşünmüştü... Fakat buna izin vermezdi, kendini bildi bileli bunun hayalini kuruyordu.

Kraliçe olmak için yanıp tutuşuyordu.

O onca yıl kendini buna hazırlamıştı ve hiç hesapta yokken ortaya çıkan alelade birinin hayallerini ele geçirmesine izin verir miydi?

Elbette vermezdi, vermemişti, vermeyecekti.

Alaz Şahzade'nin evleneceği kadın yalnızca Sara Halya olmalıydı. Evlenip ilk vârislerini doğurduktan sonra istediğini yapabilirdi Alaz. Zaten bir kere onunla birlikte olsa, gözünün başkasını görmeyeceğini de biliyordu. Erkeklerin aklından güç çıkan bir kadındı Sara, kendine güveni çoktu. Alaz'ı bunca zaman ele geçiremeyişinin tek sebebiyse onun da en az Sara kadar kendine olan güveniydi. Fakat Sara bir gün onun tüm hislerini ele geçireceğinden emindi.

Hislerine sahip olmasa da olurdu artık, ne de olsa kraliçesi olacaktı. Alaz Şahzade'ye yakışır bir kraliçe olacaktı.

Sara Şahzade...

Bu soyadını almak için deliriyordu.

Kalan şeylerin ne önemi vardı ki?

Huşu içinde yattığı yatakta kurduğu güzel düşlerle döndü soluna, dudaklarından keyif dolu uykulu mırıltılar dökülüyordu.

Derken odasının kapısının büyük bir gürültü çıkararak çarpmasıyla yerinde sıçradı, gözleri hemen kocaman açıldı, kalbi korkuyla atarken ilk birkaç saniye hiçbir şey yapamadan gözlerini kırpıştırdı. Zihni yerine oturduğunda kulağına dolan adım sesleriyle başını sağına çevirdi ve bu saatte odasına bu şekilde girmeye cüret edenin kim olduğuna baktı.

Sadece yatağının iki yanındaki abajurların ışığının aydınlattığı odasında kendisine doğru gelen uzun boylu, yapılı vücudu seçince kalbi pır pır atmaya başladı. Heyecanla, "Alaz," dedi, rüyada olup olmadığını anlamak için birkaç kez üst üste gözlerini kırpıştırdı.

Gerçekten oydu, kendi ayaklarıyla yanına geliyordu. Gerçekle yüzleşen Sara üzerindeki dekolteli, mini geceliğinin görülmesinden zerre rahatsızlık duymadan ayağa fırladı. Uykusu anında kaybolmuştu, içine dolan coşku dudaklarında bir gülümseme peyda etmek için can atıyordu. *Gecenin bir vakti Alaz Şahzade, müstakbel eşi, odasına gelmişti.* Nihayet istediği oluyordu!

Şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışıp, altdudağını dişleyerek sakinleşmeyi denedi. "Ne işin var gece vakti... odamda?"

Önce bir cevap alamadı. O yaklaştıkça Sara, adamın yüzündeki gerginliği fark etti. Öfkeli duruyordu. Bir şeyler moralini bozmuş olacaktı, belli ki buraya stres atmak için gelmişti. İyice heyecanlandı, çaktırmadan elini yukarı kaldırıp saçlarını düzeltti. Karşısına geçene kadar konuşmadı.

En nihayetinde Alaz, birkaç adım ilerisinde durdu, sıkıca kapattığı dudaklarını aralayıp, "Efsan'ın Zifir'e atılması emrini sen mi verdin?" diye sordu kılıçtan daha keskin sesiyle.

Sara afalladı. Bu soruyu beklemiyordu. Muhafızlarla konuşmuştu, o kuş beyinlilerin bir şey yumurtlamaları imkânsızdı. Nereden öğrenmişti?

Kendine gel Sara, diye uyardı içten içe kendini. Elinde bir kanıt olamazdı. Belki de sadece duymuş ve yem atmıştı, oltaya düşmesini bekliyordu. Bozuntuya vermemeli, ne söylediğini anlamıyor gibi yap-

malıydı.

"Affedersin hayatım," dedi kaşlarını gözlerinin üzerine indirerek. "Zifir mi? Ben mi?" Gözlerini dehşete düşmüş gibi açtı. "Daha neler! Gecenin bir vakti odama bunu sormak için geldiğini söyleme bana rica ederim."

Alaz sakinleşmiş, rahatlamış yahut inanmış görünmüyordu. Bu Sara'nın da içten içe biraz gerilmesine neden oldu fakat usta bir oyuncuydu, hislerini perdelemesini iyi bilirdi.

"Neden Efsan'ı ziyaret ettin Sara?" Sara tam dudaklarını açıp bunu da yalanlayacakken Alaz ekledi. "Sakın yalanlamaya kalkışma, ispatım var."

Eli ayağına dolaştı, kalbinin atışları biraz daha hızlandı genç kadının. Sarsılan ifadesini belli etmemeye çalışarak bu çok doğal bir şeymiş gibi omuz silkti. "Tamamen saf, iyi niyetli duygularımla ziyaret ettim onu. Ne kadar lanetli olarak anılırsa anılsın birbirimizi tanıyorduk sonuçta. Konuşmak istedim ama beni pek de hoş karşılamadı," derken nasıl yaptıysa, sahte gözyaşlarıyla doldurdu gözlerini. "Üzerime saldırdı, oradaki herkes şahit!"

"Üzerine mi saldırdı?" Dudakları buz gibi bir gülümsemeyle iki yana açıldı Alaz Şahzade'nin. Bu gülümseme değil, karşısındaki kişiyi öldürmeye yeminli katilin kullandığı bir dudak hareketlenmesiydi âdeta. "O kız günlerdir aç, ayağa kalkacak hali yok! Ne saldırmasından bahsediyorsun?"

"Bedeni sağlam olmayabilir ama dili zerre zarar görmemiş, inan bana. Sana, bana, krallığımıza ağza alınmayacak laflar etti."

"Ve sen de onu bu yüzden Zifir'e attırdın, öyle mi?"

Sara yeniden afalladı, kendini çapraz sorguda hissediyordu, yanlış bir şey söyleyecek diye ödü kopuyordu. Hemen toparlandı. "Ben öyle bir şey yapmadım!"

"Neden sana inanamıyorum Sara?" dedi Alaz, genç kızın canını acıtmak ister gibi. "Neden ağzından saçılan hiçbir söz samimi gelmiyor? Neden bu kadar sahtesin? Her şeyin bir oyun sanki, davranışların, bakışın, sesin... Baştan aşağı yapaysın!"

"Alaz..." derken ilk kez kekeledi Sara. Elini kaldırıp yüzüne dokunmak istedi ama genç adam başını geriye çekerek buna mâni oldu. "Neler söylediğinin farkında mısın? Bir lanetli için gece gece hiç hoş

olmayan bir tavırla odama girdin, beni uyandırdın ve şehrin, hatta evrenin karanlığının sebebi olan o ucube için bana ağza alınmayacak laflar ediyorsun. Sarhoş musun yoksa aklını mı kaçırdın?"

"Ne sarhoşum ne de aklımı kaçırdım!" diye bağırdı Alaz ve en nihayetinde genç kadının ne olduğunu anlamasına fırsat vermeden kolunu tuttu. Sara o keskin, alev saçan bakışlardan öyle ürktü ki nefesini tuttu, gözlerini dahi kırpıştıramadı.

Alaz'sa onun bu korkmuş haline hiç acır gibi durmuyordu. Kaşlarını çattı, tüm öfkesiyle dudaklarından zehir saçıyormuşçasına çıktı söyleyecekleri dudaklarından. "Bunu bir daha sakın aklından çıkarma. Ne olursa olsun Efsan şu an benim eşim. Ona karşı yaptığın her hamleyi bana yapılmış sayarım."

Sara'nın kaşları kalktı. Hayatı boyunca biri yüzünden ağlamak istememişti hiç fakat şimdi hırsından hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu. Kendini kurtarmak için yeni bir şeyler gevelemeyi istedi. "Ben..."

Fakat Alaz bir şeyler söylemesine fırsat vermeden onu tekrar uyardı. "Bir daha Efsan'a bulaştığını görürsem, değil benimle evlenmek, saraya adım dahi atamazsın. Yemin ederim Sara, seni yüzüstü bırakırım. Ne alacağım unvan ne de krallık umurumda olur."

Sara ne dudaklarını aralayabildi ne de herhangi bir tepki verebildi. Genç adam ondan gelecek bir tepkiyi de beklemedi zaten, söylediklerini idrak ettiğini düşününce tehdit dolu son bakışını attı ve elini kolundan çekip sarsılan Sara'yla arasındaki yakınlığı bozdu. Attığı hızlı ve öfkeli adımlarla saniyeler içinde genç kadını tüm hayal kırıklığıyla odada yalnız bıraktı.

☽

Gözlerim ağır ağır açılmaya çalışırken bedenim yüzeyi sivri uçlu çivilerle döşenmiş bir yatakta uzanıyormuşum gibi sızlıyordu. Kalbim dehşetle çarpıyor, soluklarım ciğerime değmek için can atıyordu fakat onlara izin vermeyen bir şey vardı. Karanlıktı, beni içine çekmek isteyen kasvet büyüdükçe büyüyordu. Korkunç bir uğultu ekleniyordu bu kasvete ve ben ona kapılmak istemiyordum. Karanlığın beni yutmasını istemiyordum, gözlerimi açmak için sonsuz bir mücadele gösteriyordum. Âdeta can çekişiyordum.

"Sakin ol, geçti..."

Kulağımın derinlerine yayılan bir fısıltı... Gerçek mi yoksa zehrin bir oyunu mu anlamak güçtü.

Zorlandım, beynim sarsıldı.

Nihayetinde gözlerimin aniden açılmasıyla ciğerlerime güçlü bir nefesin hücum etmesi bir oldu. Kalbim hızla göğsüme çarparken göğüskafesim saniyede bir kalkıp iniyordu. Dışarıdaki havayı ağzım günlerce aç kalmış bir insan gibi içine çekiyor, soluklar soluk borumda yoğun bir trafik oluşturuyordu.

Anlık bir hafıza kaybı yaşıyor olmalıydım, nerede olduğum ve neden orada bulunduğum konusunda hiçbir fikrim yoktu. Gözlerimi kıstım, altın rengi sarmaşığa benzer işlemelerle süslenmiş kubbeli tavan netleşti, kristal taşlarla çevrili sarkıt avizenin loş ışığı gözlerimi aldı.

Saray...

Nerede olduğumu anlamak sonunda zihnimin çalışmasına vesile oldu. Zindan, Sara Halya, Zifir ve tüm o korku dolu anlar aklımda canlanınca, "Ailem!" diye bağırdım. Bunu yaparken ciğerime iğneler battı sanki, aldırış etmedim ve bir anda nasıl, neden böyle bir odada olduğumu anlamak adına başımı soluma çevirdim.

Ve hiç beklemediğim kişiyle karşılaştım.

Alaz'la.

Yatağın sağ tarafında kalan boşlukta oturuyordu. Gözleri sadece bana odaklanmıştı. O an, aslında uyanamadığımı ve saçma sapan bir sanrının içinde hapsolduğumu düşündüm. Hâlâ eskisi gibi mutlu ve sorunsuz olduğumuz, tozpembe bir rüyanın içinde olduğumu sandım. Yanımda oturduğunu ve gerçekten kara gözleriyle bana dünyanın en huzur verici şeyiymişim gibi baktığını...

Nabzım hızlandı.

Uyku sersemiydim yahut hâlâ uyuyordum, ablak ablak ona bakıp ne derece bir hayal olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Ta ki o kalın dudaklarını aralayıp, "İyi misin?" diye sorana dek.

Sesi bende bir tokat etkisi oluşturdu, gözlerimi kırpıştırdım ve bir anda gerçeğe döndüm. Elimin üzerindeki elinin sıcaklığını hissettim, bir anlığına yitirdiğim tüm hislerim yeniden beni buldu, öfke bedenime ve ruhuma nüksetti.

Elimin üzerindeki eline baktım, kan beynime sıçradı, kaşlarımı çattım. Bir hışımla elimi elinden çekerek, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım. Oldukça yabancısı olduğum gösterişli odayı gelişigüzel süzerken yattığım yatakta doğruldum, yorgan üzerimden düştüğünde üzerimdeki oldukça ince, varla yok arası beyaz tülden geceliği gördüm. Neredeyse vücudumun tüm hatlarını gösteriyordu. Alaz'ın bakışlarının da benim gibi gövdeme indiğini fark ettiğimde yorganı hemen tekrar üstüme çekip iki elimle sıkıca tutarak ondan birkaç adım sola kaydım.

"Bu kıyafet de neyin nesi? Neresi burası? Yeni işkence odanız mı?"

"Sessiz ol, odadakileri uyandıracaksın."

Uyarısıyla birlikte kulak kesildiğim nefes sesleriyle karşıma baktım, yatağın ayak ucu tarafındaki başlıkları altından gibi duran saten kumaşlı ikili koltuklarda yatan bedenleri gördüm. Örttükleri yorgan nedeniyle yüzlerini seçemiyordum ama buradan bile parlak ve canlı görünen saçlarından anladığım kadarıyla iki kızdı.

Çok hafif sakinleşsem de öfkem dinmedi, yeniden Alaz'a bakıp, "Burası neresi dedim!" Bedenimde hissettiğim acılar zaman geçtikçe yok olmuştu, dinç hissediyordum. Bir an sonra Zifir'de gördüklerim aklıma geldi, terlediğimi hissettim. "Ailem," derken kekeledim. "Ailem nerede? Ne yaptınız onlara?"

"Sakinleş Efsan, ailene bir şey olduğu yok. Zifir'de kâbus gördün muhtemelen."

Titriyordum, ellerim de tüm vücudum gibi buz kesmişti. Bunu tahmin ediyordum ancak yine de sormak istemiştim. Bu konuda bariz bir rahatlama hissetsem de tam olarak sakinleşmiş değildim. "Nasıl çıktım ben oradan? Neden buradayım? Sen..." dedim tiksinir gibi. "Sen neden buradasın?" Tuttuğu elimi yumruk yaptım. "Neden elimi tutuyordun?"

"Seni oradan ben çıkardım çünkü Zifir'e atılma emrini veren ben değildim. Burası sarayın odalarından biri, birkaç gündür burada uyuyorsun. Endişelenme, artık zindanda kalmayacaksın. Elini tutuyordum çünkü kâbus görüyordun," derken o ketum sesinde çok hafif bir yumuşama belirir gibi oldu. "Sana dokunduğumda kâbusların dinerdi."

Ve yine dinmişti.

Bu cümle, onda eski Alaz'ı, bir yalandan ibaret olan *Alaz'ımı*, kalbimin ilk ve tek prensini yeniden görmüşüm gibi hissettirdi. Kısa bir an aptal kalbim yeniden onun sözlerinin etkisiyle tutuldu.

Gözlerim sızladı ancak çabuk toparlandım. Ne gözlerimin yaşla dolmasına ne de dudağımın seğirmesine izin verdim. Kaşlarımı daha çok çattım, çenemi yukarı kaldırdım. "Öyle sanırdım. Meğer ben kâbuslardan sıyrıldığımı zannederken en büyük kâbusum yanımdaymış, anlayamadım."

İfadesini okuyamadığım bakışları gözlerimde durmaya devam etti, çabuk ve sert bir cevap vereceğini düşündüm, onun da beni kıracak –evet, hâlâ onun tarafından kırılmaya açıktım– bir şeyler söylemesini bekledim ama yapmadı. Sadece bana baktı; ağzını açmadı, açsa çok şey söyleyecekti sanki ama yapmadı.

Ve öylece bakışlarına kapılıp anlık yumuşamalar yaşamamak, ortamda saçma bir romantik hava oluşturmamak adına onun yerine konuşan yeniden ben oldum. "Kıyafetlerimi getir. *Hemen.* Beni tekrar kaldığım zindana götür."

"Kıyafetlerin, iksir yüzünden kullanılamaz hale gelmiş," dedi anlayışlı, nahif bir ses tonuyla. "Ne olursa olsun şu an eşimsin, zindanda kalman uygun değildi. Bir daha oraya götürülmeyeceksin."

"Eş mi?" derken dalga geçercesine gülecek gibi oldum. "Bir daha sakın kullanma o kelimeyi. Ben senin eşin değil, öldüreceğin bir kurbanım sadece. Hep öyleydi."

Hep öyleymiş.

Başıyla onayladı. "Haklısın."

Suratına okkalı bir tokat yapıştırmamak adına ellerimi daha da sıktım. Sık nefesler alıp verirken, "Bana nasıl buradan bir şey giydirirsiniz?" diye tersledim.

"Çıplak uyumayı mı tercih ederdin?"

"Bu krallığa ait bir şey giymektense evet."

Omuz silkti. "Çıkar o zaman."

Alaylı edası öfkemi iyice taşırdı. "Defol git!" diye bağırdım. "Zaten niye buradasın ki?" dediğimde dudaklarını araladı ancak o konuşmadan önce ben tamamladım. "Ah, doğru ya beni öldüreceğin gün baygın olmamam isteniyor. Yoksa patlama yarın mı gerçekleşecek?"

"Olabilir."

İhtimaller dahilinde konuştuğuna göre o kara gün henüz gökle uğraşan büyücüler tarafından belirlenmemişti. Yine de, "Olabilir," demesi canımı yaktı, sinirlerim iyice gerildi. "Git buradan," dedim.

Kafasını önüne eğdi. "Peki."

Kalkmak için hareketlendiğinde, "Bekle," dedim hemen. Kaşlarını kaldırarak durdu. "Kıyafetlerimi geri getir. Ne halde oldukları umurumda değil, onları giyeceğim. Muhafızlarına da söyle, beni tekrar zindana götürsünler. Bunları senden istiyorum çünkü senin lafından çıkmıyorlar."

"Bir şeylerin farkına varman güzel," dedi doğrulurken. "Burada kimse benim sözümden çıkmaz, ben ne istersem o olur. Ve ben senin tekrar zindana gitmeni de kıyafetini değiştirmeni de istemiyorum."

"Ne olursa olsun beni vicdanını rahatlatmak için kullanmana izin vermem. Ne burada yatarım ne yemeğinizi yer ne de bu saçma geceliği bir saniye daha üzerimde tutarım."

"Sen bilirsin," dedi ayaklandığında. "Dilersen geceliği hemen şimdi çıkarabilirsin."

Çok normal bir durumdaymışız gibi ima yapmaktan asla geri durmuyordu. Hâlâ aynıydı, ne yaşanırsa yaşansın o alaycılığından hiçbir şey kaybetmemişti. Edepsiz şakaları devam ediyordu ve bu şakalardan birini yapmasının ne yeri ne de zamanıydı. Aramızda neler olduğunun farkında değil miydi? Bu kadar mı önemsemiyordu beni yoksa öldürmeden önce her şekilde öfkelendirmeyi mi planlıyordu?

Öyleyse çok beklerdi, ona bu zevki yaşatmayacaktım.

Toparlandım, yapay bir tebessümle açıldı dudaklarım. "Onu yalnızca Arman için yaptım."

Bu defa arkasını dönmemişti, odada uyuyan hizmetlilerden başka kimse yoktu ve Arman'la ilgili yalanı söylediğimde yüzünün aldığı ifadeyi yakaladım. Alaylı ifadesi silindi, kara harelerinde şimşekler çaktı. Doğrulacaktı fakat bunu yapmayı unutmuştu sanki, olduğu yerde durmaya devam etti. Bakışları gözlerimdeydi ve kaşları çok hafif gözlerinin üzerine inmişti.

Evet, öfkelenmişti. Bunu anlamak güç değildi. Öyle öfkeli duruyordu ki Arman'la ilgili bir kelime daha etsem kızgın bir aslan gibi kükreyecekti sanki. Bunun eşlikle alakalı bir durum olduğunu düşünüyordum. Alaz'ın eşiydim ve o da beni eşi olarak kabul ediyordu; ne olursa olsun eşi saydığı bir kadının bir başkasıyla birlikte olduğunu düşünmek onuruna dokunmuş olmalıydı.

Gerçekten bir onura sahip olduğunu düşünüyorsa tabii...

Üzerime eğilmişti ve başım ona çevrili olduğundan aramızda çok mesafe yoktu. İkimizden de yayılan hırs dolu soluklar birbirimizin tenine çarpıyordu. Tehlikeli bir bakışmaydı, her an her şeyin olabileceği türden bir yakınlıktı. Ruhumun aksine onun yakınlığını, suratımı yalayıp geçen soluğunu özleyen bedenim ona karışmak için can atıyordu ve biraz daha bu şekilde durursak aklım devre dışı kalacak gibiydi.

Yutkundum, ardından nefesimi tutup o huzur veren odunsu kokusunu solumayı kestim. "Ne dikiliyorsun hâlâ başımda?" dedim ters ters. "Git artık. Defol. Bir daha da sakın kaldığım odaya geleyim deme. Öleceğim güne dek seni görmek istemiyorum."

Ne büyük yalandı bu... O güne dek göreceğim tek yüz onunki olsa gıkım çıkmazdı halbuki.

Nasıl bu denli kapıldım ben sana Alaz? Nasıl doldu her zerrem aşkınla? Bunca yaşanmışlığa rağmen nasıl hâlâ seni istiyorum yanımda? Öfke de bir histir. Bu kadar hissizken bile nasıl sana karşı herhangi bir şey hissedebiliyorum? Tüm hislerimi kendine âşık etmeyi nasıl başardın?

Peki Alaz, bu aşkı neden harcadın?

Ne, "Bana hakaret etme," gibi bir şey dedi ne de prensliğini hatırlattı. Hiçbir şey söylemeden doğruldu ve bir anda arkasını döndü.

Bana her arkasını dönüşünde yaralanacak mıydım? *Yaralanıyordum.* Canım acıyordu ve onun da canını yaktığımı bilmek bana zevk vermiyordu. Aksine yüreğimi deşiyordu.

Canının yandığını sanmıyordum gerçi, belki yalnızca egosunu zedelemiştim.

Alaz seninle her şey olmayı hayal etmiştim ben. Tüm o yaşananlardan sonra günün birinde bu hale geleceğimize ihtimal dahi vermemiştim. Benimle yanımda kalman için anlaşma yaptığın gün, henüz yeni tanışmışken, seni daha doğru düzgün tanımıyorken bile güveniyordum sana. Dile getirmesem de güveniyordum. Korkuyordum ama güveniyordum.

Bağlanmaktan, sonra o bağın çözülmesinden, sertçe yere düşmekten korkuyordum.

Korkumu dile getirmemiştim hiç ama olmuştu işte. Bazı korkular dillendirilmese de gerçekleşiyordu demek.

Kapıya yaklaştığında boğazımdaki yumru büyüdü. Aklıma gelen hatıralar yüzünden sızlayan gözlerimden yaşlar akmaması için kendimi zor tuttum. Ve Alaz tam çıkacakken, "Bekle," dedim sessizce.

Durdu. Eli kapı kolunun üzerinde kaldı ancak kapıyı açmadı. Nefeslendim, sesimin zayıf çıkmaması adına yeniden yutkundum. "Bana yanında kalma teklifi ettiğin gün, her şey bittiğinde benden isteyeceğin bir şey olduğunu söylemiştin... *Her şey bitti.* İsteyeceğin şey neydi?"

"*Hiçbir şey,*" dedi dümdüz bir sesle. "Yalnızca seni yanımda karşılıksız tutmayacağımı bildiğin için o an aklıma gelen bir bahaneydi. Seni ailene göndermek için yanımda tutmuyordum, sonuçta Lukifer'in güçlerine sahipsin, güçlü bir silah olarak benimleydin."

Yıkılma Efsan, diye uyardım kendimi içten içe. Hayır, hıçkıra hıçkıra ağlamanın ne yeri ne de zamanıydı. Tutmalıydım kendimi, bu uğradığım ilk ihaneti, ortaya çıkan ilk yalanı değildi. Ağlamayacaktım.

Ağlama, ağlama, ağlama.

Gözlerim sulandı, yaşlar akmak için onun çıkmasını bekleyecekti. Tüm saf duygularım ellerinde heba olmuştu, tüm hayallerim esas kahramanı tarafından yıkılmıştı. Dudaklarımı birbirine bastırdım, yayılmak isteyen hıçkırığı tuttum. "Senden nefret ediyorum," dedim bir kez daha, zayıf ancak kin dolu bir sesle.

Ve o çıkmadan önce bir fısıltı kadar alçak çıkan son sözünü işittim. "Biliyorum."

☽

Sarayın benim için hazırlanan odasında üç gün geçirmiştim. Bu üç gün içinde tanıdık iki simayla karşılaşmıştım yalnızca: Ladin ve Şifacı Agnes. Ne bir aşağılama işitmiş ne de dalga geçilmişti geride bıraktığım günlerde. Zifir'de üzerime dökülen iksir nedeniyle giydirilen incecik geceliği ertesi gün isteğim doğrultusunda daha düzgün bir gecelikle değiştirmiştim. Alaz'ıysa o geceden sonra hiç görmemiştim, odama hiçbir şekilde girmemişti. Ona son cümlem, *Senden nefret ediyorum,* olmuştu ve ondan bana gelense, *Biliyorum*'du.

Artık ne beni evime göndermeden önce verdiği veda busesinin ne de ondan önce yaptığı aşk itiraflarının bir önemi kalmıştı. Bugün, hepsinin benimle mezara gömüleceği gündü. Belki de bir mezarım bile olmayacaktı.

Esas gün gelip çatmıştı; öldürüleceğim gün gelmişti.

Brotheus Patlaması bu öğlen gerçekleşecekti, uyanır uyanmaz karşımdaki iki sevimli hizmetli kızdan öğrenmiştim bu bilgiyi. Her zamanki tavırlarının aksine yüzlerinde bariz bir çekimserlik, hüzün ve telaş vardı. Beni sevmişlerdi, bu haberi verirken zerre mutlu değillerdi.

Sarayın aksine...

Bugün, sarayda bariz bir hareketlilik vardı. Sabahın ilk saatlerinde doluşmaya başlamıştı halk kaldığım odanın penceresinden görünen avluya. Toplu ağızlardan sloganlar yükseliyordu, *ölüm* ve *lanet* kelimelerini içeren. Çocukların bile küçücük dudaklarına sevinçli gülümseyişler hâkimdi, babalarının omuzlarında duranlar minik ellerini yukarı kaldırıp mutlu alkışlar tutuyorlardı.

Üzerime siyah kefeni andıran uzun, saten kumaştan dümdüz bir elbise giydirilmişti. Kolsuz elbisenin göğüs kısmı oldukça cüretkârdı, neredeyse sadece uçlarını kapatıyordu kumaş ve lanetin sembolü olan mührüm apaçık ortadaydı. Günlerdir duş yüzü görmeyen gür koyu kahverengi saçlarım kabarık ve dağınıktı, herhangi bir işlem yapılmamıştı. Karşımdaki boy aynasına yansıyan yüzümdeydi bakışlarım, yanaklarım içe çökmüş ve iki çukuru andıran oyuntular oluşmuştu. Gözlerim uykusuzluktan şişmişti, göz altlarım yine aynı sebepten ötürü kararmıştı. Ölmek için tam olarak hazırdım.

Neyi mi düşünüyordum?

Kalbimde izlerini bırakan isimleri. Vedalaştığım ailemi, vedalaşamadığım arkadaşlarımı, Barın ve Mehsa'yı... Elleri kolları bağlıydı, belliydi. Ne olursa olsun beni görmeye gelirdi onlar, daha önce bu saraydan kaçırmışlardı; yine yaparlardı. Fakat kimbilir kraliyet onları nasıl zora sokmuştu, ne şartlar altındalardı... İyi olduklarını umut ediyordum, benim ölümümün onlara ışık olmasını ve hayatlarında bundan sonra hiçbir şekilde acı çekmemelerini diliyordum.

Odanın kapısı tıklatıldığında düşüncelerimden arındım. Yanımda beni yatıştıracak, son kez cesaretlendirecek kimse yoktu. Son kez görmek istediğim kimse yoktu.

Kapı açıldı ve sarayın baş muhafızı olan Bars göründü. Yine gümüş ağırlıklı muhafız kıyafetini giyinmişti, belinde asılı kınında kılıcı bulunuyordu ve bir savaşa giriyormuş gibi ciddiydi.

Boynumdan çıkarıp yumruk şeklinde sıktığım avcumdaki Alaz'ın hediyesi olan kolyeyi ellerimi açarak yere bıraktım. Artık ona ihtiyacım yoktu.

Ve beni götürmelerine razı oldum.

Aramızda hiçbir konuşma geçmedi, beni aldılar ve tanımadığım iki kişi koluma girerek yürütmeye başladılar, tıpkı buraya getirildiğim gün gibi. Sarayın koridorlarında bakışlarıyla beni taşlayan muhafızlardan başka kimse yoktu fakat dışarıdan yayılan tezahüratlar attığımız her adımda daha da netleşiyordu. Son kez geçtim kristal taşlı avizelerin altından, altın varaklı işlemelerle süslenmiş duvarların yanından.

İster istemez buraya ilk gelişim canlandı zihnimde; Alaz'la burada ilk karşılaşmamız, aynı odada uyuyuşlarımız, inatlaşmalarımız, istemsizce cilveleşmelerimiz, gülüşlerimiz, öfkelerimiz...

Kavgalarımız...

"Söz verme. Bu son tartışmamız olmayacaktır."

"Umarım..."

Umduğu gerçekten son olmayışı mıydı? Çünkü son tartışmamız o olmuştu, umduğunu söylediği gibi olmadı.

Aynı gökyüzüne bakmayacağımızı söylemiştim ona daha önce, şimdiyse son kez aynı gökyüzünün altında olacaktık.

Yediği bunca darbeyle hâlâ nasıl ayakta durduğuna emin olmadığım bedenim son kez atıyordu adımlarını ve birazdan son kez ayakta duracak, sonsuza dek devrilecekti. Ağlamam gerekmiyor muydu? Neden içimden gelmiyordu? Hayatımın gözlerimin önünden geçmesi gerekmez miydi? Okuduğum kitaplarda, izlediğim dizi ve filmlerde hep öyle olurdu.

Fakat zihnim anıları canlandıramayacak kadar bitap düşmüştü, belki de bir yıl boyunca defalarca kez öldüğüm için olmuyordu hiçbiri.

Saraydan çıktık, Varilok'un yağmursuz fakat her zamanki gibi gri gökyüzünün koyu ışıkları üzerime düştü. Gri taşlarla döşenmiş meydan tıklım tıklımdı, beklediğimden daha kalabalıktı, iğne atılsa yere düşmezdi. Tezahüratlar şimdi kulak tırmalar nitelikteydi. "Lanetliye ölüm!" cümlesi yükseliyordu aynı ritimde binlerce kişiden. Bir grupsa hiçbir şey söylemiyor, sadece susarak hüzün dolu bakışlarla beni izliyordu.

"Aptal maglolar," dedi sağ tarafımdaki muhafız. "İnfazları daha kolay gerçekleşsin diye kendi ayaklarıyla gelmişler buraya."

Maglolar... Benim de aralarında bulunduğum, odak noktaları olduğum tür. Onlar için hiçbir şey yapamadığım, ezilen kesim... Muhtemelen sessizce, mahzun bakışlarla beni izleyen kısım onlardı.

Yürümeye devam ederken, "Onlara ne olacak?" diye sordum muhafızlara.

"Karanlık ruhlar yeni bir tehlike oluşturamasın diye sen öldürüldükten sonra hepsi yok edilecek."

Ürperdim.

Bu olayın ucunun böyle bir yere dokunacağını düşünmemiştim, bilakis ben ölürsem maglolara artık işkence etmekten vazgeçerler diye ummuştum; bununla rahatlamıştım. Şimdi işittiğim gerçeği duymayı asla beklemiyordum.

Bana yardım edip raganaya dönüşen maglo kız Dorsa'nın ailesi, köyde gördüğümüz yaşlı kadın ve onlarcası geldi aklıma. Küçücük bebekler, kadınlar, yaşlılar... Ölmeyi hak etmeyen zulme uğramışlar...

Bir devrim yapamadım, onları koruyamadım, olayı araştıramadım...

Ve artık pişmanlık duymak için çok geçti. Şu saatten sonra ne yapabilirdim ki?

Ellerim kelepçeli, dört bir yanım düşmanlarımla sarılıydı. İçimdeki güce ulaşabilsem, onu bir şekilde dışarı çıkarabilsem... Belki o zaman hepsini kurtarırdım. Fakat şu saniyeden sonra hiçbirine imkânım yoktu.

Pişmanlık tüm uzuvlarımı sardı, işte şimdi yanıyordu içim ama kendim için değil, benim yüzümden infazları gerçekleştirilecek binlerce masum can için yanıyordu.

Benim ırkım.

Benim lanetlenmiş ırkım.

İçim titredi. *Lanetlilere ölüm!* nidaları yükseldi bu sefer. Gözlerim sızladı.

Düz, oldukça geniş ve çevresi halkla dolu yolda yürümeye devam ettik. Nihayetinde benim için hazırlandığı belli olan meydan görüldü.

Sevinç dolu çığlıklar büyüdü; alkışlar ve ıslıklar onlara eşlik etti.

Tam ortaya dikilmiş T şeklinde bir direk vardı, sağ ve sol kısımlarından sallanan paslanmış demirden zincirler ellerimin oraya

zincirleneceğini gösteriyordu. Göğsümden vurulacağım yer orasıydı. Koca bir ırkın yok edilişinin ilk adımı orada atılacaktı.

Ürpersem de başımı indirmedim, dikbaşlılığımı korudum. Ne olursa olsun kimsenin aklında zayıf, ölümden korkan biri olarak kalmayacaktım.

Ölüm meydanında betondan yapılmış, yerden yüksekte duran kürsüyü gördüm. Başında tacı takılı, geleneksel kıyafetlerini giyinmiş koyu bordo pelerinli kral, kürsünün hemen arkasındaydı. Yeni tıraş olmuş gibiydi; saçları kısa, oğlu Alaz'la benzerlik gösteren teni canlı duruyordu. Yüzünde bariz bir zafer vardı, bana hem düşmanca hem de bir galip edasıyla bakıyordu. Kürsünün sol tarafında duran, yine koyu bordo kabarık elbiseli kraliçe de yeşil gözlerinde kocasının tıpatıp aynısı bakışları taşıyordu. Ladin haricindeki prensesler ve müstakbel gelinleri Sara Halya da öyle...

Üstelik Sara Halya'nın yüzünde saklamaya çalıştığı fakat bunda pek becerikli olamadığı mutlu bir tebessüm gizliydi.

Oradaki herkes, zafere ulaştığını düşünüyordu.

Oradaki herkes, zafere ulaşmıştı. Burada yenilgiye uğrayan yalnızca bendim.

Ben ve benim ezilmeye mahkûm ırkım.

Ölüm sloganları altında infaz direğinin önüne ulaştığımızda sırtımı direğe yasladım ve o an birkaç metre ilerimde tüm kusursuzluğuyla karşımda duran Alaz'ı gördüm.

Son kez aynı gökyüzünün altındaydık.

Üzerinde siyah bir takım vardı, daha çok geleneksel bir prens kıyafetini andırıyordu. Omuzları gümüş işlemelerle süslü, beli kuşaklı keten gömleği dizlerine kadar uzuyordu. Aynı renk pantolonunun paçaları siyah postallarının içindeydi. Taranmış siyah saçlarının önü güzel bir dokunuşla yukarı kaldırılmış hafiften sola eğilmişti. Suratı, dokunmayı en çok sevdiğim gibi sinek kaydı tıraşlıydı, elimi uzatıp yanağına dokunsam pamuk gibi tenini hissedeceğime emindim. Ağzı sıkı sıkıya kapalıydı, kalın dudakları birbirini örtmüştü. Kavisli kaşları çok hafif gözlerinin üzerindeydi, dehşet verici bakışların sahibi kara gözlerindeki ifade ise her zamanki gibi okunmuyordu. Sırtında ucu gümüş olan ve göz alıcı okun kılıfı asılıydı. Sağ elinde ise yine gümüşle işlenmiş demirden, devasa bir yay tutuyordu.

Bileğimdeki kelepçenin kilidi açıldı, bileklerim direğin sağ ve sol kısımlarına zincirlendi lakin ben gözlerimi Alaz'dan ayırmadım. O da bana bakmaktan vazgeçmedi.

Büyülü ok, büyülü yay.

Tıpkı rüyamda gördüğüm gibi atacaktı Alaz o sivri oku mührümün üzerine.

Alaz ve Efsun'u bitecekti.

Hayatım bitecekti.

Son nefeslerimi alıyordum.

Kalbim son kez atıyordu.

Son kez onun için hızlanıyordu.

İnsan celladına âşık olur muydu? *Oluyormuş.*

Aşkının onun celladı olduğunu bile bile hızlanır mıydı ölüm masasında bile kalbi? *Hızlanıyormuş.*

"Sevgili Varilok halkı..." Kralın gür sesi duyulduğunda dahi ayrılmadı bakışlarımız ama kulağım söylenecek son sözlerdeydi. Soğuk bir rüzgâr esti, saçlarım iki yanıma doğru uçuştu, Alaz'ın gömleğinin etekleri sola doğru salındı. Halk sustu, herkes kralın söyleyeceklerine dikkat kesildi. "Hepiniz bu tarihi anın gerçekleşeceği tek yer olan Varilok Büyücüler Sarayı'na hoş geldiniz." *Alkışlar, çığlıklar, sloganlar, ıslıklar...* "Bugün, asırlardır bizimle olan ve evrenin tüm bu kasvetine sebep olan lanetin son bulacağı gündür. Karanlık ruhların, Lukifer İdmon'un tohumlarıyla yetişen lanetli neslin nihayet yok edileceği, halkımızın ve tüm halkların refaha erişeceği gündür. Ne mutlu ki bu şeref Varilok'a nail oldu. Ne mutlu ki evrenin en güçlü ırkı, en güçlü laneti yok edecek. Lukifer'in tüm gücü lanetiyle yerin yedi kat dibine gömülecek. Sevgili oğlum ve geleceğin tek hükümdarı Alaz Şahzade, atacağı okla tüm karanlığı yok edecek, düşmanlıkları sonlandıracak ve tüm evrene rahat bir soluk aldıracak." Alaz'ın yüzünde mimik oynamadı, benim de öyle. *"Efendimiz Alaz,"* dedi kral bu sefer ve tezahüratlar daha da yükseldi. *Alaz'ın efendiliğini kabullendi.* "Atacağın ok, soyumuza soy, gücüne güç katsın."

Alaz'ın gözü o an ayrıldı benden ve babasına baktı. Kral, başını hafifçe eğip bir onay işareti verdi ve aynı şekilde Alaz da onu başını eğerek onayladı.

Kalp atışlarım son defa hızlandı.

Gözlerim son kez kalabalığın üzerinde, onlarca farklı yüz arasında dolaştı. Magloları gördüm, şimdi kimseden çıt çıkmıyordu ama onların sessizliği ölümcüldü, hüzünlüydü. Ve sonra maglo topluluğunun arasında, ön sıralarda duran tanıdık iki simayı seçtim. Kalbim tekledi.

Barın ve Mehsa oradaydı.

Yaşıyorlardı!

Beni izliyorlardı. Gözleri kısılmıştı, perişan görünmüyorlardı ancak bakışlarındaki dramı seçebiliyordum. Hayatta olduklarına sevindim, öyle ki kuruyan dudaklarım belli belirsiz bir gülümsemeyle açıldı. Tebessüm etmeyi başarmış olacaktım ki önce Barın buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi bana, sonra Mehsa'nın küçük ama kalın dudakları açıldı akan gözyaşına zıt bir gülüşle.

Onlara bakmaya devam edersem ağlayacağımı düşündüm ve bu istediğim bir şey değildi. Nefes aldım, yutkunmaya çalıştım ve başımı önüme çevirdim.

Alaz'la yeniden buluştu bakışlarım, titredi içim bir kez daha. Sert bir rüzgâr daha esti, siyah elbisemin etekleri havalandı, saçlarım uçuştu, birkaç tel yüzüme değdi lakin gözlerimi kapatmadım. Hiçbir zaman kapatmayacaktım. Gök, tüm gücün kendisinde olduğunu vurgulamak istercesine gürledi, muhtemelen yağmur yağacaktı.

Bir rüyada olduğumu düşünmek istiyordum, daha doğrusu bir kâbusta... Alaz'ın bana dokunmasını istiyordum. Bana, "Efsun," deyişini duymayı; "İyi misin?" diye sormasını; onu görür görmez kâbusun tüm o kötü etkilerinden kurtulmayı.

Ancak gerçekti ve bu, kâbuslarla kıyaslanamayacak kadar acı vericiydi.

Gök tekrar gürledi, ikimiz de gözlerimizi bile kırpmadık.

Alaz sırtında asılı oku çıkardı.

Kalbim göğsüme sertçe çarptı.

Sol ayağını öne çıkardı, hafiften sağına döndü, yayı kaldırdı.

Tek kurtuluşum, benim dibe vuruşumdu.

Oku yaya geçirdi, sağ eliyle oku tutarak geri çekti, yay gerildikçe gerildi.

Çıt çıkmıyordu, ok atılmaya hazırdı fakat Alaz bunu yapmaya henüz hazır değil gibiydi; bekliyordu. Ne vücuduma ne de başka bir yere bakıyordu, bakışları gözlerimden ayrılmıyordu.

Hayatım ondan ibaretmiş gibi tüm yaşadıklarımız gözlerimin önünde belirdi; ilk karşılaşma, ilk temas, ilk konuşma, ilk kavgamız. Tüm ilklerimiz...

Tüm ilklerime sahip olan adam, aynı zamanda sonumu getiriyordu.

Ağlamayacağımı düşünüyordum fakat şimdi Alaz tüm ciddiyetiyle o oku bana karşı tutarken gözlerim yaşla dolmak için can atıyordu.

Bunu nasıl yapardı, nasıl yapacaktı? Benim yüreğim tüm bu oyunları öğrendiği halde onun için atıp, onu affetmek için yanıp tutuşurken o nasıl beni gözünü kırpmadan öldürmeyi düşünürdü? Hiç mi sevmemişti? Hiç mi yeşermemişti yüreğinde sevdanın tohumları? Hiç mi mutlu olmamıştı gülüşümle, hiç mi gerçekten güldürmemiştim onu? Şimdi üzerini kocaman barikatların, duvarların sardığını düşündüğüm yüreğine hiç mi dokunamamıştım?

Beni kendine sırılsıklam âşık etmişken sen nasıl zerre etkilenmeden durabildin Alaz?

Tüm sorularımın cevabı olumsuzdu; seven insan öldürmezdi, kıyamazdı, eli gitmezdi infazı gerçekleştireceği silaha... Şimdi verseler o oku elime, benden isteseler Alaz'ı öldürmemi; tüm bu acılarıma sebep olan, beni yerden yere vuran, kalbimin çığlıklarına neden olan adamı öldürmemi isteseler, yapamazdım. Tüm yaşattıklarına rağmen yapamaz, sevgime yenik düşerdim. Onu seviyordum, ona âşıktım. Tüm yaşattıklarına rağmen âşıktım.

Demek bu aşk tek taraflıydı ki Alaz yüreğime saplayacağı oku tutabiliyordu.

Derin bir nefes aldı, göğsü yükseldi, alçaldı. Kalın dudakları çok hafif aralandı, belli belirsiz bir kelime mırıldandı, içeriğini anlayamadım. Fakat vaktin geldiğini anladım.

Kaşlarım gözlerimin üzerine indi, dik duran başımı bir an olsun indirmedim. Son defa yutkundum. Bakışlarımız birbirinden ayrılmadı. Kapkara hareleri bana ifadesizce bakmayı sürdürürken yayı gerip oku tutan parmaklarıyla gözünü bile kırpmadan oku serbest bıraktı.

İhanetin acısıyla yanıp tutuşan bedenim kaskatı kesildi. Sivri uçlu ok, göğsümü delmek için saniyeler içinde hızla yaklaştı gövdeme, tam mührün üstünü hedef aldı.

Ve tam göğsüme değeceği sıra bembeyaz bir güvercine dönüştü. Bir an o güvercini, kaskatı olan bedenimden çıkan ruhumun göğe doğru kanat çırpışı olarak düşündüm fakat öyle değildi.

Yaşıyordum.

Ok, mühre saplanmak yerine güvercine dönüşmüştü.

Bembeyaz güvercin göğe doğru kanat çırpıyordu ve Alaz yayı tutan kolunu indirmişti.

Oldukça yakından gelen bir fısıltı doldurdu kulağımı: "Onlar seni öldürürsem lanetin son bulacağını düşünüyor. Fakat ben biliyorum ki benim esas lanetim seni kaybettiğim gün başlar."

Alaz'ın sesiydi. Sanki karşımda değildi de bir anlığına yanıma gelmişti ve dolgun dudaklarını kulağıma yaslayarak söylemişti bu sözleri. Beynim karman çorman oldu, neyin gerçek, neyin düş olduğunu anlayamıyordum.

Cümle noktalanır noktalanmaz direğe kelepçelenen ellerimin zinciri açıldı. Kalabalıktan şaşkın bir uğultu yükseldi ve birden olduğumuz yer sarsıldığında deprem oluyor sandım. Gökyüzünden koca bir patlama sesi duyuldu, yeryüzüne ateş topları düşmeye başladı. Maglo topluluğunu içeren kalabalık meydana, bizim olduğumuz yere doğru koşarak gelirken beynim çorbaya dönüşmüş bir halde etrafıma bakmakla yetiniyordum.

Yeniden Alaz'a döndüğümde elindeki oku hiç umursamadan bir kenara attığını fark ettim fakat onu göremedim.

Derken kulakları sağır edecek bir kükreme duyuldu ve dev, siyah kaslanlar saraya girmeye başladı.

Gökten ateşler yağıyor, kaslanlar meydana iniyor ve bir halk kaçışırken, içinde magloların bulunduğu çoğunluk savaş nidalarıyla etrafımı sarıyordu.

Algılayamıyor, anlayamıyordum.

Öyle karışmıştı ki her şey, daha saniyeler öncesinde karşımda olan ve beni vurmak için yayı kaldıran Alaz'ı şimdi kalabalık selinden göremiyordum. Ben olan bitenden bihaber direğin önünde duruyorken birden bedenim büyük bir süratle geriye doğru göz alıcı ışık huzmesiyle çekildi, sırtım sert bir gövdeye çarptı. Beni kendine çeken tanımadığım iki yüzü kapalı adam koluma girip sürüklemeye başladı.

Hâlâ bileğimde olan kelepçeler nedeniyle gücümü çıkaramasam da yüzü kapalı adamlara, "Neler oluyor?" diye sormaktan geri kalmadım. Heyecandan, şaşkınlıktan ötürü istemeden kekelemiştim. "Nereye götürüyorsunuz beni?"

"Güvendesiniz efendim," dedi yabancı ses. "Yeni krallığınızda hep güvende olacaksınız."

Karşı koyacak, sorgulayacak gücüm yoktu, uyuşturucu bir hap almış gibiydim, ben de evrenle dönüyordum sanki. Adamların beni kimse engel olmadan kalabalığın arasından çekip çıkarmasına, lüks, zırhlı bir araca bindirmelerine engel olamadım. Ve araç yoldan çıkarken, geride bıraktığım savaş alanında ne olup bittiği hakkında zerre fikir yürütemedim. Başımı çevirip arkama baktım, yükselen dumanları, kükreyişleri ve haykırışları duydum.

Yanımda soru soracağım, cevap alacağım kimse yoktu; adamlar ön taraftaydı ve aramızda bir paravan vardı. Aklımdaki yüzlerce soruyla sessizliğe gömüldüm...

☽

Kaçırılmıştım.

Arabayla oldukça uzun bir yolculuk geçirdik, yerin altına girdik, sonra tekrar üstüne çıktık, ıssız dağlardan ormanlardan geçtik, vadileri, uçurumları aştık. En nihayetinde kaleye benzer bir alana geldik. Kalenin dışında bizi sevinç nidalarıyla karşılayan, yolumuza çiçekler atan, dans eden, oynayan bir halk vardı. Farklı bir dünyaya gelmiş gibiydik, tüm sıkıntılardan, dertlerden uzak korunaklı yeni bir yurt gibiydi.

Derken içinde siyah rengin ağırlıkta olduğu koca bir saraya girdik fakat bu saray diğerleri gibi altın varaklı işlemelerle süslenmiş değildi. Daha modern duruyordu, asma avizeler yerine spot ışıkları vardı mesela. Çok fazla odası bulunuyordu, beni de kocaman bir odanın içine sokmuşlardı. Çift kişilik, siyah nevresim serili bir yatağı bulunan, duvarları yağlı boya tuvalleriyle canlandırılmış bir odaydı. Kocaman bir penceresi vardı, ayışığı odaya doluyordu. Yatağın sol tarafında bir küvet bulunuyordu, içi benim için doldurulmuştu. Hizmetliler beni yıkamak için yardım tekliflerinde bulunmuştu fakat benim onlara tek sorum vardı: *"Burası neresi ve ben neden buradayım?"*

Bir tane bile açık yanıt alamamıştım. Sadece, "Efendimiz Alaz size gereken açıklamayı yapacaktır," deniyordu.

Ne sorsam Alaz'ı bahane ediyorlar ve benimle konuşmaktan kaçınıyorlardı. Bana köleleri gibi değil, efendileri gibi davranıyorlardı. Biraz daha yemek yemeyecek olsam düşüp bayılacağımdan korkarak bu defa getirilen yemeği yemiştim. Mercimek çorbası yapılmıştı.

Alaz bu çorbayı ne kadar sevdiğimi bilirdi.

Üzerimdeki rahatsız edici siyah elbiseyi çıkarmadım zira getirilen geceliklerin de bundan aşağı kalır yanı yoktu.

Gün iyice kararıp gece daha da derinleştiği sırada kaldığım odanın kapısının tıklatılmasıyla içimdeki merak dürtüsü yerini heyecana bıraktı, kafamı kaldırdım ve ilgili bakışlarla gözlerimi kapıya diktim.

Kapı yavaşça açıldı, biraz sonra Alaz'ın yüzünü gördüm. Koridor karanlık olduğu için odanın içindeki loş, turuncu ışık aydınlatmıştı yalnızca güzel çehresini. Simsiyah gözleri beni baştan aşağı süzdükten sonra boğazını temizledi. "Girebilir miyim?" diye sordu.

Günler sonra işittiğim kibar ses tonu kulaklarıma dolduğunda kıpırdanan kalbimin aksine aklımı kullanarak kendimi sıkıca tuttum. Başımla onayladım; gelmeliydi, konuşacaklarımız vardı.

İçeri girip kapıyı kapattı. Bana döndü ve büyük fakat yavaş adımlarla yanıma ulaştı, o an odanın içindeki oksijen azaldı, ikimize de dar geldi sanki. Yatağın ucuna, benden biraz uzağa oturdu. Yaklaşmaya cesaret edemiyor gibiydi ki etmemesi daha iyiydi.

İşaretparmağımla dizimde ritim tutuyordum, bakışlarım hâlâ kapıya odaklıydı, henüz ona bakmaya cüret edememiştim lakin Alaz'ın koyu harelerinin bende olduğunu hissediyordum.

Birkaç saniye sessiz kaldık.

İlk konuşan o oldu. "Üzerini değiştirmemişsin."

"Tek sorun bu mu?" diye sordum sessizce. Ardından başımı ona çevirdim, gözlerimi korkusuzca yüzüne odakladım. Tacını çıkarmıştı ve sabah rampa şeklinde kaldırılmış olan saç tutamları şimdi alnına düşmüştü. Sol gözünün altında ve çenesinin sağında birkaç açık yara bulunuyordu. Elimi uzatıp o yaralara dokunma isteğini zor zapt ettim. Yutkundum, nefeslendim, toparlandım. "İnan bana üzerimde ne olduğu hiç umurumda değil."

"Buradasın Efsun..." dedi fısıltı gibi, sesi hasret doluydu. Bakışları aşkla çevrilivdi, açmıştı yine tüm ifadelerini, görmemi istiyordu. "Di ger hiçbir sorunun önemi kalmadı. En büyüğü yokluğundu."

"Efsan" diyerek düzeltmem gerekiyordu onu fakat yapamıyordum. Ne kadar özlemiştim o dudaklardan çıkan bu kelimeyi, nasıl muhtaçtım Alaz'ın sevgisiyle sarıp sarmalanmaya... Nasıl meraklıydım bana yaşattıklarını tek kelimesiyle unutmaya...

Kendine gel Efsan, diye uyardım kendimi. Böyle olmazdı, bu kadar kolay olmazdı. Bir yıl geçirmiştim ondan ayrı, üç yüz altmış beş gün ayrı kalmıştık ve bana bir kez olsun haber göndermemişti. Beni kendi elleriyle yollamıştı. Bana yaşattığı her şeyin "yalan" olduğunu ima etmişti. Ben onun aşkıyla yanıp tutuşurken o beni ihanetiyle öldürmeyi seçmişti. Zindana atılmış, çeşitli işkenceler görmüştüm, bir böcek gibi ezilmiştim. Ve bunların hepsine *göz yummuştu.*

"Kendi ellerinle oluşturduğun yokluğum," diye düzeltim onu. "Beni kendi ellerinle gönderdin, yaktın, yıktın, bu sorunu kendin oluşturdun. Şimdi karşıma geçmiş, 'en büyük sorun yokluğundu' diyorsun." Alay edercesine gülümsedim. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Seni gönderdim çünkü başka çarem yoktu." Kaşlarımı gözlerimin üzerine indirdim. "Efsun, kitap Karan'ın elindeydi ve sen ormanda güç kullanmıştın, gücün tüm evren tarafından fark edilmişti. Etrafımız seni öldürmek isteyenlerle doluydu. Ben bunlarla yalnız baş edemezdim, seni hiçbir planım yokken öylece koruyamazdım. Seni göndermeliydim çünkü yaşamanı istiyordum."

"Tek yolu bu muydu?" dedim çıkışır gibi. Ardından daha fazla yanında oturmak istemediğimden ayağa kalktım bir hışımla. Soluk soluğa kapıya baktım, çıkmak istiyordum fakat konuşmamız henüz bitmemişti. Yutkundum, omzumun üzerinden ona baktım. Alaz da ayaklanmıştı.

"Beni sana olan güvenimle sınadın! Bana yaşattığın her şeyin yalan olduğunu ima ettin. Aşkının sadece çıkar uğruna oluşturulmuş bir oyun olduğunu söyledin. Beni yıktın! Böyle yaparak beni yaşattığını mı sanıyorsun? Sen buradan benim diri bedenimi değil, cesedimi çıkardın! Aşkımızın da öyle!" Bir adım atıp, "Efsun..." dediğinde aynı şekilde geriledim.

"Yaklaşma!" diye bağırdım. "Vazgeçtim, duymak istemiyorum hiçbir açıklamanı. Neyse ne, oldu ve bitti. Geri döndürülemez hiçbir şey artık."

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şeyin bittiği yok. Kalbinde hâlâ benim aşkımın ateşi yanıyor, benim yüreğimse seninle yanıp kül olmuş durumda."

"Kalbimde senin aşkının ateşi falan yandığı yok!" dedim ters ters. "Senin için yanan tek his öfke, kin, nefret!" Dilimle dudaklarımı ıslattım. "Benim kalbim artık sadece Arm..."

"Sakın o cümleyi tamamlama," diye araya girdi birden buza dönen sesiyle. "Yalan olduğunu biliyorum ama damarıma basma Efsun, bu şekilde değil."

Kaşlarımı çattım. "Basarsam ne yaparsın? Yeniden kendi dünyama mı yollarsın beni? Sana söyleyeyim, artık koymaz bu. Artık hiçbir yapacağın dokunmaz."

"Senin dünyan, yurdun, evin burası!"

"O zaman niye gönderdin?"

"Seni korumak istedim!"

Alay edercesine gülümsedim. "Beni sevginin yalan olduğunu söylemeden de koruyabilirdin!"

"Düşünmek için fazla zamanım yoktu! Eğer hâlâ seni sevdiğimi söyleseydim, aşkın için öldüğümü, diğer herkesi karşıma alacak, canımı hiçe sayacak planlar yapacağımı söylesem, beni bırakır gider miydin?"

Sessiz kaldım.

Başıyla onayladı. "Biliyorum, gitmezdin ama gitmen gerekiyordu," dedi ve geri çekilmeme fırsat vermeden bana doğru adımlar attı. Çıkmak istiyordum lakin aynı zamanda da buna gücüm yoktu, yanında kalmak, bana kendisini ispat etmesine izin vermek için deliriyordum. Bir adım arkamda durdu, biraz solumdaydı bu nedenle yüzü görüş açımdaydı. Nefesi enseme değiyor, bedenimden ruhuma kadar ürpertiyordu.

"Efsun," diye fısıldadı. "Gittiğinde benden yana bir umudun olmamalıydı, dönmek için çabalamamalıydın. Yol bulamayabilirdim, hiçbir şeyin üstesinden gelemeyebilirdim. Hapse atılabilir, infaz edilebilirdim. Eğer kafamdakini gerçekleştirebilirsem, herkesten gizli bizim için bu

yeni krallığı kurup arkamda tarafımızda olacakları toplayabilirsem seni geri getirtecektim, şimdi yapmış olduğum gibi; hiç beklemeden... Eğer bunları yapamazsam..."

"Beni orada bırakacak ve sen burada hayatına devam edecektin..." dedim kısık sesle. "Kimbilir, belki Sara Halya'yla evlenir, bir düzine çocuk yapardın."

"Senden başka biriyle evlenmek, senden başkasının tenine dokunmak mı? Ne hayalimde ne arzularımda ne de emellerimde böyle bir şey olmadı hiçbir zaman." Başını biraz eğdiğinde dudaklarının yanağıma, hatta omzuma dokunacağını düşünerek kasıldım. "Her zerrem seninle dolmuşken, senin için senden vazgeçmeyi göze aldım." Nefeslendi, kokumu içine çekti; gözlerini kapattı. "Aylarca bu kokudan mahrum kaldım, yokluğunla çıldırdım. Kolay günler geçirmedim fakat kafamdakileri gerçekleştiremeseydim, bu krallığı kuramayıp seni güvende tutacağıma emin olamasaydım... dayanamazdım Efsun, yanına gelirdim."

Sesi öyle mahcup, öyle içten geliyordu ki tüm yaşadıklarını unutmaya meyilli ruhum ona dönmek ve tüm söylediklerini elinin tersiyle bir kenara atarak ona sarılmak, sığınmak istiyordum. Belki daha fazlasını...

Gözlerim doldu, acizliğim karşısında ağlamak istedim. "Aptalım," dedim cılız bir sesle. "Öyle aptalım, öyle safım ki... Her şeyi elimin tersiyle itip senin için çıldıran yanıma kapılmak istiyorum."

"Güzelim benim..." diye mırıldandı, dudakları sınırı aşıp boynumun sol tarafına çok hafif değdi ve sanki o an içimdeki durağan göl coştu, bu yüzden bu defa gözlerini kapatan ben oldum. Bacaklarım titriyordu, düşüp bayılacaktım. Dudakları çok hafif geri çekildi, nefesi tenime değdi. "Efsun'um, Efsunlum, tek hasretim, vuslatını beklediğim... Beni bir anda affetmeni bekleyemem. Fakat hepsi bizim içindi."

Hasretiyle dolduğum dokunuşu içimi ürpertiyor, kendimden geçmeme neden oluyor ve tam burada ona tam anlamıyla teslim olmamı isteyecek hale getiriyordu.

Hayır, böyle olmamalıydı. Ona yeniden kapılamazdım, kapılmayacaktım. Sebebi ne olursa olsun kolay şeyler yaşamamıştım. Güvenimden vurulmuştum. Yapamazdım.

Ellerimi yumruk halinde sıktım, gözlerimi yumdum, nefesimi tutup bir hışımla iki adım atarak ondan uzaklaştım. Yakınlığının oluşturduğu işkence verici rahatlığı sonlandırdım.

"Biz diye bir şey yok artık," dedim bir anlık cesaretle.

"Hiçbir zaman yok olamaz..." dedi. Yeniden adım attığında daha fazla yaklaşmasını önlemek amacıyla omzumun üzerinden ona döndüm. Çatık kaşlarımla güzel çehresini izlemeyi sürdürdüm. "Evet, yıkıldık, hatta daha fazlası, can çekişerek öldük. Fakat bunların hepsi bedenendi, ruhlarımız hep birlikteydi Efsun, hep bugünü bekliyorlardı. Yeniden birleşecekleri günü."

Başımı hiddetle salladım. "Öyle bir gün yok. Artık yok. Sen ve ben artık sadece Alaz ve Efsan'ız. Ötesi yok, olmayacak da. Sana bir kez güvendim Alaz, kendimden geçecek kadar güvendim. Fakat bende artık sana yeniden güvenmeye hal yok."

"Efsun, inan bana geçen tüm bu süre zarfında ben güveninin zedelenmesini gerektirecek bir şey yapmadım. Sadece senin iyiliğinden emin olmak istedim, en doğru şekilde."

"Beni öldürdün!" diye bağırdım. "Sen o geçitten beni gönderdiğin, bana her şeyi bir oyun gibi gösterdiğin gün beni öldürdün! Yaşadığımı mı sanıyorsun şimdi? Sadece nefes alıyorum, benim ruhumda yaşamaya zerre heves yok. Benim ruhum hayata karşı neşesini bir yıl önce, nisan ayında kaybetti. Benim ruhum son nefesini o gün verdi. Sokaktaki bir evsizi sen sandığım gün verdi, sana benziyor diye hiç tanımadığım bir adamın peşine düştüğüm gün verdi! Sen beni yaşatmadın, sen beni öldürdün! Şimdi diriltmeye çalışma çünkü bu bomboş bir çabadan öteye gitmez."

Her söylediğimle ifadesinin daha da yıkıldığını sezdiğim gözlerini benden ayırmadan, "Efsun..." dedi.

Devam etmesine izin veremezdim. "Sus," diye bağırdım. Geçen günlerin ardından ilk kez yaşla doldu gözlerim. Ve bu defa engel olamadan pıtır pıtır döküldü yakan damlalar yanaklarıma doğru. "Sus! Konuşma. Dokunma. Zorlama beni daha fazla. Alma etkin altına, istemiyorum. Yeniden yıkılmak istemiyorum. Yokluğuna alışmışken tekrar aynı riske girmek istemiyorum. Ben tekrar göklere çıkıp hiç beklemediğim bir anda yere savrulmak istemiyorum. Çünkü artık bunun canımı

ne kadar acıttığını biliyorum!" Cümlelerimin sonlarına doğru sesim kısılmış, zayıflamış ve hıçkırıklar boğazımı esir almıştı.

Yaşlarımı takip eden bakışlarının ardından âdemelması hareketlendi, bitap görünüyordu. Nefes aldı, verdi. Gözlerini benden kaçırdı, sonra tekrar beni buldu biçare hareleri.

"Sana bunları yaşatanın ben olduğunu bilmek öldürüyor beni."

Bakışlarım yaşlarımdan dolayı buğulu da görse, gözlerine yerleşen mahcubiyeti, kırgınlığı, çaresizliği seçebiliyordum. Elini kaldırıp yaşlarımı silmek istiyordu muhakkak, hatta bir ara elini kaldıracak gibi oldu lakin ben yeniden başımı önüme çevirdim.

"Böyle olsun istemedim Efsun," diye mırıldandı ama adım atmadı, yaklaşmadı bana. "Ne hayalimde ne de arzularımda işlerin bu raddeye gelmesi vardı." Biraz sessiz kaldı, bense ağlayarak yanında durmaya devam ediyordum. Neler söyleyeceğini duymak isteyen yanıma yenik düşüyordum.

Yutkunduğunu duydum, sesini daha tok çıkarmayı deniyordu muhakkak. "Seni göndermek zorunda kaldığım gün, Karan'ın sarayına girmemin sebebi kitabı almaktı. Jersin içerek kendinden geçtiğin gün, Bars'la yaptığımız planın üzerinden son kez geçtik. Ben Karan'ın sarayına girecek, kitabı alacak ve yok edecektim. Böylece kimse tam olarak laneti, senin Lukifer'in güçlerini taşıyan kız olduğunu, kehanetin sırrını, nasıl çözüleceğini öğrenemeyecek ve biz senin gitmene gerek kalmadan sonsuza dek mutlu yaşama şansına sahip olacaktık. Ben o sırada yine gizliden bu maglo krallığını oluşturmaya devam edecektim, kendi krallığıma ihanet edip sırtımı dönecektim, tacımı orada bırakacaktım ve burada seninle yeni bir hikâyeye başlayacaktım, tüm evreni düşman bilip sadece seninle birlik olacaktım, sadece senin kralın olacaktım ve sen sadece benim kraliçem olacaktın. Senin uğruna herkesi karşıma almak hep kafamın içinde olan bir düşünceydi. Bu, babamın ve bana güvenen halkımın güvenini kırmaktı fakat umurumda değildi." Düzeltti. "*Hâlâ değil,* umursadığım tek güven de can da duygular da seninkiler."

Yumuşacık sesi samimiyet doluydu. Söylediklerini reddedemiyordum. Beni getirdiği yer ortadaydı. Burada gerçekten kendi krallığına, ailesine, tüm evrene isyan bayraklarını çekerek yeni bir krallık oluşturmuştu ve muhtemelen herkesten gizli ve güvenli bir bölgeydi.

Fakat... artık çok geçti.

"Çok geç," diye mırıldandım. Akmaya devam eden yaşlarım dudaklarımın arasına doldu. Yutkundum. "Eğer bunları o gün anlatsaydın affedebilirdim, tüm yalanlarını geride bırakırdım. Beni göndermeden önce, o veda busesini verdiğinde onu bir özür olarak değil de aşkının simgesi olarak yaptığını söyleseydin... Bana, beni hâlâ sevdiğine dair ufacık bir ipucu verseydin... Yemin ederim hepsini elimin tersiyle iterdim." Hıçkırdım. Burnumu çektim. "Ama şimdi değil. Geç... Artık çok geç."

"Zamanım kısıtlıydı," diye çıkıştı. "Hangisi doğru hangisi yanlış bilmiyordum, düzgün düşünecek vaktim yoktu."

Başımla onayladım. "Bilmiyordun ve ilk tercihin beni harcamaktan yana oldu."

"Sadece seni değil, kendimi de harcadım ben. Seni bir gün görmesem kafayı yiyecek raddeye geliyordum, seni üç yüz altmış beş gün görmedim. Bunu kendi ellerimle yaptım, hayatımın en zor tercihiydi. Kendi ellerimle infazımı verdim, yokluğunla can çekiştim. Ama ucunda seni sonsuza dek yanımda tutabileceğim, sonsuza dek biz olabileceğimiz bir gelecek vardı. Buna sığındım. Seni yeniden göreceğim günün hasretiyle yanıp tutuştum. Ben burada hem seni deli gibi özlüyor hem de seni tekrar güvenli bir şekilde yanıma almak için çalışıyordum. Tek emelim buydu."

Söyledikleri içime dokunsa da asla ona dönmedim.

"Tüm bunları yaparken geçen bir yılda sevgimin soğuyacağını da hesaplamalıydın. Bizi kafamda bitireceğimi düşünmeliydin. Yeniden birleşmeye cesaretimin olmayacağına ihtimal vermeliydin."

Alçak bir sesle, "Efsun," dediğinde bu kez, "Efsun değil, Efsan," diye düzeltebildim. "Ve bu krallıkta bana yer yok," diye ekledim.

Ardından hiçbir şey söylemesine fırsat vermeden kapıya doğru adımlar attım.

"Madem aranıyoruz, yakalanacağım. Buraya ölmek için geldim ben, başka bir amacım yok."

"Buradan çıkamazsın," dedi.

"Beni zorla tutamazsın, bilekliklerim bileğimde değil," diye karşılık verdim ve son damlaları elimin tersiyle silip, son defa ona dönme cesareti göstermeden bir daha ağlamamaya içten içe yemin ederek kapı kolunu çevirip açtım.

Gücümün ne kadar kuvvetli olduğunu biliyordum. Ona ulaştığımda değil sadece buradan çıkmak, burayı yakıp yıkabilirdim bile.

İçimde beni yakıp kavuran bir ateş vardı, ondan nefret ederken, onun suçlu olduğunu düşünürken her şey daha kolaydı. Fakat şimdi beynim karman çorman olmuştu, tek bildiğim gitmem, bana hissettirdiklerinden kaçmam ve bu ilişkiyi bitirmem gerektiğiydi.

Boş koridora çıktığımda başımla devasa alanı inceledim. Sağ taraftan geldiğimizi hatırlayınca o tarafa döndüm ve eteklerimi tutarak çıkışa ilerlemek için çıplak ayaklarımla hızlı adımlar attım. Alaz da bir gölge gibi attığım her adımda beni takip etti, koridoru bitirdim, karşı yönden benim olduğum tarafa gelen bir hizmetliyle neredeyse çarpışacaktım, ikimiz de son anda frenledik kendimizi. "Özür dilerim efendim," dedi kız.

"Ben senin efendin değilim," diye karşılık verdim ve kızın şaşkın bakışları altında gözyaşlarımı tekrar silerek sola doğru bir adım atıp onu arkamda bırakarak ilerledim hızla. Merdivenleri bir hışımla indim ve Alaz sessizce beni takip etmeye devam etti. Giriş katındaki büyük salon sarayın diğer tüm alanları gibi boştu, geç bir saat olduğu için herkesin uyuduğunu düşündüm. Bununla oyalanmadım ve koşar adımlarla çıkışa yürümeye devam ettim. Kapının önüne geldiğimde beklemeden açtım ve dışında bekleyen ellerinde mızrak olan muhafızlarla karşılaştım. Mızrakları birbirini örterek X işareti oluşturmuştu ve beni gördükleri halde bu engeli açmamışlardı.

"Yolu açın," diye çıkıştım.

Beni dinlemek yerine arkamda olduğunu bildiğim Alaz'a baktılar. Olumlu bir yanıt almış olacaklar ki mızrağı indirdiler ve geçmeme müsaade ettiler. Eteklerimi biraz daha kaldırarak yürümeye devam ettim. Nereye gittiğimi bilmiyordum, bir şekilde buradan çıkmalıydım. Sonrasındaysa yeniden yakalanırdım ve Alaz'ın beni tekrar öldürmesi gerekirdi.

Olması gereken son buydu, artık başka türlü olamazdı.

Bahçeye çıktığımda gecenin ayazı tüm vücuduma doldu, ellerimi kollarıma sarıp kendimi ısıtmak istedim lakin bunu yaparsam eteklerimi tutamaz iki adımda yere kapaklanırdım. Şimdilik üşümeye göz yummam gerekiyordu.

Ne taraftan gideceğimi çözmek için başımı soluma çevirdiğimde tam çıkışta, birkaç metre ötemde bir kalabalık gördüm. Yüzlerce kişi, sarayın giriş kapısının önünde duruyor ve ellerini yukarı kaldırarak bir şeyler söylüyorlardı. Önlerinde bize sırtı dönük olan birkaç kişi vardı ve bu kişilerden bahçe lambalarının aydınlattığı kadarıyla sarı saçlarını seçebildiğim kişi ellerini kaldırarak onlara laf anlatmaya çalışıyordu. Yüzünü göremesem de bu saç şeklini ve fiziği tanıyordum.

Bars.

Beni evimden zorla alan Bars.

Her zaman bana karşı olan, başından beri çeşitli imalarla beni iğneleyen, hep teslim edilmemi, yakalanmamı, öldürülmemi isteyen Bars.

O da bu oyunun bir parçası mıydı?

Beynim allak bullak olmuştu, hepsini beklerdim fakat bir gün Bars'ın kendi iradesiyle benim tarafımda olacağını düşünemezdim.

Kalabalığa doğru emin olmayan bakışlarla ilerlerken endişeli ifadesiyle bana doğru koşan ufak tefek, zayıf kadını seçtim. Her zamanki gibi toplamıştı saçlarını Arzen, bir teli bile havaya kalkmamıştı. Üzerinde yine beyaz gömleği, altındaysa dizlerine kadar uzayan siyah kalem eteği vardı. Onu görmek bile hiç yoktan sevinmemi sağladı, onu da özlediğimi fark ettirdi. "Efendim," dedi yanımıza ulaştığında, adımlarım ister istemez yavaşlamıştı. Alaz'ın da öyle. "Evlerine dönmelerini söyledik ama dinlemiyorlar." Bana baktı ve sıcacık bir ifadeyle gülümsedi. "Kurtuluş ışığımızı, *kraliçemizi* görmeden evlerine dağılmayacaklarını söylüyorlar."

Durdum. *Beni* bekleyen yüzlerce kişiyi izledim, beni kurtuluşları olarak gören yüzlerce çehrede gezindi gözlerim. Çocuğu, büyüğü, yaşlısı, genci... Hepsi bana bakıyordu, dudaklarından buraya sadece uğultu olarak gelen sloganlar yükseliyordu fakat bunların olumlu sözler oldukları belliydi. Yeniden Arzen'e baktım. "Onlar kim?" diye sordum.

"Kurtuluşları size bağlı tek tür olan maglolar ve ışığı bu krallıkta bulacaklarına inanan, Varilok Büyücülük Krallığı'na isyan edip sırtını dönen, sizin, bizim tarafımızda olan bazı büyücüler."

Maglolar...

Harelerinde metrelerce öteden görünen bir umut ışığı taşıyan maglolar. Sabah yüzlerini gördüğüm ve onlar için son kez mücadele etmeyi

dilediğim, bir şansım olması için içten içe yalvardığım maglolar... Beni bekliyorlar, beni görmek istiyorlar ve bana çok içten bakıyorlar.

Biraz önce koşarcasına yürüdüğüm yolda şimdi ağır adımlarla ilerliyordum. Boğazıma büyük bir yumru oturmuştu yeniden, nedendir bilmem tekrar ağlamak istiyordum. Yüzlerce, binlerce kişinin umuduydum, hepsi bana bel bağlamıştı; *bana ve bu krallığa.*

Onlara doğru yürümeye devam ettim. Alkışlar ve sloganlar yükseldi, sanki sarayın bahçesinde sabaha kadar sürecek bir şölen başlıyordu. Bars omzunun üzerinden arkasına baktığında gözlerimiz buluştu. Gerçekten oydu, buradaydı, *benim tarafımda.* Ve her şeyden çok sevdiğini düşündüğüm krallığına, kendi ırkına ihanet etmişti.

Şaşırılmayacak gibi değildi.

Bars'ın yanında bana sırtı dönük olan kişilerin de bize yüzlerini dönmesiyle tek tanıdığın Bars olmadığını anladım. Barın, Mehsa, Kuray ve Liva da buradaydı. Barın ve Mehsa'nın teyzesi Aynil'i ve eşi Noyan'ı da gördüm.

Hepsi buradaydı. Hepsi benim, magloların tarafındaydı.

Buna sevinmeli miydim yoksa tüm bu olan bitenden haberi olmayan tek kişi olarak sadece Alaz'a değil, hepsine tavır mı almalıydım bilmiyordum. Başından beri gerçekleri biliyorlar mıydı mesela? Başından beri haberdarlar mıydı benim esas kimliğimden? Barın ve Mehsa da mı? Onlar benim buradaki ailemdi.

Beynim karman çorman bir hal aldı. Halsiz bacaklarımla adımlar atmaya devam ederken artık gecenin ayazını hissetmiyordum. Titreyişlerim duraksamış, dişlerim birbirine çarpmayı bırakmıştı. Ben kalabalığa yaklaştıkça önümdekiler sağa, sola doğru açıldı ve maglolarla aramızda artık bir engel kalmadı.

Tam karşılarına geçtiğimde alkışlar yükseldi, neşe dolu kahkahalar onlara eşlik etti. En önde beyaz sakallı yaşlı bir adam duruyordu, başında bej rengi bir kasket, krem rengi gömleğinin üzerinde kasketiyle aynı renk ceketi vardı. Dolgun bir misketi andıran burnunun ucu soğuktan olsa gerek kızarmıştı ve gözleri bana en az diğerleri kadar minnet, belki daha fazla gururla bakıyordu. kalabalıktan bir adım önde duruyordu, önderleri olmalıydı.

Yaşlı adam, ellerini iki yana açarak salladı. "Tamam, tamam," dedi biraz otoriter tavrıyla. "Susun şimdi, tamam. Alkışların sırası değil, sessizlik!"

Adamın komutuyla saniyeler içinde bariz bir sessizlik oluştu fakat yüzlerdeki o mutlu gülüşler asla silinmedi. Kimilerinin elinde sepet sepet güller, rengârenk çiçekler vardı. Kimileri çocuklarını tutuyor, kimileriyse yanındakine sarılmış bir şekilde mutluluğunu paylaşarak izliyordu beni.

"Efendim, rahatsızlık verdiğimiz için kusura bakmayın." Yaşlı adam konuşmaya devam ettiğinde bakışlarım kalabalıktan ayrılıp tekrar onu buldu. Ela harelerinde büyükçe ışıltılar parlıyordu. "Ama bu gece sizi görmeden sabah edemezdik. Efendimiz Alaz sayesinde aylarca burası için çalıştık, didindik. Sizi yanımızda görmek için mücadele ettik. Ve o gün geldiğinde hiçbirimizin gözüne uyku girmedi."

Kalabalıktan, adamı onaylarcasına uğultular yükseldi. "Evet", "Aynen öyle", "İyi ki geldiniz" cümleleri havada uçuştu. Gözlerim yeniden kalabalığa karıştı ve o an tüm yabancı simalar arasında hepsinden biraz daha tanıdık olan kişileri gördüm. Beni kurtarmak için kendi canını feda eden maglo kız Dorsa'nın erkek kardeşi Boran ve kucağında en küçük kardeşleriyle bekleyen kız kardeşi... Onlar da buradaydı, göz göze geldiğimizde gülümsediler ve bana el salladılar. Bebek bile gülüyordu. Gözlerim doldu, gülümsemeyi denedim fakat bunda ne kadar başarılı olduğumu bilemiyordum.

Bizi evinde ağırlayan yaşlı kadın da buradaydı, tüm halsizliğine rağmen elindeki bastonuyla ayakta dikiliyor ve gururla beni seyrediyordu.

Şimdi ağlasam garip karşılanır mıydı?

"Aylarca bu anı bekledik efendim," diye ekledi yaşlı adam ve dikkatimi tekrar ona verdim. "Ve şimdi, evlerimize dönmeden önce bizi onurlandıracak, desteğinizin gerçekten bizimle olduğunu söyleyecek cümlelerinize ihtiyacımız var. Bizi mazur görün ancak kralımız Alaz Şahzade'yle gerçekleşecek olan taç giyme töreninden önce kraliçeliğinizi kendi ağzınızla tasdikleyişinizi duymadan evlerimize dönmek istemiyoruz. Bu geceyi de bir rüya gibi bitirmek istemiyoruz."

Belirgin bir sessizlik oluştu saniyeler içinde; herkes sustu. Benden gelecek bir yanıt için can atıldı. Rüzgâr esti, saçlarım uçuştu yine.

Elbisemin eteklerini tuttuğum ellerim titredi, kafamı toplamaya çalıştım. Dudaklarımı birbirine bastırdım, gözlerimi benden gelecek güzel bir yanıta muhtaç halkın her bir üyesinde gezdirdim ağır ağır. Beklentiyle bana bakıyorlardı.

Bana.

Benden medet umuyorlardı.

Benden.

Az önce kimseyi umursamadan yakalanmak pahasına bu krallıktan çıkmak için koşan bencil kişiden.

Utandım, kendimi suçladım. Sabah canlarını korumak için fazladan bir anımın olmasını dilerken şimdi elimde onca imkân varken sırf kalp kırıklığıma yenilip onları da kendimle harcamayı düşündüğüm için utandım. Boğazımdaki o yumru kendini yeniden belli etti, gözlerim sızladı ve aldığım nefesler ciğerime ulaşmadı sanki.

Yutkundum, titreyen dudaklarımı araladım, konuşmadan önce derince soludum.

Her şey geride kalmıştı. Güçsüzlükler, belirsizlikler, ait olamayışlar.

Artık nereye ait olduğumu biliyordum. Artık neden burada olduğumu ve hangi amaç uğruna yaşayacağımı biliyordum. Artık sahip olduğum bu kara, öldürücü gücü neyin uğruna kullanmam gerektiğini biliyordum. Bu gücün bana neden verildiğini biliyordum. Esas sahibi kim olursa olsun güç artık benim içimdeydi, bende yeşermişti ve benim amaçlarım uğruna kullanılacaktı.

Kararımı verdim.

Çenemi yukarı kaldırıp başımı dik tuttum, kaşlarımı hafifçe gözlerimin üzerine indirdim. Zihnimde beliren sözcükleri korkusuzca dile döktüm. "Bundan sonra kraliçeniz benim. Ve size yemin ederim ki magloların hor görülüp ezildiği son gün bugündü! Zaferimiz için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Savaşa da ölüme de öldürmeye de!"

Söylediklerimle o durağan suratlar saniyeler içinde yeniden gülümsemelerle canlandı. Gülüşler büyüdü, kahkahalara, sevinç dolu haykırışlara dönüştü. Ellerinde hasır sepetleriyle çiçekler tutan gencecik kızlar çiçekleri avuçlarına doldurup bize doğru atmaya başladı, arka taraflarda birkaç grup sevinçle şarkılar söyleyip dans ediyor, alkışlar havada uçuşuyordu. Onları izlerken elimde olmadan gülümsediğimi fark ettim.

Sol tarafıma düşen gölgeyle, varlığını yeniden hatırladığım Alaz'a baktım sonra. Gecenin karanlığında bile daha koyu duran simsiyah hareleri benimle buluştuğunda yeniden tüm etraf soyutlanıp yanımda yalnızca o kalmıştı sanki. Bunun alışılmış bir his olduğunun bilincindeydim, zamanla yok edebilirdim. Onu, kalbimi serseme çevirişlerini, metrelerce ötemdeyken bile ayaklarımı birbirine dolamasını engelleyebilirdim. Güzel yüzüne bakarken gözlerimin başka hiçbir yöne dönmek istemeyişini...

Toparlanmalıydım. Burada kalışımın nedeni Alaz değildi, olamazdı. Bu mücadeleyi sadece mutluluğu hak eden maglo halkı için verecektim. Ötesi yoktu, olmayacaktı.

Düşüncelerimi daha güçlü bir hale sokmak, kendimi bu fikre daha çok inandırmak için yeniden açtım ağzımı ve Alaz'ın gözlerine bakmayı sürdürerek, "Sadece maglolar için," diye mırıldandım.

Alaz'sa gözlerini gözlerimden ayırmadı, hatta başını biraz daha eğdi ve yakınlığımızı daha net bir hale soktu. Ardından kadife gibi sesi kulaklarıma doldu.

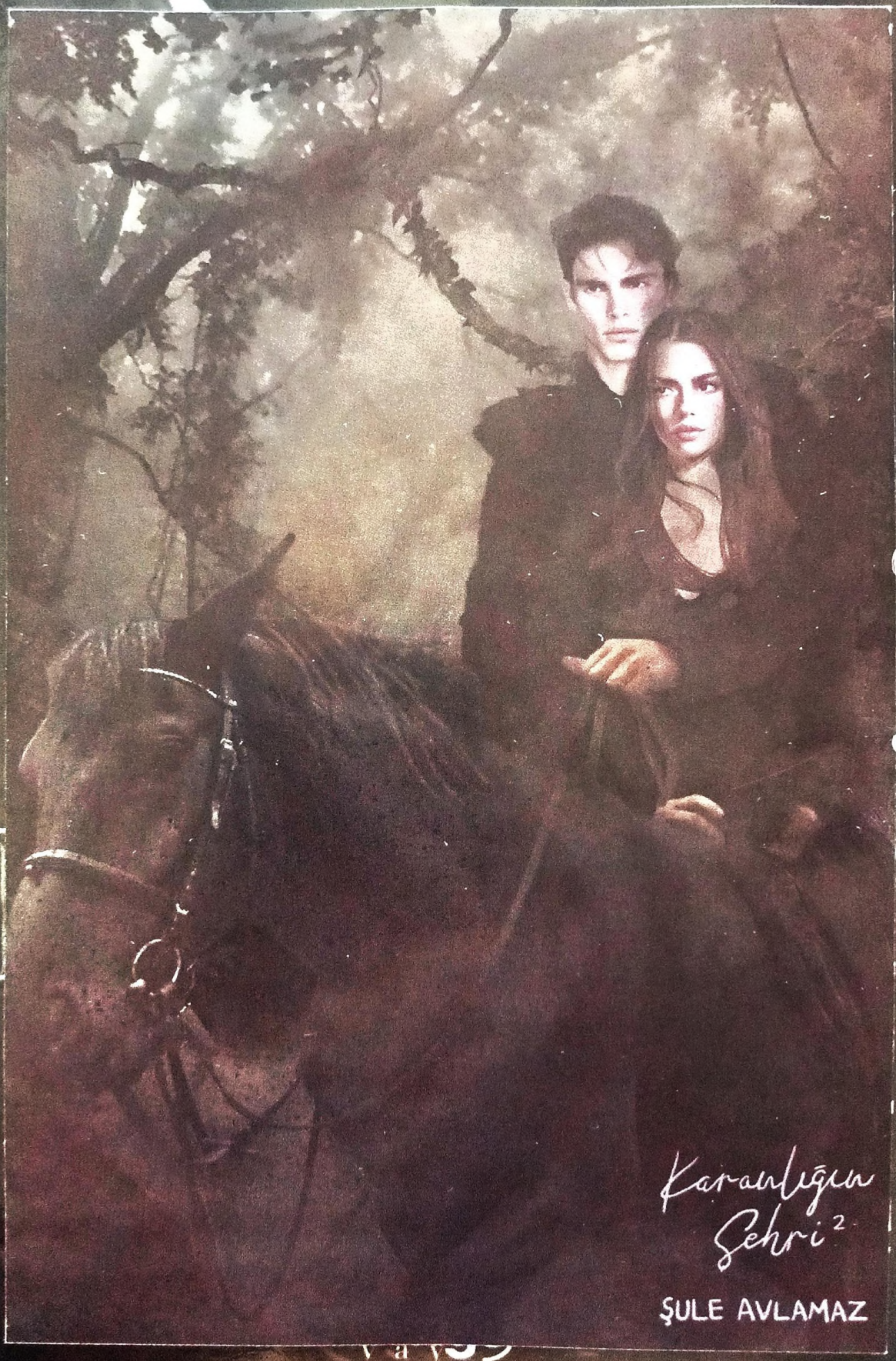
"Evine hoş geldin *Efendimiz* Efsun. *Yeniden.*"

* Bölüme adını veren ***resurgam*** kelimesi Latincede "yeniden yükseleceğiz" anlamına gelmektedir.

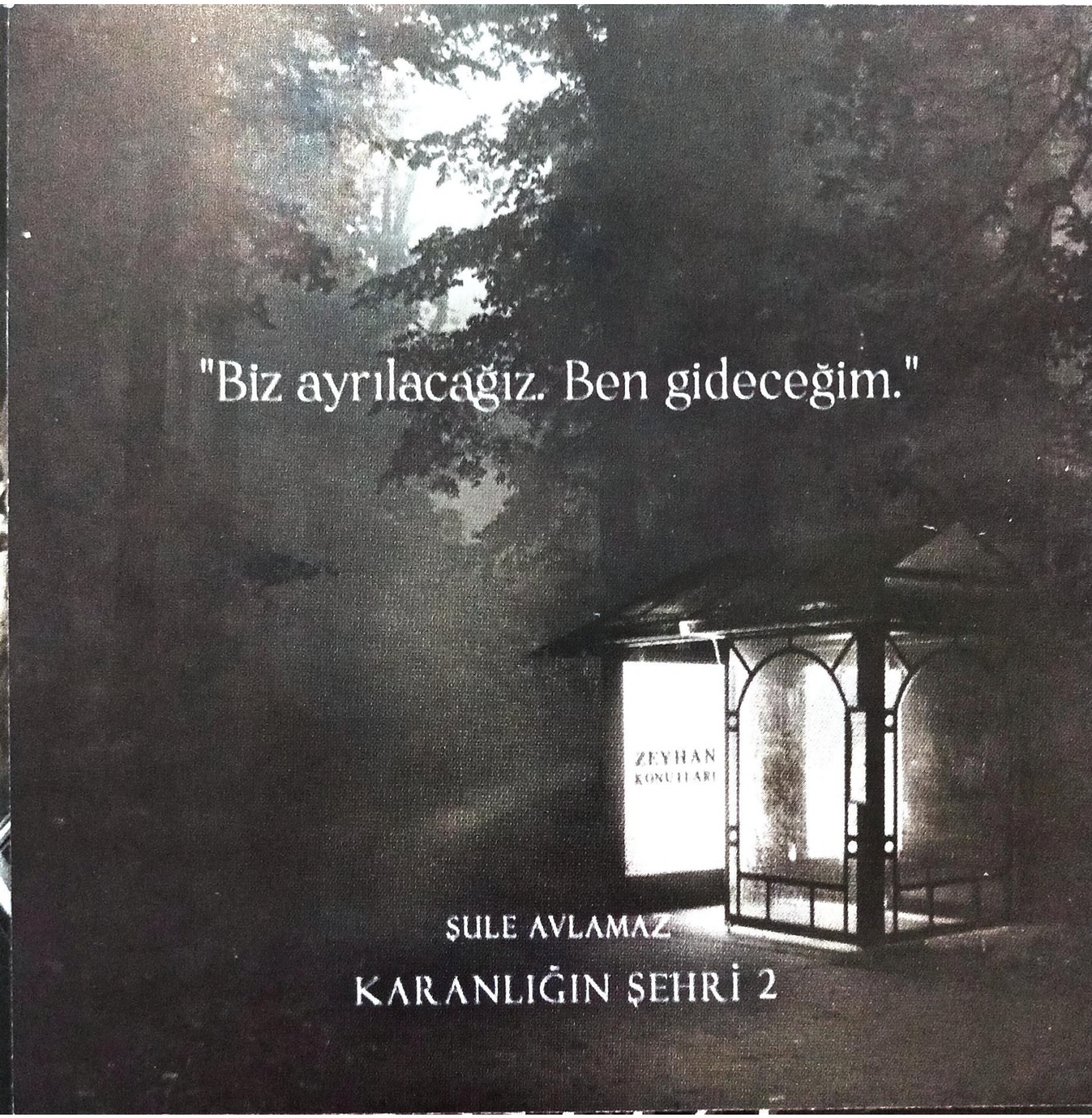
Efendimiz Alaz ve *Efendisi Efsun* ♥

II. Kitabın Sonu
Devam edecek...

ŞULE AVLAMAZ

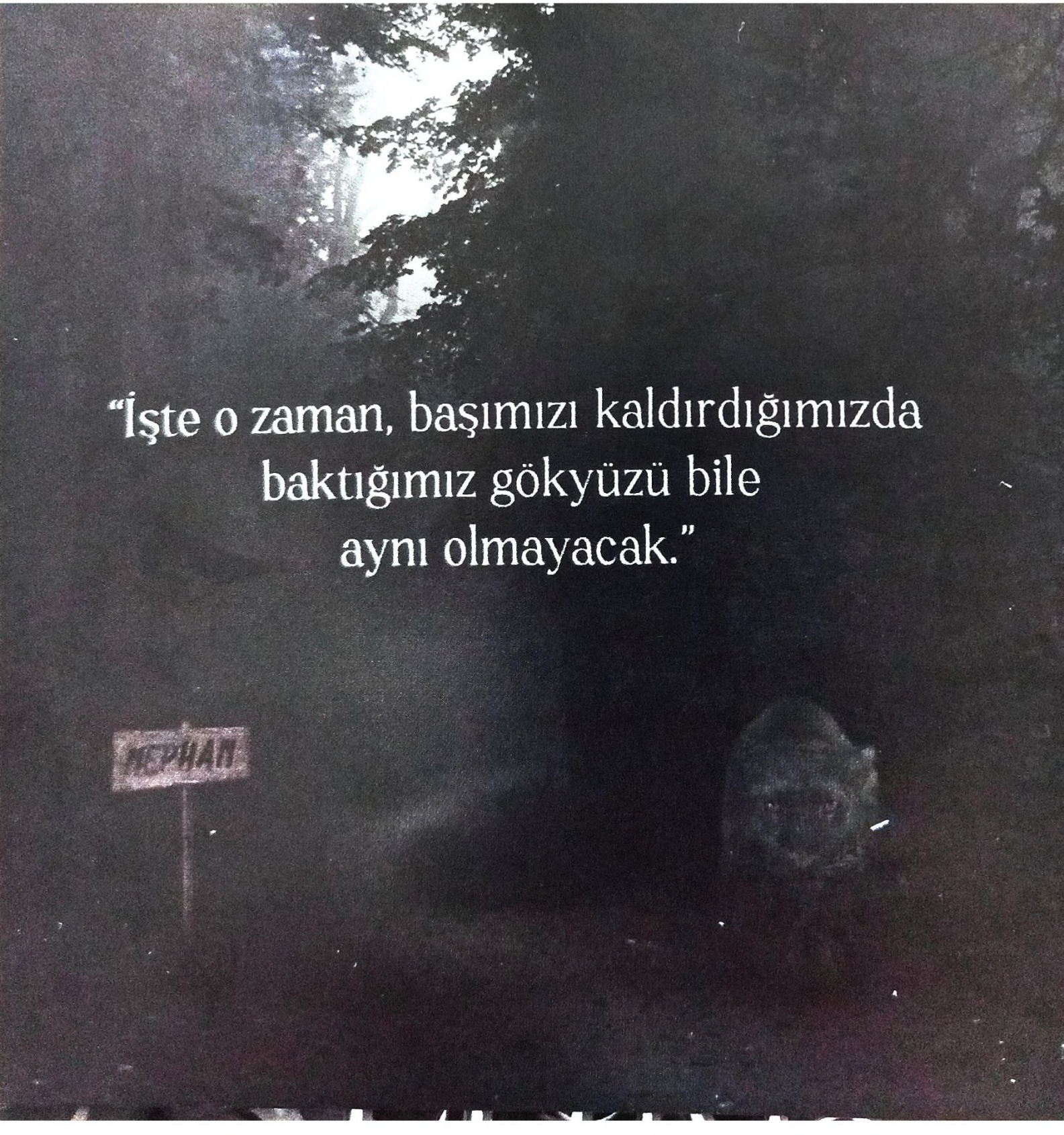

"Biz ayrılacağız. Ben gideceğim."

ŞULE AVLAMAZ

KARANLIĞIN ŞEHRİ 2

"İşte o zaman, başımızı kaldırdığımızda
baktığımız gökyüzü bile
aynı olmayacak."
NEPHAN